

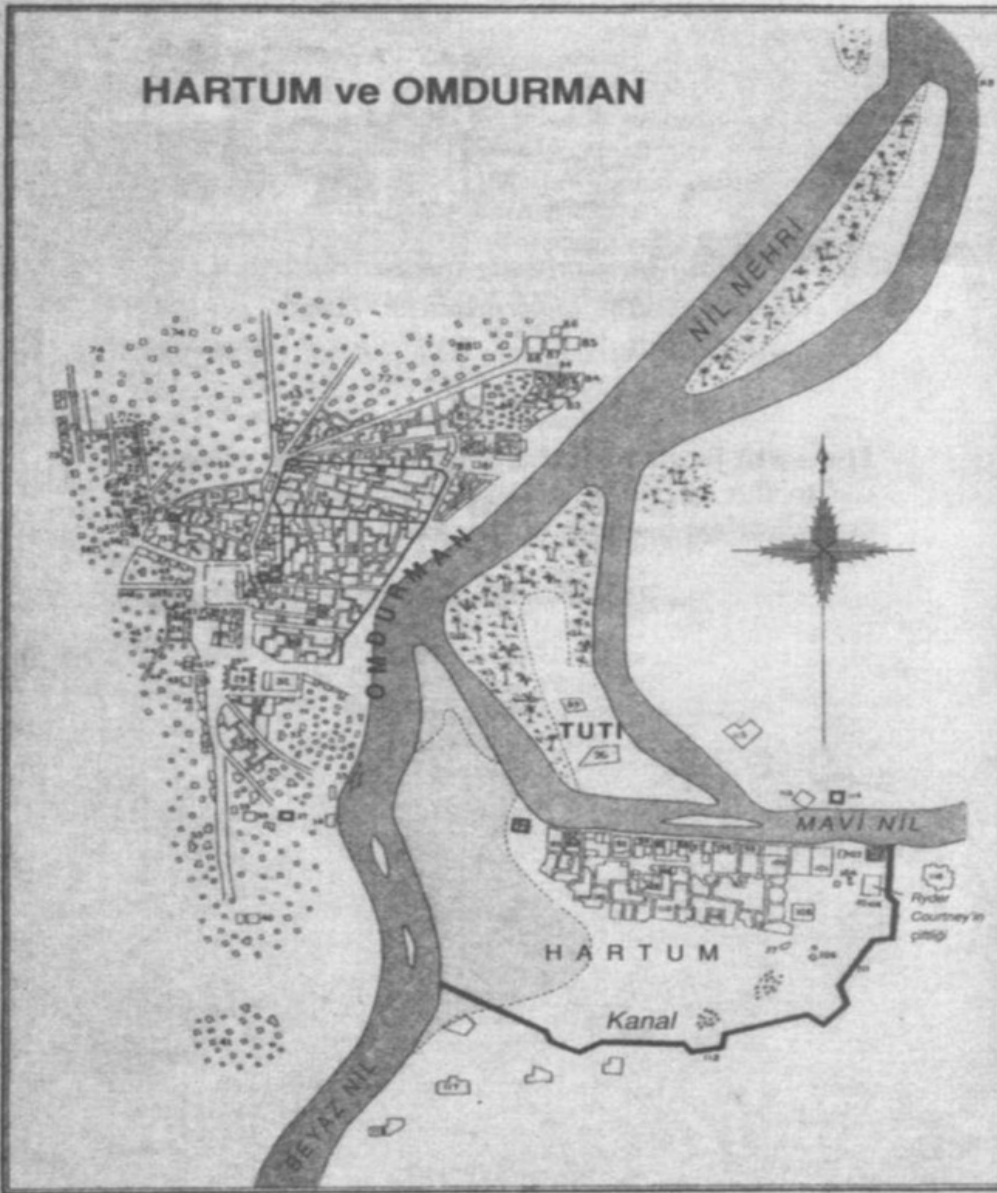
WILBUR
SMITH

GÜNEŞİN
ZAFERİ

HARTUM, 1884: NİL KIYILARINDA
COURTNEY'LER BALLANTYNE LARLA BULUŞUYOR.

HARTUM ve OMDURMAN

THE TRIUMPH OF THE SUN

YAYIN HAKLARI
WILBUR SMITH 2005

© ONK TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AS. ©

KAPAK
SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
1. BASIM / EKİM 2005
2. BASIM / EKİM 2005
3. BASIM / EKİM 2005

AKDENİZ YAYINCILIK AS. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul
BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYIN EVİ VE TİCARET AŞ.YE AİTTİR

ISBN 975 - 21 - 0613 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâ Ferit Gökay Sk. Nebioğu İşhanı Cağaloğu - İstanbul
Tel: 0212.513 63 65/526 80 12 0212.520 62 46/513 65 18
Faks: 0.212.526 80 11
<http://www.altinkitaplar.com.tr> info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN KİTAPLAR

BENCİL (Courtney Dizisi)
FIRTINA (Courtney Dizisi)
BİR SERÇEDÜŞTÜ (Courtney Dizisi)
ALEV KIYILARI (Courtney Dizisi)
HÜKME DENLER (Courtney Dizisi)
GAZAP (Courtney Dizisi)
ŞİMDİ ÖLMEK ZAMANI (Courtney Dizisi)
TUZAK (Courtney Dizisi)
YIRTICI KUŞ (Courtney Dizisi)
MUSON YAĞMURLARI (Courtney Dizisi)
MAVİ UFUKLAR (Courtney Dizisi)
LEOPAR KARANLIKTA AVLANIR (Ballantyne Dizisi)
MELEKLERİN GAZABI (Ballantyne Dizisi)
ŞAHİN (Ballantyne Dizisi)
NEHİR TANRISI (Mısır Dizisi)
YEDİNCİ PAPIRÜS (Mısır Dizisi)
BÜYÜCÜLER KRALI (Mısır Dizisi)
LANETLİLER KÖRFEZİ
MACERACILAR
ŞEYTAN ÇIĞLIĞI
BİR AVUÇKUM
DENİZ KADAR AÇ
VAHŞİ ADALET
FİLLERİN ŞARKISI
GÖKLERİ SÜSLEYEN KARTAL

Bu kitabı yardımcım, oyun arkadaşıım, ruh eşim, can dostum,
karım Mokhiniso Rakhimova Smith'e ithaf ediyorum.

Yıllardır suya aç topraklar alev alev yanarken,
çelik mavisi gökyüzünde acımasız güneşin zaferini
engelleyecek bir tek bulut bile yoktu.

The River War, Winston S. Churchill, 1905

Rebecca camsız pencerenin denizliğine dirseklerini dayayıp aşağı sarktı ve çöl sıcağı buhar kazanına kafasını sokmuşçasına yüzüne çarptı. Sanki aşağıdaki nehir fokurdayan bir buhar kazanıydı. Mevsim gereği burada Nil'in genişliği bir buçuk kilometreyi buluyordu. Akıntı o kadar güçlüydü ki, yüzeyde parlak anaförler oluşuyordu. Beyaz Nil'in rengi yeşildi ve Belçika büyüklüğündeki bataklıktan taşman pislikler yüzünden kötü kokuyordu. Araplar bu muazzam bataklığa Bahr el Gazel, İngilizler ise Sud diyorlardı.

Bir yıl önce serin aylarda, Rebecca babasıyla birlikte nehrin üst kısımlarına, bataklıklar çanağından doğduğu yere kadar seyahat etmişti. O noktadan sonra Sud'un kanalları ve lagünleri, yolu, izi olmayan, haritası yapılmamış, yüzeyde yoğun bir şekilde yabancı bitkilerin yüzdüğü, ancak en becerikli ve deneyimli rehberlerin girebildiği oluşumlara dönüşüyorlardı. Bu sulak, hummalı dünya, timsahların ve hipopotamların, bazıları güzel, bazıları tuhaf çok çeşitli kuşların ve sudaki yaşama uyum sağlamak için toynakları uzamış, tüyleri kabalaşmış burğu boynuzlu garip antilopların yaşam alanıydı.

Rebecca başını çevirince iri, sarı bir bukle bir gözünün üstüne düştü. Onu yana itip iki koca nehrin birleştiği noktaya baktı. İki uzun yıl boyunca her gün seyrettiği halde bu manzara hâlâ ilginç geliyordu ona. Bataklıktan kurtulan su, şelalelerin yarattığı girdaplarla hızla kuzeye doğru akıyor, bu hareket Nil'in o sakin akışını yer yer bozuyordu. İki Nil'in birleştiği noktaya kadar hantal bir şekilde ilerleyen akıntıya baktı.

Öteki Nil doğudan geliyordu. Dağlardan gelen sularla beslendiği için canlı ve tatlıydı. Habeşistan'ın sıra dağlarından gelen sularla karıştığı için bu mevsimde rengi gri-mavi oluyordu. Adını da renginden almıştı. Mavi Nil ikizinden biraz daha ensizdi, ama yine de muazzam bir su kütlesiydi. İki nehir, Fil Hortumu Şehri'nin bulunduğu üçgen biçimli kara parçasının zirvesinde buluşuyordu. Bu nedenle şehrin gerçek adı da Hortum'du. Nehirlerin karışımı bir anda olmuyordu. Rebecca bulunduğu yerin aşağısında, her biri kendi rengini ve karakterini koruyarak, aynı yatakta yan yana aktıklarını görebiliyordu, otuz kilometre daha böyle akıp Shabluka Boğazı'nın girişindeki kayalık bölgede büyük bir ihtişamla birbirlerine karışacaklardı.

"Beni dinlemiyorsun hayatım," dedi babası sert bir sesle.

Rebecca, ona doğru dönüp gülümsedi. "Kusura bakma baba, dalmışım."

"Biliyorum. Biliyorum. Bunlar alışma dönemleri," diye hak verdi babası. "Ama gerçekte yüzleşmen gerek. Artık çocuk değilsin Becky."

"Evet, değilim," diye ateşli bir tavırla cevap verdi. Sızlanmaya kalkışmamıştı, zaten asla sızlanmazdı. "Geçen hafta on yedi oldum. Annem seninle evlendiğinde bu yaştaymış."

"Ve şimdi de ev sahibeliği görevi onun yerine senin omuzlarına yüklendi." Sevgili karısını ve onun korkunç ölümünü hatırlamaktan dolayı sesi üzgündü.

"Babacığım, kendinle çelişkiye düşüyorsun." Güldü. "Eğer annemin yerini ben almışsam seni terk etmeye beni nasıl ikna edebileceksin?"

David Benbrook'un kafası karışmış gibiydi, sonra üzüntüsünü bir yana bırakıp kızıyla

birlikte gülmeye başladı. Kızı o kadar zeki ve tatlıydı ki çoğu zaman ona direnemiyordu. "Annene çok benziyorsun." Bu cümle genellikle yenilip beyaz bayrak salladığı anlamına gelirdi, ama bu kez hemen pes etmemişti. Rebecca yine pencereye dönmüş, onu yarım kulak dinliyordu sadece. Babası yine midesini tırmalayan pençeleri ortaya çıkartan o tehlikeli konuyu açmıştı.

Nehrin karşı kıyısında, yerlilerin yerleşim merkezi Omdurman'da, sere serpe yayılmış binalar çevrelerini saran toprak rengi çölün ortasında, mesafe nedeniyle bebek evleri gibi küçük, serap yüzünden de dalga dalga görünmekteydi. Yine de kızgın güneşin altında çıkardıkları buhar ayırt edilebiliyordu. Rebecca nehrin o kıyıda bir canavarın kalp atışlarına benzer sesler çıkardığını duyabilmekteydi. Kana susamış bir canavarın, kendi ağının ortasında oturup aç gözlerle nehirden onlara doğru baktığını görür gibiydi. Yakında o ve yordakçları onları kapacaklardı. Ürperdi ve yeniden babasının söylediklerini dinledi.

"Tabi ki sende de annenin o delice cesareti ve inadı var, biliyorum, ama ikizleri düşün Becky. Bebekleri düşün. Onlar artık senin bebeklerin sayılırlar."

"Onlara karşı sorumluluğumun farkındayım," diye parladı sonra yine aniden öfkesi söndü ve tebessüm etti... bu tebessüm babasının kalbini her zaman yumuşatırdı. "Ama seni de düşünüyorum." Koltuğuna doğru gidip elini babasının omzuna koydu. "Sen de bizimle gelersen babacığım, ben ve kızlar da gidebiliriz."

"Ben gelemem Becky. Benim görevim burda. Kraliçenin başkonsolosuyum. Kutsal bir emanet taşıyorum. Benim yerim burası, Hartum."

"O zaman benim yerim de burası," dedi Rebecca ve babasının başını okşadı. Parmaklarının altındaki saçları hala gür ve parlaktı, ama siyahtan çok gümüş rengi tel vardı. Babası yakışıklı bir adamdı ve sık sık onun saçını fırçalar, bıyığını kıvırırdı gururla, tıpkı bir zamanlar annesinin de yaptığı gibi.

Babası içini çekti ve itirazlarını sürdürmeye hazırlandı ama tam o anda açık pencereden içeri tiz çocuk haykırışları doluşunca, irkildiler. Sesler tanıdıktı ve her ikisinin de yüreği ağzına gelmişti. Rebecca kapıya koştu, David de masasından kalktı. Sonra sesler bir daha yükseldi ve bunların korku değil heyecan çığlıkları olduğunu anlayınca ikisi de sakinleşti.

"Saat kulesindeler," dedi Rebecca.

"Oraya çıkmanın yasak olduğunu biliyorlar," diye bağırdı David.

"Yasak olan pek çok yer var," diye babasına hak verdi Rebecca. "Ve onları en kolay bulabileceğin yerler de oralar." Kapıdan çıktı ve taş döşeli geçide ulaştı. Geçitin sonunda kulenin içine çıkan döner merdiven bulunuyordu. Rebecca iç etekliğini toplayıp koşarak merdivenden çıkmaya başladı. Babası da çevik adımlarla, ama daha sakin bir şekilde ardından geliyordu. Rebecca kulenin güneş altında parlayan üst balkonuna ulaştı.

İkizler alçak korkuluğa tehlikeli bir yakınlıkta dans ediyorlardı. Rebecca bir eliyle birini öteki eliyle de diğerini yakalayıp geri çekti. Başkonsolos sarayının yüksekliğine baktı oradan. Hartum'un minareleri ve çatıları aşağıda kalıyordu. Nil'in her iki kolunu da iki yana doğru tümüyle görmek mümkündü.

Safran, Rebecca'nın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Ibis!" diye bağıırıyordu bir yandan. "Bak! Ibis geliyor." O ikizlerin daha uzun ve daha esmer olanıydı. Bir erkek çocuk gibi yaramaz ve dik kafalıydı.

"Yiğit Ibis," diye Amber de lafa karıştı. Zarif ve açık tenli bir kızdı, heyecanlandığı zaman bile melodik çıkan hoş bir ses tonu vardı. "Yiğit Ibis'teki Ryder."

"Bay Ryder Courtney," diye düzeltti Rebecca. "Büyüklere asla ilk adlarıyla hitap etmemelisiniz. Bunu bir daha söylemek zorunda kalmak istemiyorum." Çocuklar bu azarı pek de ciddiye almamışlardı. Üçü birden heyecanla akıntıda ilerleyen güzel beyaz istimbotu izlemek üzere Beyaz Nil'i seyrediyorlardı.

"Sanki pasta kremasından yapılmış gibi," dedi ailenin güzeli, melek yüzlü Amber, küçük kalkık bir burnu ve koca mavi gözleri vardı.

"Her gelişinde bunu söylüyorsun," diye tarafsız bir şekilde vurguladı Safran. Hareli elâ gözleri, çillerle kaplı çıkık elmacık kemikleri ve gülen, geniş ağızıyla Amber'in tam tersiydi. Safran elâ gözlerinde muzip bir parıltıyla Rebecca'ya baktı. "Ryder, senin kavalıyen öyle değil mi?" "Kavalye" kelimesini lügatına yeni katmıştı ve bu kelimeyi kolayca Ryder Courtney için kullanması Rebecca'yı çileden çıkartmıştı.

Kızgınlığını gizleyip sakin bir sesle, "Hayır değil!" dedi. "Ve sululuk istemez Bayan Küçük Ukala."

"Tonlarca yiyecek getiriyor!" Safran Ibis'in çektiği tepeleme yüklü, altı düz dört mavnayı gösteriyordu.

Rebecca ikizlerin kollarını bıraktı ve iki elini gözlerine siper ederek görmeye çalıştı. Safran haklıydı. En azından mavnaların ikisi tepeleme Sudan'ın başlıca tahılı olan darı yüklüydü. Diğer ikisinde ise çeşitli eşyalar vardı, çünkü Ryder her iki nehirde iş yapan en başarılı tüccarlardan biriydi. Ticaret merkezleri, her iki Nil kıyısında, kuzeyde Atbara Nehri'nden Gondokoro'ya, güneyde Ekvator'a ve doğuda Mavi Nil'den Hartum boyunca ta Habeşistan yaylalarına dek, yüz mil kadar arayla sıralanıyordu.

Tam o sırada David balkona çıkmıştı. "Tanrı'ya şükür geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Kaçmak için bu son şansın. Courtney, seni ve yüzlerce mülteciyi Mehdi'nin şerrinden kurtarıp nehirden kaçırabilir."

O konuşurken Beyaz Nil'den tek bir top atışı duyuldu. Hepsi hemen dönüp baktı ve kıyının öbür yanında Dervişlerin Krupps toplarının birinden yükselen dumanı gördü. Bir süre sonra, yaklaşan istimbotun yüz metre kadar ötesinde sular havaya fıskırmıştı. Patlayan şarapnel yüzünden sarı renkli köpükler saçılmıştı ortalığa.

Rebecca çığlığını bastırmak için elini ağızına götürürken David kuru bir sesle, "Dua edelim ki, menzilleri fazla uzun değil," dedi.

Derviş bataryalarındaki öteki toplardan da ateş açılmıştı, küçük geminin etrafında art arda şarapneler patlıyordu. Şarapnel parçaları nehir yüzeyinde tropikal yağmur damlalarına benzer çukurcuklar oluşturmaktaydı.

Derken Mehdi'nin ordusuna ait büyük davullar olanca hırslarıyla gümbürdedi ve

ardından fildişi boruların, yani ombeya'ların sesleri duyuldu. Kıyıdaki çamur tuğlasından yapıma evlerin arasından, dörtnala Ibis'e doğru gelen atlılar ve develere binmiş adamlar ortaya çıktı.

Rebecca, babasının daima korkuluğun ucunda, üçlü ayağın üzerinde nehrin diğer yakasındaki düşman kalesine doğru ayarladığı uzun, piring teleskopa koştı. Parmak uçlarında yükselip teleskopu gözüne göre ayarladı. Derviş süvari birliğinin yarısı, kendi çıkardıkları kırmızı toz bulutu yüzünden görünmez haldeydi. O kadar yakına gelmişlerdi ki kızgın, karanlık yüzlerindeki ifadeleri görebiliyor, neredeyse ağızlarından çıkan küfür ve tehditleri seçebiliyor ve korkunç savaş naralarını duyabiliyordu. "Allah'u Ekber! Allah birdir ve Muhammet onun Peygamber'idir."

Biniciler Ansarlardı, yani Yardımcılar, Mehdi'nin seçkin muhafızları. Hepsi cüppe giymişlerdi, bu yamalı urbalar, tanrısızlara, imansızlara, kafirlere karşı açmış oldukları cihadın başından beri, giymelerine izin verilen tek giysiydi. Sadece mızrak ve taşlarla silahlanmış olan Ansarlar, son altı ayda üç kâfir ordusunu bozguna uğratıp adamlarını öldürmüştü. Şimdi Hartum'u kuşatma altında tutuyor, yamalı urbalarının içinde Allah'a ve O'nun Beklenen Mehdi'sine bağlılıklarını ve cesaretlerini gururla taşıyorlardı. Hayvanlarının üstünde çift taraflı palalarını ve düşmandan ele geçirdikleri Martini-Henry tüfeklerini sallıyorlardı.

Kuşatma ayları boyunca Rebecca bu tür savaş sahneleri görmeye çok alışmıştı, o yüzden teleskopu nehrin diğer yanına, suda patlayan şarapnellerin arasındaki istimbotun açık köprü üstüne doğru çevirip yeniden ayarladı. Ryder Courtney'in aşına figürü köprü üstündeki korkuluğa dayanmış, hafiften eğlenerek kendisini öldürmeye çalışan adamların maskaralıklarını izliyordu. Rebecca, ona bakarken doğruldu ve dudaklarının arasındaki ince uzun puroyu eline alıp çarkçısına bir şeyler söyledi. Çarkçı itaat ederek dümeni çevirdi ve Ibis'in dümen suları Hartum kıyısına doğru kıvrıldı.

Safran'ın takılmalarına rağmen Rebecca, onu görünce bir aşk sızısı hissetmemişti. Sonra içinden gülümsedi, hissetse de o duyguyu tanıyacağından emin değildi. Kendisini bu tür duygulardan uzak sayıyordu. Yine de Ryder'in böylesine bir tehlikenin ortasında sergilediği tutumdan ötürü bir beğenme duygusu sarmıştı içini ve hemen ardından arkadaşlık uyarısı gelmişti. "Eh, arkadaş olduğumuzu itiraf etmekten bir zarar gelmez," diyerek kendini yatıştırdı ve onun kurtulmasını diledi. "Lütfen Tanrım, Ryder'ı bu fırtınanın ortasından kurtar," diye fısıldadı ve galiba Tanrı da onu dinledi.

Rebecca izlerken bir şarapnel parçası tam Ryder'ın başının üstündeki bacada bir delik açtı ve bacadan siyah bir duman fışkırdı. Ryder başını çevirip bakmamış, üstelik ince uzun purosundan derin bir nefes alıp rüzgârla savrulan gri bir duman üflemişti havaya. Hafif kirli beyaz bir gömlek giymişti, gömleğin yakası açtı ve kolları da yukarı sıyrılmıştı. Başparmağıyla palmiye yapraklarından örülü geniş kenarlı şapkasını arkaya itti. İlk bakışta hantal bir adam olduğu izlenimini veriyordu, ama bu sadece kollarının ve omuzlarının genişliği yüzünden ortaya çıkan bir yanılsamaydı. İnce beli ve yanındaki Arap dümenciye

eğilirken ortaya çıkan zarif silueti ilk izlenimi yalanlıyordu.

David küçük kızlarının ellerinden tutup onları zapt etmiş ve korkuluklardan eğilerek konsolosluk sarayının bahçesindeki biriyle konuşmaya başlamıştı.

"Azimim general, acaba topçularınız karşı ateş açıp dikkatleri Bay Courtney'in gemisinden kendi üstlerine çekebilirler mi?" Saygılı bir ses tonuyla sordu.

Rebecca aşağı baktı ve babasının kenti savunan Mısır garnizonunun komutanıyla konuştuğunu gördü. General "Çinli" Gordon¹ imparatorluk kahramanıydı, dünyanın her yerinde savaşlar kazanmıştı. Çin'deki efsanevi, "Her Daim Muzaffer" ordusu kazandırmıştı bu lakabı ona. Başında kırmızı fesiyle sarayın güney kanadındaki karargâhından çıkmıştı.

"Topçulara emir verildi zaten efendim." Gordon'un yanıtı soğuk ve keskindi, kızgınlık içeriyordu. Görevinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu.

Sesi kolayca Rebecca'ya kadar ulaşmıştı. Belli ki savaş alanında bile hiç sıkıntı çekmeden sesini duyurabiliyordu.

Birkaç dakika sonra Mısır topçuları kentin kıyılarındaki bataryalardan rasgele ateş açmışlardı. Topları küçük kalibreli eski tip Krupps dağ toplarıydı, kısa menzilliydiler ve çoğu zaman isabetli atışlar yapamıyorlardı. Ancak, Mısır garnizonunun beceriksizliğine alışmış biri için o günkü başarıları şaşırtıcıydı. Kuşatma başladığından beri her iki tarafın topçuları da birbirlerinin yerlerini iyice öğrenmiş olduğundan, doğruca Derviş bataryalarının üzerindeki berrak gökyüzünde kara şarapnel dumanları oluşmuştu birkaç tane. Derviş ateşi dikkat çekecek ölçüde azalmıştı. Ciddi bir yara almamış olan beyaz istimbob, iki akarsuyun birbirine karıştığı noktaya ulaşmış ve ardında çektiği mavnalarla Mavi Nil'in ağzına doğru sancak yönüne keskin bir dönüş yapınca, kentin binaları batı kıyısındaki toplara karşı siper oluşturmuştu. Duaları kabul görmeyen Derviş topçuları sessizliğe gömülmüştü.

"Lütfen aşağı iskeleye gidebilir miyiz onu karşılamak için?" Safran, babasını merdivenlere doğru çekestiriyordu. "Hadi gel Becky gidip senin kavaljeni karşılayalım," dedi.

Ailece, ihmal edilmiş güneşli bahçeden koşarak geçerken General Gordon'un da peşinde Mısırlı subaylardan oluşan bir grupta limana doğru gittiğini gördüler. Kapının tam önünde yatan bir at leşi, sokağı yarı yarıya kapamıştı. Derviş ateşi sonucunda öleli neredeyse on gün oluyordu. Atın karnı şişmişti ve açık yaralarının üzerinde beyaz kurtçuklar kaynıyordu. Bir mavi sinek bulutu konup kalkıyordu vızıldayarak. Kuşatma altındaki kentin öteki kokularıyla karışan çürümüş at eti kokusu boğucuydu. Rebecca her nefes alışında kusmamak için kendini zorluyordu. Babasının görevinin onurunu ve kendi saygınlığını korumak için mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu.

İkizler ise iğrendiklerini göstermek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Önce şakacıktan öf pof ederken sonunda ikisi birden gerçek kusma sesleri çıkarmaya ve birbirlerinin oyunculuk yeteneğine tezahürat yapmaya başlamışlardı.

"Bıktım sizden küçük vahşiler!" David kaşlarını çatmış gümüş kakmalı bastonunu

sallıyordu ikizlere. Korkmuş gibi yapıp çığıklar attılar ve şarapnellerle yanmış, yıkılmış evlerin molozlarından atlaya zıplaya limana doğru koşmaya başladılar. Rebecca ve David de adımlarını açmış onları izliyorlardı ancak gümrük binasını geçmeden aynı yöne koşturmakta olan kent halkıyla karşılaşmışlardı.

Bu bir insan nehriydi, dilenciler ve sakatlar, köleler ve askerler, köleleriyle gelmiş zengin kadınlar ve üstü başı yırtık pırtık Galla fahişeleri, bebeklerini sırtlarına bağlamış, zırlayan veletlerini ellerinden tutmuş sürükleyen anneler, resmi görevliler, parmaklarında altın ve elmas yüzükleriyle şişman köle tüccarları. Hepsinin tek bir amacı vardı: İstimbotun getirdiği yükün ne olduğunu keşfetmek ve küçük bir cehenneme dönen Hartum'dan kaçış umudu sağlayıp sağlamayacağını anlamak.

İkizler kalabalığın içinde kolayca kaybolabilecekleri için David, Safran'ı omzuna almış, Rebecca da Amber'in elini sıkıca tutmuş, kalabalığı yarararak kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. İnsanlar uzun boylu etkileyici görünümlü İngiliz konsolosunu tanımışlar ve ona yol açmışlardı. Kendisinden birkaç dakika sonra kıyıya ulaştınca General Gordon, ona katılmalarını söylemişti.

O sırada Yiğit Ibis akıntıyı yarararak yaklaşıyordu. Sakin, güvenli sulara yarım palamar boyu kala, çekme halatlarını saldı ve dört mavna başlarını Mavi Nil'in güçlü akıntısına vererek sırayla demirlediler. Ryder Courtney malları yağmadan korumak için her birine silahlı nöbetçiler yerleştirmişti. Sonra istimbotun dümenine geçti ve kıyıya doğru manevra yaptırmaya başladı.

İşitme mesafesine gelir gelmez ikizler çığık atmaya başlamışlardı: "Ryder! Biziz! Bize hediye getirdin mi?" Ryder kalabalığın gürültüsüne rağmen onları duymuştu, az sonra da babasının omzundaki Safran'ı fark etti. Purosunu ağzından çıkarıp bir fiskede nehre attı ve geminin düdüğünü çalan kordona asılıp havaya bir buhar salıverdi, bir yandan da Safran'a bir öpücük yollamıştı.

Küçük kız gülücüklere boğulmuş ve bir yavru köpek gibi yerinde duramaz olmuştu. "O dünyanın en yakışıklı kavalyesi değil mi?" Bunu söylerken ablasına bakmıştı.

Rebecca, onu duymazdan geldi, ama Ryder'ın gözleri şimdi ona kaymıştı, o arada şapkasını çıkarmış ve terden ıslanmış gür, koyu renk kıvrıkcık saçları ortaya çıkmıştı. Çöl güneşi yüzünden yüzü ve kolları cilalı tik ağacı rengindeydi, ama şapkasının koruduğu saç dipleri krem rengi bir şerit halinde kalmıştı. Rebecca da ona gülümsedi ve bir reverans yaptı. Safran haklıydı: Gerçekten yakışıklı bir adamdı, özellikle de gülümsediği zaman, diye düşündü, ama gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı. Çok yaşlı dedi kendi kendine. En azından otuz yaşında olmalıydı.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye Amber görüşünü bildirdi.

"Şu iğrenç saçmalığı keser misin matmazel," diye uyardı Rebecca.

"İğrenç saçmalık, matmazel," diye yumuşak bir sesle tekrar etti Amber ve bu sözcükleri ilk fırsatta Safran'a karşı kullanmaya karar verdi.

Nehirde Ryder Courtney tüm dikkatini istimbotu bağlama yerine yanaştırmaya vermişti. Geminin burnunu akıntıya bırakıp ustaca bir manevrayla olduğu yerde yan dönmesini sağlamış ve bu şekilde akıntıyla sürüklenerek çelik gövdesinin iskeleyle asılı usturmaçalara yaslanmasını sağlamıştı. Gemiciler palamarları iskelede bekleyen adama attılar ve adam halatları bağlayarak gemiyi sabitledi. Ryder kazan dairesindeki zili çaldırdı ve Jock McCrump makine dairesinin bulunduğu ambardan kafasını uzattı. Yüzü gözü makine yağı içinde kalmıştı. "Evet, kaptan?"

"Kazanda bir miktar buhar tut Jock. Ne zaman ihtiyacımız olacağı belli olmaz."

"Peki, kaptan. O pis kokulu vahşilerle yolculuk yapmayı hiç istemem doğrusu." Jock nasırlı koca ellerini bir parça üstüğü ile temizledi.

"Kontrol sende," dedi Ryder ve geminin merdivenini iskeleyle uzattı. Sonra adamlarıyla birlikte kendisini bekleyen General Gordon'a doğru ilerlemeye başladı, ama birkaç adım sonra kalabalık etrafını sardı ve ağa yakalanmış bir balık gibi kıpırdayamaz hale geldi.

Çevresini saran Mısırlılar ve diğer Araplar orasını burasını çekiştirerek yarı Arapça, yarı İngilizce, "Efendi lütfen, efendi, on çocuğum ve dört karım var. Güzel geminizde bize de bir yer verin," diye yalvarmaya başlamışlardı. Ellerindeki para tomarlarını suratına sallıyorlardı. "Yüz Mısır Lirası. Başka param yok. Al efendi, ömrüm oldukça da Allah'a senin için dua ederim."

"Kraliçenizin altınları!" diye başka biri atıldı ve bir tef gibi taşıdığı bez çantayı şingirdattı.

Kadınlar mücevherlerini... ağır altın bileziklerini, yüzüklerini, taşlı kolyelerini çıkarıyorlardı. "Ben ve bebeğim için. Bizi de alın yüce lordum." Bebeklerini ona uzatıyorlardı; cılız sesli, açlıktan avurtları çökmüş, kimilerinde açık iskorbüt yaraları, kimilerinin sarındıkları peştemallarda kirli sarı kolerale dışkı lekeleri olan bebeklerdi bunlar. Ona ulaşabilmek için birbirlerini çiğniyor, itişip kakışıyorlardı. Bir kadın dizlerinin üstüne yığıldı ve bebeği tepişen kalabalığın ayaklarının altına düştü. Ayaklar alımda çiğnenirken bebeğin çığlıkları daha da cılızlaşmıştı. Sonunda çivili bir sandalet yumurta biçimi kafatasını ezdi ve çocuk kırık bir bebek gibi tozların içinde hareketsiz kaldı.

Ryder Courtney öfkeyle böğürerek yumruklarını sıktı ve şişman bir tüccarı çenesine indirdiği tek yumrukla yere devirip omzuyla kendine yol açtı. Kalabalık ona yol vermek zorunda kalmıştı, ama bazıları bu kez Yiğit İbis'e hücum edip güverteye çıkmaya çalışıyorlardı.

Jock McCrump elinde bir somun anahtarı, arkasında gemi kancaları ve yangın baltalarıyla silahlanmış beş adamı ile merdivende onları bekliyordu. Jock güverteye tırmanmaya çalışan ilk adamın kafatasını çatlattı ve adam gemi ile taş iskele arasındaki boşluktan suya düşüp gözden kayboldu.

Ryder tehlikeyi fark etmiş gemisine geri dönmeye çalışıyordu, ama sıkışıklıkta o bile hareket edemiyordu.

"Jock gemiyi açığa al ve mavnaların yanına demirle," diye bağırdı.

Jock gürültüye rağmen onu duydu ve anladığını göstermek için elindeki anahtarı salladı. Köprüye atladı ve personele kısa bir emir verdi. Halat çözmekle vakit kaybetmek yerine baltalarla halatları kestiler. Yiğit Ibis başını akıntıya vererek açılmaya başladı, ama daha o açılmadan kalabalıktan atlayanlar olmuştu. Dördünün atlayışları kısa kaldı ve suya düşüp güçlü akıntıya kapıldılar. Bir tanesi geminin küpeştesine tutunmayı başarmış güverteye tırmanmaya çalışıyor, bir yandan da onu yukarı çekmeleri için gemicilere yalvarıyordu.

Bacheet, Arap lostromo, küpeşteye doğru ilerledi ve baltasının tek bir hareketiyle adamın sağ elinin dört parmağını kesti. Parmaklar kahverengi domuz sosisleri gibi güverteye düştüler. Kurban çığlık attı ve kendini nehre bıraktı. Bacheet parmakları tekmeleyerek yan taraftan suya attı. Baltasını gömleğinin eteğiyle temizleyerek baştaki demiri yuvasına almak üzere ön tarafa gitti. Jock istimbotu açığa çevirmiş ve mavnaların yanına demirlemek üzere yol almaya başlamıştı.

Kalabalıktan bir ümitsizlik feryadı yükseldi, ama Ryder yumrukları sıkılı vaziyette ters ters bakıyordu. Bu hareketin sonuçlarını öğrenmiş oldukları için geri çekilmeye başladılar. O arada General Gordon da askerlerine kargaşayı bastırmaları için emir vermişti. Süngüleri takılı olarak, tüfeklerinin dipçikleriyle karşılarında duran herkesi indirmeye kararlı biçimde, tek sıra halinde ilerledi askerler. Önlerindeki kalabalık yarıyor ve insanlar kentin dar sokaklarına kaçıp gözden kayboluyorlardı. Ölen bebeği ve kanlar içindeki annesini orada bırakmışlardı, yarım düzine kadar isyancı da kendi kanlarından oluşan gölcüklere yığılmış, şaşkın bir şekilde inlemekteydi. Ryder'ın sırtüstü devirdiği tüccar ise gürültüyle horluyordu yattığı yerde.

Ryder, David ve kızlarını görebilmek için bakındı ama konsolos kargaşasının ilk işaretleriyle birlikte ailesini saraya geri götürme akıllılığını göstermişti. Ryder için rahatladığını hissetti. Sonra süprüntülerden ve cesetlerden atlayarak ona doğru gelen General Gordon'u gördü. "İyi günler general."

"Nasılısınız Bay Courtney? Size hoş geldiniz demekten mutluyum. Umarım güzel bir yolculuk yapmışsınızdır."

"Çok keyifliydi efendim. Sud'dan çok rahat geçiş yaptık. Kanal bu mevsimde iyi temizlenmiş oluyor. Yolu bizim açmamız gerekmiyor." İkisi de ne Derviş bataryalarından açılan ateşe, ne de az önceki kargaşaya değinmeye tenezzül etmemişlerdi.

"Yükünüz ağır mı efendim?" Ryder'dan on, on beş santim kısa olan Gordon o çarpıcı gözlerini dikmiş bakıyordu. Çelik mavisi gözleri çöl üzerinde, öğle saatlerinde görülen gökyüzü rengindeydi. O gözleri gören çok az kişi unutabilirdi onları. Hipnotize edici, zorlayıcı bakışları, Gordon'un kendisine ve Tanrı'sına olan demir gibi inancının dışa vuran kanıtlarıydı.

Ryder sorunun anlamını çabucak kavramıştı. "Bin beş yüz çuval darı sorgumu var mavnalarımda, her çuval on kantar çekiyor." Kantar bir Arap ölçüşüydü ve bir kantar yaklaşık elli kilo kadar geliyordu.

Gordon'un gözleri kesme safirler gibi parladı ve elindeki bastonla bacağının üst kısmına

urdu. "Gerçekten bravo, efendim. Garnizon ve kent halkı aşırı yiyecek sıkıntısı içinde. Sizin yükünüz Kahire bize yetişene kadar ihtiyacı karşılar."

Ryder Courtney bu iyimser tahminden ötürü şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kentte kısıp kalmış otuz bin kadar insan vardı. Açlıktan ölmeme düzeyinde bile kullanılsa, günde en az yüz çuval giderdi. Dervişler kuzeyle haberleşmelerini sağlayan telgraf tellerini imha etmeden önce aldıkları son habere göre, Kurtarma Birliği hâlâ deltada toparlanmaktaydı ve birkaç haftadan önce güneye doğru yola çıkmaları mümkün değildi. Üstelik Hartum'a ulaşmak için en az bin beş yüz kilometre yol vardı önlerinde. Korkunç ıssızlığın ortasında Taşların Anası Şelalesi'ni aşmaları gerekiyordu. Sonra kente gelip kuşatmayı kaldırmadan önce Nil kıyılarında dizilmiş Derviş gruplarıyla başa çıkmaları gerekecekti. Bin beş yüz çuval darı, Hartum halkını bu belirsiz süre boyunca asla idare edemezdi. Ama sonra Gordon'un iyimserliğinin onun en güçlü silahı olduğunu kavradı. O asla ümitsizliğe kapılmaya izin vermeyen bir adamdı.

Başıyla onayladı. "Tahıl satışı için izniniz var mı general?" Kent askeri yönetime tabi idi. Gordon bizzat onaylamadıkça kimse gıda dağıtımını yapamazdı.

"Bayım erzak dağıtımını sizin yapmanıza izin veremem. Halkım açlıktan kırılıyor." Ryder, Gordon'un iyelik vurgulamasına dikkat etti. "Satışı siz yaparsanız zengin tüccarlar yoksullara engel olur. Herkese eşit pay verilmesi gerekiyor. Dağıtım benim denetimimde yapılacak. Tüm malınıza el koymaktan başka seçeneğim yok. Ancak size de adil bir ödeme yapılacak."

Bir an Ryder konuşmadan adama bakakaldı. Sonra sordu. "Adil bir fiyat ha general?"

"Son hasattan sonra kentte darı fiyatı çuval başına altı şilindi. Bu adil bir fiyattı ve hâlâ da öyle efendim."

"Son hasattan sonra ne savaş, ne de kuşatma vardı," diye sert bir karşılık verdi Ryder. "General, altı şilin benim ödemek zorunda kaldığım yüksek fiyatı karşılamıyor. Üstelik sorgumu taşımak için çektiğim güçlüklerle de değmiyor ve hak ettiğim kârı sağlamıyor."

"Bay Courtney bu altı şilin size gayet güzel bir kâr sağlayacaktır." Gordon sert bir ifadeyle bakıyordu. "Bu kent askeri yönetim altında bayım, vurgunculuk ve stokçuluk ağır suç sayılmakta."

Ryder bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu. Bu küçük adamın emirlerine karşı koyduğu ya da görevini ihmal ettiği için çabucak idam edilen veya kırbaçlanan çok adam görmüştü. Gordon üniformasının göğüs cebinin düğmesini açtı ve not defterini çıkardı. Hızla bir şeyler karaladı ve kâğıdı koparıp Ryder'a uzattı. "Bu benim şahsi bonom. Dört yüz elli Mısır Lirası ödeneceğini gösteriyor. Kahire'deki Hidiv hazinesinden tahsil edilebilir," dedi sert bir sesle. Hidiv Mısır valisidir. "Yükünüzün geri kalanı nedir Bay Courtney?"

"Fildişi, canlı vahşi kuşlar ve hayvanlar," diye acı acı yanıtladı Ryder.

"Bunları kendi bildiğiniz gibi indirebilirsiniz. Bu aşamada ilgimi çekmiyorlar, ama daha sonra canlı hayvanlar yiyecek olarak gerekebilir. İstimbotunuzu ve mavnalarınızı ne zaman harekete hazır hale getirebilirsiniz bayım?"

"Hareket mi general?" Ryder'ın yüzü solmuştu: Başına geleceği anlamıştı.

"Mültecilerin nehirden nakledilmesi için araçlarınıza el koyuyorum," diye açıkladı Gordon. "Kazanlarınız için kesilmiş odun talebinde bulunabilirsiniz. Yolcu başına iki Mısır Lirası üzerinden seyahat masraflarınızı karşılayacağım. Tahminime göre beş yüz kadın, çocuk ve aile reisi alabilirsiniz. Her birinin durumunu bizzat inceleyip öncelikli olanları tespit edeceğim."

"Bunu da bonoyla mı ödeyeceksiniz general?" diye gizliden dalga geçerek sordu Ryder.

"Kesinlikle Bay Courtney. Kurtarma birlikleri size ulaşana kadar Metemma'da bekleyeceksiniz. Benim kendi istimbotlarım da ordalar. Nehri geçmekteki üstün yeteneklerinize Shabluka Boğazı'nda çok ihtiyaç duyulabilir Bay Courtney."

Çinli Gordon servet tanrısı Mammon'a tapınmayı ve açgözlülüğü küçük görürdü. Mısır Hidiv'i Sudan'ı boşaltmak gibi tehlikeli bir görev için on bin Mısır Lirası maaş önerdiğinde, Gordon bu maaşın iki bin Mısır Lirası olması için ısrar etmişti. Vatandaşlarına ve tanrısına karşı kendi görev anlayışı vardı onun. "Lütfen mavnalarınızı iskeleye yanaştırın, boşaltma yapılırken benim birliklerim eşlik edecek ve darı gümrük depolarına alınacak. Personelimden Binbaşı al-Faroque operasyona kumanda edecek." Gordon, Ryder'a formalite icabı bir selam veren subaylarından birine başıyla işaret etti. Al-Faroque'nin mahzun bakışlı koyu renk gözleri vardı ve keskin bir saç pomadı kokusu yayıyordu etrafa. "Ve şimdi affınızı rica ediyorum bayım, ilgilenmem gereken çok şey var."

Majeste kraliçelerinin Sudan başkonsolosuna refakat eden kişi olarak, Rebecca sarayın ev bölümünün idaresinden de sorumluydu. O akşam, Rebecca'nın gözetimi altında hizmetkârlar akşam yemeği sofrasını Mavi Nil'e bakan terasta hazırlamışlardı, böylece David'in konukları Nehir'den gelen serin rüzgârın keyfini sürebileceklerdi. Gün batımında hizmetkârlar mangallarda okalıptüs dalları ve yaprakları yakacaklardı. Duman sivrisinekleri uzaklaştırırdı. Davet General Gordon'un katkılarıyla gerçekleştiriliyordu. Her akşam askeri bando çalar ve bir havai fişek gösterisi yapılırdı. General Gordon, Hartum halkına çektikleri güçlükleri ve sıkıntıları unutturmak niyetindeydi.

Rebecca şatafatlı bir masa hazırlamayı planlamıştı, ama bunun nedeni Safran'ın dalga geçtiği gibi Ryder Courtney'in de babasının konuklarından biri olması değildi. Konsolosluk gümüşleri ve cam eşyalar ışıl ışıl parlayana kadar ovulmuş, keten örtüler melek kanadı gibi ağartılmıştı. Ne yazık ki yiyecekler aynı kalitede olmayacaktı. Sarayın bahçesindeki harap olmuş güllerin yapraklarıyla çeşitli tohumların karışımından yapılan bir çorba ile başlayacaklardı. Bunun ardından palmiye özü ve darı unu ile yapılmış bir pate ikram edilecekti. Ancak sofranın asıl sürprizi pelikan olacaktı.

Çoğu geceler David elinde Purdey tüfeklerinden biriyle nehre bakan terasa yerleşir ve su kuşlarının yuvalarına uçmak üzere geçişlerini beklerdi. Arkasında da ellerinde öteki silahlarla ikizler beklerdi. Çok uyumlu bir silahlı güç oluşturlardı üçü. David Afrika'da, vahşi hayvanlar ve onlardan da vahşi adamlarla dolu bu kıtada yaşayan her kadının, ateşli

silahları ustaca kullanmayı öğrenmesi gerektiğine inanırdı. Rebecca'ya ustalıklı tabanca kullanmayı öğretmişti. Genellikle on adımdan ağır bir Webley tabancayla terasın dibine dizili boş sığır konservesi kutularını vurup Nil'e uçurabiliyordu.

İkizler bir Purdey ya da Webley'i taşıyamayacak kadar küçük oldukları için, şimdilik onlara Yorkshire'lı profesyonel bir orman tavuğu avcısı katlar hızla çifte namlulu av tüfeklerini doldurmayı öğretiyordu. Babası atış yapar yapmaz, Amber boş tüfeği ondan alır ve hemen hemen aynı anda Safran öteki tüfeği eline tutuştururdu. O kuşlara tekrar ateş ederken kızlar boş tüfeği doldurup hazır hale getirirlerdi. Üçü çok seri bir av gerçekleştirebilirlerdi.

David usta bir atıcıydı ve pek boşa mermi harcamazdı. Kızlar tiz çığlıklarla ona destek verirken, hızla tepelerinden geçen bir çamurcun sürüsünden beş altı kuşu çabucak aşağı indiriverirdi. Kuşatmanın ilk haftalarında yaban ördeği, çamurcun, kaşıkçı ördeği ve daha egzotik lezzetleri olan Mısır kazları gibi av kuşları sarayın kilerinde sırayla boy gösteriyorlardı. Ama bunlar zeki kuş türleriydi ve artık sürüler terasın epeyce uzağından uçar olmuşlardı. Sadece daha aptal ve daha lezzetsiz kuşlar süslüyordu şimdi sofralarını. Son zamanlarda daha çok koca gagalı pelikanlar David'in kurbanı oluyorlardı.

Rebecca buna eşlik etmek üzere, buğulanmış kutsal Mısır nilüfer yaprakları ve sapları sunmayı tasarlamıştı. Ryder Courtney, ona bu bitkiyi önerirken, botanikteki adının *Nymphaea alba* olduğunu da söylemişti. Ryder'ın doğal dünya hakkında engin bir bilgisi vardı. Rebecca da bu güzelim mavi çiçekleri salata olarak kullanmaya başlamıştı... baharatlı tatları sayesinde pelikan etinin balığımsı tadını dengeliyordu. Bu bitkiler kenti anakaradan ayıran ince kanalda yetişiyordu. Bu mevsimde kanaldaki su fazla derin olmazdı ama Aşağı Nil tamamen kururdu. General Gordon askerlerine kanalın ortasında kenti korumak için bir hendek kazdırmıştı

ve bu da Rebecca'yı çok kızdırmıştı, çünkü o arada güzelim bitkileri tahrip etmişlerdi.

Konsolosluk mahzeni, tek bir kasa Krug şampanya dışında neredeyse boşalmıştı. David bu kasayı güneyden gelecek kurtarma ordusunun varışını kutlamak için saklıyordu. Bununla birlikte Ryder Courtney yemek davetini kabul ettiğini bildirmek için Bacheet'i saraya yolladığında, üç sukabağı dolusu da doğal bal birası Tej göndermişti, bu biranın tadı ucuz elma şarabıninkine benziyordu. Rebecca biraya normalde hak etmeyeceği bir önem vererek, kristal sürahilerde sunmaya niyetliydi.

Artık masadaki son rötuşları yapıyor ve bakımsız bahçelerden getirilmiş çiçekleri düzenliyordu. Bir saate kadar konuklar gelmeye başlayacaklardı ama babası General Gordon'la yaptıkları günlük toplantıdan dönmemişti hâlâ. David'in geç kalıp onun akşamını mahvetmesinden endişe ediyordu bir parça. Ancak, General Gordon'un daveti reddetmiş olmasından gizli bir sevinç duymuştu: Büyük ve saygıdeğer bir adamdı, imparatorluk kahramanıydı ama sosyal yönden çok sıkıcıydı. Sohbetleri din ve gizli kapaklı konular üzerineydi, mizah duygusu da pek gelişmiş sayılmazdı.

O sırada revaklı avludan babasının tanıdık ayak sesleri ve hizmetkârlardan birine bir şey

söylediği duyuldu. Babası terasa çıkarken karşılamak üzere koştu Rebecca. David, onu baştan savma bir şekilde selamladı, aklının başka bir yerde olduğu belliydi. Rebecca geri çekilip babasının yüzünü inceledi. "Baba ne var?"

"Yarın gece kenti terk ediyoruz. General Gordon, tüm İngiliz, Fransız ve Avusturya vatandaşlarının bir an önce kentten ayrılmalarını emretti."

"Yani bu bizimle geleceğin anlamına mı geliyor babacığım?" Aslında son günlerde babasına böyle çocuksu bir biçimde hitap etmiyordu.

"Evet o anlama geliyor."

"Peki nasıl gidiyoruz?"

"Gordon, Ryder Courtney'in istimbotuna ve mavnalarına el koymuş. Ve hepimizi alarak nehirden kaçırmasını emretmiş. Onunla tartışmaya çalıştım ama yararı olmadı. Bu adam çok inatçı ve aklına koyduğu şeyden caydırmak mümkün olmuyor." Sonra David gülerek kızını belinden tutup vals yaparcasına döndürdü. "Doğrusunu söylemek gerekirse kararı ben vermek zorunda olmadığım ve ikizlerle sen sağ salim gideceğiniz için oldukça rahattım."

Bir saat sonra David ve Rebecca girişteki oymalarla süslü kollu şamdanın altında durmuş, çoğu erkek olan konukları karşılamaktaydılar. Aylar önce neredeyse tüm beyaz kadınlar General Gordon'un çaydanlık gibi istimbotlarıyla deltanın kuzeyine götürülmüşlerdi. Şimdi bu araçlar Metemma'nın güneyinde mahsur kalmış, Kurtarma Birlikleri'nin gelişini bekliyorlardı. Rebecca ve ikizler kentte kalan çok az Avrupalı kadınlar arasındaydılar.

İkizler ağırbaşlı bir havayla babalarının arkasında duruyorlardı. Ryder geldiğinde orada olmak ve dadıları Nazeera onları yatırmadan önce havai fişek gösterisini izlemek için ablalarının başının etini yemişlerdi. Nazeera, Rebecca'nın da dadısı ve Benbrook ailesinin sevilen bir üyesiydi. O da ikizlerin arkasında duruyor, saat dokuz olur olmaz onları kapıp götürmek üzere hazır bekliyordu. İkizleri büyük hayal kırıklığına uğratan Ryder geç gelmişti, ama o gelir gelmez kıkırdayıp fısıldaşmaya başlamışlardı.

"Çok yakışıklı," dedi Safran ve bayılırmış gibi yaptı.

Nazeera, onu çimdikleyip Arapça olarak, "Bir hanımefendi olmayı asla öğrenemesen de, en azından öyleymiş gibi davranmayı öğrenmelisin Saffy," dedi.

"Onu daha önce hiç böyle şık görmemiştim," diye Amber de ikizine hak vermişti. Ryder yakınlarda Galler prensinin moda haline getirdiği o yeni tip gece ceketlerinden birini giymişti. Ceketin klapalarına saten çevrilmiş ve bele oturtulmuştu. Bu modeli Kahire'deki bir Ermeni terzide bulunan London Illustrated News'taki bir resimde görmüştü ve her zamanki günlük lekeli giysilerinden farklı bir havayla taşıyordu. Yeni tıraş olmuştu, saçı da mumların ışığında parlıyordu.

"Bak, bak hediye de getirmiş!" Amber göğüs cebinden ucu çıkan paketi görmüştü. Bu tür ayrıntıları kaçırmayan kadınsı gözleri vardı.

Ryder, David ile el sıkıştı ve Rebecca'nın önünde eğildi. Daha önce gelen pek çok

diplomatin yaptığı gibi Fransızvari bir tavırla elini öpmekten kaçınmıştı. Sonra kıkırdamalarını bastırmak için elleriyle ağızlarını kapamış olan ikizlere göz kırptı, onlar da hemen karşılık verdiler.

"Acaba siz iki güzel hanıma terasa kadar eşlik edebilir miyim?" diyerek eğildi.

"Viy, viy mösyö," dedi Safran abartılı bir edayla, bu kadarı Amber için çok fazlaydı.

Ryder ikisini birer koluna takıp küçük adımlarla ilerledi ve onları büyük pencerelerden birinin önüne götürdü. Beyaz giysili mavi türban takmış hizmetkârlardan biri onlara limonata bardakları sundu. Meyve bahçesindeki ağaçlarda kalan son limonlarla yapılmıştı. Sonra Ryder ikizlere hediyelerini verdi; aslan, maymun, zürafa biçiminde oyulmuş fildişi boncuklardan oluşan kolyelerdi bunlar. Onları kızların boyunlarına kendi elleriyle taktı. İkisi de büyülenmişlerdi.

Bunu beklemiş gibi, eski köle pazarının yanındaki meydanda bekleyen askeri bando çalmaya başladı. Mesafe yüzünden müzik hoş bir yumuşaklıkla geliyordu. Müzisyenler polkaları, valsleri ve İngiliz ordu marşlarını bir biçimde Doğu ezgilerine uydurarak başarıyla icra ediyorlardı.

"Bizim için şarkı söyle Ryder, ah lütfen, hadi!" Amber yalvardı ama Ryder gülüp olumsuz anlamda başını sallayınca koşup babasına yanaştı. "Lütfen şarkı söylesin babacığım."

"Kızım haklı Bay Courtney. Bir de sözler eklenirse bu müzik çok daha zevkli hale gelecek."

Ryder bunun üzerine kendinden geçerek söylemeye başladı ve kısa süre sonra da oradaki herkes ayaklarıyla tempo tutarak, el çırparak müziğe eşlik eder hale geldi. Şarkıya sözlü olarak katılma yürekliliğini gösterenlerle birlikte Denizden Gökyüzüne adlı parçayı söylediler.

Sonra General Gordon'un gece terapisi olan havai fişek gösterisi başladı. Gemilerin işaret fişekleriyle karanlık gökyüzünde mavi, yeşil ve kırmızı şelaleler oluşturuldu. İzleyenler hayranlıkla ah vah ettiler. Nil'in öteki yakasından, David'in Cehennem Bedevisi olduğunu tahmin ettiği bir Derviş topçusu, fişeklerin atıldığını tahmin ettiği noktaya birkaç isabetsiz top atışı yaptı. Her zamanki gibi kimse sığınağa gitmeye zahmet etmedi. Aksine atışın başarısızlığını büyük bir keyifle izlediler.

Sonra ikizler, itirazlarına rağmen dadılarıyla birlikte yatmaya gönderildiler. Kaftan giymiş bir Arap uşağın bir tefe vurmasıyla grup sofraya davet edildi. Herkesin iştahı açılmıştı; açlıktan ölme raddesinde değillerdi, ama oldukça da acıkmışlardı. Porsiyonlar azdı, anca doyuracak kadardı fakat Herr Schiffer, Avusturya konsolosu, çorbayı mükemmel, pateyi besleyici ve pelikan rostosunu da olağanüstü olarak nitelendirdi.

Yemeğin sonuna doğru Ryder Courtney gecenin kahramanı olmasını sağlayacak bir şey yaptı. El çırpı ve lostromosu Bacheet pişmiş kelle gibi sırtarak, elinde, üzerinde kesme cam şişesi içinde VSOP Hine Konyak ve sedir ağacından bir puro kutusu bulunan gümüş bir tepsiyle terasa geldi. Dolu kadehleri ve uçları kor gibi parlayan purolarıyla beyler rahat ve samimi bir havaya bürünmüşlerdi. Mösyö le Blanc gelene dek hafif konularda sohbet

ettiler.

"Çinli Gordon nasıl olur da böyle bir eğlenceyi kaçırmak merak ediyorum." Genç kızlar gibi, insanı rahatsız edecek bir şekilde kıkırdadı. "Kudretli Britanya İmparatorluğu günün yirmi dört saati korunamaz ki. Herkül bile ara sıra dinlenirmiş." Le Blanc, Kral Leopold tarafından Mehdi ile diplomatik temaslar kurmak üzere gönderilen Belçika delegasyonunun başındaki kişiydi. O ana dek bir başarı sağlayamamıştı ve o da ötekiler gibi kentte sıkışıp kalmıştı. Masadaki İngiliz erkekler ona acıyarak bakıyorlardı. Tabii bir yabancı olduğu ve iyi bilemeyeceği için, bu aykırı davranışı hoş görülebilirdi yine de.

"General halk aklıktan kırılırken bir ziyafete katılmayı kabul etmedi." Rebecca, Gordon'u savunmak için araya girmişti. "Sanırım bu onun asil ruhlu olduğunu gösterir." Sonra alçakgönüllülükle ekledi. "Elbette bu mütevazı davetimin bir ziyafet olduğunu söylemek istemiyorum."

Arkasından David de, generalin kararlılığını ve muhteşem başarılarını öven bir konuşma yaptı.

Ryder Courtney hâlâ Gordon'un son konuşmasını hatırladığı için, onun inatçı mizacını öven konuşmalara katılmamıştı.

"Adamlarının gözünde adeta bir mesih gibidir," diye anlatıyordu David ciddiyetle. "Onun peşinden her yere giderler, zaten gitmezlerse ya Çin'deki Her Daim Muzaffer orduda yaptığı gibi kuyruklarından tutup sürükler ya da kenti savunurken Mısır'da yaptığı gibi morarana dek popolarını tekmeler."

"Sözlerin babacığım," diye Rebecca ciddiyetle azarladı babasını.

"Özür dilerim canım ama bu doğru. Korku nedir bilmez. Şık üniformasının içinde, bir devenin tepesinde, tek başına Süleyman'ın azılı isyancılar ordusunun içine dalmış ve onlara uzun bir nutuk çekmiş. Süleyman onu öldürmek yerine isyandan vazgeçip evine dönmüş."

"Aynı şeyi Güney Afrika'da Zululara da yapmış. Savaş danslarını yapmaktayken tek başına yürüyüp de o olağanüstü bakışlarını üstlerine dikince onu bir tanrı olarak kabul etmişler. Bu kez de bunu Tanrı'ya küfür sayıp canlarına okumuş."

Başka biri söze atıldı: "Birçok ülkenin kralları, hükümdarları onun hizmetlerinden yararlanabilmek için adeta yarış etmişlerdir... Çin İmparatoru, Belçika Kralı Leopold, Mısır Hidiv'i ve Cape Colony Başbakanı."

"Bir savaşçıdan önce bir Tanrı adamıdır. İnsanların yaygaralarını hor görür ve vahim bir karar almadan önce tek başına dua ederek Tanrı'sının ondan ne istediğini anlamaya çalışır."

Acaba Tanrı'sı ona benim darımı çalmasını mı buyurmuş, diye düşündü Ryder acı acı. Bu duygusunu dile getirmedi ama konuşmanın seyrini değiştirdi. "Nil'in öteki kıyısından ona bakan adamla çok ortak özellikleri yok mu bizim aziz generalin?" Bu soruyu derin bir sessizlik izledi, neredeyse Le Blanc'ın gafı kadar kötüydü, Ryder Courtney çapında bir adama hiç yakışmamıştı bu sözler.

Rebecca bile bu aziz adamı o canavarla kıyaslama fikrinden dehşete düşmüştü. Oysa Ryder konuştuğunda öteki adamların dinlediklerini bilirdi Masadaki en genç erkek olmasına rağmen, herkes onun servetine ve birikimlerine boyun eğdi. Daha önce çok az insanın gitmeye cesaret edebildiği yerlere giderdi yılmadan. Ay Dağları'na ulaşmış ve Afrika'nın bütün büyük göllerinde yolculuk yapmıştı. Habeş İmparatoru John'un dostu ve sırdaşydı. Buganda'nın Mutesa'sı ve Bunyoro'nun Kamrasi'si de yakın dostlarıydı ve ona krallıklarında özel ticari haklar tanımışlardı.

Arapçası o kadar iyiydi ki camilerdeki mollalarla Kuran'ı tartışabiliyordu. Ayrıca bir düzine kadar ilkel dil daha konuşabiliyor ve çıplak Dinkalarla ve Shilluklarla pazarlık edebiliyordu. Ekvator'da var olduğu bilinen her tür hayvan ve kuşu yakalayıp avlamış, onları krallara, imparatorlara, Avrupa hayvanat bahçelerine satmıştı.

"Bu sıradışı bir fikir Ryder," dedi David tehlikeyi göze alarak. "Çılgın Mehdi ile General Charles Gordon'u aynı kefeye koyman bende tepki yarattı. Ama belki sen ikisinin bazı ortak özelliklerini biliyorsundur."

"Öncelikle David, her ikisi de dünya nimetlerini ve kendi arzularını inkâr eden birer çileci," diye rahatlıkla yanıtladı Ryder. "Ve her ikisi de lamı adamı."

"Farklı tanrılar," diye ısrar etti David.

"Hayır efendim! Tek ve aynı Tanrı: Musevilerin, Müslümanların, Hıristiyanların ve tüm diğer tek tanrılı dinlerin Tanrı'sı aynı. Sadece O'na laikli yollarla tapınıyorlar."

David gülümsedi. "Belki bunu daha sonra tartışabiliriz. Şimdi başka ne gibi ortak yönleri var onu söyle bize."

"Her ikisi de Tanrı'nın doğrudan kendileriyle konuştuğuna inanıyor ve bu yüzden de kendilerini yanılmaz sayıyorlar. Bir kez karar verdiler mi

kimse onları vazgeçiremiyor, tartışmaya kulak tıkıyorlar. Ve yine, pek çok büyük adam ve güzel kadın gibi, her ikisi de kendilerini fazla önemli buluyorlar. Gözlerinin mavisini veya ön dişlerinin ayırık olması ve güzel konuşma yetenekleriyle herkesi peşlerinden koşturacaklarına inanıyorlar."

"Mavi ve hipnotize edici bakışlı gözlerin kime ait olduklarını biliyoruz," diye kıkırdadı David. "Ama ön dişleri ayırık olan kim?"

"Muhammet Ahmet, Mehdi, Seçilmiş Kişi," dedi Ryder. "Kamaya benzeyen eksikliğe falja deniyor ve Ansarları bunu ilahi bir işaret kabul ediyor."

"Sanki onu tanırmış gibi konuşuyorsun," dedi Le Blanc. "Adamla hiç karşılaştın mı?"

"Karşılaştım," diye doğruladı Ryder ve hepsi sanki şeytanla oturup yemek yediğini itiraf etmiş gibi bakakaldı ona.

İlk kendine gelen Rebecca oldu. "Söyleyin Bay Courtney, nerde ve ne zaman? Gerçekte neye benziyor?"

"Onu ilk kez Mavi Nil'in bizim şimdi oturduğumuz yerden kırk mil kadar yukarsındaki Abbas Mağarası kıyısında, bir kovukta yaşarken tanıdım. Adanın önünden geçerken sık sık karaya çıkar ve onunla Tanrı'yla insan ilişkileri hakkında konuşurdum. Arkadaş

olduğumuzu iddia edemem, olmak da istemezdim. Ancak onda çok ilginç bulduğum bir şey vardı. Onun farklı olduğunu hissediyordum ve itikadından, sessiz gücünden, soğukkanlı tebensümünden her zaman etkilendim. Gerçek bir vatanseverdi, tıpkı General Gordon gibi ve bu da onların bir başka ortak özelliği aslında."

"General Gordon konusu yeter. Hepimiz onun erdemlerini biliyoruz," diye araya girdi Rebecca. "Siz bize asıl o korkunç Mehdi'yi anlatın. Nasıl oluyor da onda bir tür asalet kırıntısı bulabiliyorsunuz?"

"Hepimiz Sudan'a Mısır Hidiv'i kanalıyla yapılan baskının adaletsiz ve acımasız olduğunu biliyoruz. İmparatorluk egemenliğin ihtişamlı ön yüzünün ardında giderek artan, konuşulmayan bir yozlaşma ve zulüm var. Yerli halk ağgözlü, kalpsiz paşaları ve paşaların koyduğu vergilerle kırk bin kişilik bir gücü doyurmak zorunda kalıyor. Oysa toplanan paraların sadece yarısı Kahire'deki Hidiv'e ulaşırken, kalan yarısı paşaların şahsi kasalarına aktarılıyor. Bölge süngü ve kırbaç gücüyle yönetiliyor. Bu köhne paşalar Hartum'da yayılıp büyük bir zevkle en vahşi işkenceleri, Ölümleri planlıyorlar. Köyler yerle bir ediliyor, köylüler kılıçtan geçiriliyor. Arap ve siyah insanlar nefret edilen Türk' gölgesi altında korkuyla iniyorlar ama kimse karşı koymaya cesaret edemiyor.

"Medeniyetten söz eden Mısırlılar vergiler ödenebilsin diye, köle ticareti yapmaları için yüreklendiriliyorlar. Ben kendi gözümle tanık oldum böyle pek çok vahşete ve halkın tahammül gücüne hayret ettim. İşte o münzevi ile nehir kıyısındaki kovuğunda bunları tartıştım. Her ikimiz de genç adamlardık, ben birkaç yaş daha küçük olsam da. Bu durumun nasıl sürüp gidebildiğini bulmaya çalışırdık, Arap o zamanlar gururlu bir idamdı ve henüz tahriklere kapılmamıştı. Durumun düzelmesi için iki temel eksiklik olduğuna karar vermiştik, bunlardan ilki de, daha iyi bir hayat olduğunu bilmiyor olma. General Charles Gordon, Sudan valisi bunu sağladı. İkinci eksik eleman da zulüm görenler arasında direnişi başlatabilecek bir adamdı. Zamanı geldiğinde bu eksikliği de Muhammet Ahmet giderdi. Yeni Mehdi ulusunun doğuşu böyle oldu işte."

Rebecca tekrar konuşana kadar herkes sessiz kaldı ve o da kadınca bil soru sordu. Mehdi'nin siyasi, dini ve askeri yönleri onu pek az ilgilenin misti. "İyi ama o tam olarak nasıl biri Bay Courtney? Görünüşü ve davranışları nasıl? Sesi neye benziyor? Ve o dişlerinin arasındaki boşluğu da anlatın lütfen bize biraz daha."

"O da General Gordon gibi karizmatik biri ve bu da aralarındaki diğer bir benzerlik. Orta boylu ve ince yapılı. Daima bembeyaz giysiler giyiyor. O kovukta yaşarken bile öyleydi. Sağ yanağında bir kuş veya melek biçiminde bir doğum lekesi var. Müritleri ve taraftarları arasında bu da ilahı bir dokunuş olarak kabul ediliyor. Konuşurken dişlerinin arasındaki boşluğa gözünüz takılıyor. Kendisini mutlaka dinleten, güçlü bir hatip. Öfkeleninceye kadar sesi yumuşak ve ıslık gibi çıkıyor. Sonra Mukaddes Kitap'taki bir peygamberin gök gürültüsüne benzer halini alıyor sesi ama kızgınken bile gülümsüyor." Ryder altın cep saatini çıkardı. "Gece yarısına sadece bir saat kalmış. Sizi geç bıraktım. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Herhalde General Gordon'un bana verdiği görevi biliyorsunuz,

kesinlikle hiçbirinizin burda bu saatlere dek Muhammet Ahmet'in sesini dinlememesi gerekirdi. Unutmayın lütfen yarın gece yarısı, hepiniz Eski Kent'ten benim gemime bineceksiniz. Niyetim Derviş topçularının bizi seçemeyecekleri kadar karanlık saatlerde yol almak. Lütfen yanınıza mümkün olduğu kadar az eşya alın. Şansımız yaver giderse tek bir yara almadan burdan kaçarız."

David gülümsedi. "Bunun için bol şansa ihtiyacımız var Bay Courtney, kent Derviş casuslarıyla kaynıyor. Mehdi neler olup bittiğini daha biz öğrenmeden kesin olarak biliyordur."

"Belki bu kez onu atlatmayı beceririz." Ryder yarı doğrulup Rebecca'ya doğru eğildi. "Konuk olarak haddimi aştıysam affınızı rica ederim Bayan Benbrook."

"Gitmeniz için henüz çok erken. Hiçbirimiz bu saatte uyumayız. Lütfen oturun Bay Courtney. Bizi böyle yarı yolda bırakamazsınız. Hikâyenizi bitirin, hepimizi meraklandırdınız."

Ryder boyun eğdiğini gösteren bir hareket yaptı ve tekrar yerine oturdu. "Emrinize nasıl karşı gelebilirim? Ancak, korkarım hepiniz öykünün sonunu biliyorsunuz. Sıkça anlatılıyor ve ben de sizleri sıkmak istemem."

Masada protesto mırıltıları duyulmaya başlandı.

"Devam edin bayım. Bayan Benbrook haklı. Sizin ağzınızdan dinlemek istiyoruz. İnanıklarımızdan çok farklı şeyler anlatıyorsunuz."

Ryder Courtney kabul ettiğini gösterir biçimde başını salladı ve devam etti: "Bizler batı toplumlarında, şerefli geleneklerimiz ve yüksek ah-

İlki değerlerimizle övünürüz. Ancak, vahşi ve eğitimsiz toplumların cahilliği de kendi büyük gücünün kaynağıdır. Bu onlarda yıkıcı bir fanatiklik hareketinin doğmasına yol açar. Burda, Sudan'da ayaklanma yolunda üç dev adım vardı. Birincisi ülkedeki tüm yerli halkların sefaletiydi. İkinci olarak kendilerine baktılar ve bütün dertlerinin kaynağının nefret edilenin, Kahire'deki Hidiv'in yordakçuları olduğunu fark ettiler. Güçlü bir fanatizm dalgasının tüm ülkeyi kasıp kavurması için geriye tek bir adım kalıyordu. Mehdi olacak adamın ortaya çıkacağı andı o da."

"Tabi ki," diye araya girdi David. "Tohumlar uzun zaman önce atılmıştı. Shukri inancına göre, bir gün, utanç ve arbede zamanı geldiğinde, Allah tarafından ikinci bir büyük peygamber gönderilecekti, bu kişi Allah'a sadakati geri döndürecek ve İslamın sürmesini sağlayacaktı."

Rebecca, babasına sert bir ifadeyle baktı. "Bu Bay Courtney'in hikayesi baba. Lütfen bırak anlatsın."

Erkekler onun bu ateşli haline güldüler, David ise suçlu suçlu bakıyordu. "Hikâyenizi çalmak istememiştım. Lütfen devam edin bayım."

"Ama haklısınız David. Sudan halkı yüz yıl boyunca daima bir çilecinin ortaya çıkmasını beklemiştir. Bu adamın ünü yayıldıkça hacılar Abbas Adası'na akın etmeye başladılar. Muhammet Ahmet'in fakirlere dağıttığı değerli armağanlar getiriyorlardı. Onun vaazlarını

dinliyorlar ve evlerine dönerken bu kutsal adamın yazılarını da yanlarında götürüyorlardı. Ünü, Sudan'da hayatı boyunca büyük bir hevesle ikinci peygamberin gelmesini beklemiş olan kişinin kulağına kadar yayıldı. Kuşkulu bir din adamının oğlu ve beş kardeşin en küçüğü olan Abdullahi, büyük beklentiyle Abbas Adası'na gitti. Sonunda eyer vurulmuş bir merkep üzerinde yanına vardı ve anında bu dindar genç münzevinin, Allah'ın gerçek halifesi olduğunu anladı.

David kendini daha fazla tutamadı. "Belki de onun kendisini güç ve paraya ulaştıracak bir araç olduğunu anlamıştır?"

"Bu daha doğru olabilir." Ryder ahenkli bir sesle güldü. "Ancak, sonuçla bu iki adam güçlü bir ittifak oluşturdular. Kısa süre sonra Hartum'daki Mısır Valisi Rauf Paşa'nın kulağına, bu çılgın papazın Kahire'deki Hidiv'e meydan okuyan vaazlar verdiği haberi ulaştı. Bir ulak göndererek Muhammet Ahmet'i buraya kente çağırdı kendisini aklamaları için. Papaz ulağı dinledi, sonra ayağa kalktı ve gerçek bir peygamber sesiyle konuşmaya başladı: 'Allah'ın ve peygamberinin inayetiyle, ben bu ülkenin efendisiyim. Allah adına Türke karşı, kutsal cihat ilan ediyorum.'

"Ulak efendisine koştı ve Abdullahi de etrafına hırpani kılıklı serserilerden küçük bir takım topladı ve onları sopalarla, taşlarla silahlandırdı. Rauf Paşa bu baş belası papazı yakalamaları için istimbotla en iyi askerlerinden oluşan iki birlik yolladı. Savaş idaresinde teşvik yöntemine inanıyordu. Tutuklamayı gerçekleştirecek kumandana büyük bir ödül ve terfi vaat etmişti. Gece karanlığı çökünce istimbot kaptanı birlikleri karaya indirdi ve birbiriyle rekabet eden iki birlik farklı yollardan papazın barındığı bildirilen köye doğru ilerlemeye başladılar. Ay ışığı da olmadığı için iki birliğin askerleri sonunda büyük bir şiddetle birbirlerine saldırdılar ve ardından iskeleye kaçtılar. Dehşete düşen istimbot kaptanı yüzerek gelmedikleri sürece onları gemisine almayı reddetti. Çoğu yüzme bilmediği ve timsahlardan korktuğu için, bu teklifi pek azı kabul etti. Kaptan onları aldı ve Hartum'a geri döndü. Pejmürde ordularını peşlerine alan Muhammet Ahmet ve Abdullahi, direnme gücünü yitiren Mısırlıların ardına düşüp hepsini öldürdüler.

"Bu olağanüstü zafer haberi hemen ülkeye yayıldı, sopalı adamlar nefret edilen Türkü haklamışlardı. Mutlaka başlarındaki kişi Mehdi olmalıydı. Kendisini öldürmek üzere daha çok Mısır birliğinin gönderileceğini bilen yeni Mehdi, bin yıl önce tek gerçek peygamberin Mekke'den çıkışına benzer bir hegira'ya başladı. Ancak daha önce sadık Abdullahi'yi halifesi, Allah'ın ikinci vekili ilan etti. Bu da örneğe ve kehanete uygundu. Kısa sürede çıkış, zafer dolu bir ilerlemeye dönüştü. Mehdi hakkında uydurulan mucize ve kehanet öyküleri ondan önde gidiyordu. Bir gece Mısır ve Türk sembolü olan hilal, karanlık bir gölgenin arkasında yok oldu. Allah'ın gökyüzünde yarattığı bu mesaj Sudan'daki herkesin görebileceği kadar açıktı. Mehdi, Hartum'un güneyinde uzak bir dağın üzerindeki mahfuz yere ulaştığında ki, buraya kehanete uygun olarak Cebel Masa adını verdi, kendini Rauf Paşa'dan kurtulmuş saydı. Ancak, halen Fashodalardan bir taş atımlık uzaktaydı: Raşit Bey, kent valisi, çoğu Mısır valisinden daha girişimci ve cesurdu. Ağır silahlı bin dört yüz

kişilik bir orduyla Cebel Masa'ya yürüdü. Fakat, bu ayaktakımını küçümsemediği için fazla önlem almamıştı. Cesur Halife Abdullahi, ona bir pusu kurmuştu. Raşit Bey doğruca pusunun içine düştü ve pusudan ne kendisi, ne de tek bir adamı kurtulabildi. Hirpani, gülünç silahlı Ansarlar tarafından yok edilmişlerdi."

Ryder'ın purosu sönmüştü. Ayağa kalkıp okalıptüs dallarından birini mangaldan tutuşturdu ve purosunu yeniden yaktı. Puro tam olarak yanmaya başlayınca yeniden koltuğuna döndü. "Artık Abdullahi bir sürü tüfek ve askeri teçhizata sahip olmuştu. Fashoda'da bulunan nerdeyse yarım milyon sterline de tabi ki el koymuş ve aşılması zor bir güç haline gelmişti. Kahire'deki Hidiv, burda Hartum'da yeni bir ordu oluşturulmasını ve başına emekli bir İngiliz subayı olan General Hicks'in geçirilmesini emretti. Bu, olabilecek en kötü ve beceriksiz ordu oldu. Zaten iki askeri felakete yol açmış bulunan Rauf Paşa'nın yetersizliği yüzünden, Hicks'in de otoritesi sulandırıldı ve anlamını yitirdi."

Ryder konuşmasına ara verdi ve şişenin dibinde kalan konyağı bardağına boşaltırken kederle başını salladı. "General Hicks'in bu kentten yedi bin piyade ve beş yüz süvari ile ayrılışının üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Dağ topçuları, Krupps silahları ve Nordenfeld makineli tüfekleri de vardı destek olarak. Adamlarının çoğu Müslümandı ve Mehdi efsanesini duymuşlardı. Daha sekiz, on kilometre gidmeden birlikler azalmaya başlamıştı. Krupps bataryasından elli adam, diğerlerini cesaretlendirmek üzere zincirlerle birbirlerine bağladı, ama yine de kaçmayı sürdürdüler, zincirleriyle birlikte gidiyorlardı." Ryder başını arkaya atıp güldü ve hikâye dehşet verici olsa da gülüşü bulaşıcı olduğundan Rebecca da kendini Onunla birlikte gülerken buldu.

"Hicks'in bilmediği ve İstihbarat Subayı Teğmen Penrod Ballantyne kendisini uyardığı halde inanmadığı şey, Mehdi'nin yeşil bayrağı altında o ana dek kırk bin kişinin toplanmış olduğuydu. Bu birliğe katılsınlar diye kendi adamlarını getirenlerden biri de Beja Emiri Osman Atalan'dan başkası değildi."

Masanın etrafındaki erkekler bu ismi duyunca heyecanlandılar. Bunun nedeni Beja halkının, savaşan Araplar arasında en vahşi, en korkunçları olması ve Osman Atalan'ın da başlarına geçmiş en dehşet verici kumandan olmasıydı.

"3 Kasım 1883'te Hicks'in karma kuvvetleri doğruca Mehdi'nin ordusuna saldırdılar ve Ansarlar tarafından paramparça edildiler. Kalan son birliğin başında duran Hicks de ölümcül yaralar almıştı. Sonunda o da düştü ve Ansarlar sürüler halinde o noktaya üşüştü. Penrod Ballantyne, Hicks'i daha önce tehlike konusunda uyaran teğmen, general elindeki boş tabancayı Araplara doğru savurmaya çalışırken, bir pala darbesiyle kafasının uçurulduğunu gördü. Ballantyne'in kendi amiri olan subay, yani Binbaşı Adams her iki bacağından vurulmuş yatarken, Araplar vahşi darbelerle yaralarını daha da kötü hale getirmişlerdi. Ballantyne bir ata atlayarak Binbaşı Adams'ı da terkisine atmayı başarmıştı. Sonra atı topuklayıp saldırganlardan kaçtı ve açıklığa çıktı. Topluca Hartum'a doğru kaçmakta olan artçı Mısır birliklerine yetişti. Kurtulan tek Avrupalı subay olduğu için kumandayı ele aldı. Dövüşerek Hartum'a doğru çekilmelerini sağladı. Ballantyne, Binbaşı

Adams dahil, iki yüz kişiyi geri getirebilmişti. General Hicks komutasında yola çıkan yedi bin beş yüz kişiden arta kalan iki yüz kişiyi. O kötü günün tek olumlu yanı bu olmuştu. Ve böylece Mehdi ile halifesi Sudan'ın efendileri oldular. Ele geçirdikleri ve bugün bizlere sıkıntı yaratan silahlarla birlikte, zafer kazanmış kırk bin adamıyla bu kenti kuşattılar. Bugün halk ıstırap ve açlık içinde kıvranarak ya da veba veya kolera yüzünden kırılarak kaderin Mehdi'yi Hartum'la buluşturmasını bekliyor."

Ryder sustuğunda Rebecca'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Çok doğru ve cesur bir adama benziyor, şu Penrod Ballantyne. Onunla hiç karşılaştınız mı Bay Courtney?"

"Ballantyne'la mı?" Ryder öykünün konusunun aniden değişmesine şaşırılmış gibiydi. "Evet, savaştan döndüğünde ben de burdaydım."

"Lütfen ondan biraz daha bahsedin efendim."

Ryder omuz silkti. "Konuştuğum hanımefendilerin çoğu onu gösterişli ve centilmen bulduklarını söylediler. Özellikle de gür bıyıklarına bayılıyorlar. Belki Yüzbaşı Ballantyne da hanımların kendisiyle ilgili bu düşüncelerine katılmaya hazırdır."

"Daha önce ondan teğmen diye söz etmemiş miydiniz?"

"O faciada küçük de olsa bir başarı kazanmasını Kahire'de bulunan İngiliz komutan büyük bir mesele haline getirdi. O sırada Ballantyne, General Wolseley'in 10. Süvari Alayı'na bağlı bir teğmendiydi. Wolseley daima kendi alayından olanları desteklemeye hazır olduğu için Ballantyne yüzbaşılığa yükseltildi ve yetmezmiş gibi bir de Victoria Haçı ile ödüllendirildi."

"Galiba siz Yüzbaşı Ballantyne'yı onaylamıyor musunuz efendim?" diye sordu Rebecca.

David ilk kez kızının Ryder Courtney'e karşı tutumunda belli bir soğukluk sezdi. Aslında bir yabancı olan Ballantyne'a karşı kızının bu ilgisinin nedenini merak ederken, aniden hafif bir şokla, genç Ballantyne'ın Hicks'in ordusu ile El Obeid'e gitmeden birkaç hafta önce konsolosluğa uğradığını hatırladı. Kahire'deki İngiliz Konsolosu Evelyn Baring'den şifreli dahi olsa telgrafla gönderilemeyecek kadar gizli bir mesaj getirmek için gelmişti delikanlı. O esnada bir şey söylenmemiş olsa da, Ballantyne'ın Baring'in istihbarat birimine bağlı olduğunu ve Hicks'in toplama ordusundaki görevinin sadece bir kılıf olduğunu düşünmüştü.

Vay canına, evet! İşte her şey tamam, diye düşündü David. Ballantyne ile görüşürken Rebecca ofisine gelmişti. Tanıştırıldıklarında iki genç birbirlerine birkaç kibar söz söylemişler ve Rebecca onları tekrar baş başa bırakıp çıkmıştı. Ama daha sonra, Ballantyne'ı geçirirken David, kızının koridorda çiçekleri düzenlemekle uğraştığını fark etmişti. Kısa bir süre sonra da ofisinin penceresinden baktığında, kızının Ballantyne ile birlikte sarayın kapısına doğru yürüdüğünü görmüştü. Ballantyne dikkatli görünüyordu. Şimdi her şey yerine oturmuştu. Belki de Ballantyne ile ofisinden çıkarken Rebecca'nın oralarda oyalanıyor olması bir rastlantı değildi. Kızının Ryder Courtney'e bu adamla ilgili fikrini sorarken onu hiç tanıymıyormuş gibi yapmış olmasına gülümsedi içinden.

Çok genç ama daha şimdiden annesine benziyor, diye düşündü. Paşalarla dolu çapraşık

bir saray gibi.

Ryder Courtney hâlâ Rebecca'nın sorusunu yanıtlamaya çalışıyordu. "Ballantyne'in gerçek bir kahraman olduğuna şüphem yok ve doğrusu ben de onun sakallarından etkilenmişim. Bununla birlikte, onda herhangi bir tevazu belirtisine de rastlamadım. Ancak benim askerlere karşı hislerini biraz karışık. Kafirleri yendikten, kentleri fethettikten ve krallıkları ele geçirdikten sonra kılıçlarını, madalyalarını şıkırdatarak arkalarına bakmadan yürüyüp gidiyorlar. Yarattıkları kaosta bir düzen sağlamak, babanız gibi yöneticilere ve mahvolan halka refah getirebilmek de benim gibi işadamlarına düşüyor. Hayır, Bayan Benbrook, Yüzbaşı Ballantyne ile bir sorunum yok ama onun ait olduğu devlet kanadına bir sempati de duymuyorum."

Rebecca'nın bakışları soğukluk ve duruşundaki resmiyet Ryder Courtney'in gitmek üzere tekrar ayağa kalkmasına yol açtı, ancak bu kez daha kararlıydı. Rebecca da onu durdurmaya çalışmadı.

Ryder kaldığı yere döndüğünde gece yarısını geçmişti. Bacheet, onu uyandırdığında ancak birkaç saat uyuyabilmişti. Soğuk, sert darı keki ve tuzlu kurutulmuş etten oluşan kahvaltısını masasında yaptı. Bir yandan da yağ kandillerinin ışığında seyir ve kasa defterleri üzerinde çalışıyordu. İşlerinin gidişatını gördükçe içini derinden bir korku sarmıştı.

Barings Bankası'nın Kahire şubesinden alacağı altı yüz sterlin dışında neredeyse tüm serveti bu kuşatma altındaki kentte gömülüydü. Depolarında on sekiz ton fildişi vardı, bunun libresi beş şilin ediyordu ama ancak Kahire'ye götürüldüğü takdirde. Kuşatma altındaki Hartum'da bir varil darı kadar bile değeri yoktu. Aynı şey kara tuğlaların üzerinde kurulmuş bir buçuk ton akasya reçinesi için de söylenebilirdi. Oysa sanat, kozmetik ve boya endüstrilerinde kullanılan değerli bir maldı. Kahire'de ündeki stok binlerce sterlin ederdi. Sonra tıka basa dolu dört büyük depoda, güneydeki Dinka ve Shilluk kabilelerinden mal karşılığı alınmış kurulmuş sığır derisi bulunuyordu. Başka bir büyük depo, çeşitli ticari mallarla; bakır kablo makaraları, Venedik camından boncuklar, çelik balta, çapa başları, el aynaları, eski Tower tüfekleri ve variller dolusu ucuz, kara barut, toplarla patiska, Birmingham dokumaları, çeşitli biblolar, süs eşyaları gibi güney krallarının ve tebalarının bayıldığı ıvır zıvırla doluydu.

Kafeslerde ve kazıklarla çevrili alanlarda, ticari stokunun önemli bir kısmını oluşturan vahşi hayvanlar ile kuşları muhafaza ediyordu. Bunlar Ekvator savanlarında ve ormanlarında yakalanıp Ryder'in mavnalarıyla getirilmişlerdi. Tutuldukları yerlerde dinleniyor, evcilleştiriliyor ve insanlar tarafından bakılmaya alıştırılıyorlardı. Aynı zamanda bakıcılarda, Nil'in kuzeyine, mezatlardaki alıcılara, onların Kahire ve Şam'daki temsilcilerine ulaşana dek bu hayvanları nasıl beslemek, onlara nasıl davranmak gerektiğini öğreniyorlardı. Fiyatların nispeten daha yüksek olduğu Napoli ve Roma'dan bile alıcılar gelebiliyordu. Bu pazarlarda bazı nadir Afrika türlerinin her biri yüz sterline

satılıyordu.

En değerli birikimi ise hazine odasının çelik kapısı ardına gizlenmişti, kapı büyük bir İran duvar halısıyla gözlerden saklanmaktaydı. Bu birikim yüz torbadan fazla gümüş Maria Theresa Doları'ydı; Ortadoğu'nun her yerinde geçen bu madeni paranın üstünde gürbüz Macaristan ve Bohemya kraliçesinin kabartma bir portresi bulunuyordu. Bu madeni para dağlık Habeşistan krallığında ve Buganda'daki Mutesa, Doğu çöllerindeki Hadendowa ve Saar gibi daha ileri öteki ticari ortakları gözünde geçerli tek paraydı. Şu sıra bu çöl Arap emirleriyle ticaret pek canlı değildi. Nerdeyse hepsi toplu halde Mehdi'nin cihadına katılmışlardı.

Alaylı bir edayla güldü. Acaba Mehdi bu Maria Theresa dolarlarını bilse ne olurdu, diye düşündü kendi kendine. Ama umarım böyle bir şey olmaz. Duyduğuma göre yağmalardan bir milyon sterlinden fazlasını toparlamış zaten.

Hazine odası boyunca dizili dolar torbalarının yanında daha büyük bir servet de yatıyordu. Elli çuval darı mısırı, birkaç düzine Küba puro kutusu, altı kasa Hine marka konyak ve yirmi beş kilo Habeşistan kahvesi.

Çinli Gordon stokçuluk yapanları vurduruyordu. Umarım beni idam ederken son bir puro verir ve gözlerimi de bağlatır, diye düşündü. Sonra yeniden ciddileşti. Gordon, Yiğit Ibis'e el koymadan önce Ryder stoklardaki mallarının mümkün olduğu kadar büyük bir kısmını nehirden Kahire'ye ulaştırmanın yolunu bulmak zorundaydı. Sonra da nehirden ablukadan kurtulmaya bakacaktı.

Ayrıca, o bu yolculukla uğraşırken Bacheet'in de yükte hafif pahada ağır malları deve kervanıyla Habeşistan'dan geçirip Kızıldeniz'deki liman kentlerinden birine ulaştırması için de plan yapması gerekiyordu. Her ne kadar Mehdi ordularını Mavi Nil'in batı kıyısı boyunca yerleştirmiş ve nehri abluka altına almış olsa da, kuşatmanın yarılabilmesi pek çok gedik bulunuyordu hâlâ. Bunların en önemlisi, iki nehir arasında kalan, en yüksek kısmında kentin bulunduğu, üçgen biçimi açık çöl alanıydı. Kentin bu bölümünü çevreden sadece dar bir kanal koruyordu ve General Gordon'un adamları durmadan bu kanalı derinleştirip genişletmekteydiler; artık ötesinde Derviş ordusu değil sadece kum, çalılıklar ve yüzlerce kilometre boyunca ancak tek tük rastlanan akasya ağaçları kalmıştı.

Henüz Derviş ordusuna katılmayan üç beş emirden biri olan Said Mahtoum belli bir fiyat karşılığında develerini kentin yakınına, alçak, kayalık bir yamacın gerisine kadar getirmek üzere Ryder ile anlaşmıştı.

Orada, Bacheet'in gözetimi altında mallar yüklenecek ve Sudan sınırından geçirilerek, Ryder'ın Habeş sıradağlarının uzantısı olan bir tepede bulunan ticaret merkezlerinden birine kaçırılacaktı. Bütün bu işleri bu aralar yapmak zorundaydı. Tüm servetini kuşatma altındaki kentte bırakarak bir gemi dolusu mülteciyle burdan ayrılmaya zorlanabilirdi.

"Lanet general, gaddar Çinli, lanet Gordon!" dedi ve aniden ayağa fırlayıp odada dolanmaya başladı. Yiğit Ibis'teki kamarası dışında, tek daimi evi burasıydı. Babası ve büyükbabası gezginciydi. Onlardan bir avcının ve bir Afrika tacirinin seyyar yaşamını

öğrenmişti. Ancak burası aslında bir yuvaydı. Sadece iyi bir kadın eksikti.

Birden gözünün önünde Rebecca Benbrook'un hayali belirdi. Hüzünle gülümsedi. Sebebini anlamasa da, bu alanda köprülerini yaktığını hissediyordu. Farkında olmadan, bronz halkalarla duvardaki bir kaideye tutturulmuş dev fildişlerinin yanına gitmiş ve sarı lekelerle kaplı dişlerden birini okşamaya başlamıştı. Parmaklarının altında fildişinin pürüzsüz yüzeyini hissetmek, tespah çekmek gibi insanı rahatlatan bir şeydi. Ryder, Victoria Nil'i üzerinde, Hartum'dan bin mil güneydeki Karamojo'da bu dişleri taşıyan erkek fili beyninden tek kurşunla vurmuştu.

Fildişini okşamayı sürdürürken abanoz çerçevesiyle yan tarafta asılı soluk bir resme dalmıştı. Fotoğraf, boş da olsa kesinlikle Afrika'da olduğu belli bir arazide bir öküz arabasının önüne dizilmiş bir aileyi gösteriyordu. Arabaya on altı öküz koşulmuştu ve siyah sürücü de yanlarında, uzun kırbacını şaklatmaya ve maviliklerin içinde bilinmeyen bir yöne doğru arabayı sürmeye hazır bekliyordu. Resmin tam ortasında Ryder'ın babası, en sevdiği hayvan olan iğdiş edilmiş, Fox adındaki atın üstünde, eyerde oturuyordu. İriyari, güçlü bir adamdı, kapkara gür bir sakalı vardı. Öleli o kadar çok zaman olmuştu ki, Ryder, onu sevmek için bir nedeni olup olmadığını hatırlamıyordu bile. Babası bu resimde, o zaman altı yaşında olan Ryder'ı da atının üstüne almıştı, Ryder'ın uzun, sıska bacakları yandan sarkıyordu. Annesi ise atın yanı başında durmuş ve sakin gözlerle objektife bakmıştı. Annesinin o güzelim yüzünün her ayrıntısını hatırlıyordu. Ona her bakışında olduğu gibi, anılarla yüreğinin ezildiğini hissetti. Annesi ablasının elinden tutmuştu. Alice, Ryder'dan birkaç yaş büyüktü. Annesinin öbür yanında da Ryder'ın ağabeyi duruyordu, kolunu onu korumak istercesine annesinin beline sarmıştı. O gün Waite Courtney'in on altıncı yaş günüydü. Ryder'dan on yaş büyüktü ve o beş kişinin bu resmin çekildiği gün başladıkları yolculukta, babasının yaralı bir bizon tarafından öldürülmesi üzerine Ryder için bir ağabeyden çok, bir baba olmuştu.

Ryder Courtney son kez, Londra'da yaşayan ablası Alice'den, Waite'nin Güney Afrika'da, Isandlwana, yani Küçük El'in Yeri denen, Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki çarpışmada, Zulular tarafından öldürüldüğünü bildiren telgrafı aldığı anda ağlamıştı. Geride iki oğlu Sean ve Garrick'le eşi Ada'yı bırakmıştı; neyse ki çocuklar hemen hemen yetişkin denecek yaşlardaydılar ve annelerine bakabilirlerdi.

Ryder içini çekti ve bu üzücü düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Bacheet'e seslendi. Hâlâ karanlık olmasına rağmen, gece yarısından önce seyre çıkmaya hazır olabilmek için yapmaları gereken birçok şey vardı.

İki adam fildişi deposunun önünden geçip hayvanların barındığı çitin kapısına geldiler. İhtiyar Ali onları öksürükler ve sızlanmalarla karşıladı.

"Allah'ın sevgili kulu," diye selamladı Ryder, onu. "Bütün genç güzel eşlerinin rahimleri bereketli olsun. Şevkleri yüreğini tutuştursun ve dizlerini çözsün."

Ali bu şakalara sırtmamak için kendini zor tutuyordu, üç karısı da geçkin kocakarıları. Tam kıkırdayacakken bir öksürük nöbetine tutuldu ve yerdeki tozların üstüne tükürdü. Ali

yabani hayvan barınağının bakıcısıydı ve insanlardan nefret ediyor olsa da, yabani yaratıklarla adeta büyü yoluyla anlaşılıyordu. Ryder'ı maymun kafeslerine doğru götürdü. Hepsi tertemiz ve bakımlıydı. Önlerindeki yemek ve sular tazeydi. Ryder, Colobus'un kafesine yaklaştı ve sevgili maymunu omzuna sıçrayıp dişlerini açıp yırtıcı köpek dişlerini sergiledi. Ryder cebinden darıli kahvaltısının kalıntılarını çıkarıp hayvana verdi. Diğer kafeslerin önünden yürüyüşlerine devam ederken, şık, siyah beyaz ceketini silkeledi. Aralarında köpek yüzlü babunlar ve iki genç şempanzenin de bulunduğu beş farklı tür maymun vardı. Şempanzelere Avrupa ve Asya'dan çok talep oluyor, Kahire'de de istekli alıcılar bulunuyordu. Kafes parmaklıklarına tırmanıp Ali'nin boynuna sarılmışlardı; en genç olanı, annesinin memesini emer gibi Ali'nin kulağını emmeye çalışıyordu. Ali yumuşak, sevgi dolu bir sesle azarladı hayvanları.

Maymunlardan sonra kuşlarla dolu kafesler sıralanmıştı. İçlerinde, canlı metalik renkleriyle çekirge kuşlarından kartallara, dev baykuşlara, uzun bacaklı leyleklere, tropikal Asya ve Afrika'ya özgü iri, borazana benzer sarı gagalı kuşlara kadar pek çok kuş türü bulunuyordu. "Hâlâ bunlara yem bulabiliyor musun?" Ryder tek bacaklarından bağlanmış etçil kuşları göstererek sormuştu. Ali anlaşılmaz bir homurtu çıkardı, ama Bacheet, onun yerine cevap verdi.

"Kentte hâlâ yaşayabilen bir tek sıçanlar kaldı. Veletler tanesini iki bakır meteliğe getiriyorlar." Ali, üstüne vazife olmayan bir şeyi açıkladığı için nefretle baktı ona.

Çitle çevrili bölgenin sonunda, bir araya konmuş antiloplar bulunuyordu, sadece, öteki hayvanlarla beraber olamayacak kadar saldırgan olan Cape bizonu ayırıyordu. Hepsi de yeni süttten kesilmiş buzağılardı çünkü genç hayvanlar seyahat koşullarına olgunlardan daha kolay uyum sağlıyor, daha çabuk toparlanıyorlardı. Ryder son yolculuğunda yakaladığı iki nadir ve güzel antilobu da buraya bırakmıştı. Bembeyaz çizgili, parlak, zencefil kızılı postları, kocaman sulu gözleri, borazan biçimi kulakları vardı ve bunlar da genç hayvanlardı. Tam olarak olgunlaştıklarında midilli kadar olacaktı. Bir süre sonra kıvrımlı, güzel boynuzlara dönüşecek tomurcuklar vardı kulaklarının arasındaki bölgede. Ryder'ın bildiği kadarıyla işlenmiş deri olarak satılsa da, Avrupa'ya daha önce canlı olarak hiç satılmamıştı bu hayvanlardan. Bunlar gibi üremeye müsait bir çiftin değeri bir prensin gelirine eşitti. Onları da darı kekiyle besledi, ağgözlülükle, salyalarını akıtarak avucundan yediler.

Yürürlerken Ryder'la Ali yükün sağlıklı ve iyi beslenmesi için yolculukta sürekli yem sağlamanın yollarını tartışıyorlardı. Antiloplar ot oburdular. Ali akasya ağacının yapraklarını yediklerini keşfetmişti. Al Mahtoum'un adamları develerle düzenli olarak çölden taze kesilmiş dallar getirip avuç dolusu Maria Theresa Doları karşılığında veriyorlardı.

"Yakında başka bir yüzen saz adası ele geçirmemiz gerek, yoksa öteki hayvanlar açlıktan ölür," diye uyardı Ali mahzun bir sesle. Kaygılandırıcı haberler vermeye bayılırdı. Bataklik otları ile papirüsten oluşan salları Sud'un lagün ve kanallarındaki yoğun

kütlelerinden koştuklarında, Nil akıntısıyla aşağı taşınırdı. Bu sallardan bazıları çok büyük ve suda batmadıkları için üzerlerinde bataklık hayvanları da gelirdi. Dervişlerin tüm çabalarına rağmen, Ryder ve ekibi, bu yaşayan salları uzun halatlarla kıyıya çekmeyi becerirlerdi. Kıyıda işçi ekipleri birbirine dolanmış bitkileri budayıp makul büyüklükte balyalar haline getirir ve kanalın hendeklerine bağlardı. Böylece yem olarak kullanılana kadar otlar ve sazlar yeşil kalırlardı.

Ryder'ın Hartum'dan ayrılma hazırlıklarını ancak bitirebileceği kadar gün ışığı zamanı kalmıştı ve Bacheet'le ikisi, bir deve katarıyla eski limana doğru araziden ayrıldıklarında güneş batıyordu. Güverteye çıktıklarında, Jock McCrump Yiğit Ibis'in kazanlarını sonuna dek yakmıştı.

Ryder mavnalardan birine geminin kazanları için son odun yığınlarını yüklerlerken, kentte gizlice kendilerini izleyen gözleri fark etmişti. Onlar işlerini bitirmeden iki saat önce güneş batmıştı ama, doğu ufkundan doğan ay kentin çirkin binalarını romantik donuk ışınlarıyla sarmaya başladığında bile, gündüzün sıcaklığı hâlâ insanı tere boğuyordu.

Nehrin seyrek trafiğinde göze batmayan bir Akdeniz yelkenlisi, umdurman kıyısından açılmak için güneşin son ışıklarından yararlanmış ve nehirde süzölmeye başlamıştı. Karanlık çökünce eski limanın girişini görmek güçleşiyordu. Yelkenlinin kaptanı kürekçinin oturduğu tahtalardan birinin üstüne çıkmış girişe bakıyordu. Yanmakta olan meşaleleri gördü ve ay ışığı sayesinde iç limandaki Frenk istimbotunun demirine takılmamayı başardı. Bağırıp çağıran bir sürü ses duymuştu. Tam kendisine söylendiği gibiydi. Frenk gemisi kentten ayrılmaya hazırlanıyordu. Tekrar kendi yerine, dümen yekesinin başına döndü ve üç kişilik mürettebatına hafif bir ıslık çalarak büyük yelkeni açmalarını bildirdi, böylece tekne akşam rüzgârını yakalayacaktı. Kendisi de dümene asıldı. Küçük yelkenli tekne anında akıntıya karşı bir açı tutturmuş ve nehrin batı kıyısındaki Omdurman'a doğru gerisin geriye gitmeye başlamıştı. Kent karşılarında hayal gibi belirince kaptan yeniden ama bu kez daha keskin bir ıslık çaldı, anında karanlıktan bir emir geldi: "Peygamber ve İlahi Mehdi adına, konuş!"

Kaptan yeniden ayağa kalktı ve izleyenleri kıyıya çağırdı. "Allah birdir ve Muhammet onun peygamberidir. Halife Abdullahi için haberlerim var."

Yiğit Ibis hâlâ Eski Kent iskelesinde bağlıydı. Jock McCrump ve Ryder Courtney açık köprü üstünün arka tarafında dizili silahların arasındaki Martini-Henry tüfeklerini ve limandan çıktıklarında Derviş ablukasını yaracak. 45.'lik Boxer-Henry fişekleri kontrol ediyorlardı.

Son hazırlıklarını tamamladıklarında en önemli yolcular da iskeleye çıkmışlardı, Bacheet onlara kendi bölmelerine kadar eşlik etmekteydi. Ibis'in dört kamarası vardı sadece. Biri Ryder Courtney'e aitti. Bacheet'in itirazlarına rağmen bunu Benbrook ailesine ayırmıştı. Küçük kamarada sadece iki tane ranza vardı. Sıkışacaklardı ama en azından kamaranın

tuvaleti vardı. Kızlar kalabalık istimbotta birazcık rahat edebiliyorlardı.

Muhtemelen ikizlerden biri babasıyla, öteki de Rebecca'yla yatacaktı. Yabancı konsoloslara da diğer kamaralar tahsis edilmişti. Geri kalan hemen hemen dört yüz kişi de, açık güvertelerde şanslarını denemek veya üç boş mavnaya sıkışmak zorundaydılar. Dördüncü mavnaya odunlar istiflenmişti. Böylece bu değerli malı elde edebilmek için kıyıya çıkıp ağaç kesmek zorunda kalmayacaklardı.

Ryder doğu ufkuna doğru baktı. Ayın dolunay olmasına ve Shabluka Boğazı'na doğru giden kanalı seçebilmesine yardım etmesine birkaç gün kalmıştı sadece. Ne yazık ki bu aynı zamanda, Derviş topçularına hedef oluşturmalarına da yol açacaktı. Nişancılıkları her gün biraz daha gelişiyor ve El Obeid'de ele geçirdikleri Krupps toplarıyla daha fazla pratik yapıp deneyim kazanıyorlardı. Ellerinde sınırsız cephane varmış gibiydi.

Ryder dönüp iskeleye baktı ve yüreğinin sızladığını hissetti. General Gordon'un adamlarından Binbaşı al-Faroque bir grup adamıyla limanı çevirmişti. Süngüleri takılı olarak General Gordon'dan geçiş izni olmayan bir mülteci kalabalığının küçük buharlı gemiye hücum etmesini önlemek üzere bekliyorlardı. Umutsuz insanlar- kentten kaçmak için her yolu denemeye hazırdılar. Ryder'ı kızdıran ise, al-Faroque'nin adamlarının geçiş belgelerini ve insanların yüzlerini incelemek için meşaleler yakmış olmalarıydı. Meşalelerin tüm iskeleyi aydınlatan ışığı karşı kıyıdağı Derviş nöbetçilerinin dikkatini çekecekti.

"Tanrı aşkına binbaşı, adamlarınız ışığı azaltsınlar!" diye haykırdı Ryder.

"Kâğıtlarını kontrol etmeden kimseyi geçirmemek konusunda General Gordon'dan kesin emir almış durumdayım."

"Mehdi'nin dikkatini seyir hazırlıklarımıza çekiyorsunuz," diye bağırarak yanıtladı Ryder.

"Emirlere uymak zorundayım kaptan."

Onlar tartışırken yolcu kalabalığı ve ümitli olanlar hızla artıyordu. Çoğu çocuklarını ya da sahip oldukları eşyaları taşıyorlardı. Bununla birlikte, yasak bölgede olduklarından gerilmiş ve panik içindeydiler. Bağırarak geçiş kâğıtlarını başlarının üstünde sallayan pek çok kişi vardı. Geçiş belgesi olmayanlar ise inatla ve hırsla fırsat kollamaktaydılar.

"Bırakın yolcular geçsin," diye bağırdı Ryder.

"Belgelerine bakmadan olmaz," dedi binbaşı ve arkasını dönüp Ryder'ı köprü üstünde öfkesiyle baş başa bıraktı. Al-Faroque inatçıydı; kavgaya etmek işlemleri sonsuza dek uzatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sonra Ryder arkasında kızlarıyla kalabalığı yarmaya çalışan David'in uzun eşkalini seçti. Al-Faroque'nin onları tanıdığını ve geçmelerine izin versinler diye adamlarına işaret ettiğini görünce içi rahatlamıştı. En değerli eşyalarını taşıyarak iskeleye koştular. Safran boya kutusunu, Amber de sevdiği kitaplarla dolu bez bir torbayı taşıyordu. David'in tüm etkisini ve ofisinin saygınlığını kullanarak bir geçiş belgesi temin etmeyi başardığı Nazeera da kızları iskeleye doğru iteliyordu.

"İyi akşamlar David. Siz ve aileniz benim kamaramı alacaksınız," diye karşılıdı Ryder güverteye ayak bastıklarında.

"Hayır, hayır! Sevgili dostum, sizi evinizden edemeyiz."

"Ben zaten yolculuk boyunca köprüde olacağım," diye rahatlattı Ryder, onu. "İyi akşamlar Bayan Benbrook. Sadece iki dar ranza var. Biraz sıkışacaksınız ne yazık ki, ama elimizdeki en iyi imkân bu. Yardımcınız da mavnalardan birine geçebilir."

"İyi akşamlar Bay Courtney. Nazeera aileden biridir. Ranzalardan birini Amber'le paylaşabilir. Safran da babamla yatar. Ben yerde yatacağım. Eminim hepimiz gayet rahat edeceğiz," diye noktayı koydu Rebecca. Ryder itiraz etmeye fırsat bulamadan iskele başında muhafızların geriletmeye çalıştığı kalabalıktan baraj duvarını yıkan sular gibi uğursuz bir şarkı ve bağırışlar yükseldi. Bu durum Ryder'a, Rebecca ile başka bir tartışma yaşamadan karşılaşma anını atlatma şansı sağlamıştı. Rebecca'nın koyu gözlerinde kötü bir parıltı vardı ve çenesi isyankâr bir ifadeyle havaya kalkmıştı.

"Özür dilerim David. Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Başka bir yerde bana ihtiyaç var." Ryder onlardan ayrıldı ve iskeleden aşağı koşmaya başladı. Binbaşı Al-Faroque'nin yanına vardığında askerlerin gerisindeki kalabalığın giderek arttığını ve her dakika daha ele avuca sığmaz bir hale gelerek süngüleri zorladığını görmüştü. Mösyö Le Blanc beklenen son diplomattı. Gayet uygunsuz biçimde bir opera pelerini ve kenarında bir tutam tüy bulunan Tirolyen bir şapka giymişti. Ardında, her biri ağır bir sandık yüklenmiş hizmetkar alayı vardı. Firavun mezarı boyutlarında, pirinç bantlı sandıklar taşıyorlardı.

"Bu zimbirtıları gemiye çıkaramazsınız mösyö," dedi Ryder askerler geçmesine izin verirken.

Le Blanc çenesinden terler akarak ve bir çift sarı eldiveni yelpaze gibi kullanarak yanına geldi. "Sizin deyiminizle bu 'zimbirtılar' mösyö, benim tüm giysilerim ve hepsi de eşî bulunmaz şeylerdir. Onları bırakıp gidemem."

Ryder onunla tartışmanın anlamsızlığını hemen kavramıştı. Le Blanc'ın yanından geçip hamalların karşısına dikildi.

"İndirin şunları!" diye emretti Arapça. Adamlar durup ona baktılar.

"Onu dinlemeyin," diye cırlak bir sesle haykırdı Le Blanc ve adamları eldiveniyle dövmek üzere koşarak geri döndü. "Getirin buraya, mes braves.(Benim yiğitlerim.)" Hamallar tekrar yola koyulmaya kalktılar ama Ryder hamalbaşı olduğu açıkça belli olan iriyarı bir Arabi gözüne kestirdi ve önüne dikilip çenesine bir yumruk indirdi. Hamal kafasından vurulmuş gibi yere devrilmişti. Taşınmasına yardım ettiği sandık arkadaşlarının elinden kaydı ve taşın üstüne düştü. Kapağı açılmış ve bir elbiseyle tuvalet malzemeleri yığını iskeleye saçılmıştı. Geri kalan hamallar hiç vakit kaybetmeden ellerindeki sandıkları bırakıp bu kaçık Frenk kaptandan kurtulmak üzere kaçmaya başladılar.

"Ne yaptığınızı görün işte," diye bağırın Le Blanc kendini dizüstü yere atıp saçılan mallarını kucaklayıp tekrar sandığa tikiştirmeye çalıştı. Arkadaki kalabalık bir fırsat yakalamıştı. Daha da hevesle bastırmaya başladılar ve askerler de birkaç adım gerilemek zorunda kaldılar.

Ryder, Le Blanc'ın kolunu yakaladı ve çekip ayağa kaldırdı. "Çabuk olun Fransız ahmağı." Adamı iskeleye doğru sürüklemeye çalıştı.

"Ben bir ahmaksam siz de bir İngiliz barbarısınız," diye söylendi Le Blanc. Geri gidip bir sandığın ağır pirinç kulbuna yapıştı. Ryder tüm gücüyle uğraştığı halde adamın elini kulptan çektiremedi.

O sırada kalabalıktan biri Binbaşı al-Faroque'ye koca bir taş attı. Hedefini şaşan taş Le Blanc'ın yanağına çarptı. Acıyla bağırarak sandığın kulbunu bıraktı ve iki eliyle yüzünü kapadı. "Yaralandım! Kötü yaralandım."

Kalabalıktan askerlere doğru başka taşlar da gelmeye başlamıştı. Bir tanesi Mısırlı çavuşa isabet etti. Adam tüfeğini düşürmüş ve dizüstü çöküp iki eliyle başını tutmuştu. Çavuşun adamları omuzlarının üstünden, yer var mı, diye bakınarak geri çekildiler. Kalabalık toplanmış av köpekleri gibi uluyarak biraz daha bastırdı. Birisi çavuşun düşürdüğü tüfeği aldı ve Binbaşı al-Faroque'ye doğrulttu. Tetiğe bastı ve mermi binbaşının şakağını sıyırdı. Al-Faroque sersemleyip yere düştü. Adamları çözülmüş ve onun bedenini de çiğneyerek kaçırmaya başlamışlardı. Bir anda muhafızdan mülteciye dönüşmüşlerdi. Ryder, Le Blanc'ı yakaladı ve kollarının arasında öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tekmeleyen, çığlık atan, boğuşan adamla birlikte koşmaya başladı.

Adamı güverteye atan Ryder hemen köprüye çıktı. "Alarga!" diye bağırdı mürettebatına, tam isyancıların ve Mısırlı askerlerin ilk dalgası gemiye tırmanmaya çalışırken. Zaten güverte o kadar kalabalıktı ki, gemiciler halatları çözmek için bulunmaları gereken yerlere ulaşamıyordu.

İskeleye koşan ve kendini gemiye veya mavnalardan birine atmaya çalışan isyancıların sayısı giderek artıyordu. Gemiye çıkmış olanlar ise onları püskürtmeye çalışıyorlardı ve güverteler boğuşan insanlarla dolmuştu.

Safran bu heyecanlı manzarayı seyredabilmek için ana kamaradan kafasını uzatmıştı. Ryder, onu tuttuğu gibi kaldırdı ve ablasının kucağına verip ikisini de kamaraya itti. "Ayak altında dolaşmayın," diye bağırarak kapıyı üstlerine çarptı. Sonra yangın baltasını yerinden kaptı. Karanlığın içinde, bitmek bilmez yığınlar halinde çoğalıyordu isyancılar.

Ryder, Ibis'in güvertesinde, ağırlığın dengelyi bozacak şekilde yığıldığını hissediyordu. "Jock!" diye bağırdı çaresizlik içinde. "Bu piçler bizi alabora edecekler. İskeleden açılmak zorundayız." Jock ile birlikte kalabalığı yarmaya çalıştılar. Sonunda halatları kesmeyi başarmışlardı, ama bu kez Ibis tehlikeli biçimde yan yatmıştı.

Ryder tekrar köprü üstüne ulaşp makineleri çalıştırdığında aşırı yüklenmiş mavnaların ağırlığını hissetti. Geriye bir göz atınca su seviyesinin en yakındaki mavnanın güverte çizgisinden elli atmış santim aşağıda olduğunu gördü. Dümeni liman girişine doğru çevirdi.

Ibis'in üç silindirli güçlü bir Cowper makinesi vardı. Bu modern tasarım, ek buhar kazanıyla öncekilerden çok daha fazla buhar basıncı sağlıyordu. Ağır ve yüklü mavnaları büyük çağlayanlardan geçirebilmek için Ibis'in bu gücün tamamına ihtiyacı vardı. Şimdi, güçlü Cowper makinesiyle hız kazanmış ve bu hız tüm mavnaların pruvalarında kaban

beyaz köpükler oluşturmuydu. Suya batıp çıkan mavnaların yolcularından koro halinde feryatlar yükseliyordu. Ryder hız kesti ve ibişle ardından çektiği mavnaları limandan açık nehre çıkarmayı başardı, burada manevra alanı daha fazlaydı ama yüzeydeki türbülans, baştan aldıkları dalgaların da daha büyük olmasına yol açıyordu.

Ryder daha da hız keserek, güçlkle, geminin dümenini kontrol altına almaya çalıştı. Gemi akıntıya yakalanmış, peşindeki mavnalarla birlikte kanal boyunca sürükleniyordu. Mavnalar Ibis'in üstüne geliyordu. Ağır araçlardan ilki geminin kıçına bindirdi ve gemi sarsıldı.

"Bağlarını kesin!" diye haykırdı Le Blanc sesi korkudan o kadar tizleşmişti ki onca gürültü arasından duyulabiliyordu. "Kesin halatlarını! Geride kalsınlar! Hepsi onların kabahati!"

Halen birbirlerine bağlı olan mavnalar karmakarışık bir halde kentın son binalarına doğru sürüklendiler, sonra iki Nil'in birleştiği geniş kısma ulaştılar. Ryder mavnaları düzgün biçimde yönetebilmek için demir atıp yeniden bir sistem kurması gerektiğini anlamıştı. Geri dönüp kaçak yolcuları kıyıya bırakmayı da düşündü. Böyle giderse Shabluka Boğazı'nı geçemezlerdi. Orayı atlatsalar bile, meşru yolcuları, bu aşırı kalabalıkta Taşların Anası Çölü Geçiti'nde sıcağa dayanamazlardı. Ryder, General Gordon'un topçularının koruma sahasından çıkmadan evvel, en ağır demirin atılmasını emretti. O sırada Bacheet'ten bir uyarı çığılı kopmuştu.

"Hızla gelen tekneler! Derviş tekneleri geliyor öteki kıyından!" Ryder ona doğru koştu ve düzinelerce küçük nehir teknesinin Omdurman yönünden karanlığın içinde sinsice ve sessizce yaklaşmakta olduğunu gördü. Tekrar köprüye koştu. Köprü üstüne tutturulmuş on bin mumluk projektörü yaktı ve parlak beyaz ışığı yaklaşan felukalara çevirdi. Tekneler silahlı Ansar askeri kaynıyordu. Belli ki Dervişler kaçış planlarını gayet iyi biliyor ve Yiğit Ibis'i pusuya düşürmek için bekliyordu. İstimbota ve arkasına dizili mavnalara yaklaştıkça Ansarlar o korkunç naralarıyla dua etmeye ve geniş kenarlı palalarını sallamaya başlamışlardı. Palalar ışıkta parlıyor ve mavnalardaki yolcular dehşetle feryat ediyorlardı.

"Küpeşteye dizilin!" diye bağırdı Ryder, adamlarına. "Yaklaşanları itmek üzere hazır olun!"

Mürettebat bu komutu gayet iyi anlamıştı. Yukarı Nil kıyılarında yaşayan vahşi kabilelerin saldırılarına böyle karşı koymaya alışıklılar. Düşmanı karşılamak üzere yerlerini almaya çalışıyorlardı ama omuz omuza dizili yolcuların arasından geçmek neredeyse imkânsızdı. Arkadan gelen baskının artması yüzünden yolculardan bazıları iyice sıkışmıştı ve en kenardakilerden suya düşenler oldu. Haykırarak çırpındılar, ama ya akıntıya kapılıp sürüklendiler ya da dibe battılar. Bebeği sırtına bağlı genç bir anne ümitsizce onun başını suyun üstünde tutmaya çalıştı ama sonunda Yiğit Ibis'in pervanesi ikisini de yuttu.

Suya düşenleri kurtarmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Derviş tekneleri hızla yaklaştıkları için demir atacak zaman da kalmamıştı. Mavnalara yaklaştıkça yandan asılıyorlardı ve Ansar savaşçıları mavnaya çıkmaya çalışıyorlardı, ama güvertede adım

atacak yer bulamıyorlardı. Kendilerine yer açmak için çığlık çığığa bağırarak yolcuları kesip biçiyorlardı. Mavnalar çalgınca sallanırken suya biraz daha insan düştü.

İkinci dalgadaki Derviş tekneleri sancak tarafından Ibis'e yaklaşıyordu. Ryder baştaki mavnayı batırma korkusundan makineyi çalıştıramıyordu. Böyle bir şey olduğu takdirde mavna kendisiyle birlikte Ibis'i de sürükleyebilirdi. Kaçamadığı için dövüşmek zorundaydı.

O arada Jock McCrump ve Bacheet, silah bölmesinden Martini-Henry tüfeklerini çıkarmışlardı. Bazı Mısır askerleri de yanlarında Remington karabinalarını getirmişler ve tayfalarla birlikte omuz omuza küpeştede saf tutmuşlardı. Ryder projektörü yaklaşan teknelere çevirdi. Güçlü ışık altında Ansarların yüzlerinde inanç ateşiyle yanan öldürme arzusu açıkça görülebiliyordu. Cehennemden kaçmış zebanilere benziyorlardı.

"Nişan al!" diye bağırdı Ryder ve hepsi tüfeklerini kaldırdılar. "Tek yaylım ateşi. Ateş!"

Kurşunlar en yakındaki yelkenlide bulunan Arapların üstüne yağmur gibi yağdı ve Ryder bir Derviş'in elinden palasını düşürüp sırtüstü nehre düşüşünü gördü, adamın kafatasının yarısı beyin parçaları ve fes rengi kandan oluşan parlak bir bulutun arasından uçmuştu. Çok yakından gelen kurşunların etkisiyle başka savaşçılar da yere yıkılmış veya suya düşmüştü.

"Doldur!" diye bağırdı Ryder. Mekanizmaların metalik sesleri duyuldu ve boş kovanlar düştü. Adamlar namlulara yeni mermi sürdüler. "Tek yaylım ateşi. Ateş!"

Küçük teknelerde bulunan adamlar daha ilk ateşin ardından toparlanamadan ikincisine yakalanmışlardı.

O anda Ryder öteki yolcuların çığıllıkları arasından David'in sesini duydu. "Arkanızda Bay Courtney!" David kamaranın tepesine tırmanmıştı. Orada çifte namlulu av tüfeği hazır, dengede bekliyordu. Ryder, Rebecca'nın da onun yanında olduğunu gördü. Her elinde babasının Wetley tabancalarından biri vardı ve gayet ustalıkla kullanıyordu. Arkalarında da babalarına tüfek doldurup hazırlayan ikizler duruyordu. Yüzle solgun, ama kararlı görünüyordu. Benbrook ailesi güverteyi kasıp kavuran boğuşmanın dışında kalmış küçük, kahraman bir grup oluşturmaktaydı. Ryder, onlara hayran olduğunu hissetti.

David tüfeğinin namlusuyla öteki küpeşteyi gösterdi ve Ryder o yönden de Derviş teknelerinin yaklaştığını gördü. Saldırganlar yanaşmadan kalabalığın içinden adamlarını o yana çekemeyeceğini biliyordu. Yapsa bile, bu kez de sancak tarafı savunmasız kalacaktı. Düşünüp komut verince ne kadar David sorunu ele almıştı. Purdey av tüfeğini kaldırdı ve hem sağa, hem sola doğru en yakındaki teknelere ateş etti. Mesafe çok yakın olduğu için dağılan saçmalar tek bir mermiden daha etkili olmuştu. Teknede oluşan katliam Derviş saldırganlarını sersemletmişti. Dördü beşi yere yıkılmış, teknenin zemininde kendi kanları arasında debeleniyordu. Diğerleri ise teknedeki yuvarlanıp akıntıya kapılmışlardı.

Amber boşalan silahı doldurmaya başlarken, Safran dolu tüfeği babasına vermişti. Rebecca ise revolverle en yakın felukaya ateş ediyordu. Ağır silahların teknelerdeki etkileri de ölümcül oluyordu. David yenide ateş etmeye o kadar çabuk başlamıştı ki, sanki tek bir silahtan ateş ediliyor gibiydi. Saçmalar ve kurşunlar altında bunalmış tekne

kaptanlarından ikisi, kamaranın damındaki uzun, beyaz adamın üçüncü bir tüfek aldığı görünce beladan kurtulmak için gerisin geriye kaçmakta bulmuşlardı çareyi.

"Bravo," diye güldü Ryder. "Ve sizlere de bravo güzel hanımlar!"

Derviş felukaları bu tehlikeli ve belalı avdan vazgeçip aşırı yüklü ve savunmasız mavnalara yönelmişlerdi. Artık tüm saldırganların hedefi oldukları için kaderleri belli olmuş gibiydi. Derviş Ansarları güverteye çıktılar ve yolcular baraküda görmüş sardalye balıkları gibi küpeşteye doğru geriye çekilip birbirlerine sokularak büzüldüler. Küpeşte bu topluca yüklenmeye dayanamayarak yerinden koptu ve suya düştü. Mavna alabora oldu. Bir anda yosun kaplı dibi ayın altında yüzer hale gelmişti. Sonra dibe çekildi ve battı.

Batan mavna bütün ağırlığıyla çekme halatına yüklenmiş ve Ibis'i de çekmeye başlamıştı. Yiğit Ibis şaha kalkan bir at gibi yükseldi. Çekme halatı üç kat palamarın örülmesiyle oluşmuştu. Çok güçlüydü ve kopması imkânsızdı. Ibis'in kıcı suya batmış ve sular güverteye hücum etmişti.

Ryder tüfeğini Ibis'in ateşçilerinden birinin eline tutuşturup ağır yangın baltasını adamdan kaptı. Sular altında kalan güverteden kış tarafına gitmek için kalabalığı omuzlamaya başladı. Su neredeyse dizine kadar gelmiş, vasistaslardan çağlayan gibi akıyordu. Kısa süre sonra makine dairesine dolacak ve buhar kazanının altındaki ateşin sönmesine neden olacaktı. Ryder, kendini çekip kıştaki çıkmaya takılı çekme halatının başına geldi. Halat adeta demir bir boru gibi sertleşmişti. Şişman bir adamın baldırı kadar kalındı ve ıslak olduğu için hiçbir elastikiyeti kalmamıştı.

Ryder başının üstüne kaldırdığı baltayı bütün gücüyle indirdi ve bir şakırtıyla halatın bir düzine kadar lifi koptu. Baltayı bir kez daha kaldırdı ve kaslarının tüm kuvvetiyle yeniden vurdu halata. Bir düzine daha lif kopmuştu. Baltayı indirmeye devam etti, her vuruştan sonra domuz gibi homurdanıyordu. Halatın kalan lifleri söküldü ve batmış mavnanın peşinden dibe çekilip Ibis'in pervanesi tarafından parçalandı. Ryder halatın vahşi bir yılan gibi çarpmasından son anda kurtulabilmişti. O hızla çarpırsa iki bacağını birden kırabilirdi ama birkaç santim öteden geçmişti.

Mavnadan kurtulan Ibis'in, altında yalpaladığını hissetti, sonra karinası düzelmeye başladı. Ağzında ölü bir ördekle kıyıya çıkan bir av köpeği gibi güvertelerindeki suyu silkelemeye çalışıyordu sanki. O arada pervane de tam gücüyle çalışmaya başladı ve gemi ileri atıldı. Safran kamaranın damındaki tüneğinden kaymıştı. Kolları havada çırpınırken Rebecca yakalamaya çalıştı ama küçük kız elinden kayıp bir çığlık atarak sırtüstü düştü. Başını çelik güverteye çarptığı takdirde kafatası parçalanabilirdi, ama Ryder elindeki baltayı bir yana fırlatmış ve koşup onu havada yakalamıştı. Bir an kızı göğsüne bastırdı.

"Sen kesinlikle bir kuş değilsin Saffy." Kıza sırttı ve onunla birlikte köprüye koştu. Kendisine tutunmaya çalışan Safran'ı doğruca Nazeera'nın kucağına tutuşturdu. Arkasına dönüp bakmadan Ibis'in dümenine geçti ve ikiz makinelerin gücünü son raddeye çıkardı. Pistonlara yüklenen buhar, arkasındaki mavnanın ağırlığından da kurtulmuş olan gemiyi, kısa sürede normalde en üst sürati olan saatte on iki mile ulaştırmıştı. Ryder dümeni 180

derece kadar kırarak mavnalarla öteki teknelerin birbirine dolandığı noktaya yöneldi tekrar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu David omzunda tüfeğiyle Ryder'ın yanında belirip. "Sudakileri mi toplayacaksınız?"

"Hayır," dedi Ryder sert bir tavırla. "Aksine sudaki insan sayısını artıracam." Yiğit Ibis'in baş kısmı çelik tabakalarla takviye edilmişti. "Toslayacağım," diye David'i uyardı. "Kızlara sıkıca tutunmalarını söyleyin."

Derviş felukaları bir leşin başına üşüşen akbabalar gibi toplanmışlardı. Ryder bazı Ansarların mavnaları bir arada tutan halatları kestiklerini ve kendi teknelerine aldıklarını görmüştü. Belli ki mavnaları birer birer karşı kıyıya çekip boş kaldıkça katliama devam etmek niyetindeydiler. Bir kısmı önüne geleni kesip biçmeye, yandan eğilip suya düşmüş merhamet dilenen insanları bıçaklamaya devam ediyordu. Ibis'in projektörünün ışığında Nil'in kan kırmızıya boyanışı ve mavnaların yanlarından aşağı sızan anlar görünüyordu.

"Katil domuzlar," diye fısıldadı Rebecca. Sonra Nazeera'ya, "İkizleri kamaraya götür. Buna tanık olmasınlar," dedi. Bunun boşuna bir emir olduğunu biliyordu. Onları köprü üstünden ayırmak için Nazeera'nın sahip olduğundan daha fazla bedensel güç gerekirdi. Köprü üstü ışıklarının altında gözlerinin meraktan kocaman açıldığı görülüyordu.

Alabora olan mavna, tersyüz durumda hâlâ yüzüyor, ama bir yandan hızla batıyordu. Aniden kış kısmı aya doğru yükseldi, sonra aşağı kaydı ve mavna gözden kayboldu. Ryder kurtulan mavnalardan en yakın olana bağlanmış üç büyük felukaya baktı. Ansarlar kıyama dalmış oldukları için Ibis'in üstlerine geldiğini fark etmemişlerdi. Son anda öteki kaptanlardan biri baktı ve tehlikeyi gördü. Uyarı anlamında bir çığlık attı ve yoldaşlarından bazıları da Ibis'in çarpacağı felukalara bağırıldılar.

Ryder, Ibis'i, pruvasındaki takviyeli çelik boynuzlar ahşap gövdelere hızla girecek şekilde hamle ettirdiğinde, tahtalar çatırdayarak parçalandı. Felukalar alabora oldu ya da kanlı suların dibini boyladı. Ibis o arada mavnaya da yandan çarpmıştı, ama sadece bir sıyrık alan tekne dönerek uzaklaşmıştı.

Ryder kurtulan mültecilerin dehşet dolu yüzlerine baktı ve kurtarılmak için ümitsizce yalvarışlarını duydu. Katı olmak zorundaydı, önündeki seçenekler ya herkesi kurban etmek ya da birazını kurtarmaktı. Mavnadakileri bıraktı ve hâlâ tam güç çalışan Ibis'i döndürüp sürüklenen başka bir mavnanın başına üşüşmüş Derviş felukalarını hedef aldı.

Artık Ansarlar tehlikenin tümüyle farkındaydılar. Ibis üstlerine geliyordu ve tepesindeki Kiklops gözü, gözlerini kamaştırıyordu. Bazıları kendilerini suya attı. Çok azı yüzebiliyordu ve kalkanlarıyla palaları onları dibe çekiyordu. Ibis tüm hızıyla ilk felukaya bindirip tuzla buz ettikten sonra, üstünden geçti. Onun ardında boyu neredeyse Ibis kadar büyük bir Derviş teknesi vardı. İstimbotun çelik boynuzları bu tekneye de geçti, ama gövdeye ciddi bir hasar vermedi. Çarpışmanın etkisiyle sarsılmış ve güvertede bulunanların bir kısmı da suya düşmüştü.

Ryder gemiye tornistan verdi ve aynı esnada projektörle etrafı taradı. Derviş

felukalarının çoğu mavnalardaki adamlarını almış ve Ibis'in şiddetli saldırısı nedeniyle avlarından vazgeçmişlerdi. Yelkenlerini açıp batı yakasına yöneldiler. Kurtulmuş olan üç mavna artık birbirine bağlı değildi. Ayrı ayrı onlar da batı kıyısına doğru sürükleniyorlardı. Ryder güçlü ışıpta Derviş çapulcularının katliamı bitirmek üzere onları beklediğini görmüştü. Ibis'i buruna doğru hareket ettirdi, en azından birine yetişip yeniden halat atarak düşman kıyıda uzaklaştırmayı umuyordu.

Mavnalara doğru ilerlerken odunları taşıyan ve ötekilerden daha ağır olan mavnanın akıntıda daha yavaş gittiğini fark etti. Öteki ikisi, üst üste yığılı yaralı ve ölümlerden akan kanlarla kırmızıya boyanmış bir halde akıntıya kapılmış gidiyordu. Kısa süre içinde Ibis'in izleyemeyeceği sığlık yerlere ulaşacaklardı.

Ryder nehrin her sığlığını, her bükümünü bir âşığın sevgilisinin bedenini bildiği kadar iyi bilirdi. Gözlerini kısıtı ve açı ve hız hesapları yaptı. Midesinde hissettiği bir acıyla mavnaları kurtarmak için vaktinde yetişemeyeceğini anlamıştı. Ibis'i akıntıda tam hız ilerletmeye devam ediyordu, ama boşuna olduğunu biliyordu. Önce bir mavnanın sonra da diğerinin sığlığa oturup aniden duruşunu izledi. Kıyıda bekleyen Derviş savaşçıları nehre dalmış, katliamı sürdürmeye başlamışlardı. Ryder yeniden tornistan yaptı, dehşet ve üzüntüyle Ansarların kanlı eylemlerini izledi çaresizce. Adamlarından ateş açmalarını istedi, ama boşunaydı çünkü tüfeklerin menzili o kadar uzun değildi, kurşunların bir etkisi olmamıştı.

Sonra odun yüklü mavnanın hâlâ yüzdüğünü gördü. Hızlı hareket ederse belki onu kurtarabilirdi. Gücü artırdı ve mavnanın peşine düştü. Kazanlar için bu yakıtı ele geçirmek çok önemliydi. Böylece ilk şelaleye kadar bir daha durup odun kesmek zorunda kalmadan gidebilirlerdi. Ryder yeni bir çekme halatı ayarlaması için Jock McCrump'a bağırdı ve sonra Ibis'i mavnaya yanaştırıp Jock ile öteki adamlar mavnaya atlayıp bağlantıyı yapana kadar yanında seyretti.

"Çabuk olun Jock," diye seslendi. "Her an dibe oturabiliriz."

Endişeyle düşman kıyısına baktı. Atış menziline sürüklenmişlerdi ve Derviş silahşorları hemen ateş açmışlardı. Köprü üstü parmaklığına bir kurşun çarptı ve içgüdüsel olarak çömelen sonra da doğrulup yaptığından utanmış görünen David'in kulağının dibinden geçti. Sert bir tavırla Rebecca'ya dönüp, "Hemen ikizlerle kamaraya git ve ben söyleyene kadar ordan çıkmalarına izin verme," dedi.

Rebecca bu sesle konuştuğu zaman onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu. İkizleri aldı ve en sert tavırlarını takınarak kamaraya sürükledi. Nazeera'nın içeriden kapıyı kapaması bayağı güç olmuştu.

Ryder projektörü kıyı boyunca gezdirdi, Ansar nişancılarını sindirmek veya en azından, kendi adamları daha iyi nişan alabilsin diye, onları ortaya çıkarmak istiyordu. Her ne kadar Jock yeni çekme halatını halletmek için elinden geleni yapıyorsa da hızla kıyıya ve orada bekleyen düşmana doğru sürüklenirken, geçen zaman sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Sonunda öteki taraftan seslendi. "Her şey tamam kaptan."

Ryder makinelere tornistan verip mavnaya aralarındaki mesafe, Jock'la adamlarının

istimbota atlayacakları kadar yakın olsun, diye hafif yol ilerlemeye başladı. Onlar Ibis'in çelik güvertesine ayak basar basmaz "Uzaklaşalım," diye bağırdı.

Aniden rahatlamış olan Ryder çektikleri mavna, tasma takılmış uysal bir köpek gibi düzgün bir biçimde arkalarından gelmeye başlayana kadar yarım yol seyretti. Tam nehrin ana akıntısına ulaşmak üzereyken havayı bir tıslama sesi doldurdu ve tepelerinden, başındaki şapkayı uçuracak kadar yakından bir şey geçti. Sonra anında on ikilik bir topun başka hiçbir şeye benzemeyen gümbürtüsü duyuldu, batı kıyısından atılan güllenin ardından gelen sesteki bu.

"Ah! Toplardan birini buraya getirmişler," dedi David sakin bir sesle. "Niye bu kadar uzun sürdü onu merak ettim sadece."

Ryder çabucak spot ışıklarını azalttı. "Kendi gemilerini vurma korkusu olmadan ateş edemezler," dedi. Ve sözleri tepelerinden geçen ikinci gülleyle kesildi. "Bu o kadar yakın değildi." Gemiyi son hızına çıkarmak için sağ elini hız koluna bastırıyordu. Mavnanın ağırlığı ve sürtünme, en az üç mil düşürmüştü hızlarını.

"Hava görüşe müsait," dedi David. "Bundan iyisini yapabilirlerdi."

"Yapacaklar... ah eminim yapacaklar." Ryder önünde bulutlar görmeyi umarak aya baktı. Ama gökyüzü Nil'in yüzeyini bir sahne gibi aydınlatan yıldızlar ve ayla parlıyordu. Topçular için Ibis, gümüş suların üstünde granit bir tepe gibi dikilmekteydi.

Bir sonraki top mermisi o kadar yakına düştü ki, nehirden sıçrattığı sular köprüye kadar ulaştı ve tepeden tırnağa ıslanmalarına neden oldu. Sonra kıyıda art arda ışıklar parlamaya başladı. Derviş topçuları toplarını sürekli oraya taşıyarak Ibis'i ateş altında hareket edemez hale getirmeye çalışıyorlardı.

"Jock, onlara en iyisini verip mavnanın halatını kesmemiz gerekecek," diye seslendi Ryder çarkçıya.

"Evet, kaptan. Tam da bunu söyleyeceğinizi düşünüyordum." Jock baltayı aldı ve kıça doğru gitmeye başladı.

O sırada başka bir top arabası da kıyı boyunca dörtlü ile ilerleyip ıkına sıkına seyreden Ibis ve arkadaki yükünün biraz ilerisine gelmişti. Ne Ryder, ne de David'in haberi olmasa da, orada yerleşen bataryanın başında David'in Cehennem Bedevisi dediği Ansar vardı.

Ekibin önünde giden kişi, atının üstünden keskin bir komut verdi ve top arabası topun ağzı karşı kıyıya gelecek şekilde çevrildi ve atışa hazırlandı. İki ve üç numaralı yükleyiciler, nehir kıyısının yumuşak toprağına yerleştirilen ağır çelik tabana oturtuldu. Nişangâh ayarlandı. Adamlar çalışırken baş topçu heyecandan çıldırmış bir şekilde bağıarak emirler veriyordu; kısa meslek hayatında hiç bu Frenk gemisi kadar güzel bir hedef çıkmamıştı karşısına daha önce. Hemen hemen geniş kısmı onlara dönüktü. Parıldayan sulara açık bir hedef teşkil ediyordu. O kadar yakındaydı ki, korkuyla dua eden yolcuların seslerini ve topçuların anlamadığı kâfir dilinde konuşan kaptanın net komutlarını duyabiliyordu.

Topun uzun namlusunu doğruca gemiye nişan alacak hale getirene dar elle ayar yaptı. Sonra da, hedefinin açık demir kısımlarını görene adar indirdi yükseklik ayar kolunu.

"Allah aşkına mermileri getirin!" diye bağırdı yükleyicilere. İlk cephane kutusuyla boğuşup kapağı tutan mandalları açtılar. Kutuda, ahşap yuvalarında yatan dört tane parlak top mermisi vardı, meşum bir şekilde ışıldıyorlardı. Topçu kendi kendini yetiştirdiği için, henüz patlama mekanizmalarının sırlarını tam çözememişti. Telaşla ve el yordamıyla, her gülleye en büyük tahrip gücünü vereceğini umarak, boynunda asılı Ailen anahtarıyla sıktı fitilleri. Ibis kıydan en çok üç yüz metre kadar açıktaydı. O ise fitilleri iki bin metreye ayarlamıştı.

"Allah aşkına, başlayalım," diye emir verdi.

"Allah aşkına!" İki numaralı mermi sürücü Krupps'un kuyruğunu gösterişli bir hareketle açtı.

"Allah aşkına!" diye monoton bir sesle üç numaralı da tekrarladı ve uzun top mermilerini dibe kadar iterek yerleştirdi. İki numara mermi yatağını kapattı.

"Allah büyüktür," dedi Cehennem Bedevisi, hedefini kesinleştirmek için gözlerini kısarak. Ibis'in bacasını hizalamak için namluyu dört derece daha sola ayarladı. Sonra geriye sıçradı ve falya ipini yakaladı. "Allah büyüktür," dedi bir daha.

Ekibi de koro halinde, "Allah birdir, başka tanrı yoktur," diye yanıtladı.

"Muhammet ve Mehdi, onun peygamberleridir." Topçu falya ipine aniden asıldı ve Krupps zemin tablası üstünde geri kaydıldı. Top sesi adamları sağır etmiş, patlamanın alevi ve kalkan toz gözlerini körleştirmişti.

Neredeyse düz bir yol izleyen mermi uluyarak nehri geçti ve su çizgisinin atmış santim altından ve arka kısmın ortasından Ibis'e çarptı. Gövdeyi insan etine giren bir hançer gibi yarmış, ama fitili uzun tutulduğu için patlamamıştı.

On santim aşağı ya da yukarı isabet etse az bir hasar verecek, Jock McCrump'un, benzinli kaynak makinesiyle birkaç saatte giderebileceği bir sorunla karşılaşmış olacaktı. Ama öyle olmadı. Kazanın ana buhar hattını delerek geçti. Kaynar suyun iki katı ısıya ulaşmış olan buhar ve basınç, delinen borudan fıskırdı. Kazana odun atan en yakındaki ateşçinin üstüne geldi. Adam sıcak yüzünden bir türban ve peştemalla çalışıyordu. Buhar aniden derisinin soyulmasına ve etlerinin parçalanarak kemiklerinin açığa çıkmasına neden oldu. O kadar şiddetli bir ıstırap duymuştu ki bağırabilirdi bile. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış, kıvrılarak güverteye devrilmiş ve dayanılmaz acısıyla bir heykel gibi donup kalmıştı.

Makine dairesine buhar dolmuştu ve buhar beyaz bulutlar halinde yoğunlaşarak havalandırmalardan güvertelere yayılmış, Ibis'i sisler içinde bırakmıştı. Gemi aniden güç kaybetti ve ceviz kabuğu gibi, yanını akıntıya verecek şekilde döndü. Cehennem Bedevisi ve topçu ekibi kazandıkları zaferin heyecanı ile uluyorlardı. Ancak, avları artık kendi buhar bulutunun arasında kaybolmuştu. Her ne kadar kıyı boyunca dizilmiş Krupps bataryalarından mermiler yollanmaya devam etse de, o mermiler geminin üstünden geçerken bir dev, bez bir yelkeni ikiye ayırıyormuş gibi seslerle havayı yırtsa da, küçük Ibis'e başka mermi isabet etmedi.

Jock McCrump top mermisi çarptığında Ryder ile birlikte köprüdeydi. Makine dairesinin bulunduğu ambara doğru koşarken, kıçtaki buhar vincinin yanındaki dolaptan ağır, kalın eldivenleri kapmış ve ellerine geçirmişti. Buhar onun da yüzüne ve kollarının çıplak kısımlarına çarptı, ama kazandaki basınç düşmüştü. Ambar kapağı vazifesini gören ağır branda perdeyi yırtıp Ryder'a attı. "Sarın beni kaptan!"

Ryder anında anlamıştı onun ne yapmak istediğini. Perdeyi sadece kollarını açıkta bırakacak şekilde sarıp sarmaladı.

"Gres yağı!" Jock'un sesi branda kıvrımlarının arasında boğulmuştu. Ryder vincin yanındaki kancadan yağ kutusunu aldı ve avuç dolusu kalın, siyah yağı Jock'un kaslı kollarının açık kısımlarına buladı.

Jock, "Bu kadarı iş görür," diye homurdandı ve son bir derin nefes almak için kafasını saran brandayı biraz açtı. Sonra tekrar yüzünü kapatıp çelik basamaklardan körlemesine inmeye başladı. Nefesini tutmuş ve gözlerini sıkıca yummuştu. Ama buhar, kara gres yağını eriterek açıkta kalan derisini haşlıyordu.

Jock makine dairesinin her santimini avucunun içi gibi bildiğinden görmesi gerekmiyordu. Eldivenli elleriyle aşına olduğu makinelere hafifçe dokunarak yolunu buldu ve çabucak ana basınç hattına ulaştı. Yüksek basınçlı buhar, kulak zarlarını delecek bir sesle delikten fışkırmaya devam ediyordu. Kollarının tenceredeki ahtapot gibi piştiğini hissediyor ve acımaya başlayan akciğerlerinde tuttuğu nefes boşa gitmesin, diye çılgın atmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Ateşcinin cesedine takılıp tökezledi, ama dengesini yeniden sağlayıp ana buhar hattını buldu. Isı kaybını önlemek için asbestli organla sarılı olduğu için, eldivenli elleriyle izleyerek boruya buhar akışını veren vanaya ulaşana dek gidebilmişti. Çabucak vanayı kapattı ve delikten kaçan buharın çıkardığı ses önce arttı, sonra da kesildi.

Jock McCrump gibi bir adamı ağlatacak acı pek yoktu, ama çelik basamaklardan çıkarken bir bebek gibi ağlıyordu, sonunda acılar içinde güverteye tırmanmayı başardı. Makine dairesinin cehennem sıcağından sonra güvertede serin akşam havasıyla karşılaşır ürpererek sendeledi ve Ryder düşmeden onu tuttu. Jock'un kollarında beliren koca kabarcıklara dehşetle baktı. Sonra kendini topladı ve yaraların üstüne biraz daha gres yağı sürmek üzere davrandı, ama Rebecca aniden ortaya çıkmış ve onu yana itmişti.

"Bu kadın işi Bay Courtney. Siz geminizle ilgilenin ve bunu bana bırakın." Elinde bir kasırga lambası vardı ve onun zayıf ışığında dudaklarını büzerek Jock'un yaralarını incelemeye başladı katı bir tavırla. Lambayı güverteye koydu, Jock'un yanına çömeldi ve yaralarını temizlemeye başladı. Dokunuşları becerikli ve yumuşaktı.

"Gemimi kurtarmak için yaptıklarından dolayı Tanrı seni kutsasın Jock McCrump." Ryder, Jock'un yanında kalmıştı. "Ama Dervişler hâlâ ateş ediyorlar üstümüze." Sanki bu gerçeği vurgulamak istercesine başka bir Krupps mermisi nehre saplandı, o kadar yakına düşmüştü ki, nehir suları tropikal bir yağmur gibi tepelerine indi. "Hasar ne kadar büyük? Makinelere en azından birini bizi ateş altından kurtaracak kadar çalıştırabilir miyiz?"

"Aşağıyı çok iyi göremedim, ama anladığım kadarıyla ana kazanda bir bakirenin osuruğu kadar bile basınç kalmış olamaz." Jock, Rebecca'ya bir göz attı. "Affınızı rica ediyorum küçük kız." Rebecca kolundan sarkan kabarcıklardan birine dokunup patlattığında acıyla inledi.

"Özür dilerim Bay McCrump."

"Önemli değil. Sizin hatanız değil küçük hanım." Jock, Ryder'a baktı. "Belki, ama sadece belki, geçici bir onarımla silindirlere basınç sağlayabilirim. Ne kadar zarar gördüğüne bağlı. Ama en iyi ihtimalle bile ana boruda birkaç libreden fazla basınç elde edeceğimizi zannetmem."

Ryder doğrulup çevresine bakındı. Derviş ateşi altında çaresizce sürüklendikleri yerden bir halat boyu uzakta Tutti Adası'nın karanlık silueti görünüyordu. Derviş toplarının ateşi hızlı karar vermesini gerektiriyordu. Yoğun ateş yüzünden kısa sürede başka bir merminin isabet etmesi kaçınılmazdı.

Adanın değişen pozisyonuna bir an daha baktı. "Akıntı yüzünden adayı geçeceğiz. Eğer rüzgâr altına demir atarsak topların atış alanından çıkmış oluruz." Onları bırakıp yolculara doğru gitti, bir yandan Bacheet ve yardımcısı Abou Sinn'e bağıırıyordu. "Bu kalabalığı yoldan çekin ve komutumla demir atmaya hazırlanın."

Askerleri ve yoldaki diğer insanları itip kakarak yerlerini aldılar. Bacheet pruvada asılı duran ağır balıkçı demirini tutan palangayı çözdü. Abou Sinn ise elinde ağır çekiciyle takılan zincir baklası olursa müdahale etmek üzere hazır bekliyordu.

Ryder, Derviş silahlarının parıltılarına bakarak aradaki mesafeyi ve harekete geçme anını hesaplıyordu. Ada kıyısına doğru sürüklenirken birkaç dakika nefesini tuttu ve sonra akıntıda oluşan bir girdap gemiyi yakaladı ve adanın doğu kıyısında, Derviş bataryalarından saklanabilecekleri bir noktaya sürükledi.

"Şimdi!" diye haykırdı Ryder, Abou Sinn'e ve adam elindeki ağır çekiçle zinciri tutan pime vurdu. Demir, ardından gürleyerek boşalan zincirle birlikte suya düştü ve dibi buldu. Zincirin akışı da durmuştu. Bacheet zinciri sabitledi. Ibis, ardında bağlı mavnayla birlikte suyun içinde inip kalkıyor, akıntıyla birlikte dönüyordu. Topçular hedeflerinin ortadan kaybolduğunu anlayınca Derviş ateşi de durmuştu. Oldukça yukarıdan geçen veya adanın kumlu kıyılarında patlayan birkaç gülle daha oldu ama, topçular sonunda tamamen

vazgeçtiler ve birdenbire sessizlik çöktü.

Ryder, Jock'u kamaradaki ranzaya oturmuş, etrafı tüm Benbrook hanımlarıyla sarılı vaziyette buldu. "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye merakla sordu.

"Çok kötü değil kaptan." Kollarını gösterdi. "Bu güzel küçük hanımlar epeyce iyi iş çıkardılar." Rebecca, ikizlerin yatak çarşafından yırttıkları şeritlerle her iki kolu da sarmış ve aynı malzemeye askı yapmıştı. Şimdi de yandaki küçük mutfak bölmesinde bir fincan çay hazırlıyordu ona. Jock sırttı. "Evde hiç bu kadar ilgi görmemiştim. Yoksa kaçmazdım."

"Tedavini kestiğim için kusura bakma ama makineye bir göz atman için seni biraz sıkıntıya sokabilir miyim?"

"Tam da gerçekten keyiflenmeye başlamışken," diye homurdandı Jock ama ayağa kalkmıştı bile.

"Çay fincanınızı aşağı makine dairesine getireceğim Bay McCrump," diye söz verdi Amber.

"Ve ben de sana getireceğim Ryder," diye seslendi Safran.

Jock McCrump, Ryder'ın peşinden makine dairesine indi. Bacheet ve Abou Sinn ateşçinin cesedini kaldırmışlardı. Bir çift kasırga lambasının ışığında hasarı incelediler. Artık Jock sevgili makinesini daha yakın dan görebiliyor ve rahatladığını gizlemek için, acılı bir şekilde şikâyet ediyordu. "Lanet kâfirler! Hiç birine güven olmaz. Hiç terbiye görmemişler, bakın benim tatlı Cowper'ımı ne hale sokmuşlar." Bununla birlikte, sadece ana buhar borusu vurulmuştu aslında, makinenin kendisine bir şey olmamıştı.

"Eh, Hartum'daki atölyemden uzaktayken buhar borusu için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama yine de, belki makineye buhar akışı sağlamak için bir şeyleri toparlayabilirim. Fakat ne yapsam, bu yaşlı kızla herhangi bir hız rekorunu kırabileceğimizi zannetmiyorum." Sonra sarılı kollarını kaldırdı. "Ayak işlerini sizin yapmanız gerekecek kaptan."

Ryder başıyla onayladı. "Biz bununla uğraşırken, Bacheet'i yollayıp tüm davetsiz konukları mavnaya geçirmesini söyleyeceğim. Böylece dengeyi sağlayabilir, manevra kabiliyetini ve kontrolü artırabilirim. Ayrıca tayfalara da işlerini rahat yapacak yer açılmış olur."

Yolcular mavnaya aktarılırken Ryder ve çarkçıbaşı onarıma giriştiler. Hızlı ama dikkatli çalışarak kazanlarda kalan buharı boşalttılar ve ızgaradaki korları temizlediler. Sonra, ana buhar hattının hasarlı kısımlarını devre dışı bırakmak için ara vanalar kullandılar. Bu işler tamamlanınca, merkezden gelen buharı aktaracak bir geçiş hattı oluşturabilecek duruma geldiler. Gerekli ölçüleri saptayıp testereyle bu uzunlukta yeni borular kesmeleri gerekiyordu. Sonra da, Jock'un iş masasındaki mengeneyle sokarak, boruların ucuna el matkabıyla delik açmaları gerekirdi. Bağlantı yerlerini asbestli şeritlerle sardılar, uzun boruları gerekli yerlerde dirseklerle desteklediler. Böylece kendine özgü bir boru sistemi oluşturmuşlardı.

İş bütün gece sürdü. Yaptıkları şeyin işe yarayıp yaramadığını denemeye hazır

olduklarında, makine dairesinin lombozlarından şafağın söktüğü görülüyordu. Ateşi yakıp ızgaraları hazırlamak ve kazanı ısıtmak da bir saat sürdü. Basınç göstergesinin ibresi yeşil çizgiye gelince Jock büyük bir dikkatle basınç valfini açtı. Ryder arkasında durmuş endişeyle izliyordu elleri yağdan siyah olmuştu, parmak boğumları, çelik borularla uğraşırken kesildiğinden kan içindeydi. İkinci basınç göstergesindeki ibre yükselirken nefeslerini tuttular ve sızıntı var mı, diye gözlerini yeni borulara diktiler.

"Sızıntı yok," diye homurdanan Jock makinenin koluna uzandı. Buharın tıslayarak dolaşıma geçmesiyle koca üçlü pistonlar silindirlerinin içinde inip çıkmaya başladılar, kolları yürüme yarışı yapan bir adaminkine benzer hareketler yapıyordu ve pervane şaftı da yuvasında hafifçe dönmeye başlamıştı.

"Güç verdim, hâlâ sızma yok." Görevi başarmış olmanın keyfiyle sırıtıyordu Jock. "Ama son güce yüklenmeyi deneyemem. Elinizdekiyle idare edin kaptan, bu kadarı için Tanrı'ya ve Jock McCrump'a dua edin."

"Sen canlı bir mucizesin Jock. Umarım annen seninle gurur duyuyordur." Ryder kıkırdadı. Elinin tersiyle alınıdaki teri kurularken kara bir iz bırakmıştı. "Şimdi, ben demir alırken sen de elinden geleni yapmaya hazır ol." Köprüye çıkan basamaklara yöneldi. Abou Sinn de peşinden koşmuş ve buhar vincini kontrol etmeye gitmişti.

Ibis yavaşça nehrin akıntısını yarmaya başladığında demir alınmış, yuvasına yerleştirilmişti. Ryder makineleri devreye aldı. Ibis çok yavaş tepki veriyordu, dört deniz mili gücündeki akıntıyla başa çıkmakta zorlanıyordu. Ryder hayal kırıklığının soğuk elini hissetti. Dönüp arkadaki mavnaya baktı. Ağır odun yükünü ve davetsiz misafirleri taşıyan mavna suya gömülmüş, katır gibi inat etmekteydi. Mavnadan zavallı yüzler de ona bakıyordu.

Tanrı biliyor ki, içimden bir ses halatı kesmemi ve sizi Mehdi'nin merhametine bırakmamı söylüyor, diye düşündü hırsıyla, ama büyük bir çabayla şeytana uymaktan vazgeçti. Onun yerine sessizce yanına gelmiş olan David'e döndü. "Shabluka Boğazı'nda hiç şansımız olmayacak. İki Nil'in birleştiği yerde akıntı nerdeyse on deniz miline çıkıyor. Sadece yarı güçle Ibis, o akıntıyla başa çıkamaz. Yola devam edersek kayalara çarpma tehlikesini göze almak zorundayız."

"Başka bir seçeneğimiz var mı?"

"Hartum'a dönmeye çalışabiliriz."

David endişelenmiş görünüyordu. "Kızlarım! Onları o ölüm kapanına geri götürme fikrinden nefret ediyorum. Gordon, Dervişlere karşı daha ne kadar koruyabilir ki şehri?"

"Umalım ki Jock gemiyi onarana kadar koruyabilsin ve şansımızı bir daha deneyelim. Ama şimdi tek umudumuz limana geri dönmek." Ryder Ibis'i döndürdü ve doğu kıyısına yöneltti. Tutti Adası'nı Derviş bataryalarıyla geminin arasında bırakmaya gayret ediyordu, ama daha yolu yarılardan ilk mermiler nehrin üstünde uçuşmaya başlamıştı bile. Yine de, akıntının da yardımıyla Ryder arayı hızla açtı ve Cehennem Bedevisi ile yoldaşlarının bir mil uzaktan Yiğit Ibis kadar küçük bir hedefi vurabilmesi ancak bizzat Allah'ın işe

karışmasıyla olabilecek bir şeydi. Oysa bugün onların dualarını cevapsız bırakıyordu. Her ne kadar birkaç deneme daha yaptılarsa da, Ibis ve çektiği mavna, akıntıyı geçip kente doğru güneye dönmeyi başardı. Kruplar için oldukça yüksek ilk kanal duvarlarına erişmişlerdi.

Derviş felukaları istimbotun önünü kesmek için batı kıyısından bir daha atağa kalktılar ama artık güneş yükselmişti. General Gordon'un topçuları için düşman felukasını vurmak kolay bir işti. Ryder dört küçük felukanın isabet eden mermilerle battığını gördü. Felukalardakilerin kolları bacakları, kafaları havada uçuşuyordu sarı dumanlar arasında. Bu hepsinin cesaretini kırmıştı, sadece en cesur, en gözü kara kaptanlar kalmış, küçük felukaların çoğu kıyıya geri dönmüştü.

Hücumu kalkan teknelerin üçü akıntıyı geçmeye çalışıyordu ama güneyden kuvvetli bir rüzgâr esiyor ve akıntı, aynı yönde saatte beş deniz mili hıza ulaşıyordu. Felukalardan ikisi akıntıya sürüklenmiş İbis'ten uzaklaşmaya başlamışlardı. Sadece biri yoluna devam ediyordu. Ama Ryder'ın da ona bir karşılama töreni hazırlamak için bol bol zamanı olmuştu. Nişancılara hedef olmamaları için güvertedeki tüm yolculara yere yatmalarını emretmişti. Rüzgâr ve akıntıdan güç alan düşman felukası hızla üstlerine doğru gelirken, sancak tarafında çömelip siper almışlardı.

Ryder köprüden doğru zamanı hesaplamaya çalışarak, "Bırakın yaklaşsınlar," dedi. Sonra olanca gücüyle bağırdı. "Şimdi!"

Bacheet ve Abou Sinn gizlendikleri yerden fırladılar ve buhar hortumlarının piring uçlarını felukaya doğrulttular. Sonra muslukları açtılar ve Ibis'in buhar kazanından gelen yoğun beyaz buhar açık felukada toplanmış savaşçıların üstüne püskürmeye başladı. Tüyler ürperten savaş çığlıkları şimdi haşlanan adamların ıstıraplı feryatlarına dönüşmüştü. Feluka tüm hızıyla Ibis'in çelik gövdesine bindirdi ve direği kırıldı. İstimbotun çelik gövdesine sürtünerek bir süre gittikten sonra kontrolsüz bir şekilde kendi dümen suyunda dönmeye başladı. Şimdi de ağır mavnanın önüne doğru sürükleniyordu. Ansarlar buhardan kör oldukları için mavnayı görememişlerdi. Mavna bütün ağırlığıyla yelkenliyi altına alıp geçmişti. Teknedekilerin hepsi suda kaybolup gittiler.

"Bu onların hesabını gördü," diye mırıldandı Ryder tatmin olmuş bir ifadeyle ve Rebecca'ya zoraki gülümsedi. "Sizi kamarada yerde yatma zevkinden mahrum ettiğim için özür dilerim ama bu geceyi sarayda kendi yatağınızda geçireceksiniz."

"Bu zorluğa güçlü stoacılık anlayışıyla dayanacağım Bay Courtney." Onun tebessümü de Ryder'ın ki kadar sahteydi ama Ryder bunca kargaşa ve çirkinlik arasında yine de ne kadar güzel görüldüğüne şaşmaktan kendini alamadı.

General Charles Gordon, liman girişindeki basamakların tepesinde durmuş Ibis'in ağır gelişini izliyordu. Ryder köprüden ona baktığında, selamı da mavi gözleri kadar soğuk ve keskin olmuştu, yüzünde ne bir sempati, ne de gülümseme belirtisi vardı. İstimbot taş iskeleye bağlandığında, Gordon arkasını dönüp kayboldu.

Binbaşı al-Faroque mavnadan düşe kalka kıyıya inen kir içindeki yolcuları karşılamak üzere bekliyordu. Başına beyaz bir sargı sarılmıştı ama, yerlerini terk edip kaçmaya kalkışmış olan adamlarını toplarken çok ürkütücü bir görüntü sergiliyordu. Yakaladığı her suçlunun suratına elindeki uzun kırbacı indirip arkasında bekleyen askerlerine teslim ediyordu. Askerler yakaladıkları adamı kelepçeleyip götürüyorlardı.

O gün öğleden sonra Ryder raporunu vermek üzere generalin konsolosluk sarayındaki ofisine çağırıldı. Gordon mesafeli ve resmiydi. Ryder'ın anlatması gereken her şeyi, sessizce kınayan bir ifadeyle hiç yorum yapmadan dinledi. "Herkes kadar ben de suçluyum. Omuzlarınıza çok fazla sorumluluk yükledim. Ne de olsa siz bir asker değilsiniz, sadece çıkarıcı bir tüccarsınız." Tepeden bakarak konuşuyordu.

Ryder tam sinirli bir çıkış yapmak üzereyken sarayın avlusundan bir dizi tüfek atışının sesi geldi. Hemen cama koşup aşağı baktı.

"Al-Faroque kaçakların cezasını veriyor." Gordon koltuğundan kalkmamıştı bile. Ryder idam mangasındaki on adamın kayıtsızlıkla silahlarına eğilmiş olduklarını gördü. Avlunun karşı duvarının dibinde yüzleri onlara dönük olarak yere yığılmış cesetler vardı. Ölen adamların gözleri gibi elleri de arkadan bağlıydı ve gömlekleri kan içindeydi. Binbaşı al-Faroque sağ elinde beylik tabancasıyla sıranın önünde volta atıyordu. Hâlâ titreyip çırpınmakta olan bir adamın önünde durdu ve gözleri bağlı adamın kafasına tek el ateş etti. Sıranın sonuna geldiğinde başıyla başka bir mangaya işaret verdi ve adamlar koşarak gelip cesetleri bekleyen bir at arabasına yığmaya başladılar. Sonra başka bir grup suçlu getirildi avluya ve duvar dibine dizildi. Bir çavuş gözlerini bağlarken, idam mangası nişan alıyordu.

"Umarım general, konsolosun kızları bu idamlar konusunda uyarılmışlardır," dedi Ryder sert bir tavırla. "Bu, genç hanımların tanık olacağı bir olay değil."

"Babalarından onları başka bir yerde tutmasını istedim. Genç hanımları düşünmeniz büyük incelik Bay Courtney. Ama onları nehirden güvenli bir yere kaçırarak daha büyük bir hizmette bulunabilirdiniz."

"Niyetim de o zaten general, istimbotumu onarma imkânı bulur bulmaz," diye temin etti Ryder, generali.

"Bunun için şimdiden çok geç kalınmış olabilir bayım. Çok güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre, birkaç saate kadar Beja kabilesinin emiri Osman Atalan da, tüm adamlarıyla Mehdi'nin kuşatmasına katılacaktı." General Gordon eliyle camdan Beyaz Nil'in öte yakasındaki Omdurman kıyısını gösterdi.

Ryder telaşını gizleyemedi. Kötülükleriyle ünlü Osman Atalan da adamlarıyla Mehdi'ye katılınca, kuşatmanın doğası değişecekti. Hartum' dan kaçmak tarif edilemeyecek kadar güçleşecekti.

Onların bu olumsuz düşüncelerini pekiştirmek istercesine, idam mangası yeniden ateş etti ve hemen ardından, Ryder cansız insan bedenlerinin yere yığılırken çıkardığı sesleri

duydu.

İlahi Mehdi'nin sevgili emiri Osman Atalan büyük bir grupla geliyordu. Mehdi'nin Hartum çağrısına yanıt olarak, ordusuyla birlikte haftalardır Kızıldeniz dağlarında yol alıyordu. Savaşçı ruhu, hayvan ve insanlardan oluşan büyük güruhun yürüyüş hızının monotonluğundan ve sıkıcılığından bunalmıştı. Deve ve eşeklerden oluşan yük kafilesi, köle ve hizmetkârlar, kadınlar ve çocuklar, yirmi ayrı kabile halinde dizilmişlerdi. Gece kamp kurduklarında çadır ve hayvan sürülerinden bir kent oluşuyordu adeta. Osman'ın her karısı başka bir devenin sırtında tüllerle örtülü tahtırevanda yolculuk yapıyor, geceleri de kölelerinin eşliğinde kendi ferah çadırlarında kalıyorlardı. Kafilenin arkasından da, kırk bin kişilik ordu yürümekteydi.

Tüm itaatkâr kabileler, Kızıldeniz kıyılarının hâkimi ve birleştiricisi Hamran'ın kırmızı siyah bayrağı altında toplanmıştı. Birkaç yıl içinde iki Mısır ordusunu yok edecek olan savaşçılar da bunlardı. Bekir Paşa'nın üstün sayıdaki ordularını Tokar ve el Teb'de katledecek, çölü kemiklerle dolduracaklardı. Rüzgâr batıdan estiğinde kırk kilometre ötede, kıyıda yaşayan Suakin sakinleri gömülmemiş cesetlerin kokusunu duyabileceklerdi.

Osman Atalan kumandasındaki kabilelerden çoğu, General Hicks ve yedi bin adamının yok edildiği El Obeid Savaşı'nda da önemli bir rol oynamışlardı. Onlar Derviş ordusunun çiçekleriydiler, ama çoğaldıkça, Osman Atalan gibi bir adam için fazla yavaş hareket eder oluyorlardı.

Açık çölün ve vahşi bölgelerin çağrısını hissediyordu. Ordusunu kâfirler kentine doğru yola devam etmek üzere bırakıp güvendiği süvarilerinden oluşan küçük bir birlikle beraber atına atlayıp en cesurlar için bile çok tehlikeli sayılan sporu yapmak üzere ayrıldı.

Atbara Nehri Vadisi'ne bakan ormanlık tepede, kırsağının yularına asılmış dimdik oturan Osman Atalan romantik bir kahraman görüntüsü veriyordu. Türban takmamıştı, gür siyah saçları ortadan ayrılmış ve uzun bir örgü halinde, süslü cüppesinin belini saran mavi ipek kuşağa kadar sarkmıştı. Eyerin sağ tarafında dizinin altına tutturulmuş pala kınını tutuyordu. Palanın kabzası, kullanıla kullanıla amber gibi olmuş gergedan boynuzundan yapılmıştı. Bıçak kısmı altın ve gümüş kakmalıydı. Cüppesinin altındaki bol giysi, sıırım gibi yağsız bedenini örtüyordu. Kol ve bacak kasları dokuma lifleri gibi belirgindi. Eyerden inince boyu atının başıyla aynı hizaya geldi ve kovalamanın ilk belirtilerini görmek üzere aşağıdaki vahşi araziye baktı, iri ve koyu renk gözleri, güzel bir kadınlıklar gibi kıvrık kirpiklerle çevriliydi ama hatları, eski bir fildişinden oyulmuşçasına keskin kemikleri belirgindi. O çöle ve vahşi topraklara ait bir canlıydı. Vücutunda hiçbir yumuşak nokta bulunmuyordu. Amansız çöl güneşi tenini yaldızlamış ama karartmamıştı.

Peşinden gelen adamları da atlarından inmişlerdi. Onur payesi at sırtında yalın kılıç, en tehlikeli avı yakalayanın olacaktı. Onlar da efendileriyle aynı taştan yontulmuşlardı. Atların eyerlerini gevşettikten sonra gölgelik bir yere bağladılar. Deri kaplarla su getirip suladılar ve sonra önlerine, içlerinde bir miktar darı bulunan, palmiye lifinden yapılma

yem torbalarını koydular. Kendileri ne yer, ne de içerdi, bu mahrumiyet savaş geleneklerinin bir parçasıydı.

Yaşlılar, "Bir erkek sık sık ve bol bol su içerse, güneş ve kumun egemenliğine karşı koyamaz," derlerdi.

Atlar dinlenirken, aggagier'ler eyerlere bağlı kılıç ve kalkanlarını aldılar. Güneş ışığının altında küçük bir grup halinde yan yana oturup kalkanlarına gerili işlenmiş zürafa derisiyle kılıçlarını bilemeye başladılar. Zürafa derisi, vahşi avlar içinde en sert olanıydı, ama yine de bizon ya da hipopotam kadar sert değildi. Kalkanlar yuvarlaktı, herhangi bir görüntü veya amblem yoktu üzerlerinde, sadece düşmanın bıçağı veya avın pençesi ya da köpek dişi gösterilmişti. Bıçak bilemek boş zamanlarında oyalanmak için yaptıkları bir işti, nefes almak ve yeyip içmekten daha fazla yeri vardı hayatlarında.

"Avı öğleden önce görürüz," dedi emirin mızrak taşıyıcısı Hassan Ben Nader. "İnşallah."

"İnşallah," diye ötekiler de hafif seslerle tekrarladılar.

"Daha önce hiç peşinde olduğumuz bu erkeğinkiler kadar büyük izler görmemiştim toprakta," diye devam etti Hassan, efendisini ya da vahşi tabiatı rahatsız etmemek için alçak sesle konuşuyordu.

"O erkeklerin erkeğı," diye ötekiler de hak verdi. "Güneş batmadan, erkeklere göre bir av yaşanacak."

Osman Atalan'ın bulunduğu yere bir göz attılar, saygılarından doğrudan ona bakmamışlardı. Dirseklerini dizlerine dayamış, düzgün tıraşlı çenesini avuçlarının içine yere çömelmiş ve derin düşüncelere dalmıştı.

Çeliğın deriye sürtünmesinden çıkan hışırtılar dışında, hiçbir ses duyulmuyordu. Bu biteviye işe, sadece arada bir parmaklarıyla bir kenarın keskinliğini denemek için ara veriyorlardı. Tüm palalar yaklaşık bir metre uzunluğunda ve çift yanlıydı. Bunlar, yüzyıllar önce Kudüs'te Haçlılara karşı duran Müslümanların palalarının benzerleriydi. En değerli palalar Solingen çeliğinden yapılan ve babadan oğula geçenlerdi. Bu metalin, menevişlemeyle oluşmuş sertliğı, palaya muazzam bir güç katıyor ve kenarları tıpkı bir cerrahın neşteri gibi bir saç telini de, insanın etini, kemiğini de kesebilme özelliğı veriyordu. Böyle bir palayla indirilecek tam bir darbe ile, fazla bir zahmete girmeden, düşmanı olgun bir nar gibi ikiye ayırmak mümkündü. Kınları, iki tabaka yumuşak mimoza ağacının karşılıklı tutturulması ve üzerine fil kulağı kaplanıp demir gibi sertleşene kadar kurutulması ile oluşturulmuştu. Kının düz kısmından yaklaşık otuzar santimlik iki deri kayış sarkıyordu, bunlar silahı binicinin bacağına bağlamak içindi. Böylece dörtnala giderken dahi yerinden kıpırdamaz, Avrupalı süvarilerin kılıçları gibi çirkin bir şekilde hoplayıp zıplamazdı.

Aggagier'ler, güneş tepede üç parmak uzunluğunda bir yay çizene kadar dinlendiler. Sonra Osman Atalan zarif bir hamleyle ayağı kalktı. Tek kelime etmeden diğerleri de kalkıp atlarının yanına gitmiş ve eyerleri sıkmışlardı. Atlarına binip vadiden aşağı, açık savandan düz tepeli akasya ağaçlarının sıralandığı Atbara Nehri kıyısına doğru ilerlemeye

başladılar. Derin yeşil gölcüklerden birinin başında atlarından indiler. Fil onlar gelmeden önce oradaydı. Arkadaşlarıyla birlikte karnını suyla doldurmuş, neşeyle banyo yapmış, hortumlarına aldıkları sularla birbirlerini ve gölün kıyılarını ıslatmışlardı. Üzerlerine güneşten ve böceklerden korunmak için kaim çamur tabakaları sıvamışlardı. Sonra da güçlü kuvvetli üç gri hayvan kıyı boyunca uzaklaşıp gitmişti, ama kumda ve çamurda bıraktıkları ayak izleri çok tazeydi.

Adamlar kendi aralarında heyecanla fısıldaştılar, en iri filin dev yuvarlak ayak izlerini gösteriyorlardı. Osman Atalan yuvarlak kalkanını ayak izinin üstüne koydu. Ayak izi zürafa derisi kalkandan bir parmak taşmıştı.

"Aman Allah," diye mırıldandılar. "Bu dev bir fil ve çeliğimize değer."

"Bundan daha büyüğünü hiç görmedim," dedi Hassan Ben Nader. "Yaşamış tüm fillerin babası." Su kaplarını doldurdular ve atlara yine su Verdikten sonra tekrar at binip akasya ormanında izlerin peşine düştüler.

Üç fil hafif bir rüzgâra doğru gittiğinden tehlikeyi sezebilirlerdi. Adamlar sessiz ve kararlı bir şekilde iz sürmeye devam ettiler.

Büyük fil, bir açıklıkta parlak sarı dışkılar bırakmıştı. Çiğnediği akasya kabukları yüzünden lifli ve Doum ağacından ötürü topak topaktı. Parlak sinekler konup kalkıyordu üstüne. Koku o kadar güçlüydü ki atlardan biri asabileşmişti. Binicisi, hayvanın boynunu okşayarak sakinleştirdi.

Osman Atalan biraz önde olmak üzere yola devam ettiler. Yol, fillerin akasya ağaçlarından söktükleri uzun parçaların yüzlerce adım öteden görünmesine izin verecek kadar düzdü. Ağaçların taze yaralarından özsular akıyordu hâlâ, daha sonra bunlar kuruyacak ve Arap sakızı denen maddenin ham hali çıkacaktı ortaya.

Emir Osman, üzengilerin üstünde yükselip eliyle gölge yaparak uzaklara baktı. Hemen hemen sekiz yüz metre kadar ötede, uzun bir Doum ağacının tepesi görünüyordu diğer alçak boylu savan ağaçlarının arasından. Rüzgâr çok hafif olduğu halde, ağaç kasırgaya tutulmuş gibi iki yana sallanmaktaydı.

Emir tekrar adamlarına baktı ve başıyla işaret etti. Hepsi gülümsüyordu, çünkü neye tanık olduklarını anlamışlardı. Fillerden biri alnını ağacın şişe biçimi gövdesine dayamış, koca ağacı bir fidan gibi sallıyordu olanca gücüyle. Böylece olmuş Doum meyveleri sapır sapır dökülüyordu başından aşağı.

Atlarının dizginlerini kısıp yavaşlattılar. Atlar hayvanların kokusunu almışlar, korku ve heyecanla terliyor, titriyorlardı, çünkü daha sonra olacakları biliyorlardı. Aniden, Osman elini atının iki kürek kemiğinin arasına koydu. Sütlü bal rengi bir kısraktı atı. At, güzelim Arap kafasını kaldırıp cinsini gösteren iri burun deliklerinden soludu ama itaat edip durmuştu. Adı Hulu Mayya, Tatlı Su idi, yani bu kurak ülkedeki en değerli şeyin adı verilmişti. Altı yaşındaydı ve bir Afrika ceylanı kadar hızlı, kedi yavrusu kadar munis ama dişi bir aslan kadar yürekliydi. Ne savaşta, ne avda asla ürkmezdi.

Sahibi gibi oda avlarını görmek istercesine gözünü ileri dikmişti. Aniden karşıda ortaya

çıkıverdi: daha küçük fillerden biri arkadaşlarından ayrılmış, bir mimoza ağacının yaygın dalları altında kestiriyordu. Üstüne yer yer gölgeler düşmüştü.

Osman sağ eliyle işaret etti ve ilerlediler, atlar toynaklarının arasından bir kobra çıkacakmış gibi temkinli adımlar atıyorlardı. Sonra neredeyse birdenbire ağaçların arasında öteki iki hayvan belirdi. Biri, ısırın sineklerin verdiği ıstırapla başını salladı olanca gücüyle ve kulakları gümbürtüyle omuzlarına çarptı. Dişleri gölgelerin arasında donuk bir şekilde parlıyordu, ağaç öz suları ve sebze sularıyla, eskimiş bir lületaşı pipo gibi sararmışlardı. Uca doğru incelen eğimli dişleri o kadar büyüktü ki, adamlar memnuniyetlerini gösterecek homurtular çıkardılar ve palalarının kabzalarına gitti elleri. Üçüncü fil, büyük bir çalının arkasında kalmıştı. Buldukları yerden onun dişlerini ötekilerin dişleriyle kıyaslamaları imkânsızdı.

Artık Osman Atalan üç filin de yerini saptamıştı, nasıl saldıracağını planlayabilirdi. Önce en yakındakini haklamaları gerekiyordu, rüzgârla kokularını alacağı için onu atlayıp geçemezlerdi. Adamların ve atların kokusu ötekileri de uyararak hemen kaçmalarına neden olurdu ve tekrar peşlerine düşmek çok güç bir hal alırdı. Dudaklarının belli belirsiz bir hareketiyle ama aynı zamanda etkin el hareketleriyle adamlarına komut verdi Osman Atalan. Uzun deneyimlerle, her biri tam olarak ne istediğini bilirdi.

Mimoza ağacının altındaki fil diğer yana doğru yarım dönmüştü. O yüzden Osman tekrar ilerlemelerine izin verdiğinde, sağa doğru kıvrılıp tam arkasından yaklaştılar. Filin görüş alanı kısıydı, babun ya da vaşak gibi öteki vahşi hayvanlarla kıyaslandığında. Şekilleri ayırt edemese de aniden harekete geçebilirdi.

Osman atın üstünde daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedi. Eyerden aşağı süzüldü ve cüppesinin kenarını mavi ipek kuşağının arasına kısırdığında ayağındaki şalvar da ortaya çıktı. Sandaletlerinin kayışlarını sıktı ve palasını çekti. İçgüdüsel olarak keskin mi, diye denedi ve başparmağının tümseğinde beliren kan damlasını emdi. Tatlı Su'nun dizginlerini Hassan'a bıraktı ve mimoza ağacının altındaki dev gri kütleye doğru ilerlemeye başladı. Fil üç katlı dev bir denizanasına benziyordu. Böylesine güçlü bir hayvanı, cılız bir palayla öldürmek imkânsız gibi görünüyordu.

Osman bir dansçı zarafetiyle, kıvrak ve sessiz bir biçimde ilerledi, kılıcı sağ elindeydi. Ancak, pala kabzasının artı işareti şeklindeki sapına, çaprazlamasına yeni öldürülmüş fil kulağından bir şerit bağlamıştı; bu şerit artık kuruyup işlendiği için, sol eliyle de takviye imkânı veriyordu.

Hayvana yaklaşırken karnından gelen hafif gurultuyu duydu. Belli ki, yaşadığı rahatlama ve keyfi, sürünün geri kalanıyla da paylaşmaktaydı, onlar da öğle sıcağında bastıran rehavet içinde kestiriyorlardı. Fil hafif hafif sallanıyor ve sinekleri kovmak için güdük kuyruğunu tembel tembel sallıyordu. Kuyruğunun ucundaki bir tutam tüy, yaşından ötürü yok denecek kadar azalmıştı. Lekeli, muazzam dişleri o kadar uzun ve kalındı ki, körelmiş uçlarını sıcaktan pişmiş toprağa dayamıştı. Aşınmış, buruşmuş hortumu fildişi sütunlarının arasından gelişigüzel sallanıyordu. Uzun zaman önce ölmüş bir bizonun, güneşte kurumuş,

solmuş kalça kemiğini hortumunun ucuyla okşuyor, ön ayağına yuvarlıyor, sonra tadına bakacakmış gibi dudaklarına kaldırıp burun deliklerinin her iki yanına doğru tekrar yuvarlayarak, güneşin altında tespih çekerek hayaller gören eski bir Kıpti rahibi gibi, onunla oynuyordu.

Osman artık öldürücü darbeyi indirmek için palayı iki eliyle tutuyordu ve palanın ucuyla filin böğrünü çizecek kadar yakınına gelmişti. Yarılan gri deri, yaşlı bir adamın pörsük derisinden düşen bol bir pantolon gibi, salkım halinde hayvanın dizlerine inmişti.

Adamları huşu içinde ve hayranlıkla izliyorlardı. Daha zayıf bir savaşçı, hiçbir şeyden kuşkulanmayan ava arkadan yanaşıp diz ardı kirişlerine saldırmayı tercih eder ve seri çifte darbelerle, yere yayılmış dev ayağın üstündeki bacakta bulunan ana tendonları ve arterleri keserdi. Bu yara, avcının kaçmasına imkân verir, ama hayvan sakatlandığı için olduğu yerde kalır ve kan kaybından bir saat içinde ölürdü. Ancak, emirlerinin yaptığı gibi önden saldırmak, riski yüz misli artırır. Osman şimdi hortumun hareket alanındaydı ve fil, bir sıkışta tüm kemiklerini un ufak edebilirdi. O koca kulaklar tutulmuş bir nefes dahil, en küçük sesi duyar ve bu yakın mesafede o küçük, nezleli gözler en ufak bir hareketi algıladı.

Osman Atalan filin gölgesinde kaldı ve gözlerinden birine baktı. Öyle koca gri bir kafada çok küçük görünen ve uykulu uykulu kırılan göz, tamamen renksiz, saçaklı kirpiklerle perdelenmişti. Sallanan hortum kalın, sarı dişlerin ardında korunuyordu. Osman tatlılıkla, hayvanı hortumunu kendisine doğru uzatmaya ikna etmek zorundaydı. Herhangi bir uygunsuz hareket, bir yersiz ses, yıkıcı bir tepkiye yol açardı. Bir hortum darbesiyle yere çakılabilir ya da o koca ayağın altında ezilebilir veya dişlerden birinin ucuna geçirildikten sonra, filin alnındaki çıkıntılı kemikle kanlı bir püreye dönüştürülebilirdi.

Osman palayı ellerinin arasında hafifçe döndürüp yaprakların arasından sızan gün ışığında parlattı. Yarattığı yansımayı önce filin ağır ağır sallanan kulağında oynattı bir süre, sonra palanın kenarında oluşan ışın yansımasını filin yarı kapalı gözüne doğru tuttu. Fil gözünü sonuna kadar açtı ve bu hafif baş belasının kaynağını ararken gözü parladı. Oynaşan güneş ışığından başka bir şey göremeyince hortumunu telaşla değil de hafif bir merakla oraya doğru uzattı.

Osman'ın kabzayı kavramış ellerini ayarlamasına gerek yoktu. Pala havada parladı ve hızla avın çıkıntısına indi. Hortumda kırılacak kemik bulunmadığından, gümüş pala kolayca ikiye böldü ve hortumun yarısı yere düştü.

Fil şok ve acıyla geriye kaykılmıştı. Osman aynı anda geri sıçradı ve fil hareketi saptayıp o yöne hamle yapmaya çalıştı. Ancak hortumu yerde yatıyordu ve kalan kısmı Osman'a doğru döndürünce kesik arterden oluk gibi kan fişkırdı ve Osman'ın cüppesini kızıla boyadı.

Sonra hayvan kesik hortumunun kalan kökünü yukarı kaldırıp ölümcül bir acıyla feryat etti; kanı başına ve gözlerine akıyordu. Yolunu kesen ağaçları ve çalılıarı ezerek, ormana hamle yaptı. Uyuklarken onun korkunç feryatlarıyla irkilen öteki filler de onunla birlikte kaçmaya başladılar.

Hassan Ben Nader yedeğinde Tatlı Su ile birlikte atını mahmuzladı. Osman atının uzun ipeksi yelesinden bir tutamı yakalayarak, palasının kabzasını da bırakmadan eğerin üstüne sıçradı.

"Bırakın ilk fil kaçsın," diye bağırdı. Koca kalbinin pompalaması kanını hızla kesik arterden akıtacaktı. Fil giderek güçten düşecek ve bir kilometre içinde yere yığılacaktı. Ona sonra dönüp bakabilirlerdi. Hortuma hiç bakmadan, ölmekte olan hayvanın döndüğü noktayı geçti Osman. Üzengilerinin üstünde yükselerek yara almayan fillerin izlediği yolu görmeye çalıştı. Nehir vadisinin ilk tepelerine ulaşip ikiye ayrıldıkları noktaya kadar gözüyle takip etti. Bir fil güneye dönmüş ve hızla ormana dalmıştı, öteki ise doğruca kayalık bayıra tırmanmaya başlamıştı. O anda inceleyip hangi hayvanın daha büyük olduğunu seçmeye vakit olmadığı için Osman keyfi bir seçim yaptı.

Palasını kaldırıp işaret verdi ve adamları sessizce iki gruba ayrıldılar. Birinci grup kayalıklara sardırırken Osman ikinci grubu öteki hayvanın peşine taktı. Hayvanın kaçarken kaldırdığı tozlar hâlâ havada uçtuklarından izleri okuyarak zaman yitirmeye gerek kalmamıştı. Osman dört yüz adım ötede, suları yaran bir balina gibi çalılıklara dalan filin koyu renk sırtını görene kadar, Tatlı Su bir buçuk kilometre daha koştu. Avını görüş alanına alan Osman, Tatlı Su'yu rahat bir eşkinle koşturmaya başladı, çaresiz kalındığında kullanmak üzere atının gücünü korumak istiyordu. Bu hızla bile, doğruca filin üstüne gidiyorlardı.

Kısa süre sonra filin koca tabanlarının fırlattığı küçük çakıl taşları, kalkanına ve yüzüne çarpmaya başladı. Gözlerini kısıp daha da yaklaştı ve fil onun varlığını hissedip o koca hayvandan hiç umulmayacak bir hız ve çeviklikle onlara doğru döndü. At üstündeki adamlar o gelmeden hemen dağıldılar, ama biri yeterince hızlı davranmamıştı. Fil hortumunu uzatarak dörtnala koşup adamı eyerden çekiverdi. Kendini koruyabileceği palası da elinden fırlamış ve ışıltılar saçarak sert toprağa saplanmıştı; bulunduğu yerde metronom gibi sallanıyordu. Fil yana döndü ve hortumunu boynuna dolamış olduğu adamı bir Doum ağacının gövdesine öyle bir şiddetle çarptı ki, adamın kafası koptu. Sonra cesedin üstüne diz çöküp dişleriyle paramparça etti. Kalan parçaları bile tekrar tekrar çiğnedi.

Osman, Tatlı Su'yu geri çevirmiş ve at, her ne kadar uzun yelesini dehşetle sallasa da, sonunda dizlerinin baskısına ve sırtını okşamasına teslim olmuştu. Atı doğruca filin görüş alanına süren Osman, tüm dikkatini üstüne çekmek için bağırmağa başladı. "Ho! Ho! Ho!" diye bağıyordu. "Gel buraya seni şeytan! Beni takip et cehennem zebanisi!"

Fil ayağa fırladı. Ceset hâlâ dişlerinden birinin ucunda sallanıyordu. Başını sallayıp cansız bedeni yana fırlattı. Sonra gazap içinde tiz sesler çıkararak, kafasını sallayıp kulaklarını çırparak Osman'ın peşine düştü.

Tatlı Su, ürkütülmüş yabani tavşan gibi koşuyordu ama Osman sevgi olu okşamalarla onu yavaşlattı. Atın boynuna yattığı halde kolunun ardından arkaya bakıyordu. "Yavaş benim güzelim." Atı ortalama bir hıza ulaştırmıştı. "Şimdi avımızın dikkatini çekmemiz

gerek."

Fil kazandığının farkındaydı ve bir ağır süvari birliği gibi gümbür gümbür geliyordu arkalarından. Kafasını öne çıkarmış, hortumunu uzatmıştı. Ama kısarak da, uçarken gölden su içen bir kırlangıç gibi süzülüyor. Osman atın dalgalanan kuyruğunu, hortumun bir kol boyu önünde tutuyordu. Fil kendini zorlayarak daha da hızlanıyor fakat tam atı ve binicisini yakalamak üzereyken Osman da atı biraz daha hızlandırarak arada' mesafeyi koruyordu. Osman eğilip kulağına yumuşak bir sesle bir şeyler söyleyince, at sesini duymak için kafasını çevirdi.

"Evet güzelim. Geliyorlar." Filin kaldırdığı tozların arasından yaklaşan adamlarını seçebilmişti. Kendini ve atını yem olarak kullanarak, adamlarına yaklaşıp öldürücü darbeleri indirme şansı vermişti. Fil önündeki atıyla o kadar meşguldü ki, kuyruğunun dibine gelen adamları fark etmemişti. Hassan Ben Nader, tam filin yeri döven topuklarının dibinde, eyerden yere kayıvermişti. Arkasından gelen binici, boşta kalan dizginleri yakaladı ve Hassan istediğinde tekrar üstüne atlasın diye, atı yanında sürmeye devam etti.

Toprağa değince, dörtnala giden atın verdiği ivmeyle ileri fırlamıştı Hassan. Fil tüm ağırlığını en yakınındaki bacağına aktardığında, kalın gri derisinin altındaki tendon bağı gergin bir vaziyette büküldü. Hassan palasıyla topuk mafsalının arkasına, tendonun ekleme birleştiği yerin bir karış kadar üstüne, bir darbe indirdi. Keskin pala kemiğe kadar girdi ve ana tendon, hayvanın böğürtüsüne rağmen Osman'ın bile kulağına ulaşan bir sesle, yırtıldı. Tam o anda, Hassan Ben Nader atının dizginini yakalamış ve tekrar eyere atlamıştı. Atı bir kez daha dörtnala kalktı. Atla insanın mükemmel uyumunu yakalamışlardı. At üç hamlede onu filin dişlerinden ve hortumundan uzaklaştırdı.

Fil yaralı bacağını yerden kaldırıp sonraki adımı atabilmek için öne uzattı, ama tüm ağırlığı üzerine binince, topuk mafsalı parçalandı. Filler diğer dört bacaklı hayvanlar gibi üç ayakla koşamadıkları için anında tökezledi ve olduğu yere yığıldı. İstirap ve öfke dolu tiz çığlıklarla kendisine eziyet edeni arıyordu. Osman, Tatlı Su'yu dizginleyip geri döndürerek, neredeyse filin hortumunun dibine kadar sokuldu ve dikkatini perçinlemek için file bağırdı. Hayvan, ona doğru hamle yapmaya çalıştıysa da sendeledi ve sakat bacağı yüzünden devrildi.

Aynı anda Hassan bir daire çizip dönmüş ve yine acı çeken hayvan tarafından fark edilmeden kuyruğunun dibine dek sokulmuştu. Bir kez daha yere atladı ve sonra, cesaretini göstermek için atını gönderip filin ayağının dibinde tek başına kaldı. İri hayvanın tüm ağırlığını yaralı bacağına vermesini bekledi ve derinin altında tendonu gördüğü an, bir cerrah ustalığıyla kesti onu. Filin arka bacakları titredi ve çaresizce sağrısının üstüne çöktü, feryatlarıyla acımasız gökyüzüne ve zalim Afrika güneşine çektiği acıyı anlatıyordu.

Hassan Ben Nader arkasını debelenen hayvana döndü ve sakin bir şekilde uzaklaştı. Osman da, Tatlı Su'dan atlamış ve onu kucakladı. "Erkek gibi yaşadı ve bir prens gibi

öldürüldü." Güldü. "Bugün seninle ant içip birlikte kardeşlik tuzu yiyeceğimiz gün."

"Bana çok büyük bir onur verdiniz," diye fısıldadı Hassan ve saygıyla ayaklarına kapandı Osman'ın. "Ben sizin köleniz ve çocuğunuzum, siz benim efendim ve babamsınız."

Bir gölgelikte atlarını dinlendirip sularken, bir yandan da avlarının son çırpınışlarını izlediler. Kalp atışlarının ritmine bağlı olarak hayvanın arka bacaklarındaki kesiklerden kan fışkıırıyordu. Ayaklarının dibindeki toprak kanlı bir çamur haline gelmişti. Ayakları kayşa da kalkmak için çırpınıyordu. Ama çabaları uzun sürmedi. Parlak kırmızı kan giderek kurudu ve filin üzerine, yaklaşan ölümün bitkinliği çöktü. Nihayet, uzun bir iniltiyle ciğerlerindeki son hava da çıktı ve tepelerde yankılanan bir gürültüyle, yana doğru devrildi.

"Bu fildişlerini getirmen için beş gün sonra seni elli adamla buraya yollayacağım Hassan Ben Nader." Osman havaya dikilmiş haliyle kendi basından yükseğe uzanan dişlerden birini sıvazlıyordu. Dişleri kafatasındaki kemik yuvasına bağlı tutan kırkırdaklar, beş gün içinde çürüyerek yumuşayacak ve böylece koca dişler baltayla, hasar görmeden sökülebileceklerdi. Tekrar atlarına bindiler ve kendi izlerini takip ederek Osman'ın ilk saldırdığı fili bulmaya gittiler. O arada, o da korkunç yarasının yol açan kanama yüzünden ölmüş olmalıydı. Düşmüş olduğu noktadan sonra izini bulmak kolay olacaktı, çünkü geride bir kan ırmağı bırakmış olması gerekiyordu.

Çok gitmeden Osman elini kaldırıp adamları durdurdu ve başını dikerek dinlemeye başladı. Dikkatini çekmiş olan ses, üçüncü fili izleyen adamların bulunduğu kayalık yamaçta tekrar duyuldu. Aradaki tepeler sesleri emdiği için daha önce duymamışlardı. Gelen sesler tecrübeli avcılar için açtı: Bu kızgın bir filin sesiydi, yaraları yüzünden tökezlemeyen ya da güçten düşmeyen bir filin.

"Al-Noor öldürememiş," dedi Osman. "Yardıma gitmeliyiz."

Atlarını dörtnala kaldırdılar, onlar yamacı geçerken mücadele sesleri yükselmiş ve yakınlaşmıştı. Osman atını o tarafa sürdü ve yerde yatan bir at ölüsü buldu, hayvanın omurgası filin hortumundan yediği bir darbeye paramparça olmuştu. Aggagier de ölmüştü üstünde. Atları yavaşlatmadan onların yanından geçip devam ettiler ve iki ölü adam daha buldular. Osman bir bakışta belirtileri tanıdı: Adamlardan biri saldıran hayvanın önünde attan düşmüştü. Kaçmaya çalışırken canavarın kıvrık kırmızı uçlu dişleri onu eyerden koparıp almıştı. Ölen öteki adam da onun kan kardeşiydi ve onu kurtarmak için geri dönmüştü. Yaşadıkları gibi ölmüşlerdi, kanları birbirine karışmış ve parçalanan bedenleri birbirine dolanmış olarak. Atları ise kaçmıştı.

Fil yeniden böğürdü. Ses şimdi daha yakın ve daha keskindi. Yakın bir ormandan gelmişti. Atlarını topuklayıp filin peşine takıldılar. Yaklaşırken, çalılıkların arasından dörtnala bir atlı fırladı. Bu, kır atının üzerindeki Al-Noor'du ve atı, dehşetten ve yorgunluktan perişan görünüyordu. Al-Noor ise neredeyse çıplaktı; cüppesi dişler tarafından parçalanmış ve derisi, vahşi bir hayvanın pençelerine maruz kalmış gibi yaralanmıştı. Kır at sendeliyordu, her adımda toynaklarını dikkatsizce yere indirmeye başlamıştı, yolunun üstündeki dev karınca yuvalarının oluşturduğu tümsekleri görmüyordu

bile. Sonunda tökezledi ve düşecek gibi oldu, o arada al-Noor'u da üstünden atmıştı. Ve binicisini sersemlemiş bir halde dev filin yolu üzerinde bırakıp koşarak kaçtı. Bu, ailenin reisi olan ve ilk başta dev ayak izleriyle onları şaşkına çeviren fildi. Arka bacaklarından birinde kanlı bir iz vardı, ama tendonun geçtiği yerden çok yüksekte ve uzaktaydı bu iz. Al-Noor hayvanı yavaşlatacak ya da engelleyecek bir yara açamamıştı. Yaklaşırken, dişleri çalılara ve taşlara takılmasın, diye kafasını yukarı kaldırmıştı. Dişlerinin dudaklarından uca kadar olan mesafesi, uzun boylu bir adamın iki kolunu açmış halinin iki katıydı. Ve kalınlıkları da dudaktan uca dek hiç incelmeden, bir kadın baldırı kalınlığında devam ediyordu.

Hassan hayretle, "Her biri on kantar!" diye haykırdı. Bu, koca gri kafasının iki yanından, her biri en az yüz kiloluk iki diş çıkan, efsanevi bir hayvandı. Hâlâ tam kendine gelememiş olan al-Noor ayaklarının üstünde titreyip iki yana sendeleyerek, yüzü kan ve tozla kaplı bir şekilde duruyordu. Sırtı saldıran file dönüktü ve palasını yitirmişti. Fil, onu gördü, yine tiz bir sesle böğürdü ve hortumunu göğsüne doğru kıvırdı. Al-Noor döndü. Ölümle karşı karşıya olduğunu anlayınca sağ elini kaldırdı, işaret parmağı Müslüman olarak öldüğünü gösterir bir işaret şeklindeydi ve "Allah büyüktür!" diye bağırdı. Bu, onun kabullenme anıydı. Korkusuzca başına geleceği bekliyordu.

"Benim için ve Allah için!" diye bağırdı Osman kısrağına ve Tatlı Su, bu çağrıya son gücünü ve son hızını göstererek yanıt verdi. Osman dümdüz bir vaziyette atın boynuna yapışarak, dişlerden oluşan kemerin altına atıldı. Filin hortumu rulo halindeydi. Palası için bir hedef yoktu ortada. Sadece filin dikkatini dağıtmayı umabilirdi. Fil, al-Noor'a o kadar odaklanmıştı ki, aniden burnunun dibinde belirene kadar ata ve binicisine dikkat etmemişti. O kadar yakındılar ki, Osman'ın omzu dişlerden birine sürtünmüştü. O şekilde, ok gibi uçan bir güneş kuşu gibi geçip gittiler. Fil ona dönmüş ve karşısında duran adamı bırakıp kendisini daha çok gaza getirenlerin peşine düşmüştü. Atın ardındaydı şimdi.

"Allah'ın sevgili kulu," diye bağırdı al-Noor hayatını kurtaran emirin ardından. "Allah tüm günahlarını bağışlasın."

Osman filin korkunç böğürtüleri, ayak sesleri arasından kulağına canan sözlere sert bir edayla gülümsedi. "Allah, bana ölmeden evvel birkaç günah daha işlemeyi nasip etsin," diye arkasına doğru seslendi ve filin önünden kaçmaya başladı.

Hassan ve öteki adamlar da ardından geliyor, çeşitli sesler çıkararak filin dikkatini üstlerine çekmeye çalışıyorlardı, ama onun gözü Tatlı Su'dan başkasını görmüyordu. Kısarak çok hızlı koşmak zorundaydı, fakat henüz gücünün sonuna gelmemişti. Osman yine kolunun altından arkaya baktı ve filin de hızla yaklaştığını gördü. O kadar süratli koşuyordu ki, Hassan ve diğerlerinin hassas arka bacaklarına yetişip saldırmalarına imkân yoktu. İleri doğru baktı ve bir tuzağa sürüklenmekte olduğunu gördü. Tatlı Su dar bir geçitte ensesindeki sivri dişlerden kaçıyor ama, ileride de yolu sivri dikenli kesif bir çalılıkla kesiliyordu. Osman hayvana biraz daha abandı. Tatlı Su bunun üzerine başını çevirip sevgili binicisine baktı, sanki ona danışır gibiydi ve gözlerini kırmızı iç kısımları

meydana çıkana kadar döndürdü geriye. Ağzının köşelerinden köpükler çıkıyordu.

Sonra at ve binicisi sivri dikenli alıllardan oluşan yeşil bir dalganın içine düştüler. Dikenler kartal pençeleri gibi üstlerini başlarını yırtıyordu ve Tatlı Su'nun zarif koőusu, bataklık kumuna saplanmış bir yaratığın debelenmesine dönüşmüştü. Fil ise hiç etkilenmeden peşlerinden gelmeye devam ediyordu.

"Gel o zaman ve bu işi bitirelim," diye meydan okudu Osman dizginleri bırakıp uzengileri ayaklarından fırlatarak. Eyerde dimdik ayağa kalktı, arkasını dönmüştü ve gözleri filinkilerle aynı seviyedeydi. Adam ve hayvan hızla kapanan bir mesafede yüz yuzeydiler.

"Becerebiliyorsan al bizi," diye bağırdı Osman, sesinin hayvanı nasıl çileden çıkaracağını biliyordu. Fil kulaklarını kafatasının iki yanında geriye doğru yapıőtırdı; uçlarını öfke ve hırsıyla kıvırdı. Sonra Osman'ın beklediği şeyi yaptı: Hortumunu açtı ve atın ustundeki adamı yakalamak üzere uzattı.

Tatlı Su'nun çılgınca debelenmelerine rağmen dengesini koruyan Osman uzun palasını uygun bir pozisyonda tutuyordu ve tam gri hortum bedenine yaklaştığında indirdi. elik vınlayarak indi ve gumuői parıltılar saçtı. Darbe yerini bulmuş ve bir dirençle karőılaőmamıőtı. elik pala, deriyi, eti sinirleri kıyma gibi dođramıőtı. Hortumu, dudağa yakın bir yerinden giyotin gibi budamıştı.-

Bir an kan görülmedi, sadece taze kesilmiş etin parlaklığı ve sinir uçlarıyla beyaz tendonlar vardı ortada. Sonra büyük bir güçle fiőkıran kan koca gri kafayı kan kırmızısı bir bulutun ortasında bıraktı. Hayvan bir kez daha böğürdü ama bu kez ıstırap ve dehşet vardı sesinde. Sonra dengesini ve yön duygusunu yitirerek yana doğru sallandı.

Osman tekrar eyere oturdu ve dizleriyle Tatlı Su'yu yonetererek filin kan bürümüş gözlerinin görüş sahasından uzaklaştırdı. Hassan sol bacağının arkasını kesmek üzere yetiştiğinde hayvan bilinçsizce yalpaladı. Sonra Hassan tekrar eyere atlayıp fili sakat bacağıyla olduğu yerde bırakarak uzaklaştı. Osman da dönüp gelmiş ve Tatlı Su'nun sırtından inerek öteki bacağın diz ardı kirişini kesmiőtı.

Bacaklarından ve hortumundan oluk oluk akan kanlara rağmen, fil, bir molların Kuran'dan bir sure okuyacağı süre kadar daha ayakta kaldı. Osman Atalan ve adamları atlarından inmiş ve onların başını tutarak bu ölüm keőmekeőini izliyordu. Filin gucune ve cesaretine duydukları saygıyla onun için dua ediyorlardı. Sonunda büyük bir gürültüyle taşlı zemine devrilince Osman, "Allah her őeyeye kadirdir. Her şey onun ellerindedir," diye bağırdı.

Söylenti dar sokaklarda yankılanmıő, atılların ve minarelerin ustunden ayyuka çıkmıştı. Hartum'un üzerine kasvetli bir hava okmuőtu. Bir araya toplanıp kederli fısıltılarla konuşan halk, başlarına gelecekleri bir an evvel görmek üzere, nehrin karşı yakasını seyredebileceği avantajlı bir yer bulmaya koşturuyordu.

Bir hizmetkâr, David Benbrook'tan bir not getirdiğinde Ryder Courtney hastanenin ve

Burri Kalesi'nin arazisinde bulunan atölyesindeydi. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, Jock McCrump'la Ibis'in onarımı üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Delinen buhar borusunu sökünce tahmin ettiklerinden daha fazla hasar olduğunu görmüşlerdi. Metal parçalarından bazıları silindirlere girmiş ve astarlarını delmişti. Limana kadar gelebilmiş olmaları bile şaşırtıcıydı.

"İyi ki sonuna kadar yüklenmenize izin vermemişim," diye mırıldandı Jock suratı asık bir halde. "Tam anlamıyla şapa oturabilirmişiz."

Ağır makineyi Ibis'ten taş iskeleye taşımak zorunda kalmışlardı. Sonra da bir öküz arabasıyla, dar sokaklara takılmamak için daireler çizerek, atölyeye getirmişlerdi. Son on gündür bu işle uğraşıyorlardı ve tamirat hemen hemen bitmek üzereydi. Ryder ellerini bir bezle sildi ve nota baktı. Sonra Jock'a uzattı. "Sen de gelip belediye başkanının gösterisini izlemek ister misin?"

Jock homurdandı, uzun saplı bir maşayla kor halindeki metal parçayı ocaktan almış örse götürüyordu. "Sanki bu Doğulu centilmen, lanet Osman Atalan başımıza yeterince bela açmayacakmış gibi bir de durup seyredecek miyim?" Ağır demirci çekicini alıp metali şekillendirmek için vurmaya başladı. Metali soğutmak için suya batırırken Ryder'a aldırmamıştı bile. Metal tıslayan bir buhar bulutunun içinde soğudu ve Jock dikkatle ölçtü. Ibis'in gövdesindeki gülle deliklerinden birine yama hazırlıyordu. Sonuçtan tatmin olmayınca bir ıslık koyuverdi ve metali tekrar ocağa götürdü. Ryder ise, sırtarak atının durduğu ahıra gitmek üzere çıkmıştı o sırada.

Kazıklı yoldan kanalı geçti ve atını konsolosluk sarayının kapılarına doğru koşturan kalabalığa doğru sürdü. General Gordon'la karşılaşmak istemiyordu. Onu, Mısırlı personeli etrafını sarmış bir halde, haki üniformasıyla Mukran Kalesi'nin üst korkuluklarında olduğunu fark edince memnun oldu. Adamların hepsinde Mavi Nil'in kuzey kıyısına çevrilmiş ya bir teleskop ya da sahra dürbünü vardı, o yüzden Ryder onların dikkatini çekmeden kaleyi geçip konsolosun sarayına ulaşabildi. Atını sarayın seyislerinden birine teslim edip doğruca çorak bahçeden giriş kapısına yöneldi. Nöbetçiler onu hemen tanımış ve içeri girerken selam vermişlerdi.

Ryder'ı karşılamak için Mısırlı bir sekreter telaşla koştu. Herkes gibi o da endişeli ve gergindi. "Konsolos sizi gözetleme kulesinin tepesinde bekliyor Bay Courtney," dedi. "Orda kendisine katılmanızı rica ediyor."

Ryder balkona adımını attığında Benbrook ailesi önce gelişini fark etmedi. Üç ayaklı sehpanın üzerinde duran büyük teleskopun başında toplanmışlardı. Bakma sırası Amber'deydi ve gözünü teleskopun ucuna uydurabilmek için bambu arkalıklı bir sandalyeye çıkmıştı. Sonra Safran etrafına bakındı ve sevinçle tiz bir çığlık attı. "Ryder!" Sonra Ryder'ın açılan kollarına koştu. "Gelip bakmalısın. Çok heyecanlı."

Ryder, Rebecca'ya bir göz attı ve midesinde bir kasılma hissetti. Yarıda kesilen yolculuklarından ötürü herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu üstünde. Aksine, uzun etekli elbisesinin altına giydiği kabarık jorjet jüponuyla son derece sakin görünüyordu. Başında

sarı kurdeleli hasır bir şapka vardı ve lüle lüle saçları omuzlarına dökülüyordu. Güneş ışığı gibiydi.

"Bu çocuğun başınızı ağrıtmamasına izin vermeyin Bay Courtney." Ağırbaşlı bir tebessümle güldü. "Kahvaltıdan beri çekilmez bir halde."

"Çekilmez demek, kral ve kraliçeler gibi demek," dedi Safran kendinden memnun bir halle.

"Hayır öyle değil." Amber teleskoptan başını kaldırıp onlara bakmıştı. "Kötü ve dayanılmaz demek."

"İkinizin de Allah iyiliğini versin." Ryder gülüyordu. "Kız kardeşler arası sevgi çok güzel bir şey."

"Gelmenize sevindim," diye karşılıdı David. "İşinizden alıkoyduğum için özür dilerim ama bunu görmeye değer. Teleskopa yeterince baktın Amber. Bırak Bay Courtney baksın şimdi."

Ryder korkuluğa doğru yürüdü ama gözünü teleskopa dayamadan önce nehrin karşı yakasına baktı. Olağanüstü bir manzaraydı: Gözünün gördüğü her yer yanıyor gibiydi. Gökyüzünü saran dumanın bir yangın dumanı değil, hareket eden, doğu ufkunu sarmış canlı insan ve hayvanların oluşturduğu muazzam bir kütleinin kaldırdığı toz olduğunu kavraması biraz sürdü.

Bu kadar uzaktan bile, bir arı kovanından ya da durgun bir günde denizden gelen uğultuya benzer bir ses yankılanıyordu havada. Bu, anıran eşeklerin, böğüren yağlı kuyruklu koyun sürülerinin ve binlerce toynağın, yürüyen ayağın, develere yüklenmiş malların tıngırtısının ve dingil gıcırtilarının sesiydi. Zürafa derisi kalkanların, kınlarındaki kılıçların, mızrakların, silah yüklü arabaların ve cephane taşıyan kabilelerin sesiydi.

Sonra daha net bir şekilde ombeya'ların, tek bir fildişinden oyulmuş Sudan tarzı savaş borularının sesini duydu. Bu enstrümanların savaş çığlıkları çöl semalarında çok uzaklardan bile duyulurdu. Alttan da yüzlerce bakır davulun gümbürtüsü geliyordu. Her emir, kendi kabilesinin başında, davulcuları, borucuları ve emirliğini temsil eden sancakları taşıyan adamlarıyla yürüyordu. Çevresinde mulazemin muhafızları, erkek kardeşleri ve kan kardeşleri ile yakın adamları bulunuyordu. Şu anda Kutsal Mehdi'nin açtığı kutsal cihat altında birleşmiş olsalar da, çoğu kabileler arasında yüzlerce yıldır süren kan davaları vardı ve hiçbiri diğerine güvenmiyordu.

Rengârenk sancaklara Kuran'dan alıntılar ve Allah'ı yücelten sözler işlenmişti. Bazıları o kadar büyüktü ki, sıcak çöl rüzgârıyla dalgalanan ve şahlanan kumaşı ancak üç dört adam zapt edebiliyordu. Sancaklar ve savaşçıların giydiği alacalı yamalı cüppeler, tekdüze arazide muhteşem bir renk cümbüşü yaratıyordu.

"Sizce kaç kişidirler?" diye sordu David sanki Epsom Down'daki bir yarış izlemeye gelmişler gibi.

"Ancak şeytan bilir." Ryder kuşkuyla salladı başını. "Burdan sonunu göremeyiz ki."

"Elli bin olabilir mi?"

"Daha fazla," dedi Ryder. "Belki de çok daha fazla."

"Osman Atalan'ın maiyetindekileri tanıyabilir misiniz?"

"Doğal olarak kervanda olacaktır." Ryder gözünü teleskopa dayadı ve karşıya baktı.

Kırmızı siyah sancakları seçebilmişti. "İşte şeytanın kendisi orda. Tam en ön sırada!"

"Onu daha önce hiç görmediğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Tanışmaya gerek yok. Bu o, eminim."

Bütün o hengame arasında krem rengi atın üzerindeki ince figürün duruşundan ve havasından kim olduğunu anlamak mümkündü.

Tam o anda, karşı kıyıda muazzam kalabalığın arasında ani bir dalgalanma oldu. Ryder teleskoptan Osman'ın üzengilerinin üstünde yükseldiğini ve palasını salladığını gördü. Omdurman tarafından gelen küçük bir atlı grubu karşılamak üzere maiyetinin ön saflarından bir grup oluşturdu. Süvariler ve develer ileri atıldıklarında havayı neşeli tüfek sesleri doldurdu. Çıkan mavi duman tozla karıştı ve mızrak başlarıyla palaların uçları karanlıkta parlayan yıldızlar gibi ışıldılar.

"Kimi karşılamaya gidiyorlar?" diye keskin bir sesle sordu David.

Ryder mercekten küçük atlı gruba baktı ve önde giden yeşil türbanlı iki atlıyı tanıyınca bir çığlık attı. "Lanet olsun, bunlar Kutsal Mehdi ve halifesi Abdullahi." Ryder sesine alaycı ve kinayeli bir ton vermeye çalışmıştı ama kimse kanmadı.

"Bu şen gırtlak kesiciler yolun başını tutunca, kuzeye giden yol tamamen kapanmış oldu." David bunu rahatlıkla söylemiş olsa da kızlarına bakan gözleri bulutlanmıştı. "Artık bu kör olası yerden hiçbir kaçış yolu kalmadı." Ryder'in vereceği herhangi bir yanıt budalaca olacaktı, o yüzden, kenti ve kent sakinlerinin kaderini kanlı ellerinde tutan adamların buluşmasını sessizce izlediler.

Yalın palası ve sırtını döven örgüsüyle Osman Atalan doğruca at üzerindeki Mehdi'ye doğru ilerledi. Allah'ın peygamberi, bir toz bulutu, sağır edici savaş borazanları ve davul sesleri arasında onun gelişini izledi. Beyaz aygırını dizginledi. Halife Abdullahi de kendi atını efendisinin birkaç adım gerisinde durdurmuştu, öylece emirin gelişini beklediler.

Osman, Tatlı Su'yu ani bir hareketle patinaj yaptırarak durdurdu ve palasını Mehdi'nin yüzüne doğru salladı. "Allah ve Peygamber aşkına!"

Yüzlerce adam ve fil öldüren pala şimdi Mehdi'nin gözlerinden sadece bir parmak uzaktaydı.

Mehdi dudaklarında o sakin tebessümü ile atının üstünde kıpırdamadan duruyordu.

Osman, Tatlı Su'yu kendi etrafında döndürdü ve dörtnala uzaklaştı. Muhafızları ve sancaktarları da aynı hızla ve ellerindeki Martini-Henry tüfeklerle havaya ateş ederek ardından gittiler. Osman adamlarını üç yüz adım koşturduktan sonra adamları ardına toplandı. Osman palasını yukarı kaldırdı ve mızraklı, sancaklı birlik, iki sıra halinde dizildi. Sonunda Osman kısrağını o kadar hızla dizginledi ki, hayvan sağrılarının üstüne çöktü.

"Lâilâheillallah! Allah birdir!" diye bağırdı. "Muhammet Allah'ın resulüdür!"

Atlılar beş kez ileri, beş kez geri hamle yaptılar. Beşinci ileri hamlede Muhammet Ahmet, Kutsal Mehdi sağ elini kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Allah kerim! Tanrı merhametlidir," dedi.

Aniden Osman kendini Tatlı Su'nun sırtından attı ve Mehdi'nin üzengide duran sandaletli ayağını öptü. Bu kendini aşağılamanın en üst noktası, bir adamın ruhunu diğerine teslim ediydi. Mehdi, Osman'a yukarıdan sevecen bir şekilde gülümsedi. Mehdi'nin nefesi olarak bilinen ve sandal ağacı ile gülyağı karışımı garip bir koku saçıyordu. "Gelip benim safıma ve Türkle kâfire karşı açtığım cihada katıldığın için memnun oldum. Ayağa kalk Osman Atalan. Sana olan sevgim kesindir. Benimle birlikte Allah'ın şehri Omdurman'a girebilirsin."

Mehdi evinin düz damında bir angarebe, yani ipek bir seccade ile kaplı ve yastıklarla beslenmiş bir sekiye bağdaş kurup oturmuştu. Terasın üstünü güneşten korunmak için yapılmış hasır bir perde örtüyordu. Fakat iki ucu açıktı ve nehirden gelen serin rüzgâr girebildiği gibi, Victoria Nil'inden Hartum şehrine kadar geniş bir manzara da görülebiliyordu.

Mukran Kalesi'nin çirkin kare biçimi, ateş edebilmek için mazgallar açılmış duvarları, kuşatma altındaki kente hâkim bir yerdeydi. Emir Osman Atalan, yüzü Mehdi'ye dönük olarak oturdu ve önünde diz çöken bir köle kız, içindeki suda zakkum yaprakları yüzen bir tabak sundu. Osman ellerini o suya banarak aptes aldıktan sonra bir el hareketiyle kız başından savdı. Başka bir güzel köle kız, ikisinin arasına üzerinde mücevher kakmalı, uzun saplı üç kadeh bulunan gümüş bir tepsi koydu. Bunlar El Obeid'deki Katolik Roma katedralinden yağmalanmış ayin kadehleriydi.

"Rahatına bak Osman Atalan. Çok uzun bir yoldan geldin," diyerek Mehdi, onu buyur etti.

Osman zarif bir hareketle ikramı geri çevirdi. "Konukseverliğinize teşekkür ederim ama şafakta yemiştim ve güneş batmadan bir daha yemeyeceğim."

Mehdi başıyla onayladı. Emir'in huyunu biliyordu. Kendine özgü, dini arınma, oruç ve iştahı yadsımayla ortaya koyulan adanma duygularını çok iyi tanıyordu. Abbas Adası'nda ikamet ettiği döneme ait anıları, üç yıl öncesine ait değil de dün yaşanmış gibi yeniydi. Gümüş bir kupayı dudaklarına götürdü, bir an için kutsallığının emaresi sayılan ayrık ön dişleri görünmüştü. Elbette asla alkol almıyordu ama hurma suyu ve zencefile yapılan içkiye düşküdü.

Bir zamanlar o da bu vahşi çöl savaşçısı gibi dayanıklı ve sertti ama artık katı bir münzevi değildi. Bir ulusun Tanrı tarafından seçilmiş ruhani lideriydi. Bir zamanlar her tür dünyevi zevkten kendini mahrum eden, yalınayak bir çileciydi. Kısa zaman öncesine kadar tüm Sudan, Muhammet Ahmet'in asla bir kadın bedenini tanımamış olmasıyla övünüyordu, artık bakir değildi ve haremi büyük zaferlerinin meyveleriyle doluydu. Esir alınan kadınlar üzerinde ilk hak ona aitti. Her şeyh ve emir kendi bölgesinin en güzel genç

kızlarını ona armağan olarak getiriyordu ve bu cömertlikleri kabul etmek artık politik bir zorunluluktuktu. Karılarının ve cariyelerinin sayısı bini geçiyordu ve her gün yenileri ekleniyordu. Kadınları onu cezbediyordu. Her günün yansını onların arasında geçirmekteydi.

Kadınları, onu görünümüne, boyuna ve zarafetine, ince hatlarına, doğum lekesine ve tüm duygularını gizleyen o meleksi tebessümüne bayılıyorlardı. Kokusunu ve dişlerinin arasındaki boşluğu seviyorlardı. Serveti ve gücü, Nil'in başlıca kentlerinden ve fetihlerinden elde ettiği altınlar, mücevherler, Beyt el Mal onları mest ediyordu. Kadınlar, "Mehdi gökyüzümüzün güneşi ve Nil'imizin suyudur," diye şarkılar söylüyorlardı.

Şimdi kupayı kenara koymuş ve elini dayamıştı. Bekleyen kızlardan biri diz çöküp ona dudaklarındaki yapışkan şurup kalıntısını silsin diye kokulu bir ipek elbezi sundu.

Mehdi'nin arkasında, başka bir minderli angarebin üzerinde Halife Abdullahi oturmaktaydı. Kalemle oyulmuş benzer keskin hatları, kartal gagası gibi bir burnu olan, yakışıklı bir adamdı, fakat geçirdiği çiçek hastalığından ötürü cildi bir leoparınki gibi benekliydik. Karakteri de leopar gibiydi, yırtıcı ve zalimdi. Emir Osman Atalan önünde oturan bu iki adam dışında hiçbir insandan ya da vahşi hayvandan korkmuyordu. Bunlardan ise bütün kalbiyle korkmaktaydı.

Mehdi zarif, biçimli ellerinden birini kaldırıp nehrin karşısını gösterdik. Çıplak gözle bile Mukran Kalesi'nin korkuluklarına dayanmış tek başına duran figürü görebiliyorlardı.

"Gordon Paşa orda," dedi Mehdi. "Şeytanın cisim bulmuş hali."

"Ramazan başlamadan onun kellesini getireceğim size," dedi halifesi.

"Tabi kâfirler ona senden önce ulaşmazsa," diye cevap verdi Mehdi, sesi yumuşaktı ve kulağa hoş geliyordu. Sonra Osman'a döndü. "Gözcülerimiz kâfir ordusunun sonunda yola çıktığını haber verdi. Bir istimbüt filosuyla nehirden geliyorlar düşmanımızı benim öcümünden kurtarmak üzere."

"Başlangıçta bukalemun hızıyla hareket edecekler." Halife, efendisinin verdiği bilgileri desteklemişti. "Ancak, şelaleleri geçip Abu Hamed'deki büklümü aştıktan sonra kuzey rüzgârını arkada bırakmış olacaklar ve akıntı hafifleyecek. Hızları altı katına çıkacak. Hartum'a Alçak Nil'den önce ulaşacaklar. Biz de, nehir alçalmadan ve Gordon Paşa'nın savunmasını ortaya çıkarmadan önce kente saldıramayız."

"Ordunuzun yarısını en güvenilir şeyhlerin komutasında kuzeye yollamalı ve Abu Klea'ya ulaşmadan kâfirleri nehirde durdurmalısınız. Sonra da onları yok etmelisiniz, tıpkı Bekir Paşa ve Hicks Paşa ordularını yok ettiğiniz gibi." Mehdi, Osman'ın yüzüne baktı ve Osman'ın ruhu titredik. "Bana düşmanımı getirecek misin Osman Atalan?"

"Kutsal Kişi, onu senin ellerine teslim edeceğim," diye yanıtladı Osman. "Allah adına ve Allah'ın inayetiyle sana bu şehri içindekilerle birlikte sunacağım." Allah'ın üç askeri, Nil'in öteki yakasına düzlüklerde otlanan gazal sürülerine ava çıkmış çitalar gibi bakıyorlardı.

Yüzbaşı Penrod Ballantyne Kahire'deki İngiltere Kraliçesi Konsolosluğunun bekleme

odasında kırk sekiz dakikadır bekliyordu. Başkonsolosun iç ofisinin kapısı üzerinde asılı olan saate baktı. Masif kapının sol tarafında Kraliçe Victoria'nın düğün günündeki haliyle yapılmış bire bir portresi asılıydı. Başındaki imparatorluk tacına rağmen yüzünde gençliğin verdiği bir saflık ve güzellik görülüyordu. Kapının diğer tarafında da eşi Albert'in yakışıklı ve sakalsız portresi yer alıyordu.

Penrod Ballantyne bekleme odasının yan duvarını süsleyen altın varaklı, tavana kadar yükselen aynada kendine baktı ve tatmin olmuş bir şekilde kendini prensle karşılaştırdı. O uzun zaman önce ölmüştü oysa kendisi genç ve canlıydı. Yüzbaşının omzundaki apoletler ve üniforma ceketinin ilik kordonları altındandı. Binici çizmeleri cam gibi parlatılmıştı ve kaliteli deri, ayak bileklerine gelen kısımda akordeon gibi körüklüydü. Süvari kılıcı binici pantolonunun kırmızı şeridine paralel sarkıyordu. Pelerini tek omzuna atmış ve altın bir zincirle boynundan tutturmuştu. Ayı postundan yapılmış Hassa askeri başlığını sağ kolunun altına sıkıştırmıştı. Göğsünün sol tarafında bronz haçlı mor ipek kurdeleli "Cesaret Madalyası" takılıydı, Sivastapol'de ele geçirdiği Rus silahları nedeniyle verilmişti. İmparatorlukta bundan daha yüksek bir askeri nişan yoktu.

Sir Evelyn Baring'in sekreteri içeri girdi. "Başkonsolos şimdi sizi kabul edecek."

Penrod üniformasının görünümünü bozulmasın diye ayakta bekliyordu, dirseklerinde, tuniğinin arkasında ve pantolonunun diz kısmında hiçbir buruşukluk yoktu. Uzun başlığını başına geçirip aynaya bakarak kaşlarının üstüne kadar indirdi ve zincirini çenesinin altından bağladı, sonra da masif kapıdan iç ofise geçti.

Sir Evelyn Baring masasında oturmuş, önündeki tomardan şifreli bir mesajı okuyordu. Penrod hazırolda durup selam verdi. Baring selamı, bakmadan bir baş hareketiyle aldı. Sekreter kapıyı kapatmıştı.

Sir Evelyn Baring resmen, İngiltere Kraliçesi'nin Mısır'daki ajanı ve tüm elçilik yetkileri ile donanmış Kahire başkonsolosuydu. Gerçekte Mısır'ı yönetenleri yöneten genel valiydi. Hidiv, isyancı çetelerden, İngiliz Ordusu ve Kraliyet Donanması'nın İskenderiye Limanı'ndaki filosu tarafından korunduğu için öyle adlandırılmasa da, Mısır bir İngiliz sömürgesi haline gelmişti.

Hidiv Tefik Paşa zayıf bir gençti. Baring ve onun temsil ettiği güçlü imparatorluğa denk biri değildi. Tüm güçlerinden feragate zorlanmıştı. Karşılığında İngilizler ona ve halkına Firavun Ptolemy zamanından beri görülmeyen barışı ve korunmayı sağlamışlardı. Sir Evelyn Baring koloni hizmetlerinin en parlak zekâsına sahipti. Başbakan William Gladstone ve kabinesi, onun yeteneklerini biliyor ve oldukça takdir ediyorlardı. Bununla birlikte, astlarına karşı himaye edici ve lütüfkâr davranırdı. Arkasından ona, "Sir Aşırı Gayretkeş" derlerdi.

Şimdi Penrod'a aldırmadan okumasına devam ediyor, paragraf başlarına altın bir kalemle notlar alıyordu." Sonunda masasından kalktı ve nehirden Giza'ya ve uzaktaki üç büyük piramidin silüetine bakarken, Penrod'u ayakta tutmaya devam etti.

Şu lanet olası aptal, diye kendi kendine düşündü. Bizi bu çürümüş balık turşusunun içine

sıkıştırdı. Başlangıçta Çinli Gordon'un bu göreve atanmasına karşı çıkmıştı. O Sam Baker'i göndermek istemişti ama Gladstone ve Savaş Bakanı Lord Hartington, onu ikna etmişlerdi. Savaşa neden olmak Gordon'un doğasında var. Sudan terk edilecekti. Onun görevi de, insanlarımızı o berbat ülkeden çıkarmaktı, kaçık Mehdi ve Dervişleri'yle karşı karşıya gelmek değil. Bu konuda Gladstone'u uyarmıştım daha önce, Gordon, Sudan'ı yeniden işgal etmek üzere bir ordu yollasınlar, diye başbakana ve kabineye baskı yapıyor. Eğer kendisiyle birlikte talihsiz vatandaşlarımızı da oraya hapsedmiş olmasa, imparatorluğun onuru söz konusu olmasa, onu orada kendi suyuyla pişmeye terk etmemiz en iyisi olurdu.

Baring pencereden ve Nil'in ötesindeki o görkemli tarihi eserlerinin görüntülerinden uzaklaşınca, gözü en sevdiği koltuğunun yanındaki sehpa da duran Londra The Times gazetesinin bir nüshasına ilişti. Kaşları iyice çatıldı. Üstelik birde, bu yetersiz basın kralları tarafından yönlendirilen, terli kalabalıkların duygusal ve cahilce tepkilerini hesaba katmamız gerekiyor.

Son okuduğu makaleyi neredeyse tümüyle ezberlemişti. "General Gordon'un saldırgan kabileler tarafından kuşatıldığını, Kahire ve Londra ile irtibatının kesildiğini biliyoruz. Bu şartlar altında, meclisin majesteleri hükümetinden onu kurtarmak için ne yaptıklarını sormaya hakkı vardır. Acaba bir zamanlar sorunlarını çözmüş olan bu adamı orada kaderine terk etmeye mi karar verdiler, onun için parmaklarını bile oynatmamayı mı düşünüyorlar?" Lord Randolph Churchill, Avam Kamarası'na bu konuşmayı yapmıştı 16 Mart 1885 tarihli habere göre. Kahrolası demagog! Haring sonunda düşüncelerini bir yana bırakıp Hassa yüzbaşısına baktı. "Ballantyne, Hartum'a dönmeni istiyorum." Odaya girdiğinden beri ilk kez doğrudan hitap etmişti Penrod'a.

"Elbette efendim. Bir saat içinde yola çıkabilirim," diye yanıtladı Penrod. Mısır'ın efendisinin, diğer insanlardan duymak istediği tek kelimenin "evet" olduğunu biliyordu.

Baring soğuk bir tebessüm lütfetti, onayladığını gösteren sıradışı bir işaret bu. İstihbarat sistemi çok etkin ve yaygındı. Kökleri, hükümetin ve askeriyenin en üst seviyelerinden, camilerdeki yasaklanmış molla toplantılarına, katedrallerinden piskoposlara ve Kıpti manastırlarına kadar, her yere uzanıyordu. Hidiv'in saraylarında, paşaların haremelerinde, en büyük kentlerin ve belli başlı köylerin pazar yerlerinde, genelevlerinde casusları vardı.

Penrod, Sir Evelyn Baring'in içine ağını atmış olduğu, irin dolu bir bataklıkta minik bir iribaştan başka bir şey değildi aslında. Yine de son zamanlarda bu çocuğu sevmeye başlamıştı. Yakışıklı ve çıtkırıldım görüntüsünün ardında, Baring onda kendi gençliğini hatırlatan parlak, işlek bir zekâ ve göreve düşkünlük görüyordu. Penrod Ballantyne'in aile bağlantıları güçlüydü. Ağabeyi bir barondu ve İskoçya sınırında büyük arazileri vardı. Kendisinin de aile işletmelerinden gelen büyük bir geliri bulunuyordu. Göğsündeki mor nişan, cesaretinin en büyük kanıtıydı. Dahası bu genç köpek, istihbarat çalışmalarında doğal bir yetenek sergilemişti. Aslında ne yapıp edip kendini değerli kılmayı biliyordu,

vazgeçilmez değil, kimse vazgeçilmez değildi ne de olsa, ama değerli. Baring'in şu ana kadar gözlemlediği tek olası zaafını pantolonunun içinde taşıyordu.

"Bilinen nedenlerle sana yazılı emir vermeyeceğim," dedi.

"Tabi ki efendim."

"Bir mesaj General Gordon'a, bir tane de İngiliz Konsolosu David Benbrook'a. Mesajlar karışmamalı. Sana çelişkili görünebilirler ama dikkat et, karışıp başını belaya sokmasınlar."

"Evet efendim." Penrod, Baring'in Benbrook'a fazla parlak olmadığı için güvendiğini hissediyordu. Çinli Gordon'a hiç güvenmemesinin nedeni de parlak oluşuydu.

"Onlara iletmen gerekenler şunlar." Baring yarım saat kadar hiçbir belgeye bakmadan, sadece arada nefes almak için duraklayarak konuştu. "Anladın mı Ballantyne?"

"Anladım efendim."

Bu adamın en önemli özelliklerinden biri görünüşü aslında, diye düşündü Baring. Kimse bu şatafatlı ve özenli görüntünün ardında, böylesine uzun ve karmaşık bir mesajı ilk anlatışta anlayacak ve bir ay sonra doğru olarak aktarabilecek bir zekâ olduğunu anlayamaz. "Pekâlâ," dedi düz bir sesle. "Fakat General Gordon'u, majesteleri hükümetinin Sudan'ı yeniden fethetmek gibi bir niyeti olmadığına ikna etmen gerekiyor. İngiliz Ordusu, Nil'den yukarı bir istila kuvveti olarak ilerlemiyor şu anda. İşgal ordusu değil o. Sadece bir Kurtarma Birliği. Çöl birliğinin amacı Hartum'a bir ölçüde düzenli ordu gücü ulaştırarak oradaki insanlarımızı tamamen boşaltabilmek. Bu iş tamamlandıktan sonra kenti Dervişlere bırakıp çekilmek niyetindeyiz."

"Anlıyorum efendim."

"Mesajlarını Benbrook ve Gordon'a iletir iletmez kuzeye doğru gitmek üzere ayrılıyorsun ve Stewart'ın Kurtarma Birliği'ne katılıyorsun. Rehber gibi davranacak, onu, Gordon'un istimbotlarının onları kuzeye götürmek üzere Metemma'da beklediği körfeze götüreceksin. Benimle irtibatı da koparmayacaksın. Her zamanki şifrelerle, ezberden."

"Tabi ki Sir Evelyn."

"Gayet güzel. General Wolseley'in adamlarından Binbaşı Adams seni ikinci katta bekliyor. Anladığım kadarıyla tanıştırmışsunuz."

"Tanışıyoruz efendim." Elbette Baring, Penrod'un Victoria Haçı'nı Samuel Adams'ı El Obeid'deki kanlı savaştan kurtararak kazandığını biliyordu.

"Adams, sana daha ayrıntılı bir brifing verecek ve gerekli geçiş izinini, belgeleri temin edecek. Bu gece Cook'un istimbotuna yetişebilir ve salı günü öğle vakti Asuvan'da olabilirsin. Ordan sonrasını kendin halledeceksin. Hartum ne kadar mesafede Ballantyne? Sen o seyahati defalarca yapmıştın."

"Taşların Anası Çölü'ndeki koşullara bağlı. Eğer sular sakinse, büyük S kıvrımını yapmak zorunda kalmam ve Hartum'a yirmi bir gün içinde varabilirim. Dışardan gidersem yirmi altı günde.

Baring başını salladı. "Yirmi günde yapmak Yirmi altı günden daha iyidir." dedikten

sonra elini sıkmaya bile gerek görmeden "Çıkabilirsin" dedi. Penrod daha kapıya varmadan mektuplarına geri dönmüştü. Baring için bu adamların kendilerini sevip sevmemeleri önemli değildi, sadece yaptıkları işler önemliydi.

Albay Sam Adams Penrod tekrar gördüğüne çok sevindi. Artık sadece tek bir baston ile yürüyordu. "Sawbones Noel de tekrar polo oynuyabileceğimi söylüyor." El Obeid savaşından bu yana uzun bir zaman geçmişti. Bu konuda söylenmesi gereken her şey uzun zaman önce söylenmişti, ama Adams Penrod göğsünde ki bronz haç'a hayranlıkla baktı.

Penrod, Nil'in sekiz yüz mil yukarısında Wadi Haifa'da toplanmış olan Çöl Sutunu öncü kuvvetlerinin istihbarat subayına şifreli bir telgraf hazırladı. Adams'ın emir subayı onu aldı ve zemin kattaki telgrafçıya götürdü ve gönderildi ve alındı mesajıyla geri geldi. Albay Adams Penrod'u Shephard's Otelinde öğle yemeğine davet etti ama Penrod'un daha önemli bir randevusu vardı. Geçiş kağıtlarını alır almaz oradan ayrıldı. Bir görevli kapıda onu bekliyordu, nehir kıyısındaki Gheziera Klub'e kadar yarım saatlik bir yolculuk yaptı.

Lady Agatha Bayanlar verandasında onu bekliyordu. Sadece yirmi yaşındaydı ve dükün küçük kızıydı. Vikont Wolseley, Mısır'daki İngiliz Ordusu Baş komutanı, vaftiz babasıydı. Yıllık O yirmi bin sterlinglik bir geliri vardı. İlaveten sarışın, minyon ve zarifti ancak herhangi bir adamın başedemeyeceği kadar ele avuca sığmazdı.

"Leydi Agatha'dan bel soğukluğu kapmaktansa..." Penrod geçenlerde Shaphard'ın barında kulak misafiri olduğu konuşmayı düşündü, gülmesi mi yoksa adamı dışarı mı davet etmesi gerektiğine karar verememişti. Sonunda kendine bir içki almıştı.

Penrod bahçede ki merdivenlerden çıkarken bambu bir kanepeye uzanmış olan Lady Agatha somurtuk bir suratla, "Geç kaldınız Penrod." dedi. Penrod elini öptü ve yemek salonunun bahçe girişinin üstünde asılı olan saate baktı. Bu bakışı gören kadın "On dakika bir sonsuzluk olabilir." dedi.

"Korkarım ki görev sevgilim. Kraliçem ve Ülkem."

"Ne kadar sıkıcı. Bana bir kadeh şampanya al." Penrod etrafına bakınırken, beyaz galabbiyyası ve püsküllü fesıyla garson mucizevi bir şekilde ortaya çıktı.

Şarap geldiğinde, Agatha yudumladı. "Grace Everington Cumartesi günü evleniyor." dedi.

"Ani değil mi?"

"Hayır, tam zamanında. Göstermeye başlamadan önce."

"Umarım kovalamacadan hoşlanıyordur."

"Bana bir şey anlatmadı önemli değil ama babası gittikçe sevimsiz oluyor, kedisi ile birlikte gelmesi gerektiğini söylüyor. Aile şerefi. Sessiz ve sağduyulu elbette. Senin için bir davetiyem var, Bana eşlik edebilirsin ve kendisine bir eşek bulurken seyretmek eğlenceli olabilir.

"Bunu söylemekten üzgünüm ama o tarihte ben uzakta olacağım."

Agatha doğruldu. "Oh, Tanrım! Hayır! Tekrar olmaz. O kadar yakında."

Penrod omuzlarını silkti. "Bana seçim hakkı verilmedi."

"Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Daha sormadan biliyorsun."

"Gidemezsin Pen. Avusturalya büyük elçisi yarın akşam bir davet veriyor. Yeni bir elbise yaptırdım." Omuzlarını silkti. "Ne zaman döneceksin."

"Bu sorunun yanıtı havada."

"Üç saat," dedi Agatha ve ayağa kalktı. Bu hareketi terastaki tüm erkeklerin gözlerini ona çevirmelerine neden oldu. "Gel!" dedi.

"Öğle yemeği mi?"

"Sanırım değil." Ailesi, Shepheard's ta daimi bir süit tutmuştu ve birlikte oraya yöneldiler. Süitin kapısı kapanır kapanmaz Agatha, adamın üstüne atıldı, aynı anda, hem yün yumağıyla oynayan bir kedi yavrusu kadar kıvrak ve oyuncu, hem de ciddiydi. Penrod, onu kolayca kucağına aldı ve yatak odasına götürdü.

"Çabuk ol!" diye emretti. "Ama çok da çabuk değil."

"Ben kraliçenin bir subayıyım ve emir emirdir."

Daha sonra Penrod tekrar giyinirken Agatha yattığı yerde tembel tembel gerinerek davetkâr bakışlarla onu izledi. "Bundan iyisini bulamazsın Penrod Ballantyne." Göğüslerini avuçladı. Soluk tenli ve genç kız beliyle kıyaslandığında oldukça iriydiler. Meme başlarını sıkıştırdı ve Penrod, onu izlemek üzere durdu. "Görüyor musun? Hoşuna gidiyor. Ne zaman evleneceksin benimle?"

"Ah! Acaba bu soruya daha sonraki bir gün yeniden dönsek olmaz mı?"

"Sen tam bir hayvansın." Göbeğinin altındaki çilek kokulu kıvrıcık tüylerin arasından parmaklarını geçirdi. "Sence burayı almalı mıyım? Arap kızlar alıyor."

"Senin bu konudaki bilgilerin muhtemelen benimkilerden daha geçerlidir."

"Senin Arap kızlarından hoşlandığını duydum."

"Bazen çok eğlenelisin Lady Agatha. Bazen de değilsin. Bazen bir hanımefendi gibi davranıyorsun, bazen de hiç öyle davranmıyorsun." Kapıyı açarken pelerinini omzuna atmış ve zinciri boynunda iliklemişti.

Lady Agatha yataktan yaralı bir leopar gibi fırladı ve Penrod kapıdan çıkıp kendini koruyacak fırsatı ancak bulabildi. Genç kız sivri, incimsi pençeleriyle gözlerine atılmaya çalıştı, ama Penrod bileklerini yakalamıştı. Bu kez minik, beyaz dişleriyle burnunu ısırmaya çalıştı. Ama adam, onu geriye doğru bükünce ulaşamadı. Kasıklarına tekme atmaya denedi ama yine başaramadı. Lady Agatha sırtı onun göğsüne dayalı olarak kollarının arasında hapsolmuş durumda kaldı sonunda. Yuvarlak kalçalarını ona dayadı ve kabarık sertleştiğini hissedip nefes nefese zafer dolu küçük bir kahkaha attı. Boğuşmayı bırakıp dizlerini büktü ve ikiz yarım biçimindeki kalçalarını havaya dikti. Bacaklarını da açtığı için kıvrıcık tüy yumağı ortaya çıkmıştı. "Senden nefret ediyorum!" dedi.

Penrod çizmeleri, mahmuzları ve belinden sarkan kılıcıyla genç kızın arkasında eğilmişti.

Pantolonunun önünü açıp içine girerken Agatha gönülsüzce bir çığlık attı. Tekrar durduğunda kız yığılıp ayaklarının dibine uzandı. "Nasıl oluyor da her zaman ne yapmanı istediğimi bilebiliyorsun? Ne söylemen gerektiğini, ne zaman söylemen gerektiğini biliyorsun? Bir an önce bana taktığın o korkunç isim, tatlı bir mangonun üstüne kırmızı biber dökülmüş gibi bir etki yaptı bende, nefesim kesildi. Böyle şeyleri nasıl biliyorsun?"

"Bazıları buna zekâ diyor ama ben kabul edemeyecek kadar alçakgönüllüyüm."

Yattığı yerden adama baktı. Saçları karmakarışık, yanakları al al olmuştu. "Bana yine söyle o lafı."

"Ne kadar istesen de, şimdilik bu kadarı yeter." Kapıya gitti.

"Ne zaman döneceksin?"

"Belki yakında, belki de asla."

"Seni hayvan. Senden nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum." Ama Penrod gitmişti bile.

Üç gün sonra, Penrod hızlı istimbottan Aşuvan taş iskelesine adım atıyordu. Süsleri ve askeri işaretleri olmayan tropikal haki üniformasını giymişti. Tüylü şapkasını da geniş kenarlı bir şapkayla değiştirmişti. Görünürde onun gibi giyinmiş en az elli asker ve subay daha olduğu için dikkat çekmiyordu. Paçavralar giymiş, kirli türbanlı bir hamal çantasını aldı ve eski kentin karmaşık sokaklarında peşinden koşturmaya başladı. Uzun bacaklarıyla büyük adımlar atarak yürüyen Penrod, onu dikkatle takip ediyordu.

Kıvrımlı dar sokağın sonundaki ne olduğu belirsiz çamur duvardaki kapıya ulaştıklarında, Penrod hamalın avucuna bir kuruş sıkıştırdı ve çantasını geri aldı. Çanı çalan kordonu çekip aşına olduğu çan seslerini dinledi. Bir süre sonra kapının ardından yumuşak ve çekingen ayak sesleri ve titrek bir ses duyuldu. "Kim var orda? Burda biz zavallı dullardan ve Tanrı'dan başka bir şey yok."

"Aç şu kapıyı seni cennet hurisi," diye yanıtladı Penrod. "Ve de çabuk ol ki tekmeyle ben açmayayım."

Bir an sessizlik oldu, ardından tavuk gıdaklaması gibi bir kahkaha ve kol demirlerinin sesi duyuldu. Sonra kapının kanatları ardına dek açıldı. Kapının kenarından bir kaplumbağaninkine benzer buruşuk bir yüz uzandı, ama dullara has bir peçe taktığı için yüzünün tamamı görünmüyordu. Ağız boşluğunda koca pembe bir sakızı çiğnerken açılmış iki tane çarpık diş göze çarpıyordu. "Efendi!" Yaşlı kadın tiz bir sesle bağırmış ve tüm yüzü kırıksıklıklara boğulmuştu. "Bin erdemli lord."

Penrod, kadını kucakladı.

"Utanmazsın sen," diye zevkle itiraz etti kadın. "Namusumu lekeleyeceksin."

"Ben o meyveyi koparmak için elli yıl geç kalmışım." Kadını bıraktı. "Hanımın nerde?"

İhtiyar Leyla avluya doğru anlamlı bir bakış fırlattı. Bahçenin ortasındaki fıskiyeli süs havuzunda, bir Nil levreği sakın sakın yüzmekteydi. Havuzun kenarında firavun heykelleri

vardı: Seti, Thutmose ve büyük Ramses. Bunlar zamanında mezar soyguncuları tarafından alınmışlardı. Böyle değerli hazinelerin böylesine mütevazı bir durumda olması Penrod'u daima şaşırtıyordu.

Penrod uzun adımlarıyla bahçeyi geçti. Kalp atışları hızlanmıştı. O ana kadar onu ne kadar özlemiş olduğunu fark etmemişti. Girişi örten boncuklu perdeye gelince, durup kendini toplamaya çalıştı sonra bir silkinip içeri girdi. İlk başta sadece bir hayal olarak gördü onu, ama sonra gözleri alıştı ve loş ışıkta vücudu daha belirgin bir hal aldı. Bir zambak sapı gibi narindi ama giysisi altın iplikle işlenmişti; el ve ayak bileklerinde de altınlar bulunuyordu. Penrod'a doğru yürürken, kınalı çıplak ayağından hiç ses çıkmıyordu taş döşemelerde. Tam önünde durdu ve işaret parmaklarını önce dudaklarına sonra yüreğine götürerek saygıyla eğildi.

"Efendim!" diye fısıldadı. "Kalbimin efendisi." Sonra başını eğdi ve sessizce bekledi.

Penrod peçesini kaldırıp yüzüne baktı. "Çok güzelsin Bakhita," dedi ve yüz hatlarına yayılan tebessüm onu daha da güzelleştirdi. Çenesini kaldırıp adama baktı, gözleri o kadar parlıyordu ki, adeta odanın en kuytu köşeleri bile aydınlanmış gibiydi.

"Sadece yirmi altı gün oldu ama bana bir ömür gibi geldi," dedi. Sesi hünerli ellerle çalınan bir lavtanınki gibi titriyordu.

"Günleri mi saydın?" diye sordu Penrod.

"Ve de saatleri." Başını salladı. Pürüzsüz yanakları gül goncaları gibiydi. Uzun kirpikleri, utanıp kaçırıldığı gözlerini gölgeliyordu. Sonra yine adamın yüzüne döndü gözler.

"Geleceğimi biliyor muydun?" diye sorguladı Penrod. "Ben kendim bile bilmezken sen nasıl bilebilirsin?"

"Kalbim biliyordu, tıpkı gecenin şafağın sökeceğini bildiği gibi." Sanki gözleri körmüş ve parmaklarıyla bir şeyler anımsamaya çalışıyormuş gibi adamın yüzüne dokundu. "Aç mısın lordum?"

"Ben sadece sana açım."

"Susadın mı lordum?"

"Merhametsiz güneşin altında yedi gün susuz kalmış bir avcı gibi, sana susadım ben."

"Gel," diye fısıldadı ve elini tuttu. Onu iç odaya götürdü. Angareblen odanın ortasında duruyordu. Penrod üstündeki örtünün yıkanıp ağartılmış ve kızgın ütüyle ütülenerek Shokra'nın tuz gölü gibi parlatılmış olduğunu gördü. Bakhita önünde diz çöküp üniformasını çıkarttı. Penrod çıplak halde ayağa kalktığı anda, o da kalktı ve hayran hayran bakmak üzere geri çekildi. "Bana muazzam bir hazine getirdin lordum." Uzanıp dokundu adama. "Ucunda erkekliğin kızılı olan, fildişi bir asa."

"Bu hazineyse o zaman karşılığında sen ne vereceksin onu göster bana."

Bakhita'nın çıplak teni ay gibi beyazdı ve göğüsleri ağırlıktan bel vermişti, meme uçları iri üzüm taneleri gibi, şarap rengi ve kabarıktı. Üzerinde sadece belini saran ince bir altın zincir vardı. Göbeği yuvarlak ve şelalenin altında kalan granit bir kaya gibi pürüzsüzdü. Elleri ve ayakları kınayla yapılmış motiflerle süslüydü.

Siyah saç örgülerini savurdu ve yatağa Penrod'un yanına uzandı. Penrod, onu gözleriyle ve elleriyle okşarken, hafifçe kıvranıyor ve emirlerine uyarak kalçalarını yükseltiyor, omuzlarını oynatıyor, göğüsleri şekilden şekle giriyor ve vücudunun tüm gizlerini adama açıyordu.

"Çiçeğin öyle güzel, öyle değerli ki, Allah, onu yırtıcı bir aslanın alnına yerleştirmeliymiş. Böylece sadece yeterince yürekli ve layık olacak kişiler sahip olabilirmiş ona." Penrod'un sesinde bir hayret belirtisi vardı. "Olgun bir incir gibi, güneşte ısınmış, yarılmış ve tatlı suları sızıyor dışarı."

"Aşkımın incirini kalbinden geldiği gibi ye sevgili efendim," diye fısıldadı boğuk bir sesle Bakhita.

Daha sonra sarmaş dolaş uyudular ve kendi terleri serinletti onları. Nihayet ihtiyar Leyla, ikisine bir kâse hurma ve nar ile limonata getirdi. Bacaklarını birbirlerine dolayarak angareb'de yüz yüze oturdular ve Bakhita, ona raporunu verdi. Anlatacağı çok şey vardı, güneyden, Nübye ve ötesinden, acil ve önemli haberler birikmişti. Tüm Arap kabilelerinde bir değişim yaşanmaktaydı, yeni ittifaklar kuruluyor, yüz yıllık anlaşmalar bozuluyordu. Bütün bu karmaşanın göbeğinde Mehdi ve halifesi zehir saçan iki örümcek gibi kendi ağlarını örerek oturuyorlardı.

Bakhita, Penrod'dan üç yaş büyüktü. Varlıklı bir zahire tüccarının ilk karısıydı, ama ona bir çocuk verememişti. Bunun üzerine kocası, daha genç, çocuk doğurmak için yaratılmış, geniş kalçalı, kafasız bir kadın daha almıştı. On ay içinde kadın bir oğlan doğurmuştu. Sonra durumun yarattığı güce dayanarak kocasını zorlamaya başlamıştı. Bakhita zeki, sadık olduğu ve işi kavrama yeteneği sayesinde beş yılda gelirini iki katına çıkarmasını sağladığı için, adam, ona direnmeye çalışmıştı. Ancak sonunda oğlunun anası galip gelmişti. Üzüntüyle, dehşet veren sözleri söylemişti. "Talg! Talg! Talg!" ² Böylece Bakhita, sadece dullara ve boşanmış kadınlara has korkunç bir dışlamaya maruz kalmıştı.

Önünde sadece iki yol var gibiydi; ya kendine bedava köle edinmek isteyen, çok karılı, yaşlı bir koca bulacak ya da kendini gelen geçene satacaktı. Ancak kocasına hizmet ederken, tüccarlara has kurnazlıkları öğrenmişti. Bir kenara sakladığı üç beş kuruşla, Bedevilerden kırık dökük eski tanrıların heykellerini kurumuş nehir yataklarını ve çölün kumlarını eşeleyen öksüzlerden, çanak, çömlek, antikaların hasarlı, kırık taklitleri ne bulursa almış ve istimbotlarla deltadan gelen turistlere satmıştı.

Adil fiyat biçtiği, az kârla yetindiği ve sözünü tuttuğu için kısa sürede kazıcılar ve mezar soyguncuları ona, porselenler, seramikler, dini heykeller, tılsımlar ve dört bin yıllık olmalarına rağmen mükemmel durumda olan uğurlu bokböcekleri getirmeye başlamışlardı. Bir süre sonra da, kalıntıların üzerindeki eski rahiplere ait hiyeroglif yazmaları sökmeye başlamıştı, ardından sıra Yunan ve Roma elyazmalarına gelmişti; İskender ve Ptolemy Hanedanı, Julius Caesar ve Octavian ya da Augustus. Ünü zamanla yayılmıştı. Erkekler onunla ticaret yapmak ve konuşmak üzere küçük bahçesine geliyorlardı. Bazıları büyük nehirde ta Ekvator ve Suakin'e kadar gitmişlerdi.

Berberlerinde neredeyse ticari mallar ve kalıntılar kadar kıymetli, havadis ve bilgilerle dönüyorlardı. Adamlar çoğu zaman onun güzelliğine ve kendi arzularına kapılıp gereğinden fazla konuşuyorlardı. Ama ona kimse sahip olamıyordu: İlk kez güvendiği adamın yaptıklarından sonra hiçbir erkeğe güvenmiyordu.

Bakhita büyük nehir ve onu çevreleyen çölde var olan her köyde olup biten her şeyi bilirdi. Şeyh Jaalin'in Bishareen'e baskın yaptığını ve kaç tane deve çaldığını biliyordu. Zübeyir Paşa'nın Hartum'a kaç köle yolladığını ve kentteki Mısır Hükümeti'ne ne kadar vergi ve rüşvet ödediğini de biliyordu. Habeşistan'ndaki mahkemelerde İmparator John'un çevirdiği entrikalardan, Suakin ve Aden'deki gümrük bildirgelerinden bile haberdardı.

Derken bir gün, elinde pis bir paçavraya sarılı bir metal sikkeyle, üstü başı perişan küçük bir velet geldi; para o güne kadar görmüş olduklarına hiç benzemiyordu. Avucunu dolduracak kadar dolgun bir altın sikkeydi. Arka yüzünde taçlı bir kadın başı kabartması, ön yüzünde de başına defne yapraklarından bir çelenk takmış bir atlı savaş arabası sürücüsü bulunuyordu. Paranın her iki yüzü de o kadar düzgündü ki sanki darphaneden bir gün önce çıkmış gibiydi. Bakhita artık her iki yüzdeki yazıları da okuyabilecek kadar ilerletmişti bilgisini. Sikkedekiler Cleopatra Thea Philopator ve Marcus Antonius'tular. Sikkeyi sakladı ve kimseye göstermedi ta ki günün birinde dükkânına bir adam gelinceye kadar. Adam bir Frenkti ve bir süre Bakhita'nın nutku tutulmuştu, çünkü adamın profili sikkedeki Anthony'e benziyordu. Dili çözülünce bir süre sohbet ettiler. Bakhita peçeliydi, ona eşlik eden ihtiyar Leyla da az ötede oturuyordu. Yabancı, çok güzel şiirsel bir Arapça ile konuşuyordu ve kısa bir süre içinde yabancı gibi görünmemeye başlamıştı. Ne olduğunu fark etmeden ona birazcık güvenmişti Bakhita.

"Sizin irfan sahibi ve erdemli biri olduğunuzu duydum. Güzel ve nadir eşyalar satıyormuşsunuz," dedi adam sonunda.

Bakhita, Leyla'yı bir bahaneyle uzaklaştırdı ve konuğuna bir fincan daha koyu, sade kahve koyarken adama yüzünü göstermek için peçesinin kaymasını sağladı. O peçesini yeniden düzeltene kadar adam gözünü ayırmadan baktı. Konuşmaya devam ettiler, ama havada, ilk hamsin rüzgârlarının vaat ettiği fırtınaya benzer bir şeyler asılı kalmıştı.

Bakhita sonunda içinden gelen güçlü dürtüye dayanamayarak adama sikkesini göstermeye karar verdi. Adam avucuna konan sikkedeki portreleri dikkatle inceledikten sonra, "Bu bizim sikkemiz," dedi. "Sizin ve benim." Bakhita sessizce başını önüne eğince adam. "Beni affedin, sizi gücendirdim," diye özür diledi.

Bakhita, ona bakıp peçesini çıkardı ve adamın gözlerinin içine bakmasına izin verdi. "Beni gücendirmediniz efendi," diye fısıldadı.

"Peki neden gözleriniz yaşla doldu o zaman?"

"Ağlıyorum çünkü söylediğiniz şey doğru. Ve sevinçten ağlıyorum."

"Hemen gitmemi ister misiniz?"

"Hayır, yüreğinizden geldiğince kalmanızı istiyorum."

"Bu uzun bir süre olabilir."

"O zaman Tanrı öyle istiyor demektir."

Bu ilk karşılaşmalarını takip eden yıllar boyunca Bakhita, ona verebildiği her şeyi vermiş ama karşılık olarak ondan veremeyeceği hiçbir şey istememişti. Bir gün kendisini terk edeceğini biliyordu, çünkü gençti ve kendisinin asla giremeyeceği bir dünyaya aitti. Zaten o da hiçbir söz vermemişti. İlk buluşmalarında bu uzun bir süre olabilir, demiş ama asla hep, dememişti. Bakhita da ondan hiçbir söz vermesini istememişti. Her şeyin bir gün biteceği duygusu, Bakhita'nın aşkına bal kadar tatlı ve çöldeki yabancı kavun kadar acı bir keskinlik katmıştı.

O gün de oturmuş, yirmi altı gündür öğrendiği her şeyi anlatıyordu. Penrod dinliyor, sorular soruyordu. Sonra not defterine beş sayfa dolusu şifreli not aldı. Sir Evelyn Baring'in öğrettiği şifreyi ezbere bildiği için şifre kitabına bakmaya ihtiyacı yoktu.

İhtiyar Leyla başına dullara has çarşafını örttü ve iç eteğinin altına sakladığı şifreli notlarla dar sokağa süzüldü. İngiliz askeri üssündeki muhafız çavuş, sürekli gelen bir ziyaretçi olarak onu tanıyordu. Üssün istihbarat subayından sıkı emir aldığı için, kadını genel karargâh binasına kendisi götürdü. Birkaç saat içinde, mesaj Kahire'ye giden telgraf hatlarında vızıldıyordu. Ertesi sabah konsolosluktaki şifre memuru tarafından deşifre edilecek ve temiz metin, kahvaltıdan geldiğinde hazır olsun diye, başkonsolosun masasındaki gümüş tepsiye bırakılacaktı.

Bakhita, Leyla'yı raporla birlikte üsse yolladıktan sonra Penrod'un yanına dönmüştü. Adamın oturağının yanına diz çöktü ve favorileriyle bıyığını keserek düzeltmeye başladı. Uzun süre pratik yapmış olmanın verdiği alışkanlıkla ve hızla çalışıyordu. Kısa sürede Penrod'un modaya uygun kılları, fakir bir Arap fellahınkilere dönmüştü. Sonra gür kıvırcık buklelere geldi sıra ve onları keserken Bakhita'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Çabucak uzarlar yine aşkım." Penrod elini tıraşlı kafasında gezdirirken Bakhita'yı da teselli etmeye çalışıyordu.

"Kendi çocuğumu öldürmüşüm gibi," diye fısıldadı genç kadın. "Çok güzeldin." ,
"Yine güzel olacağım," diye garanti etti Penrod.

Bakhita odanın köşesinde asılı duran üniformayı aldı. "Buna Leyla'nın bile dokunmasına izin vermem. Kendi ellerimle yıkayacağım. Senin dönmeni bekleyecek o da, ama benim kadar hevesle bekleyemez."

Sonra, güneye son seyahatinde kullandığı lekeli ve yırtık giysileri koyduğu bohçayı getirdi. Pis türbanı adamın kırpık kafasına doladı. Penrod deri cüzdanı beline doladı ve beylik tabancasını hafif, branda kılıfına soktu. Ardından kıvrık uçlu hançeri de Webley'in yanındaki kınına yerleştirdi. Kirli galabiyya'sının altından görünmelerine imkân yoktu. En son olarak da ham deve derisi sandaletleri giyince, gitmeye hazır hale gelmiş oldu.

"Allah'a emanet ol onurlu leydi," dedi ve dalkavukça bir tavırla başını öne eğdi. Bakhita, onun kasıntı bir Hassa subayından himbil bir köylüye, efendilikten fellahlığa kolayca geçiverişini hayretle izliyordu.

"Çabuk dön bana," diye mırıldandı. "Sen ölürsen ben de ölürüm."

"Ölmeyeceğim," diye söz verdi Penrod.

Liman yöneticisi askeri geçiş kâğıtlarına şöyle bir bakmış ve Penrod'u güneye gidecek bir sonraki geminin yükleme işçileri güruhuna ayırmıştı. Penrod tanınmamak için aldığı o karmaşık önlemlere sahiden de ihtiyaç olup olmadığını merak etti bir kez daha. Sonra kendine, insan kaynayan doklardaki neredeyse her kara ya da kahverengi yüzün sahibinin, Derviş sempatzanı olduğunu hatırlattı. Ayrıca kendisinin de damgalanmış biri olduğunun farkındaydı. El Obeid'deki kahramanlıkları her yerde konuşuluyordu; çünkü Mehdi ve halifesi için, zaferlerine gölge düşüren tek leke olmuştu. Bakhita da onu, nehir boyunca adının geçtiği her yerde, kaşların çatıldığı ve lanet yağdırıldığı konusunda uyarmıştı.

İstimbotun yükü tamamen, nehrin üst kısmına hareket etmek üzere Wadi Halfa'da toplanan ordunun ihtiyacı olan askeri stoklardan oluşuyordu. Yükleme bütün gece ve ertesi günün büyük kısmında devam etti. Penrod uzun zamandır böyle zor ve yorucu bir iş yapmanın keyfini sürüyordu. Ağrıyan bir sırtı esnetmek üzere duraklamak veya en küçük bir tereddüt başlarındaki nöbetçilerin kırbaçlarının şakırdamasına yol açıyordu. Buna dayanmak ve yumruğuyla misilleme yapmamak için bütün gücüyle kendini tutması gerekiyordu. Güvertelerine cephanes sandıkları yüklendikçe, geminin su kesimi biraz daha alçalmıştı. Güneş doğarken iskeleden ayrılıp nehre açılan kanala ulaşarak çirkin yuvarlak pruvasını akıntıya bıraktığında, su üstünde kalan kısmı atmış santimden daha azdı.

Penrod yüksek sandık dizileri arasında bir boşluk buldu ve oraya uzandı. Kütük gibi şişmiş ve berelenmiş ellerini koltukaltlarına kısırdı. Her eklemi ve kası ayrı ağrıyordu. Wadi Halfa Limanı'na aşağı yukarı yirmi saatlik bir seyir yapacaklardı akıntıya karşı. Yolculuğun büyük bir kısmında uyudu ve ertesi sabah limana vardıklarında, tamamen dinlenmiş olarak kalktı. Daha büyük on dört istimbot akıntıda demir atmıştı. Güney kıyısında muazzam bir kamp kurulmuştu; beyaz branda çadırlar dizi dizi uzanıyor, askeri malzeme stokları dağ gibi yığılmış duruyordu. Tekneler dolusu miğferli askerler istimbotlara taşınıp duruyordu.

Sir Evelyn Baring kurtarma yolculuğunun planını ayrıntılarıyla anlatmıştı. Bu, güneye doğru iki koldan yapılacak ilerlemenin nehir bölümü idi. Feluka nehrin büyük batı kıvrımından ilerlemeye hazırlanıyordu. Yolda üç tehlikeli şelale ile başa çıkmak zorunda kalacaklardı. Suların kaynadığı bu dar, kayalık geçitlerde, adamlar belki de gemileri uzun halatlarla kıyıda çekeceklerdi.

Onların önünden gidecek olan Çöl Birliği, hızla ilerleyip Nil'in Metemma kıvrımında, Çinli Gordon'un dört küçük istimbotu ile buluşacak ve ana Kurtarma Birliği ulaşana dek dayanmalarını sağlamak üzere oluşturulacak küçük destek birlikleri, bu gemilerle Hartum'a gideceklerdi.

Cephanes gemisi kıyıya yanaştı ve hamallar hemen sandıkları indirme işine başladılar. Penrod kıyıya ilk çıkanlardan biri oldu ve geçiş belgesi, bir kez daha küçük mucizesini

gerçekleştirdi. Geçmesine izin verilmişti. Kampa doğru yürümeye başladı, Çöl Birliğimin girişine ulaşıncaya dek sık sık durduruldu.

Tören alanında talim yaparak uzun ve zor bir yolculuğa hazırlananlar, General Sir Herbert Stewart komutasındaki dört alayın askerleriydi. Ancak Londra'dan son marş emrini almaları için haftalar, hatta aylar geçmesi gerekebilirdi.

Kendisine eşlik eden muhafız çavuşuna hakkında bilgi verilmiş olmalıydı ki, çavuş, kılıksız bir Arabın subaylara has bir dille konuşarak, yaverin yanına götürülmesini talep etmesine hiç şaşırılmamıştı.

"Ah, Ballantyne! Kahire'deki Albay Adams'ın telgrafını aldım ama üç, dört gün daha gelemezsin sanmıştım. Çok çabuk gelmişsin." Binbaşı Kenwick elini sıktı, ama Penrod'un garip kılığına değinmekten kaçındı. Çoğu üst düzey subay gibi, bu gence de sempatisi vardı ama maceralarını da kıskanmıyor değildi. Bu adamın ortalıkta mermiler uçuşurken kolayca kaçabilmek gibi bir marifeti vardı.

"Teşekkür ederim binbaşı. Acaba adamım buralarda mı, bu konuda tesadüfen bir şey biliyor musunuz?"

"Evet, lanet olsun! Ve senin o çavuş, en iyi develerimden beşini kendi başına hakladı. Sıkı durmasam bütün birliği kaçıracaktı."

"O zaman yola koyulayım izninizle efendim."

"Bu kadar çabuk mu? Oysa bu akşam yemekte subaylarla sohbetinin tadını çıkarırız diye umuyordum."

Penrod, onun bu esrarengiz ziyaret yüzünden çok meraklandığını fark ediyordu. "Acele etsem daha iyi olur efendim."

"Belki o zaman Hartum'da görüşürüz?" Yaver boş atıp dolu tutmaya çalışmıştı.

"Ah, ondan kuşkuluyum efendim. En iyisi, bu küçük iş bitince Gheziera Kulüp'ün Long Bar'ında buluşalım biz."

Çavuş al-Saada, onu develerin olduğu yerde bekliyordu. İzleyen bir sürü göz olduğu için selamı soğuk ve mesafeli oldu, kraliçenin ordusuna mensup bir birliğin çavuşu ile sıradan bir fellahın arasında olması gereken de böylesiydi. Kumullara doğru sürdüler, Penrod gri bir dişi deveyle çavuşu izliyordu. Deve hareket ettikçe Penrod'un içi gidiyordu, çünkü al-Saada'nın ona rüzgârla yarışan bir hayvan seçeceğini biliyordu. Kamptan görülmeyecekleri bir noktaya gelir gelmez, al-Saada dizginlere asıldı. Penrod yanına geldiğinde, önceki soğuk tavrının yerini parlak bir tebessüm almıştı ve sıkı yumruğunu göğsüne götürerek bir süvari selamı verdi. "Ras İndera'ya geldiğinde sizi istibotun güvertesinde gördüm. Çok çabuk geldiniz Abadan Riji." Bu isim "Hiç arkasını dönmeyen" anlamına geliyordu. "Yakub'a beş günden kısa sürede burda olacağınızı söylemiştim."

"Çabuk geldim," diye Penrod hak verdi. "Ama daha da çabuk gitmemiz gerekiyor."

Yakub onları bir buçuk kilometre kadar ileride bekliyordu. Diğer develer de ilerideki siyah bir kayanın önüne çökmüşlerdi. Sırtlarındaki koca su tulumları komik görünüyorlardı. Normalde, her deve iki yüz elli kilo su depolayabiliyordu, ama Taşların Anası Çölü'nde bir

adamın hayatta kalabilmek için her gün dokuz litre suya ihtiyacı vardı. Develerden inince Yakub Penrod'u selamlamak üzere koştu. Tek dizinin üstüne çöktü ve eliyle dudaklarına ve kalbine dokundu. "Sadık Yakub Kurban Bayramı'ndan beri sizi bekliyor."

"Çok şükür seni gördüm." Penrod da ona gülümsedi. "Benim paketi unuttun mu yoksa?"

Yakub acı çeker gibi baktı. Sonra koşarak geri gitti, develerin birine bağlı paketi çözüp aldı ve Penrod'a getirdi. Penrod paketi kızgın toprağa yaydı. Galabiyya'sının yeni yıkanmış olduğunu gördü. Hemen üstündeki paçavralarla kendisini güneşten koruyacak, ince yün giysiyi değiştirdi. Yüzünü de siyah pamuklu Bedevi eşarbiyle örtüp beline siyah kuşağı doladı. Kıvrık hançeri ve Webley tabancasını, sağ kalçasının üstünden kuşağın arasına sokmuştu, süvari kılıcı denge sağlamak üzere öteki kalçasından sarkıyordu. Sonra kılıcı sade deri kınından çıkardı ve kenarını kontrol etti. Jilet gibi keskin olduğunu görünce Yakub'a başını salladı. Sonra iki yanı keskin çelik kılıçla birkaç egzersiz hareketi yaptı. Kılıç eline oturmuş gibiydi ve adeta kendi başına hareket ediyordu. Bu, arkadan dolma tüfek ve ağır ordonat çağında Penrod, yine de arme blanche ile daha rahat ediyordu.

Hemen hemen tüm Arapların uzun palaları vardı ve Penrod onların kılıç kullanımının kendisinininkine ters olduğunu gözlemlemişti. Bu ağır silah, Arap fiziğine uymuyordu. Ağır kılıçları oyuncak gibi kullanan Haçlılar gibi iriyarı, güçlü kuvvetli adamlar değillerdi; onlar mastifden çok teriyere benziyorlardı. Hamle ve yaralama konusunda şeytan gibiydiler ve pala korkunç bir yara açabilirdi. Ama kılıç dövüşünün kurallarını anlamıyorlardı ve pala geri alıp yeniden hamle yapma konusunda yavaş kalıyorlardı. Yuvarlak kalkanlarını da yalnızca kendilerini korumakta kullanıyorlardı. Usta bir kılıç kullanıcısı karşısında gerekli hareketleri yapamazlardı. İlgüdüsel olarak kalkanlarını kaldırır ve hasımlarını göremez hale gelirlerdi. Bu da arkadan gelecek ölümcül hamleye karşı zayıf kalmalarına yol açardı. El Obeid'de, Penrod, Derviş savaşçılarından beşini bu taktikle kısa sürede öldürmüştü. Kılıcı tekrar kınına soktu ve Yakub'a, "Taşların Anası açık mı?" diye sordu.

"Marbad Tegga'da su var." Taka diyalektiğinde bu isim deve öldüren anlamına geliyordu. "Az ve acı, ama develer için yeterli," diye yanıtladı Yakub.

Yakub, kız kardeşinin onurunu lekeleyen bir kavganın kan davasına dönüşmesi yüzünden obasından ayrılmış bir Jaalin Arabıydı. Yakub çevik ve usta bir dövüşçü olduğu için hasmı ölmüştü. Ancak ölen güçlü bir şeyhin oğluydu. Yakub da hayatının geri kalanını bir kaçak olarak sürdürmek zorunda kalmıştı.

Yakub'un gözlerinden biri ötekinden farklı yöne bakıyordu. Türbanının altından taşan saç lüleleri yağlı ve Penrod'a gülümserken ortaya çıkan sarı dişleri çarpıktı. Çölü ve dağları, tıpkı bir yaban eşeği gibi içgüdüsel olarak tanır ve anlardı. Kabilesinden sürülmeden önce topal kalmasına yol açan bir bıçak darbesi almıştı. Bu engeli yüzünden de, kraliçenin ve Hidiv'in ordularına kabul edilmiyordu. Yani ne kabilesi, ne de Penrod'dan başka efendisi kalmıştı. Yakub, Penrod'u bir baba ve bir tanrı gibi seviyordu.

"Yani hâlâ kestirmeden gidip yılanı kesebiliriz, öyle mi?"

Penrod, onu bu ağırlıkta bir soruyla karşı karşıya bıraktığında, Yakub tüm dikkatini ve

gücünü toplardı. Bu kez de galabiyya'sının eteklerini bacaklarının arasına kıştırıp çömeldi. Deve üvendiresiyle toprağa büyük bir S şekli çizdi, ama üst yuvarlak alttakinin yarısı kadardı. Bu, Nil'in, buldukları yerden Shabluka Boğazı girişine kadar olan yatağıydı. Bu yılankavi yolu izleyerek kıyı boyunca gitmek, yolculuğa pek çok hafta eklemek demektir. Elbette felukanın nehir birlikleri bu yolu izlemek zorundaydı. Develerin üstündeki çöl birlikleri ise, büyük yuvarlağı düz kesen bir yol izleyerek, Metemma'da yeniden nehirle buluşacaktı. Bu kestirme, çağlar boyu kervanlar tarafından ve arkalarında bıraktıkları ağarmış kemikler tarafından belirlenmişti. Yol üzerinde yolcuların su ihtiyacını karşılayacak iki kaynak bulunuyordu. Metemma'ya vardktan sonra nehrin üst kolunu izleyebilir, nehir tekrar batıya dönüp sonunda güney kısmında tekrar düzleşip Hartum'a çıkana dek nehir boyunca ilerleyebilirlerdi. Bu zor bir yoldu, ama daha da zor bir yol vardı. Kervan sürücüleri o yola, "Yılanı kesmek," derlerdi.

Yakub üvendiresiyle buldukları yerden doğruca Hartum'a düz bir hat çizdi. Bu hat, nehrin S şeklindeki yatağını yarıda kesiyordu. Yani yüzlerce kilometrelik acı ve zorlu yolculuktan kurtarıyordu. Ancak bu hatta yol belli değildi ve yanlış bir yere sapmak, Marbad Tegga'daki tek kaynağı kaçırmak, korkunç ve kesin bir ölümle yüz yüze gelmek demektir. Kaynak, Taşların Anası'nın fırın gibi kızgın orta kısmında yer alıyordu ve kolay bulunabilen bir yer değildi. Yüz adım içinde görmeden geçip gitmek ve asla bulamamak mümkündü. Develer suyu içebilirdi, ama kostik tuzlar insanları çıldırtırdı. Develeri bir kez Marbad Tegga'da suladıktan sonra, dördüncü şelalenin altındaki Korti'den tekrar Nil'e kavuşmak için bir yüz elli kilometre daha gidilecekti. Nehre ulaşmadan çok önce bütün tulumlardaki su bitmiş olacaktı. Tekrar Nil'i görene kadar bir damla bile su bulamadan yirmi dört saat, hatta çölün cini onlara iyi davranmazsa daha bile fazla gitmek zorunda kalabilirlerdi.

Kıyıya ulaşınca nehri geçmeleri gerekiyordu. O noktada akıntı hızlı olurdu ve develer yüzmeye pek hevesli hayvanlar değildi. Ama çok az kişinin bildiği sığ bir geçit vardı. Karşıya geçince develeri sulayıp kendi tulumlarını da doldurduktan sonra bir kez daha Nil'den ayrılıp öteki kıyıda bulunan Monassir Çölü'yle yüzleşecekler ve susuz başka bir üç yüz kilometreleri daha olacaktı geçilecek. Yakub bütün bunları yere çizimler yaparak tekrarladı. Penrod daha önce yılanı üç kez kesmiş olduğu ve Korti'ye çıkmayı başardığı halde, kesmeden dinlemişti, Yakub'dan öğrenilecek yeni bir şeyler olurdu her zaman.

Yakub'a bunları açıklayınca, "Korkusuz ve kurnaz Yakub, sana rehberlik eder ve melekler de seni gözetirse, yılanı keseriz," dedi. Sonra yine çömeldiği yerde sallanarak Penrod'un karar vermesini beklemeye başladı.

Penrod konuşurken işin riskini tartıyordu. Yakub olmadan bu işe asla girmezdi. Onun rehberliğinde Hartum'a daha çabuk ve kestirmeden gidebilirdi. Bu riski alabilirdi ama önemli bir durum daha vardı.

Bakhita, Mehdi ve halifesinin Gordon'u kurtarmak için İngilizlerin yaptığı her türlü hazırlıktan haberdar olduklarını söylemişti. Casusları Wadi Halfa'da toplanan İngiliz kara

ve nehir güçleri hakkında tüm bilgileri ona ulaştırmıştı. Bakhita'nın söylediğine göre, Mehdi en önemli emirlerden bazılarına, Hartum kuşatmasını bırakıp adamlarını nehir boyundan kuzeye götürmelerini ve düşmanla Metemma, Abu Klea ve Abu Hamed'de karşılaşmak üzere yerleştirmelerini emretmişti. Bakhita, Hartum'dan ilk büyük kıvrıma kadar her iki kıyının da atlı ve develi Arap kuvvetleriyle kaynadığını da anlatmıştı.

"Mehdi, Frenkleri kente ulaşmadan durdurması gerektiğini biliyor." Tüm Avrupalılardan söz ederken bu kelimeyi kullanırdı Bakhita. "Ordularının küçük, at ile deve yönünden güçsüz olduğunu da biliyor. Söylediklerine göre İngilizleri karşılasınlar ve nehri Aşağı Nil'e kadar tutsunlar diye, kuzeye yirmi bin adam yollamış. Böylece Hartum'un işini bitirecek ve General Gordon'un kellesini kraliçesine yollayacakmış." Sonra da eklemişti. "Dikkatli ol sevgili lordum. Kuzeye giden telgraf hatlarını da kestiler. Kahire'deki generallerin General Gordon'la temas kurmak için Hartum'a haberciler yollayacağını biliyorlar. Mehdi, senin şehre ulaşmaya çalışacağını tahmin ediyordur. Adamları yolunu kesmek için bekliyor olacak."

"Evet, o dönemeçten geçmemizi bekleyecekler ama acaba Marbad Tegga yolunu da tutacaklar mı?" diye yüksek sesle mırıldandı Penrod. Yakub İngilizce bilmediği için sadece başını salladı. Penrod sözlerini Arapçaya çevirdi. "Allah aşkına cesur Yakub, bizi Deve Öldüren'in acı kuyusuna götür."

Yüksek ahşap semerlere tırmandılar. Penrod bacağının altındaki kılı İta bulunan tüfeği ve semere çapraz bağlanmış fişekliğini kontrol etti ve sonra gri devesini dürtükledi. Dışı deve bağırıp tükürerek ayaklarının üstünde dikildi.

"Bismillah, haydi," dedi al-Saada.

"Allah gözümüzü açık kılsın ki yolumuzu şaşırmasın," diye dua etti Yakub. "Ve Allah Deve Öldüren'i görmemizi nasip etsin."

"Allah büyüktür," dedi Penrod. "Allah tektir."

Her birinin bir de yük devesi vardı ve su tulumlarındaki suyun çalkalandığı duyulabiliyordu. Önce, develerin sallantılı yürüyüşüyle, gevşek bağlanmış yükler tangır tungur sesler çıkarmaya başladılar, fakat hemen bağları ve kayışları sıkarak durumu düzelttiler. Kısa süre durup tulumlardaki havayı boşaltınca su lıkırtısı da kesilmiş oldu. Çölde ilerlerken garip ve doğal olmayan bir sessizlik vardı. Develerin süngersi tabanları kumlarda ses çıkarmadan yol alıyordu. Adamlar kafalarını iyice sarmışlar, sadece gözlerini açıkta bırakmışlar ve konuşmuyorlardı. Yüksek ahşap semerlere gömülüp kendilerini develerin yürüyüş ritmine bırakmışlardı.

Her tarafı turuncu renkli, gözlerini acıtacak kadar parlak kumla kaplı, eski kervan yolunu takip ediyorlardı. Yol, rengi solmuş kemikler ve güneşin korumasıyla belki de yüzlerce yıl önce ölen develerin bozulmamış, kuru iskeletleri sayesinde, belli belirsiz fark edilebiliyordu. Soludukları hava genizlerini yakıp tahriş ediyordu. Ufuk çizgisi titreşip serap göllerinde eriyordu. Develer ve biniciler boşlukta asılı kalmış ve hayalet gibi sessizce ilerlemelerine rağmen bir adım öteye gidemiyormuş gibiydiler. İlerlediklerini gösteren tek

işaret, geride bıraktıkları belli belirsiz izlerdi, ama onlar dahi sanki toprağa bağlı değilmiş de havaya asılı kalmış gibiydiler.

Penrod kendini çöl yolcularının kapıldığı o hipnoza bırakmıştı. Zaman durmuş ve tüm önemini yitirmişti. Zihni özgürce geziniyordu ve bu gerçekdışı mekânda tıpkı Bedeviler gibi, doğaüstü güçlere inanmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Cini ve bu kumlarda ölüp giden kayıp orduların hayaletlerini düşünüyordu. Yakub sadece yarım tüfek atımı ilerisinde olduğu halde, bazen serap kadar uzak, uçuşur vaziyette görünüyordu gözüne. Bazen de, ışık oyunlarının yarattığı yanlısamalar yüzünden, fil gibi hayvanının üstünde dev gibi genişlemiş ve uzamış görünüyordu. Sessizce ilerlediler, ilerlediler.

Önlerinde hafiften bir şey belirmeye başlamıştı, deltanın insan yapımı binalarını küçeleştiren dev gibi bir piramit. Gümüşü serabın içinde altüst olmuş, yerden yükselmiş, ufka asılı, sivri ucu aşağıda, düz tabanı güney gökyüzüne doğru dengesini bulmaya çalışır gibi görünüyordu. Penrod korku ve huşu içinde baktı ve sonra zihnini zorladı. Piramit hızla küçülerek kara bir noktada yok oldu ve yeniden büyümeye başladı. Bu kez sivri ucu yukarı bakıyordu ve tabanı yere oturmuştu.

İlerlemeye devam ettiler ve piramit de gerçek haliyle görünür oldu. Bu, koni biçimli bir tepeydi, arkasında da daha küçük, benzer iki tepe bulunuyordu. Penrod ani bir ilhamla, bu tür doğal oluşumların, insanları yüzlerce yıldır hayrette bırakan, insan yapımı piramitlere modellik etmiş olduğunu kavradı. Kervan yolu tepelere doğru gidiyordu fakat ilk tepeye varmadan, Yakub yolu solda bırakarak dönmüştü. Gittiği ıssız yolda, herhangi bir işaret yoktu insan ayağı değdiği dair. Bu, Marbad Tegga'ya giden gizli yoldu.

Penrod yeniden hipnotik zaman ve duygu boşluğuna döndü ve saatler geçti, öğle vakti olmuş, güneş tüm kızgınlığıyla çökmeye başlamıştı. Sonunda dışı devesinin yürüyüşündeki değişiklik kendine geldi. Hemen etrafına bakındı ve bölgenin ne kadar değişmiş olduğunu gördü. Kum, arlık portakal rengi değil, kül grisi olmuş ateş gibi yanıyordu. Ufuk, sanki evrenin tüm dünyaları yakılmış ve külleri bu cehennemi mezarlığa saçılıp bu tümseklerle örtülmüş gibi, çepeçevre yüzlerce metre yüksekliğinde volkanik kül ve lav yığınlarıyla kaplıydı. Antik volkanların soluğu tüm çölü kavurmuştu. İlerleyen üç adam ve develeri dışında ne bir bitki, ne bir yaşam belirtisi vardı.

Penrod hayvanının neden yürüyüş değiştirdiğini anlamıştı. Yol taşlıktı şimdi. Taşların bazıları iri ve top güllesi gibi yuvarlak, bazıları ise misket mermileri gibi minikti. Sanki uzak bir savaşın kalıntıları gibiydiler. Ama Penrod bunların savaş artığı olmadığını biliyordu, bu taşlar volkanların püskürmesiyle oluşmuştu. Sıvı lav ölümcül bir yağmur gibi püskürmüştü. Ve toprağa değdiği noktada soğuyarak bu taşlara dönüşmüştü. Develer bu yolda yürümekte zorlanıyorlardı, oldukça da yavaşlamışlardı.

Güneş ufka gömüldü ve o anda, sanki yeşil ve koyu kırmızı renkler fıskırtarak patlamış gibi bir görüntü yankılandı. Sonra da aniden, dünyayı gece karanlığına terk etti.

"Tatlı gece!" diye fısıldadı Penrod ve dudaklarının çatlamış olduğunu fark etti. "Şükürler olsun serin gece!" develeri çökerttiler ve küçük birer porsiyon darı yemi ile beslediler,

sonra da koşumlarını ve semerlerini kontrol ederek, bir yara bere var mı, diye baktılar. Adamlar seccadelerini yayıp Mekke'ye doğru döndüklerinde, Penrod kramp giren kaslarını ve ağrıyan eklemlerini açmak için ıssızlığın ortasında yürümeye başladı. Gecenin seslerine kulak verdi ama tek duyabildiği kumullardan yansıyan rüzgârın sesi oldu, cin fısıldaması gibiydi.

Döndüğünde Yakub küçük mangalda kahve yapıyordu. Her biri üçer fincan kahve içtiler ve ince, yuvarlak darı bisküvilerinden yediler. Yarılıp çatlamasın diye dudaklarına ve açıkta kalan yerlerine koyun yağı sürdüler. Sonra da develerin yanına uzanıp uyudular. İki saat sonra Yakub ikisini de kaldırdı. Tekrar develerine binip gecenin içinde güneye doğru ilerlemeye başladılar.

O kadar çok yıldız vardı ki, o parlıtıda yol gösterenleri bulmak çok güçleşiyordu. Hava serin ve tatlıydı ama çok da kuruydu. Penrod burun deliklerinin tıkanıp hissediyordu.

Develer saatlerce adım adım ilerledi. Ara ara Penrod hem onu dinlendirmek, hem de bacaklarını açmak için inip devesinin yanında yürüyordu. Şafak sökmeden bir daha durup sıcak, şekersiz kahve içtiler ve bir saat kadar uyudular. Sonra yeniden develere binip güneşi sol yandan alarak yollarına devam ettiler. Güneşin ilk ışıkları vurmaya başlayınca yine korkudan başlarını örttüler.

Çöl asla aynı olmuyordu. Karakteri ve görünüşü, güzel bir fahişe gibi durmadan sinsice değişiyor, ama tehlikesi ve aldatıcılığı aynı kalıyordu. Kumullar bazen göbek dansı yapan bir genç tazın karnı ve memeleri gibi yumuşak, canlı ve fildişi oluyor, bazen de olgun kayısıların rengine bürünüveriyordu. Bazen okyanus dalgaları gibi yuvarlanıyor, bazen çiftleşen yılanlar gibi uyum içinde kıvrılıyor ve sonra dizi dizi sivri kayalara çarpıp çöküyorlardı.

Saatleri ve kilometreleri arkalarında bıraktılar. Dinlenmek için durduklarında genellikle uyunmayacak kadar sıcak oluyordu. Uzanıp köpekler gibi soluyorlar, sonra tekrar yola koyuluyorlardı. Develer, çökertilirken ve tekrar yürümek üzere kaldırılırken hafifçe böğürüp inliyordu. Hörgüçleri büzüşmüştü. On beşinci gün, Yakub'un önlerine koyduğu darıyı yemek istemediler.

"Güçlerinin sonuna yaklaştıklarını gösteren ilk işaret," diye uyardı Yakub, Penrod'u. "Yarın alacakaranlıktan evvel kaynağa ulaşmamız lazım. Yoksa ölmeye başlayacaklar."

Develere bir şey olursa başlarına gelecekleri konuşmaya gerek yoktu. Ertesi sabah, derin bir çukurda dinlenmek için durduklarında, Penrod ileriye gösterdi. Karşıdaki çukurun etrafında bir gazel sürüsünün silueti görülüyordu. Krem ve sütlü çikolata renkleri, lir biçimi boynuzları ve beyaz maskeli yüzleriyle, düş hayvanları gibi narin ve zarifteler. Bir an sonra, sanki hiç var olmamışlar gibi sırtın öte yanında kaybolmuşlardı.

"Bunlar da Marbad Tegga'da su içer. Yaklaştık demek." Saatlerdir ilk kez konuşuyordu Yakub. "Güneş batmadan orda oluruz." Tatmin olmuş bir şekilde gözlerini yumdu.

Öğle vakti develer çökmeyi reddettiler. Bağırıp böğürerek kafalarını sallıyorlardı. "Suyun kokusunu aldılar. Gitmek istiyorlar," dedi Yakub mutlulukla. "Avı bulan köpekler gibi bizi

suya götürecekler." Adamlar namazlarını kılıpkahvelerini içer içmez, tekrar develere binip yola koyuldular.

Suyun kokusu develerin burun deliklerine doldukça adımları hızlanıyor ve heyecanlanıyorlardı. Öğleden sonra geç vakit yeniden durduklarında, Penrod daha önce de geçtiği araziyi tanıdı. Killi Şist tümseklerinde ağlar boyu esen rüzgârla oluşmuş, garip ve düşsel biçimlere bürünmüş bir galeri vardı önlerinde. Bazıları taş savaşçılardan oluşmuş bir orduya, bazıları uzanmış aslanlara benziyordu Őekillerin. Ayrıca kanatlı ejderler, masal cüceleri ve cinler de vardı. Fakat hepsinin üstünde, yas giysisine bürünmüş uzun boylu bir kadına benzer taş bir sütun bulunuyordu.

"Bu Ahab'ın Dulu," dedi Yakub. "Ve kocasının öldüğü kaynağa bakıyor." Devesini uzun üvendiresiyle dürtükledi ve tekrar ilerlemeye başladılar, develer binicilerden daha hevesliydi gitmek için.

Birden, "Durun!" diye bağırdı Penrod ve Yakub ile al-Saada dönüp bakınca buyurgan bir el hareketiyle durdurdu onları. Kendi devesini de, onları tamamen gizleyecek bir vadiye sürdü. Ötekiler hiç duraklamadan ardından gelmişlerdi. Develeri çöktürmek için epeyce uğraştılar, üvendirelerle dürttüler, hayalarını burdular, hayvanlar isyan ederek Doğuruyordu. Sonra ham deriden organlarla bacaklarını bağladılar ve hayvanların yeniden kalkmasını engellediler. Al-Saada suya doğru kaçmaya çalışmasınlar, diye başlarında gözcü kaldı. Sonra Penrod, Yakub'u sırtı çıkardı ve Şist tümsekleri arasında avantajlı bir nokta buldular. Penrod karın üstü yatıp sahra dürbünüyle Ahab'ın Dulu'ndan ileriye bakmaya başladı. Yakub da yanına uzanmış batan güneşten korunmak için gözlerini iyice kısmıştı. Uzun bir bekleyişten sonra, "Kum ve kayadan başka bir Şey yok. Bir gölge gördünüz herhalde Abadan Riji. Burda bir cin bile yaşamaz." Kalkmaya davrandı.

"abuk yat, aptal," diye gürlledi Penrod. Sessizce, kıpırdamadan bir yarım saat daha beklediler. Sonra Penrod dürbünü Yakub'a uzattı. "İşte senin cin."

Yakup dürbünden bakıp uzaktaki adamı seince heyecanlandı. Şist kayalarının birinin dibine çökmüş olan adam, iyi görünmüyordu. Sadece bileğiği palasından yansıyan bir parıltı uyarmıştı Penrod'u. Şimdi ayağa kalkmış, kaybolmak üzere olan gün ışığında, dünya dışı bir canlı gibi garip arazide yürüyordu.

"Gördüm Abadan Riji," diye itiraf etti Yakub. "Gözleriniz çok kuvvetli. Mehdicilerin yamalı cüppelerinden giymiş. Başka da var mıdır acaba?"

"Bundan emin olabilirsin," diye mırıldandı Penrod. "Burda kimse yalnız gezmez."

"Bir keşif kolu mu?" diye fikir yürüttü Yakub. "Askerlerin gelişini beklemek üzere yollanmış casuslar mı?"

"Deve Öldüren'deki kaynağın bir alay için çok küçük ve acı olduğunu biliyorlar. Bunlar, Hartum'a Gordon Paşa'ya mesaj götüren habercileri yakalamak için bekliyor. Başka yol olmadığını da biliyorlar. Bu yoldan geçmek zorunda olduğumuzu da."

"Suyun başını tutmuşlar. Develeri sulamadan daha fazla gidemeyiz."

"Hayır," diye hak verdi Penrod. "Onları öldürmemiz gerek. Hiçbiri kaçıp da burdan

geçtiğimizi haber vermemeli." Ayağa kalktı ve tepenin arkasına sinerek al-Saada'nın develeri beklediği yere gitti. Gecenin çökmesini beklerken kahve içmeye cesaret edemediler, kahve kokusu onları ele verebilirdi. Kahve yerine tulumlardan azar azar su içtiler ve akşam yemeklerini yerken bir yandan da kılıçlarını biletiler. Sonra Araplar seccadelerini yayıp namazlarını kıldılar.

Karanlık, tepelerin üstüne ağır bir yün pelerin gibi indi ama Penrod, Avcı Orion güney göğünde zirvedeki yerine ulaşana dek bekledi, sonra develeri bırakıp yürümeye başladılar. Penrod belindeki kuşakta duran Webley'i ve yalın süvari kılıcı sağ elinde, önden gidiyordu. Bu işi daha önce defalarca yapmışlardı ve iyi yayılmış olmakla beraber irtibat halindeydiler. Penrod, Derviş nöbetçisini daha önce gördükleri noktaya doğru, rüzgâr altından bir daire çizerek ilerliyor ve yaklaştıkça çıkarabilecekleri küçük sesleri boğan akşam rüzgârına şükran duyuyordu. Önce kokularını aldı, mangallarının kokusunu, yanan deve tersinin keskin kokusunu. Yakub'la al-Saada'yı uyarmak için yavaşça parmaklarını saklattı ve arkasındakilerin hemen çömelip dertop olduklarını gördü yıldızların ışığında.

Kokuyu takip ederek rüzgâra karşı yürümeye devam etti. Hafiften bir deve böğürtüsü duyunca durdu. Yere yüzüstü yatıp bir avcının sabırla gözünü ileri dikip beklemeye başladı. Önünde uzanan topraktaki her taşı, her girintiyi dikkatle tarıyordu. Sonra bir şey şekil değiştirdi ve gözleri ona takıldı. Küçük, koyu ve yuvarlak bir şeydi, hemen hemen yirmi adım ötedeydi. Tekrar kıpırdayınca, bunun bir insan başı olduğunu anladı. Bir nöbetçi bir tümseğin tam kenarında oturuyordu. Gece yarısını geçtiği halde hâlâ uyanık ve tetikteydi. Penrod kokudan Yakub'un arkasında olduğunu biliyordu, ter, enfiye ve deve kokuyordu, konuşunca nefesini de kulağının dibinde hissetti. "Onu gördüm ve ölüm zamanı geldi," dedi.

Penrod onay anlamında kolunu sıktı ve Yakub zehirli bir çöl engereği gibi sessizce ileri doğru sürünmeye başladı. Hançeri büyük bir ustalıklarla kullanırdı. Gölgesi kayalara karışmıştı. Penrod nöbetçinin başını izlemeyi sürdürdü ve aniden başka bir kafa daha belirdi. Bir an için tek bir karanlık yama gibi oldular. Sonra hafif bir soluk veriş duyuldu ve her iki kafa görüntüden çıktı. Penrod bekledi ama ne bir çığlık, ne de bir başka ses duyuldu. Sonra Yakub yine o garip yengeç gibi sürünmesiyle tümseğin ardından çıkiverdi ortaya. Efendisinin yanına çöktü.

"Beş kişi daha var. Develeriyle birlikte uyuyorlar."

"Develer koşumlu mu?" Aslında sormasına gerek yoktu. Bu adamlar savaşçıydı ve kalkar kalkmaz eyerler atlayıp gitmeye hazır olurlardı.

"Develer semerli. Adamlar da silahları yanlarında uyuyor."

"Başka nöbetçi var mı?"

"Ben görmedim."

"Kaynak nerde?"

"Suyun yanına kamp kuracak kadar aptallık etmemişler. Şu yönde üç, dört yüz adım ilerde." Yakub, adamların bulunduğu yerin sağ tarafını göstermişti.

"Demek ki başka biri varsa o da orda, suyun başını bekliyor." Penrod birkaç saniye düşündü, sonra yeniden parmaklarını şıklattı. Al-Saada da gelip yanlarına çömeldi.

"Kampla kaynağın arasında başka nöbetçi var mı, diye bekleyeceğim. İkiniz gidip Mehdi'nin oğullarına cennette yer ayarlayacaksınız." Penrod ikisinin de sırtını sıvazladı, bu hareket, onay ve hayır duası anlamındaydı. Onlar bu tür yakın işlerde Penrod'dan daha iyidiler. Kendisi uyuyan bir adamı öldürmek zorunda kaldığında mide bulantısını asla bastıramazdı. "Ben pozisyon alana dek bekleyin."

Penrod hızla sağa doğru ilerledi. Kamp alanının kenarına ulaştı ve aşağı baktı. Yakub'un öldürdüğü adamın kenarda yattığını gördü. Adamın dizleri göğsüne doğru çekiliydi ve nöbet yerinde uyuyakalmış gibi görünsün, diye Yakub başına türbanını örtmüştü. Biraz ileride insanlarla develer iç içe girmiş uyuyorlardı, birbirlerinden ayırt etmek imkânsızdı. Penrod iri bir kaya parçasının gölgesine sığındı, buradan hem kampın olduğu çukur kısmı görebilecek, hem de kaynak tarafından gelecek herhangi bir hareketi fark edebilecekti.

Önce Yakub ardından da al-Saada kamp alanına doğru süzülürken sınırlarının gerildiğini hissetti. Adam ve deve yığınının içine karıştılar. Penrod uyuyan bir adamdan diğerine hızla geçerken yaptıkları kanlı işi hayal etti. Sonra, aniden, bir çığlık koptu ve Penrod'un sınırları kopacak kadar gerildi. Birisi bıçağını ıskalamıştı ve Penrod bunun Yakub olmadığını biliyordu. Artık güruh vahşi hareketler ve seslerle bir kör dövüşüne girişmişti. Develer böğürerek ayağa kalkmaya çalışıyor, sallanıyor, adamlar bağılıyor, kılıç şakırtıları duyuluyordu. Adamlardan birinin bir deveye atlayıp kamptan çıktığını ve kampın kurulu olduğu çukurun uzak duvarına doğru hayvanı koşturduğunu gördü. Başka bir Derviş de, meydan kavgasından kaçtı, ama çok gitmeden, aşına yengeç tarzıyla yaklaşan bir gölge onu alaşağı etti. İkisi aynı anda gözden kayboldular.

Penrod arkasından gelen ayak seslerini duyup olduğu yere tekrar çöktüğünde, kalkmış kavgaya müdahale etmeye gidiyordu. Yıldızların ışığında Ahab'ın Dulu'nun olduğu yönden kendisine doğru koşan bir adam gördü. Bu da ikinci Derviş nöbetçisi olmalıydı. Sağ elinde kılıcı, sol elinde kalkıyla koşuyordu. Kaçamayacak kadar yaklaşıncaya, Penrod, adamın önüne atladı. Derviş hiç duraksamadan saldırdı uzun palasını savurarak. Penrod hamleyi kolayca savuşturdu, çelikler sakırdadı ve Penrod, adamın başına hamle eder gibi yaptı. Derviş darbeyi karşılamak üzere kalkanını kaldırıncaya, Penrod anında kılıcını sapladı. Klasik bir şekilde tam göğsünün ortasına sapladığı kılıç kolayca içeri girmiş ve adamın kaburgalarının arasından geçip iki karış çıkmıştı sırtından. Neredeyse tek harekette kılıcını geri çekti ve Derviş ağzını bile açmadan yere yığıldı.

Penrod, onu bırakıp aşağı koştu. Al-Saada'nın, düşen bir adamın boğazını hançerle kestiğini gördü, kesilen arterden siyah bir kan fışkırmıştı. Al-Saada doğrulup ona doğru baktı, ama hareketlerinde bir yavaşlık vardı. Üç ceset uyudukları yerde yatıyordu.

"Plan bozuldu! İki tanesi kaçtı," diye öfkeyle bağırdı Penrod. "Yakub birinin peşine düştü ama öteki deveyle gitti. Peşinden gitmemiz gerek."

Al-Saada, Penrod'a doğru bir adım attı ve kanlı hançer elinden düştü. Al-Saada da yavaşça dizlerinin üstüne çökmüştü. Yıldızların ışığı Penrod'un adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmesine yetiyordu.

"Çok hızlıydı," dedi al-Saada ve sesi kesildi. Öteki elini göğsünden çekti ve başını eğip göğsüne baktı. Kaburgalarının altındaki yara giysisini dizlerine kadar kana bulamıştı. "Yetiş ona, Abadan Riji. Ben de birazdan geleceğim," dedi ve yüzüstü yere yığıldı. Penrod bir an al-Saada'ya yardım etme güdüsüyle durakladı. Ama yığılmış gevşek beden, aslında onun için fazla bir şey yapamayacağını belli ediyordu ve eğer Derviş'in kaçmasına izin verirse kuşatma altındaki kente ulaşma şansı da çok azalacaktı.

Gitmek üzere dönerken, "Allah'a emanet ol al-Saada," dedi hafif bir sesle. En yakındaki Derviş devesine koşup üstüne atladı. Kılıcıyla devenin başını kesti. Deve sallanarak kalkıp önce geriye kaydıldı, sonra dörtnala koşmaya başladı. Yıldızın aydınlattığı ışıkta önde deveyle kaçan adamı ancak bir pervane gibi görebiliyordu.. Birkaç yüz adımdan sonra kendini altındaki hayvanın adımlarına uydurmuştu. Güçlü ve koşmaya hevesli bir deveydi

ve belli ki Marbad Tegga'daki mola esnasında iyice sulanıp beslenmişti. Tıpkı bir jokey gibi kendi bedenini kullanarak devenin hızını artırmaya çalıştı. Yıldızlara çabucak bir göz atması, zaten bildiği şeyi doğrulamasına yetmişti. Kaçak doğruca güneyde Nil'e en yakın noktaya doğru gitmekteydi.

Bir kilometre daha gittiler ve Penrod, Derviş'in devesini tırısı geçilerek yavaşladığını fark etti. Ya çarpışmada yaralanmıştı, takip edildiğini anlayamamıştı ya da nehre kadar olan uzun ve güç yolculuk için devesini dinlendirmeye karar vermişti. Penrod kendi devesini son sürat koşturmaya başladı ve arayı hızla kapattı.

Derviş tehlikeyi hissetmeden ona yaklaşabileceğini düşünmeye başlamıştı ki, adamın soluk yüzünün omzundan geri döndüğünü fark etti. Penrod'u gördüğü an hayvanını üvendire ile dürttü ve keskin çığlıklar atarak hızlandı. İki deve arka arkaya kuru bir vadiden inip taşlık bir yamaca tırmanmaya başladı. Sonunda Penrod'un devesi, canını dişine takarak var gücüyle koşmaya başladı ve mesafeyi iyice kapattı. Penrod, adamın soluna geçmeyi planlayarak bir açığı oluşturdu, onun sağ elini kullandığını var saymıştı.

Aniden, hiç beklenmedik bir anda, derviş devesini sağa döndürdü ve bir kaç yüz adım ileride durdurdu. Adam semerde hızla dönerken Penrod elinde bir tüfek olduğunu ve tüfeği kendisine doğrulttuğunu gördü. Arapta sadece kılıç olduğunu düşünmüştü, semerin yanındaki kılıfta ateşli silah olacağı hiç aklına gelmemişti.

"Gel bakalım seni domuz yiyen!" diye bağırarak Penrod belindeki Webley'e asıldı. Mesafe o silah için çok uzaktı ve koşan bir devenin üstünden ateş etmek hiç kolay değildi, ama kılıçla dövülecek kadar yaklaşabilmek için düşmanın hamlesini savuşturması gerekiyordu.

Arap devesinin üstünde ayağa kalkarak ateş etti. Penrod barutun patlamasından, muhtemelen El Obeid veya Suakin'de ele geçirilmiş bir Martini-Henry karabinası ile karşı karşıya bulunduğunu anlamıştı. Bir saniye sonra ağır, kurşun merminin saplanmasıyla altındaki deve tökezledi. Derviş bir yandan tüfeğe yeni mermi yerleştirmeye çalışıyor bir yandan da dönmüş kaçıyordu. Deveyi zorla süren Penrod, adamın sol tarafına yanaştı, kılıcını süvari tarzı tutuyordu. Arap tüfeğini zamanında dolduramayacağını anlamış ve atmıştı. Elini omzuna atıp orada asılı olan palasına sarıldı. O sırada Penrod'a da bir göz atmış ve onu tanıyarak şok olmuştu.

"Seni tanıyorum kâfir!" diye bağırdı. "El Obeid'de görmüştüm seni. Sen Abadan Riji'sin. Seni ve üç başlı Tanrı'nı lanetliyorum." Penrod'un devesinin başına doğru bir hamle yaptı ağır palasıyla. Penrod son anda devesini kontrol edebildi ve darbe yukarı geldi. Pala, hayvanın kulaklarından birini kafatasına yakın bir yerden budadı ve hayvan yana doğru şahlandı. Penrod, onu yatıştırdı ama göğsüne yediği kurşun yüzünden güç kaybettiğini hissediyordu. Derviş sadece bir kılıç boyu uzağındaydı ama ulaşamıyordu. Devesi böğürdü. Birden ön bacakları çöktü ve yere yığıldı. Penrod bacaklarını kurtarmış ve yuvarlanmamaya çalışarak yere atlamıştı.

Dengesini bulduğunda, devesinin üzerindeki Derviş yüz adım kadar uzaklaşmış hızla

kaçıyordu. Penrod kuşağından Webley'ini çıkardı ve deveyle adam gözden kaybolana dek sarjörü boşalttı. Mermilerden birinin saplandığına dair bir ses duyamamıştı. Birkaç saniye içinde karanlıkta gözden yitmişlerdi. Penrod dinlemek için başını havaya dikti, ama sadece rüzgârın sesi duyulmaktaydı.

Devesi güçsüz çarpınışlarla tekrar ayağa dikilmeye çalışıyordu fakat birden son bir böğürtüyle sırtüstü devrilip yumuşak tabanlı dev ayaklarıyla havayı dövmeye başladı. Sonra başı önde, yana yığıldı ve hareketsiz kaldı. Şiddetle soluyordu, Penrod her soluk verişinde burun deliklerinden iki çizgi halinde kan geldiğini görüyordu. Webley'ini yeniden doldurdu, ölmekte olan hayvanın üstüne eğildi ve namluyu kafatasına dayayıp tek el ateş etti. Sonra bir süre semeri araştırdı önemli bir şey var mı diye, ancak ne bir harita, ne bir evrak vardı, sadece kenarları yırtılmış bir Kuran buldu ve aldı. Ayrıca bir heybede kuru et ve darı ekmeği bulmuştu, bunlar da kısıtlı yiyeceklerine eklenecekti.

Leşin yanından ayrıldı ve Marbad Tegga'ya doğru yürümeye başladı. Kendisine doğru gelen başka bir deve ile binicisini gördüğünde ancak bir kilometre kadar yol kat etmişti. Bir kaya yığınının ardında pusuya yattı, una gelenin Yakub olduğunu görünce ortaya çıktı ve seslendi.

"Allah'a hamdolsun!" diyerek sevince boğulmuştu Yakub. "Bir silah sesi duydum."

Penrod, onun semerinin arkasına tırmandı ve tekrar Marbad Tegga'ya döndüler. "Benim adam kaçtı," diye itiraf etti. "Tüfeği vardı ve devemi öldürdü."

"Benimki kaçamadı ama güzel bir ölümle öldü. Bir savaşçıydı ve saygıyla anıyorum," dedi Yakub düz bir sesle. "Ama al-Saada da öldü. Beceriksizliği yüzünden ölümü hak etmişti."

Penrod cevap vermedi. İki de Müslüman olduğu halde, al-Saada Mısırlı, Yakup ise Jaalin Arabi olduğu için birbirlerini pek sevmediklerini bilirdi.

Vadinin kıyısında düşman kampının az ötesinde Penrod derin bir çatlak buldu ve al-Saada'yı içine yatırdı. Başını peleriniyle örttü ve göğsüne de almış olduğu Kuran'ı bıraktı. Sonra üstüne gevşek bir şekilde şist yığıldılar. Basit bir defin oldu ama en azından dinine uygundu. Fazla uzun sürmemişti ve ikisi de hiç konuşmamışlardı çalışırken.

İşlerini bitirince çabucak derviş kampına dönüp seyahatlerine devam için hazırlık yapmaya başladılar. "Eğer çok hızlı gidersek, kaçan adam uyaramadan düşman hatlarını yarmak için bir şansımız olabilir hâlâ."

Ele geçirdikleri develerin hepsi besili, iyi sulanmış ve dinlenmiş hayvanlardı. Semerlerini onlara aktardılar ve kendi yorgun develerini su bulmaları için Marbad Tegga'ya gitmek üzere serbest bırakıp nehre doğru yola çıktılar. Derviş tulumlarında, iki adama fazlasıyla yetecek kadar tatlı Nil suyu vardı. Ayrıca çuvallarda yine darı yemeği, hurma ve kurutulmuş et bulmuşlardı.

"Şimdi Hartum'a kadar bize yetecek yiyeceğimiz var," dedi Penrod tatmin olmuş bir şekilde.

Yeni develerine binip malzeme yüklü diğer üçünü de peşlerine takarak güneye doğru

yola koyuldular.

"Onlar bizim Korti'deki sığ geçitten geçeceğimizi düşünecekler ama ben biraz daha batıda, şelalenin altında başka bir geçit daha biliyorum," dedi Yakub.

Her gün, gün ortasında mola verip hayvanlarının gölgesinde dinlendiler. Develer, insanların ya da başka hayvanların kanını kaynatacak güneşin altında hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden kalabiliyordu. Güneşin yakıcı gücü azalır azalmaz yola koyulup akşam hatta gece boyunca da ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Üçüncü gün şafak sökerken, sabah yıldızının ölümsüz ışığı halen ufukta parıldarken, Penrod, Yakub'u develerle bırakıp koni biçimi bir tepeye tırmanmaya başladı, her tarafta göz alabildiğine uzanan çöl dışında görececek bir şey yoktu.

Zirveye ulaştığında ise güneş doğmuştu ve onu olağanüstü bir manzara bekliyordu. Üç kilometre kadar ileride tuz kadar beyaz ve martı kanadı kadar zarif bir şey, kum ve kayalardan ibaret bu okyanusun ötesinde parlamaktaydı. Dürbünü gözüne götürmeden önce de ne olduğunu biliyordu aslında. Bu dünyaya hiç uymayan, üç köşeli bir Latin yelkeninin süzülüşünü seyretti. Üstüne çöken rahatlama ve görevi başarmış olma duygusuyla biraz daha oyalandı, üç köşeli beyaz yelkenin ait olduğu tekne Nil'de yoluna devam ediyordu.

Nehre büyük bir dikkatle yaklaştılar. Taşların Anası'nı geride bırakmışlardı ama şimdi önlerinde yeni bir tehlike belirmişti: Adamlar. Yelkenli tekne hafif bir akıntıyla geçip gitmişti. Nehir kıyısına vardıklarında kimsecikler olmadığı gibi insan bulunduğu dair bir iz de yoktu. Sadece doğuya doğru filo halinde uçan küçük, beyaz balıkçılar vardı ve çelik gibi parlayan suyun üstünde, alçaktan uçuyorlardı. İki kıyı boyunda da dar bir bitki şeridi bulunuyordu. Birkaç tutam kamış, yamru yumru hurma ağaçları ve kökleri ta kıyıdaki çamura dek uzanan, muhteşem bir firavuncu ağacından ibaretti bitkiler. Gölgesinde çamur tuğlasıyla yapılmış eski bir lahit vardı. Duvarları yıkık döküktü. Üstündeki dallarda rengi solmuş kurdeleler uçuşuyordu.

"Bu St al-Maula ağacı, yüz yıl önce kutsal bir münzevi yaşarmış orda," dedi Yakub. "O kurdeleleri hacılar onun için bağlamışlar ki, kutsal kişi onları hatırlasın ve istediklerini ihsan etme lütfunda bulunsun. Geçidin iki fersah ³ batısında şu anda ve Korti köyü de yaklaşık iki fersah doğuda."

Geçebilecek teknelerdeki adamlar tarafından görülmemek için kıyıdan uzaklaştılar ve Nil'i iyi gören, yüksek, yalçın bir kayalığa ulaşana kadar vadilerden, tepelerden geçip batıya doğru ilerlediler. Günün geri kalanında kayanın zirvesine ulaşmaya çalıştılar.

Her ne kadar Nil, tüm Batı Avrupa'dan daha büyük bir alanın, başlıca ticaret ve seyahat arteri olsa da, başka bir araç geçmedi ve kıyının o kısımlarında herhangi bir insan görünmedi. Bu ıssızlık Penrod'u huzursuz tmişti. Nehir ticaretini aksatan bir şey olmalıydı. Bunun Bakhita'nın yarılarında söz ettiği şey olduğundan ve yakınlarda bir yerde büyük bir erviş ordusunun hareket halinde olduğundan emindi. Bir an önce Moassir Çölü'nün

düzlüklerine geçmek, Hartum karşısına çıkana kadar kıyılardan uzaklaşmak ve kendini Gordon'un kuşatma altındaki güçlü kalesine atmak istiyordu.

Güneşin açısı değişip suya indiğinde sığıkların koyu sınırları da ancak görünmeye başlamıştı. Bir kayanın su altındaki uzantısı neredeyse akıntının yarısına kadar uzanıyordu ve karşı kıyıda da ona doğru uzanan çamurlu bir bölge vardı. İki sığın ortasında kalan kısım derin, ama dardı, en çok yüz elli adım kadardı. Penrod görüntüsünü dikkatle hafızasına aldı. Boş su tulumlarını can simidi gibi kullanırlarsa develeri de o derin kısımdan yüzdürebilirlerdi. Tabi ki karanlıkta geçmeleri gerekiyordu. Bir yerlerden aniden bir Derviş felukası çıkıverirse, parlak gün ışığında akıntının orta yerinde yakalanmak kötü olurdu. Karşıya geçince tulumları yeniden doldurup Monassir'i geçebilirlerdi.

Gün ışığının son saatlerinde Penrod, Yakub'u hayvanlarla kayalıkların tepesinde bırakıp izleri incelemek için kıyıya indi. Aşağı ve yukarı doğru iyice araştırdıktan sonra, yakınlarda düşman birliklerinin geçmediğinden emin olmuştu.

Karanlık çökünce Yakub develeri aşağı getirdi. Su tulumlarını boşaltmış, şişirip ağızlarını tıkamıştı. Her devenin böğrüne bu koca siyah balonlardan ikişer tane bağladılar. Ayrıca hayvanları da iki sıra halinde birbirlerine bağlamışlardı ki, suda ayrılmasınlar.

Develer önce suya girmek istemediler ama Penrod ve Yakub üvendirelerle dürterek, kıyıda kaya uzantısına doğru sürdüler hayvanları. Nil'in ortasına ulaştıklarında, su adamların çenelerine kadar çıkmıştı ve develerin koşumlarına sıkıca yapışmaları gerekiyordu. Hayvanların uzun bacakları ve boyunları neredeyse uca kadar, yüzmeden, yere basarak ulaşmalarını sağlamıştı. Sonra hantal hareketlerle yüzmeye çalıştılar, ama su tulumları suyun üstündeydi. Penrod ile Yakub develerin yanlarından yüzerek hem kafalarını suyun üstünde tutmaları için yardım etmeye çalışıyorlar, hem de doğru yönde gitmelerini sağlıyorlardı. Karşı kıyının çamurlu kesimine kadar yüzdüler ve sonunda kuru yerlere ayak bastılar.

Adamlar hemen su tulumlarını yeniden doldurdular ve son birkaç gün idare etmesi için develeri suladılar.

Nehri geçmek Penrod'un tahmininden uzun sürmüştü, tulumlar ve develerin karnı su dolup da, Nil'den ayrılmaya hazır olduklarında, neredeyse doğuda gün ağarmak üzereydi. Ayrılmadan önce kıyıda izlerini yok etmeye çalıştılar, ama onca ağır yüklü hayvanla ve karanlıkta çalışarak bunu başarmak imkânsızdı. Tek ümitleri, Derviş keşif kolları bulmadan önce, rüzgârın ve nehir sularının izleri yok etmesiydi.

Yine de, Monassir Çölü'ne yönelirken Penrod'un içinde kötü bir önsezi vardı. Birkaç saatlik yolculuktan sonra bu his o kadar arttı ki, geçişlerinin keşfedilmemesi için dönüp izleri silmesi gerektiğine karar verdi. En hızlı, en hevesli deveyi seçti, artık hepsinin huyunu suyunu öğrenmişlerdi. Yakub'u diğer hayvanlarla gönderdi ve kendisi arkalarındaki izleri temizlemek üzere geri döndü. Nehre birkaç kilometre uzaktayken, yoldan ayrıldı ve daha önce geçerken gördüğü nehre hâkim tepelere doğru saptı. Bir tepeye çıkınca deveyi çökertip indi ve sürünerek kenara yaklaştı. Kenara gelince yarı beline kadar sarkarak Nil

vadisini taramaya başladı gözleriyle. Aşağıyı görünce yüreği ağzına gelmiş, sinirleri yay gibi gerilmişti.

Küçük bir Derviş keşif kolu, Nil'in o kıyısında develerinden inmişti ve belli ki suların altındaki izleri görmüşlerdi. Dürbünle düşmanı iyice inceledi. Altı kişiydiler. Bir tanesini Marbad Tegga'da kaçırdığı adama benzetti, ama emin olamadı. Hepsi muhtemelen Beja kabilesine bağlı yağız, sert çöl adamlarıydı. Mehdicilerin parçalı, parlak renkli cüppelerinden giymişlerdi. Farklı yuvarlak kalkanlar ve uzun kınlı kılıçlar taşıyorlardı. Mızraklarına dayanarak durmuşlar ve el kol işaretleri yaparak kıyadaki izleri tartışıyorlardı. Biri dönüp izler boyunca güneyi gösterdi ve hepsi onun gösterdiği tarafa baktı. Sanki doğruca Penrod'un bulunduğu yere bakar gibiydiler.

Penrod hemen başını çekip kayaların arkasına sinerek durum değerlendirmesi yaptı. Aşağıdaki o olmasa da, belli ki Marbad Tegga'dan kaçan adam onlardan önce nehre ulaşmıştı. Kuzeyden gelen Derviş ordusuna kadar yayılmış olmalıydı haber. Belki de baştaki emirlerden biri, geçiş yerini bulsunlar ve onları engellesinler, diye önden kendi adamlarını yollamıştı. Penrod bir bakışta bunların Derviş ordusunun en usta savaşçılarından, yani aggagier'lerden olduklarını söyleyebilirdi. Yakub'la birlikte üçe karşı bir oluyorlardı ve Dervişler tetikteydi. Herhangi bir mücadeleye girmeyi kafasından uzaklaştırdı. Tek kurtuluşları uçarak kaçmaktı.

Şimdi dikkatini adamlardan hayvanlara çevirmişti. Hepsinin de güzel atları vardı. Cephane ve yiyeceklerin bulunduğu torbaları taşıyan bir tek yük devesi görüyordu, hiç su tulumu yoktu. Anlaşılan bunlar hızlı keşif koluydu, ancak su taşımadıkları için nehir kıyısından fazla içeri giremezlerdi. Monassir'in içlerinde bir saldırıya kalkışacak donanımları yoktu. Penrod'un kervanının yolunu kesmek için tek yapacakları, kıydan büyük kıvrımı dolaşmak ve Hartum'un karşı kıyısında önlerine çıkmaya çalışmaktı. Bu, Yakub'la yapacakları yolculuktan neredeyse üç yüz kilometre daha uzun bir yoldu. En hızlı atlarla dahi, hedefe ulaşmadan yakalamalarının mümkün olmadığını kavrayınca rahatlamıştı Penrod.

"Sizi Allah'ın merhametine bırakıyorum," diye alaycı bir sesle mırıldandı ve devesine binmek üzere döndü. Tam dönerken adamların beklenmedik bir şekilde hareketlenmesi yüzünden durakladı. Çabucak dürbününü ayarladı tekrar. Savaşçılardan ikisi, yük devesine koşmuş onu çöktürmeye çalışıyordu. Hayvanın sırtındaki yüklerden bazılarını aldılar. Araplardan biri bağdaş kurup oturdu ve kucağına rahleye benzer bir şey koydu. Büyük bir dikkat ve özenle bir şeyler yazmaya başladı.

Öteki adam ise devenin yükü arasından bir küçük sandık almış, üstündeki bez kılıfı çıkartıyordu. Sonra sandığın kapağını açtı ve iki elini birden içine soktu. Penrod adamın parmakları arasında çırpınan kuş kafasına benzer bir şey görünce irkildi. Yazı yazan adam kalemini yana koydu, mesajını dikkatle katladı ve ayağa kalktı. Öteki de elindeki canlıyı uzattı ve bir süre bir şeylerle uğraştılar.

Sonra yazı yazan geri çekilip kafasını salladı. Öteki ise iki avucunu açıp gri güvercini

azat etmişti. Kuş kanatlarını yavaşça çırparak nehrin üstünde gitgide yükseliyordu. Tüm Araplar başlarını arkaya atmış onu izliyorlardı.

Adamların kuşu yüreklendirmek için bağırışları, hafif de olsa Penrod'un bulunduğu yerden bile duyulabiliyordu.

"Uç minik şey, Allah'ın meleklerinin kanatlarında uç!"

"Çabucak kutsal Mehdi'nin bağrına kon!"

Güvercin giderek daha yükseklere tırmandı, gökyüzünde birkaç büyük daire çizdi ve maviliğin ortasında bir leke halinde doğruca güneye, Derviş kenti Omdurman'a doğru düz bir hat üstünde uçmaya başladı.

Penrod gözden kaybolana kadar izleyip belki bir çöl şahini ortaya çıkar ve bu gidişi durdurur diye umdu ama hiçbir yırtıcı kuş ortaya çıkmadı ve güvercin gözden yitip gitti.

Penrod'da devesine binip hayvanın başını güvercinin gittiği yöne çevirdi ama güvercin kente daha gece olmadan varacaktı, oysa Yakub'la ikisinin önlerinde daha en azından dört yüz kilometre yol vardı. Hartum'a erişip General Gordon'a şifreli mesajı iletmek için nasıl bir tehlikenin içinde olduklarını gayet iyi biliyordu artık.

Osman Atalan savaşçı kalabalığının ortasında büyük Omdurman camiine doğru ilerliyordu. Başının üzerinde, Mehdi'nin ödülü olan şahsi sancağı dalgalanıyordu. Üzerine Kuran'dan alıntılar işlenmişti ve aggagilerinden ikisi tarafından taşınmaktaydı. Çevresinde mansurlar, yani saf bakırdan savaş davulları gümbürdüyordu. Ombeyalar inlerken, insanlar Allah'a, Mehdi'ye ve halifesine şükrediyorlardı bağırarak. Sıcak, hareket eden insan kütlesini boğuyor, ayakların hareketiyle kalkan tozlar başlarının üstüne kadar yükseliyordu. Kalabalık caminin dış duvarına yaklaşırken, heyecan arttı, çünkü bugün Mehdi, yani İslamın ışığı, Allah ve peygamberi üstüne vaaz verecekti. Ansarlar dans etmeye başladılar. Önceleri onlara da Derviş deniyordu ama Mehdi o ismi kullanmayı yasaklamıştı.

"Kutsal peygamber benimle birçok kez konuştu ve benim müritlerime Derviş diyenlerin, dikenli çalıyla yedi kere dövülerek lime lime edileceğini söyledi. El Obeid Savaşı'nda zafer kazanan gerçek savaşçılara ben onurlu bir ad verip onlara cennet vaat etmedim mi? Onların benim Ansarları'm olarak bilineceklerini buyurmadım mı, yani müritlerimin ve savaşçılarım olarak? Onlara sadece Ansar deyin ve bu isimle onurlandırın."

Ansarlar gün ışığında toz şeytanları gibi giderek daha hızlı, daha hızlı dönüyorlardı, ayakları adeta yere değmiyor gibiydi. Savaşçılar etraflarına toplanmış naralar atıyorlar ve Allah'ın doksan dokuz güzel adını anıyorlardı bağırarak: "el-Hakim, yani Bilge olan, el-Macjid, yani Yüce olan, el-Hakk, yani Gerçek olan..." dansçılar birer birer vecde gelip yere yığılıyorlardı, ağızlarından köpükler çıkıyor ve gözleri yuvalarında dönüp salt akları görünecek hale gelene dek kendilerinden geçmiş bir halde sarsılıyorlardı.

Osman caminin çift kanatlı kapısından içeri girdi. Burası üstü açık, etrafı çamur tuğlası duvarlarla çevrili muazzam bir alandı. Her kenarı sekiz yüz adım geliyordu ve tüm alan diz

çökmüş, tek tip cüppe giymiş sadık adamlarla kuşatılmıştı. Karşı duvardaki girişin önünde ise siyah giysili Ansarlar, Mehdi'nin cellatları duruyordu sıra halinde.

Osman yavaşça kalabalığı yararak o yöne doğru ilerledi. Diz çökmüş olanlar yol açıyor ve geçerken, bütün büyük emirlerin en önde geleni olarak ona övgüler yağıdırıyorlardı. Savaşçıların önüne Osman'ın aggagierleri özel seccadesini serdiler. Yanına da Atbara Vadisi'ndeki avdan getirdikleri altı büyük fildişini sıraladılar. Osman seccadenin üstüne diz çöktü ve yüzünü duvardaki dar kapıya döndü. Kapı Mehdi'nin özel bölümüne açıyordu.

Sonunda savaşçıların vahşi naraları önce uğultuya dönüştü ve giderek beklenti dolu bir sessizlik oluştu. Sessizlik Ombeyalardan birinin ötmesiyle bozuldu ve tam o anda kapının önünde küçük bir grup belirdi. Önden gelenler üç halifeydi. Mehdi bu adamları halefi ilan ederek, ilk Peygamber Muhammet'i taklit ediyordu.

Bir de dördüncü halife olması gerekiyordu, O da Al Senussi'ydi, Cyrenaica'nın Hükümdarı. Sudan'a, Mehdi olduğunu ileri süren o adamla ilgili rapor vermesi için özel bir görevli yollamıştı. Adam, El Obeid kentindeki yağmanın en hızlı zamanında ulaşmıştı. Kıyamı, talanı, işkenceleri, çocukların Ansarlar tarafından doğranışını dehşetle izlemişti. Mehdi ile karşılaşmak için oyalanmamış ve katliamdan bir an önce uzaklaşarak efendisine tanık olduklarını anlatmaya koşmuştu.

"Bu canavar gerçek Mehdi olamaz," diye karar vermişti Al Senussi. "Onunla bir alışverişim olmasını istemem."

Bu yüzden sadece üç halife vardı ve Abdullahi ilkti. Onunla kıyaslanınca diğer ikisi önemsizdi. Abdullahi'nin peşinden, seccadelerinin önceden serilmiş olduğu yüksek kısma yöneldiler. Onlar da yerlerini alınca yeniden sessiz bekleyiş başladı.

Ombeya'nın sesi bir kez daha çınladı ve kapıdan Mehdi'nin kılıç taşıyıcısı çıktı. Önünde Mehdi'nin dünyevi güçlerine ait sembolü taşıyordu: Olağanüstü uzun, parlak bıçaklı bir kılıç. Altın kabzası ve kını mücevherden görünmez haldeydi ve altın kaplama çeliğin ucunda Kutsal Roma İmparatorluğu'nun çift başlı kartalı vardı, altında da "Vivat Carolus" yazısı görünüyordu. Bu bir İslam eseri değildi ve muhtemelen Haçlı ordularından kalmıştı. Kuşaktan kuşağa geçerek yüzlerce yıl sonunda Mehdi'ye ulaşmıştı. Kılıç taşıyıcısının ardından gelen ise bizzat Allah'ın peygamberi idi.

Mehdi pırıl pırıl ve çok güzel işlenmiş bir cüppe giymişti. Başında, çenesinin altında zincirle bağlanan altın bir miğfer vardı, muhtemelen o da Selahaddin'in Haçlılarla savaşan komutanlarından birine aitti. Ağır, onurlu bir tavırla, diz çökmüş savaşçılardan oluşan cemaate doğru ilerledi. Önünde sıralar açıldı ve şeyhler, savaşçılar, din adamları ile emirler armağanlar sunmak, ayaklarını öpmek üzere üşüştüler.

Avuçlar dolusu inci, altın mücevher, değerli taş ve ustalıkla işlenmiş nadide gümüş eşyalar sunuyorlardı. Ayaklarına, ipek üzerine altın işlemeli kaftanlar seriyorlardı. Mehdi ise o meleksi tebessümü ile gülümsüyor ve her armağanı kabullenerek, başlarını okşuyordu. Ansarları arkasından gelip sunulan hediyeleri toplarken, Mehdi vaaza başladı.

"Allah benimle birçok kez konuştu ve bana süslü giysiler giymeyi, mücevherler takmayı

yasaklamam gerektiğini söyledi. Sadece cüppe giymelisiniz, bu Peygamber'e ve Mehdi'ye duyduğunuz sevginin işaretidir. O yüzden bu değersiz takıların, gösterişli giysilerin benim himayem altında olması doğru ve adil olacaktır."

Sözlerini duyacak kadar yakın olanlar yüksek sesle tekrarladıkları için herkes duyabiliyor ve Mehdi'nin bilgeliğini öğrenebiliyordu, sözleri bu biçimde o muazzam alanın her köşesine ulaşmıştı. Savaşçılar, böylesine bir hikmete tanık olmaları kismet oldu diye Allah'a şükreliyorlardı.

Deri çantalar dolusu altın ve gümüş sikkeyi de ayaklarına saçılar, pırıl pırıl Maria Theresa dolarları, altın mühürler ve İngiliz altınları, yani Doğu'nun ve Batı'nın tüm geçerli paraları dağlar gibi yığılmaktaydı. Osman Atalan da altı fildişinden en büyüğünü zar zor taşıyarak koşturmuştu, savaşçıları da diğerleriyle peşindeydiler. Mehdi, Osman'a gülümsedi ve onu kucaklamak üzere eğildi.

İzleyenler bu ihsan karşısında hayretle mırıldandılar.

"Bu zenginliklerin sana cennette bir yer satın alamayacağını biliyorsun. Eğer bir adam hazinelerini elinde tutar ve bana kendi özgür iradesiyle getirmese, Allah, onu ateşte yakacak ve toprak onu yutacak. Tövbe edin ve sözlerime itaat edin. Kendinize sakladığınız her şeyi bana getirin. Peygamber efendimiz, bana pek çok kez servetini kendine saklayanların mahvedileceğini buyurdu. Peygamberin gösterdiği yoldan yürüyün."

Kalabalığın sesi Allah'ın, Peygamber'in ve Kutsal Mehdi'nin sözlerini duymaktan mutlu, bir kez daha ortaya çıktı ve hazinelerini teslim etmek üzere yarışa girdi insanlar.

Mehdi turunu tamamlayınca kürsüye döndü ve ipek seccadesinin üstüne oturdu. Üç halifesi de gelip birer birer ayaklarına kapanarak armağanlarını sundular. Biri ellerini çırttı ve uşakları güneşte ıslak cam taşı gibi parlayan kara bir aygır getirdi. Eyeri fildişi kakmalı, atın başlığı ile dizginleri ise altın işlemeliydi. Kartal ve marabut kuşu tüylerinden püskül yapılmıştı.

İkinci halife de fildişinden ustalıkla oyulmuş ve altın kakma yapılmış, krallara yaraşır bir seki armağan etti.

Abdullahi, efendisini en iyi tanıyan halifeydi. O Kutsal Mehdi'ye bir genç kız sundu, ama rasgele bir kadın değildi bu. Kendi elleriyle genç kızı döndürdü. Kız başından ayak bileklerine kadar örtülüydü ama ipeğin altından bir gazel kadar zarif hatları seçiliyordu ve çıplak ayakları da olağanüstü güzeldi. Halife, kızın örtüsünün önünü sadece Mehdi'nin görebileceği şekilde açtı. Örtünün altında kız çırılçıplaktı.

Mehdi bir dirseğine dayanarak öne eğilip incelemeye başladı. Tereyağı kadar kaygan ve pürüzsüz teni, petrol gölleri kadar koyu gözleriyle, on dört yaşında bir güzellik abidesiydi. Yeni uyanmış bir ceylan yavrusu gibiydi. Memeleri küçük ve çocuksuydu, ama olgun incirlere benziyordu. Cinsel bölgesinde tek bir tüy bile bırakılmadığı için iç dudaklarının pembe uçları, tombul, küçük yarıktan utangaç bir şekilde göz önüne serilmekteydi. Yaşının küçüklüğü buradan da anlaşılıyordu. Mehdi kıza gülümsedi. Kız başını önüne eğdi ve minik eliyle ağzını örtüp keyifle kıkırdadı. Halife Abdullahi, kıızı tekrar örttü ve Mehdi başını

salladı halifesine. "Benim bölümüme alın."

Sonra kalkıp kollarını açtı ve yeniden konuşmaya başladı.

"Peygamberimiz bana pek çok kez Ansarları'mın seçilmiş ve kutsanmış kişiler olduğunu söyledi. O yüzden de sizlere tütün içmeyi ve çiğnemeyi yasak etti. Alkol de içmeyeceksiniz. Mansur ve ombeya dışında hiçbir müzik aleti çalmayacaksınız. Allah'a ve Peygamber'e ibadet dışında dans etmeyeceksiniz. Zina yapmayacak, zinaya neden olmayacaksınız. Çalmayacaksınız. Yasalarımı uymayanların sonu ne oluyor görün."

Ellerini çırptı ve yan kapıdan cellatları yaşlıca bir adam çıkardı. Ayakları çıplaktı ve üzerinde sadece bir peştemal vardı. Sarığı çıkartılmıştı, yıkanmamış saçları kirli beyaz renkteydi. Perişan ve ümitsiz görünüyordu. Boynunun etrafında bir ip dolanmıştı. Kürsünün önünde durunca cellatlardan biri ipi çekti ve adamı yere fırlattı. Sonra dört cellat, ellerinde kamçılarla adamın çevresini sardı.

"Bu adam tütün içerken görülmüş. Yüz kırbaç yiyecek."

Cemaat, "Allah ve Mehdi aşkına!" diye hep bir ağızdan gürlledi ve cellatlar işe giriştiler.

İlk darbe adamın sırtında kırmızı bir iz bıraktı ve ikinciyle birlikte kan fişkırdı. Kırbaçlar art arda sırtına inerken kurban çılgık çılgığa bağıyordu. Sonunda kırıdayamaz hale geldi ve onu getirdikleri kapıdan sürüyerek götürdüler. Tozlu yerler adamın kanıyla sulanmıştı.

Sonraki suçluyu bir halata bağlı olarak getirdiler ve Mehdi, adamı hafif, iyimser bir tebessümle süzdü. "Bu adam komşusunun teknesinden küreklerini çalmış. Peygamber bir elinin ve bir ayağının kesilmesini buyurmuş."

Adamın arkasında duran cellat palasını hızla indirip sağ ayağını bilekten kesti. Adam tozların arasına yuvarlanıp kendini korumak için elini öne uzatınca cellat bu kez de sağ elini bileğinden budamıştı. Budanan kısımları çabuk ve alışkın hareketlerle mangalın üstünde kaynamakta olan katran kazanına hatırdılar. Sonra kesik ayağı ve eli adamın boynuna astılar ve adamı sürükleyerek yan kapıdan götürdüler.

"Mehdi'nin adaletine ve merhametine şükürler olsun," diye gürlledi dini bütün kişiler. "Allah büyüktür ve birdir."

Osman Atalan ön saftaki yerinden olup biteni izliyordu. Mehdi'nin bilgeliğine ve sezgisine şaşırılmıştı. İlgüdüsel olarak, bu yeni dini emirlerin keyfi hazlar için değil, Allah adına ahlaki değerlere bağlılık için yapıldığını biliyordu. Bu peygamberin yönetimine tanık olan hiç kimse, onun Allah'ın elçiliğini yaptığından kuşku duymazdı.

Sonra Mehdi yeniden konuştu. "Kalbim kederden taş gibi ağırlaştı, çünkü zina suçu işlemiş bir çift var aramızda."

Cemaat öfkeyle kükredi ve ellerini havaya kaldırarak, "Ölüm! Ölüm!" diye bağırmaya başladı.

Önce kadını getirdiler. Aslında çocuk denecek yaşta, çırpı gibi kolları bacakları olan bir kızdı. Karmakarışık saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüştü ve kürsünün dibindeki sırığa bağlanırken yürekler acısı feryatlar koparıyordu.

Sonra adamı getirdiler. O da gençti ama dik ve gururlu duruyordu. Genç kadına, "Cesur

ol aşkım, bundan daha güzel bir yerde kavuşacağız birbirimize," diye seslendi.

Boynundaki ipe rağmen, sanki Kutsal Mehdi'ye ulaşmak istermiş gibi, uzun adımlarla kürsünün kenarına yürüdü ama cellat ipi çekerek onu durdurdu. "Yaklaşma seni iğrenç hayvan, kanın Yüce Kişi'nin üstünü kirletir."

"Zinanın cezası adamın boynunun vurulması," dedi Mehdi ve sözleri cemaat tarafından çığlık çığığa yinelendi. Cellat kurbanının arkasına geçti ve hedefini tespit etmek için palasının keskin ucuyla adamın ensesini çizdi. Sonra palayı kaldırıp hızla indirdi ve havaya kanlar fişkırdı. Sırığa bağlı kız, sevgilisinin başı kopunca çaresiz bir feryat koparmıştı. Parlak, koyu kırmızı kan havaya fişkırırken genç adamın bedeni bir an daha dik durdu ve sonra yere devrildi. Mehdi kandan korunmak için geri çekilmişti ama beyaz cüppesinin eteğine bir damla kan sıçramasına engel olamadı. Genç adamın başı kürsünün ayaklarına doğru yuvarlanmıştı. Kız ona atılmak için bağlarını zorlayarak çırpınıyordu.

"Zina yapan kadının cezası ise taşlanmak," dedi Mehdi.

Halife Abdullahi yerinden kalkıp sıırığa bağlı kızın yanına gitti. Garip bir şefkatle kızın yüzüne dökülen saçlarını tuttu ve arkadan bağladı. Böylece inananlar ölürken kızın yüzündeki ifadeyi görebileceklerdi. Sonra, atılmak üzere önceden yığılmış taşların yanına gitti. Eline iyi oturan bir taş seçti ve çocuk kıza doğru döndü tekrar. "Allah ve Kutsal Mehdi adına, ruhuna şefaet etsinler."

Elindeki taşı büyük bir güç ve hızla fırlattı, taş kızın gözüne geldi. Osman Atalan, oturduğu yerden göz yuvasının çatlama sesini duymuştu. Göz dışarı fırladı ve iğrenç bir meyve gibi, bağlı olduğu sinirlerin ucunda kızın yanağına sarktı.

Öteki halifeler, emirler, şeyhler birer birer gelip sıradan bir taş aldılar ve attılar. Osman Atalan'a sıra geldiğinde kızın kafatasının ön kısmı tamamen ezilmişti ve cansız bedeni, onu tutan bağların arasında gevşekçe sarkıyordu. Osman'ın taşı omzuna çarptı ama kız kıpırdamadı. Mehdi vaazına devam ederken kızın bedenini olduğu yerde bıraktılar.

"Allah'ın inayeti üzerinde olsun, Peygamberi'miz çeşitli konuşmalarında, her kim, benim gerçek Mehdi olduğumdan kuşku duyarsa, onun dinsiz olacağını buyurdu. Bana karşı duranın, dininden dönmüş bir kâfir olacağını söyledi. Her kim bana karşı durursa, hem bu hayattan ayrılacak, hem de öteki dünyada kendine yer bulamayacak. Malı mülkü ve çocukları İslama kalacak. Türklere ve kâfirlere karşı savaşım Peygamber'imizin buyruğudur. Peygamber'imiz beni birçok önemli sırrına ortak etti. Bunlardan en önemlisi de, bana ve Allah'a ve O'nun Peygamberi'ne karşı koyan, tüm Türk, Frenk ve kâfir ülkelerinin kutsal dinimiz ve yasalarımızla hizaya sokulacağı bilgisiydi. Onları gece karanlığında kaynaşan böcekler gibi ezeceğiz."

Osman Atalan, Nil kıyısında bitmiş hurma ağacının dibinde kurulmuş olan ve kâfir kalesine bakan çadırına döndüğünde, bedenini savaştan çıkmışçasına yorgun ama ruhunu Allah ve Kutsal Mehdi tarafından yüceltilmiş gibi dingin hissediyordu. Değerli Semerkant ipeği halısına oturdu ve eşleri sukabağından oyulmuş bir tasla ekşi süt koşturdular. Sütünü

içtikten sonra, en kıdemli karısı, "Seni bekleyen biri var efendim," diye fısıldadı.

"Gönderin yanıma," dedi Osman. Gelen yaşlı ama dimdik, parlak gözleri genç bakışlı bir adamdı. "Hoş geldin Güvercinlerin Efendisi," diye selamladı adamı Osman, "Allah'ın inayeti üzerine olsun."

"Hoş gördüm Yüce Emir, dilerim Peygamberi'miz seni kalbinde taşıyın." Sonra göğsünde özenle tuttuğu gri güvercini uzattı.

Osman kuşu aldı ve başını okşadı. Güvercin hafifçe kuğurdadı ve Osman kuşun pullu, kırmızı bacağındaki minik pirinç kâğıdı rulosunu tutan ipek ipi çözdü. Dikkatle açtığı ruloda yazılı mesajı okurken gülümsemeye başladı, yorgunluğu geçmiş gibi omuzları dikleşti. Son satırı yeniden okudu.

"Yüzünü yıldızların ışığında gördüm. Gerçekten de El Obeid Savaşı'nda gazabınızdan kaçan Frenkti. Abadan Riji olarak bilinen adam."

"Savaşçılarımı kaldırın ve Tatlı Su'yu eyerleyin. Kuzeye gideceğiz. Düşmanım gelmiş." Herkes telaşla koşturmaya başladı.

"Allah'ın inayetiyle Monassir Çölü'nü enine boyuna aramamız gerekmiyor," dedi Osman Atalan, Hassan Ben Nader ve al-Noor'a. Seyislerin atlarını getirmesini beklerken çadırın önünde konuşuyorlardı. "Dönemeci nerden ve ne zaman geçtiğini biliyoruz ve ordan da gidebileceği tek bir yol var."

"Geçtiği noktadan, Hartum'un karşısında çıkmak istediği noktaya kadar arada 400 kilometre var," dedi al-Noor.

"El Obeid'de gördüğümüz kadarıyla sıkı bir savaşçı bu adam. Hızlı gidecektir," diyerek devam etti. Hassan Ben Nader. "Bu develeri öldürür."

Osman da başıyla onayladı. Avladığı adamları tanırdı. Hassan haklıydı; bu adam da develeri ölümüne koşturmaktan vicdan azabı duymayacaktı. "En çok üç gün, sonra minik bir balık gibi ağımıza takılacak." Seyisler Tatlı Su'yu getirmişlerdi, hayvan Osman'ı tanıyınca kişnedi. Osman da atının başını okşayarak, dizginleri ve koşumları kontrol ederken çığnemesi için bir darı çöreği verdi. "Karşıya geçmeye hazır olana kadar kıyıda uzak duracaktır." Zihninde bir satranç oyunu sürdüren Osman yüksek sesle dile getiriyordu düşüncelerini. "Acaba Omdurman'ın kuzeyinden mi yoksa güneyinden mi geçecek?" dedi ve adamlarından biri ağızını açmadan, kendi sorusunu yanıtladı. "Kuzeyinden geçmez çünkü akıntı onu suya girdiği an sürükler ve kentten uzaklaştırır. Güneyden geçecek ki Bahr El Abiad akıntısı onu doğruca Hartum'a ulaştırır."

Birisi öksürdü ve ayağıyla yerdeki tozları havalandırdı. Osman, ona baktı. Adamlarından sadece biri onun sözlerini sorgulamaya cesaret edebilirdi. En güvendiği adamına dönüp, "Konuş al-Noor," dedi. "Cennetteki meleklerin sesi gibi nurlu sesin bize bilgeliğini ulaştırır."

"Bana öyle geliyor ki, bu Frenk bir çöl çakalı kadar kurnaz. Sizin böyle düşüneceğinizi tahmin edip tam tersini yapmaya karar verebilir. Kuzeyden girip sonra dağlara doğru dönerek Bahr El Azrak yerine Bahr El Abiad'dan geçebilir."

Osman başını salladı. "Söylediğin gibi, gerçekten aptal değil ve araziyi de iyi tanıyor. Ayrıca, tehlikenin boş çölde değil, kabilelerimizin yayılmış olduğu kıyılarda beklediğini de biliyor. Sence bir yerine iki nehirden geçmeyi seçer mi? Hayır, kentin güneyinden Bahr El Abiad'dan geçecek. Biz de onu orda bekleyeceğiz."

Kolayca eyere atladı ve adamları da onu izlediler. "Güneye gidiyoruz."

Akşam serinliğinde atlarını sürdüler, arkalarında kırmızı tozdan bir iz bırakıyorlardı. Osman Atalan akıcı bir eşkinle giden Tatlı Su ile kervanın başındaydı. Birkaç kilometre gittikten sonra kırsağın dizginlerine asıldı ve üzengilerin üstünde kalkarak önlerindeki araziye gözden geçirdi. Nehir boyunu işaret eden hurma ağaçlarının tepeleri sadece solda görülebiliyordu, sağda ise Monassir'in çıplak düzlüklerinden başka bir şey yoktu. Üç bin kilometre kadar ötede bu düzlüklerin yerini, Sahra'nın sonsuz ıssızlığı devralıyordu.

Osman atından atlayıp hayvanın başını tuttu ve adamları da hemen aynı şeyi yaptılar. "Abadan Riji geçmeye hazır olana kadar nehirden kopmamak için, batıya doğru büyük bir daire çizecek. Sonra ıssız bir yerden gece vakti hatlarımızı delmeyi deneyecek. Biz de ağımızı şöyle ve şöyle kuracağız." Yere düşündüğü ağın hatlarını çizdi, adamlar da başlarını sallayarak anladıklarını gösterdiler. "Al-Noor, sen adamlarını alıp şurayı ve şurayı tutacaksın. Hassan Ben Nader sen de şu tarafı. Ben burda, merkezde bekleyeceğim."

Penrod develeri en güçlü adamların ve hayvanların dahi dayanamayacağı bir hızla sürüyordu. Saatte on iki kilometre kadar hız yapıyorlardı ve on sekiz saattir durup dinlenmemişlerdi. Ama neredeyse güçlerinin sonuna da gelmişlerdi. İlk dur emrini verdiğinde iki adam da yorgunluktan perişandı. Cep saatine göre dört saat kadar dinlendiler, ama develeri kaldırmaya çalıştıklarında, en yaşlı ve en zayıf olan ayağa kalkamadı. Penrod, onu yattığı yerde vurdu. Ölen hayvanın taşıdığı suyu öteki develere paylaştırdılar ve tekrar develere binip aynı hızla ilerlemeye başladılar.

İkinci on sekiz saatlik gidişin sonuna geldiklerinde, Penrod, Hartum'un on beş kilometre güneyinden Nil'e ulaşmak için yaklaşık iki yüz kilometre daha yapmış olduklarını hesapladı. Her ne kadar hesaplarını başka kriterlere göre yapmış olsa da, Yakub da bu hesabı doğruladı. Seyahatin kalanını da bitirmişlerdi, ama canları çıkmıştı. Otuz altı saat sıkı tempoda gidiş ve sadece dört saatlik istirahat. Develeri beslemeye kalktıklarında, hayvanlar darı azıklarını yemeyi reddettiler.

Altı deve de çökünce Penrod teker teker her birinin taşıdığı tulumlarda kalan suyu kontrol etti. Sonra, ağırlıkları, gidilecek mesafeyi ve her devenin durumunu tarttı kafasında. Temkinli bir kumar oynamaya karar vermişti. Planını Yakub'a açıkladı ve adam içini çekip galabiyya'sının eteklerini toplayarak, plandan duyduğu kuşkuyu her hareketiyle belli etmeyi de sürdürerek, kasıklarını kaşımaya başladı. Fakat sonunda, sesli olarak değilse de, kederle başını sallayarak onayladı.

En güçlü iki deveyi seçtiler ve onları öteki hayvanların görüş alanından çıkardılar. Taşıdıkları tulumlardan kovalara dökerek iki hayvana su verdiler. Develerin susuzluğu

dinmek bilmeyecek gibiydi, kovalar dolusu suiçtiler. Neredeyse her biri yüz yirmi litre su içmişti. Ama durumları da hızla iyileşmişti. Onları bir saat daha dinlendirdiler ve arkadaşlarının yemediği tüm darıyı da önlerine koydular. Seçtikleri iki deve yemleri de oburca yemişti. Artık iyice güçlü ve diriydiler. Bu olağanüstü hayvanların iyileşme gücü, Penrod'u daima şaşırtıyordu.

Dört saatlik istirahat sona erince, iki deveyi öteki halsiz dört devenin yanına götürdüler. Bitap durumdaki hayvanları ayağa kalkmaya zorladılar. Şimdi yolculuğun son aşamasında, takviye ettikleri iki deve semerden başka bir şey taşımıyordu. Geri kalan suyu, malzemeleri ve iki adamı öteki develer yüklenmişti. Üç zorlu saatten sonra develerin biri daha yığılıp kaldı. Penrod, onu da vurdu. Yakub'la ikisi ölen hayvanın taşıdığı tulumdan içebildikleri kadar su içtiler. Sonra kalanı iki güçlü deveye taksim ettiler.

Aynı hızla yola devam ettiler, ama on beş kilometre sonra, kalan iki güçsüz deve de aniden yığılıp kaldı. Alçak bir kumulu tırmanırken biri beyninden vurulmuş gibi yıkılmış, yarım saat sonra da öteki böğürmüş ve arka bacakları üstüne çökmüştü. Hayvan kendini ölüme bıraktı ve sulu gözlerini çevreleyen gür kirpikli gözkapaklarını kapattı. Penrod elinde Webley'i ile başında dikildi. "Sağ ol ihtiyar kız. Umarım sonraki yolculuğun daha zahmetsiz geçer." Ve devenin acısına son verdi.

Kalan develere içebildikleri kadar su verdikten sonra, kendileri de içtiler. Kalanı da yüklediler. İki deve güçlü ve istekliydi. Yakub aralarında durdu ve önlerinde uzanan araziye inceledi. Kumulların dış hatlarına ve uzak tepelerin görünümüne bakarak, "Sekiz saat kaldı nehre," diye tahmin yürüttü.

Penrod semere tırmanırken, "Tabi arkam o kadar dayanabilirse," diye söylendi. Her kası, her siniri ayrı acıyordu ve kumdan, parlak güneş ışığından gözyuvarları çatlayacak gibiydi. Kendini altındaki hayvanın dörtnala giden ayaklarına bıraktı, hayvanın bacakları uyum içinde adım attıkça, o da semerde bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Etrafındaki biteviye görüntü, sanki hiç kıpırdamadan aynı yerde duruyorlarmış hissine kapılmasına yol açıyordu.

Semerin üzerinde sallanmaya devam ederken, ağır, kurşun gibi bir uykuya daldı. Bir ara yana kaydı, neredeyse düşüyordu, ama Yakub yanında gittiği için uzanıp dürterek uyandırdı. Penrod suçluluk duygusuyla kafasını kaldırdı ve güneşin durduğu yere baktı. Sadece iki saat geçmişti aradan.

"Daha altı saatlik yol var." Sersem gibiydi ve her an yeniden uykuya dalabileceğinin farkındaydı. Yere atlayıp gözlerine ter dolana dek develerin yanından koştu. Sonra yeniden semere tırmandı ve titreşen boşluğun içinde devesini sürmeye devam etti. Uyanık kalabilmek için iki kez daha böyle inip hayvanların yanında koşması gerekti. Sonunda altındaki devenin adımlarının değiştiğini hissetti. Aynı anda da Yakub, "Nehrin kokusunu aldılar," diye bağırmıştı.

Penrod, "Ne kadar var?" diye sordu.

"Bir saat, belki biraz daha fazla, sonra doğuya dönüp nehre doğru gideceğiz."

O bir saat çabucak geçti ama develer, sıcağın ortasında, ileride başka bir mavi şist dumanı belirene dek adımlarını bozmadan yürümeyi sürdürdüler. Penrod'a bunlar da geride bıraktıkları yüzlercesinin aynısı gibi gelmişti fakat Yakub gülerek eliyle işaret etti. "Burayı biliyorum!" devesinin başını çevirdi ve hayvan adımlarını hızlandırdı. Güneş batı ufkunda yolu yarılamıştı ve yarattığı gölgeler kıraç toprakta uzayıp gidiyordu.

Sırtın tepesine çıktılar ve Penrod bir parça yeşillik görmek hevesiyle gözlerini ileri dikti. Uzayıp giden boşluk çok acımasızdı. Yakub da dehşete düşmüştü ve develer düzlüğü koşarak geçerken uzun saçlı başını sallıyordu.

İleride hafif bir şist yükseltisi daha vardı. Yakub üvendiresini sallayarak gözlerini şeytani bir ifadeyle kısıp Penrod'a baktı. "Kumların efendisi Yakub'a güvenin. Cesur Yakub araziye tepeden bakan bir akbaba gibi görür. Bilge Yakub gizli yerleri ve saklı yolları bilir."

"Eğer yanılıyorsa cesur Yakub'un yeni bir boyna ihtiyacı olacak çünkü o koca kafasını taşıyan boynunu kıracağım," diye yanıt verdi Penrod.

Yakub kıkırdadı ve hayvanını ağır bir dörtnala kaldırdı. Penrod'dan elli adım kadar önden giderek tümseği tırmandı ve durup dramatik bir tavırla ileriye gösterdi.

Ufukta bir dizi hurma ağacı görünüyordu ama düz ve çıplak arazide, aradaki mesafeyi kestirmek güçtü. Ağaçların dalları Penrod'a Hadendowa savaşçılarının gösterişli saç modellerini anımsatmıştı. En yakın vahanın üç kilometre kadar mesafede olduğunu tahmin etti.

"Develeri çöktür," diye emrederek aşağı atladı. Şaşırtıcı bir biçimde güçlü ve zinde hissetmişti kendisini. Nil'in görünmesiyle birlikte yolculuk yorgunluğu da geride kalmış gibiydi. Develeri nehir hattından görünmeyecek şekilde tümseğin ardında çöktürterek oturttular.

"Hartum ne tarafta kalıyor?" diye sordu Penrod.

Yakub hiç duraksamadan solu işaret etti. "Omdurman'da yanan ocak ateşlerinin dumanını görebilirsiniz."

Ufuktaki soluk dumanları, Penrod toz veya nehirden yükselen pus sanmıştı, ama dikkatli bakınca Yakub'un haklı olduğunu anladı. "Yani, en azından sekiz kilometre kadar yukarsındayız Hartum'daki akıntının," diye gözlemine dile getirdi. Tam hedeflediği yere çıkmışlardı.

Dikkatle ilerleyip yüksek bir yerde dürbünüyle diz çöktü. Nehir kıyısına olan mesafeyi fazla tahmin ettiğini bir bakışta anlamıştı. En çok bir buçuk kilometre kadar olmalıydı. Nehir düzlüğünde hiçbir şey yoktu, bomboştu arazi. Görebildiği kadarıyla sadece ağaç altlarında bitkiler bulunuyordu. Muhtemelen darı tarlalarıdır, diye düşündü. "Ama bir köy olduğunu gösteren belirti yok." Tekrar güneşin bulunduğu noktaya baktı.

Karanlık basmasına iki saat vardı. Acaba güneş batmadan nehri geçmeyi denemeli miydi yoksa karanlığı mı beklemeliydi? Sabırsızlanıyordu, ama kendini kontrol altında tutmayı başardı. Seçenekleri değerlendirirken dürbünle baktı. Nehir kıyısı, ilk ağaçların bulunduğu yerden ileride de olabilirdi, hemen o ağaçların dibinde de.

Bir hareket ilişti gözüne ve hemen o noktaya odaklandı. Ağağların arasında hafif bir toz bulutu görünüyordu. Bulut, soldan sağa doğru, Omdurman'ın aksi yönde hareket etmekteydi. Belki bir kervandır, diye düşündü, nehir kıyısındaki yolu izliyordur. Fakat sonra, toz bulutunun çok hızlı ilerlediğini fark etti. Ya deve ya da atla giden biniciler, diye karar verdi. Sonra birden toz bulutunun hareketi durdu, bulunduğu yerde bir süre havada asılı kaldı ve nihayet tamamen yatıştı. Biniciler onların bulunduğu yerle nehir kıyısı arasındaki ağaçlık bölgede durmuştu. Bunlar her kimse, kararı da onun adına vermişlerdi. Artık karanlığı beklemekten başka çaresi yoktu. Yakub'un develerle oturduğu yere döndü. "Kıyıda biniciler var. Onlara görünmemek için karanlığı beklemek zorundayız."

"Kaç kişi?"

"Emin değilim. Kalabalık bir grup. Çıkardıkları toza bakılırsa en az yirmi." Tulumlarda çok az su kalmıştı, en fazla beş altı litre kadardı. Nehri görürken hovardalık yapabilirlerdi, o yüzden kana kana içtiler. Tulumların dibine indiği için bu kez suda tortu ve ham deri tadı vardı ama yine de Penrod büyük bir zevkle içmişti. Kalanı da develere verdiler.

Sonra boş tulumları şişirdiler. Bu zahmetli bir işti; her tulumu dizlerinin arasına alıp memesinden hava üflüyor ve arada nefes almak için durduklarında ağzını sıkıca tutuyorlardı. Her tulum iyice şişince ağızlarını sıkıca tıkadılar. Sonra da kayışlarla, oturmakta olan develerin sırtlarına bağladılar. Nehri geçmek için hazırdı hepsi artık ve Yakub, Penrod'a baktı. "Siz dinlenirken yorulmak bilmez Yakub nöbet tutacak. Güneş batınca uyandırırım sizi."

Penrod teklifi reddetmek için ağzını açtı ama uykusu olduğunu fark etti o anda. Heyecanı yavaş yavaş yatışıyordu ve anladı ki uyumadan daha fazla dayanmasına imkân yoktu. Yakub'un ise gerçekten yorulmak bilmez olduğunu o da biliyordu. Tek kelime etmeden dürbünü Yakub'a uzattı ve devesinin gölgeli tarafına yatıp başını da eşarbiyle örterek anında uyudu.

"Efendi," Yakub, Penrod'u uyandırmak için sarsıyordu. Sesi boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyordu. Yakub'un yüzüne bir göz atınca Penrod bir sorun çıktığını kavradı. Yakub'un bakışı korkunçtu, bir gözü Penrod'un yüzüne dikilmiş, öteki ise fıldır fıldır dönmekteydi.

Penrod hemen eline Webley'ine attı. "Ne oluyor?"

"Biniciler! Peşimizdeler." Yakub geldikleri yönü işaret ediyordu. Uzaktan, güneşin kavurduğu düzlükte hızla gelenler vardı. "Bizim izimizi sürüyorlar."

Penrod dürbünü Yakub'un elinden kapıp gözüne götürdü. Adamlar cüppe giymişlerdi. Dokuz kişi saydı. Eşkinle geliyorlardı. Öndekiler, ileriye görebilmek için öne eğilmiş vaziyetteydi.

"Bizi bekliyorlarmış," dedi Yakub. "Güvercin onlara haberi ulaştırmış."

"Evet! Güvercin." Penrod ayağa fırladı. Güneşe bir kez daha göz attı. Ufukta alçalıyordu ve hava kararmaya başlamıştı. Suyu kavuşma hevesiyle develer koşmaya hazırdı ve üvendirenin ucuyla dokunur dokunmaz ayağa fırladılar.

Penrod semere tırmandı ve devesinin başım uzaktaki hurma ağaçlarına çevirdi.

Üvendireyi kullanarak hayvanı dörtnala kaldırdı. Arkasından bir tüfeğin ateş aldığını ve merminin kumu havalandırışını duydu, ama elli metre kadar sola düşmüştü. O mesafeden bile kötü bir atış sayılırdı bu, ama zaten Dervişler palayı ve mızrağı ateşli silahlara tercih ediyorlardı. Onlara göre ateşli silahlarla dövüşmek erkekçe bir şey değildi. Gerçek bir savaşçı palasıyla, yüz yüze dövüşürdü.

Develer saniyeler içinde sırtı geçtiler ve düşmanın atış alanından çıktılar. Penrod bunun at üstünde gitmekle kıyaslanamayacağını biliyordu ama yine de, "Ha! Ha!" çığlıklarıyla, üvendiyesiyle ve vücut hareketleriyle devesini hızlanmaya zorluyordu. Yakub daha hafif olduğu için öne geçmişti.

Ağaçlık alanın kıyısına ulaştıklarında Penrod daha önce tespit ettiği atlılara bakındı. Adamların Omdurman'a doğru gitmiş olduklarını ve nehre doğru izler bıraktıklarını umuyordu. En iyimizin bile biraz şansa ihtiyacı olur, diye düşünürken, uzaktan hafif ama heyecanlı çığlıklar duydu. Kolunun altından geriye baktı ve dokuz atının az önce geçtikleri killi şist tümseğinden gelmekte olduklarını gördü. Sıra halinde ve hızla geliyorlardı. Ateş etmeye de devam ediyorlardı ama mermiler uzağa düşüyordu. Hurma ağaçları da iyice yaklaşmıştı ve Penrod özgüveninin tekrar tomurcuklanmaya başladığını hissetti. Nil kıyısına ulaşmak için düz bir yol kalmıştı önlerinde.

"Bakın efendi, Yakub'u izleyin ve deve nasıl sürülür öğrenin." Ufak tefek Jaalin, kendi espri anlayışı çerçevesinde keyifle gülüyordu. Her ikisinin de hayvanları canlarını dişlerine takmış koşuyorlardı ve öndeki hayvanın ayaklarıyla sıçrattığı çakıl taşlarından korunabilmek için Penrod'un başını iyice eğmesi gerekiyordu.

Birden farklı silah sesleri duyuldu, çok daha keskin ve netti sesler. Daha önce görmüş olduğu binici grubu fırlamıştı ağaçlık bölgeden. Belli ki durup ağaçların arasında dinleniyorlardı ama peşlerindeki ateşi yüzünden onlar da alarma geçmişti. Hepsi de Derviş cüppesi giymişti, mızrakları, palaları ve tüfekleri vardı. Nehre ulaşmalarını engellemek için ağaçlık bölgenin sağ tarafından geliyorlardı. Penrod gözlerini kısıp onların hızını ve yollarının kesişeceği noktanın mesafesini hesapladı.

Yapacağız ama kılı kılma, diye karar verdi. Tam o anda Yakub'un devesi kafasına 45 kalibrelik bir Boxer-Henry kurşunu yedi ve anında öldü. Burun üstü yere çakılan hayvanın uzun bacakları da ileri doğru fırlamıştı düşerken. Yakub uçtu ve hızla sert zemine çarptı.

Penrod, onun da öldüğünü ya da bayılıp kaldığını biliyordu. Ama yardım etmek için duramadı. Baring'in mesajı bir adamın hayatından daha önemliydi. Yakub'u Dervişlerin insafına bıraktığı için müthiş bir acı çekiyordu. Onu oynasınlar diye kadınlarına vereceklerini biliyordu. Hadendowa kadınları türlü bıçak oyunları ile acı çektirerek iğdiş edebilirlerdi bir adamı. "Yakub!" diye bağırdı cevap almayı pek de ummayarak, ama Yakub, onu şaşkınlıkla titrek bir şekilde ayağa kalktı ve serser serser baktı.

"Yakub! Hazır ol." Penrod semerin yanından sarktı. Yakub da dönüp aynı yönde koşmaya başlamıştı çarpışma anının şokunu azaltmak için. Savaşlarda veya avlanırken bu tür bir durumun başlarına gelebileceğini düşünerek, epey talim yapmışlardı daha önce.

Yakub omzunun üstünden geriye bakarak zamanlamasını hesap ediyordu. Deve yanından geçerken sıçradı ve Penrod'la kolları buluştu. Ayakları yerden kesilmişti, fakat Penrod, onu devenin arkasına almak için, gereken hızı yakalamayı bekledi.

Yakub devenin sırtında bir köpeğe yapışan kene gibi Penrod'un beline yapışmıştı. Deve kendi halinde koşmaya devam ediyordu. Penrod, Yakub'un güvende olduğundan emin olunca semerde döndü ve o arada en yakınlarındaki Derviş'in de sağda iki yüz metre kadar ötede olduğunu fark etti. Uçuşan altın rengi yeleli, krem rengi şahane bir kısrağa binmişti adam. Her ne kadar emirlerin kullandığı yeşil renkli türbandan takmışsa da, genç ve sırim gibi, tehlikeli bir adamdı bu.

"Abadan Riji!" diye ismiyle seslendi emir, Penrod'u şaşırtarak. "El Obeid'den beri Sudan'a dönüşünü bekliyorum."

O zaman Penrod da adamı hatırladı. Yüzü ve görünüşü kolay unutulacak biri değildi. Bu, Beja emiri Osman Atalan'dı.

"Seni orda öldürdüğümü sanmıştım," diye bağırdı Penrod da. Yaralı Adams'ı savaş alanından uzaklaştırmaya çalışırken, emir peşine düşmüştü. Osman o sıra bu güzelim kısrağa değil başka bir ata biniyordu. Penrod ise iri bir kısırlandırılmış aygırın üstündeydi. Hayvan, Adams'ı da taşıdığı halde Osman'la arayı neredeyse yedi, sekiz yüz metre kadar açmıştı. Sonra polo oyununda top için mücadele eder gibi üzengi üzengiye, omuz omuza gelmişlerdi, Osman büyük gümüş palasını savururken, Penrod da kendi sırasını kollayarak onun hamlelerini savuşturmakla uğraşmıştı. Sonra Osman'ın gözüne hamle yapmıştı. Derviş hamleyi karşılamak için kalkanını kaldırıncaya da, kılıcını indirip kalkanın alt ucundan saplamıştı. Çeliğin iyice derine saplandığını hissetmişti. Osman eyerin üstünde geriye doğru sendelemiş ve altındaki hayvan da yana doğru kaçılmıştı.

Adams'ı götürürken kolunun altından geriye bakan Penrod, Osman'ın hayvanının ağır bir tempoyla yürüdüğünü ve binicisinin üzerinde iki büklüm sallandığını görmüştü. Adamın ölümcül bir yara aldığını düşünmüştü o zaman.

Ama belli ki öyle olmamıştı ve Osman, "Peygamber aşkına yemin ediyorum ki bugün beni öldürmen için sana bir şans daha tanıyacağım," diye haykırıyordu.

Osman'ın adamları da arkasına toplandılar ve Penrod aç kurt sürüsü gibi tehlikeli olduklarını fark etti. Savaşçılardan biri karabinasıyla nişan alıp ateş etti. Siyah barut dumanı havaya yükselirken, namludan fırlayan kurşun Penrod'un yanağını sıyrarak geçti. İçgüdüsel olarak başını öne eğdi ve arkasından Osman'ın, "Tüfek yok! Sadece kılıçlar. Onuruma leke süren bu adamı kılıcımla haklayacağım," diye bağırdığını duydu.

Penrod yüzünü ileri çevirip tüm dikkatini altındaki deveyi yönetmeye vermişti. Ağaçlık bölgeye bir an evvel erişmeye çalışıyordu, ama hemen arkasında dörtlüla kalkmış hayvanların ayak seslerinden oluşan kreşendoyu duyabiliyordu. İlk ağaçların hizasına geldiklerinde yanılmış olduğunu anladı, yerdeki yeşillikler darı tarlaları değil, ikinci ürünlerini veren sık sabal bitkileriydi. Uzun dikenleri develeri değil, ama atları çok rahatsız edebilirdi. Hayvanının başını çevirip sık bitki örtüsünün içine daldı.

Arkasından yaklaşan toynak seslerini ve dörtnala kalkmış bir atın solumasını duydu ve sonra kısrağın altın başı görüş alanına girdi.

"Şimdi sıra senin Abadan Riji!" diye bağırarak Osman atı deveyle aynı hizada sürüyordu. Penrod uzanıp adamın türbanlı başına doğru bir hamle yaptı ama Osman, kalkanını kaldırmadan geri çekilerek hamleyi savuşturdu. "Tilki aynı tuzağa iki kez düşmez," dedi.

"Çabuk öğreniyorsun," diye Osman'ın hakkını veren Penrod kendi ince kılıcıyla adamın koca Haçlı kılıcını karşıladı ve havada çevirdi. Devesini ayağından boynuna kadar gelen dikenli çalıkların arasına soktu. Deve ileri atıldı, ama Osman kısrağını yaralamamak için yana çekilmişti.

Deve dümdüz koşarken o da atını dörtnala kaldırmış yandan dolanıyordu. Tekrar devenin peşine takıldığında, ara en az yüz adım açılmıştı ve arayı kapatmak için elinden geleni yapıyordu.

Penrod ölgün ışık altında Nil'in tüm ihtişamıyla doğruca karşılarında belirmediğini görmüştü. Deve de nehri görmüş gibi ileri atılmıştı. Penrod üvendire ile dizginleri sol eliyle tutarken, kılıcını da sağ elinde taşıyordu. "Yakub tabancamı al!" dedi hafif bir sesle. "Ve Allah aşkına bu kez doğru nişan al ve iyi bir atış yap."

Yakub eğilip kuşağındaki Webley'i aldı. "Becerikli Yakub bu emir bozuntusunu tek kurşunla devirecek," diye bağırarak dikkatle nişan aldı ve ateş etmeden önce iki gözünü de kapadı.

Osman Atalan kurşundan sakınmamıştı hızla geliyordu ama nehir kıyısına ne kadar yaklaştıklarını da görmüştü. Kısrağını devenin yolunu kesecek biçimde döndürdü, kendisi de kılıcı havada üzengilerin üstünde ayaktaydı.

Penrod, adamın fikir değiştirip diz ardı kırımlarında derin bir yara açmak üzere deveyi hedef aldığını anlamıştı. Üvendireyle sertçe dürtüp dizginlere kuvvetle asılarak, hayvanın omzunu kısrağa doğru çevirdi. Üzengilerin üzerinde dengede duran Osman bu karşı atağa çabucak cevap veremedi ve iki hayvan olanca ağırlıklarıyla birbirlerine girdiler. Deve neredeyse atın iki katıydı. Kısrağı sersemleyip ön dizlerinin üstüne çöktü. Osman hayvanın boynuna fırlamıştı.

Bir akrobat gibi dengesini sağlayarak yeniden eyere oturdu ve kılıcına el attı. Kısrağı yeniden ayaklanmıştı ama, deve o arada mesafeyi iyice açarak nehir kıyısına ulaşmıştı.

Nehre atılmadan önce Penrod ancak bir an inceleme fırsatı buldu. Kıyının yüksekliği üç metre kadar vardı ve aşağıdaki su yeşil ve derin görünüyordu. Karşı kıyı en az bir buçuk kilometre ötedeydi ve kuzeyde, akıntıyla Hartum'a doğru giden üç heybetli papirüs ve kamış adacığı vardı. Ancak bu gözlemleri yapabilmışti Penrod. Arkalarından Osman'la adamları hızla gelirken deveyi doğruca nehre sürdü.

"Allah aşkına! Ben yüzme bilmem," diye feryat etti Yakub.

"Burda kalırsan toplarını Derviş kadınlarına kaptıracaksın," diye anımsattı Penrod.

Yakub, "Yüzerim o zaman," diye fikrini değiştirdi hemen.

"Akıllı Yakub!" diye homurdanan Penrod duraksayan devenin boynunu üvendireyle

sertçe dürtüyordu. Hayvan sonunda o kadar hızla atıldı ki, tutunmaya çalışan Yakub, Webley'i düşürdü. Bağırsakları düğümleyenmiş gibi hissederek, büyük bir şapırtıyla suya düştüler. Savaşçılar atlarını dizginleyip kıyıda döneniyor ve suyun üstünde bata çıka ilerleyen adamlara ateş ediyorlardı.

"Durun!" diye öfkeyle bağırdı Osman ve al-Noor'un tüfeğinin namlusuna vurdu. Karışmakta çok geç kaldığı için öteki namlulardan birinden fırlayan kurşun deveye isabet etti ve hayvanın omurgasına çarptı. Dehşete düşen hayvan ön ayaklarıyla çaresizce yüzmeye çalışıyordu, ama felç olan arka bacakları yüzünden sadece olduğu yerde küçük daireler çizerek korkuyla bağıyordu. Aldığı önemli yaraya rağmen, şişirilmiş tulumlar yüzünden suyun üstünde kalmıştı.

"Beni bir kez daha atlattığını sanıyorsun," diye bağırdı. "Ama ben Osman Atalan'ım ve hayatın bana ait."

Penrod, emirin ses tonundaki sahte kabadayılıktan, çoğu çöl Arabi gibi onun da yüzmeye bilmediğini tahmin etmişti. Karada ne kadar vahşi olursa olsun, ne kendini, ne de güzel kısırağını, cinin ve bu suları işgal eden canavar Nil timsahlarının kucağına atamazdı. Düşmanını bu akıntılı yeşil suda takip etmeyecekti.

Osman bir dakika kadar düşmanıya teke tek, yalın kılıç dövüşme arzularıyla mücadele ettikten sonra, sağ eliyle keskin ve etkili bir hareket yaparak, "Öldürün onları!" diye emretti. Savaşçıları bir anda yere atlayıp kıyıya dizilivermişlerdi. Suda bata çıka ilerleyenlere kurşun üstüne kurşun yağdırmaya başladılar.

Penrod tek koluyla Yakub'u yakalamış, can çekişen deveyi siper alarak suyun üstünde çekiştiriyordu. Akıntı onları sürüklerken, Osman'ın adamları da kıyıda koşarak izliyor ve ateş etmeyi sürdürüyorlardı. Ancak akıntının her dalgasıyla birlikte, aralan biraz daha açılmaktaydı. Sonunda rasgele bir kurşun deveyi başından vurdu ve hayvan bir kütük gibi hareketsiz kaldı.

Penrod kuşağından hançerini çıkarıp son anda deveye bağlı tulumlardan birinin bağlarını kesmişti. "Şuna tutun cesur Yakub," diye Yakub'u çekiştirdi ve korku içindeki Arap kayışı yakaladı. Devenin cesedinden ayrıldılar ve Penrod ağır ağır yüzerek nehrin ortasına doğru ilerlemelerini sağladı.

Afrika gecesi aniden üstlerine çöktüğünde, kıyıda Dervişler birer silüete dönüştüler, ateş ettikçe tüfeklerinden çıkan parıltılar görünüyordu. Penrod her iki bacağını çırparak ve tek koluyla Yakub'u çekip tek koluyla kulaç atarak yüzmeye devam etti. Yakub deri tulumu sıkıca tutunmuş, yavru bir köpek gibi tir tir titriyordu. "Nehrin bu kısmında bir öküzü boynuzlarıyla yutacak kadar büyük timsahlar vardır." Dişleri takırdadı ve ağız dolusu su yuttu.

"O zaman kendilerini sıksa bir Jaalin için zahmete sokmazlar," diye rahatlattı Penrod, onu. O sırada karanlıkta koca bir kütle belirmişti burunlarının dibinde. Bu, yüzen papirüs ve saz adalarından biriydi. Penrod sarkan bir tutam saza tutunup hem kendini, hem de Yakub'u adanın üstüne çekti. Bitkiler birbirlerine öyle sıkı dolanmışlardı ki, bir fil sürüsü

bile barınabilirdi yüzer adada. Adayı Hartum'a doğru yöneltmeye çalışırken, ayaklarının altında hafifçe dalgalanmıştı. Yere uzanıp güç toplamaya ve doğu kıyısını incelemeye başladılar.

Penrod böylesine karanlık bir gecede kenti görmeden geçip gitmekten korktuğu için, gözlerini acıtacak kadar dikkatle bakıyordu kıyıya. Birden Mukran Kalesi'nin çirkin hatlarını seçtiğini sandı ama gözleri ona oyunlar oynuyordu ve dikkatle bakınca görüntü kayboldu. "Böyle bir yolculuktan sonra, Hartum'u gece görmeden geçip gitmek aptallıkların en büyüğü olur," diye mırıldandı ve kuşkularını dağıttı.

Akıntının aşağısından top atışları duyuluyordu. Uzanıp papirüs saplarının arasından görmeye çalıştı. Nehrin Omdurman yakasında parlayan parlak turuncu patlamaları görebiliyordu. Birkaç saniye sonra mermiler doğu kıyısında patladı ve Hartum kıyısı aydınlandı. Bu kez Mukran Kalesi'ni ve ötesindeki konsolosluk sarayını kesin olarak görmüştü. Sırtarak David Benbrook'un Derviş topçularının gece atışlarına isim takışını hatırladı. En azından umarım cephaneleri henüz bitmemiştir, diye düşünerek Yakub'a ne yapmaları gerektiğini anlatmaya başladı.

"Burda emniyetteyiz," diye itiraz etti Yakub. "Burda kalırsak akıntı bizi tam zamanında kıyıya ulaştıracak ve biz de insan gibi yürüyerek karaya çıkacağız, iguanalar gibi yüzerek değil."

"O iş anca Shabluka Boğazı'na ulaşırsak olur ve bu sal mutlaka batır orda. Sen de gayet iyi biliyorsun ki orası en korkunç nehir cininin yaşadığı yer."

Yakub birkaç dakika düşündükten sonra, "Cesur Yakub cinden korkmuyor, ama sizi kollamak için kente kadar sizinle yüzecek," dedi.

Deri tulumdaki havanın yarısı kaçmıştı, salın en uygun noktaya gelmesini beklerken yeniden şişirdiler. O arada ay çıktı ve Derviş bombardımanı kesildiği halde, kentin silüetini ve hatta birkaç ocaktan yükselen dumanı görebildiler. Sessizce suya süzöldüler. Yakub'un cesareti her dakika artıyordu. Penrod, ona bacaklarını nasıl çırpacağını ve tulumu suda nasıl idare edeceğini göstermişti.

Yorucu bir yüzüşten sonra Penrod ayağının karaya değdiğini hissetti. Tulumu bıraktı ve Yakub'u da karaya çekti. "Korkusuz Yakub bu cılız suyun tüm timsahlarını ve cinlerini yendi." Yakub meydan okur bir tavırla karadan suya doğru bakıp müstehcen bir el hareketi yapmıştı.

"Yakub o korkusuz çenesini kapasa daha iyi olur," diye önerdi Penrod. "Yoksa Mısırlı nöbetçilerden biri sırtına kurşunu yapıştıracak." Kente gizlice girmek istiyordu. Nöbetçiler tarafından vurulma tehlikesinin ötesinde, askerlerle temas kurduğu an, onu doğruca General Gordon'a götürürlerdi. Oysa Baring'in emri üzerine, önce Benbrook'a mesajını iletmesi ve ancak ondan sonra Gordon'a rapor vermesi gerekiyordu.

Penrod, El Obeid felaketinden önce ve sonra Hartum'da aylarca kalmıştı, o yüzden nehir kıyısında yer alan tüm savunma ve tahkimat noktalarını gayet iyi biliyordu. Duvarlardan ve kanaldan yeterince uzak durarak hızla güney eteklerine doğru ilerlemeye başladı.

Hemen hemen tam Fransız konsolosluğunun kubbeli çatısının karşısından kanal kıyısına yanaştı. Etrafı kolaçan ettikten sonra suya girdiler. Suyun derinliği en çok çenelerine kadar geliyordu.

Öteki tarafa geçince, devriyelerin geçişini beklemek için hurma ağaçlarının altına yattılar. Penrod, adamları görmeden önce Türk tütününün kokusunu almıştı. Önlerindeki patikadan, tüfeklerini sürüyerek aylak aylak geçtiler, çavuşları sigara tütürüyordu. Çapaçul Mısır birliklerinin tipik davranış şekliydi bu.

Onlar geçer geçmez kent duvarlarının dışına uzanan kanalizasyon hendeğine atladılar. Hendeğin içindeki balçık leş gibi kokuyordu, ama yüzerek tüneli geçip Fransız konsolosluğunun arka duvarını geride bıraktılar ve eski kente ulaştılar. Penrod bu kadar kolay geçmiş olmalarından rahatsızlık duymuştu. Gordon'un savunma noktalarında sorunlar vardı mutlaka. Kuşatmanın başında emrinde yedi bin Mısırlı bulunuyordu, ama belli ki bulaşıcı hastalıklar ve kaçaklar bu sayıyı oldukça azaltmıştı.

İssiz dar sokaklardan hızla geçtiler, şişmiş insan ve hayvan cesetlerinin etrafından dolanıyorlardı. Kargaların ve akbabaların iştahı bile yetmemişti bu bolluğu tüketmeye. İşgal altındaki bir kentin, ölüm ve çürümüşlük kokusu doluyordu burun deliklerine. Buna kolera kokusu dendiğini de duymuştu.

Penrod cep saatini kontrol etmek için durdu ve saati kesesinden çıkarıp kulağına götürdü. Nehir banyosuna dayanamamıştı ne yazık ki saat. Aya bakarak gece yarısını geçtiğine karar verdi ve hızını iyice artırdı. Konsolosluk sarayının kapısına ulaştıklarında, birkaç pencerede hâlâ ışık vardı. Ön kapıdaki nöbetçi, kutusuna kıvrılmış bir köpek gibi uyuyordu. Tüfeğini de duvara dayamıştı. Penrod adamı tekmeyle uyandırmadan önce tüfeği aldı. Nöbetçi çavuşuyla tartışmaları epey zaman aldıysa da, görünümüne ve giysilerine sinmiş kokuya rağmen Penrod sonunda adamı bir İngiliz subayı olduğuna ikna edebilmişti.

David Benbrook'un bürosuna gitmesine izin verildiğinde, konsolosun lamba ışığında okuduğunu gördü. Okuma gözlüklerini burnunun üstünden alıp ayağa kalkarken, bu ani ziyaret karşısında sinirlenmiş görünüyordu. Kadife bir ev ceketini giymiş ve önüne dağ gibi evrak yığmıştı. "Ne oluyor?" diye sordu sinirle.

"İyi geceler konsolos," diye selam verdi Penrod. "Sizi gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama Kahire'den Sir Evelyn Baring'in mesajıyla ancak şimdi gelebildim."

"Tanrı ruhumu korusun!" diyen David hayretler içinde bakakalmıştı Penrod'a. "Siz İngilizsiniz!"

"Evet efendim. Daha önce sizinle tanışma şerefine nail olmuşum. Ben, 10. Süvari Birliği'nden Yüzbaşı Ballantyne."

"Ballantyne! Tabi ki gayet iyi hatırlıyorum sizi. Aslına bakarsanız birkaç gün önce de sizden söz ediyorduk. Nasılsınız sevgili dostum?" El sıkıştıktan sonra David mendilini burnuna tuttu. "Sanırım ilk iş banyo yapıp temiz bir şeyler giymelisiniz." Hizmetkâr ziline

bastı. "Bu saatte hâlâ sıcak su olduğundan emin değilim, ama kazanın ısınması fazla uzun sürmez."

David Benbrook, Penrod'a kaynar su temin etmekle kalmadı, bir parça parfümlü Paris sabunu ve tıraş bıçağı da verdi. Penrod tıraşını olurken o da seramik döşeli banyodaki klozet kapağının üstünde oturdu. Penrod'un çıplaklığının farkında değil gibiydi ve küçük deri kaplı bir deftere bazı notlar alıyordu Penrod uzun ve kapsamlı mesajını tekrarlarken. Sonra coşkuyla General Stewart'ın kurtarma operasyonu ile ilgili hazırlıklarına dair sorular sormaya başladı. "Daha Wadi Halfa'dan ayrılmadı mı?" diye bağırdı hayretle. "Umarım o gelene dek dayanmayı başarırız."

David ile Penrod hemen hemen aynı yapıdaydılar. David'in botlarından biri bile, ismarlama yapılmış gibi olmuştu genç adama. Penrod'un beli oldukça dardı, ama pantolonun belini kemerle sıkıp yeni ütülenmiş beyaz gömleği de içine sokunca mesele kalmamıştı. Penrod giyinince David, onu tekrar çalışma odasına götürdü. "Ağzınızı çalkalayacak kadar bile konyağım yok ne yazık ki," dedi, bir hizmetkâr Penrod'un önüne şahane bir Sevres porselen tabağı koyarken. Tabakta küçük bir porsiyon darı keki ve parmak kadar da keçi sütünden yapılmış peynir vardı. "Fazla basit korkarım."

"Gayet besleyici efendim." Penrod darıdan atıştırmaya başlamıştı.

"Mesajınıza gerçekten çok sevindim Ballantyne. Aylardır tamamen karanlıktayız burda. Kahire'den gelmeniz ne kadar sürdü?"

"Geçen ayın on dokuzunda ayrıldım ordan efendim."

"Bayağı iyi gelmişsiniz doğrusu." David başını salladı. "Şimdi, söyleyin bakalım Londra gazeteleri neler yazıyor?" Penrod'un aktarabileceği tüm haberleri duymaya son derece hevesliydi.

"General Gordon ile Bay Gladstone arasındaki itilafı açıkça yazıyorlar efendim ve kamuoyu, ağırlıklı olarak General Gordon'un tarafında. Hartum'un ele geçirilmesini, General Gordon'un kurtarılmasını ve vahşilerin aklının başına getirilmesini istiyorlar."

"Sizin fikriniz nedir yüzbaşı?"

"Görevdeki bir asker olarak böyle konularda fikir yürütemem efendim."

"Çok akıllıca," diye gülümsedi David. "Ama bir vatandaş olarak başbakanda bir eksiklik buluyor musunuz?"

Penrod durakladı. "A açıkça konuşabilir miyim efendim?"

"Ben de bunu yapmanızı rica ediyorum zaten. Söyledikleriniz aramızda kalacak. Sözüme güvenebilirsiniz."

"Bence Bay Gladstone, General Gordon'un hayatını kurtarmak üzere nehrin yukarsına bir ordu göndermeyi reddetmekle, İngiliz kamuoyunda çoğunluğun inandığı gibi korkaklık ya da kararsızlık etmiş olmuyor. Generalin tek yapacağı istibotlardan birine atlayıp yuvaya dönmek. Bence başbakan, ulusal kaynakları, sırf bir adamın kişisel onurunu korumak için Sudan'ın ortasında böyle maliyetli ve riskli bir operasyona sokmayı adil bulmuyor."

David derin bir nefes aldı. "Eh layığı mı buldum! Açıkça fikrinizi söylemenizi istedim ve cevabımı da aldım. Ama söyleyin Ballantyne acaba Whitehall'da, son derece atılgan ve inatçı bir subay, bu kadar insanı kendi tarafına çekti, diye hiç mi kişisel kızgınlık yok?"

"Öyle olmaması çok şaşırtıcı olurdu. Bu da Sir Evelyn'den size getirdiğim mesajda açıkça ortaya konuyor zaten."

David, Penrod'u ciddi bir şekilde inceledi. Sadece hoş bir adam değil, diye düşündü, omzunun üzerinde düşünen bir kafa da taşıyor. "Yani siz Wolseley'in bizi kurtarmasına karşısınız?"

"Ah asfa," diye güldü Penrod. "Ben bir askerim ve askerlere savaş iyi gelir. En yoğun yerinde bulunmak isterim ve akıllıca görünmese de, ki görünmemesi normaldir, işler kötü de gidecek olsa ki, bu da oldukça mümkün, yine de bu isteğim geçerlidir."

David de onunla güldü. "Savaş nadiren akıllıca görünür," diye hak verdi. "Bunu bir askerden duymak iyi geliyor. Ama Gladstone neden fikrini değiştirmiş ve bir ordu yollamaya karar vermiş?"

"Halkın ortaya koyduğu istekler Bay Gladstone'nin daima kabullendiği şeylerdir. Sir Evelyn Baring'den anladığım kadarıyla, başbakana bu iş için sadece tek bir tümen gerektiği söylenmiş. Nihayet, gönülsüzce de olsa kararını verdikten ve halka açıkladıktan sonra, savaş bakanlığı çok daha büyük bir kuvvet talebinde bulunmuş. Tabii karar o andan sonra değiştirilemeyeceği için kurtarma ordusu tek bir tümenden değil on bin adamdan oluşturulmuş."

Köşedeki saat tekrar vurana kadar zaman akıp geçmişti. David hayretle saate baktı. "İki olmuş, hay Allah! Gordon'la görüşmeden uyumak için sadece birkaç saat bıraktık size. Onunla çok sıcak saatler geçireceğinizi tahmin ediyorum."

Hizmetkârlar bekliyordu ama David, onları gönderip Penrod'u misafir odalarından birine kendisi götürdü. Hava o kadar sıcak ve nemli, Penrod da o kadar yorgundu ki, David'in temin ettiği kalın flanel pijamayı giymedi bile. Çırlıçıplak soyundu ve çarşafın altına girerken kamasını da yastığının altına soktu. Sonra rüzgârda sönen bir mum gibi dalıp gitti.

Nefes alışında bir değişiklik olmadan uyandı ve derhal, odasında birinin olduğunu hissetti. Uyuyormuş gibi yaparken, bir yandan da nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kirpiklerinin arasından perdelerin inik olduğunu ve odaya gün ışığı girmediğini görmüştü. Daha sabahın erken saatleriydi. Parmaklarının arasında hançerin kabzasını hissedene kadar elini yavaşça yastığın altında kaydırdı. Kıvrılmış bir engerek yılanı gibi darbeyi beklemeye başladı.

Yatağının yanında hafif ayak sesleri duyuldu ve birisi hafifçe, asabi bir şekilde öksürdü. Bu küçük ses ona atılacağı yönü göstermişti. Hemen yataktan fırlayıp davetsiz misafiri yere yıktı, tek eliyle boğazını sıkarken ötekiyle de hançerin ucunu dayadı. "Kıpırdarsan seni öldürürüm," diye fısıldadı Arapça. "Kimsin sen?"

Sonra yakaladığı kişinin gül goncası gibi koktuğunu ve elinin altındaki boynun ipeksi ve

pürüzsüz olduğunu fark etti. Altındaki beden tafta giysiler içindeydi, ince kumaşın altından gayet hoş girinti ve çıkıntılar hissediliyordu. Elini bırakıp ayağa fırladı. Esiri kalkıp otururken hayret ve ilgiyle izledi. Parlak sarı saçlı genç bir kadına saldırıp tehdit ettiğini kavraması birkaç saniye sürmüştü. Ve yerde etekleri dağılmış bir şekilde otururken gözleri çıplak kaşığıyla aynı hizadaydı ve bakışları, Penrod'un anatomisinin genellikle herkese göstermediği parçasına takılmış durumdaydı.

Hançeri elinden bırakmadan yataktaki çarşafı kapıp sarınmaya çalıştı. O arada da, bu kez genç kadına arkasını da gösterdiğini fark etmişti. Aceleden eli ayağına dolaşıyordu, ama sonunda iyi kötü örtünüp onun yüzüne tekrar bakmayı becerebildi.

"Çok utandım Bayan Benbrook. Karşımdakinin siz olabileceğini hiç düşünemedim. Beni gafil avladınız."

Kızın solgun yanakları giderek gül gibi kızarıyordu, bir yandan da sanki uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi. Korsesinin altında göğsü inip kalkıyordu. "Eğer ben, sizi gafil avladıysam bayım, bilin ki siz de beni çok korkuttunuz. Kimsiniz ve burda ne... "Yeni saç modeline rağmen adamı tanıyınca elini ağzına götürmüştü birden. 'Yüzbaşı Ballantyne!"

"Hizmetinizdeyim hanımefendi." Hem çarşafı, hem de hançeri tutmak zorunda olduğundan reverans yapmakta biraz zorlandı. Kız aniden ayağa kalktı, bir an ona çılgınca baktı ve koşarak odadan çıktı. Penrod ardından bakakaldı. Onun ne kadar göz okşayıcı olduğunu unutmuştu ve hiçbir şey bunu bozamıyordu. Sonra kendi kendine sırtıttı. "Sırf bu bile bu yolculuğa değerdi," diye söylendi.

Tıraş olup giyinirken ıslık çalıyordu, sonra aynada kendine göz kırptı ve yüksek sesle, "Belki gelecek sefer beni daha kolay tanır, ne de olsa hakkımda hatırlayacağı daha çok şey var," dedi. Sonra merdivenlerden inmeye başladı.

David çoktan kahvaltı masasına oturmuştu fakat beyaz gömleli hizmetkârlar dışında yalnızdı. "Bunlardan biraz alın." Penrod'un tabağına bir kaşık dolusu donuk yeşil, şekilsiz bir madde koydu. "Tadı pek güzel değil, ama gerçek bir otorite bana çok besleyici olduğunu söyledi."

Penrod tabağındakileri kuşkuyla süzdü. Yeşil peynir gibi bir şeylerdi. "Bu nedir?"

"Anladığım kadarıyla kamış ve saz saplarından yapılmış, kızım tarafından. Bol bol yiyoruz bunlardan. Aslında, günlük istihkakımız adam başı bir kap dariya düşürüldüğünden beri başka bir şey pek yemiyoruz."

Penrod ihtiyatla bir çatal alıp ağzına götürdü tabağındakinden. "Kızınıza takdirlerimi iletin lütfen. Gerçekten çok lezzetli." İkna edici bir tonda konuşmaya çalışmıştı.

"Gerçekten de fena değil. Bir de Worcester sosuyla veya Gentlemen's Relish ile deneyin. Yakında alışsınız. Şimdi General Gordon'u ziyaret edelim mi?"

General Gordon düşman tarafını incelemekte olduğu pencereden döndü. İnsanı altüst eden o mavi bakışıyla Penrod'u süzüyordu konuşurken. "Rahat, yüzbaşı. Kahire'den buraya rekor sürede gelmişsiniz."

Bunu nereden biliyordu? Penrod birden anladı. Elbette korkusuz Yakub'un övünmelerine borçluydu bu şaşkınlığını.

General Gordon raporunu ve Sir Evelyn'den getirdiği mesajı sessizlik içinde dinledi. Konuşması bitince, Gordon hemen yanıt vermedi. Uzun odada aşağı yukarı yürüyordu. Sonunda pencerenin önündeki masaya yayılmış, büyük ölçekli Sudan haritasına bakmak için durdu. Pencerelelerde manzarayı bölecek bir şey yoktu, camlar Derviş gülleleri yüzünden kırıktı, ama Gordon, ne karargâhını sağlamlaştırmak, ne de kendisini korumak için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece kentin güvenliği ve halkın durumuyla ilgili gibiydi.

"Sanırım, birkaç ay geç kalmış olsa da, halkı kurtarmaya geldiği için başbakana şükran duymalıyız," dedi sonunda. Sonra Penrod'a baktı. "Benim için tek teselli, personelim arasında artık bir tane de olsa bir İngiliz subayı olması."

Bu sözler üzerine Penrod omuriliğindeki ilk ürpertiği hissetti. "General Stewart'tan almış olduğum emre göre efendim, mesajımı size iletir iletmez Wadi Halfa'ya dönmem gerekiyor. Metemma'daki saldırı için Nil'i aşmak üzere yeni kurulan Deve Müfrezesi'ne rehberlik etmem emredildi."

Gordon bunu bir an düşünüp kafasını salladı. "General Stewart daha Wadi Halfa'dan ayrılmadıysa Metemma'ya ulaşmasına aylar var demektir. Burda Wadi Halfa'da oturup beklemekten daha çok işe yararsın. Üstelik, orda bu işi yapacak bir sürü uzman rehber vardır. Kurtarma Birliği Abu Hamed'e vardığında, bu konuyu yeniden düşünürüm. Ama o zamana kadar sana burda ihtiyacım var."

Penrod tartışmanın yararsız olacağını anlamıştı. Çarpışma ve zafer düşleri tuzla buz olmuştu. Kente doğru Metemma'daki savaşı kazanmış müfrezelerin başında at sürmek varken, şimdi kuşatma altındaki Hartum'da sıkıntıdan patlamaya mahkûm olmuştu.

Zamanımı beklemeli, anımı kollamalıyım, diye karar verdi ve gerçek duygularını dışarı vurmadı. "Size bağlı olarak görev yapmak onurdur general, fakat bu emirleri yazılı olarak almak isterdim."

"Alacaksın o zaman," diye söz verdi Gordon. "Ancak şimdi seni burdaki durum ve en acil, en büyük sorunlarımız hakkında bilgilendirmeliyim. Otur Ballantyne."

Gordon konudan konuya geçerek, gümüş bir tabakadan aldığı sigaraları zincirleme içerek hızla, adeta heyecanla konuştu. Penrod yavaş yavaş, onun ne kadar büyük bir baskı altında görev yaptığını ve kumandayı biriyle paylaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı. Kendisi gelmeden önce Gordon'un bu yükü paylaşmak için kimselere güvenemediğini tahmin etti. Penrod da rütbe olarak eşiti değildi, ama en azından birinci sınıf bir İngiliz subayıydı ve bir tekne dolusu Mısır subayına bedeldi.

"Görüyorsun Ballantyne burda tümüyle kontrol edemediğim görev ve sorumluluklarım var. Her gün, hem Mısırlı subayların yeteneksizlikleriyle, hem de düşüncesiz davranışlarıyla uğraşmak zorunda kalıyorum. Kasıtlı olarak emirlere karşı geliyorlar, sonuçlarından kaçabileceklerini bilseler görevlerini hiç yapmayacak ve zamanlarının çoğunu odalıklarıyla geçirecekler. Ancak ben yakaladığım zaman nadiren de olsa zahmet

edip ön cephenin savunma durumuna bir bakıyorlar. Kent düştüğünde, ki düşeceğine inanıyorlar, canlarını kurtarmak niyetiyle Dervişlerle çevirdikleri dalaverelerden, yaptıkları casusluklardan da haberim var. Kendi adamlarından çalışıyorlar. Askerler görev başında uyuyor ve kendi sıraları gelince de onlar çalışıyorlar. Tahıl ambarından çok miktarda darı çalındığından kuşkulaniyorum. Ben istihkak oranlarını azalttıkça kentin kadınları, çocukları sokaklarda bana tükürüp küfür ediyor. Sonunda adam başına günde bir tas tahıla kadar düştük." Bir sigara daha yaktı ve kibritin alevi birleştirdiği avuçlarında titreşti. Çabucak üfleyip Penrod'a gülümsedi. "Yani yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamışsındır. Üstelik kentle ilgili herkesten daha çok şey biliyorsun."

"Elbette bana güvenebilirsiniz general." Soğuk, neredeyse tepeden bakan bakışlarına rağmen, Penrod, onun kırılma noktasını merak ediyordu.

"Başlangıçta sana şu sorumlulukları vereceğim: Şu ana kadar gıdaların depolanıp dağıtılmasından Binbaşı al-Faroque sorumluydu. Çabaları en hafif deyimiyse, zavallıydı. Kanıtlayamam ama, kaybolan gıdalar hakkında bir şeyler bildiğinden kuşkulaniyorum. Bu işi derhal ondan alacaksın. Mümkün olan en kısa zamanda bana eldeki malzeme ile ilgili envanter çıkarmanı istiyorum. Savaş yasaları gereğince el koyma yetkin var. İsteddiğin her dükkâna el koyabilirsin. En ufak direniş bile şiddetle cezalandırılmalı. Yağmacıları ve karaborsacıları benden onay almadan kırbaçlatabilir ya da vurabilirsin. Askerler ve halk nahoş yasaları kabullenmek zorunda, alternatiflerin daha kötü olacağı konusunda ikna etmelisin hepsini. Bunu anladın mı?"

"Elbette general."

"Ryder Courtney'i tanıyor musun?"

"Adını duymuştum efendim."

"Bu kentin tüccarlarından biridir. Onu bir gemi dolusu darısını teslim etmeye zorladım. Fedakârlıktan hoşlanmayan açgözlü biri olduğu için buna içerledi. Kentte kendi arazisi var, etrafı çevrili ve resmi otorite onu bağlamazmış gibi davranıyor. Ona da gerçek durumu net bir şekilde anlatmanı istiyorum."

"Anlıyorum efendim," dedi Penrod ve kederle, demek ben artık bir süvari değilim, polis ve levazım subayı oldum, diye düşündü.

Gordon, onu izliyordu ve tepkisini algıladı ama üstünde durmadı. "Diğer işlerinin yanı sıra büyük bir nehir istimbotu var ve onu da işletiyor. Şu sıra atölyesinde onun onarım işleriyle uğraşmakta. Gemi tekrar hizmete girince, ilerideki askeri operasyonlar ve olası boşaltma durumlarında işe yarayabilir, yani Stewart'ın birliği vaktinde yetişemezse. Courtney'in ayrıca atları, develeri ve daha bir sürü şeyi var ve bunlar da etrafımızdaki Derviş baskısı arttığında hayati önem taşıyabilir." Gordon toplantının bittiğini göstermek istercesine ayağa kalktı. "Onun niyetlerini ve kayıp darı hakkında neler bildiğini de öğren Ballantyne. Sonra da bana rapor ver."

Penrod, Ryder Courtney'in ününü biliyordu. David Benbrook ondan söz etmişti. Hatta Sir

Evelyn Baring dahi lafını etmişti. Becerikli ve zor birine benziyordu. Eğer Penrod, Gordon'un emrettiği gibi davranacak olsa, Courtney'in kapısına dayanıp kendini ve niyetini göstermesi gerekirdi. Ama, diye düşündü, aslında önce biraz bilgi toplamak gerekiyor.

Sarayın bahçesinden geçip nehir kapısından çıktı. Nöbetçi yoktu kapıda ve hemen bunu not etti. Gelişini ilan etmemek için kıyı boyunca hızla ve dikkatle ilerledi. Birinci savunma tabyasındaki askerler, sere serpe yatmış bezgin bir halde bakınıyorlardı. Penrod, Gordon'un hızlı adalet anlayışından haberdardı. Mısır garnizonunun topluca kıyıya uğrayıp yok olması gibi bir arzusu yoktu. O yüzden onlara görevlerini hatırlatmak için botlarını ve bastonunu kullanmayı tercih etti.

Kente son gelişinden bu yana inşa edilen top bataryaları ve tahkimatlar boyunca yürümeye devam etti. Askeri düzen, bütün bunların General Gordon tarafından planlanarak yapılmış olduğunu kanıtlıyordu. Sahra toplarına bakındı ve topçu sınıfından olmadığı halde, silahlara gerekli özen ve bakımın yapılmadığını fark etti. Maalesef cephaneye yetersizliği de çok belli oluyordu. Soruşturunca, topçular ateş açmalarının yasak olduğunu, subaylarından emir almadıkça nehrin öteki yakasına tek bir gülle dahi atamadıklarını anlattılar. Oysa Dervişlerin böyle bir kısıtlaması yoktu ve sabah, akşam keyiflerine göre ateş açıyorlardı, hedefi vurmak diye bir endişeleri de yoktu. Genellikle günün orta kısmı sakin geçiyordu, çünkü her iki taraf da sıcaktan baygın düşmekteydi.

Penrod hızla yürüyerek limanı geçti. Limandaki beyaz nehir istimbotunu görmüştü, geminin makine parçaları onarılmak üzere taş iskeleye dağılmış durumdaydı. Gövdesi ve üst kısımları şarapnel parçalarıyla delik deşik olmuştu. Bir Arap güruhu delikleri yamayıp boyamakla uğraşıyordu. Başlarında beyaz bir adam vardı ve adamları çalıştırmak için Glasgow rıhtımlarına has bir şiveyle ettiği küfürler, suda yansiyarak gayet net duyuluyordu. İstimbotun nehre açılabilmesi için haftalar, hatta aylar gerekirmiş gibiydi. Penrod Mavi Nil kıyısından Burri Kalesi'ne ve mühimmat deposuna doğru yoluna devam etti.

Top atışlarından delik deşik olmuş sokaklara dalınca, hemen hemen başıyla aynı hizaya gelen pencerelerden ve yıkık dökük balkonlardan ona bakan kahverengi yüzler gördü. Kadınlar, çok zayıflamış iskorbütten perişan olmuş çıplak bebeklerini ona göstermek için kucaklarına alıyorlardı. "Açız, efendi. Bize yiyecek ver," diye yalvarıyorlardı. Onların çığlıkları, sokağın karanlık köşelerine sinmiş dilencileri de uyandırmıştı. Eteklerine yapışan dilencileri bastonuyla dağıttı.

Burri Kalesi'nin korkuluklarında ki silahlar, Mavi Nil'in kuzey kıyısına ve onlara bakan Derviş bataryalarına dönüktü. Penrod onları incelemek için durdu ve düşmanın pek az önlem almış olduğunu fark etti. Çıplak gözle bile, karşı kıyıda gizlenmeden dolaşan figürleri seçebiliyordu. Bazı Derviş kadınları nehir kıyısında çamaşır yıkıyor ve kurusun diye de Burri Kalesi'nin karşısına diziyorlardı. Gordon'un elindeki cephanenin ne kadar az olduğunu anlamış olmalıydı.

Burri Kalesi'nin arkasında, cephaneye ve öteki savaş gereçlerinin bulunduğu, çirkin

mühimmat depoları yer alıyordu. General Gordon bunları şehrin tahıl ambarı olarak kullanmaktaydı. Girişte ve harap olmuş duvarları tutan köşelerde nöbetçiler vardı. Gordon'un söylediğine göre, bu nöbetçiler ve duvarları onaran adamlar bile, Ryder Courtney'in veya Mısırlı subayların ya da tahıl ambarlarını soyan öteki kişilerin hünerleriyle başa çıkamıyordu. Ama şimdi depoyu ziyaret etmenin veya içindekileri denetlemenin sırası değildi. O daha sonraki işti. Penrod, Ryder Courtney'in az ötede, hemen hemen kenti güneydeki çölden gelecek saldırılardan koruyan kanal boyunca yayılan, etrafı çevrili, binalarla dolu çiftliğine yönelmişti.

Yaklaşırken duvarların ardında, kanal kıyılarında alışılmadık bir hareketlilik olduğunu gördü. Bu duruma şaşırdığı için yoldan ayrıldı ve toprak set boyunca devam eden patikaya saptı. İlk başta, kanalda çalışan onca adamın bir tür barikat yaptığını sandı. Sonra, toprak setten, Courtney'in mülkünün arka kapısına başlarının üstünde bir şeyler taşıyan kadınları fark etti.

Daha yakma gelince, koca bir nehir sazi adacığının adeta kanalı kapatmış olduğunu gördü. Önceki gün Yakub'la birlikte Osman Atalan'dan kaçmak için üstüne çıktıkları adacığa benziyordu. Düzinelerce Arap ot adasının başına üşüşmüştü. Üzerlerinde sadece peştamallar, ellerinde tırpan ve oraklar vardı. Papirüsleri ve nehir sazlarını kesip kadınların taşınması için demetler halinde diziyorlardı.

Ne tür bir iş çeviriyorlar acaba, diye merak etti. Ve nasıl olmuştu da bu saz adacığı gelip tam Courtney'in işine yarayacak bir yerde durmuştu? Birden cevabı anladı. Elbette! Bunu nehirde yakalayıp halatla bağlamışlardı, sonra da kas gücüyle kanala çekmişlerdi. Adam gerçekten söylendiği gibi kurnaz biriydi.

Çalışanlar, Penrod'u saygıyla selamlayıp Allah'tan iyilikler niyaz ediyordu. O da akıcı ve konuşma diline uygun bir Arapça ile yanıt verince etkilenmiş görünüyorlardı. Her ne kadar üniforma giymemiş olsa da, onun Abadan Riji olduğunu ve Osman Atalan ile en iyi savaşçıları atlatarak Hartum'a geldiğini biliyorlardı. Belli ki Yakub tüm kente kahramanlıklarını yaymıştı.

Penrod, kadınların ardından mülkün arka kapısına yürüyünce kimse karşı çıkmadı. Kendini geniş duvarlarla çevrili, hummalı bir çalışmanın yürütüldüğü boş bir alanda bulmuştu. Kadınlar demetleri ortaya yığıyor ve tekrar getirmek üzere kanala dönüyordu. Başka bir takım da gruplar halinde oturmuş kesik sapsarı boylarına göre ayırmaktaydı. Kurumuş sapsarı atıyor, sadece hâlâ yeşil, taze ve sulu olanları seçiyorlardı. Sonra da onları türlerine göre ayırıyorlardı. En büyük yığını, sıradan papirüsler oluşturmuştu ama su sümbülleri ve başka üç çeşit daha ot ve saz da vardı. Belli ki nymphaea⁴ en değerli bitkiydi, çünkü onu papirüs ve su sümbülü gibi tozlu yere koymuyor, özenle çuvallara dolduruyorlardı. Başka bir grup kadın da bu çuvalları alıp götürüyordu. Sonra da genelde darıyı un haline getirmek için kullanılan uzun, içi oyuk bir tezgâhta dövülüyordu gelen malzemeler. Kadınlar uyum içinde, ağır tahta tokmaklarla az bir suyun içine yatırdıkları su nilüferlerini eziyorlardı. Bir yandan da, hareketleriyle uyumlu bir şarkı söylemekteydiler.

Dövülen su nilüferleri yeşil bir macun haline gelince, başka bir grup kadın macunu alıp büyük, siyah kil çanaklara dolduruyor ve başka bir kapıyla geçilen öteki bölmeye götürüyordu. Penrod merakla onları izledi.

Bu kez tiz ve otoriter bir ses tarafından durduruldu. "Kimsiniz ve burda ne işiniz var?"

Penrod karşısında boyları beline kadar gelen bir çift küçük kız bulmuştu. Biri koyu esmer, diğeri sarışındı. Birinin gözleri erimiş şeker rengi, ötekininkiler petunya mavisiydi. İki de gayet ciddi ifadelerle, dudaklarını büzmüş ona bakıyordu. Daha uzun ve esmer olan, hırçın bir ifadeyle yumruklarını kalçalarına böyle dayayarak, "Buraya giremezsiniz. Gizli bir yer burası," dedi.

İlk şaşkınlığını atlatan Penrod centilmence şapkasını çıkardı ve yerlere kadar eğildi. "Affınızı rica ediyorum hanımlar, izinsiz girmek niyetinde değildim. Lütfen özürlerimi kabul edin ve kendimi tanıtmama izin verin. Ben kraliçenin 10. Kraliyet Süvari Alayı'ndan Yüzbaşı Penrod Ballantyne. Şu an General Gordon'un emrinde görev yapmaktayım."

Ona bakmaya devam eden kızların duruşu yumuşamıştı. Kendilerine böyle nazik sıfatlarla hitap edilmesine alışık değildiler. Dahası, tıpkı pek çok öteki kadın gibi, Penrod'un cazibesine karşı koyamamışlardı.

"Ben Safran Benbrook'um efendim," dedi uzun boylu olan ve reverans yaptı. "Ama bana Saffy diyebilirsiniz."

"Hizmetinizdeyim Bayan Saffy."

"Ve ben de Amber Benbrook'um, ama bazı kişiler bana Midget ⁵ der," dedi sarışın olan. "Aslında bu isimden hoşlanmam ama sanırım kardeşimden biraz kısayım."

"Tamamen katılıyorum. Bu isim böylesine güzel bir genç hanıma yakışmıyor. İzniniz olursa ben size Bayan Amber diyeceğim."

"Nasılsınız?" Amber de reverans yaptı ve başını kaldırdığında ilk kez âşık olduğunu hissetti. Bu, göğsünü yakan ve sıkıştıran bir duyguydu, rahatsız ediyordu ama yine de hoştu.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi nefes nefese.

"Gerçekten mi? Nasıl oluyor bu, lütfeder misiniz?"

"Ryder'ın babamla sizin hakkınızda konuştuğunu duymuştum."

"Babanız, sanırım David Benbrook. Fakat Ryder kim?"

"Ryder Courtney. Sizin Hıristiyanlık âleminin en güzel favorilerine sahip olduğunuzu söylüyordu. Ne oldu onlara?"

"Ah!" dedi Penrod, yüzü birden donmuştu. "Kendisi kayda değer bir komedyen olmalı."

"O büyük bir avcıdır ve çok, çok akıllı biridir." Safran hemen Ryder'ı korumaya başlamıştı. "Dünyadaki her hayvanın ve her kuşun adını bilir, hem de Latincelelerini," diye ekledi gurur ve hayranlıkla.

Amber, Penrod'un dikkatini tekrar kendine çekmekte kararlıydı. "Ryder, hanımların sizi cesur, şık ve centilmen bulduğunu söylüyor." Penrod memnun olmaktan çok

önemsemezmiş gibi duruyordu. Amber masumca devam etti. "Ve sizin de içtenlikle onların görüşüne katıldığınızı."

Penrod konuyu değiştirdi. "Burda görevli kim?"

"Biziz," diye cıvıladı ikizler.

"Peki ne yapıyorsunuz? Çok ilginç görünüyor."

"Halkımızı beslemek için bitki kesmiği yapıyoruz."

"İşlemleri bana da anlatırsanız çok müteşekkir olurum." İkizler bu davete dayanamayıp onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışarak, her fırsatta ötekinin sözünü keserek atıldılar. Her biri Penrod'un bir elini yakalayıp avlunun içine doğru sürüklemeye başladılar.

"Önce en taze ve sulu yapraklar eziliyor, sonra da elekten geçiriliyor."

"Tohum ve çöplerden kurtulsun diye." Artık sırları saklamak gibi bir düşünceleri kalmamıştı.

"Ryder'in bu iş için tülbentleri var."

"Besin değerlerini korumak için iyice ezmek gerekir."

Sudanlı kadınlar ikişer ikişer bir araya gelmiş, yeşil macunu renkli örtülere yayıyor, sonra da karşılıklı geçip örtüyü sıkıyorlardı. Besin suları, ateşe oturtulmuş sac ayaklarının üstündeki büyük, siyah kazanlara akıyordu.

"Isıyı ölçüyoruz..." Safran koca bir termometre sallıyordu elinde ciddi bir tavırla.

"70 dereceye gelince," diye Amber sözünü kesti. "Protein pıhtılaşıyor..."

"Ben anlatıyorum," dedi Safran öfkeyle. "Ben büyüğüm."

"Sadece bir saat," dedi Amber de sert bir sesle ve nefes almadan konuşarak açıklamayı sürdürdü. "Sonra kesmikleri elekten geçirip tuğlalara seriyor ve güneşte kurutuyoruz." Sonra da zafer kazanmış bir edayla

Uzun, demir ayaklı masaların üzerinde sıralanmış düzgün, kareler halindeki nihai ürünleri gösterdi. Bunlar Penrod'un sabah kahvaltıda yediklerinden di.

"Buna yeşil kek diyoruz. Tadına bakabilirsiniz isterseniz." Amber bir parça kopardı ve ayak parmaklarının ucunda yükselip Penrod'un ağzına doğru uzattı.

"Enfes!" diye bağıran Penrod kahramanca yuttu lokmasını.

"Biraz daha alın."

"Harikaydı ama şimdilik yeter. Babanız Worchester sosuyla daha da güzel olduğunu söyledi." Amber'in minik, kirli elindeki parçayı da yemek zorunda kalmamak için nefes almadan konuşmuştu. "Bir günde ne kadar yeşil kek yapabiliyorsunuz?"

"Herkeseye yetecek kadar değil. Sadece kendimize ve bizim insanlarımıza yetecek kadar."

Yeşil keklerin yararlı olduğu belliydi. Burada çalışanlarda, kentin açlık çeken insanlarındaki gibi sorunlar yoktu. Aslında ikizler gayet sağlıklı görünüyorlardı. Sonra birden sabah ablalarıyla karşılaşmasını hatırladı. Onda da bir sorun yok gibiydi. Bu düşünce tebessüm etmesine yol açtı ve iki çocuk da bunu onun onayına yorarak aynı biçimde gülümsedi.

Penrod, Courtney'in kalesinde güçlü müttefikler kazandığını anlamıştı. "Siz gerçekten çok akıllı iki genç hanımsınız," dedi. "Bana geri kalan yerleri de gösterirseniz çok sevineceğim. Burda her tür ilginç şeyin olduğunu duymuştum."

"Hayvanları görmek ister misiniz?" diye haykırdı Amber.

"Maymunları?" dedi Safran.

"Beyaz çizgili Afrika antiloplarını?"

"Her şeyi," dedi Penrod. "Her şeyi görmek isterim."

Kısa süre sonra, ikizlerin Courtney'in mülkünde ki herkesin sevgilisi oldukları anlaşılmıştı. Hayvanların bakıcısı Ali'nin de dostu ve gözdesiydiler. Yaşlı adam onları görür görmez gülücüklere boğulmamak için kendini zor zapt ediyordu. Penrod'u kafesten kafese gezdirirken hayvanlara adlarıyla sesleniyor, yaklaşanları elleriyle besliyorlardı.

"İlk başta yeşil keki hiç sevmediler ama şimdi hepsi bayılıyor. Bakın nasıl da yalayıp yutuyorlar." Amber'di bunu söyleyen.

"Peki darı? Onu da seviyorlardır herhalde?" Penrod bir yem atmıştı kızın önüne.

"Ah, sanırım severler," diye Safran atıldı. "Ama bırakın hayvanları, insanlara yetecek kadar bile darı yok ki."

"Sadece günde birer kap veriyorlar," diye Amber de pekiştirdi.

"Ben, dostunuz Ryder'da bol bol darı olduğunu ve sattığını sanıyordum."

"Ah evet! Bir gemi dolusu vardı. Ama General Gordon hepsini aldı. Ryder çok kızmıştı."

Penrod, kızların masum açıklamalarıyla, General Gordon'un şüphelerine rağmen Courtney'in tahıl ambarından darı çalmak gibi bir suç işlemediğini öğrendiği için memnundu. Adama sempati duyması için bir neden yoktu, hele favorileri ve kendini beğenmişliği ile ilgili söylediklerinden sonra, ama yine de o bir İngiliz'di ve Gordon'un kuşkularında haklı çıkması Penrod açısından tatsız bir şey olacaktı.

"Arkadaşınız Ryder ile tanışmayı çok isterdim," dedi çekingen bir tavırla. "Beni onunla tanıştırmıydınız acaba?"

"Aaaa... tabi! Gelin bizimle."

Penrod'u çekiştirerek hayvanların bulunduğu kısımdan tekrar avluya ve avlunun öbür ucundaki küçük bir kapının önüne götürdüler. Sonunda ellerini bırakmış kapıya yetişmek için birbirleriyle yarışa başlamışlardı. Kapıyı hızla açıp içeri daldılar. Penrod da arkalarından yürüdü ve kapının ağzında durup odayı çabucak gözden geçirdi.

Belli ki, bu oda hem ofisi, hem de özel yaşama alanıydı mülk sahibinin. Karşı duvara dev gibi bir çift fildişi asılmıştı, Penrod'un o güne kadar gördüklerinin en büyükleriydi. Diğer duvarlar şahane İran halılarıyla ve koyu renk ahşap çerçeveler içindeki sararmış, soluk fotoğraflarla doluydu. Yerde daha da fazla halı vardı ve perdeyle ayrılmış bir bölümde leopar postuyla örtülü koca bir yatak bulunuyordu. Masif masa ve iskemleler yerli, parlak tik ağacından oyulmuştu. Kitaplıkta raflar dolusu deri kaplı jurnal, flora ve fauna ile ilgili bilimsel kitaplar görülüyordu. Koyu sarı fil dişlerin arasına dayanmış bir dizi

tüfek ve namludan doldurulan silah vardı. Penrod bu erkeksilikten hiç ödün vermeyen odayı incelerken, gözü odanın ortasında duran çiftte takıldı birden. Fıkr fıkr ikizler bile manzaranın yarattığı şokla donup kalmıştı.

Adamla kadın tutkuyla sarılmış, çevrelerindeki dünyadan tamamen kopmuş vaziyetteydi. Safran suçlayıcı bir çığlıkla sessizliği bozdu. "Onu öpüyor! Becky, Ryder'ı dudağından öpüyor!"

Ryder Courtney ve Rebecca Benbrook suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar ve kapıdaki grubu görünce donup kaldılar. Rebecca'nın yüzü solmuş ve Penrod'a bakan gözleri kocaman olmuştu. Penrod alaycı bir tavırla selam verdi. "Kısa sürede yine karşılaştık Bayan Benbrook."

Rebecca bakışlarını yere indirdi, bu kez yanakları kıpkırmızı olmuştu. O kadar sarsılmıştı ki, başı döndü ve ayaklarının üstünde sallandı. Sonra, büyük bir çaba harcayarak kendini topladı ve iki adama hiç bakmadan ileri atılıp kardeşlerini bileklerinden yakaladı. "Sizi korkunç çocuklar! Bir odaya girmeden önce kapıyı vurun diye kaç kez söylendi size?"

İkizleri sürükleyerek götürürken Safran'ın giderek azalan sesi duyuldu. "Onu öpüyordun. Senden nefret ediyorum. Seninle artık hiç konuşmayacağım. Ryder'ı öpüyordun."

İki adam, kız kardeşler arasındaki tartışmaları hiç duymamış gibi birbirlerine baktılar. "Bay Courtney, ziyaretimin uygunsuz bir zamana denk düşmediğini umarım."

"Yüzbaşı Ballantyne. Güzel kentimize dün gece vardığınızı duydum. Ününüz sizden önce geliyor."

"Belli ki öyle," diye kabul etti Penrod. "Ama yemin ederim ki nasıl olduğunu bilmiyorum bunun."

"Sizi temin ederim ki basit bir açıklaması var." Ryder, Ballantyne'in tanık olduğu olayla ilgili kaldıramayacağı türden şakalar yapmaya niyetli olmadığını görünce rahatlamıştı, böyle bir şey düşmanlıklarının ortaya dökülmesine yol açabilirdi. "Yol arkadaşınız Jaalin Yakub, Benbrook ikizlerinin dadısı ve ailenin sadık emektarı olan Nazeera adlı iyi hanımın yakın dostudur. Bu hanımın en belirgin kusurlarından biri de, belli ki düşük çenesi."

"Ah! Şimdi anladım. Belki de benim gelişimi bekliyordunuz zaten."

"Büyük bir sürpriz olmadı," diye itiraf etti Ryder. "Anladığım kadarıyla, General Gordon'un, ki tüm girişimlerinde başarılı olmasını dilerim, mühimmat deposundan kaybolan darı ile ilgili bazı soruları varmış."

Penrod doğrularcasına başını eğdi. "Görüyorum ki her konuda gayet iyi bilgilendiriliyorsunuz." Bir yandan Ryder Courtney'i delici bakışlarıyla süzerken, bir yandan da yatıştırıcı bir tebessümle gülümsüyordu.

"Olup bitenlerden haberdar olmaya çalışırım." Ryder'ın tebessümü ise bakışları kadar sertti. "Ama lütfen içeri buyurun dostum. Belki biraz erken ama size bir puro ve bir kadeh birinci kalite konyak ikram edebilir miyim?"

"Artık bu iki şahane şeyin dünya yüzünden silindiğini sanıyordum." Penrod, Ryder'ın gösterdiği koltuğa yürüdü.

Puroları ttmeye başlarken, kadehlerini kaldırıp birbirlerini selamladılar. Ryder, "Kahire'den buraya o kadar çabuk gelişinizin şerefine," dedi.

"Aslında dönüş yolunda olmayı isterdim."

"Hartum'un bir tatil beldesi olduğunu söylemek zor," diye hak verdi Ryder. Konyaklarını yudumlarırken temkinli bir şekilde sohbet ettiler. Ryder, Penrod'u ve geçmişini bildiği için pek bir şeye şaşmıyordu.

Penrod da hızla, yanlış bilgilendirilmediğini ve Ryder'ın güçlü bir kişiliği olduğunu, sert, çabuk düşünen ve kendini çabuk toparlayan biri olduğunu kavramıştı. Ayrıca kendine has bir yakışıklılığı vardı. Güzel Bayan Benbrook'un kendisini ona kaptırmasında şaşılacak bir şey yoktu. Acaba ne kadar kaptırımıştı? Bu adama olan bağlılığının derecesini sınamak ilginç olabilir. Penrod gözlerindeki elik pırlırtısını örtmek için kibarca gülümsedi. Ucunda güzel de bir ödül varsa, yeteneklerini ve zeksını ortaya koyacağı bir yarışa girmeye bayılırdı. Burada da aradığı dlden fazlası vardı. Evlenecek ağa gelmiş Bayan Benbrook'un Ryder Courtney'e gösterdiği yakınlık, kıza duyduğu ilginin daha da artmasına yol açmıştı. Belli ki, öyle gibi görünse de, bu kk hanım buzdan yapılmamıştı, yüzeyin altında gömülü duyguları vardı ve onları iskandil etmek çok keyifli olabilir. Kendi benzetmelerinden de pek hoşnuttu Penrod o anda.

"şu kayıp darıdan söz etmiştiniz," diye konuyu tekrar gündeme getirdi.

Ryder başını salladı. "Evet o konuya karşı kişisel bir ilgim var," dedi. "Daha önce o mal bana aitti. Büyük zahmetlerle, nehirde yüzlerce mil yol yaparak buraya getirildi ve sonra, Hartum'a ayak bastığım an, karşı konulamaz Çinli Gordon tarafından el kondu, hatta bir kısmı alındı." Susup bu haksızlığı düşünmeye başladı.

"Herhalde sizin elinizden çıktıktan sonra beler olduğu hakkında bir fikriniz yoktur?" diye sordu Penrod ihtiyatla.

"Bir parça araştırma yaptım," diye itiraf etti Ryder. Onun emriyle Bacheet birkaç haftadır darının izini sürüyordu. Hartum'un gizli kapaklı, dolambaçlı köşelerinde bile, onca mal sonsuza kadar saklanamazdı.

"Bu araştırmanın sonuçlarını ğrenebilmeyi çok isterdim."

Ryder kaşlarını atıp purosunun külünü silkti. Çöl havasında nem olmadığı için tütün yaprağı kuruyor ve ıra gibi yanıyordu. "Belki tesadüfen sevgili generalin kayıp dariyı bulana ödül vaat ettiğini duymuşsunuzdur? Allah biliyor ki, benden alırken fiyatta pek cimri davranmıştı. uvalına altı şilin vermişti."

"General, bana dlden söz etmedi." Penrod başını salladı. "Ama ona öneride bulunabilirim. uval başına altı şilinlik ödül, değerli bilgiler sağlayabilir bence, ne dersiniz?"

"Belki de sağlamaz," diye yanıt verdi Ryder. "Ancak uval başına on iki şilinlik bir ödülün kesin sonuç sağlayacağından eminim."

"İlk fırsatta kendisiyle konuşacağım," diye başını salladı Penrod. "Sanırım bu çok yüksek bir fiyat sayılmaz."

"Bonoları da pek işe yaramaz," diye uyardı Ryder. "Herkes Hidiv'in kendisine Kahire hazinesinden iki yüz bin sterlin harcama yetkisi verdiğini biliyor. Birkaç İngiliz altını tüm bülbülleri ormandan çıkartabilir."

"Bir fikir bundan daha şiirsel anlatılamazdı bayım," dedi Penrod.

Rebecca konsolosluk sarayının mazgallı siperleri arasındaki gizli köşesinde oturuyordu. Muhtemelen on dokuzuncu yüzyılda da hiç kullanılmamış ve bir daha da asla kullanılmayacak olan, koca bir antika topun arkasına sinmişti. Yün bir pelerine sarınmıştı ve ikizlerin bile onu burada bulamayacağını biliyordu.

Çöl ufkuna doğru gökyüzüne baktı ve Güney yıldızının konumundan, gece yarısını epeyce geçmiş olduğunu anladı, ama sanki artık bir daha hiç uyuyamayacakmış gibi geliyordu. Bir gün içinde tüm benliği altüst olmuştu. Kendini yakalanıp kafese konmuş vahşi bir kuş gibi hissediyordu. Sanki kanlar içinde, korku içinde kanatlarını kafesin tellerine çarpıyor. Yüreği yerinden fırlayacakmış gibi atarak kafesin dibine düşüyor ve umutsuzca bir kaçış çabasıyla kendini tekrar tekrar kafesin parmaklıklarına çarpıyordu.

Kendisine olanları anlayamıyordu. Neden böyle hissediyordu? Hiç anlamı yoktu ki. Zihni yine sabaha döndü, ikizler yıkanıp giyinince haftalık ev denetimini yapmaya başlamıştı. Mavi konuk dairesine girer girmez de, dört direkli karyoladaki yabancı vücudu fark etmişti. Hizmetkârlar herhangi bir konuktan söz etmemişlerdi ve kuşatma altındaki Hartum, normal konukların geleceği son yerdi. Bunu bilerek hemen odadan çıkması ve herkesi alarma geçirmesi gerekirdi. Neden yatağa yaklaştığını asla bilemeyecekti. Yataktaki figürün üstündeki çarşafı çeker çekmez, birdenbire avına saldıran bir leopar gibi üstüne atlamıştı. Sonra da kendini, elinde hançer olan çıplak bir adamın altında yerde yatarken bulmuştu.

O korkunç anı hatırlayınca başını öne eğip elleriyle yüzünü kapadı. Çıplak erkek vücudunu ilk kez görmüyordu. On altı yaşına bastığında, ailesi Rebecca'yı Avrupa'nın başkentlerinde bir tura çıkarmıştı. Annesiyle birlikte Michelangelo'nun David heykelini görmeye gitmişlerdi. Heykelin olağanüstü güzelliği karşısında çarpılmıştı ama soğuk beyaz mermer onda sıkıntı verici duygular uyandırmamıştı. Hatta hiç utanç duymadan annesiyle bu konuyu tartışabilmişti.

Annesi genellikle özgür biri olarak tanımlardı kendisini. O zamanlar Rebecca bunun sadece kendi dairesinde Türk sigaraları içmek ve insan anatomisiyle fonksiyonlarından rahatça söz etmek olduğunu düşünürdü. Onun intiharından sonra, bu kelimenin daha derin bir önemi olduğunu kavramıştı. Kahire'deki cenaze töreninde bazı yaşlı kadınların kafa kafaya verip fısıldaştıklarını görmüş ve içlerinden birinin, arsızca Sarah Benbrook'un kocasına kahvaltı hazırlayacağı yerde boynuz taktırdığını söylediğine kulak misafiri olmuştu. Rebecca, annesinin asla kahvaltı hazırlamadığını bilirdi. Yine de babasının sözlüğünden "Boynuz taktırma"nın anlamına bakmıştı. Gerçek anlamını bulması biraz vakit almış ama bulunca annesi gibi özgür olmak istemediğine karar vermişti. Hayatı boyunca

tek bir adama sadık kalacaktı.

Rebecca erkek bedenini daha sonra geçen sene görmüştü. David onu ve ikizleri alıp resmi bir ziyaret için gittiği Victoria Nil'i gezisine götürmüştü. Nehir kıyılarında yaşayan Shilluk ve Dinka kabilelerinin erkekleri, giyinme diye bir şey bilmiyorlardı. Babaları bunun onlar için sadece doğal bir âdet ve gelenek olduğunu söyleyince ilk şoku atlatmışlar ve bir daha da bu konuyu düşünmemişlerdi. O andan itibaren o koca karanlık uzantı, Rebecca'ya resimlerini gördüğü Yeni Gine yerlilerinin delinmiş dudakları ve burun delikleri gibi, çirkin bir süs olarak görünmüştü.

Fakat sabah Penrod Ballantyne üstüne abandıığında, Rebecca'yı perişan eden bir etkisi olmuştu. Bu kez ilgisiz kalmak ve hatta acımak yerine, daha önce varlığını dahi bilmediği garip duygular uyanmıştı içinde. Şimdi karanlığın içinde, kafasını örten pelerine ve yüzünü iki eliyle kapamış olmasına rağmen, yüzünün ateş gibi yandığını hissediyordu.

Onu bir daha hiç düşünmeyeceğim, diye kendi kendine söz verdi. Gördüğü şeyi ancak, "O," diye anabiliyordu. Asla. Asla. Ama kararını ikinci tekrarda çiğnediğini fark etti. Ve kendini tüm dikkatini ona vermiş olarak buldu.

Uzun zaman önce yaptıkları o Avrupa seyahatinden sonra, Rebecca, annesinin konuyu kendi arkadaşlarıyla tartıştığını duymuştu. Çıplak kadın heykellerinin güzel, erkek heykellerinin ise çirkin olduğuna karar vermişlerdi, tabi Michelangelo'nun Davidi hariç.

"Çirkin ya da iğrenç değildi," diye hayalinde annesine karşı çıktı Rebecca. "O, o sadece ..." Ama ne olduğuna tam karar veremiyordu, tek bildiği rahatsız edici, merak uyandırıcı ve sıkıntı verici olduğuydu. Sonradan Ryder Courtney ile yaşadığı şey de, anlam veremediği bir biçimde sabahki olaya bağlıydı.

Geçen aylar içinde Rebecca ile Ryder sonunda arkadaş olmuşlardı. Rebecca, onun güçlü, zeki ve eğlenceli biri olduğunu anlamıştı. Bitmek bilmez bir hikâye dağarcığı vardı ve Safran'ın da sıkça belirttiği gibi, hoş kokuyor, hoş görünüyordu. Rebecca, Ryder'ın arkadaşlığını, kenti ölüm, felaket ve açlığın kuşattığı bu günlerde son derece rahatlatıcı ve güven verici bulmaya başlamıştı. Babasının da gözlemlediği gibi, Ryder becerikli bir adamdı. Giderek büyüyen bir iş kurmuş ve dünya yıkılmaya başlamış gibi görünse de, işini koruyup sürdürmeyi başarmıştı. Kendi adamlarına ve dostlarına sahip çıkıyordu. Onlara yeşil kek yapmayı öğretmiş ve birkaç saatliğine de olsa Rebecca'yı eğlendirmeyi, ona korkularını unutturmayı becerebilmişti. Rebecca, onun yanında kendini emniyette hissediyordu. Elbette birkaç kez fiziksel teması da olmuştu. Konuşurken koluna hafifçe dokunmak veya yan yana yürürken ellerinin birbirine değmesi gibi şeylerdi bunlar. Ama genç kız, hep kendini çekmişti. Annesi onu erkekler hakkında sık sık uyarırdı, tek istedikleri sana tecavüz etmektir derdi, seni kirletip bırakırlar ve bir daha asla koca bulamazsın. Bu zaten yeterince kötüydü ama tecavüz aynı zamanda acı verici bir şeydi ve annesinin deneyimine göre, daha da kötüsü çocuk doğurmak zorunda kalmaktı.

Ve tam o sabah, Mavi Oda'da o korkunç tecrübeyi yaşadıkdan sonra, tüm duyguları karmakarışıkken, tek başına Ryder'ın özel bölümüne gitmişti. Bunu daha önce hiç

yapmamıştı. En azından ikizlerden birini alırdı yanına. Fakat bu sabah kafası karışmıştı. Yüzbaşı Penrod Ballantyne hakkındaki garip ve karmaşık duygulan yüzünden kendini suçlu hissetmişti. Annesinden kötü bir miras devraldığı düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Her zamanki gibi, Ryder, onu görünce sevinmiş ve Bacheet'e değerli kahvesinden yapmasını emretmişti. Bir süre sohbet etmişler, önce ikizlerden ve kuşatma başladığından beri kesintiye uğramış olan derslerinden konuşmuşlardı. Sonra birdenbire ve kendisinin bile hiç beklemediği bir şekilde, Rebecca kalbi kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Ryder şaşkınlıkla bakakalmıştı, genç kızın sulugöz ya da mızımız biri olmadığını biliyordu. Sonra Rebecca, onun kendisine sıkıca sarıldığını hissetmişti. "Ne oldu sana? Seni hiç böyle görmemiştim. Her zaman tanıdığım en cesur kız oldun."

Rebecca, onun kollarında kendini ne kadar iyi hissettiğini fark edince şaşırılmıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı ama uzaklaşmak için bir çaba harcamadı. "Çok aptalca davranıyorum."

"Sen aptal değilsin. Anlıyorum." Bunları söylerken Ryder'ın sesi, korkmuş bir hayvanı ya da incinmiş bir çocuğu avutur gibi derin, yumuşak bir tondaydı. "Hepimize çok geliyor artık bu kadarı. Ama yakında bitecek. Kurtarma Birliği Noel'den önce burda olacak, bak görürsün."

Rebecca başını sallamıştı. Ona, ne savaş, ne kuşatma, ne Dervişler, ne de Kaçık Mehdi yüzünden olmadığını söylemek istiyordu, fakat Ryder saçını okşadı ve o da başını onun göğsüne gömdü, onun sıcak, güçlü ve yoğun bir şekilde erkeksi kokan göğsüne. "Ryder," diye fısıldadı ve hissettiklerini anlatmak için yüzünü kaldırıp ona baktı. "Sevgili, sevgili Ryder." Ama tek kelime daha edemedi erkekğin dudakları ağzını örtmüştü. O kadar şaşırılmıştı ki, kıpırdayamadı bile. Akli başına geldiğinde de, kıpırdamak istemediğini fark etti. Bu, yeni ve farklı bir şeydi ve bir an için daha da tadını çıkarmaya karar vermişti.

Bir an, birkaç dakikaya dönüştü ve sonunda itiraz etmek için ağzını açtığı anda imkânsız bir şey oldu: Ryder'ın dili dudaklarının arasından süzüldü ve itirazı ağzının içinde boğuldu. Bunun yarattığı duygu o kadar baş döndürücüydü ki, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu ve düşmemek için adama tutundu. Erkeğin sert adaleleri tüm vücudunu eziyor ve itiraz etmek için çıkardığı sesler, meme arayan yeni doğmuş kedi yavrularının çıkardığı seslere benziyordu. Sonra, hayretler içinde, bedenlerinin alt kısmında, sanki bağımsız bir canlıymış gibi aniden ortaya çıkan garip bir sertlik oluştuğunu fark etti. Ödü patlamıştı ama güçsüzdü. Kaçma arzusu buhar olup uçmuştu.

Tam o anda duyduğu tiz çığlık üzerine birden durum değişti ve kendini özgür buldu: "Onu öpüyor! Becky, Ryder'ı dudağından öpüyor!"

O anı düşününce, karanlığın içinde o büyük topun altında kendi kendine yüksek sesle, "Artık Saffy bile nefret ediyor benden, ben de kendimden nefret ediyorum. Her şey berbat oldu ve ölmek istiyorum," diye söylendi.

Karanlıktan bir ses yanıt verene kadar, yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Demek burdasın al-Jamal." Bu isim, güzel yüzlü anlamına geliyordu.

"Nazeera, beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı Rebecca, tombul, aşına gölge ortaya çıkarken.

"Evet seni çok iyi tanıyorum ve seni tanıdığım için de çok memnunum." Nazeera da topun altına oturup genç kıza sarıldı. "Ne zaman yatağında göremesem, seni burda bulacağımı bilirim." Rebecca başını Nazeera'nın omzuna dayayıp içini çekti. Nazeera kuştüyü yatak gibi yumuşaktı ve gülyacağı kokuyordu. Rebecca'yı hafifçe sallamaya başladı. Bir süre sonra "Hâlâ ölmek istiyor musun?" diye sordu.

"Beni duyduğunu bilmiyordum," dedi Rebecca hazin bir tavırla. "Hayır, ölmek istemiyorum. En azından şimdilik. Ama hayat bazen çok güç, değil mi Nazeera?"

"Hayat güzeldir. Zor olan çoğu zaman erkeklerdir," dedi Nazeera.

"Bacheet ve Yakub mu?" diye kıskırttı onu, Rebecca. Nazeera'nın hayranları aile için bir sır değildi. "Neden birini seçmiyorsun Nazeera?"

"Sen neden bir seçim yapmıyorsun al-Jamal?"

"Ne demek istediğini anlamadım." Rebecca pelerinini açtı ve Nazeerra'ya baktı, yıldızların ışığında gözleri kocaman açılmış ve koyulaşmıştı.

"Sanırım anladın. Neden tam o yakışıklı yüzbaşının Hartum'a döndüğü gün, kendini emniyete almak için doğruca al-Sakhawi'ye koştun ve onun seni sadece eski bir dost olarak görmediğini anlayınca da ölmek istediğine karar verdin?"

Rebecca yeniden yüzünü örttü. Nazeera her şeyi biliyordu ve geri kalanını da herhalde tahmin ediyordu. Birkaç kelimeyle kafasındaki karışıklığı kavramasına yardım etmişti. Nazeera, onu sallamaya devam etti. Yeni sözlerle eski bir ninniyi mırıldanıyordu bir yandan. "Hangisi olacak? Nasıl seçeceksin, kimi seçeceksin?"

"İşi çocukça bir oyuna çeviriyorsun Nazeera." Sert bir tavırla konuşmaya çalışmıştı.

"Ah, öyledir zaten. Hayat sadece çocukça bir oyundur, ama çocuk oyunları, tıpkı yetişkinlerinkiler gibi, genellikle acı gözyaşlarıyla biter."

"Zavallı küçük Saffy gibi," dedi Rebecca. "Benden nefret ettiğini söyledi ve benimle konuşmayacak."

"Aşkını ondan çaldığını sanıyor. Kıskanç bir çocuk o."

"Daha çok küçük."

"Hayır. Yakında bir kadın olacak ve en azından ne istediğini biliyor." Nazeera gergin bir şekilde gülümsedi. "Tanıdığım daha yaşlı kadınlara benzemiyor."

"On iki şilin. Bir subay ve centilmen sözü."

"Bu tanım tartışılabilir," diye homurdandı Ryder.

"Yanınıza silah almadınız mı?"

"Aldım." Ryder ağır demirağacı sopayı gösterdi.

"Ben kılıç ya da tabanca gibi bir silah demek istemiştim." Penrod beline takılı tabancasını ve silahını gösterdi.

"Karanlıkta dostla dūřmanı ayırt etmek zordur. Ben bir sopa ya da yumrukla kafa kırmayı tercih ederim. Geri dōnölmez bir řey yapmak istemem."

İki adam omuz omuza kentin yerli bölgesindeki kirli sokaklarda yürüyordu. İki de koyu renk giyinmişti. Güneş batalı bir saat bile olmamıştı ama karanlık iyice çökmüştü. Anca önlerini görecek kadar ışık vardı. Bacheet kentin en tehlikeli bölgesinde, adı iyice kötüye çıkmış genelevlerden biri olan Fildişi Kulesi'nin yanında onları bekliyordu. Dikkatlerini çekmek için hafifçe ıslık çaldı ve sonra başıyla Derviş toplarıyla harap olmuş yıkıntılara çağırdı. Üçü molozların arasında oturacak birer yer buldular. Penrod'un purosunun ateşi, birbirlerinin yüzünü görmelerini sağlayacak kadar ışık veriyordu.

"Aswat gelmedi mi daha?" diye Arapça sordu Ryder.

"Geldi," dedi Bacheet. "Bir saat kadar önce, güneş batarken geldi."

"Kim o?" Penrod sormuştu. "Bu işin sorumlusu mu?"

"Daha emin olamadım. Bacheet, adamlarının ona Aswat dediğini duymuş ama herif yüzünü gizlemek için maske takıyor. Yine de bazı kuşkularım var. Bu gece bitmeden kesin olarak öğreneceğiz." Ryder, Bacheet'e döndü. "Ne kadar adamı var yanında?"

"Ben yirmi altı kişi saydım. Bunların altı tanesi silahlı muhafızlar. Gece geç vakit çalışacaklar. Hep öyle yapıyorlar. Çok darı var ve çuvallar ağır olduğu için taşımak zor. Aswat onları yaklaşık on ikişer kişilik iki gruba ayırıyor. Sokağa çıkma yasağı başlayıp her yer boşalınca çuvalları kentin başka bölgelerindeki müşterilerine taşıyorlar. Aswat'ın silahlı adamlarından ikisi o gecenin parolasını biliyor ve yolda devriye olmadığından emin olmak için her biri bir grupla birlikte gidiyor. Diğer ikisi de takip edilmediklerinden emin olmak için arkalarından gidiyor. Aswat tabakhanede bekliyor. Sokağa çıkma riskini göze alamıyor gibi."

"Her gece Aswat kaç çuval dağıtıyor?" diye Ryder sordu.

"Yaklaşık yüz yirmi çuval."

"Yani şimdiye kadar birkaç bin çuval satmış olmalı," diye hesapladı Ryder. "Muhtemelen deposunda üç bine yakın kalmıştır. Bir çuvalı kaçtan verdiğini biliyor musun?"

"Önce beşti, ama sonra on Mısır Lirası'na yükseltti. Sadece altın kabul ediyor, kâğıt para almıyor," dedi Bacheet.

Ryder kafasını salladı. "Çinli Gordon bir kez daha pazarlıkta galip geliyor. Rayiç on Mısır Lirası. O bana ödül olarak on iki şilin veriyor."

"Yarın senin için ağlarım," diye söz verdi Penrod. "Aswat çalıntı tahılı nerde depoluyor?"

"Bu yolun sonunda," diye açıkladı Bacheet. "Terk edilmiş bir tabakhaneyi kullanıyor."

"Binayı gözlemesi için kimi bıraktın?" diye Penrod sordu bu kez.

"Sizin adamınız Yakub'u. O Jaalin. Tüm kabileler içinde en tehlikelisi. Yılanlar bile sürünerek kaçır ondan. Yakub'a hiç güvenmem. Onur duygusu yoktur, özellikle de kadınlar söz konusuysa," dedi Bacheet acı bir sesle. Yakub ile ikisinin, dul Nazeera konusunda rakip oldukları herkesçe biliniyordu.

"Ama kavgada iyidir, öyle değil mi?" diye Yakub'u savundu Penrod.

Bacheet omuz silkti. "Evet, eğer arkanızı ona dönmezseniz. Kanal tarafında, tabakhanenin arkasında bekliyor. Benim adamlarım da Fildişi Kulesi'nin bahçesinde saklanıyor. Evin sahibesi iyi dostumdur."

"Olmalı," diye mırıldandı Ryder kuru bir sesle. "En iyi müşterilerinden birisin."

Bacheet bu sözleri duymazdan geldi. "Beklemek için burayı seçtim çünkü şu pencerelerden sokağı görebileceğiz." Başıyla camsız pencereleri gösterdi. Camlar top atışları sırasında kırılmış, çerçeveler de odun niyetine yakılmak üzere çalınmıştı. "Tabakhaneye gitmenin tek yolu burdan geçmek."

"Güzel," dedi Ryder. "En iyi adamlarından ikisi çeteleri takip etmeli. Onunla iş yapan tüm tüccarların adını bilmek istiyorum. O isimleri öğrenir öğrenmez Aswat efendiye tabakhaneye basacağız."

Tam o sırada hafif ayak sesleri duydular. Bacheet hemen arka taraftaki güle deliklerinden birinden fırladı, Ryder'ın emirlerini yerine getirmek üzere. Penrod purosunu söndürdü ve izmariti mendiline sarıp Ryder'ın yanına pencere boşluğuna gitti. Gölgelelerin arasında kaldıkları için sokaktan fark edilmelerine imkân yoktu. Karanlıkta sinsice yürüyen bir grup insan geçti camın önünden. İki muhafız baştaydı, haki Mısır üniforması ve saksı biçimi fes giymişlerdi. Arkalarından ağır dan çuvaları altında iki büküm olmuş taşıyıcılar gidiyordu. Silahlı öteki iki adam da biraz geriden takip etmekteydi.

Gözden kaybolduklarında Penrod, "Neden garnizondan asker getirmemi istemediğinizi ve sadece sizin Arapları kullanmakta ısrar ettiğinizi anlıyorum," dedi. "Gordon'un Mısırlıları boğazlarına kadar bu işe batmışlar."

"Daha da fazla," diye doğruladı Ryder. Kısa bir süre sonra, eli boş hamallarla muhafızlarının alelacele tabakhaneye gitmek üzere sokağa girdiklerini gördüler. Bacheet de lambadan çıkan cin gibi yeniden ortaya çıkmıştı. "Ali Muhammet Acrani, hastanenin yanındaki evin sahibi, ilk parti yirmi dört çuvalın hepsini aldı," diye rapor verdi. Camın önünden sonraki partinin geçmesini beklediler. Gece yarısını geçerken, ağır yükleriyle altıncı seferi yapmak üzere sokağa dalmışlardı.

"Bu son teslimat olacak," dedi Bacheet, Ryder'a. "Tanrı'ya şükür nihayet tavukları yutan çakalı yakalama zamanı geldi."

"Tanrı'ya şükür," diye yineledi Ryder.

Yıkık binanın arkasından süzöldüklerinde, Bacheet'in adamları arka duvarın gölgesine sinmiş bekliyordu, ellerinde palalar ve mızraklar vardı. Hiçbirinde ateşli silah bulunmuyordu. Ryder iki yandaki karanlık binaların diplerinden adamları sessizce ilerletti. Yıldızlı çöl semalarının önünde tabakhaneenin silueti belirmişti. Üç katlı, karanlık ve terk edilmiş bir binaydı, sokakta ondan sonra başka bina bulunmuyordu.

"Pekâlâ Yüzbaşı Ballantyne. Sanırım gidip adamınız Yakub'u bulmanızın zamanı geldi."

Yıkık binada beklerken son ayrıntıları da konuştukları için bir duraklama ya da yanlış anlaşma yaşamadılar. Karar alma ve emirleri verme işini Ryder'a bırakmak konusunda anlaşmışlardı. Yine de Yakub, Penrod'un adamıydı ve emirleri sadece ondan alırdı.

Penrod onay anlamında Ryder'ın omzuna dokundu ve çabucak tabakhaneenin bahçe duvarına doğru ilerledi. Kapı kapalı ve kilitliydi ama Penrod kılıcını kınına sokup duvarda tutunacak bir yer bulduktan sonra kendini kolayca yukarı çekti ve bacaklarını öteki tarafa atıp gözden kayboldu.

Ryder, ona birkaç dakika tanıdıktan sonra Bacheet'le öteki adamları yüksek kapıya yöneltti. Binanın planını biliyordu. Kuşatmadan önce, Ekvator'dan getirdiği tüm derileri işlesin diye, bu fabrikanın sahibi olan yaşlı Almanya yollardı. Sepici, ilk isyanlarla birlikte Hartum'dan kaçmıştı. Ryder kapının yüklem boşaltmanın yapıldığı avluya açıldığını

biliyordu. Kapıyı zorladı ama içeriden kilitliydi. Boyaları dökülmüş, çatlamış ahşap bir kapıydı. Bıçağını çıkardı, keskin alet tahtaya peynire saplanır gibi girmişti.

"Çürükmüş," diye homurdandı. Sonra bıçağını, kapıyla pervaz arasına sokup kilidin diline doğru itti. Sonra birkaç adım geri çekilip hız alarak kapıya sağ ayağıyla bir tekme indirdi. Kilidi tutan vidalar çürük tahtadan kurtulunca kapı açılmıştı.

"Çabuk! Beni takip edin." Avlunun öteki tarafında, eskiden tabaklanacak postları bırakıp işlenmiş olarak aldığı bir yükleme platformu vardı. Platformun yanında kırık dökük bir vagon duruyordu. Her tarafa yarı işlenmiş deriler saçılmıştı. Lamba ışığında, zemin kat pencereleri ve onların ardında da depoya giden ana kapının kanatları görülmekteydi.

Ryder yükleme platformunun basamaklarına atıldı. Ana kapıyı geçerken, ortalıktaki sıçanlar deliklerine kaçmışlardı. Dinlemek için durdu ve ahşap doğramalı iç pencerelerden gelen mırıltılar duydu. Hafifçe kapıya abanınca kapı bir iki santim aralandı ve içeriye göz gezdirdi. Sırtı Ryder'a dönük duran bir adam hafifçe öne eğilmişti. Kıpti papazlarının giydiği türden, uzun, koyu renk bir cüppe giymiş, cüppenin kukuletasını da başına geçirmişti. Kapı açılınca birden döndü ve şaşkınlık okunan gözleri Ryder'ın kilerle buluştu.

"Ah, Efendi Aswat," diyen Ryder, adamı selamlayıp demirağacı sopasını kaldırdı. "Acaba satılık darınız var mı?" Geniş omuzlarının tüm gücüyle sopasını kukuletalı kafaya doğru savurdu. İnecek darbe papazın kafasını kırabilirdi ama sopa önce Ryder'ın başının üstündeki kapı pervazına çarpmış ve bileğinin uyuşmasına yol açmıştı. Bu yüzden sopa elinden fırladı ve adamın omzuna çarpıp uluyarak geri zıplamasına neden oldu.

"Silahlara! Silahlarınıza! Düşman burda!" papaz deponun açık kapısından kaçarken bir yandan da bağıırıyordu.

Ryder duvarın dibine yuvarlanan sopasını almak için birkaç saniye harcadı. Doğrulduğunda koca ambara bakındı. Ambar, çatı kirişlerinin hemen altındaki kancalara asılı on, on beş kadar petrol lambasıyla aydınlatılmıştı. Loş ışıkta, Bacheet'in düşman gücünü hafife almış olduğunu gördü, en az yirmi adam daha vardı ortalıkta. Bazıları sarıklarıyla peştamalları dışında giysisi olmayan kölelerdi, fakat ötekiler, Mısır garnizonu askerlerinin giydiği haki üniformalardan giymiş, kırmızı feslerden takmışlardı. Hepsi de papazın çağırısı üzerine donup kalmış gibiydi.

Köleler, ambarın ortasına dağ gibi çuval yığıyorlardı ve ortalığı, durmuş darının unsu kokusuyla, eskiden kalma ham deri ve tanen kokusunun karışımı olan bir koku sarmıştı. Kölelerin başında bir Mısır teğmeni ile üç rütbesiz er bulunuyordu. Olup biteni kavramaları birkaç saniye sürdü. Donakalmış vaziyette Ryder'ın sopasını savurarak kendilerine doğru gelişini izlediler. Sonra, savaş naraları atarak Bacheet ve Arapları ana kapıdan içeri hücum ettiler.

Mısırlı rütbesiz askerler kendilerine gelmiş ve duvara dayalı tüfeklerine hamle etmişlerdi. Teğmenleri de belindeki tabancayı kılıfından çıkarıp Bacheet'le adamları kılıç ve mızraklarla saldırmadan önce bir el ateş etti. Depo bir anda savaş alanına dönmüştü.

Kölelerden biri kendini Ryder'ın ayaklarına attı ve merhamet dileyerek paçasına sarıldı. Ryder sabırsızlıkla bacağını savurup adamdan kurtulmaya çalıştı ama adam, meyve ağacına tırmanmış maymun gibi sıkıca yapışmıştı paçasına.

Uzun ambarın öteki ucuna ulaşan Aswat kaçıyordu. Cüppesinin eteklerini ardında sürüyerek yerde dağınık vaziyette duran darı çuvallarının üstünden atladı ve ambarın asma katına çıkan dik merdivene adım attı. Tırmanırken uçuşan cüppesi ayaklarına dolanıyordu. Buna rağmen hızla çıktı. Bir yandan da adamlarını cesaretlendirmek ve harekete geçirmek için bağıyordu. "Öldürün onları! Hiçbirini sağ bırakmayın! Hepsini temizleyin!"

Ryder sonunda bacağına yapışan adama sopasıyla vurdu ve elleri çözülen adam yere yığıldı. Ryder, adamın üstünden atlayıp merdivene koştu. Sopayı beline, kemerinin arasına kıştırıp hızla tırmanmaya başladı, papazla arasındaki mesafeyi kapatıyordu. Papazın cüppesinin altından, cilalı binici çizmeleriyle mahmuzları ve haki binici pantolonu giymiş bacakları görünüyordu.

Papaz asma balkona ulaştı ve nefes almak için korkuluğa tutunup bir an aşağı baktı. Ryder'ın hemen ardında olduğunu görünce korkudan çatallaşan sesiyle, "Durdurun şunu! Köpek gibi vurun!" diye bağırmaya başlamıştı. Fakat adamları kendi dertleriyle boğuşuyordu ve onu duyacak halde değillerdi. Cüppesinin eteklerini toplayıp belindeki silaha ulaşabilmek için debelendi ama yapamadı. Artık Ryder neredeyse ensesine binmek üzereydi ve Aswat uğraşmaktan vazgeçti. Onun yerine korkuluğa asılı petrol lambalarından birini kaptı. "Dur! Allah adına uyarıyorum seni! Yoksa diri diri yakarım!"

O arada cüppenin kukuletası düşmüş ve altındaki Mısır üniforması ve omuz apoletlerindeki binbaşı rütbe işaretleri ortaya çıkmıştı. Adamın koyu renk dalgalı saçları sürdüğü pomat yüzünden parlıyordu. Ryder keskin bir kolonya kokusu almıştı. "Binbaşı al-Faroque. Ne hoş bir sürpriz," dedi neşeyle.

Al-Faroque ise çıldırmış gibiydi. "Seni uyarmıştım!" diye haykırdı ve iki eliyle tuttuğu lambayı, basamaklara abanan Ryder'a fırlattı. Petrol lambası omzunun yanından uçarken, yanan petrol yüzünden bir meteor gibi kuyruklu bir iz bırakıyordu havada. Demir merdivenin dibine çarptı ve patladı, alevler en yakındaki darı çuvallarına sıçramıştı. Kuru çuvalı saran mavi alevler hızla parladı ve çuval çıra gibi yanmaya başladı.

"Yaklaşma!" diye bağırdı al-Faroque. "Seni uyarıyorum, sakın... " Başka bir lambayı daha kancasından almıştı, ama Ryder hazırlıklıydı ve belindeki sopayı çekmişti. Binbaşı yine tüm gücüyle fırlattı lambayı.

Bu kez lamba Ryder'ın yüzünü sıyrarak geçmişti. Ryder gelişini izlemiş ve son anda sopasıyla yana savurmuştu. Lamba ambarın zemine düşüp başka bir darı çuvalını tutuşturdu. Yanan çuvaldan yere tahıllar saçılıyordu.

Al-Faroque dönüp kaçmaya başladı, ama Ryder ardından atıldı ve son anda ayak bileğinden yakaladı. Binbaşı bileğini kurtarmak için tekmeler atıyordu ama Ryder bırakmadı ve adamı kolayca asma balkonun kenarına çekti. Al-Faroque korkuluklara

yapışmış, mezbahaya götürülen bir domuz gibi cıyak cıyak bağıırıyordu.

Tam o anda aşağıdan ateşlenen bir tabancanın mermisi Ryder'ın omzunu sıyrıp geçti ve gözlerinin hizasının on beş santim ötesinde çelik merdivene çarptı. Çelikte parlak bir kurşun izi bırakmıştı. Sıyran kurşunun acısı ve yarattığı şaşkınlıkla, Ryder'ın al-Faroque'nin bileğini tutan eli gevşedi. Al-Faroque bunu hissedince geriye doğru bir tekme savurdu. Mahmuzu Ryder'ın şakağına çarpmış ve dengesini kaybetmesine yol açmıştı. Ryder mecburen adamın bacağını bırakıp merdivene tutunmak zorunda kaldı. Al-Faroque asma balkonda koşmaya başlamıştı.

Aşağıdan gelen bir kurşun daha Ryder'ın başının yanından vınlayarak geçti ve duvarın üst kısmına çarpıp alçı ve çimento tozlarının saçılmasına neden oldu. Tam zamanında aşağı bakan Ryder son teslimata eşlik eden Mısırlı muhafızların koşarak depoya döndüklerini gördü. Mutlaka alevleri görmüş ve silah seslerini duymuş olmalıydı. Süngülerini ve kılıçlarını çekip Bacheet'in adamlarına saldırmışlardı. Ryder'a ateş eden, karabinasını tekrar doldurmuş ve devrik bir fiçinin ardına sinerek yeniden nişan almıştı. Ryder hiçbir şey yapamadan namluda beliren alevi ve barutun çıkardığı dumanı izledi. Yine başının birkaç santim ötesinde çelik basamağa çarpan merminin sesini duydu. Bu mermi harekete geçmesine neden oldu ve balkona fırlayıp al-Faroque'nin peşine düştü.

Mısırlı asma balkonun sonundaki alçak kapıdan geçerek gözden kaybolmuştu. Ryder aşağıdaki adamdan bir kurşun daha gelmesini bekleyerek oraya doğru koştu ama aşağı bir göz atınca adamın, kayığın dibinde yatan bir balık gibi yere uzanmış olduğunu gördü. Bacheet bir ayağı adamın gırtlığına dayalı olarak tepesine dikilmiş, göğsüne saplı mızrağı geri çekmeye çalışıyordu. Tam o sırada düşmanlardan biri Bacheet'e saldırdı. Bacheet son bir gayretle mızrağı kurtardı ve yeni saldırgana doğru kaldırdı.

Ryder, kendi adamlarının sayıca az olduğunu fark etmişti, gladyatörler gibi dövüşmelerine rağmen, sonuç olarak başları dertteydi. Al-Faroque'nin peşinden gitmekle, aşağı inip adamlarına destek olmak arasında kararsız kalmıştı. Ama birden arka kapıdan iki kişinin koşarak içeri daldığını gördü.

"Yaşasın 10. Süvari Birliği," diye bağıran Ryder, Ballantyne ile elinde hançer bulunan Yakub'u tanımıştı. Penrod, Mısırlı teğmenin yüzüne doğru yaptığı süngü hamlesini savuşturup seri bir karşı hamleyle kılıcıyla adamın boğazını kesti. Gümüş kılıç teğmenin şahdamarına gelmiş ve kana bulanmıştı. Penrod kılıcını geri çekince Mısırlı yere devrildi. Ölümüne giderken bir süre topukları beton zemini dövdü. Penrod bir an, asma balkonun sonundaki kapıya doğru koşmakta olan Ryder'a el sallama imkânı buldu.

Ryder, "Al-Faroque'ymiş," diye bağırdı Penrod'a. "Bu tarafa kaçtı. Yolunu kesmeye çalış," daha fazla konuşacak zamanı yoktu ve Penrod'un duyup duymadığından emin değildi, ama yine de durmadı. Alevler güçlü bir şelale gibi kükrüyordu ve depoda ne var, ne yoksa birer birer tutuşuyor, çatıyı tutan kirişler dahil her şey yanıyordu.

Emeklerimin karşılığı, diye acı acı düşünen Ryder dumandan öksürerek al-Faroque'nin peşinden koşmaya devam etti. Adamın kaybolduğu alçak kapıya gelince başını öteki

tarafa uzattı. Temiz gece havasını derin derin içine çekti. Gözleri yandığı halde, önünde tabakhanenin arka duvarından kanal yoluna inen başka bir merdiven olduğunu görmüştü.

Al-Faroque hâlâ ayaklarına dolanan cüppenin etekleriyle boğuşuyordu aşağı inerken, ama Ryder'ın kafasını görünce, son altı basamaktan ellerinin ve dizlerinin üzerine atladı. Yerde yuvarlanıp Ryder'a baktı. "Geri çekil!" diye haykırdı. "Beni durdurmaya çalışma." Yine cüppesinin eteklerini toplayıp tabancasına ulaşmaya çalışıyordu. Sonunda silahını çekip Ryder'a doğrulttu. Tabakhanenin arka pencerelerinden yansıyan alevlerin ışığı, kanal yolunu gündüz gibi aydınlatmıştı. Ryder binbaşının ellerinin titrediğini görebiliyordu. Yağlı terler yanaklarından süzülüp çifte gerdanına akmaktaydı. Adam arka arkaya iki el ateş etti ve kurşunlar kapının iki yanına saplandı. Ryder kafasını geri çekmiş ve al-Faroque'nin kanal yolundan kaçan ayak seslerini duymuştu.

Bulunduğu yerden çıkıp kaçış merdivenine atılırken, sokağa ulaşırsa kaçabilir, diye düşünüyordu. Çabucak aşağı inip son on basamağı atladı ve yere düşüşün hızıyla dilini ısırды. Ağzındaki kanı tükürüp ileri bakınca, al-Faroque'nin arayı yüz metre kadar açmış olduğunu gördü. Neredeyse binanın köşesine ulaşmıştı.

Hâlâ sopasını elinde tutan Ryder arkasından koşmaya başladı fakat al-Faroque köşeyi dönüp gözden yitmişti. Birkaç saniye sonra Ryder da köşeyi döndü ve adamın sokağa giden yolu yarıldığını gördü, cüssesine rağmen inanılmaz bir hızla koşuyordu. Ryder yine peşine takıldı. Al-Faroque bir kez sokağa ulaşırsa izini kaybettirmeyi başarabilirdi. Herhalde oturup bizi bekleyecek değil, bu gece Hartum'dan gider, diye düşündü Ryder öfkeyle. Karşıya geçip Mehdi'nin en sadık müritlerinden biri olabilirdi. Orada bize büyük kötülüğü dokunabilir, diye düşündü Ryder. Ona yaklaşıyordu. Ama yeterince çabuk değil, dedi kendi kendine.

Tam al-Faroque sokağın sonuna yaklaşırken, karanlık bir kapı eşiğinden zarif bir gölge öne çıktı ve adama çelme taktı. Al-Faroque akciğerlerindeki havayı boşaltacak bir hızla toprağa yapışmıştı. Yine de göbeğinin üstünde dönüp düşerken elinden fırlayan tabancasını kapmaya çalıştı. Fakat tam o silahı yakaladığında Penrod bir ayağını el bileğine bastırmıştı.

Ryder da yetişti ve sopasıyla kafasına bir darbe indirdi. Al-Faroque yüzüstü pis sokağa yığıldı.

"Mükemmel bir koşu doğrusu," dedi Ryder, Penrod'a hayranlıkla. "Kuşkusuz Eton'un ragbi sahalarında elde edilmiş bir beceri."

"Eton değil Harrow, sevgili dostum. Ve sakın ikisini karıştırmayın," diye düzeltti Penrod. Sonra Yakub'un da ortaya çıkmasıyla kolayca Arapçaya döndü. "Sıkıca bağla şunu. Gordon Paşa kendisiyle konuşmak isteyecektir."

"Belki infazı benim yapmamı ister?" diye sordu Yakub hevesle, bir yandan da al-Faroque'nin kemerini çıkarmış onunla arkadan ellerini bağlıyordu.

"Düşünceli Yakub," dedi Penrod. "Hiç kuşum yok eğlenceyi kaçırmaman için sana ön sıralarda bir yer ayarlarlar."

Artık gökyüzü ve çatılar yanmakta olan tabakhanenin alevleriyle iyice aydınlanmış durumdaydı. Al-Faroque'yi Yakub'a bıraktılar ve tekrar ana kapıya döndüler. Alevlerin yarattığı ısı o kadar yoğundu ki, dövüşenler açık havaya çıkmak zorunda kalmışlardı. Haydutlar kapılardan fırlar, camlardan atlarken Bacheet ile Arapları da onları bekliyorlardı. Çıglıklar, böğürtüler, kılıç şakırtıları, birkaç el silah sesi olsa da, sonunda Mısır garnizonuna bağlı askerler tamamen kuşatılmıştı. Birkaçı sokaklara doğru kaçmayı başardı ama Yakub peşlerine düştü.

Kurtulanlar Mukran Kalesi'nde kilit altına alınırken şafak da söküyordu. General Gordon gelişlerini görmüş ve Penrod'u çağırtmıştı. Kıymetli darısının üç bin çuvalının yok olduğunu öğrendiğinde, iyi huylu görünümü soğuk bir öfkeye dönüşmüştü. "Baskını bir sivilin yönetmesine izin mi verdin?" dedi Penrod'a, mavi gözlerinden alevler saçarak. "Hem de Courtney'e? Tüccar ve karaborsacıya? Vatanseverlik duygularından, sosyal bilinçten hiç nasibini almamış birine?"

"Affınızı dilerim general. Fakat Courtney kayıp tahılı en az bizim kadar istekle arıyordu. Aslında, saklandığı yeri de onun adamları keşfetmiş," diye sakin bir şekilde bilgi verdi Penrod.

"Onun istediği sadece çuval başına on iki şilindir o kadar, eğer komuta sende olsa bu fiyasko olmayabilirdi." Gordon parmaklarının ucunda yükselip gözlerini Penrod'a dikmişti. Penrod hazır olda durmaya devam etti ve büyük çaba harcayarak öfkesini bastırıp konuşmadı.

Gordon da açıkça görülen bir çabayla sükûnetine kavuşmuştu. "Neyse, en azından sen de çete başını tutuklamayı başarabilmişsin. Onun Binbaşı al-Faroque olmasına hiç şaşırmadım. Garnizonun geri kalanına örnek teşkil etsin istiyorum. Onu ve yordakçılarını bir topun ağzına koyup öyle vurduracağım."

Penrod gözlerini kırptı. Bu, en ağır suçlarda verilen askeri bir cezaydı. Bildiği kadarıyla, en son otuz yıl kadar önce, İngiliz ordusundan kaçan Hintli askerlere uygulanmıştı.

"Courtney denilen herifin akıbeti de aynı olsa gözyaşı dökmezdim." Ufak tefek general pencerenin önüne gidip kaşlarını çatarak nehrin öte yanındaki düşman hatlarına baktı. "Bununla birlikte, ne yazık ki bu cezayı bir İngiliz'e veremem," diye kükredi. "Fakat öyle bir şeye karar vereceğim ki, onun davranışları ve ahlaki değerleri konusundaki tahminlerimi kesin olarak doğrulayacak. Bu, şişkin cüzdanını etkileyecek bir şey olacak. Yani aklını sakladığı yeri."

Penrod o zamana kadar yaptığı en iyi şeyin susmak olduğunu biliyordu. Tanrı biliyor ki, Ryder Courtney'e büyük bir muhabbet beslemiyorum, diye düşündü. Kısa bir süre sonra aynı genç hanım için gırtlak gırtlığa geleceğiz. Ama yine de, düşmanının zekâsına ve cesaretine hayran olmamak elinde değildi.

Gordon pencereden döndü ve zincirinden tutup altın cep saatini çıkardı. "Sekiz olmuş. Al-Faroque reziliyle yandaşlarının bu akşamüzeri beşe kadar sorgulanıp yargılanmasını ve idama hazır olmasını istiyorum. Ve infazın, halkı en çok etkileyecek biçimde meydanda,

herkesin gözü önünde yapılmasını istiyorum. Çoğu insanın açlıktan öldüğü bir kentte karaborsacılığa göz yumamam. Görev senin Ballantyne ve her şeyin düzgün yapılmasını istiyorum."

Yatmadan önce konsolosluk sarayının terasında dolaşmakta olan Penrod her şey yolunda gitti, diye düşünüyordu. Dalları terasa kadar uzanan haşmetli bir demirhindi ağacının yanına gelmişti. Ayrılırken Ryder Courtney'in vermiş olduğu Küba purosunu içiyordu. Courtney idamları izleme davetini kabul etmemişti. "Onu suçlamıyorum. Elimde olsa ben de başka bir yerde bulunmayı tercih ederdim," diye söylendi.

Hatırlamak bile hafifçe midesini bulandırdığı için purosundan uzun, derin bir nefes çekti. Akşamüzeri beşte neredeyse tüm Hartum garnizonu idamları izlemek üzere meydana toplanmıştı. Kenti savunmak üzere çok az sayıda nöbetçi bırakılmıştı. Mecbur olmadığı halde sivil halk da meydana dolmuştu. Sekiz adet Krupps topu yan yana dizilmiş ve Omdurman'daki Derviş siperlerine doğru azami yüksekliğe hedeflenmişti. Cephane o kadar kıttı ki, bu sekiz atışta kullanılacak top mermilerinin bile boşa gitmemesi gerekiyordu. Önce asıl görevlerini yapacaklar, sonra da nehrin üstünden aşır kuşatma kuvvetlerine ulaşacak ve şans yardım ederse birkaç düşman öldüreceklerdi.

İlk götürülenler al-Faroque'den hububat alan kent karaborsacıları ve tacirleri oldu. Sıranın başında Ali Muhammet Acrani vardı. Penrod hastanenin arkasındaki depolarını araştırınca, köle hücrelerine saklanmış altı yüz çuval darı bulmuştu.

Mahkûmlar topların arkasına yakın dizildi. Gordon Paşa onların da infazları seyretmesini emretmişti. Sahip oldukları her şey, kaçak darı da dahil, el konulmuştu. Sonunda kentten kovularak Mehdi ve Ansarları'nın insafına terk edileceklerdi. Penrod, onların sonunu düşündü. Sanırım onların yerinde olsam topçu kızının öpücüğünü tercih ederdim, diye karar verdi.

Aklı yine öğleden sonra meydana tertip edilen eğlence programına kaydı. Tüm seyirciler toplanınca Penrod, Binbaşı al-Faroque ve diğer yedi suçlunun Mukran Kalesi'ndeki hücrelerinden getirilmelerini emretmişti. Hepsi de üniformalıydı. Her biri kendisi için tahsis edilen topun önüne konuldu. Alay başçavuşu gür bir sesle, tüm izleyicilerin duyabileceği şekilde suçlarını ve cezalarını okudu, "...topla vurulacaklardır" sözlerini duyabilmek için hepsi başlarını öne uzatmıştı. Sonra bir beklenti mırıltısı sardı kalabalığı. Bu daha önce hiçbirinin tanık olmadığı bir durumdu. Daha iyi görebilsinler diye çocuklarını, bebeklerini havaya kaldırıyorlardı.

Başçavuşun okuduğu kâğıdı katlayıp Gordon Paşa ile Yüzbaşı Ballantyne'in bulunduğu yere götürmesi için bir ulağa uzatışını izlediler. Adam selam durup ruloyu generale uzattı. "Gayet güzel," diyen Gordon da askere selam vermişti. "Cezaları infaz edin."

Başçavuş sert adımlarla tek tek her suçlunun önünde durup törensel hareketlerle

rütbelerini ve kordonlarını söktü. Altın kordonlarını, rütbe işaretlerini ve madalyalarını yere fırlattı.

Sekiz adam rütbesiz giysileriyle perişan, küçülmüş bir halde kalınca başka bir emir verdi. Suçlular teker teker alınıp toplara götürüldüler, kol ve bacaklarını ayırarak beklediler. Sonra, namlular göğüslerine gelecek şekilde kolları parlak siyah gövdelerin iki yanından bağlandı. Bu acayip sarılma neticesinde topçu kızının öpücüğünü almış olacaktı. Al-Faroque kendini tozlu yerlere atmıştı. Uluyor, ağlıyor, topukları yerleri dövüyordu. Sonunda askerler onu topa taşıdılar.

Başçavuş, "Ceza için hazırız," diye kükredi.

"Cezayı uygulayın başçavuş!" Penrod'un emri veren sesi ve yüzü ifadesizdi.

Başçavuş kılıcını çekti ve havaya kaldırdı. Yanındaki trampetçi çocuk bagetlerini ağız hizasına kaldırdıktan sonra tekdüze bir şekilde trampetini çalmaya başladı. Başçavuş kılıcını indirdi ve trampetçi aniden durdu. Bir anlık bir sessizlik oldu. Penrod bile derin bir nefes aldı. Sonra ilk top gürledi.

Kurban bir an içinde yoğun gri bir duman bulutunda kaybolmuştu. Sonra vücudunun çeşitli parçalarının havaya yükselmiş olduğu görüldü. Patlamanın ardından şokun yarattığı, sessizlik oldu ve adamın kafasının yere düşüp tozların içine yuvarlanmasıyla birlikte kalabalıktan bir kutlama nidası yükseldi.

Başçavuş kılıcını tekrar kaldırdı. Trampet çaldı ve yine aniden sustu. Başka bir top gürledi. Bu kez seyirciler olacakları biliyordu ve çılgınca alkış sesleri kahkahalara karışmıştı. Al-Faroque sıranın sonundaydı ve merhamet dileniyordu. Kalabalık da onun sözlerini taklit ettiği için sözleri yüksek sesle tekrarlanıyordu. Pantolonunun paçalarından sıvı dışkılar sızıyordu. Top sesi sekizinci ve son kez duyulduğunda izleyicilerin kahkahası da top gibi patladı. Al-Faroque'nin başı ötekilerden de yükseğe fırlamıştı.

Penrod purosunu inceleyince parmaklarını yakmadan bir nefes daha çekmesinin imkânsız olduğunu üzüntüyle fark etti ve kalan izmariti yere atıp topuğuyla ezdi. Vakit geç olmuş ve kontrol turlarını tamamlamıştı ama yatmayı düşünmeden önce tamamlaması gereken bir sürü masa başı iş vardı. Gordon sabah ilk iş bütün listelerini ve raporlarını isteyecekti. Ufak tefek amiri ne kuşatma dinliyordu, ne de Penrod'un omuzlarına yüklediği ağır yüke aldırıyordu. "Daima iyi durumda olmalıyız Ballantyne ve de örnek teşkil etmeliyiz," demişti.

Ne de olsa kendisini benden bile çok zorluyor, diye düşündü Penrod.

Ağacın yanından ayrılıp David Benbrook'un kendisine tahsis ettiği bölüme gitmek üzereyken, gözüne ikinci kat balkonlarından birindeki bir hareket çarptı. Balkona çıkılan kapı açılmıştı ve içeriyi görebiliyordu. Oda, bir tuvalet masasının üzerindeki petrol lambasıyla aydınlatılmıştı. Tek seçebildiği bir karyolanın direkleri ile sayvanıydı. Duvar kâğıdı da kırmızı güller ve yeşil dallarla süslüydü.

Kapıda, lambanın ışığı önünde ince bir kadın silueti belirmişti, başının üstünde ortaçağ Meryem Ana resimlerindeki gibi altın bir hale parlıyordu. Yüzünü göremese de Rebecca'yı

hemen tanımıştı. Soluk mavi renkte, muhtemelen Çin ipeğinden yapılmış, parlak bir giysi vardı üstünde. Üzerine oturan giysi belinin ve kalçalarının kıvrımlarını ortaya koyuyor, dirsekten itibaren kollarını çıplak bırakıyordu. Balkona doğru ilerlemiş ve arkasından vuran altın sarısı ışığa bir de ayın gümüşü tonları eklenmişti.

Rebecca bahçeye ve aşağıdaki terasa göz gezdirdi ama yarı yarıya demirhindi ağacının ardında saklı kalan Penrod'u görmedi. Eteklerini toplayıp zarif bir hareketle balkon duvarına oturacak biçimde yukarı çekti kendini. Ayakları çıplaktı ve bacakları dizlerine kadar açılmıştı. Baldırları biçimli, ayakları minik ve dişi görünümündü. Penrod güzellikleri karşısında büyülenmiş gibiydi. Şimdi lamba ışığı kızın profiline vuruyor, yüzünün öteki yarısı gizemli ay ışığında kalıyordu. Bir elinde fildişi saplı bir saç fırçası tutuyordu ve uzun sarı saçları açıktı. Beline kadar uzanan uçları bukleli saçlarını fırçalamaya başladı. Son derece sakin ve güzel görünüyordu.

Penrod yüzünün her milimetresini inceleyebilecek, hatta parfümünün kokusunu alabilecek kadar yaklaşmak istedi. Eldivenlere, uzun kollu giysilere ve gün boyu giydiği geniş kenarlı şapkaya rağmen, Rebecca'nın teni süt gibi beyaz değil, hafif altın sarısı renkteydi. Uzun, zarif boynunun üzerinde başı cazip bir açıyla duruyordu. Hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Penrod parçayı tanımasa da, duyduğu ses direnemeyeceği kadar güzel bir sestti. Bir avcı özeniyle balkona biraz daha yaklaştı, bir adım daha atmak için, her fırça darbesi tamamlandığında Rebecca'nın gözlerini yumduğu kısa anları beklemişti. Şimdi, nefes almak için her durakladığında soluğunu duyabiliyor, adeta dudaklarının sıcaklığını ve dokusunu kendi dudaklarında hissediyordu. Onun, kayısı tadındaki dudaklarını titreyerek kendisine uzatışını hayal etti.

Sonunda fırçayı yana koymuş, saçlarını kalın bir tutam halinde örüp başının üstünde toplamıştı. Geceliğinin klapasından çıkardığı ucu mücevherli, uzun bir tokayla topuzunu tutturmak üzere uzandı. Bunu yaparken başını öbür yana çevirmiş ve Penrod bir adım daha atma fırsatı bulmuştu.

Rebecca birden, avına yaklaşan bir leoparı hissedene bir ceylan gibi donup kaldı. Penrod kıpırdamadan durup nefesini tutmuştu. Sonra yüzünü ona çevirdi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Penrod'u bir an tepeden tırnağa süzüp bacaklarını balkona indirdi ve ayağa kalktı. Dudakları sessiz bir ithamla büzülmüştü. "Beni gözetliyordunuz!"

Sonra hızla içeri girip balkon kapısını kapattı ve sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi hafif bir sesle kilitleti. Sanki, onu gözetlemesi ikisinin arasında bir sırması gibi. Penrod'un kalbi davul gibi güm güm çarpıyordu, nefesi hızlanmıştı. Onu korkuttuğu için pişmandı. Keşke biraz daha seyredebilse, yüzünün o saf halinin gizlerini biraz daha inceleyebilseydi.

Terastan ayrıldı, kendi bölümüne giden ana merdivenden çıkarken, bir anlığına ortaya çıkan o yırtıcı içgüdüğü yok olmuş, yerine bir tür saygı ve huşu oluşmuştu. Gülümsedi. En azından, gerekirse küçük hanımın dairesi neredeymiş onu öğrenmiş olduk, diye düşünüyordu.

İkizinin aksine, Amber bir gün önce ablasıyla Ryder arasında tanık oldukları durumdan ötürü altüst olmamıştı. Ertesi gün Ryder'ın mekânına Benbrook kardeşlerden yalnız o gitmişti. Peşinde Nazeera ile her zamanki saatinde gitmiş ve değerli yeşil keki üreten üç düzine Sudanlı kadını hemen işe koşmuştu. Otoriteyi Safran ile paylaşmamanın tadını çıkarıyordu.

Bacheet patronunu limandaki atölyesinde buldu ve raporunu fısıldadı.

Ryder, Jock McCrump'la kaynak yapmakta oldukları Ibis'in ana buhar borusundan başını kaldırıp baktı. "Ya kardeşleri?" dedi. "Bayan Safran'la Bayan Rebecca?"

Bacheet başını salladı. "Sadece Bayan Amber." Bu, Ryder'ın ne Jock McCrump'la ne de Ibis'in ateşçi ve yağcılarıyla paylaşmak istediği bir konuşma değildi. Başıyla kapıyı işaret etti ve Bacheet de peşinden oraya yürüdü.

Ryder sessizliği bozduğunda mülküne giden yolu yarılamlışlardı. "Ne oldu Bacheet?" Bacheet soruyu masum bir bakışla karşıladı ama Ryder onun önceki geceyi Nazeera'nın yatağında geçirdiğinden ve majesteleri İngiltere kraliçesinin konsolosluk sarayında son yirmi dört saat içinde olup biten her şeyden haberdar olduğundan emindi.

"Ne biliyorsan anlat," diye ısrar etti.

"Ben basit bir adamım," dedi Bacheet. "Atları, develeri, kervanları ve Nil'in akıntılarını bilirim. Ama kadın kalbinden ne anlarım ki?" Başını salladı. "Belki kadın kalbinin sırlarını siz benden daha iyi çözersiniz."

"Nazeera'yı bana gönder," dedi Ryder gülmesini bastırarak. "Maymun kafeslerinin orda bekleyeceğim."

Nazeera, Ryder Courtney'i beğeniyordu. Elbette, tüm Frenkler gibi fazla beyazdı ve gözlerinin rengi şaşırtıcı ve gayri tabii yeşildi, ama eğer ailesine iyi bakacak biriye, erkeğin görünümü ve yaşı önemli değildi. Bu adamın karıları asla aç kalmazdı, güçlü ve kararlı bir erkekti ve kendisini de koruyabilirdi. Üstelik yumuşaktı da. Onların davranışları gerçekten gerektirmedikçe, kadınlarını dövmezdi. Evet, onu beğeniyordu. Ama ne yazık ki al-Jamal şu ana kadar adama karşı aynı duyguları sergileyememişti.

Hayvanların bölümüne geldi ve ihtiyar Ali'ye, konuşmaları duymayacak kadar uzak ama çağırılmca gelecek kadar yakın durmasını tembih etti. Dul ve hemen hemen kırk yaşında olsa da dindar ve saygın bir kadındı. Yakub ve Bacheet'le olan yakınlığını kimsenin bilmediğine inandırmıştı kendisini.

Ryder'ı selamlayıp Peygamber'in şefaatinin diledi onun için, eliyle kalbine ve dudaklarına dokundu, sonra belli bir mesafede durdu. Peçesiyle yüzünün alt kısmını örtüp adamın konuşmasını beklemeye başladı.

Ryder önce sağlığını sordu ve Nazeera iyi olduğunu söyledi. Bunun üzerine Ryder baktığı

hanımların sağlığını sordu.

"Al-Jamal iyi."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Onu merak etmişim. Bugün kadınlara yardıma gelmedi."

Nazeera başını sessizce öne eğdi ama bir yorumda bulunmadı.

"Nazeera, bana kızgın mı?"

Keskin bir nefes alarak onaylamadığını belli etti kadın. Bu soru incelik kurallarına uymamıştı. Yani yanıtlayıp soruyu kabullenemezdi. Ancak, mazereti vardı Ryder'ın, ne de olsa bir kâfirdi.

"Al-Jamal, onun güvenini kötüye kullandığınızı hissetti. Rahatlamaya ve tavsiyeye ihtiyacı olduğu için size arkadaşça niyetlerle gelmişti, ama ona bir zampara gibi davrandınız."

Bacheet, Ryder'ın yüzünün dehşetle kırıştığını gördü.

"Zampara mı?" diye sordu. "Yanılıyor. Ben, ona büyük bir saygı ve özenle davranıyorum. Ben zampara değilim."

Nazeera sadakatin bıçak sırtında dengeyi korumaya çalışıyordu. Bu adama, kızın sadece ikizlere değil, bir de o yakışıklı yüzbaşıya yakalandıkları için öfkelenildiğini söyleyemezdi. Ama yine de onu bir parça rahatlatacak bir ışık verecek kadar hoşlanıyordu Ryder'dan. "Onu kendi kızım gibi severim, ama henüz çok genç ve hiçbir şeyi anlamıyor, hatta kendi kalbini bile. Kaptanı olmayan bir tekne gibi, ayla, rüzgârla, akıntıyla değişebilir. Birini bir daha asla görmek istemediğini söylediğinde, bu en azından gece yarısına kadar demektir, ama muhtemelen ertesi gün öğleye kadar sürmez."

Ryder parmaklıkların arasından Lucy'ye, yani yeşil renkli ve siyah benekli Güney Afrika maymununa yeşil kek verirken bu sözleri değerlendirdi. Lucy her an doğuracak durumdaydı. Yeşil keki bileğiyle ezerek yedi ve parmaklarında kalan kırıntıları da yaladı.

"Ne yapmalıyım Nazeera?"

Kadın başını salladı. Erkekler çocuk gibiydi. "Şu an yapacağınız herhangi bir şey durumu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Hiçbir şey yapmayın. Ona ne kadar üzülüğünüzü söylerim. Çoğu genç kız bunu duymaktan hoşlanır. Bir şey yapma zamanı geldiğinde tekrar konuşuruz."

Ryder bu yardım teklifine çok sevinmişti. "Peki ya Safran? O niye Amber'e yardıma gelmedi?"

"Filfil de davranışınıza ablası kadar tepki duydu." Filfil, biberin Arapçasıydı ve aynı zamanda Safran'ın lakabıydı. "O da sizinle bir daha hiç konuşmamak niyetinde. Ölmek istiyormuş, öyle diyor."

Ryder korkuyla baktı. "Tek bir öpücüktü ve masum bir şeydi alt tarafı. Bu yüzden ölmek mi istiyormuş?"

"Uzun zaman önce sizi gelecekteki kocası olarak seçmişti. Hatta ayrıntıları konuşmuştu benimle. Birden fazla karı almanıza asla razı olmaz, söyleyeyim."

Ryder duyduklarına inanamayarak bir kahkaha patlattı. "Ne komik ve tatlı bir çocuktur o, ama yine de çocuk tabii."

"Birkaç yıl içinde evlenme yaşına gelecek." Nazeera gülümsemiyordu. "Ve planlarını yapmış durumda."

Ryder yine güldü ama bu kez biraz endişeli gibiydi. "Nazeera, onun mümkün olmayan bir şeye inanmasına izin veremem ama onu incitmek de istemem. Ona mesajımı iletir misin? Burda yapacağı önemli işler olduğunu söyler misin? Ona ihtiyacım var burda."

"Söylerim Efendi." Nazeera ayağa kalkmış ve el pençe divan durmuştu. "Ama sadakatsizliğinizi affetmek için daha fazlasına ihtiyacı var. Fakat ben artık gidip al-Zahra'ya yardım etmeliyim." Amber'in Arapça adı da çiçek anlamına geliyordu. "Onca aç boğazı doyurmaya hiç yetmiyor yaptığımız yeşil kekler."

O gittikten sonra Ryder başındaki belaları düşünerek biraz daha oyalandı maymun kafeslerinin önünde. Lucy kendini sevdirmek için şiş karnıyla parmaklıklara tırmanmıştı. Kulaklarının arkasının sıvazlanmasından ve kürkündeki haşerelerin ayıklanmasından hoşlanırdı. Sonunda Ryder içini çekti ve kafesin önünden ayrılmak üzere davrandı. Lucy parmaklıkların arasından uzatmış olduğu elini kaptı ve keskin, beyaz köpek dişlerini başparmağına geçirdi.

"Seni yaramaz seni!" Hafifçe vurdu. Maymun gırtlığı kesiliyormuşçasına feryat etti ve ok gibi yukarı tırmanıp öfkeli bir şekilde söylenmeye başladı.

"Allah layıkını versin, hem senin, hem de tüm kadın cilvelerinin!" diye maymunu azarlayan Ryder başparmağını emerek limana doğru yola koyuldu. Bugün Jock McCrump gövdenin ve motorun tamirini bitirmeyi umuyordu ve Ryder da Ibis'i denemek niyetindeydi.

Penrod Tutti Adası'nın karşısındaki kıyıda, ileri tabyanın siperindeydi. Dayanıklılıklarını kontrol etmek üzere kum torbalarına tekme attı. Boşalan darı çuvallarını doldurtup tahkimatın zayıf olduğu yerlere dizdirtmişti. İşin ayrıntılarıyla uğraşmakla görevli Mısırlı çavuşa, "Bunlar iş görür," dedi. "Şimdi tüfek siperleri için biraz daha mazgal tahtasına ihtiyacımız var." General Gordon'un emriyle, terkedilmiş binalardaki ahşap doğramaları söküp siperleri güçlendirmekte kullanıyordu.

Her elli ya da yüz adımda bir durup aşağıdaki nehir yüzeyini kontrol ederek kum torbalarından oluşan duvarda yürüdü. Duvarın dibiyile suyun kıyısı arasına işaret çubukları taktırmıştı. Bir ay önce Nil, çubukların tepesini 90 santim kadar aşıyordu. İki hafta önce üç beş santim geri çekilmişti. Şimdi ise kıyıda boşluk neredeyse iki metreye ulaşmıştı. Nehir her gün biraz daha alçalıp çekiliyordu. Birkaç ay sonra, Aşağı Nil ile aynı seviyeye inmiş olacaktı. Dervişler de bunu bekliyorlardı. Böylece askerlerini kıyıya çıkarıp teknelerini sağlama alacak kadar bir kıyı şeridi olacak ve kente son saldırılarını yapmadan önce sağlam bir zemine basabileceklerdi.

Penrod aşağıdaki çamurlu zemine atladı ve çubuklarını, geri çekilen nehre doğru itti.

Şimdi çubuklar kıyıda on beş yirmi metre içerideydi. Güçlü bir saldırı için daha fazla yere ihtiyaçları var, diye düşündü ama nehir çok hızla alçalıyordu. Mehdi, Osman Atalan gibi kurnaz ve deneyimli komutanlara sahipti. Yakında gece yarısı baskınlarıyla savunma hatlarını zorlamaya başlayacaklardı. Acaba bizi önce nereden vuracaklar, diye merak etti. Kenarda yürüyüp zayıf noktalara baktı. Mukran Kalesi'ne vardığında, ilk saldırının gelebileceği en az iki yer saptamıştı.

General Gordon'u kalede en sevdiği gözetleme yerlerinden birinde buldu. Dürbününün, defterinin ve haritalarının yayıldığı bir portatif masanın önünde, gölgeliğin altında oturuyordu. "Otur Ballantyne," dedi. "Susamış olmalısın." Masadaki toprak su testisini gösterdi.

"Teşekkür ederim efendim." Penrod, kendine bir bardak su doldurdu. "Suyun tam yarım saat kaynatıldığından emin olabilirsiniz." Bu aslında iğneli bir laftı. Gordon kırbaç tehdidiyle tüm garnizonda içme sularının bu şekilde kaynatılmasını emretmişti. Bunun gerekli olduğunu Çin'deki tecrübeleri öğretmişti. Sonuçlar kayda değerdi. Her ne kadar başta Penrod bunun da Gordon'un kaprislerinden biri olduğunu düşünse de, sonunda bu davranışın ateşli bir savunucusu olmuştu. Su tulumlarını, General Gordon'un emirlerini açıkça çiğneyerek, kentin lağımalarının boşaltıldığı nehirde dolduran sivil halk kolereden kırılıyordu. Oysa garnizondaki askerler arasında sadece üç vakaya rastlanmıştı ve hepsi de itaatsizlik edip kaynamamış su içen askerlerdi. Üç kurban da ölmüştü. Penrod, "Şansları varmış," demişti David Benbrook'a. "Yaşasalardı Gordon onları vurdururdu zaten."

"Köpek ölümü diyorlar buna. Feci kokular yayan dışkı ve kusmuklar arasında, vücudunuzdaki tüm kas ve sinirler ıstırap vererek düğümleniyor ve bir deri bir kemik kalıyorsunuz!" David ürpermişti. "Bana göre değil, teşekkür ederim. Ben suyum kaynamış içmek istiyorum."

Penrod bu tarifi hatırlayınca tüylerinin ürperdiğini hissetti, çok gerçekçi bir tarif. Ama susuzluk da kolera kadar hızla öldürebilirdi. Sıcak ve çöl havası insanın bedenindeki tüm suyu emer, gırtlaklarını kavururdu. Kupasını kaldırıp hafif is kokusunu aldı, bu, suyun temiz olduğunun kanıtıydı, sonra dört büyük yudumda suyunu içti.

"Evet, şimdi Ballantyne kuzey kıyısından ne haber?" Gordon vaktini asla keyif yaparak geçirmezdi.

"Hat boyunca bazı zayıf noktalar saptadım." Penrod, kendi saha haritasını masaya yaydı ve bir köşesine bir testi koyarak sabitledi. Birlikte üstünden geçtiler. "Burası ve burası en kötü noktalar. Nehir seviyesi önemli ölçüde alçalıyor, dünden bu yana yedi sekiz santim inmiş. Her gün de daha hızlı alçalıyor. Buraları takviye etmemiz gerek."

"Tanrı biliyor ki, çalışmalarını yürütecek adam ve malzeme bulmakta zorlanıyoruz." Gordon kurnazca baktı Penrod'a. "Evet? Önercek bir şeyin var mı?"

"Şey, efendim, dediğiniz gibi, tüm hattı kontrol altında tutamayız... " Gordon kaşlarını çattı. Kendi tabiriyle "İşe yaramaz Coni'lere" tahammülü yoktu. Penrod azar işitmek için çabucak atıldı, "... o yüzden bence Dervişlere kasıtlı olarak bazı boşluklar yaratmalıyız

dış hatlarımızda."

"Ah!" Gordon'un çatık kaşları yükseldi. "Zehirli hediyeler ha!"

"Kesinlikle efendim. Bir geçiş bırakalım sonra ardına bir tuzak kuralım. Onları çıkmaz sokaklardan birine yöneltelim ve dizdiğimiz mitralyözlerle ateş açalım."

Gordon düşünceli bir tavırla çenesindeki gümüşü sakalları ovuşturdu. Hicks'ten kalma iki tane Gatling mitralyözleri vardı sadece. Çok hantal ve havaleli bulduğu için, El Obeid seferinde onları yanına almak istememişti. Her silah, sağlam aksları ve iki demir tekerleği olan kendi ağır sehпасına monte ediliyordu. Her sehpayı en az dört öküzün çekmesi gerekiyordu. Mekanizmaları hassas olduğu için taşınırken kırılıbiliyordu. Hicks tek bir noktadan sürekli atış yapılmasından çok, piyadelerin yaylım ateşinin etkisine inanıyordu. Gatling mitralyözlerin durağan bir savunmada işe yarayabileceğini düşünüyor, ama hareketli bir saldırı birliğinde işi olmadığına inanıyordu. El Obeid'i yok etmek üzere sefere çıkarken bu iki silahı ve yüz bin özel mermisini Hartum'daki cephanelikte bırakmıştı.

Penrod, onları cephaneliğin bir köşesinde tozlu brandalara sarılı olarak bulmuştu. Gatling'leri tanırdı. Emrindeki Mısırlı askerlerden bu işe en yatkın olanlar arasından iki tim oluşturmuş ve bir hafta boyunca onları eğitmişti. Silahların karmaşık bir ateşleme mekanizması olmasına rağmen çabuk öğrenmişlerdi. Bakır korumalı kartuşların hızla silahın tepesindeki yuvaya yerleştirilmesi gerekiyordu. Mitralyözcü ağır bir el manivelasını çeviriyor ve altı tane ağır pirinç top, merkezi bir shaft etrafında dönüyordu. Silindirden her mermi fırladığında diğer altı kamlı sürgüden biri devreye girip silahın kuyruğuna kilitleniyor ve ateş alıp hızla dışarı atılıyordu. Ateş hızı, mitralyözcünün manivela kolunu çevirme hızına bağlıydı. Birkaç dakikadan uzun süre, durmadan ateş edebilmek için kuvvet ve dayanıklılık gerekiyordu, fakat pratikte Penrod bir silahın yarım dakikada yaklaşık üç yüz devir yapabildiğini hesaplamıştı. Elbette, ısınınca tutukluk yapıyordu. Zaten tutukluk yapmayan bir makineli silah da yoktu bildiği kadarıyla.

Bir anlamda Hicks haklıydı, Gatling'ler pek hareketli sayılmazdı. Penrod sürpriz bir gece saldırısında, bu silahları kentin on kilometreyi bulan savunma hattında oradan oraya taşımanın mümkün olamayacağını anlamıştı.

Penrod planını özetledi. "Zayıf gibi gösterdiğimiz noktadan Gatling'lere doğru çekmek ve hepsini biçmek, efendim."

"Birinci sınıf!" Gordon'un yüzü sevinçle aydınlanmıştı. "Tuzaklarını nereye kurmayı düşündüğünü bir daha göster bakayım."

"Efendim, şurasının, yani limanın hemen altının, en belirgin nokta olduğunu düşündüm." Gordon başıyla onayladı. "Öteki nokta da şurası olabilir, hastanenin karşısı." Penrod işaret parmağını haritada ilerletti. "Bu iki noktanın arkasında dar sokaklardan oluşan bir labirent var. Onları moloz ve tahtalardan yapacağımız setlerle kısıtayıp Gatling'leri de sağlam tuğla siperlere yerleştireceğim..." Bir saat daha plan üzerinde çalıştılar.

"Çok güzel Ballantyne. Hazırlıklara devam et." Sonunda Gordon, onu serbest bırakmıştı. Penrod selam verdi ve kalenin siperlerinden çıkmak için rampaya yöneldi. Yarı yolda

durup kuzeye*baktı. Sadece onunki kadar keskin gözler bulutsuz, çelik mavisi gökyüzünde hareket eden küçük, siyah noktayı fark edebilirdi. Önce bunun kuzeydeki Monassir Çölü'nden gelen bir Saker şahini olduğunu düşündü. Cephaneliğin saçaklarında çok güzel bir çift kuşun yuva yaptığını görmüştü. Küçük lekenin yaklaşmasını izledi ve sonra başını salladı. "Hayır, bu şahin uçuşuna benzemiyor." Aradaki mesafe azalınca anlamıştı, bu bir güvercindi!

Yakub'la kuzeyden gelirken yaşadıklarını gayet iyi hatırlıyordu. Büyük bir dikkatle güvercini izlemeye başladı. Hayvan nehre yaklaşırken Omdurman kenti üzerinde daireler çizmeye başlamıştı.

"Kuş güvercinliğe dönüyor." Manevrayı tanımıştı. Bir güvercin uzun bir uçuşa hemen hemen daima dönüşler yaparak başlar ve aynı biçimde bitirip yuvasına inerdi. Kuş nehrin üstüne bir dalış yaparak, neredeyse Penrod'un başının üstünden inişe geçmişti.

"Başka bir kanlı Derviş kuryesi!" Hayvanın bacağına sarılı minik ruloyu görebilmişti. Saatini çıkarıp zamanı kontrol etti. "Dördü on yedi geçiyor." Nehri geçerken yitirdiği saatten sonra, bunu Konsolos Le Blanc'tan fahiş bir fiyata almıştı.

Güvercinin yeni bir daire çizerek konsolosluk sarayına doğru alçalışını ve sonra yan yatıp Nil'in üstüne doğru alçalışını seyretti. Kuşu son kez Omdurman'ın güney eteklerinde görebildi.

Saatini cebine sokarken izlendiğini hissetti ve etrafına bakındı. General Gordon'un başı belirmişti siperlerin üstünde. "O neydi Ballantyne?" diye seslendi aşağı.

"Emin olamıyorum general ama yine de, kuru güvercin kakasına karşı bir İngiliz altınına bahse girerim ki, Mehdi ile kuzeydeki ordusu arasında düzenli olarak posta güvercini gidip geliyor."

"Eğer haklıysan, o mesajlardan birini okuyabilmek için bir İngiliz altınından çok daha fazlasını veririm." Gordon öfkeyle karşı kıyıda, güvercinin konuştuğu camiye bakıyordu. Penrod kente geleli neredeyse bir ay geçmişti. O zamandan beri Kahire'den hiç haber alamamışlardı. General Stewart ile Kurtarma Birliği'ne ne olduğunu bilmelerine imkân yoktu. İlerlemeye başlamışlar mıydı? Engellenmişler miydi? Öte yandan, belki de sadece birkaç günlük mesafeye kadar gelmiş de olabilirdi.

"Ballantyne, bana şu güvercinlerden birini nasıl yakalarsın?" diye sordu Gordon sakın bir sesle.

Ertesi gün, akşamüstü saat dörtten biraz önce Penrod konsolosluk sarayının terasında başı havaya dikili, kuzeyi izler vaziyette bekliyordu.

"Tam zamanında!" diye bağırды, çünkü kuş kuzeyde, beklediğinden biraz daha doğuda ortaya çıkmıştı. Başının üstünden geçerken, gözlerini kısıp hızını ve yükseldiğini tahmin etmeye çalıştı. "Altmış metre ve kuyruğu tutuşmuş gibi gidiyor," diye mırıldandı. "Ama rüzgâr yok ve bundan daha yüksekten sülün avlamıştım." Eski zaferinin anısıyla bıyığını sıvazladı.

O akşamki konsolosluk yemeği resmiydi. Hepsi de kentte kalan diplomatlardan ve Kahire'deki Hidiv'in sivil yöneticilerinden olan on iki konuk vardı. Her zamanki gibi Rebecca, babasına eşlik ediyordu. David, Rebecça'ya ve Safran'a sormadan Ryder Courtney'e de davetiye yollamıştı. Fırsat bulabilseler her ikisi de buna itiraz ederlerdi.

Ryder'ın, kent kurtulunca satıp bol para kazanmayı umduğu ve üzerine titrediği bir düvesi vardı. Kentin kurtuluşu uzadıkça uzuyor, hayvanın giderek artan iştahı ile başa çıkmak da her gün biraz daha güçleşiyordu. David'in davetini alınca, hayvanı kesti ve iki şişe Konyak ile birlikte koca bir budu konsolosun mutfağına yolladı.

Rebecca bu hediyenin bir barış teklifi olduğunu anlamış ve korkunç bir şekilde arada kalmıştı. Akşama krallara layık bir şölen özelliği verecek böyle bir armağanı geri gönderebilir miydi? Ama aksi halde de Ryder'ın varlığını kabullenmiş olacaktı ki, buna da hiç hazır değildi. Sonunda ikilemi Amber'le bir mesaj yollayarak çözdü, babasının adına teşekkür etmişti mesajda. Bunun kendi tarafında bir zaaf olduğunu biliyordu ama kendisini de onun yemeğe gelişiyle ilgili tek kelime etmeyerek rahatlatmıştı.

Ryder âdeti olduğu üzere, davete en son geldi. Şık ceketinin içinde son derece zarif ve halinden memnun görünüyordu. Bu durum Rebecca'nın daha da öfkelenmesine deden olmuştu.

Nazeera yalan söylemiş, diye düşünüyordu, babası ve Konsolos Le Blanc ile sohbet eden Ryder'ı göz ucuyla süzerken. Hiç de üzgün bir hali yoktu.

Tam o anda izlendiğini hissetti. Hızla dönünce Yüzbaşı Ballantyne'in, artık iyice asabını bozmaya başlamış olan o mutat tebessümüyle kendisini süzdüğünü gördü. Sürekli beni izliyor, diye düşünerek başını çevirdi ve başka bir yere bakmaya başladı. O arada yüzbaşının saç ve favorilerinin çok hoş bir biçimde uzadığını da fark etmişti. Yanaklarının yandığını ve belinden aşağıda rahatsız edici bir şeyler olduğunu hissetti. Şimdilerde General Gordon'a yalakalık etmekle meşgul olan, eski Hartum Valisi İmran Paşa'ya döndü.

On dakika sonra Yüzbaşı Ballantyne hâlâ izliyor mu diye, fark ettirmeden etrafına bakındı ve onun ikizlerle hoşça vakit geçirdiğini görünce beyninden vurulmuşa döndü. Belki de ikizler onunla hoşça vakit geçiriyorlar demek daha doğru olurdu. Hem Amber, hem Safran kızlara yakışmayacak şekilde çığlık çığlığa kahkahalar atıyordu. Onlara kanıp yemeklerini mutfakta Nazeera ile yedirmek yerine davete katılmalarına izin verdiğine pişman olmuştu. Ryder Courtney'in yanına Safran'ı oturttarak bir puan üstünlük sağlamıştı: Çocuk onunla bir daha asla konuşmamak konusundaki yeminini tutmakta güçlük çekecekti. Yüzbaşı Ballantyne'i ise kendisinden mümkün olduğunca uzağa, masanın ucuna babasının yanına oturttmuştu.

Masanın ortasında muhteşem pespembe but yatıyordu, etrafı da meyvelerle süslenmişti. Grup büyük bir sessizlik içinde yemeğe daldı. Tabaklar alındıktan kısa bir süre sonra, Yüzbaşı Ballantyne, babasına bir şeyler fısıldayıp ayağa kalktı, başıyla Rebecca'ya selam verdi ve salondan ayrıldı. Onun gidişi ile ilgili bir açıklama yapmasına gerek yoktu.

Ne de olsa savaştaydılar ve yüzbaşı şehrin savunmasından sorumluydu. Yine de onu biraz daha aşağılama fırsatını kaçırdığı için üzülmüştü.

Masadaki diğer uygunsuz kişiye bir göz attı ve Safran'ın Ryder'ı açıkça bağışlamış olduğunu gördü. Yemeğin başında Ryder, onun kibirli halini görmezden gelip tüm dikkatini sağ tarafında oturan Amber'e yöneltmişti. Bu da Safran'ın kıskançlık gözyaşlarına boğulmasına neden olmuştu. Sonra Ryder taktik değiştirmiş ve bütün ilgisini Safran'a çevirmişti. Kız buna hazırlıklı değildi. "Safran, Lucy'nin bebekleri oldu biliyor musun?" Safran tuzağı fark etmeden, büyük bir ilgiyle Lucy'nin ikiz bebeklerini, neye benzediklerini, Lucy'nin onlarla nasıl gururlandığını dinlemeye koyulmuştu. Ryder, onlara Billy ve Lily adlarını takmıştı.

"Ah! Yarın gelip onları görebilir miyim? Lütfen Ryder?" diye bağırdı.

"Ama Saffy, Nazeera, bana kendini iyi hissetmediğini söylemişti."

"O düdü. Kendimi biraz halsiz hissediyordum." Ryder, "Halsiz" sözcüğünü lugatına yeni eklediğini anlamıştı. "Ama artık gayet iyiyim. Amber'le sabah yedide geliriz." Anlaşmazlık Safran'ın taviz vermesiyle sona ermişti.

Rebecca, çocuğun saflığına hafifçe gülümseyip tekrar Konsolos Le Blanc'a döndü. Babasının Ryder'a, bu adamın dört bacaklı kaz kadar garip olduğunu söylediğini duymuştu. Ne yazık ki ona bunun anlamını soramayacaktı. Tuhaf bir benzetmeydi ve Ryder her şeyi bilirdi. Sanırım zamanla onu bağışlayacağım, diye düşündü, ama şimdi değil.

Tatlı, ılık bal soslu yeşil kek ezmesiydi. David Benbrook'un kışkırtmasıyla Bacheet sarayın çatısındaki yabani arı kovasından bal çalmıştı. Kendisinde arı alerjisi olduğu için kovana yaklaşması kesinlikle yasaktı. Tatlı da sevinçle karşılanmış ve Limoges porseleni tatlı kâseleri silinip süpürülmüştü.

Le Blanc, Rebecca'ya, "Seksen birde Le Grand Vefour'u ziyaretimden beri bu kadar güzel bir ziyafete katılmamıştım," dedi.

Dört bacaklı kaz kadar garipmiş"ama aslında fena adam değil, diye düşünen Rebecca bu yeni cömert ruh haliyle tekrar Ryder'a göz attı, göz göze gelince de başını sallayıp tebessüm etti. Doğrusu onun açıkça rahatlaması hoşuna gitmişti. Çok mu hızlı davranıyorum, diye kendini sorguladı. Aslında hızlı davranmanın nasıl olduğunu pek kestiremiyordu ama babası hızlı kadınları onaylamıyordu, yani en azından öyle söylemişti.

Misafirler gidip de döner merdivenden yatak odalarının bulunduğu kata çıktıklarında, babası ona sarılıp kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu ve ne kadar hoş bir genç hanım olmaya doğru gittiğini söyledi.

Demek ki hızlı olmaya başladığımı düşünmüyor, dedi Rebecca içinden, ama yine de garip bir hoşnutsuzluk hissediyordu. Yatmaya hazırlanırken, "Eksik bir şey var," diye fısıldadı. "Neden mutsuz olmam gerekiyor? Hayat çok kısa. Belki Mehdi kenti yarın yerle bir edecek ve her şey bitecek ve ben bir şey yaşamamış olacağım."

Sanki canavar onun sözlerini duymuş ve ininde harekete geçmiş gibi, Nil'in karşı

kıyısından top sesleri gelmeye başladı. Bir top mermisinin tepelerinden aşip kanal yakınındaki yerli bölgesinde bir yere çarptığını duydu. Başında yine altın halesiyle saçları omuzlarına dökük olarak sabahlığını giydi, lambayı kıstı ve balkon kapısını açtı. Kendini suçlu ve kararsız hissederek durakladı. Sonra, "Orda kimse olmayacak," diye kendini yatıştırdı. "Gece yarısını geçti. Eğer uyanıksa bile Gatling'lerin başındadır."

Balkona çıktı ve kendine engel olamadan aşağı bakıp demirhindi ağacının dallarının arasını araştırdı. Tahmininde haklı olduğunu anlayınca hayal kırıklığının yarattığı bir huzursuzluk hissetti. Kimsecikler yoktu. İçini çekip dirsekleriyle duvara yaslandı ve nehrin ötesine bakmaya başladı.

Cehennem Bedevisi bu gece erkenci, diye düşündü. Güneş batımından bu yana bir tek o top atışı duyulmuştu ve şimdi ortalık sessizdi. Ay ışığında, dalışlar yapıp daireler çizerek, terasın dibindeki firavuninciri ağacının üst dallarındaki böcekleri avlayan yarasaları seyretti. Birkaç dakika sonra tekrar içini çekti ve doğruldu. Uykum yok ama geç oldu, yatsam iyi olur, diye düşündü.

O anda demirhindi ağacının gölgeleri arasında bir ateş parladı ve yüreği ağzına geldi. Parlayan ateşin sarıya dönen ışığında, adamın akiğe işlenmiş gibi görünen yüzü belirdi, geri kalan yerleri karanlıktaydı. Dişlerinin arasında uzun, siyah bir puro duruyordu. Puroyu kibritin alevine uzattı ve derin bir nefes çekti. Alev iyice parlak bir hal almıştı. Ah, tatlı İsa, ne kadar güzel, diye düşündü Rebecca. Sözlerin ağzından fırlamasına engel olamamıştı. Yanan kibriti hâlâ yüzünün önünde tutan Penrod, başını kaldırıp ona baktı. Rebecca da bakışa karşılık verdi. Adam elli metre ötedeydi ama Rebecca kobra görmüş bir kuş gibi donup kalmıştı.

Penrod kibriti üfledi ve yüzünün hayali ortadan kayboldu. Sadece purosunun ateşi görünüyor, nefes çektikçe parlıyordu. Sızı yine başlamıştı, her yanını sarmış, duygularını kontrol edemeyecek kadar takatsiz bırakmıştı Rebecca'yı. Transa geçmiş bir kadın gibi yavaşça döndü, yatak odasına girdi ve oradan da koridora çıktı. Babasının dairesinin kapısını geçti ve ipek halıda çıplak ayaklarıyla koşarak merdivenin başına geldi. Uçarcasına aşağı indi ve birden, kendisi gidene kadar onun terastan ayrılmış olabileceği korkusuyla çarpıldı. El yordamıyla çift kanatlı ön kapının mandalını aradı, kapıların açılması için geçen süre sonsuzluk gibi gelmişti. Çimenleri koşarak geçti ve onun karanlık gölgesinin daha önceki yerinde olduğunu görünce aniden durdu.

Penrod puroyu ağzından çıkarıp taşlara attı ve bekledi. Rebecca'nın ayakları kendiliklerinden, önce yavaş sonra hızla hareket etmeye başlamıştı. "Ben, ben..." diye kekeledi.

"Konuşma," diye emretti Penrod. Ve Rebecca nedenini çözemesi de büyük bir minnet duydu. Kendini genç adamın kollarına attı ve kollar etrafına dolandı. Gerçeklikle tüm temasını yitirmişti. Erkeğin ağzındaki puro kokusu, değerli misk kokusuyla, nadir bir şehvet kokusu olan, damıtılmış esmer amber kokusuyla karışmıştı. Rebecca, kendini ürkmüş ve çaresiz hissediyor ama bir yandan da bir peri şatosuna girmişçesine güvende

olduğunu duyumsuyordu.

ipek geceliği ve ince pamuklu sabahlığı erkeğe bir engel teşkil etmiyordu. Giysilerinin altında teni alev alev yanıyordu, ama genç adamın şeytani parmakları, içinde daha derin, daha yoğun ateşler yanmasına yol açıyordu. Gözlerini kapadı, başını arkaya itti ve onun dokunuşlarına teslim oldu. Birden, dayanamayacağı kadar şiddetli bir hisle nefesi kesildi ve gözleri sonuna dek açıldı. Karın boşluğundaki ıstırap verici düğüm çözülmüş ve yerini yepyeni, muhteşem bir duygu olarak tüm benliğini sarmıştı. Aşağı baktı ve geceliğinin önünün göbeğine kadar açık olduğunu ve erkeğin ağzının göğsüne kapanmış olduğunu gördü. Dişlerini meme başında hissedebiliyordu ve bir an onun kalbini ısırabileceğini düşündü.

Erkek, onu kaldırdı ve Rebecca kendini kuş gibi hafif hissetti. Onu çimene yatırdı, altında otların serin ve yumuşak temasını hissediyordu. Geceliğinin eteklerini sıyırdı ve gece havası uyluklarını ve göbeğini yaladı. Erkeğin ağırlığını üzerinde hissediyordu. Daha önce kendisinin hiç dokunmamış olduğu bir yere dokunmaktaydı. Bir anda bacakları açıldı.

Nehrin öte yakasındaki top bir daha gümbürdedi. Rebecca yaklaşan top mermisinin çığlığını duydu ve bir anda bacakları makas gibi yeniden birleşti. Gülle o kadar yakına düştü ki, nefesi kesildi ve bağıramadı. Konsolosluğun doğu kanadına düşen top mermisi, bir alev, toz, çimento ve tuğla bulutu yaratarak patlamıştı.

Tüm gücüyle adamı itti ve ayağa fırladı. Ürkmüş bir ceylan gibi son hızla koşarak terası geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Nefes nefese babasının dairesinin yanında bulunan ikizlerin odasına daldı. Kapısı asla kilitlenmezdi. Hemen kızların yanına gidip onları kaldırdı ve ikisine birden sıkıca sarıldı. Onları sağ salım bulduğu için ve kendi kaçışından ötürü hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "İyi misiniz canlarım? Ah, sevgili İsa, hepimizi koruduğun için şükürler olsun." İkilere biraz daha sarıldı ama onlar uykulu ve aksiydiler.

"Niye bizi uyandırdın?" diye çıkıştı Safran.

"Neyin var senin Becky? Niye ağlıyorsun?" Amber esneyip gözlerini ovuşturuyordu. "Niye böyle aptalca şeyler yapıyorsun?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan, elinde bir fenerle David girmişti içeri. "Kızlar hepiniz iyi misiniz?" .

"Ne oldu ki? Niye bu kadar telaşlısınız?" Soran Safran'dı.

"Yoksa siz uyanmamış mıydınız?" David güldü. "Cehennem Bedevisi üzüntüden ölecek. Aylardır sarayı topa tutuyor. İlk kez isabet ettirebildi ve siz sanki hiçbir şey olmamış gibi uyumaya devam ettiniz. Buna saygısızlık denir, söyleyeyim."

"Ah o gülle miydi?" dedi Amber. "Ben rüya sanmıştım."

"Neresi baba, neresi vuruldu?"

"Doğu kanadı ama tamamen boştu. Kimseye bir şey olmadı. Her şey yolunda."

Rebecca yanlarından ayrılmadan ikizler tekrar uykuya dalmıştı ama o yatağına yatar yatmaz uyuyamadı. Dua etmeye çalıştı. "Sevgili İsa, babamı ve ikizleri koruduğun için

teşekkür ederim. Beni şeyden koruduğun için de... " daha fazla açıklama yapma gereği duymadı, o nasılsa her şeyi bilirdi, "...beni ölümden de beter bir yazgıdan koruduğun için." Bu cümleyi bir yerde okumuştur ve şimdi kullanmak için uygun bir durum var gibiydi. "Lütfen beni doğru yoldan sapmaktan koru." Ama duanın bir faydası olacakmış gibi görünmüyordu. Kendini hiç de korunmuş gibi hissetmiyordu, aksine, hayatı kadar değerli bir arzunun pençesine düşmüş gibiydi.

Erkeğin nasıl dokunduğunu düşündü ve parmaklarının değdiği yer yine sızlamaya başladı. Ürkekçe kendi elini aşağı götürerek kontrol etti. Sıcak ve ıslak bir sıvıya değince, kanama olduğunu sanarak paniğe kapıldı. Hemen elini çekip ay ışığına tuttu. Parmakları ıslaktı ama kanlı değildi. Elini yine aynı yere koyunca sızının içinde kabardığını hissetti. Soluk soluğaydı ve sımsıkı yumduğu gözlerinin önünden kötü hayaller geçiyordu. Penrod Ballantyne elinde bıçak, çırılçıplak dikiliyordu tepesinde. Kendi parmaklarını onunkiler olarak hayal etti.

İçindeki dev balon patladı ve sızı geçti. Büyük bir sevinç ve özgürlük duygusuna kapılmıştı. Yatağa doğru çekildiğini ve uykunun sıcak kollarına daldığını duyumsadı. Nazeera uyandırdığında güneş, açık balkon kapısından parlıyordu.

"Ne oldu sana, Becky? Sabah güneşiyle dalında parlayan olgun bir şeftali gibisin."

Arapça ne romantik bir dil, diye düşündü Rebecca. Ruh halime ne kadar uyuyor tanımı. "Sevgili Nazeera, bu sabah hayatımın ilk sabahıymış gibi hissediyorum," dedi o da aynı dilde ve Nazeera'nın neden aniden o kadar endişelenmiş görüldüğünü merak etti.

Penrod, David'in birkaç saatliğine dahi olsa, değerli çift namlulu, on iki kalibrelik, Londra'nın en iyi silah yapımcısı James Purdey and Sons ürünü silahlarından ayrılma konusundaki gönülsüzlüğünü anlıyordu. Bunlar olağanüstü silahlardı ve her biri ona en az elli sterline mal olmuştu. "Yüz elli," diye düzeltti David. "Çar Alexander ve Kayzer William'da bunların hemen hemen aynıları var."

"Sizi temin ederim bunları istememizin çok önemli bir nedeni var, efendim. Ve onlara ilk çocuğummuş gibi bakacağıma dair şerefim üzerine söz veririm," diye dil döktü Penrod.

"Umarım daha da iyi bakarsınız. İnsan dünyaya piç kurularının gelmesine de neden olmuş olabilir ama benim Purdey'lerim gibiler tamamen bambaşka bir konu."

"Belki de onları neden ödünç almak istediğimi açıklamam gerekir," dedi Penrod.

David dikkatle dinledi. Penrod anlattıkça ilgisi artmıştı. Sonunda boyun eğerek içini çekti. "Pekâlâ fakat bir şartım var. İkizler de onlarla gidecek." Penrod'un şaşkınlığını görünce devam etti. "Silahlarımı onlar doldururlar ve onlara çok iyi bakmayı öğrettim ikisine de."

Her iki kız da görev için seçilmiş olmaya bayılmıştı. Hatta Amber, Safran'dan daha da sevinçliydi. Bu onun açısından, kahramanını bir süreliğine de olsa kendine ayırmak demektir. Buluşma vaktinden bir saat önce ikisi de hazırlanmış, terasta bekliyordu.

Penrod gelince ona tüfek alıp vermede ne kadar başarılı olduklarını göstermek için ısrar ettiler. Görevlerini ne kadar ciddiye aldıklarını görmüştü Penrod, biraz eğlenmek için

aldırmıyormuş gibi davrandı ve birkaç aptalca soru sordu. "Mermileri neresine koyuyorsunuz?"

"Bunlarda mermi olmaz aptal. Fişek olur." Amber ciddiyetle açıklamıştı. Başkomutan oydu. Bu konuyu bir gece önce, lambalar söndükten sonra ve herkes onları uyuyor sanırken Safran'la tartışmışlardı. Sonunda Amber noktayı koymuştu. "Saffy, sen Ryder'ı kendine saklayabilirsin ama Yüzbaşı Ballantyne, benim. Bunu unutma!"

Sıra tüfeği tutmaya gelince Penrod kasten hantal ve beceriksiz davranarak Amber'i bilgisini ortaya koyma zevkinden mahrum etmedi.

"Tüfeği size uzatınca sol eliniz avucu yukarı doğru açık olacak, bunu unutmayın Yüzbaşı Ballantyne, böylece ucunu elinize bırakabilirim."

"Böyle mi Bayan Amber?" Gayet ciddi durmayı başarıyordu, Amberin yaşındayken ailesiyle ilk kez katıldığı büyük avı ve adam yerine ilk kez konuşunu hatırlamıştı çünkü.

"Elinizi o kadar yukarda tutmayın Yüzbaşı Ballantyne oraya uzanamam." Boyları arasındaki farkı vurgulamaktan nefret ediyordu. Sonunda tatmin oldu. Hatta gösterdiği başarı hakkında yorumda bile bulundu. "Çok çabuk öğrendiğinizi söylemem gerek Yüzbaşı Ballantyne."

"Sanırım sizinle ben mükemmel bir takım oluşturuyoruz Bayan Amber," diye yanıtladı Penrod ciddi ciddi. Amber'in zevkten başı dönmüştü.

"Evet, fakat sahiden daha önce atış yapmış mıydınız?" Safran kendini dışlanmış hissetmişti ve bu alışık olmadığı bir duyguydu.

"Bir veya iki kez," diye güvence verdi Penrod.

"Babam İngiltere'deki en iyi atıcılardan biridir," diye böbürlendi Safran.

"Eminim Yüzbaşı Ballantyne da gayet başarılı olacak." Amber ikizine onaylamaz bir ifadeyle baktı. Şu Saffy bir kerecik çenesini tutamaz mıydı?

"Eh, göreceğiz bakalım," dedi Safran kibirle.

Üçü de terasta sabırsızlıkla beklemeye başladılar, ikizler güvercini kim önce görecekti diye yarıştıyordu. Aynı anda gördüler ve heyecanla bağırıldılar. Kuşun kanat uçları kemik beyazıydı. Güneş ışığında parlıyorlardı. Nehirden gelirken de, tepelerinden geçerken de çok yüksekte uçmuştu. Purdey'ler atmış metre kadar çok başarılı atışlar yapacak şekilde donatılmıştı ama bu güvercin en az yetmiş beş, seksen metre yüksekte geçmişti.

"Neden ateş etmediniz?" diye sordu Safran buyurgan bir ifadeyle.

"Menzil dışındaydı," dedi Penrod. "Eğer kuşu yaralarsam ve yuvasına öyle dönerse Dervişler niyetimizi anlayabilirler. Posta güvercini göndermekten vazgeçerler. Kesin olarak öldürmemiz gerekiyor."

"Babam olsa kolayca öldürürdü."

"Bakın, yine geliyor." Amber kardeşinin yüzbaşıya eziyet etmesini önlemeye çalışıyordu.

Güvercin Omdurman'daki binaların üstünden dönmüş ve irtifa kaybetmiş olarak nehrin üstünden geliyordu yine.

"Bu kadarı yeterli," diye mırıldandı Penrod ve silahı kaldırdı. Gayet sakindi. Sol kolu hemen hemen namluya yapışık şekilde dümdüz uzanmış, sağ yanağı da dipçiğe dayanmıştı. Kuşu takip ederek yavaşça tüfeği döndürdü. Son anda, tam işaret parmağı tetikte gerilmişken tüfeği biraz daha ileri uzattı. Tüfek ateş aldı ve namlu geri tepti. Yavaşça tekrar kurdu, elleri omzu ve başı yine önceki pozisyona gelmişti. Tüfek bir kez daha patladı ve sağdaki namludan barut dumanı yükseldi.

"Iska!" diye bağırdı Safran.

Kuş yüksekte olduğu için atış sesiyle saçmaların ona ulaşması arasında makul bir süre geçmişti. Sonra güvercin sarsıldı ve havada sendeledi. Bacakları aşağı sarkmıştı.

"İsabet!" diye bağırdı Amber.

Sonra ikinci atışın etkisi görüldü ve yaralı kuşun tüylerine saçmaların çarpışını izlediler. Bir saçma çenesinin altından girdi ve kurşun beynini parçaladı.

"Öldü!" diye tiz bir feryat kopardı Amber. "Havada taş gibi ölü. Babam bile bundan iyisini yapamazdı." Güvercinin kanatları kapanmış ve dimdik düşmeye başlamıştı, fakat uçuşunun verdiği ivmeyle suya doğru yönelmişti.

"Nehre düşecek," diye bağırdı Penrod ve tüfeği Amber'e fırlattı. Kız sasırsa da tüfeği yere düşmeden yakalamayı başardı. Penrod çimenlerden nehir kıyısına doğru koşmaya başlamıştı, Amber de koca tüfeği zor zar taşıyarak peşinden koştu.

Bir an için, ölü kuş sert toprağa düşecekmiş gibi göründü fakat sonra rüzgâr işe karıştı. Penrod çamurlu kıyı şeridinin ucuna kadar gelip aşağıdaki su yüzeyine baktı ve dehşet içinde, güvercinin otuz metre kadar ötede suya düşüşünü izledi. Bedeni halka halka yayılan dalgaların ortasında yüzüyor ve mavi göğüs tüyleri görünüyordu.

"Timsah!" diye bağırdı arkasından Amber. Penrod güvercinin düştüğü yerden yüz metre kadar uzakta canavarın suyu iten kafasını gördü. Hayvanın derisi yaşlı bir zeytin ağacının kabuğu gibi yamru yumru çıkıntılarla doluydu. "Hem de kocaman!" diye yine bağırdı Amber.

"Güvercinin peşinde!" Bu kez bağıran Safran'dı.

Penrod hiç duraklamadı. Çizmelerini çıkarıp kenara koydu ve bir yandan gömleğinin düğmelerini çözerek suya doğru koşmaya başladı. Pantolonu da atmış ve koyu kırmızı şık ipek iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Koşarak beline kadar yeşil suya girdi, sonra ellerini birleştirip dibe daldı. Kafası tekrar suda belirmediği an güçlü bir darbeye sarsıldı. Timsah suları karıştırmış, koca kuyruğunu iki yana sallayarak Penrod'a doğru yaklaşıyordu.

"Geri dönün!" diye feryat etti Amber. "Bırakın o aptal yaşlı kuşu!"

Penrod her iki bacağını da kullanarak çılgınca yüzüyordu. Ancak timsah daha hızlıydı. Burası onun ortamıydı ve Penrod'un üç misli hızla gidebiliyordu. Penrod güvercinin cesedine ulaştı ve kafasını dişlerinin arasına aldıktan sonra döndü ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. "Daha çabuk!" Amber var gücüyle bağıırıyordu. "Sizi yakalayacak! Çabuk, lütfen! Lütfen!"

Koca sürüngen şimdi tüm dikkatini adama vermişti. Dalmak yerine yüzeyden gidiyor ve

arkasındaki suları fokurdatarak koca kuyruğunu sallıyordu. O kadar yakındı ki, gözleminin sarı mat mermerler gibi parladığı görülebiliyordu. Pullu dudaklarının arasından korkunç dişleri fırlamıştı, çenelerini açıp kapatıyordu. Penrod'un çıplak bacaklarını gözüne kestirmişti.

"Sizi yakalayacak!" Amber korkudan delirmişti. Tüfeği doldurmamıştı ama hemen kalçasına asılı çantadan iki fişek aldı ve birini yerine yerleştirdi, fakat ötekini çamura düşürdü. Ne onu alacak, ne de başka bir tane arayacak vakti vardı, o yüzden namluyu kapadı. Suyu koştu, su önce dizlerine sonra kalçalarına ve nihayet kaburgalarının altına kadar gelmeye başladı.

Penrod tam önündeydi, arkasından köpükler bırakarak çılgınca yüzüyordu. Amber soğuk bir dehşetle canavarın ikisinin arasındaki boşluğu doldurmasını izledi. Hayvan aniden suda yükseldi ve çenesini açtı. Ağız içi astarı ve gırtlığı çok güzel bir tereyağı sarısıydı. O kadar yakındı ki, Amber gırtlığının gerisindeki derinin oynayışını ve ciğerlerine su gitmemesi için girişi kapatışını görebiliyordu. Dişleri keskin ve korkunçtu. Ağzından gelen iğrenç kokuyu duyabiliyordu. Timsah, Penrod'un bacaklarına doğru bir hamle yaptı.

Amber tüfeği kaldırdı ve mekanizmayı kurdu. Başka zaman olsa bunu yapmak için iki elini kullanması gerekirdi, ama şu an her şeyi yapabiliyordu. Dipçik ona göre fazla uzun olduğundan çenesinin altına değil kolunun altına kıstırdı. Nişan aldı ve babasının öğrettiği gibi gözlerini açık tutarak arka tetiği çekti. Öndekini çekse tetik boş namluyu ateşleyecekti. Babası, ona iyi öğretmişti bu işi.

Tüfek sarsıldı, patladı ve saçmalar Penrod'un başının birkaç santim ötesinden geçip gitti. Patlama yüzünden duymaz olmuştu. Amber ve tüfek ise geri tepmeyle uçmuşlar, Amber nehir sularının girdabında gözden kaybolmuştu.

Tüm saçmalar timsahın gırtlığına saplanmıştı. Koca çeneler çelik kapılar gibi gümbürtüyle kapandı ve hayvanın bedeni ıstırapla yay gibi gerildi. Koca siyah burnu neredeyse kuyruğuna degecekti. Yarısu suyun üstünde bir ters takla attı ve yeşil sulara kapılıp gözden yitti.

Penrod dibe dalmış Amber'i arıyordu. Atışın etkisiyle kulakları acı içinde çınlıyor ve hâlâ dişleriyle tuttuğu ıslak güvercini de iki yana savurarak kulaklarını rahatlatmaya çalışıyordu. Amber'in altın rengi saçları güzel bir su bitkisi gibi salınıyordu yüzeyde. Penrod bir tutam saçı kavradı ve kızı dışarı çekti. Kız tükürüyor ve tıkanıyordu ama babasının Purdey tüfeğini sımsıkı tutuyordu hâlâ. Penrod, onu birbirine dolanmış ıslak etekler, saçlar ve tepinen kol ve bacaklar yığını halinde kolunun altında taşıyarak kıyıya yürüdü.

"Beni yere indirin!" diye soludu Amber. "Lütfen beni yere indirin."

Penrod, kızı ayaklarının üstüne yere bıraktı. "Hepsini çıkar," dedi. "Sakin su yutma hiç." Kendisi de kürek kemiklerinin ortasına vuruyordu. Kentin kanalizasyonu nehre karışıyordu. Bu küçüğü koleradan yitirmek istemezdi.

David ve saray personelinin çoğu olanları terastan görmüş ve kıyıya koşmaya başlamışlardı. Onlar gelmeden Penrod, kızın önünde çömeldi. "İyi misin artık?"

"Evet ben iyiyim," dedi nefes nefese. "Ama babamın tüfeği ıslak."

"Sen ne kadar cesur ve muhteşem bir kızsın." Penrod, onu göğsüne bastırdı. "Seninle her göreve giderim." Babası koşarak gelirken Penrod da kalkmıştı ama bir kolu hâlâ Amber'in omzundaydı. "Bu durum için beni affedin efendim ama bu genç hanıma hayatımı borçluyum."

"Gayet doğru ve uygundur yüzbaşı. Ben de onu öpeceğim şimdi."

Daha o öpmeden Nazeera ve Rebecca yetiştiler.

"O pis nehir!" Rebecca, Penrod'la göz göze gelmekten kaçınmış ve Amber'i çekip onun yanından uzaklaştırmıştı. "Nazeera, hemen ona lizol banyosu yaptıralım." İki Amber'i götürdüler.

Banyoda Rebecca ile Nazeera çamurlu giysilerini soyar ve Safran porselen küvete bir kova daha sıcak su boşaltırken Amber kabına sığamıyordu. "Duydun mu ne dedi Becky? Benimle her göreve gidermiş."

Rebecca cevap vermekten özenle kaçındı ve küvetin yanına gidip yeterli ölçüde lizol kattı buharları tüten suya.

Safran o kadar sıkı ağızlı değildi. "Sanırım sen şimdi bu yüzden onun sevgilin olduğunu sanıyorsun," diye takıldı.

"Bir gün bayıla bayıla olacak. Bekle ve gör." Amber ellerini çıplak kalçalarına dayamış ikizine meydan okuyordu.

"Aptallaşma Midget," diye payladı Rebecca. "Yüzbaşı Ballantyne baban olacak yaşta. Şimdi gel de bir an evvel şu banyoya gir."

Nazeera, Amber'in küvete tırmanışını izlerken ani bir acı hissetti. Çocuğun bedeninde değişiklikler olmaya başlamıştı. Yakında kadınsı girinti ve çıkıntıları da olacaktı dümdüz vücutlarında.

Bütün bebeklerimi yitiriyorum, diye dövündü içinden.

Pantolonunu giydikten sonra, Penrod güvercini inceleme fırsatı bulmuştu nihayet. Vücut tüyleri bronz, kanat uçları beyaz büyük bir kuştu ve muhtemelen dişiydi, çünkü onlar yuvalarına daha düşkün olurlardı. Taşdığı mesaj, katlanmış ve rulo yapılarak küçük parmağının eklemi boyunda bir çıra parçasına sıkıca sarılmıştı. Kuşun bacağına ince ipek ipe bağlıydı. Çakısıyla ipi kesti ve kuşu mutfığa götürmek üzere yanına aldı. Kâğıt rulosunu mendiliyle elinden geldiğince kurularak çizmelerini çektikten sonra, David'i suya batmış tüfeğiyle uğraşırken bırakıp sarayın batı kanadındaki karargâhında bulunan General Gordon'u bulmak üzere yola çıktı.

"Anladığım kadarıyla atışın başarılı oldu. Kıyıda büyük bir tantana yaşanıyordu," diye karşıladi general, Penrod/u.

"Kuşu vurmaya başardım efendim ve gerçekten de posta güverciniymiş."

"Mesajı alabildin mi?" diye atıldı Gordon hevesle.

"Aldım ama nehirde ıslandı. Açmaya cesaret edemedim, çünkü piringten yapılan kâğıt ufalanmış olabilir."

"Hadi bir bakalım şuna. Koy şuraya." Penrod itaatkâr bir tavırla mendilini generalin masasına koydu ve dikkatle açtı. İkisi birden minik kâğıt rulosuna baktılar.

"Hâlâ sağlamış gibi görünüyor," diye mırıldandı Gordon. "Senin ödülün. Sen aç."

Dikkatli Penrod çakısının ucuyla ipek bağı kesti. Kâğıt o kadar inceydi ki, açmaya çalışırken kat yerlerinden yırtılıyordu. Fakat mesajın olduğu iç yüzü neredeyse kuru kalmıştı kat kat sarılı olduğu için. Mürekkep akmış ve kelimelerin bazı yerleri anlaşılabilir bir hal almıştı.

"Bir kitap lazım," dedi Penrod. "Tamamen kuruyana kadar arasına koymak için."

Gordon deri ciltli İncil'ini uzattı.

"Emin misiniz efendim?"

"Hayırlı bir iş için hayırlı bir kitap," dedi Gordon.

Penrod, İncil'i açtı ve nemli kâğıdı büyük bir özenle iki yaprağın arasına yerleştirdi. Sonra kapatıp elinin ayasıyla kapağına bastırdı. Gordon sabırsızlanıyordu. Bir süre Türk sigarasından nefesler çekerek odasını arşınladıktan sonra, "Lanet şey artık yeterince kurumuştur," diye patladı.

Penrod, İncil'i özenle açtı. Piring kâğıt basınçla düzleşmişti ve daha fazla mürekkep de akmamıştı. Gordon, Penrod'a bir büyüteç uzattı. "Muhtemelen gözlerin de Arapçan da benimkinden iyidir."

Penrod İncil'i alıp pencerenin önüne gitti, orayı daha aydınlıktı. Bir süre mesajı inceledi ve sonra yüksek sesle okumaya başladı: "Ben, Abdullah Sayid, Fahl'ın oğlu, Baggara Emiri, gözümün nuru Yüce Mehdi'ye selam eder, Allah'ın ve öbür peygamberi Muhammet'in selameti üstüne olsun derim."

"Standart selamlama faslı," diye Gordon homurdandı.

Penrod devam etti. "Yüce Mehdi'nin buyurduğu gibi, Nil kıyısında, Abu Hamed'de mevki aldım ve gözcülerim kuzeyden gelen tüm yolları izliyor. Frenk istimbötları Korti'de şelaleyi geçiyor bugün."

Gordon avucunun içini masaya indirdi. "Tanrı'ya şükür! Altı haftadır aldığım ilk önemli istihbarat bu. Eğer Wolseley'in istimbötları Korti'ye ulaşmışsa Ramazan bitmeden Abu Hamed'e gelecek demektir."

"Efendim!" Penrod da bu görüşe katılıyordu ama emin değildi.

"Devam et oğlum. Devam et!"

"Burası biraz karışık. Mürekkep çok kötü akmış. Sanırım 'Frenklerin Deve Birlikleri hâlâ Gakdul Kuyuları'nda kamp yapıyor, yirmi sekiz gündür ordalar,' yazıyor."

"Yirmi sekiz gün mü? Ne halt ettiğini sanıyor bu Stewart?" diye kükredi Gordon. "Birazcık cesareti ve inisiyatifi olsa yarar geçerdi. On günde bize ulaşabilirdi."

Penrod bu Çinli Gordon'un tarzı, yarıp geçmek ve büyük jestler yapmak, diye düşündü ama düşüncelerini belli etmedi. "Stewart da ya zafer ya ölüm, diye düşünen bir adamdır ama, kente son kez yüklenmeden önce tüm güçlerini bir araya getirmek zorunda."

Gordon yine yerinden fırlayıp cam kenarına gitti ve biten sigarasının izmaritini açık camdan dışarı fırlattı. "Stewart'ın birinci sınıf İngiliz askerlerinden iki bin tanesiyle, ben, kenti çöller donana dek elimde tutabilirdim, ama o hâlâ Gakdul'da çelik çomak oynamakla meşgul." Topuklarının üstünde döndü ve Penrod'a baktı. "Devam et Ballantyne, başka ne var?"

"Çok bir şey yok efendim." Tekrar pıyırım pıyırım kâğıt parçasına eğildi. 'Yüce Mehdi aşkına ve Allah'ın inayetiyle kâfirlerle Abu Hamed'de karşılaşacağız ve onları yok edeceğiz." Penrod başını kaldırıp baktı. "Hepsi bu. Sayid'in kâğıdı bu kadarına izin vermiş belli ki."

"Bizi rahatlatacak çok az şey var," dedi Gordon. "Ve Nil alçalıyor."

"Ryder Courtney'in hızlı develeriyle, Yakub ve ben üç günde Gakdul Kuyuları'na ulaşabiliriz," dedi Penrod. "Stewart'a sizin mesajınızı götürebilirim."

"Elimden o kadar kolay kurtulamazsın Ballantyne" Gordon havlar gibi kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Henüz değil. Güvercinleri yakalayıp Kurtarma Birlikleri'nin ilerleyişini izlemeye devam edeceğiz." .

"Dervişler bir iki kuşun kayboluşunu şahinlerden bilebilirler," diye itiraz etti Penrod. "Ama gelen her kuşu yakalayıp onları ürkütmemeliyiz."

"Evet sen de haklısın. Ama haber almam gerek. Gelen her dördüncü kuşu vurmanı istiyorum."

Muhammet Ahmet, yani Yüce Mehdi, akşam serinliğinde büyük nehrin kıyısında yürüyordu. Halifesi ve en güvendiği beş emir de yanındaydı. Yürürken Allah'ın doksan dokuz güzel adını tekrarlıyor ve telaffuz ettiği her addan sonra yanındakiler saygıyla bir şeyler mırıldanıyordu.

"Gafur, hataları affeden."

"Allah büyüktür!"

"Veli, haklının dostu."

"Allah'a şükürler olsun."

"Kavi, güçlü."

"Gücü mübarek olsun."

Kutsal al-Rabb türbesine ulaştılar ve Mehdi dalları türbeyi örten ulu ağacın gölgesine oturdu. Savaş komutanları etrafına toplanınca her birinden, kendi savaş düzenini ve elindeki birliklerin sayısını bildirmesini istedi. Birer birer önüne diz çöküp durumlarını anlattılar. Artık Mehdi, Hartum duvarları önünde yetmiş bin adamı olduğunu ve yirmi beş bin adamın da, yaklaşan İngilizleri beklemek üzere kuzeye Abu Hamed'de nehrin kıvrım yaptığı yere gittiğini biliyordu. Bu Ansarlar en iyileriydi; dini inançları ve düşmana karşı açılan cihada sadakatleri en ateşli olanlardı. Mehdi hiçbir kâfir ordusunun onları yenemeyeceğini biliyordu.

Mehdi, Osman Atalan'a gülümsedi. "Düşman hakkında ne biliyoruz anlat bana," diye buyurdu.

"Güçlü ve Yüce Efendim, Allah'ın ve öteki peygamberin sevgilisi, biliyorsunuz her gün Abdullah Sayid, Baggara Emir'i Nil kıyısındaki Abu Klea'da bulunan kampından bir güvercin yolluyor. Kuşların bazıları yuvaya dönmüyor, çünkü yollarına başka vahşi kuşlar ve diğer tehlikeler çıkıyor, fakat çoğu elime geçiyor."

Mehdi başını salladı. "Söyle Osman Atalan. Bu kuşlar düşmanla ilgili ne gibi bilgiler getiriyorlar?"

"Sayid, kâfir istibotlarının ki, yedi taneymiş bunlar, Korti'nin aşağısındaki son şelaleyi geçtiklerini ve yolun en kötü kısmını geride bıraktıklarını rapor ediyor. Hızla ilerliyorlarmış, şelaleyi geçtikten sonra eskisinden beş kat daha hızlanmışlar. Gemilerde adam ve büyük silahlar taşıyorlarmış."

"Allah onları elime düşürecek ve hepsi yok olacak," dedi Mehdi.

"Allah büyüktür!" diye katıldı Osman Atalan da. "Diğer kâfir kolu da Gakdul kuyularına ulaşmış. Orda durmuşlar. Nedenini bilmiyoruz. Ben, develerini zor işler için yeterince besleyecek yem bulamadıklarını tahmin ediyorum. Bence, Wadi Halfa'dan daha fazla malzeme gelmesini bekliyorlar."

"Gakdul'da ne kadar kâfir askeri var?"

"Kutsal kişi, Sayid binden fazla Frenk ve bir o kadar da deve sürücüsü, rehber ve hizmetkâr olduğunu söylüyor."

"Bu Frenkler deli mi?" dedi Mehdi. "Benim yüz bin Ansarı'mı yenmeyi nasıl hayal edebiliyorlar?"

"Gakdul'da takviye birliklerinin katılmasını bekliyor olabilirler," dedi Osman ihtiyatla.

"O kâfirler de yok olacak. Hiçbir fani Allah'ın arzusuna karşı koyamaz. Allah bütün bunları bana bildirdi."

"Allah her şeyi görür ve bilir."

"Biliyor musun, pek çok gece Allah bana uçan bir kartal olarak görünür. Bana sıradan insanların duymaması gereken pek çok ölümcül sır verir," dedi Mehdi tatlı bir sesle ve diğerleri önünde eğildiler.

"Allah'ın sözlerini ancak Kutsal Mehdi duyar ve anlar," diye şakıdı Halife Abdullahi.

"Allah bana, kâfirler, Frenkler ve Türkler, Sudan'dan ve Allah'ın ve İslamın yeryüzündeki krallığından sonsuza kadar sürülmeden önce, düşmanım Gordon Paşa'nın yok edilmesi gerektiğini söyledi. Allah, bana, Gordon Paşa'nın insan kılığına girmiş kara melek, yani şeytan, olduğunu bildirdi."

"Ona lanet olsun ve bir daha asla Allah'ın yüzüne bakamasın," diye feryat ettiler.

"Her şeyi bilen Allah, Gordon Paşa'nın başını, acı ve çürük bir meyve gibi, gövdesinden ayıracak ve bana getirip ayaklarımın önüne koyacak olan asil İslam savaşçısının, sonsuza dek kutsanmış olacağını ve cennetinde Allah'ın sağında yer alacağını bildirdi. Bu fani dünyada da ona güç ve zenginlik bahşedilecek."

"Allah merhametlidir! Allah büyüktür!" Yine bir ağızdan tekrarlamışlardı.

"Allah, benimle konuştu ve baha kâfirin kafasını getirecek olan hizmetkârımın adını da söyledi," dedi Mehdi vakur bir sesle ve hepsi önünde secdeye kapandılar.

"Ben yapayım!"

"Bu görev benim olursa ne bu fani dünyada, ne de öteki dünyada aşka bir onur istemem."

Mehdi ellerini kaldırdı ve adamlar sustu. "Beja'nın Osman Atalan'ı, yaklaş bana." Osman ellerinin ve dizlerinin üstünde Mehdi'nin ayaklarına kapandı. "Allah, bu adamın sen olduğunu söyledi."

Emir'in yanaklarından mutluluk yaşları süzülüyordu. Başını Mehdi'nin ayaklarına eğdi ve ayaklarındaki tozları gözyaşlarıyla yıkadı. Sonra sarığını çözdü ve uzun saçlarıyla Allah'ın Seçilmiş Peygamberi'nin ayaklarını kuruladı.

"Nil alçalıyor," dedi Osman Atalan. "Ve Allah ve Mehdi bize bir görev verdi." Toplanmış savaşçıları ateşe biraz daha yaklaştılar ve alevlerin aydınlattığı yüzüne baktılar. "Bizi Allah'ın tüm savaşçılarından daha yüksek bir yere çıkaran bir görev. Bize Allah ve Mehdi uğruna can verme şansı verildi şükürler olsun."

"Bizi Allah'ın yüce armağanına kavuştur. Bize emret Ulu Efendimiz," diye bağırdı has adamları.

Osman, adamlarının ateşli tepkilerini gururla inceledi. Bunlar erkek değil, erkek yiyen aslanlardı. "Kutsal görevimiz Yüce Mehdi'ye Gordon Paşa'nın kellesini getirmek, çünkü her şeye kadir büyük Allah bu kâfirin kafası bedeninden sonsuza dek ayrılınca İslamın tüm dünyayı fethedeceğini buyurmuş."

Al-Noor, "Nil'in alçalmasını ve kıyıda kente saldırmaya hazırlanacak kadar sağlam toprak bulmayı bekleyecek miyiz?" diye sordu.

"Geciktiğimiz her gün, şeytanın kuvvetleri kuzeyden biraz daha yaklaşıyor. Adam ve silah yüklü istibotları nehirde her gün biraz daha ilerliyor. Evet, nehir hâlâ yüksek, ama Allah yolumuzu açacaktır." Osman ellerini çırttı. Aksak bir ihtiyar ortaya çıktı ve Osman'ın önünde diz çöktü. "Korkma Allah'ın sevgili kulu. Sana bir zarar gelmeyecek. Bu adamlara bildiklerini anlat."

"Ben, Fil Hortumu Kenti Hartum'da doğdum ve tüm hayatımı orda geçirdim. Ama Yüce Mehdi kenti kuşattığından beri Allah'ın laneti yayıldı her yere. Onun bilgeliğine ve doğruluğuna karşı koymaya yeltenen kâfirler ve Türkler, daha önce hiç kimsenin başına gelmeyen felaketlerle karşılaştılar. Aç karınları sırtlarına yapıştı, çocuklarını kolera yuttu, çürüyen bedenlerini akbabalar didikledi, babalar, kursaklarında kendi çocuklarından parçalar bulunan kuşları sopalarla öldürüp çiğ çiğ yer oldular." Adamın anlattıklarını dinleyen savaşçılar huzursuzlukla kıpırdıyordu. İnsan, kendi çocuğunu yiyen bir kuşun etini nasıl yedi? "Açlıktan ölecek durumda olmayanlar lanetli şehirden kaçıyor ve savunma her geçen gün biraz daha zayıflıyor. Ben de kaçanlardan biriyim. Ama, tıpkı sizin gibi, kâfirlerin Sudan'dan sonsuza dek sürülmesini ve tüm kötülüklerin başı

Gordon Paşa'nın ölmesini istiyorum. Ancak o zaman Mehdi'nin rızasıyla evime dönebilirim."

"Allah yolunu açık etsin," diye mırıldandı kalabalık. Adam yaşlı ve zayıftı, ama ruhuna hayran olmuşlardı.

"Gordon Paşa için savaşan Türklerin sayısı hastalık, açlık ve kaçaklar yüzünden oldukça azaldı. Kâfirler artık kenti daha fazla koruyamaz. Gordon Paşa, onların yerine sizi korkutmak için saman dolu korkuluklar yerleştirdi."

"Ne demekmiş o," diye Hassan Ben Nader atıldı. "Bu doğru mu?"

"Evet doğru," dedi Osman. "Bu yürekli ihtiyarın teknesiyle limanın ağzına kadar yaklaştım. Savunma hatlarının bir yerinde, taş girişten nehre açılan bir boşluk var. Kentin kanalizasyonu burdan akıyor. Gordon Paşa girişin ve duvarların iki yanına ölen ya da kaçan askerlerin yerine, insana benzer kuklalar yerleştirmiş. Siperlerden sadece başları görünüyor. Belli aralıklarla birkaç yaşlı adam bunların yerini değiştiriyor ki, kıyıda bakan canlı sansın. Orda karşı koyacak kimse yok aslında. Bir hamlede girişi ele geçirebiliriz. Sonra şehir ve her şey bizim olur."

"Orda büyük altın ve mücevher depoları var," diye mırıldandı al-Noor.

"Kadınlar da var, yüzlerce kadın. Türkler kendilerine karı, cariye ve köle yapmak için Sudan'ın ve civarın en güzel kadınlarını seçerler. Her birimize en az on iki kadın düşer."

Hassan Ben Nader'in gözleri parlıyordu alevlerin ışığında. "Frenk kadınlarının da ipek gibi sarı saçları olur, tenleri yağ gibidir."

"Altından ve kölelerden bahsetmeyin. Biz Allah ve Mehdi aşkına savaşırız." Osman tamahkârlıklarından ötürü azarladı hepsini. "Onun üstüne de kendi onurumuz ve cennette bir yerimiz olsun diye savaşırız."

"Şu samandan adamlara ne zaman saldıracağız?" Al-Noor heyecanla güldü. "Çok uzun zamandır haremimle oturuyorum ve giderek şişmanlıyorum. Artık yeniden dövüşmenin zamanı geldi."

"Şu andan itibaren üç gece sonra ay ışığı olmayacak ve gece nehri geçeceğiz. Önce iki yüz adamla kıyıya çıkacağız, fazlasına yer yok kıyıda.

Gediği büyütünce önce bir bin adam daha gelecek, sonra bin tane daha. Şafakla birlikte elimde Gordon Paşa'nın kellesiyle Mukran Kalesi'nin siperlerine çıkacağım ve buyruk yerine getirilmiş olacak." Osman ayağa kalktı ve hepsini kutsayan bir hareket yaptı. "Nehri geçmeden önce mutlaka kılıçlarınızı bileyin ve tüm karılarınızı gebe bırakın."

Yaşlı balıkçı, yani Yakub'un amcası bir işaret vermişti. Yemek pişirdiği ateşe bir avuç sülfür atmıştı ve Yakub çıkan sarı dumanı görmüştü. Penrod durumu Çinli Gordon'a rapor etti.

"Bu adama güvenebilir miyiz, yani Yakub'a? Bana düzenbaz biri gibi geliyor."

"Ona en kötü durumlarda güvendim ve hâlâ hayattayım general." Penrod öfkesini güçlükle bastırabilmişti.

"Bize Dervişlerin ne zaman saldıracağını söyleyebilecek mi, saldırırlarsa tabii?"

"Hayır efendim, bunu bilmiyoruz," diye kabullendi Penrod. "Fakat yeni ayı bekleyeceklerini sanıyorum."

Gordon takviminde ay dönümlerine bakarken, David Benbrook, yani odadaki üçüncü adam, başarıya olan inancını dile getirdi. "O cesur bir adam, Yakub'un amcası. Gayet iyi tanırım. Hartum'a geldiğimden beri benim yanımda çalışıyor. Verdiği bilgiler her zaman doğru çıkar." David pencere kenarındaki koltukta oturuyordu. Son zamanlarda generallerle epey vakit geçiriyorlardı. Aslında arkadaş olacak yapıda değillerdi, ama Gordon'un sıkıntıları arttıkça teselliyi kendi benzerlerinde arar gibiydi.

Penrod belli etmeden, David'le konuşan generalin yüzünü inceliyordu. Dinlenirken bile sağ gözkapağında bir sinir seğirmekteydi. Bu, General Gordon'un ne kadar gergin olduğunu gösteren bir belirtiydi sadece. Davranışlarında daha derin ve daha önemli göstergeler vardı: İnsaniyetini kaybetmiş gibiydi. Sanki kırbaç, idam mangası ve idam sehpası kentin düşüşünü geciktirebilecekmiş gibi, bu tür olayların vahşeti her gün daha da artıyormuş gibi geliyordu Penrod'a. Bu mücadelenin sonumuzu yaklaştırdığını anlaması gerek artık, diye düşündü, halk tüm umudunu ve yaşama sevincini yitirdi. Acaba görevlerini yapmazlarsa, Mehdi'nin yapabileceklerinden de beter bir sonları olacağını mı anlatmaya çalışıyor? Neyse ki Benbrook insaniyet sahibi, diye geçirdi aklından. Gordon'a

bir faydası olur belki.

Gordon ayağa kalkıp hızla ona doğru yürümeye başlayınca düşüncelerini bir yana bıraktı. "Hadi limana doğru gidelim ve yaklaşan saldırı ile ilgili şu hazırlıklarını bir gözden geçirelim Ballantyne."

Penrod saldırının beklediği duvarların üstünde Gordon Paşa'nın kendini göstermesinin pek akıllıca bir hareket olmayacağını biliyordu; bir sürü casus vardı her hareketini izleyen ve Dervişler bir tuzak hazırlandığını sezecek kadar kurnazdı. Yine de, bu ufak tefek adama karşı gelmek daha büyük akılsızlık olurdu.

Ama içinden düşünmekten kendini alamadı: Gordon çok sinsi ve yaşlı bir tilkiydi, av köpeklerini yanına yaklaştırmazdı. Saraydan çıkmadan Gordon kendine has fesini çıkardı ve yerine pis bir sarık sardı, sarığın ucu yüzünün yarısını gizliyordu. Sonra da üniformasının yerine lekeli, sıradan bir galabiyaya giydi. Uzaktan herhangi bir mütevazı Hartumluya benzemişti.

Limana varınca da Gordon siperlerde boy göstermedi. Ancak Penrod'un hazırlıklarını büyük bir titizlikle inceledi. İğrenç kokulu lağımaların aktığı dereye hâkim, terk edilmiş binalarda açılan tüm mazgal şevlerini kontrol etti. Bir Gatling'in arkasına geçti ve parlak namluları oradan oraya çevirdi. Tam namlu hizasında kalan ölü alandan hoşnut kalmamıştı. Balçığın içinden Gatling'in yuvasına tırmandı ve kendini hedef yerine koydu, sonra tabyaya iyice yaklaştı.

"Bana ateş ediyormuş gibi yapın," diye emretti.

Topçu, çileden çıkmış bir şekilde başını sallayana dek itti onu. "Çok yakındasınız general. Sizi daha fazla taşıyamaz."

"Yüzbaşı Ballantyne, eğer şuraya uzanırlarsa Dervişler ateş altında kalır." Gordon, Penrod'u sıkıştırmaktan memnun görünüyordu.

Penrod, Gordon'un ona aşırı sorumluluk yüklemesinin mazeret olmadığını anlamıştı görevini savsaklamıştı ve içinden kendini azarladı. Böyle temel bir hatanın, neredeyse silahı cephanesiz bırakmak kadar kötü olduğunu düşündü. Adamlarına kum torbalarıyla yapılan duvarı yıkmalarını ve daha alçak olarak yeniden yapmalarını emretti.

"İkinci Gatling'i nereye yerleştirdiniz?" diye sordu Gordon. Penrod'u savunmada yakalamıştı ve bu avantajı kullanmaya devam ediyordu.

"Hâlâ hastanenin önündeki tabyada. Orası da savunmamızın başka bir açık noktası. O boşluğu savunmasız bırakmayı ve tüm saldırının buradan geleceğini var saymayı göze alamadım. Dervişler aynı anda iki noktadan da saldırabilirler."

"Burdan saldıracaklar," dedi Gordon son noktayı koyarak.

"En yüksek olasılığın bu olduğuna katılıyorum. O yüzden buraya, sahili ve lağım deresinin her iki kıyısını göreceğ şekilde bir makineli tüfek yuvası daha yapacağım. Saldırı başlayıp düşmanın geliş noktasından emin olunca öteki makineliyi hastanenin önünden buraya hızla getirebilirim. Aynı şekilde, eğer yanılırsak ve hastanenin önünden saldırırlarsa o zaman da bunu oraya taşıyım."

"Silahları taşımak ne kadar sürecek?"

"On dakika kadar olacağını tahmin ediyorum."

"Tahmin yok Ballantyne. Bir deneme yap ve zaman tut."

İlk denemede silah ekibi limanın arkasındaki yolu tıkayan taşlarla karşılaştı. Ağır arabayı oradan geçirebilmek için önce onları temizlemeleri gerekti. İkinci deneme daha başarılıydı, iki nokta arasında silahı taşımak ve yerine yerleştirmek on iki dakika sürmüştü.

"Bu iş karanlıkta olacak," diye hatırlattı Gordon. "Askerler bu işi gözü kapalı yapar hale gelmeli."

Penrod o gece geç vakte kadar adamlarını çalıştırdı. Yollardaki engelleri ve gülle çukurlarını doldurup düzelttiler. Penrod yirmi adamın silahı aynı anda çekmesini sağlayan yeni palangalar ayarladı.

İkinci günün sabahında, silahların taşınma süresini yedi buçuk dakikaya indirmişlerdi. Bütün bunlar, sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra, karanlıkta yapıyordu. Dervişler Gatling'leri bir o yana bir bu yana taşıma çalışması yaptıklarını duyarsa bir tuzaktan şüphelenebilirlerdi. Penrod bu iki silahın varlığından haberdar olup olmadıklarından emin değildi, cephanelikte tüm gözlerden uzakta saklanmış ve muhtemelen unutulmuşlardı. Zaten Dervişler ateşli silahları hor görüyordu. Büyük bir ihtimalle Gatling'leri çalışır vaziyette hiç görmedikleri için tahribat güçlerini de tahmin edemezlerdi. Şu ana dek Nil'in karşı kıyısından izlenmeden tatbikat yapmayı başarmışlardı. Silahları sadece kentin güneyindeki boş çölde çalıştırmışlardı. Kullanılmadıkları zaman Penrod onları örtülü tutuyordu.

"İzniniz olursa general, ben buraya, limana kalıcı bir karargâh kurmak niyetindeyim. Düşman saldırısı başladığında burda olmak istiyorum. O kargaşada saraydan oraya ulaşmak çok vakit kaybettirebilir."

"Güzel," dedi general onaylayarak. "Ancak Derviş casusları burda limanda kalıcı bir karargâh kurduğunu öğrenirse planımız tehlikeye girer."

"Onu da düşündüm general ve varlığımı şüphe çekmeden gizleyebileceğimden eminim."

Benbrook kardeşler ve saray personeli de dahil herkesten durumu gizlemek için David Benbrook'tan da yardım aldılar. Güya Penrod, General Gordon'un mesajını Gakdul kuyularındaki İngiliz Kurtarma Birliği'ne götürmek üzere gizlice kentten ayrılmış oldu.

Penrod yeni yerini saraydaki lüksten oldukça uzak buldu. Gatling tabyasının arka duvarının dibindeki küçük bir girintide kalıyordu. Cibinliği yoktu ve gece boyunca sineklerle uğraşmak zorunda kaldı; karanlıkta lağımdan bulut halinde yükselmişlerdi. Daha önce, saraydaki mütevazı yiyecekler Benbrook kardeşlerin, Nazeera'nın, mutfak personelinin ve el

ette David Benbrook'un nişancılığının katkısıyla renkleniyordu. Yeni karargâhında ise Penrod, adamlarıyla aynı tayını paylaşmıştı. Gordon darı dağıtımını biraz daha azaltmak zorunda kalmış ve açlık sınırının da altına inmişti ve artık açlık daimi bir görünmez

arkadaş olmuştı. Yakub, amcasının evinden birkaç kurutulmuş balık kafası ve kılıcı yürütmeyi başarmış ve bunlar Penrod'un adamlarıyla paylaştığı kazana atılmıştı. Mısırlılardan bazıları hurma ağaçlarının özünü yiyor ve angarebleinin deri kayışlarını kaynatıyorlardı. Penrod şimdi beğenmediği yeşil keki özler olmuştı.

Penrod kentte görülmeyi göze alamadığı için kendini tamamen limana hapsetmişti. Bu gönüllü hapis, mide kramplarından da, berbat yiyeceklerden de daha kötüydü. Tüm enerjisini ve hayal gücünü yaklaşan saldırıya vererek rahatlıyordu.

Planı iki kısımdan oluşuyordu. Önce Dervişleri dış duvardaki Drenaj Kanalı'na ve dar dereye çekecekti. Sonra da tüm çıkış yollarını kapatacaktı, en azından canlı olarak çıkamayacaklardı. Gordon sadece sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra geliyordu denetlemeye. Penrod, Gordon'dan asla övgü beklemiyordu fakat ona başka eleştiri fırsatı da vermemeye kararlıydı.

Tüm hazırlıklar tamamlanınca, Yakub övgüde Gordon'u geçmişti. "Akıllı Yakub'un da yardımıyla tam bir salhane kurdunuz buraya." Kıkırdadı. "Ansar domuzlarını kesmek için bir mezbaha." Yaptıkları kazıklarla çevrili alanı incelerken içgüdüsel olarak hançerinin kabzasıyla oynuyordu. Adamlar terk edilmiş evlerden topladıkları kuru tahtaları, Penrod'un emriyle lağım deresinin iki yanında hazırlanan ateş yakma noktalarına yığıyordu. Bu noktaları büyük bir dikkatle, ateş yandığında düşmanı aydınlatacak ama kendi topçularını ve tüfekli askerlerini göstermeyecek biçimde tasarlamıştı. Gerektiğinde anında tutuşmaları için her gece tahta yığınlarını gazla suluyorlardı.

Penrod'un ani ve gizemli kayboluşu, Benbrook kardeşler arasında çeşitli seviyelerde korku ve şaşkınlığa yol açmıştı. En az acı çeken Safran'dı. Sadece ikizine acı çektirme zevkinden mahrum kalmıştı. Adam ortadan yok olunca Amber'i sevgili konusunda kızdırmanın zevki de kalmamıştı. Üstelik konu açılınca Amber'in yaşadığı üzüntü de keyfine gölge düşürüyordu. Kızdırmak eğlenceliydi, ama acı çektirmek değildi.

Öte yandan Rebecca gerçek hislerini Safran'dan büyük bir başarıyla gizlediği için, Penrod'un yokluğunun ona nasıl acı verdiğini anlamamıştı. Anlasa, sabanını sürecektir daha zengin topraklar bulmuş olurdu.

Amber bir daha asla Yüzbaşı Ballantyne ile göz göze gelemeyeceğinden emin olmuş ve bu acının tek çaresinin intihar etmek olduğuna inanmaya başlamışken, Yakub hayatını kurtardı. Kasıtlı olarak yapılmış bir şey değildi; Yakub'un temel içgüdülerinin yarattığı bir şeydi.

Efendisiyle birlikte sivrisinek dolu o dere yatağına hapsolmek Yakub'a göre değildi. Son aylarda daha iyi bir hayata alışmıştı. Her gece Nazeera, ona da başkonsolos ve ailesinin yediği yemeklerden veriyordu. Büyük bir şölen olmasa da, çürümüş balıkla kuru hayvan derisi kokan, sulu karavanadan çok daha iyiydi.

Ancak, efendisinin dibinde, yeni yerlerinde her "ece Derviş saldırısını bekleyerek uyanık yatmasının asıl nedeni Nazeera'nın kendisine sadık kalıp kalmayacağı endişesiydi. Daha önceki davranışlarına bakılacak olursa, kalacağa pek benzemiyordu. Kalles Bacheet'in

varlığı onu derin düşüncelere sevk ediyordu. Bejalı bir babanın piç oğlunun gece girişimlerini engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı şimdi. Her gece aklına takılan Bacheet uykusunu kaçırmakta sivrisineklerden çok daha etkili oluyordu. Sonunda hela niyetine kullanılan kovaya gitme bahanesiyle yattığı yerden kalktı. Liman girişinde nöbetçilerden biri önüne dikildi, ama Yakub parolayı biliyordu.

Amber uykusu kaçmış, camın önünde oturmaktaydı. Yüzbaşı Ballantyne ortadan kaybolalı üç gün olmuştu. İngiliz hatlarına ulaşmadan Dervişlerin eline geçtiği düşüncesiyle kendine işkence ediyordu. Onu, Mehdi'nin elinde tutsak olarak hayal ediyordu. O canavarın kanlı ellerine düşenlerin akıbetini duymuştu ve o gece uyuyamayacağını biliyordu.

Penceresinin altında bahçenin gölgelerine sığınan biri olduğunu gördü. Çabucak geri çekildi. Korkunç Mehdi'nin yolladığı bir suikastçı olabilirdi, ama o anda adam kafasını kaldırıp onun penceresine doğru baktı ve kız yüzünü gördü. "Yakub!" diye nefesini tuttu. "Ama onun da Penrod'la birlikte Gakdul'a gitmiş olması gerekiyordu." Yakub, Penrod'un gölgesiydi; nereye gitse peşinden giderdi.

Soluk kesici gerçeği bir anda kavradı. Eğer Yakub buradaysa, Penrod da yakınlarda bir yerde olmalıydı. Gakdul'a gitmemişti demek ki. Daha yeni yeni onu Yüzbaşı Ballantyne değil, Penrod olarak düşünme izni vermişti kendisine.

Amber'in melankolisi ve kötü önsezileri bir anda yok oldu. Yakub'un nereye gittiğini gayet iyi biliyordu. Hemen koltuktan fırladı, sessizce dolabına koştu ve geceliğinin üstüne koyu renk bir pelerin geçirdi. Sadece Safran'ın uyuduğundan emin olacak kadar oyalandıktan sonra, yatak odasından süzülüp merdivenden inmeye başladı. Her zaman gıcırdayan ve babasını uyandıran on ikinci basamağı atlamıştı. Mutfak tarafındaki yan kapıdan çıktı ve hizmetkârların bölümüne giden ahırları geçti.

Nazeera'nın penceresinde ışık vardı. Boş ahırlardan birinde gözetlemek için uygun bir yer buldu ve beklemeye başladı. Sonraki birkaç saati, Yakub ile Nazeera'nın bunca saat boyunca ne yaptıklarını merak ederek geçirdi. Rebecca ikisinin aşk yaptıklarını söylemişti. Amber bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, konuyla ilgili araştırmalarından da bir sonuç çıkmamıştı. Biliyor havalara rağmen, bu konuda Rebecca'nın da kendisi kadar cahil olduğundan kuşkulanıyordu.

"İnsanlar öpüşünce aşk yapmış olur," demişti kurumlu bir tavırla. "Ama bunun hakkında konuşmak kibar bir davranış olmaz." Amber bunu tatmin edici bulmamıştı. Aldığı öpücüklerin çoğu uçucuydu ve genellikle yanağına veya elinin üstüne kondurulmuştu ki, bu da sadece aptal bir eğlenceydi. Göz kamaştırıcı bir fark yaratan tek öpüşme, Safran'la ikisinin tanık oldukları Rebecca ile Ryder'in öpüşmesiydi. Çok daha ilginç bir şeydi. Belli ki her ikisi de bu durumdan çok hoşlanıyorlardı, ama o bile birkaç dakika sürmüştü en çok. Yakub ve Nazeera ise geceyi yarılamlışlardı neredeyse.

Nazeera'ya sorarım diye düşündü ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. "Nerde olduğunu anlar anlamaz Penrod'a soracağım. O bir erkek, ne yapacağını bilmesi gerekir."

Şafaktan az önce Nazeera'nın odasındaki lamba söndü ve birkaç saniye sonra Yakub kapıdan süzülüp suçlu bir acelecilikle karanlığa karıştı. Amber limana gidene kadar onu gözden kaçırmadı ve nöbetçilerden birinin bir şeyler sorduğunu duydu. Sonra kaybolduğu fark edilmeden saraya döndü.

"Krema yalamış kedi misin sen?" diye sordu Safran. Amber'in günlerdir süren matem havasından sonra, şimdiki içi içine sığmaz hali, Ryder Courtney'in mülkünde yan yana yeşil kek kazanlarının başında çalışırken Safran'da kardeşini kıstırma duygusu yaratmıştı.

Amber, ona tatlı ama gizemli bir tebessümle yanıt verdi ve tuzağa düşmedi.

O gece, sokağa çıkma yasağından bir saat sonra, Penrod Ballantyne, Gatling karargâhındaki nöbetçiyle tartışan Amber'in sesini duyup yerinden zıpladı. Kılıcının kemerini bağlayarak acele fırladı. "Seni aptal çocuk," diye azarladı kızı. "Sokağa çıkma yasağı olduğunu pekâlâ biliyorsun. Vurulabilirdin."

Amber daha sıcak bir karşılama ummuştu. "Size biraz yeşil kek getirdim. Açlıktan öldüğünüzü biliyorum." Taşdığı küçük çukuru açıyordu bir yandan. "Ve babamın temiz gömleklerinden birini. Ötekinin kokusunu burdan bile duyabiliyorum."

Penrod bulunduğu yeri nasıl öğrendiğini sormak üzereydi ki, ölgün lamba ışığında kızın gözlerinde küçük düşmekten ötürü biriken yaşları fark etti. Fakat Amber gözlerini kırıştırarak yaşları giderip kafasını kaldırmıştı bile. "Dahası Yüzbaşı Ballantyne, size aptal bir çocuk olmadığımı göstereceğim."

"Tabi ki değilsiniz, Bayan Amber." Anında yumuşamıştı. "Beni şaşırttınız. Beklemiyordum sizi. Özür dilerim."

Amber neşelendi. "Öbür gömleğinizi verirseniz sizin için yıkayacağım."

Penrod kendini bir ikilemin içinde bulmuştu. Her an bekledikleri Derviş saldırısı altında, onun burada bir dakika daha kalmasına izin veremezdi. Aynı nedenle, ona eşlik etmek için saraya da gidemezdi ve onu tek başına geri de gönderemezdi. Yakub'la birlikte gönderebilirdi, ama ona da yanında ihtiyacı vardı. Başka kimseye de güvenemezdi. Kötünün iyisini seçti.

"Sanırım geceyi burda geçirmeniz gerekecek. Sokağa çıkma yasağı var ve sizi yalnız başınıza eve gönderemem," diye mırıldandı.

Kızın yüzü zevkle aydınlanmıştı. Bu kadarını hiç ummamıştı doğrusu. "Size yemek hazırlayabilirim," dedi.

"Burda pek pişirilecek bir şey yok, en iyisi getirdiğiniz yeşil keki paylaşalım sizinle."

Kovuktaki seyyar yatağına oturdular. Arada perde olmadığı için topçular ister istemez ufak lokmalarla yeşil kek yiyişlerine tanık oluyor ve kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Penrod ilk kez onunla vakit geçiriyordu ve kısa sürede Amber'in arkadaşlığının eğlenceli olduğunu keşfetti. Ona çok cazip gelen şeytani bir mizah duygusu vardı kızın ve kendini tuhaf bir biçimde ortaya koyuyordu. Babasıyla yaptıkları çeşitli seyahatleri anlatıyordu,

Cape Town'dan Kahire'ye, oradan da Hartum'a kadar uzanmıştı yolları. Sonra, birden Amber sessizleşti, çenesini avuçlarının arasına aldı ve düşünceli bir tavırla sordu. 'Yüzbaşı Ballantyne artık arkadaş olduğumuza göre, son zamanlarda beni rahatsız eden bir soruya yanıt verece! kadar kibar olabilir misiniz? Kimse cevap vermeye yanaşmıyor.'

"Bizi arkadaş saymanızdan onur duydum." Penrod'a dokunmuştu hali. Küçük, komik bir şeydi o. "Size elimden geldiğince hizmet etmekten zevk duyarım."

"İnsanlar nasıl aşk yapar?"

Penrod nefesinin kesildiğini hissetti. "Ah!" diyebildi ve zaman kazanmak için bıyığıyla oynamaya başladı. "Sanırım bu çeşitli biçimlerde yapılabilir. Belli bir kuralı yok gibi geliyor bana."

Amber hayal kırıklığına uğramıştı. Ondan çok daha fazlasını beklemişti. Belli ki o da Rebecca gibi fazla bir şey bilmiyordu. "Sanırım birbir terini hani sizinle Rebecca ile Ryder'i gördüğümüz gibi öpüyorlar. Böyle mi oluyor?"

"Muhakkak." Bu fırsata şükranla sarıldı. "Galiba tam öyle yapıyorlar."

"Bana sanki bir süre sonra insan bundan sıkılmış gibi geliyor oysa."

"Eh bazı insanlar için öyle değil demek," dedi Penrod. "Zevkler değişebilir."

Amber yine aniden konuyu değiştirdi. "Biliyor musunuz Lucy'nin yani Ryder'ın maymununun bebekleri oldu?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Kız mı, erkek mi bebekler? Neye benziyorlar?' Bu tehlikesiz konuya bayılmıştı.

Birkaç dakika sonra Amber'in gözleri kapandı, adamın omzuna yaslandı ve bir yavru köpek gibi anında uykuya daldı. Penrod'un onu asker yatağına yatırışını ve üstüne havı dökülmüş battaniyeyi örtüşünü bile hissetmedi. Penrod'un keyfi yerindeydi, limanın savunma hatlarına yaptığı gece yarısı denetlemesi için çıkarken kendi kendine gülümsüyordu. Bu sefer Mısırlı nöbetçilerin hepsi cin gibi uyanıktı. Ya düşmanın yaklaşması ve ileri uçta oluşları yüzünden gerilmişlerdi ya da açlıktan uyuyamıyorlardı.

İleri atış platformunda rahat bir yer bulup oturdu ve karşı kıyıda gelen davul seslerini dinlemeye başladı. Davulların tekdüze temposu insanın uykusunu getiriyordu ve başını sallamakta olduğunu fark etti. Birden suçlu suçlu irkildi; eğer Çinli Gordon, beni bulursa bu kez idam mangasının karşısında ben olurum, diye düşündü. Siperler boyunca bir tur attı ve oturduğu yere geri döndü. Kendini rahatlatmaya ve uyumaya çalıştı, ama birkaç dakikada bir gözlerini açıyordu. Kendini bu gerili ipte düşmeden denge sağlamaya alıştırmıştı. Karşı kıyıda davullar da susmuştu o arada.

Tekrar gözlerini açtı ve gökyüzüne baktı. Kırmızı Mars, savaş tanrısı, karanlık gökyüzünün güney kadranda Sirius'u, yani Köpek'i tasmaından yakalamıştı. Gecenin en karanlık ve ıssız saatiydi. Aslında uykusu gelmişti ama gözlerini açık tuttu.

"Penrod." Soğuk parmaklar hafifçe yanağına dokundu. "Uyuyor musun?" Başını Amber'e çevirdi. İlk adını kullanmış olması dokunmuştu Penrod'a. Onu gerçekten arkadaş sayıyor olmalıydı. "Hayır, uyumuyorum ama sen uyumalısın."

"Sesler duydum," diye fısıldadı Amber.

"Rüyadır belki, ses filan yok."

"Dinle!" dedi Amber.

Batı kıyısından gelen boğuk bir köpek havlaması duydu ve başka bir köpek de Tutti Adası'ndan ona yanıt verdi. Kentte hiç köpek kalmamıştı. Sonuncusu da aylar önce öldürülüp yenmişti. "Yok bir şey." Kafasını kuşkuyla salladı ama kız koluna yapışmış ve küçük keskin tırnaklarını etine batırmıştı.

"Dinle Pen, dinle!"

Penrod bir anda sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissetti. Gece esintisine karışan, ancak çok genç ve keskin kulakların duyabileceği, son derece boğuk bir fısıltı vardı. Nehir tarafından geliyordu. Su sesleri yansıtıyor olmalı, diye düşündü ve çabucak, sessizce ayağa kalktı. Hurma ağaçlarının hisirtisine benzer bir sesin, Arapça tek bir kelime ettiğini duydu: "Waqqaf!" Bu, kıyıya yanaşmak üzere olan bir teknede, yelkeni indirmek ve sarmak için kullanılan yerel bir tabirdi. Artık tepeden tırnağa dikkat kesilmiş dinlerken çıplak ayakların ahşap iskelede çıkardığı sesleri ve yelken bezinin hisirtisini de duyabiliyordu. Saniyeler sonra indirilen dümen yekesinin sesini de duydu. "Geldiler," diye fısıldadı ve adamlarını tek tek uyarmak üzere atış platformuna koştu. "Silah başına. Dervişler burda. Ben emir verene kadar ateş etmeyin."

Topçu çavuşu Gatling'inin örtüsünü açtı. Sert örtü hisirdadı ve Penrod, adama sessiz olmasını işaret etti. Parlayan silahın tepesindeki cephane sarpınına baktı. Ağzına kadar doluydu: altı yüz devirlik. Yedek cephaneliklerin kapaklarını kaldırdı. Hepsinin kilitleri açıktı. Isandhvana Tepesi'nde, Zulular İngiliz hatlarını yardığında yedek cephaneliklerin hepsi kilitliydi ve onları açacak alyen anahtarını taşıyan subay devriye görevindeydi. O gün kamptaki tüm beyaz askerler Zulu palalarının altında can vermişti. Ryder Courtney kendi ağabeyinin de onlar arasında olduğunu söylemişti. Bu gece yedek cephane kartuşlarının kilitleri açıktı ve dört Mısırlı yüklemeci asker, sarpını dolu tutmak üzere silahın başında bekliyordu.

Atış platformunun arka kısmına koştu. Orada da dört adamdan oluşan işaret fişeği atıcısı onbaşlar hazır bekliyordu. Her birinin önünde onar tane fişek diziliydi ve silahlarının namluları gökyüzüne çevrilmişti. "Her seferinde bir tane atın. Son atışa kadar gökyüzünü karanlık bırakmayın. Tüm alanı gündüz gibi aydınlatmanızı istiyorum," diye emir verdi, Penrod.

Başka bir şey için zaman yoktu. Penrod kumandayı ele almak üzere ön tarafa doğru koştu tekrar. Oradaki gergin Mısırlı askerlerin, düşman tekneleri tamamen yanaşıp da Dervişler kapana kısılana kadar bekleyeceklerinden emin olamazdı.

Koşarken ayağa kalkmış olan Amber'e takıldı. "Yüce Meryem! Seni unutmuştum." Kızı kolundan yakalayıp tabyanın arka girişine doğru sürükledi. "Koş!" diye emretti. "Burdan hemen uzaklaşman gerek. Artık burda sana yer yok. Sokaklar bile daha güvenli. Koş Amber ve eve ulaşana kadar da hiç durma." Ona kapıyı gösterdi ve sözünü dinleyip

dinlemediğine bakmadan tekrar ön tarafa koştu.

Amber birkaç adım koşuktan sonra döndü ve tekrar tabyaya süzüldü. Penrod'un karanlıkta gözden kayboluşunu izledi. "Bana bebekmişim gibi davranılmasından bıktım usandım artık," diye fısıldadı. Bir an durduktan sonra adamın peşine takıldı.

Hızla ve kendini kollayarak siperler boyunca ilerledi, silahlarla uğraşan askerlerin gözüne çarpmamıştı. Kimsenin benimle uğraşacak hali yok, diye düşündü. Kendine güveni arttı ve Penrod'u bulmak için yoluna devam etti. Ya bana ihtiyacı olursa? Saraydaki yatak odamda oturup bekleyecek değilim. Onun uzun gölgesini az ötede görmüştü.

Penrod plaja bakan siperde duruyordu. Saman dolu korkuluklar çekilmişti ve şimdi karanlık sahili gözleyen, tüfekli gerçek askerler mevzilenmişti siperlerin ardına. Penrod da kılıcını çekmiş sağ elinde tutuyordu. Amber göğsünün gururla kabardığını hissetti. Ne kadar cesur ve soylu, diye düşündü. Arkada saklanacağı bir duvar buldu ve dibine sindi. Buradan Penrod'u izleyebilecekti. Silahları başındaki tüm adamları gergin, kırılğan bir sessizlik sarmıştı.

Birden Amber onların ne kadar seyrek bir şekilde dizilmiş olduklarını fark etti, aralarında yirmişer adım vardı. Bu adamlar hiç de Derviş kalabalıklarını durdurmaya yetecek gibi görünmüyordu.

Sonra Amber'in çömeldiği yere bir adam yanaştı ve güçlükle duyabildiği bir şeyler fısıldadı. "İşte geliyorlar." Sesi korkudan çatallanmıştı. Ateş etmek üzere Martini-Henry tüfeğini omzuna yerleştirdi ama tetiğe basmadan bir el yüzünde sakladı.

Adam yana doğru sendelerken Penrod yakasına yapıştı ve kulağına "Ben emir vermeden ateş edersen kendini topun ağzında bulursun," dedi. Al-Faroque'nin infazı, izleyen tüm Mısırlılarda derin bir etki yaratmıştı. Penrod, adamı tekrar yerine doğru itti ve beklemeyi sürdürdüler.

Sonra Penrod derin bir nefes aldı. İlk Derviş teknesi az ötede, kıyıda parlamıştı. Kumsala değer değmez karanlık bir Ansar güruhu bellerine kadar gelen suya atladı ve duvarların önündeki çamurlu, dar sahil şeridine çıktı. Palalarını omuz hizasında taşıyor ve sessizce hareket ediyorlardı. Arkalarındaki karanlık sularda küçük teknelerden ve felukalardan oluşan ve her biri tıka basa insan dolu bir filo belirmişti.

"Ateş etmeyin!" diye emrini tekrarlayarak siper boyunca gidip geliyordu Penrod. Dar kıyı şeridi yüzlerce Ansarla dolana kadar tekneler ve felukalar gelmeye devam etti. Hepsine yetecek kadar kara olmadığı için arkadakiler hâlâ bellerine kadar suyun içindeydiler. Önde olanlar lağım kanalının girişini kapatan barikatı aşmaya başlamışlardı.

"Hazır olun şimdi! Hazır olun!" diye uyardı Penrod.

Barikatın bir kısmı alaşağı edilmiş ve Dervişler O noktaya üşüşmüştü. Savaş naraları duyuldu: "Allah tektir!"

"Yaylım ateşi!" Penrod haykırdı ve tüfekler gürlledi. Dervişler yoğun ateş altında kalmıştı. Sonra ilk fişek atıldı ve Derviş güruhu o garip yeşilimsi ışıpta karınca ordusu gibi ortaya çıktı. Tüfekli askerler sürekli ateş ediyordu, ama düşman çok kalabalık olduğu için

mermilerin fazla bir etkisi olmuyordu. İlk sıralar liman duvarına ulaşıp tırmanmaya başlamış, arkadan da diğer saflar ortaya çıkmıştı. Tepeye çıkanlara askerler süngülerle müdahale ediyordu.

Penrod duvar boyunca koşarak Webley tabancası ile sakallı yüzlere ateş ediyordu. Sağ elinde kılıcı vardı ve kurşunu bitince kılıcıyla işe girişti. Ölen ve yaralanan Ansarlar tırmanmakta olan arkadaşlarının üstüne düşüyordu. Mısır hattı onları daha fazla kontrol altında tutacak güçte değildi; tüm duvarlar boyunca Dervişler yerlerini sağlamlaştırmaya başlamışlardı. İki yüzlü savaş palaları havada yarasa kanatları gibi tıslıyordu. Mısırlılardan biri kolu dirseğinden kesildi ve adam bulunduğu yere çöktü. Fişeklerin ışığında kanı mürekkep gibi siyah görünmekteydi.

"Geri!" diye bağırdı Penrod. "İkinci hatta çekilin!" Dehşet içinde olsa da Amber, o gürültü patırtıda sesinin nasıl da gür çıktığını duyup irkilmisti. Adamları hemen, süngüleri dışa dönük olarak çarpışma vaziyeti aldılar ve duvarın tepesinden geri çekilmeye başladılar. Korkunç bir an için Amber geride kalacağını sandı, ama ok gibi fırladı ve ürkmüş bir yabani tavşan gibi koşmaya başladı. İçgüdüsel olarak Gatling'in bulunduğu yerin en güçlü savunma noktası olduğunu biliyordu ve o tarafa yöneldi.

Oraya Penrod'la adamlarından önce vardı ve kum torbalarından oluşan duvarın tepesine tırmandı. Tam orada dikilirken biri kolundan yakaladı ve çekti. Kurtarıcısının tam üstüne düşmüştü. Çürümüş balık kafası kokuyordu ve gözlerini korkunç bir şekilde kısmış ona bakmaktaydı, yüzü fişeklerin ışığında yeşil görünüyordu. "Nazeera, seni burda bulursa elleriyle öldürür." Tam Penrod adamlarıyla geldiği sırada, onu kabaca duvardaki oyuga itti.

"Gatling topçusu! Ateş!" Penrod bu adamı gücünden ve dayanıklılığında ötürü seçmişti. Çavuş Khaled yukarı Mısır'daki Nübye kabilelerinden gelmiş iriyarı bir adamdı. Onun gibi adamlar Hidiv'in ordusundaki en iyi askerleri oluşturuyordu. Görevini yaparken bir kukla gibi durmadan eğilip kalkıyordu. Silahın gövdesi durmadan dönüyordu. Namludan çıkan alevler siperi sahne gibi aydınlatıyordu.

Bir devin ağır bir branda rulosunu parçalamasına benzer biteviye seslerle ileri atılmış olan Ansarlara, sürekli kurşun yağıyordu. Ağır kurşun mermiler canlı eti delip geçiyor ve neredeyse Dervişlerin seslerini bastırarak taş korkuluklardan sekiyordu. İleri geri durmadan hareket eden Gatling düşmanı biçiyor ve duvarın önünde ceset yığınları oluşturuyordu. Tırmanmayı başaran bazıları, askerlerin elindeki tüfekleri sıcak namlularından tutarak kapmaya çalışıyordu. Askerler ise savaş naraları atarak süngüleriyle saldırıyorlar ve bedenlerine saplanan çeliğin ıstırabıyla haykıran Dervişler çığlıklar atarak düşüyorlardı. Sonra da Gatling hepsini tarıyor ve hamsin rüzgârı gibi savuruyordu. Son Dervişler de istihkam duvarından düşmüş veya yere yığılmış ya da lağım kanalında sürünmeye başlamıştı.

Çavuş Khaled doğruldu ve silah sustu. Kara yüzüne bembeyaz ve vahşi bir sırtış yayılmıştı. Göğsünden yeşil yeşil parlayan oluk gibi ter akıyordu.

"Yeniden doldur!" diye bağırdı Penrod ve kendisi de tabancasını yeniden doldurmaya başladı. "İkinci dalga için hazır olun."

Yükleyiciler kucaklarında cephanelerle koştular ve parlak bakır fişeklerle dolu fişeklikler Gatling'deki yuvalara yerleştirildi. Diğer cephaneci çocuklar da koşarak duvardaki tüfekli askerlere kâğıt ambalajlı Boxer-Henry mermileri dağıtıyordu. Arkalarından da sakalar koşturuyor, tulumların memelerinden doğruca askerlerin kavrulmuş ağızlarına su sıkıyorlardı.

"Hazırlıklı olun. Bitmedi daha. Lağım kanalından yine gelecekler." Penrod, adamlarıyla konuşarak siperden indi. Kolu kopan asker kan kaybından ölmüştü. Cesedini arkadaki duvarın önüne taşıyıp üstüne bir battaniye örttüler. Penrod, Çavuş Khaled ve adamlarına moral vermek için Gatling'in başına giderken, kaldığı bölmeden kendisine bakan küçük bir yüz gördü. "Amber! Gittiğini sanıyordum."

Kız işi pişkinliğe vurmaya karar vermişti. "Aslında beni uzaklaştırmak istemediğini biliyordum. Zaten artık çok geç. Kalmak zorundayım."

Penrod bu konuda tartışmaya niyetlenirken lağım kanalından Derviş çığlıklarının yükseldiğini duydu. Sırt sırta vermiş yeni bir güruh saldırıya geçiyordu.

Webley'ini kılıfından çıkardı ve dolu olup olmadığını kontrol etti. "Bunu kullanabildiğini biliyorum. Babanla talim yaparken görmüştüm." Silahı namlusu önde olacak şekilde kıza attı. "Tekrar o bölmeye gir. Yatağın altına saklan. Her şey bitene kadar da orda kal. Sana dokunmaya kalkan olursa ateş et. Ve bu sefer söz dinle. Hadi!" Kendisi de tekrar siperde koştular.

İki yüz tüfekli Mısır askeri bu kez ateş açmak için ondan emir beklememişti. Yaylım ateşi lağım yatağında çınlıyor, Gatling sarsılarak ve takırdayarak kurşun yağdırıyordu. Parlayan alevler arasında Dervişlerin çamurda debelenerek tırmanmaya çalışmaları görülüyordu. O kadar sıkışık nizamdaydılar ki, atılan her kurşun birine isabet ediyordu mutlaka. Ölenler arkadan gelenlerin ayaklarının dibine seriliyor, rengârenk cüppeleri çamura bulanmış halde arkadaşlarının cesetlerini çiğneyerek yukarı çıkmaya çalışan arka saflardaki savaşçılar, hiç tereddüt etmeden, ölümü hiçe sayarak, kendilerini şevkle kurşunların önüne atıyorlardı.

Ancak, cesaretleri bile Gatling'i aşmaya yetmiyordu, sanki camdan bir duvara çarpar gibi üst üste yığılıp kalıyorlardı. Art arda gelen dalga dalga akıncının cesetleri dağ gibi yükselmekteydi. Lağım yatağı kısa zamanda korkunç bir ölü mahzenine dönmüştü. Sonra saldırı yavaşlarken Gatling sustu.

"Yüzbaşı! Tutukluk yaptı!" diye haykırdı Çavuş Khaled. "Silah kilitlendi." Bu sözler Mısırlı askerleri yıldırım gibi çarpmış, yüzlerinde bir dehşet ifadesi belirmişti. Yaylım ateşi de giderek azaldı ve kesildi. Lağım yatağındaki Ansar askerleri bile büyülenmiş gibiydi. Savaş alanını garip ve tabii olmayan bir sessizlik sarmıştı birden, sadece yaralıların inlemeleri ve çığlıkları bölüyordu sessizliği. Öylece birkaç saniye geçti.

Sonra tek bir ses duyuldu."Lâilâheillallah! Allah tektir!" Bu Penrod'un tanıdığı bir sestti.

Eğilip tüyler ürpertici lağım yatağına baktı ve Derviş güruhunun en önünde bulunan Osman Atalan'ı gördü. Göz göze geldiler. Sonra savaş çılgılığı yüzlerce gırtlığa yansıdı ve saldırı yeniden canlandı. Sanki onları tutan cam duvar parçalanmış gibi, tabyaya doğru tırmanmaya başladılar.

Mısırlı askerlerin başlan, kaçmak için yer ararmış gibi arkaya dönmüştü. Penrod bu hareketi gayet iyi tanıyordu. Daha önce de, El Obeid bozgununun yaşandığı o korkunç günde görmüştü. Bu kaçış ve bozgunun ilk habercisiydi. "Kaçmaya kalkan ilk kişiyi ben vururum," diye bağırdı, ama biri onu dinlemedi.

Asker kaçmak üzere döndüğünde Penrod ileri çıkıp kılıcını adamın karnına sapladı. Uzun süvari kılıcı tereyağına girer gibi saplandı ve ucu askerin haki üniformasının sırtından çıktı. Asker dizlerinin üstüne çöktü ve elleriyle kılıcı kavradı. Penrod, adamın ellerini parçalayarak kılıcını geri çekti. Asker haykırarak geriye kaykılmıştı.

"Olduğunuz yerde kalın ve ateşe devam edin." Penrod kanlı kılıcını tavada tutuyordu. "Ya da isterseniz bu zavallı yaratıkla aynı şarkıyı söyleyeyim size de." Askerler tekrar atış yerlerine döndüler ve tırmanan Derviş savaşçılarına ateş açtılar.

Çavuş Khaled yumruklarıyla suskun Gatling'in atış mekanizmasını dövüyordu, ellerinin derileri sıyrılıp metalin keskin kenarlarında kalıyordu. Penrod, onu omzundan tutup yana itti. Parlayan fişekler sayesinde iki cıvata arasına sıkışan fişeği görmüştü. Bu, tip üç denen sıkışma türüydü ve temizlenmesi en zor olandı. Penrod'un zorlu deneyimler sonunda öğrenmiş olduğu bir hilesi vardı. Çavuş Khaled'in süngülü tüfeğini kaptı ve süngünün ucuyla sıkışan cıvataları açmaya çalıştı.

O arada Dervişler duvara erişmiş meşe ağacının dallarına çıkan sincaplar gibi tırmanıyorlardı. Saldırganlar siper mazgallarına erişip yerlerini koruyan Mısırlılarla yumruk yumruğa dövüşmeye başladıkları için, Martini-Henry tüfeklerinin sesi kesilmişti. Gatling'deki tutukluk ise giderilememişti. Penrod bir an düşündü: o anda tüm kentin ve içinde yaşayanların kaderi onun ellerindeydi.

General, Çinli Gordon'la ilgili pek çok efsaneden biri de, sesinin her savaşta duyulabileceği inanışıydı. Penrod da o anda generalin öfkeyle kükreyen sesini duyar gibi olmuştu. "İki numaralı tüfek, ateş!" Penrod bu aksi ve buyurgan sesi özleyeceğini hiç düşünmemişti. Hemen Penrod'un böyle durumlar için hazırlamış olduğu ikinci silahı getirdiler. Sevinçten dizlerinin bağı çözülüyordu. Sonra kendini toparladı ve aklını tekrar sorunlu silaha verdi.

Uyumadan hastanedeki tahkimattaki sahra şevinde bekleyen Gordon silah seslerini duymuş ve limandan ortalığı aydınlatmak için atılan fişekleri görmüştü. O da emrindeki topçulara hazır ol emri vermişti. Adamlar ikinci Gatling'e yapışmış ve kentin öbür ucuna doğru taşımaya başlamışlardı. Limana ulaşmaları ve ikinci Gatling'i önceden hazırlanmış yuvasına yerleştirmeleri sekiz buçuk dakika sürmüştü. Doğası gereği, Gordon zaman tutmuştu. Sonuçtan memnun kalarak başıyla onayladı ve saatini cebine attı.

"İki numaralı silah, ateş!" diye dişlerini gıcırdattı ve altı namlulu canavarın sesi Dervişlerin çığgın naralarını bastırdı. Bir ateş dalgası istihkamların dış duvarını acımasızca sarmıştı. Bulunduğu açıdan sol arka cenahına düşüyordu. Adamlar açılan ateş yüzünden olmuş elmalar gibi sapır sapır dökülüyordu. Çoğu düşerken silahını da yitiriyordu. Tekrar ayağa kalkanlar da hâlâ arkadan bastıranlar yüzünden ileri savruluyor ve istihkam duvarında sıkışıyordu.

Öndekiler, "Geri! Geri gidin! Yer yok," diye bağırdıkça, plajdan gelenler, "İleri! Allah ve O'nun muzaffer Mehdi'si aşkına!" diye haykırıyordu. Artık lağım çamurunda ölümlerle diriler birbirine karışmıştı.

Penrod hâlâ sıkışan mekanizmayla uğraştığı için bütün bunları izlemiyordu. Sonunda süngünün ucunu kamın diline sokabildi ve avucunun içiyle üstten vurdu. Canının acımasına aldırmadan Çavuş Khaled'e bağırdı. "Krankı destekle!" Khaled kolu saatin aksi yönüne çevirerek kamın üstündeki baskıyı azalttı ve aniden geri kayan dil, çekmese neredeyse başparmağını koparıyordu. O arada ezilen ve deforme olan fişeklik çıkmıştı. Khaled kolu bırakınca bir sonraki fişeklik yuvaya sürüldü ve yerine yerleşti. Silahın horozu tatlı, adeta müzikal bir ses çıkarmıştı.

"Bir numaralı silahın horozu çekildi ve atışa hazır çavuş." Penrod, Khaled'in omzuna vurdu. "Atışa başla!" Khaled'le ikisi Gatling'in namlularını yeniden çamurlara bulanmış Ansarlara yönelttiler. Silah Penrod'un elleri arasında sarsılmaya başlamıştı.

En cesur kişinin dahi çifte Gatling atışına dayanması mümkün olamazdı. Gatling'ler, adamları önce kanalizasyon tünelinin girişine doğru geri savurmuş ve sonra, dar kıyı şeridinde ateş yakmak için yığılan çalı çırpı gibi üst üste yığılmalarına neden olmuştu. Teknelere ulaşmak için kendini suya atanların etrafında da mermiler dans etmekteydi. Tekneye çıktıklarında da, güverte tahtalarını parçalayan ağır mermilerin etkisinden kurtulamıyorlardı. Açılan mermi deliklerinden, bir ayyaşın kadehinden sızan içki gibi kan sızıyordu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, delik deşik bedenlerle dolu tekneler hızla geri kaçmaya başlamıştı. Sonuncusu da limandan çıkınca Gatling'lerin ölümcül gümbürtüsü sustu. Şafağın ürkek sessizliğini sadece Omdurman kıyısındaki taze dulların feryatları bozuyordu artık.

Penrod namluları demirci ateşi kadar kızmış olan Gatling'in arkasından çıktı. Bir kâbustan uyanmış gibi etrafına bakındı. Yakub'u yanında bulunca hiç şaşırılmamıştı. "Osman Atalan'ı ön safta gördüm," dedi.

"Ben de gördüm efendim."

"Eğer hâlâ bu kıydaysa onu bulmamız gerek," diye emretti Penrod. "Onu canlı istiyorum. Ölüyse de kellesini Yenilmez Muzaffer Mehdi'ye yollayacağım. Bu, onun ve Ansarların tekrar saldırma cesaretini kırabilir."

Penrod tabyadan ayrılmadan önce Çavuş Khaled'e de bir emir verdi, "Yaralılarımıza bak. Hastaneye götürölmelerini sağla." Bunun ne kadar boşuna bir çaba olduğunu biliyordu.

Mısırlı doktorların ikisi de aylar önce Gordon rejiminden kaçmış; üstelik giderken tüm tıbbi malzemeyi çalıp satmayı da ihmal etmemişti. Hastanede birkaç yaşlı Arap ebe eski usullerle, bitkilerle insanları tedavi etmeye çalışıyorlardı. Rebecca Benbrook'un bazı Sudanlı kadınlara daha Ortodoks yöntemlerle yaralılara bakmayı öğretmeyi denediğini duymuştu, ama onun da tıbbi eğitim almadığını biliyordu. Kanamayı durdurmak, yarayı sterilize etmek ve biraz daha fazla darı ve yeşil kek temin etmekten başka bir şey gelmezdi onun da elinden.

Daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bir feryat duydu. Sesin geldiği yöne döndü ve karalar giymiş bir kadının yaralı bir Derviş'in üstüne eğildiğini gördü. Kentin Arap ve Nübye kadınlarında ölüm ve yağma içgüdüğü vardı. Kargalardan ve akbabalardan bile evvel davranmışlardı.

Kadın küçük hançeriyle dürtünce yaralı Derviş önce bir süre kıvranıp debelendi. Sonra kadın hançerle kulağına kadar kesiverdi gırtlaklarını, o arada eteğine kan sıçramasını diye de dikkat ediyordu. Penrod bu tür işlere karışmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Arap kadınlar erkeklerden de beterdi ve bu kadın yaptığını gizlemeye bile gerek duymuyordu. Dönüp, "Çavuş, bana sorgulayacak esirler gerek, kurtarabildiğin kadarını kurtar," diye emretti. Sonra başıyla Yakub'a bir işaret yaptı. "Gel, Her Şeyi Gören Yakub. Gidip Emir Osman Atalan'ı arayalım. Onu son gördüğümde adamlarını teknelere götürmeye çalışıyordu."

"Beni bekle Pen. Ben de sizinle geliyorum." Amber saklandığı yerden ortaya çıkmıştı.

Penrod, onun varlığını yine unutmuştu. Kızın saçları darmadağınaktı, mavi gözlerinin altlarında mor lekeler oluşmuş ve sarı elbisesi toz duman içinde kalmıştı. Elinde tuttuğu silah kocaman duruyordu. "Senden hiç kurtulamayacak mıyım? Eve gitmek zorundasın Amber," dedi. "Burası sana göre bir yer değil ve hiç de olmadı."

"Sokaklar güvenli değil," diye itiraz etti Amber. "Bütün Dervişler teknelerine binmedi. Yüzlercesinin şu yöne kaçtığını gördüm." Elindeki Webley'le omzunun üstünden arka tarafı işaret etti. "Bana tecavüz etmek veya boğazımı kesmek için bekliyorlar." Tecavüz de yeni duyduğu kelimelerden biriydi ve ne anlama geldiğinden pek de emin değildi.

"Amber orda cesetler ve ölmek üzere olan adamlar var. Genç bir hanıma göre değil."

"Ben daha önce de ölü adam gördüm," dedi büyük bir tatlılıkla. "Ve henüz bir hanım değilim, sadece küçük bir kızım. Ancak senin yanında güvende olurum."

Penrod biraz aksi bir tavırla güldü. Her muharebeden sonra, gerçek hayata dönmek biraz sersemletirdi onu.

"Küçük kız ha? Boy olarak, belki. Ama kendi cinsinin tüm hilelerini biliyorsun. Ben seninle başa çıkamam. Madem öyle gel bakalım."

Kanalizasyon kanalına indiler. Güneşin ilk ışıkları kentin minarelerini aydınlatmaya başlamıştı ve ışık her dakika artıyordu. Penrod ve Yakub delik deşik olmuş Ansarların arasında dikkatle geziniyordu. Bazıları hâlâ canlıydı ve Yakub hançeriyle birinin üstüne eğildi.

"Hayır!" dedi Penrod kesin bir sesle.

Yakub incinmiş görünüyordu. "Onun zavallı ruhunun cennete gitmesine yardımcı olacaktım." Ama Penrod, Amber'i gösterdi ve başını daha da kararlı biçimde salladı. Yakub omuz silkip yola devam etti.

Penrod, Osman Atalan'ın yeşil sarığına bakıyordu. Tünelin taş kemerinin altından çamurlu kıyıya dalınca sarığı gördü. Kıyıda yüzüstü yüzen ve küçük dalgalarla dalgalanan bir cesedin başındaydı. Bedenine yapışan cüppenin altında, cesedin sıırım gibi atletik olduğunu gördü. Gatling büyük tahribat yapmıştı, açılan deliklere yumruğunu sokabilirdi. Birkaç tane parmak iriliğinde tatlı su levreği, yaralardan sarkan eti didikliyordu. Sarığın ucu açılmış, suda sarmaşık filizine benzer bir yosun gibi salınıyordu. Osman Atalan'ın uzun, koyu renk saçları kumaşa dolanmıştı.

Penrod sevinmekten çok içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Sanki kandırılmış gibi öfke duyuyordu. Böyle olmamalıydı. Osman Atalan'la ikisi ortak bir kader döngüsüne yakalanmıştı. Bu şekilde bitmesi çok kötüydü. Düşmanın cesedini bir parya köpeği leşi gibi, etleri balıklar tarafından didiklenir vaziyette bir lağım gölünün ortasında bulmak insana bir tatmin sağlamıyordu.

Penrod süvari kılıcını kınına sokup yüzen cesedin yanına diz çöktü. Garip bir saygıyla ölünün kollarını tutup sırtüstü çevirdi. Ve hayretle bakakaldı. Bu daha yaşlı, yüzü o kadar soylu görünmeyen, kalın kaşlı, kalın dudaklı ve haşhaş çubuğu çekmekten dişleri kırık, lekeli olan bir adamdı.

"Osman Atalan kaçmış." Rahatlayarak yüksek sesle konuşmuştu kendi kendine. Birden geleceği görmüştü. Henüz bir şey bitmiş değildi.

Alınyazısı, iki koca orman ağacını birbirine bağlayan sarmaşıklar gibi ikisini birbirine bağlamıştı. Daha çok kovalamaca yaşanacaktı, çok. Bundan emindi.

Arkasından hafif bir ses duydu ama telaşlanmadı. Ya Yakub ya da Amber'dir diye düşünmüştü. Amber'in çığlığını duyana kadar ölü emirin hatlarını incelemeye devam etti. "Pen! Arkanda! Bak!" Sağ tarafından gelmişti kızın sesi. Daha dönerken az önce duyduğu sesin ondan gelmediğini biliyordu. Ve çok geç kaldığını da biliyordu. Belki, sonunda biteceği nokta buydu, koca nehrin dibindeki bu çamur deryası.

Dönüşünü tamamlarken sağ elini kılıcının kabzasına atmış ve suda ayağa kalkmaya başlamıştı, ama bunu yapamayacağını ve kılıcını zamanında çekemeyeceğini biliyordu. Saldırganı sadece bir an için görmüştü. Derviş ölü numarası yapmıştı, bunu hep yaparlardı. Zehirli bir yılan gibi kıvrılıp zamanının gelmesini beklemişti. Penrod ise tuzağa düşmüştü, adama arkasını dönmüş ve kılıcını kınına sokmuştu. Derviş bir kütüğe ilk darbesini indirmeye hazırlanan bir ormancı gibi, palası elinde ayağa kalkmıştı. Şimdi de sıırım gibi bedeniyle darbesini indirmeye hazırlanıyordu arkadan. Penrod'un sol kalça kemiğinin beş on santim ötesindeydi.

Penrod koca gümüş palanın üstüne gelişini izledi, ama sanki yavaşlamış gibiydi. Adam bir çanak bala düşmüş sinek gibi görünüyordu ve hareketleri miskinleşmişti. Palanın,

kalçasının hemen üstünden omurgasına kadar karın boşluğunun yumuşak dokusunu yarışını hissetti. Burada kalmayacaktı. Bedeninin kalınlığı, sanki süngersi muz ağacı gövdesi gibi önemsiz bir engeldi pala için. Bu tek darbe vücudunu ikiye bölecekti.

Silah sesi sağ tarafından geldi. Tok bir ses. 44'lük Webley'in karakteristik sesi. Doğrudan ona bakmasa da, Amber'in minik gölgesi görüş alanı içindeydi. Kız, kollarını iyice uzatmış, iki eliyle sıkıca kavramıştı tabancayı ama yine de geri tepmeyle başına kadar gitti silah.

Saldırgan hırpani, ince bir sakalı olan genç bir adamdı. Çiçekbozuğu cildi şekerleme rengindeydi. Webley'in ağır kurşunu sol şakağından girip gözlerinin arkasından çıkarken Penrod, onun yüzüne bakıyordu. Yüzü sanki lastik bir maskeymişçesine dağılıvermişti. Dudakları burulup uzamış ve gözkapakları kelebek kanatları gibi çırpınmıştı. Gözleri yuvalarından uğramış ve ortalığa kemik ve doku parçaları saçılmıştı.

Palayı tutan parmakları açıldı ve silah elinden düştü. Adam bir adım geri gitti ve dizleri bükülüp olduğu yere yığıldı.

Sağ eli yarı çektiği kılıcının kabzasında olan Penrod dönüp şaşkınlıkla Amber'e baktı. Kız silahı elinden bırakmış ve hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Penrod yanına gitti, "Webley'i alıp kemerindeki kılıfına soktu ve kılıfın bandını kapadı. Amber sanki kalbi kırılmışçasına ağlıyordu. Bir yandan ürperiyor, bir yandan bir şeyler söylemeye çalışıyor, ama dudakları titriyordu. Penrod bir kolunu omzundan bir kolunu dizlerinin ardından geçirip bebekmiş gibi kucağına aldı kızı. İnce kollarıyla sıkı sıkı boynuna sarılmıştı Amber.

"Bir gün için bu kadarı gerçekten çok fazla," dedi Penrod yumuşak bir tavırla. "Bu kez seni eve kendim götüreceğim."

Kıyıda, Gatling tabyasında Gordon, onu bekliyordu. "Güzel bir gece işi oldu Ballantyne. Mehdi tekrar gelmeden önce iki kez düşünecektir ve halkın cesareti de artmış olacak." Bir sigara yaktı, elleri titremiyordu. "Derviş cesetlerini, arkadaşlarına yüzer bir uyarı olması için nehre atacağız. Belki bazıları, bizim birliklerin geldiği geçide kadar bile sürüklenir. Böylece hâlâ dayandığımızı anlarlar. Onlar da ellerini biraz daha çabuk tutmaya çalışırlar." Durup hâlâ sessizce ağlamakta olan Amber'e baktı. Kızın tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor ama sadece hafifçe nefes alışığı duyuluyordu. "Ben burda kumandayı ele alıyorum. Sen küçük hanımı ailesine götürebilirsin."

Penrod sokağı kucağında Amber'le geçti. Kız hâlâ ağlıyordu. "Kendini daha iyi hissedersen ağla," diye fısıldadı. "Ama Tanrı şahidimdir, tanıdığım tüm erkeklerden daha cesur bir küçüksün sen." Amber'in ağlaması kesilmedi, ama Penrod'un boynuna dolanan kollan biraz daha sıkılaştı.

Onu, Rebecca ile Nazeera'ya teslim ederken Amber ağlayarak uyuyakalmıştı. Penrod'un boynuna dolanmış kollarını açmak için bayağı uğraşmaları gerekti.

General Gordon küçük zaferlerini kentte yaşayan sivillerin uyusuk çaresizliğine karşı kullandı. Düşman cesetlerini toplattı, bu iki yüz on altı cesedi limandaki rıhtıma dizdirdi ve

gelip görsünler diye halkı davet etti. Kadınlar cesetlere tükürdüler, adamlar tekmeler atıp lanetler yağdırdılar. Cesetler nehre atılır ve timsahlar kaptıkları cesetleri suların altına çekerken neşeyle çığlıklar attılar.

Gordon kentin dörtbir yanına İngiliz Kurtarma Birlikleri'nin tam güç yolda olduğunu ve neredeyse yirmi gün içinde kente ulaşacaklarını bildiren resmi duyurular astırdı. Ayrıca, utanç verici bozgun ve İngiliz kuvvetlerinin gelişinden ötürü Dervişlerin cesaretlerinin kırıldığına ve çok sayıda savaşçının Mehdimin kara bayrağının altından ayrılıp çöldeki kabile hayatına geri dönmekte olduğuna dair sevinçli haberler yaydı ortalığa. Düşman kıyısında büyük bir hareketlenme olduğu doğrudu, fakat Gordon aslında onların İngiliz Kurtarma Birlikleri'yle çarpışmak üzere kuzeye gönderildiğini biliyordu.

Bir duyuru daha da sevinç yarattı. General Gordon'un, cephanelikte sakladığı stoklardan artık herkese eskisinin iki katı tayı dağıtılacağını bildirmişti. Aynı duyuru, halka, eldeki stokun kenti destek gelene kadar rahat rahat doyurabileceğini de bildiriyordu. İstimbotlar limana vardığında da binlerce çuval tahıl indirecekti.

O gece Gordon meydanda büyük ateşler yaktırdı. Bando gece yarısına kadar çaldı ve rengârenk fişeklerle gökyüzü aydınlatıldı.

Ertesi sabah erkenden karargâhında daha ciddi bir toplantı yaptı. Sadece iki kişi katılmıştı toplantıya: David Benbrook ve Penrod Ballantyne.

Gordon önce Penrod'a baktı. "Tahıl stoklarının son envanterini hazırladın mı?"

"Fazla uzun sürmedi efendim. Dün gece saat onda, dört bin dokuz yüz atmış çuval vardı. Dün çift tayı verince beş yüz atmış iki çuvalı gitti. Şimdiki tüketim oranıyla elimizde on beş günlük darı var."

"Üç gün içinde tekrar yarıya indirmek zorunda kalacağım," dedi Gordon. "Ama insanlara bunu şimdi söylemenin gereği yok."

David şok olmuş görünüyordu. "Fakat general, Kurtarma Birlikleri iki hafta içinde kesinlikle burda olacak. Kendi duyurularınızda bunu garanti ettiniz."

"İnsanlardan gerçeği saklamak zorundayım," diye yanıtladı Gordon.

"Peki, gerçek ne o zaman?"

Gordon yanıtlamadan önce sigarasının külünü silkti. "Gerçek mi, bayım? Gerçek, bir demir disk gibi sabit değildir, daha çok gökyüzünde bir bulut gibidir, durmadan şekil değiştirir. Baktığınız her noktada ayrı bir görüntü görürsünüz."

"Bu tanımın büyük edebi değeri olduğu kesin, ama içinde bulunduğumuz durumu pek aydınlatmıyor," dedi David soğuk bir tebessümle. "Kurtarma Birliği'ni ne zaman bekleyebiliriz?"

"Size vereceğim bilginin bu odadan çıkmaması gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Altı Derviş limanda esir alındı."

"Ben daha çok sanıyordum." David kaşlarını çattı.

"Daha çoktular." Gordon omuz silkti. David de gayet iyi bilirdi. Burası Doğu'ydu ve standartlar farklı uygulanırdı. Sorguda işkence yapmak da bu standartlara uygundu. "Altı esir, Çavuş Khaled tarafından sorgulandı. Çok yararlı bilgiler edindik, hepsi de doğru görünüyor. Anlaşılan Nehir Birliği Korti'de oyalanıyor."

"Yüce Tanrım! Şimdi Abu Hamed'de olmalıydı," diye itiraz etti David. "Onları geri çeken şey ne peki?"

"Bilmiyoruz ve spekülasyon yapmak nafiye."

"Ya Stewart komutasındaki Çöl Birliği?"

"Orda da aynı üzücü hikâye. Stewart hâlâ Gadkul Kuyuları'ndaki kampta," dedi Gordon.

"O halde birliklerin hiçbiri ay sonundan önce bize ulaşamaz," diye mırıldandı David ve içlerinden biri itiraz etsin diye umutla ikisine baktı. İki erkek de sesini çıkarmadı.

Gordon sessizliği böldü. "Nehrin durumu nedir Ballantyne?"

"Dün on iki buçuk santim düştü," diye cevapladı Penrod. "Her gün çekilme biraz daha katlanarak artıyor."

"Nehir suları için de 'Çekilme' kelimesi kullanılabilir mi?" diye sordu David sanki önemli şeyi vurgulamış gibi.

Gordon, onun bu saçma sorusunu duymazdan geldi. "Esirlerden bir bilgi daha aldık. Mehdi seçkin savaşçılarından oluşan yirmi beş bin kişilik başka bir grubu daha kuzeydeki ordusuna katılmaya yollamış. Şu anda Abu Hamed'de toplanmış elli bin Derviş var." Devam etmeye gönüllü değilmiş gibi durakladı. "Stewart'in elinde iki bin kişi var. Yani yirmi beşe bir oranında zayıf. Dervişler izleyeceği rotayı da kesin olarak biliyor. Saldırmadan önce güzelce yerleşecekler."

"Stewart iyi bir subaydır." David sesine güvenli bir ton vermeye çalışmıştı.

"En iyilerdendir," diye ona katıldı Gordon. "Ama yirmi beşe birçok zorlu bir oran."

"Tanrı aşkına, Stewart'i uyarmalıyız."

"Evet, benim de niyetim bu." Gordon, Penrod'a baktı. 'Yüzbaşı Ballantyne'ı onu uyarsın ve kılavuzluk etsin diye Gakdul'a yolluyorum."

"Bu seyahati yapabileceğine nasıl inanıyorsunuz general? Bildiğim kadarıyla, kentte deve yok. Hepsi yendi. Bir tek istimbot var, Ryder Courtney'in Yiğit Ibis'i, ama makinesi hâlâ işe yaramaz durumda. Bir tekneyle de Derviş hatlarını yarmaya imkân yokmuş gibi görünüyor."

Gordon acı bir tebessümle baktı. "Bay Courtney'in en az yirmi tane güzel, yarış devesi olduğunu keşfettim. Onları kentte benim bulabileceğim bir yerde tutmama sağduyusunu göstermiş ve çölde, güneğe doğru iki günlük mesafede bulunan bir vahaya göndermiş. Orda adamlarından bazılarının nezaretinde otuyorlar."

David kıkırdadı. "Ryder Courtney'in başına, bir eşeğin başına üşüşen sineklerden daha fazla ok yağdı."

"Az önce benim kullandığım dili yargılayan birinin böyle bir tabir kullanması ilginç

doğrusu." Penrod da onunla birlikte gülümsedi.

"Develeri sorunca önce kendisinin olduklarını inkâr etti." Gordon gülümsemedi. "Sonra, benden sakladığını inkâr etti ve bunun sadece hayvanların iyi beslenebilmesi için olduğunu söyledi. Derhal hepsine el koydum. Eğer baştan bana dürüst davranmış olsaydı tazminat ödemeyi düşünebilirdim."

"Emirlerinize itaat etmemiş olabilir," dedi David. "Ryder Courtney bağımsız ruhlu bir adam."

"Ve para hırsı var," dedi Gordon. "Fakat bu durumda benimle çatışmakla iyi etmedi. Savaş kanunları hüküm sürerken bile, insan kraliçeye ait bir şeyi vurmaktan kaçınmalıdır, ama tıka basa fildişi dolu depoları ve egzotik, ama yenebilir hayvanlarla dolu ağılları var." Gordon kendinden memnun görünüyordu. "İkna edici mantığım galip geldi. Courtney vahadaki adamına develeri getirmesi için haber yollamış ve öbür gün burda olmalarını bekliyorum."

"Durumun vahametinden haberim yoktu," diye mırıldandı David. "Olsaydı, kızımın limandaki zaferiniz için kutlama hazırlamasına ne yapar eder engel olurdum. Yarın gece için bir suare planladı. Gerçi mutfaklarımız artık seçkin yemekler sunacak halde değil. Yine de piyano eşliğinde şarkılar söylenecek. Eğer bunun uygunsuz olduğunu düşünürseniz general, Rebecca'ya geceyi iptal etmesini söyleyebilirim."

"Hiç de değil." Gordon başını salladı. "Ben katılmayacak olsam da, Bayan Benbrook'un kutlamaları neşeli havayı sürdürür. Ne olursa olsun devam etmeli bu işe."

Amber ve Safran, müzik programını Greensleeves adlı parçaya düet yaparak açtılar. Sarayın piyanosunun akortsuz olması kimsenin keyfini kaçırmamıştı. İkizlerin büyük hevesi tüm kusurları örtüyordu.

Bu akşam Rebecca neşeli ve canlı bir ev sahibesiydi ve babası da onu uyarmaya kıyamıyordu. Önceki haftayı üzgün ve keyifsiz geçirmişti, ama şimdi Ryder Courtney ile birlikte, Spanish Ladies adlı parçayı söylüyor, ardından onu tek başına My Bonnie Lies Over the Ocean'ı söylemeye ikna etti. Yemeğe katılanlar son şarkıyı çok beğenmişti. Safran özellikle çılgınca alkışlamıştı.

Sonra Amber, Penrod'u ortaya sürükledi. "Sen de şarkı söylemelisin. Herkes ya şarkı söyleyecek ya da başka bir şey yapacak."

Penrod kibarca kabul etti. "Heart of Oak'ı çalabilir misin?" dedi ve Amber piyanoya koştu. Penrod'un sesi hepsini irkiltmiş ve heyecanlandırmıştı. Akıcı, lirik ve güzel söylüyordu.

"Gelip beni sevindirir soylu hanımlar!

Yöneldiğimiz şan ve şerefe,

Ve bu harika yıla,

Bir şeyler daha katmak için... "

Şarkı bittiğinde Rebecca gözlerini kırıpştırarak yaşların akmasını önlemeye çalıştı ve neşeyle bağırdı. "Bir sonraki bölüme geçmeden önce kahve servisi yapılacak."

Şık ve zarif Limoges porselenlerinde koyu Habeşistan kahvesi ikram etmişti. Süt ya da şeker yoktu. Yüzbaşı Ballantyne'a servis yaparken sendeledi ve erkeğin parlak çizmelerine sıcak kahve damlattı.

Babası odanın öteki ucundan onun kıpkırmızı oluşunu izlemiş ve bu sakarlığını garip bulmuştu. Birden ne anlama geldiğini anladı. Bu yakışıklı asker, onun ortamını altüst etmişti. Daha elli adım ötedeyken Rebecca'nın eli ayağına dolanıyordu. O gidince kızı da solmuş ve şimdi burada olduğu için sevinçten kabına sığamaz olmuştu. Kaşlarını çattı ve ellerini cebine soktu. Rebecca iki gün sonra onun yine gideceğini bilmiyordu. Onun incindiğini görmekten nefret ediyorum. Onu uyarmak benim babalık görevim. Bir süre bunları düşündü. Ve belki de yapmalıyım, ne de olsa torunlarımın babasının kim olacağı beni oldukça ilgilendiren bir mevzu, dedi içinden.

Rebecca kendini topladı ve dikkatleri çekmek için el çırdı. "Bayanlar, Baylar, bu akşam size özel bir gösteri sunacağım. Daha önce ta Madrit'te ıspanya kralı ve kraliçesi ile pek çok Avrupa soylusu için dans etmiş olan senyora Esmeralda Lopez Conchita Montes de Tête de Singe, yani ünlü falamenko dansçısı huzurlarınızda." Perdenin arkasından dantellere bürünmüş, kastanyetleri ve küpeleri sakırdayan, tombul bir İspanyol hanımefendi, Ryder Courtney'in kolunda görününce kısa ama şiddetli bir alkış oldu. Kadın salonun ortasında büyük bir reverans yaptı ve sonra öyle yapılı bir dışiden beklenmeyecek bir zarafetle ayaklarının ucunda yükseldi. Kastanyetlerini başının üzerinde şakırdattı ve Rebecca piyanoda Toreador Marşı'nın giriş namelerini çalarken, topuklarıyla bir salvo yaptı.

David dayanamayıp gülmeye başlamıştı. O ağır makyajın altında bile Konsolos Le Blanc'ı hemen tanımıştı. Sonra bütün salondan bir kahkaha koptu ve Le Blanc makyajı akmış bir şekilde yeniden teatral bir reverans yapana kadar da dinmedi.

Gösteri bitince kızının yanma gidip kolunu tutan David, "Ne yaratıcı bir eğlence, hayatım. Le Blanc müthiş. Büyük bir taklit yeteneği varmış," dedi.

Rebecca o kadar keyifliydi ki babasının onu pencerenin önüne götürmesine itiraz etmedi. "Oh!" dedi David. "Bir yudum temiz hava için tüm krallığımı veririm." Kızıyla birlikte terasa çıktı. "Tabi, Ryder Courtney'in de güzel bir sesi varmış. Çok yetenekli bir adam. Şanslı bir kadına harika bir koca olacak."

"Baba çok cin fikirlisin," diyerek neşeyle babasının omzuna vurdu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Yüzbaşı Ballantyne'a da şaşırdığımı söylemeliyim. Onun da olağanüstü bir sesi varmış." Rebecca yanıt vermedi ve uzaklara baktı.

"Ne yazık ki gidiyor, hem de bu kez ciddi bir gidiş ve muhtemelen bir daha onu dinleme zevkini hiç tadamayacağız."

"Ne diyorsun babacım?" Sesi cılızlaşmıştı.

"Canım, sana söylemeden edemezdim. Gordon, onu Kahire'ye gidecek mesajlarla birlikte kuzeye yolluyor. Bu askerleri bilirsin. Geldikleri gibi bir gecede gidiverirler. Onlara güvenemezsin."

"Babacım, sanırım gidip konuklarımızla ilgilenmemiz gerek."

Rebecca tuvalet masasındaki aynada kendine baktı. Yüzü o kadar inceydi ki, elmacık kemiklerinin altında gölgeler oluşuyordu. Bugünlerde Hartum'da şişman insan yoktu zaten. Konsolos Le Blanc bile bir deri, bir kemik kalmıştı. Abartılı bir şekilde gülümsedi ve tebessümün yarattığı düzeltmeyi keyifle kafasına not etti. Kaş çatmamaya çalışmalıyım. Pudra ponponunu kristal pudra çanağına batırıp gözlerinin altındaki halkaları pudralamaya başladı. "Giderek daha iyi oluyor," diye fısıldadı. Zayıftı ama yine de derisinin altında gençliğin taraveti parlıyordu. "En azından babam güzel olduğumu düşünüyor. Acaba o da aynı fikirde mi?" Onu düşününce yanakları kızarmıştı. "Acaba yine dışarda mı şimdi?" Balkon kapısına baktı. "Gidip bakmayacağım. Eğer ordaysa ona cesaret verdiğimi düşünür. Benim yüz­süz bir kadın olduğuma inanır ki kesinlikle öyle değilim."

Elbisesini ayak bileklerine düşürdü ve Çin ipeği sabahlığına uzandı. Onu üstüne geçirmeden önce aynadaki görüntüsüne baktı. Sonra birden gidip odanın kapısını kilitledi. Nazeera'yı göndermişti ve aniden geri dönüp odaya girmesini istemiyordu. Tekrar aynanın karşısına geçip sabahlığı omuzlarından kaydırarak yere bıraktı ve çıplak bedenine bakmaya başladı. Beyaz teninin altından kaburgaları görünüyordu ve leğen kemikleri fırlamış gibiydi. Karnı bir tazının ki gibi içe çöküktü. Göğüslerine dokundu. Nazeera erkeklerin küçük göğüslerden hoşlanmadığını söylemişti. "Acaba çok mu küçükler?"

Sonra onun dudaklarının göğüslerine temasını, bıyıklarının ve dişlerinin verdiği duyguları hatırladı. O bakarken göğüs uçları şişmiş ve koyulaşmıştı. Birden yine o ıslaklığı hissetti, kan kadar sıcak, yavaşça uyluklarına doğru yayılıyordu. Parmakları göğüslerinden aşağı doğru kayd, ama altın tüylerle kaplı bürümcük gibi buluta değer değmez elini geri çekti. "Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedi kendi kendine.

Eğilip sabahlığını giydi ve belini bağladı. Bir kez daha balkon kapısına göz attı. "Oraya gitmemeliyim. Lambayı üfleyip yatağıma yatmalıyım." Yavaşça kapıya doğru yürüyüp durakladı. "Bu aptalca ve tehlikeli. Allah bilir sonu nereye varır. İnşallah orda değildir."

Kapının koluna elini koydu ve sanki buz dolu bir havuza girmek üzereymişçesine derin bir nefes aldı. Kolu çevirdi ve balkona çıktı. Gözleri bir anda demirhindi ağacına kayd.

Oradaydı, ağaca dayanmış duruyordu. Doğrulup kıza baktı. Yüzü gölgelerin arasındaydı ve Rebecca, onu görebilmek için balkonun ucuna ilerledi. Birbirlerine bakarak sessizce durdular. Rebecca boğuluyormuş gibi hissediyordu. Her aldığı soluk için çaba harcıyordu. Teni ısınmış ve hassaslaşmıştı. Tüm bedeni gerilmiş, her bir siniri adeta kopacak hale gelmişti. Uyluklarının içindeki uzun sinirler yay gibi gergindi. Başını çevirip demirhindinin bir dalına bakmaya başladı. Dal gövdeden ayrılıp piton gibi bükülmüştü, kalınlığı neredeyse belikadar vardı ve onun durduğu yerden az ötedeydi. İkizler bu dalı merdiven

ve salıncak niyetine kullanırdı. Kaydıkları yerler cilalanmış gibiydi. Rebecca bir elini dala koydu ve tekrar aşağı Penrod'a baktı.

"Onu kandırmaya çalışmıyorum," dedi kendi kendine. "Bu bir davet değil. Öyle düşünemez."

Erkek ağacın dibine gitmiş ve yukarı tırmanmaya başlamıştı. Hayır, diye düşündü. Bunu yapamaz, ben bunu kastetmedim.

Onun hızla kendisine doğru tırmanışı Rebecca'yı telaşlandırdı. Kalın dala ulaşmış ve hantal bir tavırla üstüne oturup bacaklarını iki yana açmak yerine, bir iskele tahtasındaymış gibi rahat rahat ayağa kalkmıştı. Yerden altı metre yüksekteydi ve kayacak, diye Rebecca çok korkuyordu. Ama onun balkona güvenle ulaşması fikrinden daha da çok korkmaktaydı, sonra ne olacaktı?

Tekrar odasına koştu ve kapıyı arkasından kapattı. Kilitlemek için uzandı, ama parmakları ona itaat etmiyordu. Kapıyı bırakıp odanın ortasına koştu. Balkonda erkeğin ayak seslerini duydu, solukları hızlandı. Kapının kolu döndü ve sıkılı yumrukları iki yanına sarktı. Ona gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söylemek istiyordu. Ama dudaklarının arasından hiç ses çıkmadı.

Erkek kapıyı yavaşça açarken çığlık atmak istedi. Ama babası birkaç oda ötedeydi ve ikizlerin odası daha da yakındı. Herkesi ayağa kaldırmak istemiyordu.

Penrod odaya girmiş ve kapıyı sessizce kapatmıştı arkasından. Rebecca soluk, ince yüzünde kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. Erkek, bir elini uzatıp ürkmüş bir kısrığı yatıştırmak ister gibi, yavaşça yaklaştı. Rebecca titremeye başlamıştı.

Penrod yanağına dokundu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve Rebecca aniden gözyaşlarına boğulacağını sandı. Penrod ellerini omuzlarına koymuştu ve Rebecca taş gibi duruyordu. Penrod yavaşça ona doğru eğilirken, gözlerini onunkilerden ayıramadı. Lamba ışığında yeşil görünüyordular, bebeklerinde altın rengi çizgiler ve yıldızlar oynayıyordu. Erkek hafifçe dudaklarını onunkilere değdirdi. Dudakları sıcak ve pürüzsüzdü. Elleri de omuzlarından kaymış ve beline gelmişti. Rebecca'nın kolları ise bez bir bebeğinkiler gibi sallanıyordu iki yanda. Penrod, onu kendine doğru çekti ve kız direnmedi. Erkeğin dudakları kızinkilerin üstüne kapandı ve kokusu genç kızı kuşattı. Kız kollarını kaldırıp erkeğin boynuna dolamıştı. Erkek kızı daha da sıkı, adeta kabaca kendine çekti. Rebecca bedeninin alt kısmında yine o büyüyen sertliği hissetmişti. Kendi ıslaklığı içinin derinliklerinde bir pınar gibi kaynıyordu ve sıvılar dışarı akmasın diye bacaklarını ve kalçasını sıktı, ama yapışkan sıvı uyluklarına yayılmıştı bile.

Erkek geri çekildi ve Rebecca aralarındaki temasın kopmasıyla sarsıldı. Bedeniyle onun bedenini izleme arzusu duydu. Erkek sabahlığının kuşağını çözüp önünü açtı. Rebecca aniden elleriyle örtünme isteği duydu, ama genç adam bileklerini yakaladı ve kendinden geçmişçesine onun bedenini seyretti. "Anlatılamayacak kadar güzelsin," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Bu sözlerin sıcaklığı Rebecca'nın utangaçlığını yok etmiş ve içgüdüsel olarak omuzlarını

dikleştirmişti. Gögüsleri küstah ve dikti. Onları erkeğın gözleriyle görüp küçük bulmadığını anlamıştı. Gögüs uçları taş gibi olmuştu. Erkeğın dudaklarını yine onların üstünde hissetmeyi istiyordu çılgınca. Artık hiç utanmıyordu. Uzanıp iki eliyle erkeğın ensesindeki saçları kavradı ve yüzünü aşağı doğru çekti.

Erkeğın dudakları kendisinininkilerin üstüne kapandığında soluğu kesilmişti. Böyle basit bir hareketin doğuracağı hisleri daha önce hayal dahi edemezdi. Erkek soluk alıp verdikçe, teninde hissettiği nefesi bir serin, bir sıcak, dudakları ise önce sert ve kuru, sonra yumuşak ve nemli oluyordu. Dili bir yılanbalığı gibi kıvranıyor, sonra bir tas krema bulmuş kedi gibi yalanmaya başlıyordu. Kızı usul usul öpüyor ve Rebecca, onun hareketlerinin içinde yankı gibi tekrarlandığını hissediyordu.

Rebecca artık acının eşiğine geldiğinde, Penrod, onu kucaklayıp yatağına götürdü. Kırılacak, değerli bir eşyaymış gibi yatağa uzattı ve geri çekildi. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve tuvalet masasının üstündeki lambayı alıp camını kaldırarak aleve üfledi.

Rebecca hemen doğruldu. "Hayır!" dedi kesin bir sesle. "Söndürme. Sen, beni gördün, şimdi ben de seni görmeliyim." Böyle utanmazca konuştuğuna inanamıyordu. Erkek geri geldi ve yanında durdu. Hiç çekinmeden gömleğini çıkardı. Güneş görmeyen yerlerinde teni fildişi gibi pürüzsüz ve lekesizdi. Gögüs kasları, kılıç kullanmaktan ve binicilikten ötürü sert ve düzdü. Çizmesini çıkarırken tek ayak üstünde durmuş, ama dengesini bir milim bile yitirmemişti. Çizmeyi ses çıkartmadan yana koydu ve Rebecca, onun düşünceli davranışına şükran duydu. İkinci teki de aynı biçimde çıkardı. Sonra da kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. Rebecca onu daha önce de çıplak görmüştü ve o görüntünün asla aklından çıkmayacağına inanıyordu. Ama hiç böyle görmemişti. Aniden bağırmamak için dudaklarını ısırđı. Erkek, ona doğru yaklaşıp üstüne eğildi. Rebecca "Lütfen beni incitme," diye yalvardı.

"Önce kendimi öldürürüm," dedi Penrod. Erkeği kendi varlığının eşiğinde hisseden Rebecca inledi. Bir şeyin yırtılması ya da yol vermesi gerektiğini düşündüğü için kendini acıya karşı hazırladı. İçinde bir direnç duvarının varlığını hissetti.

Bu oluyor olamaz, diye düşündü ama birden her tür sonuca boş verdiğini fark etti. Kalçalarını sertçe iterek erkeği karşıladı ve onun içine girişini hissetti. Acı keskin ama geçiciydi. Erkek, tüm derinliğini doldurana kadar içinde ilerledi. Acı geçmişti ve Rebecca bulutların üstüne çıkmış gibiydi. Önce korktu, sonra giderek yukarı yükseldi. Zirveye ulaştığında çığlık atma isteği o kadar güçlüydü ki, kendini durdurmak için açık ağzını erkeğın boynuna gömmek zorunda kaldı.

Daha sonra, giyinmek için kalktığında, "Benimle kal," diye yalvardı. "Bu kadar çabuk bırakıp gitme beni."

"Biliyorsun ki kalamam. Geç oldu. şafak sökmek üzere ve ev halkı birazdan ayaklanır."

"Ne zaman gidiyorsun peki?"

Penrod gömleğini iliklerken birden durakladı. "Kim söyledi gideceğimi?" dedi sert bir sesle. Rebecca başını salladı. "Bu tehlikeli bir bilgi Becky. Düşmanın haberi olursa

hayatıma mal olur, üstelik daha kötü şeyler de olur."

"Ben hiç kimseye söylemem," dedi Rebecca perişan bir halde. "Ama dönmeni bekleyeceğim." Geri döneceğine onu inandırmasını istiyordu. Babası askerlere güven olmaz, demişti. Böyle olsun istemiyordu.

Penrod cevap vermedi ve omzunu silkti.

"Geri döneceğine söz ver bana," diye yalvardı yine Rebecca. Penrod çömeliş onu dudaklarından öptü. "Söz ver," diye ısrar etti genç kız.

"Ben, asla tutamama ihtimalim olan sözler vermem," diyen Penrod gitmişti bile.

Rebecca gözpınarlarında biriken yaşları zorla geri gönderdi. "Asla ağlayıp sızlanan biri olmayacağım," diye kendi kendine ant içti. Ve kalbindeki acıya rağmen, uyku karanlık bir çığ gibi üstünü örttü.

Silah sesleriyle uyandı ama mermiler liman tarafından geliyordu.

Dervişler bozguna nispet yapıyorlardı. Yatak odası perdeleri sonuna kadar açılmış ve içeri güneş ışığı dolmuştu.

Nazeera gösterişli bir yaygaracılıkla odada dolanıyordu. "Saat sekizi geçti al-Jamal. İki saat gideli iki saat oldu," dedi Rebecca başını uykulu bir şekilde yastıktan kaldırırken. "İki kova sıcak su doldurdum ve mavi eteğini çıkardım."

Rebecca çarşafın arasından süzülürken hâlâ yan uykudaydı. Nazeera, ona hayretle bakınca işi pişkinliğe vurmaya çalıştı. "Ah Nazeera, sanki cin görmüş gibi bakıyorsun. Beni kaç kere çıplak gördün oysa." Hemen banyoya koştu ve buharı tüten kovalardan birini alıp galvanizli yıkanma teknesine döktü içindeki suyu.

Nazeera arkasından baktı ve sonra dudaklarını büzdü. Yatak takımlarını çekince iyice telaşlanmıştı. Çarşafın üstünde bir miktar kurumuş kan vardı. Nazeera bunun âdet kanı olmadığını bir bakışta anlamıştı. Al-Jamal âdet görelisi daha on iki gün olmuştu ve bir sonrakine daha çok vardı. Bu kan parlak, berraktı ve bekâret kanıydı.

Ah bebeğim, ah benim küçük kızım, çiti aşmışsın ve şimdi garip ve tehlikeli yeni bir kıyıya ayak bastın. Lekeye daha yakından bakmak için eğildi. Bir karıştan büyük değildi ve uçan bir kuşa benziyordu.

Bir akbaba mı? Bu hayra işaret değildi, o kuş ölüm ve acı demekti. Hayır. Aklından bu düşünceyi kovdu. Narin bir kumru mu? Ya da bir şahin, acımasız ve güzel? Veya yaşlı, bilge bir baykuş? Bunu zaman gösterecek, diye karar verdi ve çarşafı çekti. Kendi elleriyle, gizlice yıkayacaktı. Başka kimse bu işareti görmemeliydi. Sonra durdu, çünkü al-Jamal'ın açık banyo kapısından onu izlediğini fark etmişti.

Elindeki dürülü çarşafı yere bıraktı ve kızın yanına gitti. Küvetin yanına diz çöktü ve yıkanma lifini aldı. Sabun kalmamıştı, sonuncuyu bir hafta önce bitirmişlerdi. Rebecca saçlarını tepede topladı ve öne eğildi. Nazeera alışılmış hareketlerle onun sırtını sabunlamaya başlamıştı.

Bir süre sonra fısıldayarak sordu. "Hangisiydi o al-Jamal?"

"Ne sorduğunu anlamadım." Rebecca, kadının yüzüne bakmıyordu.

"Demirhindi ağacına tırmanan kimdi dün gece?" Ama Rebecca gözüne su kaçmış gibi yaptı ve iki eliyle gözlerini kapadı.

"Herhalde Abadan Riji, o güzel asker olamaz. Onun başka bir kadını var," dedi Nazeera. Rebecca ellerini indirdi ve kadına baktı. "Sen bir yalancısın," dedi yumuşak ama ölümcül bir sesle. "Bu zalim ve incitici bir yalan."

"Demek asker olandı. Keşke öteki olsaydı, sana mutluluk getirecek olan. Asker asla yapmayacak bunu."

"Onu seviyorum Nazeera. Lütfen anla bunu."

"O da seviyor. Adı da Bakhita."

"Hayır!" Rebecca kulaklarını tıkadı. "Bunları duymak istemiyorum."

Nazeera susmuştu. Rebecca'nın kolunu aldı ve lifle ovmaya başladı. Parmaklara sıra gelince, her birini ayrı ayrı ovdu.

"Bakhita Arapça bir isim," diye patladı sonunda Rebecca, ama Nazeera sessizliğini bozmadı. "Cevap ver bana," diye ısrar etti genç kız.

"Duymak istemiyorsun."

"Bana işkence ediyorsun. O Arap mı? Çok mu güzel? O da onu seviyor mu?"

"O benim halkımdan ve benim Allah'ıma inanıyor," dedi Nazeera. "Hiç görmedim ama erkekler çok güzel olduğunu söylüyor. Zengin ve, akıllı. Adamın onu sevip sevmediğine gelince, bilmiyorum. Abadan Riji gibi bir adam bir kadını, Bakhita'nın onu sevdiği gibi sevebilir mi?"

"O İngiliz ve kadın Arap," diye fısıldadı Rebecca. "Kadın, onu nasıl sevebilir?"

"Her şeyden önce o bir kadın, öteki de bir erkek. İşte öyle sevebilir."

"Nazeera bir saat önce mutluydum. Şimdi mutluluk çok uzakta kaldı."

"Belki bugün mutsuz olman hayatının geri kalanı boyunca mutsuz olmandan iyidir," dedi Nazeera üzüntüyle. "O yüzden anlattım sana bunları."

Sokağa çıkma yasağının başlamasından iki saat önce dört adam kentini ayrılmıştı. Penrod ve Yakub, Derviş hatlarını yarıp kuzeye gidecekleri için türban takmış ve Ansar cüppeleri giymişlerdi. Ryder ve Bacheet ise kente dönecekleri için, sıradan kabile erkekleri gibi sade galabiyolar giyiyorlardı.

Dış görünümüne rağmen, Ryder Courtney'in arazisinin arkasındaki kanalı geçerken zorlanmadılar. Nöbetçi onlara ilişmemesi için uyarılmıştı. Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı ve çöle girecekleri için kenevirden dokunmuş torbalar taşıyordu. Hiç konuşmadan, dikkatle, aradaki meşaleyi koruyarak ama birbirlerini görerek gidiyorlardı.

Bacheet önden gidiyordu. Kuma bileğine kadar gömülse bile hızını hiç azaltmıyordu. Ay ışığında donuk donuk parlayan bir kil tepesine tırmanana kadar iki saat yürüdüler. Uzak ucu dilim dilim olan vadilerin biri, karanlık, şekilsiz çalı yığınlarıyla doluydu. Orada Bacheet durdu ve yükünü yere bıraktı. Ryder Courtney ile birkaç kelime konuştu. Ryder,

ona Maria Theresa Doları dolu deri bir kese uzattı ve Bacheet tek başına yola devam etti. Diğer üçü çömelip beklemeye başladı. Uzaktan Bacheet'in bir av köpeği çığığı kopardığını duydular. Çığığına vadiden bir yanıt gelmişti.

"Demek al-Mahtoum burda. İyi bir adamdır. Ona güvenirim," dedi Ryder tatmin olmuş bir şekilde. "Gidip ona katılalım," diye sabırsızca ayağa kalktı Penrod Ballantyne.

"Oturun," diye emretti Ryder. "Bacheet onları getirecek. Al-Mahtoum yabancı birinin yüzünü görmesine izin vermez. Tehlikeli bir ortamda yaşıyor. Develeri Bacheet'e teslim ettikten sonra yine bir tilki gibi çöle dönüp ortadan kaybolacak."

Bir saat sonra aynı çığık yine duyuldu ve Ryder ayağa kalktı. "Şimdi," dedi ve Penrod'la Yakub'un öne geçmesine izin verdi. Dört deve ortaya çıkmıştı. Bacheet de yanlarındaydı ama al-Mahtoum'dan eser yoktu. Penrod ve Yakub tek tek her birinin bağlarını ve yüklerini kontrol ettiler. Yemek torbalarında darı somunları ve kurutulmuş hurma vardı ve hayvanlardan biri de deve yemi yüklüdü. Su tulumlarında fazla su yoktu.

Penrod buna dikkat etti.

"Al-Mahtoum nehri geçerken dolduracağınızı düşünmüş. Gerekenden fazlasını taşımanın anlamı yok. Yarın gece yarısından önce Gutrahn'da Nile kavuşursunuz. Daha önce geçmeye çalışmayın. Gutrahn'ın bu yakasında çeçe sineği gibi Derviş kaynıyor."

Penrod sert bir sesle cevap verdi: "Yakub'la ben bu yolu daha önce de geçtik, ama harika önerileriniz için teşekkür ederiz." Hörgüçlerine vurarak bir hayvandan öbürüne geçiyordu. Yağ doluydular. Sonra topuk mafsallarına varana dek bacaklarını inceledi. "İyi durumda görünüyorlar," dedi sonunda.

"Hep öyledirler," dedi Ryder acı bir sesle. "Bunlar gimal, yani en iyi cins yarış develeri. Her biri elli sterlin eder ve komutanınız Çinli Gordon tarafından benden çalındılar."

"Onlara çocuğum gibi bakacağım," diye söz verdi Penrod.

"Eminim bakarsınız," dedi Ryder. "Her ne kadar size Deve Katili diyen epeyce insan buna inanmakta zorluk çekse de."

Penrod ile Yakub hayvanlara tırmandılar ve Penrod, Ryder'a üvendireyle komik bir selam verdi. "Gheziera Kulüp'teki Uzun Bar'da bulunan hanımlara saygılarınızı iletirim." Ryder'ın üye olmadığını biliyordu Bu da aralarındaki tatsız ilişkinin başka bir can sıkıcı kısmıydı.

Yine de Ryder, onun gidişini görmekten özel bir keyif duymamıştı Penrod Ballantyne asla sıkıcı bir adam olmamıştı. O ve Bacheet küçük kervanın geceye karışıp kayboluşunu izlediler.

Bacheet homurdandı ve tükürdü. Belli ki o efendisinin hislerini paylaşıyordu. "Bu ikisi hep birlikte gidiyor çünkü ikisi de çapkın ve zampara, birlerine tabancayla kılıf gibi uyuyorlar."

Ryder güldü. "Yakub gittiği için sevinmelisin. Belki artık Nazeera'nın arkadaşlığından biraz daha faydalanma imkânı bulursun." Tüfeği'nin askısını omzuna atmıştı.

"Gidişlerini görmekten siz de benim kadar mutlu olmalısınız." Bacheet'in ses tonu

kışkırtıcıydı. "Her ne kadar leopar keçi ağılına çoktan dalmış olsa da, yani en azından ben öyle duydum."

Ryder durdu ve yıldızların altında Bacheet'in sözlerini yorumlamaya çalıştı. "Ne leoparı, kimin keçileri?"

"Dün sabah Nazeera sarayın yatak takımlarını değiştirmişti. Bir takım çarşafı soğuk suyla, elinde yıkamak zorunda kaldı." Oldukça dolaylı bir anlatımdı ama Ryder anlamıştı. Sıcak su tüm lekeleri çıkarırdı ama kan lekesini değil. O yüzden soğuk suyla yıkanırdı bazı şeyler.

Kanalı geçene kadar konuşmadılar bir daha. Ryder kendi çiftliğinin sınırlarına girerken hâlâ duyduklarına inanamıyordu ve kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Elbette Penrod Ballantyne'in kadın avcısı olarak ününü biliyordu, ama Rebecca Benbrook? Kesinlikle olmazdı. İyi bir aileden geliyordu, sıkı kurallarla yetiştirilmiş bir genç kızdı. Ona duyduğu saygı sevgi ondan belli standartlar beklemesine yol açıyordu, bir erkeğin gelecekteki eşinden bekleyeceği türden standartlar.

Bacheet ve Nazeera adı çıkmış dedikoducular, onlara inanmıyordu. Ama birden, ağabeyi Waite'nin yapmış olduğu bir gözlemi anımsayınca "Albayın leydisi ve Katie O'Grady aynı bedende tek bir kadındı. Belli koşullarda ikisi de beyinleri yerine cinsel organlarıyla düşünüyorlar." Ryder o zaman buna gülmüştü, ama şimdi midesini bulandırıyor.

Tıraş olup kahve birikiminin neredeyse sonu olan, iki koca kupa dolusu koyu kahveyi içene kadar da kendine gelememi. Ondan sonra bile, masasına oturduğunda hesap defterlerine yoğunlaşmakta güçlük çekti. Zihninde en kötü ve rahatsız edici sahneler canlanıyordu. Sonunda son kayıtları girip ağır, deri kaplı defteri kapattıktan sonra rahatladı ve sabah denetlemelerini yapmak üzere özel bölümünden çıktı.

Hayvanların olduğu kısma adımını atarken Safran koşarak gelip onu karşıladı. Omzunda da maymun Lucy vardı. Geride kalan yavrunun dört ayağıyla Lucy'nin tüyelerine yapışmış harıl harıl meme emmesinden de hiç rahatsız görünmüyordu. Lucy öteki yavrusunu, Ali iyileştiremediği bir hastalık yüzünden yitirmişti. Safran hopluya zıplaya Ryder'in yanında yürürken, bir yandan da büyük bir mutlulukla Ali'nin o sabah öğrettiği her bilgi kırıntısını ve akıl yürütme becerisini de bir bir anlatıyordu.

"Victoria ortalığı batırıyor," diye bilgi verdi sonunda.

"Acaba dişi antiloptan mı söz ediyoruz, yoksa İngiltere kraliçesi ve Hindistan imparatoriçesi olandan mı?" diye sordu Ryder.

"Ah, aptallık etme! Kimden söz ettiğimi kesinlikle biliyorsun," diye güldü Safran. "Ali diyor ki akasya yaprakları ona iyi gelmiyormuş. İlacını hazırlar hazırlamaz ikimiz ona ilaç vereceğiz. Atlara kullandığı ilaçmış bu."

Ryder içindeki sıkıntının biraz hafiflediğini hissetti. Safran'ın arkadaşlığı her zaman iyi gelir ve kafasını dağıtırdı. "Neden yeşil kek hazırlamakta Amber'e yardım etmiyorsun?" diye sordu son kafesin önüne geldiklerinde.

"Kardeşim çok sıkıcı, patronluk taslıyor ve otoriter davranıyor. Haftalardır burda yoktu

ama şimdi ortaya çıkmış bir düşes gibi emirler yağıdırıyor."

Ahşap havanlarda taze yeşillikleri dövmekte olan Sudanlı kadınların arasından geçtiler. Ryder çoğunu adıyla selamladı ve onlarla ilgilendiğini,

Onları düşündüğünü gösteren sorular sordu. Memnuniyetle kıkırdaşıyordu kadınlar. Bazıları daha genç kızlardı ve aralarında hayran oldukları Ryder'la açıktan açığa flört ediyorlardı. Ryder, insanların iyi çalışmaları için kendisinden hoşlanmaları gerektiğini biliyordu. Safran da şakalarını paylaşıyordu, çünkü o kadınların eğlence anlayışını seviyor, onlar da onun parıltısından hoşlanıyordu. Dehşet ve açlığın halkı vahşi hayvanlara çevirdiği kentte, neşeli insan bulmak zordu. Bunun için yeşil keke teşekkür etmeliyiz, diye düşündü Ryder. Hepimizi sağlıklı ve insan olarak tutuyor.

Belli etmemeye çalışsa da üç ayaklı kazanların kaynadığı iç bölüme çekilmeye hevesleniyordu. İçeri girdiklerinde Rebecca, Amber ve beş Arap kızın, en çok ihtiyacı olanlara dağıtmak üzere yeşil kek somunlarını tartıp örgü sepetlere doldurmakta olduklarını gördüler. Bu kararı vermek kolay değildi, çünkü yeterli miktarda yoktu. Rebecca ölçeği okuyor ve Amber de ablasının söylediği sonuçları yazıyordu.

"Bu en iyi günümüz Ryder. Atmış dokuz kilo." Amber gururla ilan etmişti.

"Mükemmel. Siz bayanlar harika bir iş çıkarmışsınız." Ryder, Rebecca'ya döndü. Uzun bir etek ve geniş kenarlı hasır şapka giymişti güneşten korunmak için.

"Bayan Benbrook umarım sağlığınız yerindedir." Genç kızın daha da kilo kaybettiğini görebiliyordu. İki eliyle belini sarabileceğinden emindi. Ama ona dokunma fikri huzurunu kaçırdığı için bir ayağından ötekine geçip duruyordu.

Rebecca uygunsuz davranışları sırasında yakalandıklarından beri ilk kez doğruca yüzüne bakıp gülümsedi, ama tebessümünde her zamanki parıltı ve canlılıktan eser yoktu. Sıkıntılı ve dalgın görünüyordu. "Teşekkürler Bay Courtney. Bir süre iyi değildim ama tamamen iyileştim şimdi." Safran, Ryder'ın ilgisinden mahrum kaldığı için surat asana kadar, bir süre resmi bir şekilde karşılıklı hal hatır sordular.

"Kusura bakmazsanız işimize dönmemiz gerek." Rebecca sohbeti bitirmişti. "Amber ölçekle işimiz bitti onu yerine kaldırabilirsin. Safran, Lucy ile bebeği sevgiden boğacaksın. Git onları kafeslerine bırak. Burda sana ihtiyacımız var."

Safran iyice yüzünü astı ama söyleneni yapmak üzere Ryder ile Rebecca'yı baş başa bırakarak gitti.

"Arap giysileri giymişsiniz," dedi Rebecca. "Pek alışılmış bir şey değil, değil mi?"

"Yo hayır," dedi Ryder. "Çöle giderken hep bunları giyerim. Yürürken de, hayvan sürerken de daha rahat olur ve daha serin tutar. Hem, insanlarım da beni böyle görmeyi tercih eder. Böylece bir yabancı gibi değil, onlardan biri gibi duruyorum."

"Ah? Sanırım Bacheet'le birlikte Yüzbaşı Ballantyne ve Yakub için deve almaya gittiniz o zaman."

"Kim söyledi bunu size?"

"Bilmem gerektiğini düşünen biri."

"Nazeera'nın düşük çenesi. Onun söylediği her şeye inanmamalısınız.

"Kendiliğinizden sonuçlar çıkarıyorsunuz Bay Courtney. Üstelik, bana göre Nazeera'nın verdiği bilgiler daima güvenilir bilgilerdir."

Nazeera'nın verdiği son bilgileri bir duysaydın, diye düşündü Ryder, ama Rebecca devam etti. "Söyleyin bayım, Yüzbaşı Ballantyne güven içinde gitti mi?"

Bu doğrudan soru onun yanıtı da bildiğini gösteriyordu. Ryder dikkatle düşündü. Penrod'un gidişi alanı ona bırakmıştı. Ama öte yandan, o güzel asker çocuğun ıskartaya çıkardığı oyuncakçı sahiden istiyor muydu acaba?

"Evet, gitti mi?" Rebecca bir yanıt almak için ısrar ediyordu. "Beni ilgilendirmez ama Nazeera, Yakub'un akıbetini öğrenmek isteyecektir. Yakub, onun iyi arkadaşıdır."

Ryder, Rebecca'nın onların ilişkisini tarif ediş biçimine yüzünü buruşturdu. Acaba Rebecca, asker çocukla kendisini de iyi arkadaş olarak mı görüyordu? "Kentin güvenliği nedeniyle askeri meseleler hakkında konuşabileceğimizi sanmıyorum," dedi sonunda.

"Hadi ama Bay Courtney! Ben Mehdi casusu değilim. Siz söylemezseniz ben de babama sorarım. Yine de, sanırım beni başımı derde sokmaktan korumaya çalışıyorsunuz."

"Pekâlâ. Bilmemeniz için önemli bir neden göremiyorum. Yüzbaşı Ballantyne gece yarısından az sonra gitti. O ve Yakub kuzeye gidiyorlar ve büyük olasılıkla bu gece Mavi Nil'i geçecekler. Nehir kıyısından Abu Hamed'e ilerleyen Mehdi ordusuna katılmayı düşünüyorlar."

Rebecca'nın rengi solmuştu. "Yani Dervişlerle birlikte gitmeyi mi planladılar? Bu çılgınlık."

"Buna, açıkta kalarak gizlenmek denir. Kendilerini kalabalığın içinde saklayacaklar," diye kızı yatıştırmaya çalıştı. "Merak etmenize gerek yok, Yüzbaşı Ballantyne kılık değiştirmekte çok ustadır. Bukalemun gibi değişebilir." Ve isterse bunu bir uyarı olarak da alabilir, diye düşündü Ryder içinden.

"Ah hiç merak etmiyorum emin olun." Bu o kadar açık bir yalandı ki, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyordu genç kız.

Artık Nazeera'nın gerçeği söylediğinden hiç kuşku yoktu ve Ballantyne, onu metresi yapmıştı. Ama ne olmuş ki, diye düşündü Ryder. Hiçbir zaman benim olmadı ve onu sevmedim, en azından şimdi bozulmuş bir meyve iken sevmiyorum. Ama bu söylediklerine kendisi de inanmıyordu. Kendine karşı dürüst olmaya çalıştı. Onu seviyor muyum? Ama bu soruyla yüzleşmek istemiyordu aslında.

"Sizi işçilerinizle baş başa bırakıyorum Bayan Benbrook," diye mırıldandı ve kulübenin kapısına doğru döndü ve, "Amber!" diye bağırdı. Rebecca ile ikisi konuşmalarına o kadar kaptırmışlardı ki kendilerini, Amberin döndüğünü fark edememişlerdi.

"Ne zamandır bizi dinliyorsun?" diye sordu Rebecca.

Cevap vermek yerine Amber sordu. "Dervişler Penrod'u yakalayacak mı?"

"Tabi ki hayır. Aptallaşma!" Rebecca, ona dönmüştü. İki kardeş de ağlamak üzereydi. "Neyse duyduklarından hiç kimseye söz etmemelisin ve Yüzbaşı Ballantyne'a da Penrod

diye hitap etmemelisin. Şimdi gel yardım et de kazanları yeniden dolduralım."

Amber, onu itip geçti ve Ryder'ın mülkünden de çıkıp saraya doğru koşmaya başladı. Zavallı küçük, diye düşündü Ryder, ama hepimizi zor günler bekliyor.

Her sabah erkenden, eski Katolik kilisesinin çanları sokağa çıkma yasağının bittiğini ilan eder etmez, kentin kadınları yaşadıkları yerlerden günlük tahıl haklarını almak üzere cephaneliğe koşturuyordu. Kapılar açıldığında, neredeyse liman boyu uzanan tek sıralı kuyrukta binlerce kişi bekliyordu. Bu sefalet yığınının bir araya toplanmasıydı. Açlık ve hastalık, o ölümcül atlı, öyle gemi azya almıştı ki, tüm kenti sarmalamış, hepsi bu korkunç kaderin altında inim inim inliyordu. Bazıları ayakta dahi zor duran, bir deri bir kemik, hırpani kılıklı bu zavallı, perişan yaratıkların her biri, sırtlarına sarılmış veya boş, pörsük memelerine umutsuzca asılmış bebeleriyle, bir ellerinde kırık bir tabak, ötekinde General Gordon'un sekreterliği tarafından hazırlanmış tayın karneleriyle bekliyorlardı.

Cephaneliğin kapısında, emrindeki yirmi askerle Mısırlı bir yüzbaşı görevliydi. Darı çuvalları ambardan birer birer getiriliyordu. Hiçbir sivilin kapıdan içeri girmesine izin yoktu. Gordon, halkın stokların ne kadar azaldığını görmesini istemiyordu.

Her kadın sıranın başına geldiğinde, bir çavuş sahte olmadığından emin olmak için karnesini inceliyordu. Çavuş tatmin olunca, karneye o günün damgasını basıp imzasını atıyordu. Sonra kadının ailesinin günlük tayını, tahta bir kepçeyle tabağına konuyordu. Kapının her iki yanında coplu askerler bekliyordu gözdağı vermek için. Bu sabah, bunlara ek olarak silahlı yirmi asker daha bekliyordu kapının iki yanında. Süngüleri takılı ve duruşları sertti. Kadınlar acı tecrübeleriyle bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Huzursuz olmuş ve kavgacı bir havaya bürünmüşlerdi. Aralarında çatışıyor, itişip kakışıyorlardı. Çocuklar da gerilimi hissetmiş ve huysuzlaşmıştı.

General Gordon sokağın ucundan uzun adımlarla kapıya doğru yürüyerek ortaya çıktığında, kadınlar da çocuklarını kapıp çürümüş, çarpılmış yerlerini, yarı felçli uzuvlarını ve saçlarının nasıl seyrek, kızıl tüy yumaklarına dönüştüğünü göstermeye başlamıştı. Hiç kuşkusuz bunlar açlığın, iskorbütün ve beriberi hastalığının belirtileriydi.

Gordon bütün bu dert ve hastalık işaretlerini, annelerin beddua ve yalvarmalarını görmezden gelip askerlerin başında yerini aldı. Başlaması için başıyla yüzbaşıya işaret etti. Genç subay, konsolosluk matbaasında basılmış bildiriye açtı ve okumaya başladı. "Ben, General Charles George Gordon, Mısır Hidiv'i tarafından verilen yetkiyle Kordofan bölgesi ve Hartum kenti valisi olarak, ani gelişmeler yüzünden, her Hartum kenti yurttaşına verilen günlük tayın hakkı, öncekinin üçte birine indirilmiştir." Subay sözlerine devam edemedi, çünkü sesi kadınların protesto çığlıkları arasında boğulup gitmişti. Kalabalık koca kara bir denizanası gibi köpürüyor, çalkalanıyordu, kadınlar yumruklarını sallıyor, kollarıyla işaretler yapıyorlardı.

Gordon keskin bir emir verdi. Askerler süngülerini indirerek sıkı ve sivri bir duvar oluşturdu ilerleyen kalabalığa karşı. Kadınlar tükürüyor, feryatlar atıyor ve ellerindeki

metal tabakları davul gibi çalıyorlardı. Yüzbaşı kılıcını çekti. "Geri! Geri çekilin, hepiniz!"

Bu onları iyice çıldırtmıştı.

"Bizi açlıktan öldürmek istiyorsunuz! Kentin kapılarını açacağız! Eğer Hidiv ve Gordon Paşa çocuklarımızı besleyemezse, kendimizi Mehdi'nin merhametine bırakacağız!"

Öndeki kadınlar süngüleri yakalamış, kanlı elleriyle tutarak askerleri geri adım atmaya zorluyordu.

Gordon, genç yüzbaşıya sessiz bir emir verdi. Askerler tüfeklerini doldururken metalik bir ses duyuldu. "Birlik, hazır ol, nişan al!" Askerler kalabalığın ön sırasındaki çarpılmış yüzlere bakıyordu. "Ateş!"

Tüfekler sakırdadı, dikkatle kadınların başlarının üstüne nişan alınmıştı. Kara dumanlar bir anda hepsini sardı ve sersemleyen kadınlar birkaç adım geri çekildiler.

"Yeniden doldur!" Kalabalık tüfekler yeniden doldurulurken bir tereddüt geçirdi, ama sonra yeni bir ses patladı. Kadınlar şimdi de öfkeyle yüksek perdeden ulumaya başlamışlardı.

"Tahıl ambarını açın! Bize tam tayın verin!"

"Bizi doyurun," diye haykırıyorlardı ama askerler geçit vermiyordu.

Kadının biri, top mermisiyle yıkılmış bir duvardan bir tuğla aldı ve tüfekli askerlerin ön sırasına fırlattı. Tuğla bir zarar vermemiş, ama insanları duvarlara koşup tuğla taş, ne bulursa toplamaya teşvik etmişti. Kalabalık şekil değiştirmişti, artık bir araya gelmiş insanlar değil, tek bir canavar organizmaydı, şiddetle beslenen, akli olmayan bir amipti.

Askerlerin üstüne taş ve tuğla yağıyordu. Genç yüzbaşı yüzüne çarpan bir taşla sarsıldı. Başındaki kırmızı fes uçu, kılıcını elinden düşürdü ve dizlerinin üstüne çöktü. Kanlar içindeki ağzından bir diş tükürdü. Kadınlar ileri atılmış, yüzbaşığı çiğneyerek açık çuvala ulaşmaya çalışıyordu.

Onun yerini Gordon aldı. Kadınlar onun alev alev yanan mavi gözlerini gördü. Ön sıralardan, "Şeytanın gözleri!" diye bir haykırış yükseldi. "Şeytan bu! Öldürün!"

"Çocuklarımıza ekmek ver! Bize yiyecek ver!"

Taşlar askerlerin arasına iniyordu. Bir adam daha düştü.

"Nişan al!" Gordon'un sesi bir trampet kadar net duyulmuştu. "Tek sıra. Ateş!"

Kurşunlar doğruca yakındakileri hedef almıştı, ilk sıradakiler mezbahadaki domuzlar gibi tiz sesler çıkararak devrildi. Hâlâ ayakları üstünde durabilenler de sallanıyordu ve ele başlan onları toparlamaya çalışıyordu.

"Süngü tak!" diye bağırdı bu kez Gordon. "İleri!" Parlak bıçakları kıldırarak hızla ilerlediler ve kalabalık arkaya doğru büzüldü ve insanlar dönüp kaçmaya başladı. Ellerindeki taşları, tuğlaları, tabakları bir yana atılıyor, ara sokaklara dağılıyorlardı.

Gordon, adamlarını durdurdu ve cephaneliğe geri döndürdü. Kapının kanatları arkalarından kapandıktan sonra, kurtulanlar saklandıkları İare deliklerinden ortaya çıktı. Ölümle burun buruna gelmiş, yaralanmış, çocuklarını kaybetmişlerdi. Önce ürkek ve

korkmuş duruyorlardı, ama sonra bir kadın yumruk büyüklüğünde bir taş aldı ve cephaneliğin kapalı kapısına fırlattı. "Askerler şişman, göbekleri yağ bağlamış. Bir lokma yiyecek için yalvarınca da köpek gibi vuruyorlar bizi." Uzun boylu, iri kemikli, huysuz bir kocakarıydı, tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Kapının önünde durdu ve sıska kollarını gökyüzüne kaldırdı. "Allah hepsini kolera ve vebayla cezalandırsın. Etlerini akbabalar paralasın bize yaptıkları gibi!" Sesi üst perdeden bir feryada dönüşmüştü.

Öbür kadınlar da başına toplandı. Tekrar, dillerini döndürüp şaklatarak zılgıt çekmeye başladılar, korkunç keskin ve tiz bir ses çıkarıyorlardı.

"Frenklerin de yiyeceği var," diye haykırdı siyahlar içindeki kadın. "Saraylarında paşalar gibi yeyip içiyorlar."

"Al-Sakhavi'nin, o kâfirin de mülkünde besili hayvanları var. Depoları ağzına kadar çuvallarla dolu."

"Bebelerimiz için bize yiyecek verin!"

"Şeytan; al-Sakhawi'nin ortağı. Ona büyü yapmayı öğretmiş. Otlardan ve akasyalardan şeytan helvası yapmayı öğretmiş ona. Adamları onunla ziyafet çekiyor."

"Şeytanın yuvasını yıkın!"

"Biz Allah'ın çocuklarıyız. Neden bizim bebelerimiz açlıktan ölürken kâfirler ziyafet çekiyor?"

Kalabalık tereddütle durakladı ve siyahlı kadın işi ele aldı. Hastaneye ve oradan da Ryder Courtney'in mülküne giden yolun başına koştu. "Peşimden gelin! Size nerden yiyecek bulacağınızı göstereceğim." Eğilip kalkıp ayaklarını sürüyerek ve zılgıt çekerek bir tür dans hareketiyle gidiyordu. Kalabalık da aynı biçimde dans ederek, aç gözlü bir insan güruhu halinde ardından sokağa dökülmüştü.

Erkekler curcunayı duyup harabelerin arasında saklandıkları deliklerden sökün etmeye başlamışlardı. Kadınların zılgıt çekişi onları çıldırtmıştı. Silah taşıyanlar ellerinde sallıyordu. Dans eden kavgacı güruha dizi dizi katılıp savaşçı kabilelerin savaş şarkılarını söylemeye başlamışlardı.

Ryder ve Jock McCrump ana atölyedeydiler. Yaşadıkları aksaklık ve başarısızlıklardan yılmışlardı. Aylardır uğraşıyorlardı ve Ibis'in makinesini üçüncü kez sökmek ve buhar sistemini bin bir eziyetle yeniden onarmak zorunda kalmışlardı. Sonunda, ana şaft yatağının da hasar gördüğünü ve düşük hızlarda bile ses yaptığını keşfetmişlerdi. Jock parçaların yenilerini yapmıştı, bir metal bloku alıp demirci ocağında ısıtmış ve gerekli delikleri elle açmıştı. Bu bir beceri ve sabır gösterisiydi gerçekten. En sonunda, aylar süren bu titiz çalışma bitmiş ve onarım tamamlanmıştı. Şimdi makineyi yeniden götürüp Ibis'e takmadan önce son kontrolleri yapıyorlardı.

"Eh, kaptan, sanırım bu kez doğrusunu yaptık." Jock dirseklerine kadar gres yağına bulanmış, kafasında kalan üç beş tel saç da terden derisine yapışmıştı. "Bu sefer galiba ihtiyar Ibis bizi bu cehennem çukurundan kurtarmayı becerecek. Asuvan'da, eskiden

tanıdığım Glasgow'lu bir hanımın işlettiği kaçak içki satılan bir yer var. Islay Adası'ndan gelen gerçek malt satıyor o hanım. O içkinin tadını yine dilimin üzerinde hissedebileceğim. Her şeye kadir Tanrı'nın gerçek nektarı o ve bu bir küfür değil."

"İlk içkiler benden o zaman," diye söz verdi Ryder.

"Ve sonrakiler," dedi Jock. "Bana bu son yıl ücret ödemediniz."

Ryder tam bu haksız ithama itiraz edecekti ki, koşarak gelen ayak sesleri ve Safran'ın soluk soluğa haykırışını duydu. "Ryder! Çabuk gel."

Ryder kapıya atıldı. "Ne oldu Safran?"

Safran eteklerini kaldırmıştı. Şapkası da arkaya kaymış, boynundaki kurdelenin ucunda sallanıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. "Korkunç bir şey oluyor. Rebecca, seni çağırmam için yolladı beni. Çabuk!" Adamın elini tutup çekiştirdi. İki birlikte kazanlara doğru koşmaya başladılar.

"Duyabiliyor musun?" Safran durup elini kaldırdı. "Şimdi, duyabiliyor musun?" Boğuk bir gürültü duyuluyordu, sanki ağaçların arasında rüzgâr sesi veya uzaktaki bir şelalenin sesi gibi.

"Evet ama nedir bu?"

"Kadınlar büyük bir kalabalık olduğunu söylüyor. Cephanelikten geliyorlar. Bizim kadınların dediğine göre tayınlar yine azaltılmış ve müthiş bir felaket yaşanmış. Dehşete kapılmışlar ve kaçıyorlar."

"Safran git Rebecca ile Amber'i getir."

"Amber burda değil. Sarayda surat asmakla meşgul. Yüzbaşı Ballantyne'in gittiğini duyduğundan beri buraya dönmedi."

"Güzel. Orda emniyette demek. Kadınlardan gitmek isteyenleri bırakın. Rebecca, Nazeera ve kalmak isteyen öteki kadınları emniyetli binamıza götür. Pencerelerdeki kepenkleri nasıl kapatacağını ve kapıları nasıl sürgüleyeceğini biliyorsun. Tüfeklerin yerini de biliyorsun. Sen ve Rebecca silahlanın. Beni orda bekleyin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Adamları toplayacağım. Bu kadar soru yeter. Hadi koş şimdi!"

Ryder bu gibi durumlar için çiftliğini tahkim etmişti. Duvarlar sağlam ve yüksekti. Üstlerine kırık cam döşenmişti. Çiftliğin içi de yan yana avlular oluşturacak şekilde tasarlanmıştı. Her bir avluyu savunabilir, ama savunamaz hale geldiklerinde de bir sonrakine çekilebilirlerdi. Merkeze, kendi özel bölümünü, para kasalarını ve cephaneliği de içeren muhkem bina vardı. Tüm pencere ve kapılar ağır kepenklerle donatılmıştı.

Duvarlara tüfek atışı için uygun delikler açılmış ve kamış dam, yangına karşı tedbir olarak bol nehir kiliyle takviye edilmişti.

İlk savunma hattı, önde ve arkada, ağır kanatlı kapıları olan dış duvarlardı. Jock'la üç adamı arka kapıyı tutmak ve savunmak üzere oraya yolladı. Sonra Bacheet ve en güvenilir beş adamıyla, dar sokağa açılan ön kapıya gitti. Hepsinde uzun, tahta sopalar vardı.

Ryder kapıların demir sürgülerini ve ağır kalas dayanaklarını kontrol etti. Onları açabilmek için koç başıyla vurmaları gerekirdi. Yan tarafa bakan duvarlardan birinde küçük, tek kişinin geçebileceği bir kapı vardı. Ryder o kapıdan çıkıp baktı. Sadece yeşil kek mutfaklarında çalışan kadınlardan birkaçı vardı sokakta. Onlar da ürkmüş tavuklar gibi bağırsarak kaçıyorlardı. Birkaç saniye içinde sonuncusu da gözden kaybolmuştu.

Ryder bekledi. Özellikle, kışkırtıcı olmamak için sadece sopa taşıyordu. Kalabalık bir güruha karşı tüfek, hem yararsız, hem de tehlikeliydi. Tek bir atış belki bir kişiyi devirirdi, ama geri kalanları iyice azdırır ve tüfeği yeniden doldurmaya fırsat bulamadan kendini yerde bulurdu. Kendini parçalatmanın en iyi yolu, diye düşündü ve rahat, sakin bir poz almaya çalıştı. Kalabalığın sesi artık daha yakından geliyor ve yükseliyordu. Bu gözü dönmüş kadın seslerinin anlamını biliyordu. Kendilerini kamçılıyorlardı ve erkekleri de çılgına dönüyordu.

Tek başına ön kapıda durdu ve ses giderek, vahşi bir nehrin çağlayarak akan sularının sesi gibi gelen bir kükremeye dönüştü. Aniden, güruhun ilk sırası, Ryder'ın iki yüz adım ötesinde, sokağın alt ucunda ortaya çıktı. Onu gördüler ve durakladılar. Sesler giderek azaldı ve hepsinin üstüne garip bir suskunluk çöktü. Onu iyi tanıyorlardı ve kolay bir insan olmadığını biliyorlardı.

Eğer şunlara bir Gordon çekemezsem yazıklar olsun bana, diye içinden güldü Ryder. Çinli Gordon vahşi bir kabileyi hipnotize etme gücüyle ünlüydü. Onları sadece güçlü ve etkin kişiliği ve çelik mavisini gözleriyle yola getirdiği söylenirdi.

Ryder iyice dikleşti ve mümkün olduğunca çılgın bir bakış yerleştirdi n izlerine. Mavi ya da yeşil gözleri şeytan işi saydıklarını biliyordu. Sessizlik iyice derinleşti. Bir duraklama anı yaşıyordu. En küçük bir müdahale ile bir şeyler olacaktı.

Onlara doğru yürümeye başladı. Sopasını tehditkâr bir şekilde tutuyor ve hesaplı bir gözdağı ifadesiyle adım atıyordu. O yaklaşırken hafifçe geri çekildiler. Biri omzunun üstünden arkaya baktı. Dağılma noktasındaydılar o anda.

Birden, uzun boylu, leylek gibi bir kadın figürü ortaya çıktı. Açlıktan kırıldığı her halinden belliydi. Dudakları, yaralıydı, solgun diş etinden fırlayan iri dişlerini ortaya çıkaracak biçimde geriye doğru büzülmüştü. Siyahlar içinde mitolojik bir yaratık gibiydi. Ryder'a doğru dans ederken, balıkçılınlara benzeyen sıska baldırları siyah eteğinin altında oynuyor ve dev gibi ayakları karaya vurmuş siyah kedibalığı gibi çırpınıyordu. Kadın başını geri attı ve Galler'de ölü evinden çıktığına inanılan perilerinkine benzer bir çığlık attı. Kalabalık, kadının arkasından kükreyerek sokağa doluyordu.

Ryder sağ elini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Ne istiyorsanız vereceğim," diye bağırdı. "Durun."

Ryder'ın sesi yırtıcı mitoloji kahramanının çığıyla kesildi. "Biz istediğimizi almaya geldik ve yolumuza kim çıkarsa öldüreceğiz!"

Ryder yavaşça sol elini kaldırdı ve şeytan işareti yaptı. Elini kadının yüzüne uzatınca, kadının gözbebeklerinin işareti tanıyınca titreştiğini görmüştü. Kadın sersemledi ve

tereddüt etti, ama sonra kendini toparlayıp yeniden öne atıldı. Ryder, kadının bakışlarındaki deliliği görmüştü ve onun hiçbir şeyden korkacak durumda olmadığını anlamıştı.

Yine de kadın iyice yaklaşıp dek yerinden kıpırdamadı. Sonra bir adım öne çıktı ve sopasının ucunu kadının tam kaburgalarının altına sapladı. Nehir sakinlerinin çoğunun dalağı malarya yüzünden şiş olurdu. Bu gibi bir darbe organı patlatır, öldürür ya da sakatlardı. Mitolojik yaratık boş bir çuval gibi yere yığıldı, ama arkadan gelen kalabalık üstünden atlamaya başlamıştı. Öndeki adamlardan birinin savurduğu pala Ryder'ın başını sıyırıp geçti. Ryder dönüp küçük kapıdan içeri daldı. Bacheet kapıyı hemen kapatmış ve sürgüsünü sürmüştü. Kalabalığın yeniden azan seslerini duydular.

"Kapıdan her seferinde birini alıp içerde kafasını patlatabiliriz," diye önerdi Bacheet.

"Çok fazlalar." Ryder başını salladı. "Ben kapının üstüne tırmanacağım ve onları ikna etmeye çalışacağım."

"Bu kudurmuş köpekleri ikna edemezsiniz."

O arada birisi eteğini çekiştiriyordu ve Ryder ceketini kurtarmaya çalıştı. Sonra da dönüp baktı. "Sana müstahkem binaya gitmeni söylemiştim," diye bağırды öfkeyle.

"Sana bunu getirdim." Safran tabanca kılıfının ve piriç fişeklerin takılı olduğu kemerini getirmişti.

"Aferin!" Kemerini taktı. "Ama şimdi oraya dön ve bir yere ayrılma." Kızın gidip gitmediğine bakmadan yeniden Bacheet'e döndü. "Atölyeden uzun merdiveni getir."

Merdiveni duvara dayadılar. Ryder tepeye tırmandı ve sokağa baktı. Sokak tıka basa insan doluydu. Sopayla vurduğu kadını da gördü, yeniden ayaklanmış, sancıdan iki büklüm olsa da hâlâ eskisi kadar tiz ve keskin bir sesle bağıırıyordu. Kalabalığa, binalarda bulabildikleri tüm yanıcı maddeleri toplamalarını söylüyordu. Onlar da kuru ağaç dalları, eski mobilyalar, çöpler, ne bulurlarsa getirip çiftlik kapısının önüne yığıyordu.

"Beni dinleyin Hartum'lular," diye konuştu Ryder, Arapça olarak. "Bırakın Tanrı size barış ve akıl yolunu göstere. Bu duvarların arkasında size seve seve vermeyeceğim hiçbir şey yok."

Merdivenin tepesinde dengesini korumaya çalışırken, kalabalık da kararsız gözlerle ona bakıyordu.

"Bunlar şeytanın sözleri!" diye kadın feryat etti. "Kâfir bu! Ona bir bakın, domuz yiyiciye! Cehennemden gelen yeşil zehri o yapıyor!" Acıyla inlerken arkasındaki kalabalık da hırılıyordu. Ryder'a taş atmaya başladılar, ama duvar yüksek olduğu için taşlar erişmiyordu. Taşlar duvardan sekip tozlu sokağa geri düşüyordu.

"Şeytan zehri dediğiniz şey pişmiş ot ve karnış. Çocuklarınıza yedirirseniz iyileşirler."

"Yalan söylüyor! Bunlar ağzına şeytanın soktuğu laflar. Senin ekmek ve et yediğini biliyoruz, ot yemiyorsun. Bu duvarların ardında darı ve etin var senin. Onu bize ver. Hayvanlarını bize ver. Depolarındaki darıyı bize Ver."

"Bende darı yok."

"Yalan söylüyor!" diye uludu kadın. "Ateşi yakın. Onu ve bu şeytan yuvasını yakalım."

"Bekleyin," diye bağırdı Ryder. "Beni dinleyin!"

Ama sesi kalabalığın uğultusuna karışıp kaybolmuştu. Kadınlardan biri kalabalığı yarararak geldi. Elinde yanan bir meşale vardı, zifte batırılmış çaputlar bir süpürge sopasına bağlanıp tutuşturulmuştu. Alevlerden kalın, siyah bir katran dumanı tütüyordu. Meşaleyi kapıya doğru koşan adamlardan birine verdi. Kapının önüne yığıldıkları çerçöpün ne kadar yüksek olduğunu fark eden Ryder telaşlanmıştı. Adam yanar vaziyetteki meşaleyi yığının üstüne fırlattı. Meşale yarı yola kadar yükselip düştü. Kuru çöl havasında bir anda alevler parlamış ve yukarı yükselmişti. Kapının kanatları yıllardır güneş altında kalmaktan kurumuştu. Her ne kadar Ryder kapıyı düzenli olarak boyatsa da, ağaç çabucak kuruyordu ve şimdiden kuruyan boya tutuşmuş ve alevler gökyüzüne yükselmeye başlamıştı. Parlak güneş yüzünden renkleri belli olmuyordu. Ryder, Bacheet ve adamlarıyla bir kova aktarma sistemi oluşturup yangına müdahale etmeyi düşündü, ama ne yeterli adam, ne de yeterli kova olmadığını fark etti. Zaten nehir de oldukça uzak kalıyordu ve alevler şimdiden duvarların boyunu aşmaya başlamıştı. Üstüne gelen sıcak yüzünden merdivenden inmek zorunda kaldı.

"Bacheet, onlarla burda dövüşebiliriz ama kimsenin vurulmasını istemiyorum. Kimsenin öldürülmesini de istemiyorum."

"Ben kendi derdimdeyim Efendi. Ben de öldürülmek istemiyorum." Bacheet devam etti. "Bunlar hayvan, kudurmuş hayvanlar."

"Açlıktan kırılıyorlar ve bunu yapmak zorunda kalmışlar."

"Adamlardan birini Gordon'a yollayıp askerleri getirmesini isteyeyim mi?" Bacheet umutla baktı.

Ryder acı bir tebessümle güldü. "Gordon Paşa dostumuz sayılmaz. Bize sadece darı ve develerimiz kadar değer veriyor. Hem adamlardan birini dışarı salacak olursan kalabalık bir anda paramparça eder. Sanırım kendimizi Gordon Paşa'nın yardımı olmadan kurtarmak zorundayız."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye yalın bir şekilde sordu Bacheet.

"Ana binaya çekilmeliyiz. O kapıyı yakamazlar. Yangın hortumu ona uzanır." Sokaktan gelen ulumalar ve bağırişlarla, alevlerin sesine rağmen duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu. "Gel! Beni takip et!" Kapının iç kısmındaki boya da tutuşmaya başlamıştı.

İç kapıya koştu ve su tulumlarıyla yangın hortumunun hazırlanması için emirler verdi. İç duvar boyunca bir atış platformu bulunuyordu ve Ryder gönülsüzce eli silah tutanlara Martini-Henry tüfeklerini dağıtmaya başladı. Rebecca ile Jock dışında Bacheet dahil beş adamını eğitmişti sadece. Arapların kurşun atan şeylere karşı ne merakı, ne de yeteneği vardı. Rebecca çoğundan daha iyi ateş edebiliyordu. Kadınlarla Jock'u ana binada, tüfek mazgallarının başında bıraktı.

Atış platformundan, ana kapı kanatlarının ağır ağır içe doğru bükülüşünü ve sonunda kırılarak alev alev tozlu toprağa devrilişini izledi. Kalabalık, kapının yanan parçaları

üzerinden, birbirlerini itip kakarak içeri dalmıştı. Yaşlı kadınlardan birinin ayağı takıldı ve alevlerin arasına düştü. Bazıları bol entarisinden yakalayıp kaldırmaya çalıştı, ama kalabalığın geri kalanı kadının ıstırap dolu feryatlarına aldırmadan yoluna devam etti. Birkaç saniye içinde kadın ölmüştü. Yanık et kokusu, iç duvardaki korkuluktan bakan Ryder'ın midesini allak bullak etti.

Elebaşlar içeri girince durakladı. Tanımadıkları bir yerdeydiler. Merakla etrafa bakıyorlardı. Sonra iç duvarın korkuluğundaki başları fark ettiler ve av tekrar başladı. Av köpekleri gibi iç kapıya yönelmişlerdi. Ryder yolun yarısını geçmelerini bekledi ve önlerindeki killi toprağa ateş etti. Mermi yerden biraz toprak ve çakıl havalandırdıktan sonra başlarının üstünden sekmişti. Bir an için kararsızca duraladılar.

"Daha fazla yaklaşmayın!" diye bağırdı. "İlk adımı atanı öldüreceğim." Bazıları dönüp kaçmaya başlamıştı. Sonra yine o uzun boylu yaratık ortaya çıktı. Bir kez daha o garip dansını yaptı. Bir yerlerden eline uzun bir kamçı geçirmişti. Korkuluktaki adamlara tehditler, lanetler yağdırırken bir yandan da onu savuruyordu.

"Seni aptal kocakarı," diye mırıldandı Ryder öfke ve çaresizlik içinde. "Seni öldürmeye zorlama beni." Kadının ayaklarına ateş etti ve mermi ayağının dibindeki tozları havalandırınca kadın siyah elbisesinin eteklerini canavar kanatlan gibi dalgalandırarak havaya zıpladı. Kalabalık yine uludu. Kadın yere basıp iç duvara doğru dikildi. Ryder bir daha aynı yere ateş etti. Kadın yine havaya sıçradı ve arkasındaki adamlar gülererek onu taklit ettiler. Gülüşleri de önceki öfke dolu tehditleri kadar delice ve iğrençti.

"Dur!" diye mırıldandı Ryder. "Lütfen dur seni yaşlı cadı." Tekrar ateş etti ama kalabalık artık öldürmek niyetiyle ateş etmediğini anlamış ve korkmaktan vazgeçmişti. Hoplayıp zıplayan kadının ardından oğul gibi geliyorlardı. Kapıya ulaştılar ve ellerindeki silahlarla, çıplak elleriyle vurmaya başladılar.

"Tahta!" diye haykırdı cadı. "Daha fazla tahta getirin!" Hemen koşup kucak dolusu tahtayla döndüler ve aynı şekilde iç kapının önüne yağmaya başladılar.

"Pompayı hazırlayın!" diye bağırdı Ryder ve iki adam pompanın iki koluna yapışıp indirip kaldırmaya başladı. Avluda yatan boş bez hortum şişip sertleşmeye başladı ve nehirden gelen tazyikli su fişkırdı ucundan.

Korkuluğun üstündeki iki adam, hortumun ucunu aşağıdaki çiralara tuttu. Su öyle güçlüydü ki, birikmiş tahtaları dağıttı.

"Kadına tutun," diye cadalozu işaret etti Ryder. Su bütün tazyikiyle kadının göğsüne çarpmış ve onu geri fırlatmıştı. Kadın kürekkemiklerinin üstüne düşüp yuvarlanmaya başladı. Su onu takip ediyordu. Kadın kalkıyor, su yine düşürüyordu. Sonunda ellerinin ve dizlerinin üstünde kaçmak zorunda kaldı. Ryder hortumu bu kez öndeki adamlara çevirdi ve adamlar dağıldı. Sonra çiftliğin diğer binalarına daldılar. Birkaç dakika sonra Ryder depoların bulunduğu yönden çekiç ve vurma sesleri geldiğini duydu.

"Fildişi depolarının kapılarını kırıyorlar," diye haykırdı Bacheet. "Onları durdurmalıyız."

"Onlar bin kişi, biz on kişiyiz" Ryder'ın başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Ama fildişleri ve kürkleri?" Bacheet'in küçük bir kâr ortaklığı vardı ve kayıplarını düşünerek perişan olmuştu.

"Benim derimi ve dişlerimi alacaklarına hayvanların dişleriyle derilerini alsınlar," dedi Ryder. "Neyse, fildişini yiyemezler. Belki depolarda darı bulamayınca ilgileri azalır."

Bu boş bir umuttu ve Ryder da bunu biliyordu. Çok geçmeden adamlar kadınların vahşi

zılgıt sesleri arasında geri döndüler. En büyük fildişlerinden birkaçıyla kurutulmuş hayvan postları vardı ellerinde. Onları da duvarın dibine yığdılar. Niyetleri belliydi. Duvarı aşmak için rampa yapıyorlardı. Ryder hemen hortumu tutan adamlara ucunu oraya çevirmelerini emretti. Ama fildişleri ve postlar daha önce yığdıkları çerçöp gibi dağılmamıştı tazyikli suyla. Bu kez adamları püskürtmeye çalıştılar, fakat çoğu yine de ayaklarının üstünde durabilmeyi ve yükselen rampaya fildişi taşımayı başardı. Bir tanesi düşünce de üç adam birden fırlıyor yerini almak için. Duvarın tepesine kadar yaklaşmışlardı. Sonra hortum menzilinin dışında kalacak şekilde dış avluda toplandılar. Kara cadı da ortalarında hoplayıp zıplıyordu.

"Onun canını daha fazla yakmalıydınız," diye söylendi Bacheet nefretle. "Ya da daha iyisi o çirkin kafasına bir kurşun yerleştirmeliydiniz."

"Hâlâ da geç sayılmaz." Martini-Henry'yi kaldırdı ve korkuluğun üstünden nişan aldı.

"O şekilde vuramazsın," diye uyardı Ryder. Bacheet'e saatlerce ders vermiş olmasına rağmen usta bir atıcı olduğu söylenemezdi. Bacheet küçük düştüğünü hissetse de namluyu indirdi. "Görüyor musunuz yaşlı cadı duvara tırmanacak en iyi adamları seçiyor?"

Bacheet haklıydı. Hortum yere fırlattığında bile elindeki kamçıyı düşürmemişti. Deri sapını ilmek yapıp bileğine dolamıştı. Şimdi kalabalığın arasında geziniyor, seçtiği adamları yüzlerine kamçısıyla dokunarak belirtiyordu. Çabucak en genç ve güçlülerden otuz, kırk kişi seçmişti. Çoğunda da palalar veya baltalar vardı.

Korkunç kadın tarafından yüreklendirilenler yine ölümcül kakafonilerine başlamışlardı. Saldırı ekibi silahlarını sallayarak duvara doğru koşmaya başladı. Hortumdan çıkan basınçlı su, öndekilere çarpıyordu, ama kol kola girerek birbirlerine destek olmuşlardı.

"Bırakın ateş edelim efendi," diye yalvardı Bacheet. "O kadar yakındalar ki ben bile vururum."

"Bu konuda bahse girmem," diye homurdandı Ryder. "Ama bekleyin. Sadece birini öldürürsek iyice çileden çıkarlar ve iş katliama dönüşür." Müstahkem binadaki kadınları düşünüyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Püskürtülen suya rağmen adamlar çabucak duvara tırmandılar. Ryder ve adamları saldırganları sopalarıyla orada tutuyordu. Yükseklik avantajları vardı. Birkaç adım mesafeden hortuma dayanamıyorlardı ve uzun sırtıklar da saldırganları silahlarını kullanacak kadar yaklaştırmıyordu. Ancak içlerinden biri vazgeçip aşağı inecek olsa kara cadı suratına kamçıyı indirip küfürler ediyordu. Üç kez aşağı döndüler, kadın üçünde de geri yolladı hepsini.

"Vazgeçiyorlar," diye soludu Bacheet. "Şevkleri kırıldı."

"Umarım Allah seni duyar," dedi Ryder ve önündeki adamı sopasıyla şakağından itti. Adam rampadan aşağı yuvarlandı ve dibe serilip kaldı. Yaşlı cadının kamçılarıyla bile kalkamamıştı yerinden.

Derken, hâlâ zılgıt çeken kadın kalabalığını yararak bir adam çıktı meydana. Uzun kollu bir goril gibi yürüyordu. Yuvarlak kafası tıraşlı ve gülle gibi parlaktı. Kalın dudakları, basık

burnu ve antrasit rengi derisiyle tam bir Nübyeliydi. Bir peştamala sarınmıştı. Yağlı derisinin altında güçlü göğüs kasları yılan gibi oynuyordu. "Bunu tanıyorum," dedi Bacheet boğuk bir sesle. "Dongolalı ünlü bir güreşçi. Kemik Kıran diyorlar. Tehlikeli bir adam."

Nübyeli insanı şaşırtan bir çeviklikle rampayı tırmandı. Ryder, onu karşılamak üzere platformu indirmeye çalıştı, ama adam çoktan korkuluklara kadar gelmişti. Tüm ağırlığıyla dev bir ebonit heykel gibi dengede durmaya çalışıyordu.

Ryder uzun sırığı mızrak gibi kolunun altına kıştırıp adama doğru savurdu. Sırığın sivri ucu Nübyelinin göğsünün ortasını buldu ve etine saplandı. Ryder tüm ağırlığını vererek itince Nübyeli dengesini yitirdi ve kollarını havada değirmen gibi döndürerek geriye doğru büküldü.

Bacheet de Ryder'ın yanına koşmuş, o da tüm ağırlığını vererek sırığa abanmıştı. Sonunda Nübyeli, kara bir çığ gibi devrildi. Kendisiyle birlikte beş adamı daha alaşağı etmişti ve hepsi birden karmakarışık bir kol bacak yığını halinde aşağı yuvarlandılar.

Nübyeli tıraşlı kafasının arkasını toprağa çarptı ve koca bir maun ağacı devrilmiş gibi oldu. Gırtlığından gök gürültüsü gibi hırıltılar çıkararak, ağız hayretten açık, hareketsiz yatıyordu yerde. Yaşlı cadı adamın göğsüne zıplayıp suratını kamçıladi.

Nübyeli gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Kadını kara elinin tersiyle itti ve sersemlemiş bir halde kafasını salladı. Sonra tepeden sırtarak kendisine bakan Ryder'la Bacheet'i gördü. Kafasını geriye attı, bir boğa gibi böğürdü, palasını arandı, ayağa kalktı ve doğruca rampaya saldırdı tekrar.

"Tanrı'nın sevgili anası," dedi Ryder. "Şunun gelişine bak." Sırığını tekrar kaldırdı ve Nübyeli tepeye ulaşınca şiddetle savurdu. Adam bir hamlede sırığın ucundan atmış santim kesmişti palasıyla. Ryder kalanıyla tekrar hamle yapmaya çalıştı. Nübyeli de tekrar doğradı ve Ryder'ın elinde kol boyu kadar bir şey kaldı. Ryder, onu adama fırlattı. Sopa alınının ortasına isabet etmişti. Gözlerini kırıp tekrar böğürdü ve korkulukların tepesine tırmandı.

Ryder kendini paladan korurken, "Korunaklı eve çekilin," diye haykırdı.

Birden korkuluğun üstünde yalnız olduğunu keşfetmişti. Ötekiler vereceği emri önceden tahmin edip son sürat kaçmıştı. O da köhne merdivenden aşağı indi ve kapıya koştu. Nübyelinin hemen ardında olduğunu biliyor, palasının yarattığı rüzgârı ensesinde hissediyordu.

"Koş Ryder! Hemen arkanda, sağında," diye çığlık attı Safran tüfek mazgallarının birinden. "Vur onu, sana tabancanı vermiştim! Neden vurmuyorsun?" Teorik olarak iyi fikirdi, ama tabancasının kılıfını açmak için bir an bile harcasa Nübyeli kafasını uçuracaktı. Hızını daha da artırarak Bacheet'le öteki Araplara yetişmeye çalıştı.

"Daha hızlı Ryder, daha hızlı!" Safran çırpınıyordu. Ryder kulağının dibinde adamın solumasını duyuyordu. İleride, ötekiler kapıya varmıştı.

Rebecca kapıyı onun için açık tutuyordu. Bir yandan da tüfeğini doğrultmuştu. "Seni vurmamdan onu da vuramam," diye bağırdı ve namluyu indirdi. "Gel hadi Ryder, lütfen gel."

O ümitsiz durumda bile, kendisine ilk adıyla seslenmesi Ryder'a tatlı bir heyecan vermiş, ayaklarındaki gücü artırmıştı. Uçarak kapıdan içeri daldı ve Rebecca ile Safran hemen arkasından kapattılar kapıyı. Nübyeli ise çerçeveyi zangırdatan bir güçle kapıya çarpmıştı.

"Kapıyı menteşelerinden çıkaracak," diye soludu Rebecca. Nübyelinin kapıya vurup tekmelediğini duyuyorlardı.

"Çelik kapı ve çelik çerçeve," diye Ryder rahatlattı onu ve Safran'ın uzattığı tüfeği aldı. Mekanizmayı açıp atım yatağının dolu olup olmadığını kontrol etti. "Burda emniyette olacağız."

Tüfek mazgalına yanaştı, Rebecca da yanında duruyordu. Küçük delikten avlunun atölye kapısına kadarki kısmını ve diğer yönde de yabancı hayvan ağılığının iç kapısını görebiliyorlardı. Nübyelinin geniş, terli sırtı da görüntüye girmişti. Kapıya saldırmaktan vazgeçmişti. Şimdi avluyu geçip iç kapıya doğru gidiyordu. Oraya varınca Ryder, adamın ağır tik ağacı sürgüleri kaldırışını ve yana fırlatışını izledi. Sonra geri çekildi ve pirinç kilidi tekmelemeye başladı. Kapının kanatları iki yana savrulurken avluya ilk dalan yaşlı cadaloz olmuştu. Kalabalık da ardından hücum etti.

Kadın doğruca müstahkem binaya yöneldi ve diğerleri de onu izledi. Ürkütücü bir manzaraydı, sanki cehennem kapıları açılmış, lanetli ölümler dışarı fırlamış gibiydi. Yüzleri hastalık ve açlıktan çarpılmıştı. Gözleri pörtlemiş, açlıktan kaditleri çıkmış, dudakları ve gözkapakları şişmiş, irin kaplanmıştı. Açlık ve hastalık yüzünden vücutlarından çürük kokuları yükseliyordu, tüfek mazgallarının önüne yığıldıklarında küçük ve havasız odaya mezar kokuları dolmuştu. Nefes almayı güçleştiren pis ve zehirli bir hava vardı artık içeride. Harap olmuş yüzler deliklerden içeri bakıyordu. "Yiyecekler! Yiyecekler nerde?" Kollarını içeri uzatıyorlardı. Kolları bacakları, ölü dallar gibi kuruydu. Avuç içleri de ölmüş balık karnı kadar solgundu.

"Yüce İsa, bize yardım et," diye soludu Rebecca ve içgüdüsel olarak Ryder'a sokuldu. Genç adam kolunu omzuna doladı. Bu kez Rebecca ondan kaçmak için bir çaba harcamamıştı. "Şimdi bize ne olacak?"

"Ne olursa olsun yanınızda kalacağım," dedi ve kızı iyice kendine çekti.

Dışarıda yaşlı cadı bağıyordu. "Bütün binaları arayın! Darıyı nereye sakladıklarını bulmamız gerek. Sonra da şeytan zehri pişirdikleri kapları parçalayacağız. Bu Allah'ın gözünde küfürdür. Kentin başına uğursuzluk getirdi ve bizi felaketlere boğdu. Hayvanları sakladıkları yeri de bulun. Bugün kurban bayramı yaşayacağız." Tiz sesi açlıktan kırılan bedenleri geriyordu. İpnotize olmuş gibi itaat ediyor ve Ryder'ın göremediği yerlere doğru koşturuyorlardı. Rebecca ile ikisi yüzlerini aynı deliğe dayamış temiz hava almaya çalışıyor ve kalabalığın, dev Nübyeliyle ihtiyar acuzenin önderliğinde ağıllara doğru koşusunu izliyorlardı.

"Eh, antilopların bir daha gemimin güvertesini pisletemeyecek kaptan," dedi Jock McCrump kederli bir sesle. Birden bulunduğu yeri hatırladı ve şapkasının kenarına dokunarak, "Affınızı rica ederim hanımlar," dedi.

"Onlara ne yapacaklar Jock?" Safranin sesi korku doluydu.

"Onlar için bütün hayvanlar yemekten ibarettir Bayan Saffy."

Safran kapıya koşmuş kilitleri açmaya çalışıyordu. "Lucy! Lucy'le bebeğini kurtarmalıyım!"

Ryder, kızın kolunu yumuşak ama sıkıca tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Safran," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Şu an Lucy için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Onları durduramaz mısınız? Lütfen! Onları durdurmayacak mısınız Ryder?"

Ryder'ın verebileceği bir yanıt yoktu. İki kıza sıkıca sarıldı, Safran bir yanında, Rebecca öbür yanındaydı. Onlar da ona sarıldılar ve kalabalıktan birilerinin ağıla giden kapıyı kırmaya çalışmasını izlediler. Ama kapı sağlam çıkmıştı. Sonra Nübyeli herkesi yana itti. Koşup kapıya bindirdi ve kapıyı menteşelerinden kopardı.

Ali, yaşlı bakıcı elinde paslı bir kılıçla orada bekliyordu.

"Ali, seni yaşlı budala." Ryder inlemiş ve olabilecekleri görmemeleri için kızları uzaklaştırmaya çalışmıştı. Ama ikisi de direndi ve külrengi yüzlerle delikten bakmaya devam etti.

Ali kılıcını başının üstüne kaldırmıştı. "Def olun hepiniz! Buraya giremezsiniz!" Sesi tiz ve titrek çıkıyordu. "Sevgililerime dokunmanıza izin vermeyeceğim." Dev Nübyeliye doğru saldırdı eğri büğrü kılıcıyla. Kemik Kıran, kalın koluyla adamın kılıç tutan bileğini tutup büküvermişti. İhtiyar adamın kırılan önkol kemiğinin sesini duydular. Paslı kılıç ayaklarının dibine düştü. Kırık kolu bir sap gibi kullanan Kemik Kıran, Ali'nin kıvranan vücudunu başının üstüne kaldırdı ve kaburgalarını çatırdatacak bir güçle kapının pervazına çarptı. Sonra Ali'nin bedenini yere attı ve üstünden atladı. Kalabalık da arkasından ağıla dalmıştı, ama geçerken Ali'nin başına sopayla veya kılıçla vurmaya da ihmal etmiyorlardı.

Kalabalık içeri dalıp da kafesleri ve kafeslerdeki ürkmüş hayvanları görünce çığlıklar yükseldi.

"Yemek! Et!" diye bağıırıyordu yaşlı ucube de. "Size taze kırmızı et yiyeceğiz demiştim. İşte size et." En yakın kafese koştu ve kapısını parçalayarak açtı. Kafes, kaçmaya çalışırken havayı tüyle dolduran kırmızı ve yeşil papağanların kafesiydi. Kadın kamçısıyla kuşları kuyruklarından yakalayıp yere çalıyor, nasırlı ayaklarıyla üstlerinde tepiniyordu.

Kalabalık da onu örnek alıp maymun kafeslerini açtı ve ödü patlamış maymunlara sopalarla saldırdı. Sonra da antilopların bulunduğu ağıllara yöneldiler.

Güvenli binadakiler olup bitenleri seslerden anlıyordu. Parçalanan kafeslerin ve kalabalığın uğultularının arasından, Safran, en sevdiği hayvanların seslerini duyabiliyordu: Papağanların feryatlarını ve maymunların çığlıklarını.

"Bu Lucy, benim sevgili zavallı Lucy'im," diye hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. "Onu yiyemezler. Lucy'yi yemeyeceklerini söyleyin." Ryder, ona sarılmıştı ama onu rahatlatmak için söyleyecek söz bulamıyordu.

Sonra daha büyük hayvanlardan acı feryatlar yükselmeye başladı.

"Bu Victoria, antilobum," diye kıvrandı Safran. "Bırak gideyim! Lütfen, onu kurtarmam

gerek."

Dişi antilop hâlâ Ali'nin kanlı cesedinin yattığı ağıl kapısından dışarı fırlamıştı. Belli ki çitler kırılınca kaçmıştı ve henüz iyi durumdaydı.

"Koş Victoria!" diye bağırdı Safran. "Kaç bebeğim."

Arkasından ellerinde pala ve mızraklarla bir düzine adam ve kadın koşuyordu. İri, gösterişli renklere sahip hayvan önündeki açık kapıyı görü ve ona doğru yön değiştirdi. Krem çizgili parlak güzel tüyleri kabarış, kulakları öne doğru dikilmiş, güzelim başındaki masum koca gözleri korku dolmuştu. Tam kapıya yaklaştığı sırada, mızraklı adamlardan biri de, omuzlarını dikleştirip sol elini ona doğru uzatarak sağ eliyle mızrağını kaldırmıştı. Mızrağı tüm gücüyle fırlattı ve mızrak geniş bir yay çizerek hayvana doğru indi. Antilobu tam sırtından yakalamıştı. Herhalde ucu omurgasına saplanmıştı ki, hayvanın arka tarafı felce uğrayıp çökmüş, ön ayaklarının üstünde kalmıştı.

Avcılardan bir zafer çığılığı yükseldi ve sakatlanan hayvanın başına üşüştüler. Acısını dindirmek için hiçbir şey yapmayıp canlı canlı et koparmaya başlamışlardı. Nübyeli da yetişti ve palasıyla hayvanın karnını yardı. Açılan yaradan soluk renkli mide kesesi ve kıvrım kıvrım bağırsakları sarkmıştı. Bunlar lezzetli olduğu için kalabalık tarafından hemen kapıldı ve oburca yendi. Temizlenmemiş bağırsaklardaki sarı maddelerle kan birbirine karışmıştı ve çiğnerken ağızlarından, çenelerinden sızıyordu.

Rebecca manzarayı görünce eliyle ağızını örterek yüzünü çevirmişti ama Safran, sonunda antilop düşene ve leşe üşüşen akbabalar gibi başına toplanan kalabalık yüzünden görünmez olana kadar seyretti. Ağılın kapısından diğerleri de, kuşların ve maymunların kanlı et ve kemik parçaları ile geliyorlardı. Sonradan katılanlar gelmeden kaçmaya çalışıyorlardı. Ama çok geç kalmışlardı ve bütün çiftlikte vahşi dövüşler, kavgalar yaşanmaya başladı. Safran çocuklardan birinin bir artığa saldırdığını gördü. Oğlan bulduğu parçayı olduğu gibi ağızına atmış, yutmaya çalışıyordu. Ama parçayı düşüren kadın geri geldi ve oğlan ağızındaki parçayı tükürene kadar dövdü onu. Fakat kadın tozlu yere düşen eti alamadan başka biri kapı kaçmıştı bile. Kadın bu kez onun peşine düşmüştü.

Başka bir grup ise o gün hazırlanmış yeşil keklerin bulunduğu bölmenin kapısını kırıyordu. Kaptıkları koca koca dilimleri gömleklerinin içine sokuşturamadan yaşlı cadı peşlerine düştü. Sadece yiyecek bulmak peşinde olduklarını unutmuş gibiydi, kamçısını rasgele indiriyor, "Bu şeytanın zehri! Ateşe atın. Ait oldukları hela çukurlarına atın," diye bağıırıyordu. Birkaç kişi ganimetleriyle birlikte kaçmayı basarsa da, kadın çoğuna zorla ateşe veya hela çukuruna attırmıştı elindeki yeşil kek dilimlerini.

"Hepsini mahvetti. Ne utanç verici bir kayıp," dedi acı acı ağlayan Rebecca. "Ve kazanlarımızı da parçalattırıyor. Artık hepimiz aç kalacağız."

Ryder, kadını çaresizce izliyordu. Bu çılgın halk avcısının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı, yaşlı cadı her an yeni bir çılgınlık nöbetine yol açabilirdi. Neyse ki kalabalığın büyük çoğunluğu gitmişti ve kargaşa yakında kendi kendine bitecekti.

Her ne kadar yaptıkları hasar çok büyükse de, Ryder fildişlerini almaya tenezzül

etmemiş olmamalarından dolayı mutluydu. Uzağa götürmek için çok ağırdılar ne de olsa. Sahip olduğu diğer kıymetli şeylerin çoğu da buldukları bölümün bodrumunda kilitliydi. Yiğit Ibis tekrar suya açılacak hale gelir gelmez kalanları yükleyecek ve anında gitmeye hazır olacaktı.

Fakat cadaloz hâlâ sinsi sinsi dolanıp birkaç dakikada bir kırbacını şaklatarak tüfek mazgallarından gördüğü beyaz suratlara lanetler ve hakaretler yağdırıyordu. Atölyenin kapısında durakladığında Ryder ciddi bir telaşa kapılmadı. Başka yağmacılar da oraya girmiş ama çabucak çıkmışlardı. İçeride ne yiyecek bir şey vardı, ne de taşımaya değer bir ganimet. Yine de, kadın içeri daldı ve bir dakika sonra dışarı fırlayıp çığlık çığlığa Nübyeli güreşçiyi çağırmaya başladı. Güreşçi, eğitimcisine boyun eğen terbiyeli bir goril gibi, koca gövdesini yuvarlayarak kadına koştu. İkisi birden içeri daldılar. Nübyeli dışarı çıktığında, ağırlığından bacaklarının büküldüğü bir yük taşıyordu.

Jock, "Bakın," diye bağırdı. Bu normal beş adamın anca kaldırabileceği bir yükü ama Nübyeli tek başına Yiğit Ibis'in buhar tesisatını yüklenmişti. Jock bu parça üzerinde aylarca çalışmış ve ancak yerine takılacak hale getirmişti.

Yaşlı cadı onlara doğru haykırdı. "Mehdi'nin gazabından kaçabileceğinizi mi sanıyorsunuz? O küçük istimbotunuza binip gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bunu götürüp Nil'e atacağız. Mehdi geldiğinde, sizin beyaz ve cüzamlı cesetlerinizi Hartum sokaklarında sürükleyecek. Akbabalar bile yemeyecek onları." Nübyeliyi bir öküz gibi kapıya doğru sürdü.

"O bile bunu nehre kadar taşıyamaz," diye bağırdı Ryder. Ama cadaloz şimdi de ötekilerden yardım istiyordu. Birileri koşarak yardıma geldi.

"Size yemin ederim ki, o herif benim buhar sistemimi hiçbir yere götüremeyecek." Jock'tu haykıran. Martini-Henry tüfeği doğrulttu ve tüfeğin patlaması küçük odadakilerin kulaklarını sağır etti. Tüfek geri tepmişti ve namlusundan kara dumanlar çıkıyordu.

Nübyeli kapıya ulaşmıştı. Tüfeğin menzilinden çıkmasına sadece elli metre vardı. Ağır kurşun tam kulağının dibinden girmiş ve bir açıyla beynine ilerlemişti. Sağ gözünün yuvasından pembe ıslak bir doku bulutu fişlendi. Yere yığıldı, ağır buhar sistemi de göğsünün üstüne inmişti.

"Onu öldürdün," diye inanamayarak bağırdı Ryder.

"Eh ona nişan almıştım değil mi?" diye yanıtladı Jock ters ters. "Tabi ki geberttim onu." Başparmağıyla tüfeğin atım yuvasına başka bir fişek sürdü. "Ve makineme dokunan başka biri olursa onu da öldüreceğim."

Avluda garip bir sessizlik vardı. İsyancılar adeta müstahkem binaya hapsolmuş beyaz mahkûmların varlığını unutmuştu. Yarı çıplak, dev gibi cesede huşuyla bakıyorlardı.

Kendini o anın gücüne kaptırmayan tek kişi yaşlı acuzeydi. En yakınındaki adamın elindeki baltayı kaptığı gibi borulara koştu. Sudanlı kadınların başlıca işlerinden biri de evleri için odun kesmektir. İlk balta darbesi buhar sisteminde çınladığında, Jock, kadının bu işte usta olduğunu anlamıştı. Kadın baltayı bir daha savurdu ve tekrar tam aynı noktaya

indirdi. Jock, onun kaynak yapılmış bir yeri gözüne kestirdiğini görebiliyordu. Oradaki metal zaten ısı yüzünden biraz yıpranmıştı. Bu şekilde iki üç darbe daha alırsa tamamen parçalanacaktı. Zaten şu ana kadar verdikleri hasarı gidermek bile günler sürerdi. Eğer Jock müdahale etmezse kadın tamir edilemeyecek bir hasar da yaratabilirdi.

"Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağız," diye mırıldandı.

Ryder, onun yine tüfeğini doğrulttuğunu gördü. "Sakın ateş etme!" diye bağırdı. "Jock sakın onu vurma."

"Çok geç!" dedi Jock hiç sesi titremeden ve elindeki tüfek bir kez daha patladı.

Mermi yaşlı kadını göğsünden vurmuştu. Kadının ayakları yerden kesildi ve duvara çarptı. Bir an, ağzı açık ama ses çıkaramadan öylece asılı kaldı. Sonra yavaşça, arkasındaki beyaz duvarda parlak kırmızı bir iz bırakarak yere kaydı.

Geride kalan asiler, iki elebaşının cesedine büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Yaptıklarının cezası hızla ve umulmadık bir biçimde gelmişti. Acaba bir sonraki kurşun ne zaman atılacak ve kimi devirecekti? Hepsi aynı anda telaşa kapıldı ve kaçışmaya başladı.

Ryder da sonunda dayanamayıp tüfeğini kaptı ve kaçanların arkalarından ateş etti. Birkaç dakika içinde avlu boşalmış, sadece yaşlı kadınla Nübyelinin cesetleri kalmıştı geride.

Ryder buldukları bölümün kapısını dikkatle açarken Rebecca'ya "Biz dışarının güvenli olup olmadığını kontrol ederken Safran'ı burda tutun," dedi. Erkekler ellerinde dolu tüfekleri, hemen ateş etmeye hazır bir şekilde dışarı çıktılar. Jock doğruca buhar sistemine koşup başına çökmüştü. Endişeyle balta izlerine baktı, sonra başındaki yağlı, yamuk yumuk şapkayı çıkarıp metal yüzeyi özenle sildi ve şapkasını tekrar başına geçirip izleri incelemeye devam etti. Sonra rahatlayarak içini çekti. "Çok hasar verememişler." Metal yığını Nübyeli gibi kolayca omuzlayıp çocuk taşır gibi atölyeye geri götürdü.

Ryder ise cesetlerin yanına gitmişti. Yaşlı cadı sırtı duvara dayalı olarak oturur vaziyetteydi. Açık gözlerinde ve ağzında şaşkın bir ifade vardı. Ryder çizmesinin burnuyla hafifçe dokundu. Kadın yüzüstü devrilip öylece kaldı. Kadının kürek kemikleri arasındaki kurşun deliğinden yumruğu geçebilirdi. Nübyeliyi ise kontrol etmesine gerek yoktu. Kafası kendi beyninin kalıntıları arasında yatıyordu.

"Onaylamıyorum ama kötü atış değildi Jock," diye mırıldanıp Bacheet'i çağırdı. "Bunları nehre atın. Timsahlar ne yapacaklarını bilirler. Bu rapor etmeye gerek yok. Gordon Paşa meşgul bir adam. Onun başına daha fazla iş çıkarmak istemeyiz." Bacheet ve adamları cesetleri sürüyor kanala çıkan kapıdan götürene kadar bekledi. Sonra müstahkem bina döndü ve kapıyı açtı. "Her şey yolunda. Dışarı çıkabilirsiniz."

Safran koşarak yanından geçip ok gibi ağıllara dalmıştı. Yaşlı Ali kapının yanında yatıyordu. Ali, Safran'ın dostuydu. O da hayvanları on kadar seviyordu ve onlara nasıl bakılacağını öğretmişti. Safran cesedin yanına diz çöktü. Kuşatma başladığından bu yana, çeşitli biçimler ölümlere tanık olmuştu, ama dostunun cesedine bakarken elleriyle ağzını kapattı. İsyancılar adamcağızın kafasını paramparça etmiş, onu insanlıktan çıkarmışlardı.

"Zavallı Ali," diye fısıldadı. "Hayvanlar uğruna öldün. Tanrı bunun için seni ödüllendirecektir." Ali'nin kanlı türbanını buldu ve yüzüne ört "Huzur içinde git," dedi Arapça olarak.

Sonra onu bırakıp ağıla girdi. Orada tekrar durdu. Etrafın haline bakınca dizleri titremeye başlamıştı. Tüm kafesler kırılmış ve tüm hayvanlar gitmişti. Kan lekelerinin başına sinek kümeleri üşüşmüştü. Safran kendini zorlayarak boş kafesler boyunca ilerlemeye başladı.

"Lucy! Lily!" Hem sesleniyor, hem de maymunlara has tiz sesler karıyordu. "Billy! Billy, bebeğim, nerdesin?" Sonunda Lucy'nin kafesi gelmişti. Kapı parçalanmıştı ve kafes bomboştu. Büyük bir kederle kapıda durdu. Annesi öldüğünde çok küçüktü ve pek iyi hatırlamıyordu, ama şimdiki kadar yeis duymadığından emindi.

"Bunu yapmış olamazlar. Çok zalimce." Orada biraz daha kain hüngür hüngür ağlayacağını ve babasının kendisinden utanacağını biliyordu. Ağıllarda bakacağı tek bir yer daha kalmıştı. Bölümün en ucundaki beslenme yerine doğru gitti.

"Lucy! Lily!" diye bağırdı. "Billy, nerdesin bebeğim?" Loş ışıpta etrafını iyice görmeye çalıştı.

"Billy!" Yine tiz maymun sesini taklit etti ve saman yığınının arkasından minik, koyu bir gölge fırladı. Kalçasından sarkan ipe kızın omzuna tırmandı ve o da hafif bir sesle yanıt verdi.

"Billy!" diye fısıldadı Safran. "Yaşıyorsun!" Yere çöktü ve küçük tüylü bedeni göğsüne bastırdı. Babasının dediklerine rağmen ağlamaya başlamıştı ve duramıyordu.

Ertesi sabah güneş yükselmeden, sokağa çıkma yasağının bitişini duyuran çanlar susar susmaz, Ryder bahçede kadın sesleri duydu, ardından da yeşil kek bölümünün kapıları kapandı. Usturasını deri kayışta bir kez daha biletti ve son kez Adem elmasının üstünden geçti. Sonra el aynasından tıraş olmuş görüntüsünü inceledi ve çaresizce homurdandı. Usturaya rağmen çenesi hâlâ mavimsiydi. Eh, herkes parlak asker çocuk gibi tüylere sahip olamazdı. Usturasını katladı, dikkatle deri çantasındaki kadife zemine yerleştirdi ve çantayı kapadı. Sonra da özel bölümünden çıkıp avluya geçti.

Ağıl kapısına bakınca, hayvanlarının katledilişini hatırlayıp yeniden öfkelenmişti. Henüz o bölüme giremiyordu. Neyse ki Bacheet, Ali'nin cesedini alıp güneş batmadan önce İslam kurallarına uygun şekilde gömmüştü.

Şimdi de Bacheet ile adamları fildişlerini yığıldıkları yerden alıp depoya geri taşıyorlardı. Ryder, Bacheet'i yanına çağırırdı ve birlikte anakapıyı incelemeye gittiler. Kapının kanatlarından geriye kömürleşmiş birkaç tahtadan başka bir şey kalmamıştı. "Çitle çevrili dış alandaki her şeyi bırakacağız," diye karar verdi Ryder. "İçerdeki güvenli kısma çekileceğiz. Buranın kapısı sağlam ve güçlü. Savunabiliriz." Emirlerini ötekilere de etsin, diye Bacheet'i gönderdi.

Son yarım saattir Jock'un atölyesinden çekiç sesleri geliyordu, ama imdi bir sessizlik

vardı. Atölyeye gidip kapıdan içeri baktı. Jock McCrump kaynak makinesinin mavi asetilen alevini henüz yakmış, koruyucu gözlüklerini gözüne indiriyordu. Kafasını kaldırıp Ryder'a baktı. "İhtiyar cadı baltayı tam bir ormancı gibi indirmiş ve sanki John L. Sullivan gibi bir delik açmış. Bunu onarmak iki üç gün sürecek. Şimdi ortadan kaybolmanız iyi olur." Tekrar hasarlı borulara eğildi ve kaynak alevini metaldeki ile deliğin üstünde gezdirmeye başladı.

"Bugün ters tarafımızdan kalktık herhalde?"

"Ortada gülüp oynayacak bir durum yok. Kadın bunu yapmadan onu vurmama izin vermeliydiniz."

Ryder kıkırdadı. Çok uzun süredir birlikteydiler ve birbirlerinin zaaflarını iyi bilirlerdi. Jock'u işiyle baş başa bırakıp yeşil kek bölümüne gitti. Nazeera ve üç Benbrook kız kardeş oradaydı. Kendi diktikleri iş önlüklerini ve eldivenlerini giymişler, mahvolmuş mutfağı toparlamaya çalışıyorlardı.

"Günaydın Ryder." Rebecca, genç adama gülümsedi. Ryder, genç kızın selamının sıcaklığından ve ilk adıyla hitap edişinden ötürü şaşırılmıştı.

"Günaydın Bayan Benbrook."

"Bundan sonra bana ilk adımla hitap etmeni istiyorum. Dün beni ve kardeşimi öyle koruduktan sonra resmiyete gerek yok artık aramızda."

"Yapabildiğim kadarı benim görevimdi zaten."

"Özellikle de rasgele kuvvet gösterisi yapmadığın için memnunum, güçsüz bir erkek o isyanı bir katliama dönüştürebilirdi. Sende, o zavallıların durumunu anlayabilecek insanlık da var. Yine de, büyük kayıplarından dolayı duyduğum üzüntüyü de bilmeni isterim."

Safran, ablasını sabırsızlıkla dinlemişti. Rebecca ile Ryder arasındaki bu yeni sıcaklıktan pek hoşlanmamıştı. Bana, onu hor gördüğünü söylemişti, şimdi ise kumru gibi cıvıltıyor, diye düşünüyordu. "Hepsini vurman gerekirdi, sadece ikisini değil," dedi aksi bir ifadeyle. "O zaman Lucy kurtulurdu."

"En azından Billy iyi görünüyor." Safran'ın ciddi ifadesi yumuşadı ve Ryder hemen bu avantajı kullandı. "Onu nasıl besleyeceksin? Henüz süttten kesilmemişti," dedi meraklı bir ifadeyle.

"Nazeera yeni doğmuş bebeğini koleradan kaybetmiş bir kadın buldu. Ona Billy'yi beslemesi için para veriyoruz. Billy minik bir domuzcuk gibi içiyor sütü."

Rebecca kızardı. "Eminim Ryder bütün bu korkunç ayrıntıları duymak istemiyordur," dedi kardeşine ciddi bir tavırla.

"O zaman sormasaydı," diye yanıtladı Safran. "Neyse, herkes bebeklerin nasıl beslendiğini bilir, sen niye kızarıyorsun ki Becky?"

Ryder bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakındı ve bir tane buldu. "Günaydın Amber. Dünkü şamatayı kaçırdın."

Ama Safran henüz Ryder'dan vazgeçmek niyetinde değildi. "Ona aldırma," dedi. "Yüzbaşı Ballantyne gittiğinden beri hırçınlığı üstünde." Amber itiraz edemeden neşeli bir edayla devam etti. "Tüm Sudanlı kadınlar kaçmış. Artık burda çalışmayacaklarmış. Bizim

burda şeytan işi yaptığımızı söyleyen kötü adamlar onları tehdit ediyormuş."

Ryder ilgiyle Rebecca'ya baktı. "Bu doğru mu?"

"Korkarım öyle. Kendileri gelip söyleyemeyecek kadar korkmuşlar. Ama biri Nazeera'ya gitmiş. O bile çok riskliymiş. Söylediğine göre kentteki Derviş sempatizanları yeşil kekin hayatta kalmamız için ne kadar önemli olduğunu keşfetmiş ve bunu yapmamızı engellemeye çalışıyorlarmış. O yaşlı yaratık ve Nübyeli güreşçi de Mehdi taraftarıymış."

"Bu çok şeyi açıklıyor." Ryder başını salladı. "Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Kendi başımıza yapacağız," dedi Rebecca sade bir şekilde.

"Sadece üçünüz mü?"

"Dört. Nazeera da var. O korkmuyor. Biz Benbrook'lar öyle kolay pes etmeyiz. Delinmemiş iki kazan bulmamız gerek, sonra ilk parti yeşil kekimiz akşama hazır olacak."

"Ama bitkileri hamur haline getirmek ağır iş," diye itiraz etti Ryder.

"Neden bizi kendi halimize bırakmıyorsun Ryder?" dedi Rebecca. "Sen gidip Bay McCrump'a yardım etsene."

"Bir erkek mutfakta istenmediği zamanı bilir," diyerek şapkasının siperine dokunan Ryder alelacele atölyeye seğirtti.

Öğleyi az geçmişti ki, Jock gözündeki siperliği yukarı itti ve o gün ilk kez gülümsedi. "Eh, kaptan, elimden geleni yaptım. Belki bize yeni bir buhar banyosu yaptırmayıp basınca dayanır. Tanrı'ya dua edeceğiz artık."

Sonra ana şaftı ve buhar sistemini bir el arabasına yükleyip sokaklardan geçerken Derviş casuslarından saklamak için bir brandayla örttüler.

Kentte hiç yük hayvanı kalmamıştı. Ya açlıktan ölmüşler ya da kesilip yenmişlerdi. Ryder da, Jock, Bacheet ve Araplarla birlikte arabayı çekmeye başladı ve Yiğit Ibis'in bulunduğu rıhtıma gittiler. Karanlık bastıktan sonra bile lamba ışığında çalışarak buhar makinesinin montajını tamamlamaya uğraştılar. Sonunda Jock dahil hepsinin yorgunluktan pestili çıktığı için Ibis'in çelik güvertesine serildiler ve birkaç saat uyudular.

Şafakla birlikte uyandılar. Yemek torbası hemen hemen boştu ama Ryder, Bacheet'e kahvaltı için birkaç hurma ve tütsülenmiş balık dağıtmasını emretti. Sonra yine makine dairesinde çalışmaya başladılar. Sabah geç saatlerde Safran'la Amber limana geldi. Safran'ın boya kutusunda, taze pişmiş iki küçük somun yeşil kek getirmişlerdi.

"Bunları kutuya koyduk çünkü kimsenin yaptığımızdan haberi olmasın istedik. Bu bizim ilk pişirdiğimiz," diye gururla ilan etti Safran. Avuçlarını açtı sonra, "Bak!" Amber de onun gibi yapmıştı.

Ryder avuçlarının su topladığını gördü. "Benim iki kahramanım."

Adamların birkaç lokmada yutacağı kadar vardı ama yine de güç vermeye yetmişti. Safran ve Amber, Ryder'la güvertenin kenarına oturup bacaklarını aşağı sarkıtmışlar, adamların keki yemelerini izliyorlardı. Onların, daha o yaşta, erkekleri doyurmaktan duyduğu kadınca tatmin Ryder'a dokunmuştu. Tıpkı yıllar önce annesinin yaptığı gibi,

gırtlğından geçen her lokmayı izliyorlardı.

"Kusura bakmayın ama hepsi bu kadar," dedi Safran. "Yarın biraz daha yapacağız."

"Nefis olmuştu," diye cevap verdi Ryder. "şimdiye kadar yediklerimin en güzeli."

Safran sevinmiş gibiydi. Dizlerini çenesinin altına çekti ve uzun, ince bacaklarına doğru eğilerek oturdu. "O korkunç Dervişlerin orda oturup utandıklarını bilmek sinirimi bozuyor." Sonra gönülsüzce ayağa kalktı ve eteklerini silkti. "Hadi gel Amber. Dnmezsek Rebecca bize dilinin keskin kenarını gösterir."

İkizler gittikten çok sonra, adamlar koca şaftı makine dairesinde bin bir güçlükle çevirip yuvasına yerleştirmeye uğraşırken, Ryder, Safran'ın değindiği konuyu düşünüyordu.

Jock nihayet, bu kez makinenin Tanrı'nın izniyle çalışacağını umduğunu ilan ettiğinde, oğle sonrasının ortaları olmuştu. Kazanı yaktılar ve buharın oluşmasını beklerken, Ryder kalan son purolarından birini İskola blşt. İkiisi birden küpeşteye dayanmıştı, çok yorgun ve heyecanlıydılar.

Ryder derin bir nefes çekip puroyu Jock'a uzattı. "Karşı kıyıda Mehdi'nin kamp kurmuş yüz bin adamı var. Söylesene Jock, sence onları nasıl doyuruyordur?" dedi sonra.

Jock dumanı yüzü kırışana kadar akciğerinde tuttu. Sonra patlarcasına üfledi. "şey, öncelikle yağmaladıkları binlerce baş hayvan var," dedi. "Ama sanırım Habeşistan'dan darı da getirtiyordur." «

"Teknelerle mi?"

"Tabi ki. Başka nasıl gelir?"

"Gece mi?" diye ısrar etti Ryder.

"Elbette. Ay ışığı varken yelkenlileri görebilirsin. Geceleri nehir çok hareketli oluyor."

"Jock McCrump en geç yarın geceye kadar bu eski küveti tam gaz çalışır hale getirmeni istiyorum. Arzu edersen daha önce de yapabilirsin tabi."

Jock kuşkuyla baktı ve sırtmaya başladı. Dişleri yaşlı bir kpekbalınıninkiler gibi hırpalanmış ve çok düzgündü. "Eğer sizi tanırırsam bunun altında bir şey olduğunu düşünüyorum."

Çöl gökyüzünde güneşin nn kapatacak bir mendil kadar bile bulut parçası yoktu. Koca kızıl gezegen taş gibi ufuk çizgisinin altına düştü ye neredeyse aynı anda sıcağın uyuşmuş toprakların üstüne gecenin örtüsü serildi. Ryder nehrin karşı kıyısını göremez oluncaya kadar bekleyip Bacheet'e alarga emri verdi.

Yiğit Ibis, makine telgrafı denen gösterge "pek ağır yol ileri" ibaresini gösterir vaziyette liman ağzından çıktı ve nehrin ana akıntısına daldı. Ryder akıntıya temas ettiklerini hisseder hissetmez geminin başını akıntıya karşı döndürdü ve makine telgrafını "yarım yol ileri" ye getirdi. Nehrin akıntısına karşı ilerlerken Ryder endişeyle makinenin sesini dinliyordu, ayaklarının altında gövdenin titrediğini hissedyordu, ama titreşim fazla değildi. Mavi Nil'in ilk kıvrımını dönene kadar gemiyi aynı hızda tuttu ve süzülerek ilerlediler.

Sonra derin bir nefes alıp gücü "dörtte üç yol ileriye çıkardı. Ibis, arenadaki bir matador gibi ileri atılmıştı. Ryder derin bir rahatlama hissi ile içini çekti. "Dümeni al Bacheet. Ben aşağı iniyorum."

Makine dairesinin yan yolundan içeri süzüldü. Jock öküzgözü lambasını parlatmakla meşguldü, Ryder da gidip yanında dikildi. Birlikte geminin yeni hızına geçişini izlediler. Jock lambayı indirdi ve onun altın rengi ışığında en küçük bir arıza belirtisini kaçırmamaya çalışarak makineyi gözlediler. Her şey saat gibi çalışıyordu.

Jock gururla başını kaldırdı. "Şunun sesini bir dinle kaptan." Sonra makinenin tıslamasını ve silindirlerin sürtünmesini bastırmak için sesini biraz daha yükseltti. "Lily McTavish'inkinden daha güzel değil mi?"

"O Lily McTavish de kim oluyor acaba?"

"Bull and Bush'un garsonu."

Ryder bir kahkaha attı. "Senin operadan anladığını bilmiyordum."

"Eh pek iyi anladığımı iddia edemem kaptan, ama iyi bir çift meme görünce tanırım doğrusu."

"Peki Ibis'i son hızına da çıkarabilir miyim?"

"Tıpkı Lily McTavish gibi, elinden geleni yapacaktır."

"Şu Lily ile tanışmak isterdim."

"Arkamda sıraya girmelisiniz kaptan."

Ryder gülerek köprüye döndü ve dümeni Bacheet'den aldı. Makine telgrafını "tam yol ileri"ye getirdiğinde İbis akıntıya karşı şaha kalkmıştı.

"On iki deniz mili!" diye bağırdı Ryder sevinçle. Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissediyordu. Artık ateş kenti Hartum'da bir esir değildi. Bir kez daha üç bin millik Nil, bu özgürlük ve şans yolu, ona ait olmuştu.

Kolu tekrar "yarım yol ileri"ye getirdi ve orada tuttu, bir sonraki geniş dönemece gelene kadar, Habeşistan dağlarından Omdurman'a yük getiren beş yelkenli saymıştı. Gemiye akıntıya karşı öbür yakaya yanaştırdı ve akıntının biraz dışında kaldı. Sonra ses borusundan makine dairesine seslendi. "Jock yukarı gel de konuşalım biraz."

Yine birlikte küpeşteye dayandılar. "Dün çiftlikte olanlardan sonra işi şansa bırakmak istemiyorum. İnsanların ruh hali kötü ve tehlikeli.

Kent Mehdi casusları ve sempatizanlarıyla kaynıyor. Sabah olur olmaz

Ibis'in onarıldığını öğreneceklerdir. Bir sabotaj ihtimalini düşünmek zorundayız. Şu andan itibaren günde yirmi dört saat silahlı nöbetçi buldurmamız gerek." %

"Böyle olacağını biliyordum," diye başını salladı Jock. "Ben çoktan yatağımı, yorganımı güverteye taşıdım yeniden. Yastığımın altında tabancamla uyuyacağım. Adamların vardiya usulü nöbet tutacak."

"Mükemmel Jock. Ama bunun dışında, gün ağarır ağarmaz gemiyi limandan çıkarıp kanala götürmeni ve çiftliğin arka kapısındaki iskeleye bağlamanı istiyorum. Orda hem

daha güvende olur, hem de yüklemek daha kolaylaşır."

"Fildişlerini mi düşünüyorsunuz?"

"Başka ne olacak?" diye gülümsedi Ryder. "Ama aynı zamanda yine bela çıkarsa kaçabilmeyi de düşünüyorum. İlk ışıklarla birlikte Ibis'i kanala getirmeni bekleyeceğim."

"Nedir bu şamata?" Ryder, Bacheet'in müstahkem evin kapısını yumruklamasıyla uyanmıştı.

"Mısırlı subaylardan biri size Gordon Paşa'dan mesaj getirmiş," diye bağırdı Bacheet kapının dışından.

Ryder'ın kalbi sıkıştı. Çinli Gordon'dan iyi bir haber gelmezdi. Pantolonunu ve çizmelerini bulup giyindi.

Mısırlının iki gözü morarmış, alt dudağı yaralanmış ve şişmişti.

"Ne oldu size yüzbaşı?" diye sordu Ryder.

"Dün, general tayınları azaltınca cephanelikte bir isyan çıktı yiyecek yüzünden. Kafama bir taş geldi o kargaşada."

"Duyduğuma göre askerleriniz yirmi isyancıyı vurmuş."

"Bu doğru değil," dedi subay hararetle. "Düzeni sağlamak için sadece on iki kişiyi vurmam zorunda kaldı general."

"Ne kadar insancıl bir adam," diye mırıldandı Ryder.

"Sizin de isyancılarla başınız derde girmiş ve birilerini vurmam zorunda kalmışsınız," diye ekledi yüzbaşı.

"Sadece iki kişi ama önce onlar benim adamlarımdan birini öldürdü." Aslında Ryder cephanelikteki idamlar yüzünden rahatlamıştı, Gordon'un onu suçlayacak hali yoktu. "Anladığım kadarıyla Gordon Paşa'dan mesaj getirmişsiniz."

"General sizi mümkün olduğunca çabuk Mukran Kalesi'nde görmek istiyor. Size eşlik edeceğim. Lütfen bir an evvel hazırlanır mısınız?"

Öğrenci müdürün odasına çağırıldı, diye içinden güldü Ryder. Sonra duvardaki askıdan şapkasını aldı. "Pekâlâ. Ben hazırım."

Gordon her zamanki gibi kalenin burçlarındaki yerindeydi. Teleskopundan Shabluka Boğazı'na doğru nehre bakıyordu. Gözetleme kulesinde iki parlak bayrak dalgalanıyordu. Kırmızı, beyaz ve siyah Mısır bayrağı, kırmızı beyaz ve mavi Büyük Britanya bayrağına dolanıyordu.

Gordon doğruldu ve Ryder'ın yüzüne baktı. "Nehirden gelecek Kurtarma Birlikleri önce bu bayrakları görecekler. Ve kentin hâlâ bizim elimizde olduğunu, bütün kötü ve karanlık güçlere direndiğimizi anlayacaklar."

"Ve bütün dünya, tek başına bir İngiliz'in, neredeyse hiç yardım almadan neler yapabildiğini öğrenecek general. Bu tüm imparatorluk kayıtlarında geniş yer bulacak bir

hikâye." Ryder aslında biraz dalga geçmek istemişti ama nedense düşündüğü gibi olmamıştı. Aslında gönülsüzce de olsa, bu müthiş küçük adama hayranlık duyuyordu . Onunla aralarında en ufak bir muhabbet yoktu, ama yine de onun harika biri olduğunu düşünüyordu.

Gordon altında soğuk mavi bir gözün parladığı gümüş grisi kaşlarından birini kaldırdı, düşmandan gelen iğneli iltifatı kabul etmişti. "Aldığım bilgiye göre dün gece istimbotunuzla bir deneme seyri yapmışsınız ve seyir başarılı olmuş." Soğuk bir tavırla söylenmişti bu sözler.

Ryder temkinli bir şekilde başını salladı. İhtiyar şeytandan hiçbir şey kaçmıyor, diye düşünüyordu. Şu anda bu adamdan her zamankinden de çok nefret ediyordu.

"Umarım bu, Kurtarma Birlikleri gelmeden geminize binip gideceğiniz anlamına gelmiyordur?" diye sordu Gordon.

"Aklımdan böyle bir düşünce geçmişti."

"Bay Courtney her ne kadar para hırsınızı belki de farkında olmadan, sergilemiş olsanız da, kentin savunmasına büyük katkınız var. Şu tadı berbat ama besleyici yeşil kek bile başlı başına önemli bir yardım. Ayrıca hayat kurtarabilecek başka kaynaklarınız da var." Gordon gözlerini ona dikmişti.

Ryder da aynı biçimde ona bakarak, "Evet general ve yapabileceğim kadarını yaptığımı hissediyorum. Fakat içimdeki önsezi beni bunun aksine ikna etmeye çalışacağınızı söylüyor."

"Kentte kalmanıza ihtiyacım var. Aracınıza el koymak gibi bir niyetim yok, ama beni mecbur ederseniz bunu yapmakta da tereddüt etmem."

"Ah!" Ryder başını salladı. "Güçlü bir sav. Bir uzlaşma önerebilir miyim general?"

"Ben makul bir adamım." Gordon başını eğdi. "Ve mantıklı önerileri dinlemeye her zaman hazırım."

Bu pek herkesin katıldığı bir görüş değil, diye düşündü Ryder, ama sakın bir şekilde konuştu. "Eğer yerine eşit değerde bir şey koyabilirsem, Hartum'dan istediğim zaman, istediğim yük ve kendi seçeceğim yolcularla, herhangi bir kısıtlama olmaksızın ayrılmama izin verir misiniz?"

"Ah, evet. Sanırım David Benbrook'un kızlarıyla arkadaşsınız." Gordon soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ve deponuzda birkaç ton fildişi var. Yolcularınız ve yükünüz bunlar değil mi?"

"David Benbrook ve üç genç bayan gemime davet edeceklerim arasında. Eminim bu, sizin şövalyelik duygularınıza ters düşmez."

"Peki pazarlıkta siz ne koyuyorsunuz bayım?"

"En az on ton darı, yani Kurtarma Birliği gelene kadar ve başka bir isyanı önlemeye yetecek kadar yiyecek. Çuval başına on iki şilin ödeyeceksiniz, nakit."

Gordon'un yüzü kararmıştı. "Sizin tahıl sakladığınızdan hep kuşkulanmışım zaten."

"Benim bir şey sakladığım yok, ama gemimi ve hayatımı tehlikeye atacağım o tahılı size getirmek için. Karşılığında da, bir centilmen ve kraliçenin bir subayı olarak bana şeref sözü

vermenizi istiyorum. O on ton darıyı getirdiğimde bana anlaştığımız ödemeyi yapacak ve Hartum'dan gemimle ayrılmama izin vereceksiniz. Bence bu adil bir öneri ve sizin kaybedeceğiniz hiçbir şey yok."

Ryder, Ibis'in beyaz boyalı güverte üstü bölümlerine siyah bir branda örtmüş ve geminin gövdesinin su üstü kısımlarını da siyah nehir balığıyla sıvamıştı. Uzun bambu sııklar kullanarak, gemiyi sessizce sığ kanaldan açık nehre çıkarmışlardı. Kamufraj sayesinde gemi karanlığa gayet güzel uyum sağlamıştı, parlak yıldızların altında bile yüz metre mesafeden varlığı belli olmuyordu. Nehrin ana akıntısına ulaşp sııklar dibe değmez olunca, Ryder, Jock'a yarım yol ileri talimatı verdi. Nehrin yukarısına doğru döndü ve Mavi Nil'den doğuya doğru gitmeye başladı. Özellikle Beyaz Nil'in ana kolundan kaçmıyordu, çünkü Derviş topçu bataryaları tamamen kuzeyden gelecek gemilere odaklanmıştı. İngiliz savaş gemilerini o yönden bekliyorlardı. Nehrin doğuya ve güneye giden kollarını bu yüzden korunmasız bırakmışlardı. Dervişler hatalarını anlayana kadar Yiğit Ibis nehirde binlerce mil yol kat ederdi.

Mavi Nil'den gelen teknelerin hepsi Habeşlerindi. Ryder gibi, onlar da sadece dürüst, çok çalışan tüccarlardı ve tahıllarını en büyük fiyatı verene satarlardı. Tabi ki en büyük alıcıları da Mehdi'ydi.

Ryder karartılmış Ibis'i nehir boyunca ilerletmeye devam etti. Anlaşılır nedenlerle, tahıl yüklü teknelerin kaptanları Hartum'dan en uzak kıyılardan yol alıyorlardı. Ryder ve Bacheet gözlerini ileri dikmiş, üç köşeli latin yelkenli teknelerden birini görebilmek için dikkatle bakıyorlardı. Ryder'ın ciğerleri güzel bir puro için kıvranıyordu, ama stoğu giderek azalıyordu. Mahrum insanın isteğini artırıyor, diye düşündü kederle. Belki nargilede siyah Türk tütünü içmeyi deneyebilirim. İnsan ne kadar alçalabiliyor şu dünyada.

Bacheet koluna dokundu. "İlk küçük balık ağımıza düşüyor," diye mırıldandı.

Ryder karanlık sularda belirmeye başlayan tekneye baktı ve, "Küçük bir balıkçı teknesi," dedi esefle. "Üstelik de suya batmamış. Hiç yükü yok yani. Bırakalım gitsin." Dümeni çevirdi ve teknenin yanından geçti.

Küçük teknedeki boğuk bir ses yükseldi. "Allah aşkına, hangi gemisiniz siz?"

Bacheet yanıt verdi. "Huzur içinde git, Allah yardımcın olsun."

Seyre devam ettiler. Kentin iki mil açığındaki ilk geniş kıvrımı döndüklerinde, gecenin orta yerinde başka bir tekne karaltısı çıktı karşlarına. O kadar hızla yaklaşıyordu ki, Ryder'ın karar verecek birkaç saniyesi kalmıştı ancak. Bu büyük bir tekneydi, koca bir direği vardı ve suya gömülmüş vaziyetteydi. Su üstü kesimi sadece otuz santim kadardı. Sancak tarafına doğru, neredeyse küpeştesi suya degecek kadar yatmıştı.

"Yükleri ağır," dedi Ryder tatmin olmuş bir ifadeyle. "Bu tam bize göre." Doğruca teknenin üstüne gitti ve tam yaklaştıklarında dümendeki adamdan bir uyarı çığı koptu. Ibis'in çelik gövdesi teknenin ağaç gövdesine bindirince Ibis'isin üç tane ağır bağlantı kancası atılmıştı öteki tekneye. Kancalar teknenin küpeştesine takılmış ve iki gemiyi yan

yana birleştirmişti. Ryder iskele tarafına doğru zorlu bir manevra yapınca, rüzgâr hattının dışına sürüklenen öteki teknenin yelkenleri boşaldı ve tekne gidemez hale geldi. Sonra Ryder'ın adamları tekneye atlamaya başladılar.

Daha onlar ne olup bittiğini anlayamadan, teknedeki adamlar sıkıca bağlanmıştı. Ryder da güverteye atladı ve kıçtaki kamarasından gelen kaptanla karşılaştı. Ryder, adamı hemen tanıdı. "Ras Hailu!" diye bağırdı ve adamı kendi dilinde selamladı. "Seni iyi gördüm."

Habeş şok olmuştu, sonra o da Ryder'ı tanıdı. "Al-Sakhawi! Demek sonunda korsan oldun." *

"Ben korsan değilim, ama sen onlardan biriyle iş yapıyorsun. Duyduğum kadarıyla Mehdi, seni kazıklıyormuş." Ras Hailu'nun kolunu tuttu. "Benim istimbota gel de, hem kahve içelim, hem iş konuşalım."

İkisi Ibis'in kamarasında otururken, Jock da iki tekneyi akıntının ortasında tutuyordu. Karşılıklı nezaket sözlerinden sonra Ryder meseleyi ortaya koydu. "Nasıl oluyor da, senin gibi iyi bir Hıristiyan ve Menelik sarayının prensi, senin kilisene ve halkına karşı cihat açmış biriyle iş yapabiliyor?"

"Utanç doluyum," diye itiraf etti Ras Hailu. "Ama Hıristiyan ya da Müslüman, para paradır ve kâr da kârdır."

"O hain Mehdi sana kaç para ödüyor?"

Ras Hailu üzgün görünüyordu ama gözleri kurnazlıkla parlıyordu. "Omdurman'da teslim, çuvalına sekiz şilin."

"Hıristiyan ve eski dost olarak, Maria Theresa gümüşü versem, bana kaç paradan verirsin peki?"

Ticaret damarlarına işlediği için ikisi de bu işten memnundu, ama işin tadını çıkaracak kadar zaman yoktu. Şafağa birkaç saat kalmıştı. Dokuz şiline anlaştılar, her ikisi de tatmin olmuştu. Jock öteki tekneyi Küçük Balık Lagünü diye bilinen bir koya çekti. Papirüs dallarının arasına gizlendiler ve hep birlikte teknedeki darıyı istimbota aktardılar. Teknenin tamamen boşaltılması bütün gün sürmüştü.

Karanlık çökünce, Ryder ve Ras Hailu sıcak bir şekilde kucaklaştılar ve ayrıldılar. Yelkenli tekne akşam rüzgârını yakaladı ve Mavi Nil'den Habeşistan sınırına doğru yola koyuldu. Ryder ise, Ibis'i Hartum'a yöneltti. Yükü o kadar ağırdı ki çiftliğin arkasındaki bağlama yerine kadar, gemiyi kanalda çekmek zorunda kaldılar.

Sokağa çıkma yasağı biter bitmez, Ryder, Bacheet'i bir mesajla birlikte General Gordon'a yolladı. Bir saat içinde general kanal kıyısına gelmişti. Yanında yüz Mısır askeri de vardı ve hemen bir zincir oluşturup darı çuvallarını boşaltmaya başladılar. Onlar hızla çalışırken, Ryder da durmuş tek tek çuvaları sayıyor ve küçük kırmızı defterine notlar alıyordu. "Benim hesaplanma göre general, burda anlaştığımız miktardan fazlası var," defterin sütunlarına bir muhasebeci çabukluğuyla göz attı. "Her çuvalda yüzde on eksik olduğunu var saysak bile, toplam on iki ton tahıl ediyor."

General güldü, havailikle bir ilgisi olmadığı için nadiren duyulan bir sestti bu. "Herhalde fazlasını Mehdi'ye yollamamı önermiyorsunuz değil mi Bay Courtney?"

"Hayır efendim. Fazlalığı almayı hak ettiğimi belirtmek istiyorum," diye yanıtladı Ryder.

General gülmeyi kesti. "Para hırsınızın bir sınırı olmalı bayım."

"Caesar'ın hakkını Caesar'a vermek gerek." General kaşlarını çatmıştı ama Ryder aldırmadan lafa devam etti. "Bir ton darıyı kendime ayırmak istiyorum. Çiftliğim isyancılar tarafından yağmalandı. Benim insanlarım da herkes kadar aç. Onlara karşı sorumluluğum var, benim ailem gibiler. Benim kitabımda buna para hırsı denmez."

Karşılıklı pazarlık yaptılar. Sonunda Gordon ellerini kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. İki yüz çuvalını alın ve cömertliğime teşekkür edin. Judas gümüşlerinizi almak için de kaleye gelin." Ayaklarını vurarak cephaneliğe doğru yola çıktı. Kıymetli çuvallarını bir an evvel duvarların ardında emniyette görmek istiyordu. Ama aniden gidişinin bir nedeni daha vardı. Ryder Courtney'in gözlerindeki ifadenin yumuşadığını veya yüzünde beliren tebessümü görmesini istemiyordu. Bu genç yaramazı yitirmek çok üzücüydü. Onu orduya almalıydık, diye düşünüyordu. Ondan birinci sınıf bir subay yaratabilirdim, ama artık çok geç. Hırs tanrısının cazibesine kapılmış bir kere.

Düşünceleri onu alıp götürdü ve benzer başka bir genci anımsadı. Cephaneliğin kapısına yaklaştığında bir an durup kuzeye baktı.

Ballantyne gideli on beş gün olmuştu bile. Şimdiye kadar mutlaka Stewart'ın Gakdul'daki kampına ulaşmış ve mesajını iletmiş olmalıydı. Tanrı'nın emeklerimi boşa çıkarmayacağına inanıyorum. Yüce Tanrım, lütfen bana biraz daha dayanma gücü ver.

Ama aslında iliklerine kadar yorgundu.

Muazzam insan ve hayvan topluluğu ile birlikte beş gündür yoldaydılar. Bu, çölde, ağır ve hantal bir biçimde kuzeye doğru ilerlemek anlamına geliyordu. Penrod Ballantyne arkaya bakmak için devesinin semerinde yükselip geriye döndü . Çıkardıkları toz bulutu ufka kadar gidiyor ve gökyüzüne yükseliyordu.

Elli bin savaşçı, diye düşündü. Ama bu sayıdan emin olamazdı, kimse sayamazdı onları. Güney kabilelerinin tüm emirleri ve tüm savaşçıları buradaydı. Bu Muhammat Ahmed'in nasıl bir gücü vardı ki, böyle bir araya getirebiliyordu bunca insanı, aralarında beş yüz yıldır anlaşmazlıklar ve kan davaları olan bu farklı kabileleri?

Sonra semerde yerine oturdu ve kuzeye baktı, muazzam topluluğun ilerlediği yöne. Stewart'ın bunlara karşılık sadece iki bin adamı vardı. Hiçbir çağda, hiçbir savaşta bunca büyük bir eşitsizlik olmamıştı herhalde.

Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve Yakub'la ikisinin bu kudretli orduyu nasıl geride bırakabileceklerini hesaplamaya çalıştı. Bir noktadan sonra kimsenin dikkatini çekmeden öne geçmeleri gerekiyordu. Ancak öylelikle kaçabilir ve kendilerini Gakdul Kuyuları'na atabilirlerdi. Savaşa kadar yorulmasınlar diye. Dervişler develerini koşturmuyor,

yürütüyorlardı. Onların sakın ve ağır ilerleyişi, Penrod'un, Stewart'ın hâlâ kamp yerinde olduğuna inanmasını sağlamıştı.

Başka bir gevşek Derviş birliğini daha geçtiler. Bunlar pala ve kalkanları sırtlarına asılı sert çöl insanlarıydı. Çoğu develere binmişti ve her biri, çadırlar, savaş gereçleri, yemek kapları, yiyecek çuvalları ve su tulumları taşıyan birkaç deveyi yedeklemişti. Onların peşinden de Omdurman'ın tüccarları ve zanaatkarları geliyordu. Bunların develeri de ticari mallarla yüklüydü. Savaştan sonra, Ansarlar yağmaya dalınca büyük kârlar elde edeceklerdi.

Bu grubun başında, derileri güneşin altında cilalı gibi parlayana dek kaşağılanmış güzel Arap küheylarlarına binen, az sayıda Ansar gidiyordu. Hayvanların uzun, ipeksi yeleleri taranmış ve kurdelelerle süslenmişti. Koşum takımları, boyanmış ve çok güzel işlenmiş deridendi. Atlılar savaşçılara has bir kibir ve canlılıkla oturuyorlardı eğerlerinde.

Yaklaşırlarken, "Aggagier"ler, diye mırıldandı Yakub. "Fil katilleri."

Penrod türbanının ağzını ve burnunu iyice örtecek biçimde kaldırdı, sadece gözleri görünüyordu. Devesini atlı grubun uzağından geçecek şekilde sürdü. Aynı hizaya geldiklerinde atlıların kendilerine baktığını gördü. İşaretlerle konuşarak bu iki yabancıyı tartışıyorlardı.

"Ryder Courtney'in deve seçimine lanet olsun." Hartum'dan çıktığından beri ilk kez Penrod hayvanlarından şikâyet ediyordu. Muhteşem yaratıklardı bu develer, sıradan bir kabile adamından çok, bir halifeye ve ya güçlü bir emire yaraşır nitelikteydiler. Bu muazzam kalabalıkta bile dikkat çekiyorlardı. Yakub devesini hızlandırıp ileri atılmaya kalkınca Penrod sert bir sesle uyardı onu. "Yavaş, korkusuz Yakub. Gözleri üstünde. Fare kaçınca kedi saldırır."

Yakub dizginleri çaktı ve daha sakın adımlarla ilerlemeye başladılar, ama bu seçkin savaşçıları yatıştırmamıştı. İki grup ayrıldı ve onlara doğru gelmeye başladı.

"Bunlar Beja'dan," dedi Yakub boğuk bir sesle. "Bizim için iyi değil."

"Tutarlı, sakın ve kurnaz Yakub. Hazır cevaplılığınla onları kandırmalısın."

Lider durumundaki savaşçı yaklaştı ve kısrağını dizginleyerek onların yürüyüş hızına uydurdu. "Allah'ın ve Muzaffer Mehdi'nin selameti üzerinize olsun yabancılar. Hangi kabiledensiniz, emiriniz kim?"

"Allah ve Mehdi sizi korusun, her zaman sizinle olsun," diye cevapladı Yakub, pürüzsüz, sakın bir sesle. "Ben Jaalin'den Hogal al-Kadir'im ve Emir Salida'nın sancağı altında gidiyoruz."

"Ben de Beja kabilesinden al-Noor'um. Benim efendim, Allah gücünü artırsın, Emir Osman Atalan olarak bilinir."

"O çok kudretli bir adam, Yüce Allah ve Her Daim Muzaffer Mehdi adına, çok yaşasın, başarıları hep çoğalsın." Penrod da elini önce kalbine sonra alınına götürüp, "Ben Süleymani İffara'yım, Cidde'den gelen bir İranlıyım." Bazı İranlılar sarı saçlı ve açık renk gözlü olduğu için Penrod bu kimliği seçmişti kendine. Ayrıca dilindeki hafif nüansları ve

aksanı da böyle açıklayabilirdi.

"Cidde'den buraya çok yol gelmişsin Süleymani İffara." Al-Noor atını iyice yaklaştırmış, düşünceli bir tavırla ona bakıyordu.

"Kutsal Mehdi Türklere ve Frenklere cihat açtı," dedi Penrod. "Bütün gerçek müminler onun çağrısına uymalı ve ona katılmalı, yolun uzunluğu, güçlüğü hiç önemli değil."

"Aramıza hoş geldin, ama Emir Salida'nın sancağı altında seyahat ediyorsan ona yetişmek için acele etmelisin."

"Develerimizi yormak istememiştik," diye açıkladı Yakub. "Ama tavsiyene uyup daha hızlı gideriz."

"Bunlar gerçekten muhteşem hayvanlar," diye hak verdi al-Noor, ama aslında deveye değil Penrod'a bakıyordu. Sadece gözlerini görebiliyordu ama bunlar cinin gözleriydi ve şaşırtıcı bir biçimde tanıdık geliyorlardı. Yine de, ondan yüzünü açmasını istemek ölümcül bir hata olurdu. "Efendim Osman Atalan bunlardan birini satmak ister misiniz, diye sormam için yolladı beni. Altın olarak iyi bir fiyat ödemeye hazır."

"Güçlü efendine sonsuz saygım var," diye yanıtladı Penrod. "Ama ilk doğan oğlumu satmayı tercih ederim."

"Daha önce de dediğim gibi, bunlar muhteşem yaratıklar. Efendim cevabınıza üzülecek." Al-Noor dönmek üzere dizginleri kaldırdı, sonra durakladı. "Sende bir şey var Süleymani İffara, sesin, gözlerin tanıdık geliyor. Daha önce karşılaşmış mıydık hiç?"

Penrod omuz silkti. "Belki Omdurman camisinde."

"Belki," dedi al-Noor kuşkuyla. "Ama seni daha önce görsem hatırlardım. Hafızam iyidir."

"Biz artık hızlanıp liderimize yetişmeliyiz," diye araya girdi Yakub. "Allah Müslüman kullarına savaşta güç versin."

Al-Noor, ona döndü. "İnşallah Allah sözlerini duyar. Zafer tatlıdır, ama hayatın sonu ölümdür. Bu Cennet'in anahtarıdır. Eğer zaferi bizden esirgerse, dilerim Yüce Allah bize şehitlik mertebesine ulaşmayı lütfeder." Elveda anlamında elini kalbine götürdü. "Allah yolunuzu açık etsin." Sonra kendi grubuna katılmak üzere atını dörtnala sürdü.

"Emir Atalan," diye huşu içinde fısıldadı Yakub. "En zorlu düşmanınızla birlikte yolculuk ediyoruz. Koynunda bir kobra taşımak gibi bir şey bu."

"Al-Noor onların sancağından ayrılmamıza izin verdi," diye hatırlattı Penrod. "Bir an önce emrine itaat edelim."

Develerini üvendirelerle dürttüler ve tırısı kaldırdılar. İleri atılırken Penrod dönüp uzaktaki savaşçı grubuna baktı. Artık Osman Atalan'ın, mücevher gibi parlayan renkli yamalarla bezenmiş, kemik rengi cüppesinin içinde seçkin duruşunu ayırt edebiliyordu. Güzelim kısırağıyla diğerlerinden biraz önde gidiyordu. O da Penrod'a bakıyordu ve o mesafeden bile rahatsızlık veren bakışlardı bunlar.

Efendisinin ardında giden al-Noor, tüfeğini dizinin altındaki yerinden çıkardı ve havaya ateş etti. Penrod patlama sesi kulağına erişmeden bir iki saniye önce çıkan mavimsi

dumanı görmüştü. O da tüfeğini aldı ve bu veda hareketine karşılık verdi. Sonra yollarına devam ettiler.

Günün geri kalanında birkaç kez çevrildiler. Develerinin kalitesi ve acelecilikleri yüzünden, onca insan ve hayvan arasında bile dikkat çekiyorlardı. Jaalin'den Emir Salida'nın sancağını her soruşlarında, "O öncü birliklerin başında," yanıtını aldılar. Penrod o arada hızlanmıştı, Al-Noor'la karşılaştıklarından beri içinde bir huzursuzluk vardı.

Sonra yolda sadece bir kez daha durdular. Geçerken orduyu izleyen tüccarlardan biri seslenmişti. Mallarına bakmak için yana döndüler.

Adamda, deve sütünden yapılmış tereyağında, susamla kızartılmış bir sürü darı ekmeği vardı. Ayrıca kurutulmuş hurma, kayısı ve keçi peyniri de bulunuyordu. Keçi peynirinin kokusu ağızlarının suyunu akıtmıştı. Yiyecek torbalarını doldurdular ve Penrod aşırı yüksek tutarı Maria Theresa dolarlarıyla ödedi.

Tüccar onlar ayrıldıktan sonra sesini duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledi ve yük eşeklerini güden oğlunu çağırdı. "Bu adamı gayet iyi tanıyorum. El Obeid'de Hicks Paşa ile birlikteydi. Ona altın kakmalı bir hançer satmışım ve sıkı pazarlık etmişti. Nerede görsem tanırım. O bir kâfir ve Frenk efendi. Adı da Abadan Riji. Git oğlum, kudretli Emir Osman Atalan'a git ve ona bunları anlat. De ki, düşman aramızda, Allah'ın savaşçılarıyla birlikte."

Nihayet Penrod ilerideki toz bulutlarının arasında Emir Salida'nın kızıl sancağını gördüğünde, güneş batı ufkunda kayboluyordu ve develerinin uzamış gölgeleri turuncu sarı kumullarda oynaşyordu.

"Bu ordunun öncü sırası," dedi Yakub. Penrod'un sağında ve çok yatanında gittiği için alçak sesle konuşabiliyorlardı, çünkü diğer savaşçılar da konuştuklarına kulak misafiri olacak yakınlıktaydılar. "Bu adamların pek çoğu Jaalin. Benimle kan davası olan iki kişiyi tanıdım. Bunlar beni kabilemden süren aileden. Eğer karşıma çıkarlarsa şerefimi korumak için onları öldürmek zorunda kalacağım."

"O zaman onlardan uzak duralım."

Nil sol tarafta, sadece bir kilometre kadar ötedeydi. Berber'de orduya katıldıklarından beri kıyıyı takip ederek ilerliyorlardı. Günün bu geç vaktinde, diğer yolcuların çoğu hayvanlarını nehir kıyısında sulamak üzere o tarafa yönelmişti. Aralarındaki iki yabancıнын farkına varamayacak kadar kendi işleriyle meşguldüler. Yine de Penrod onlardan uzak duruyordu.

Nehir kıyısına yaklaştıkça sık ve canlı bir bitki örtüsü ortaya çıkıyordu. Otlar develerin diz hizasına kadar geliyordu. Birden Yakub'un devesinin ön ayaklarının altında bir hareket oldu ve bir bıldırcın sürüsü havalandı. Bunlar Suriye Mavisi denen türdendi ve normal bıldırcınlara göre hayli iriydiler. Yakub semerde doğruldu ve sağ elindeki üvendireyi usta bir hareketle kuşlara doğru fırlattı. Havada ok gibi süzülen ağır üvendire kuşlardan birine çarptı. Havaya uçuşan mavi, altın rengi ve kahverengi tüyler arasında bıldırcın yere düştü.

"Bakın! Yakub güçlü avcı," diye sevinçle bağırdı Yakub.

Sürünün geri kalanları Penrod'un devesinin burnunun ucundan geçerken, Penrod da atışını yaptı. Üvendire baştaki erkek kuşun kafasının yanından geçip genç ve dolgun bir dişinin kanadına çarptı. Kuş taş gibi indi ve uzun otların arasına yuvarlandı.

Penrod hemen devesinden atlayıp kuşu yakaladı. Kuş debelenip kanat çırpıyordu, ama Penrod bırakmadı ve kafasını tutup boynunu kırdı. Sonra üvendiresini ve kuşu alıp tekrar devesine koştu, semere tırmandı. "Bak! Süleymani İffara, Cidde'den gelen alçakgönüllü seyyah, becerileriyle hiç övünmeyen adam ne yaptı," dedi sonra.

"O zaman bu konudan söz edip onu utandırmayayım bari," diye yanıtladı Yakub.

Böylece nehir kıyısına vardılar. Yüzlerce at ve deve nehir kıyısına yayılmış su içiyordu. Bir kısmı da yeşil otların arasına dağılmıştı. Adamlar su tulumlarını dolduruyor, bazıları da sıklıkta yıkıyordu.

Penrod kıyıda bütün bu insanların uzağında bir yer kestirdi gözüne. Develeri çöktürdüler ve kendileri su tulumlarını doldurup taze otlardan biçerken, onları da su içmeye bıraktılar. Sonra yorgun develeri otların arasına salıp küçük bir ateş yaktılar. Kuşları mis gibi kızarttılar. Sonra Yakub dişi deveden süt sağdı ve sütü ısıtıp üstüne bir dilim peynir koydukları yuvarlak darı ekmeğini süte bandırarak yediler. Üstüne de bir avuç hurma ve kayısı kurusu atıştırdılar. Yemek Penrod'a Gheziera Kulüp'te yediklerinden bile daha lezzetli gelmişti.

Neden sonra yıldızların altında kafa kafaya verip uzandılar. "Abu Hamed'den ne kadar uzaktayız?" diye sordu Penrod.

Yakub parmaklarını açarak gökyüzünde bir açı gösterdi.

"İki saat." Penrod açıyı süreye çevirmişti. "Abu Hamed'de, nehirden ayrılıp körfezi kestirmeden geçerek Gakdul Kuyuları'na gitmemiz gerekiyor."

"Abu Hamed'den iki günlük yol."

"Dervişlerin öncü birliklerini geçince daha hızlı gidebiliriz."

"Bu develeri öldürmek çok yazık olur." Yakub bir dirseğinin üstünde doğruldu ve yakındaki otağa baktı. Hafifçe ıslık çaldı ve krem rengi dişi deve, bağının izin verdiği ölçüde ona doğru döndü. Yakub bir dilim darı ekmeği verip hayvanın dikilmiş kulaklarını okşadı.

"Ah merhametli Yakub, bir adamın gırtlığını büyük bir mutlulukla kesersin ama ölmek için doğmuş bir hayvana acırsın, ha?" Penrod sırtüstü yatıp kollarını haç gibi iki yana açtı. "İlk nöbeti sen al. Sonra ben tutarım. Ay iyice yükselene kadar dinlenelim. Sonra yola devam edeceğiz." Gözlerini kapadı ve anında hafif hafif horlamaya başladı.

Yakub, onu uyandırdığında, gece ayazı yün pelerinine sızmıştı, kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Zaman gelmişti. Yakub da hazırды. Hiç konuşmadan kalkıp develerine gittiler, bağlarını çözdüler ve bindiler.

Uyuyan ordunun yaktığı gece ateşleri rehberlik ediyordu. Dumanlar vadide yoğun bir sis yaratıyor ve hareketlerini gizliyordu. Develerin ayaklarından hiç ses çıkmıyordu, yüklerini de iyice bağladıkları için bir tıngırtı gelmiyordu. Kamp yerlerinden geçerken hiçbir nöbetçi

tarafından durdurulmadılar.

Yakub'un tahmin ettiği gibi iki saatte Abu Hamed köyüne ulaşmışlardı. Köye sokulmadılar, ama kokuları köyün köpeklerine eriştiği için hayvanların havlamaları nehirden yankılanarak büyük Nil körfezini kesen eski kervan yoluna kadar gelmişti. Şafak söktüğünde Derviş ordusu epeyce geride kalmıştı.

Ertesi gün öğle sonrasının ortalarında, develerini, gölgesi uzayan küçük bir volkanik tepenin dibine çöktürdüler ve nehir kıyısında biçtikleri otları önlerine koydular. Develer yorgunluklarına rağmen oburca yiyorlardı. İki adam hayvanları dikkatle muayene ettiler, ama tabanlarında önemli bir yara veya bacaklarında şişme olmadığını gördüler.

"Şu ana kadar gayet iyi idare ettiler ama daha önümüzde zorlu bir yolculuk var."

Penrod ilk nöbeti aldı ve geldikleri yolu görebilmek için küçük tepeye tırmandı. Teleskopunu Abu Hamed yoluna doğru yerleştirdi, ama peşlerine düşüldüğünü gösteren bir iz veya bir duman bulutu göremedi. Kendini gizlemek için volkanik taşlardan bir set yaptı ve rahatça arkasına yerleşti. Nil'den ayrıldıklarından beri ilk kez huzurlu hissediyordu kendisini. Akşam serinliğini beklemeye başladı ve güneş ufka inmeden, doğrulup bir kez daha güney ufkunu inceledi.

Bir an için oluşup kaybolan ve sanki aşırı sıcak yüzünden oluşmuş bir gölge oyunu gibi görünen, sarı bir toz bulutu görür gibi oldu. Sonra bulut bir daha belirdi ve küçük sarı bir kuş gibi havada gözden kayboldu. "Kervan yolunda, tam bizim izlerimizin üstünde, yumuşak topraktan toz kalkıyor ve zemin sertleşince, yani lav yataklarına gelince toz kalkmıyor." dumanın neden bir görünüp bir yok olduğunu böyle açıkladı Penrod. "Belli ki sonunda al-Noor'un hafızası yerine gelmiş. Ama bunlar atlı olamaz. Su yok. Buralara sadece develer gelebilir. Derviş ordusunda da peşimize düşecek deve bulunmuyor. Bizim hayvanlarımız en hızlı ve güçlü olanlar."

Tekrar teleskoptan baktı ama tozdan bir şey seçemedi. Hâlâ çok uzaktalar, diye düşündü. En az on iki, on üç kilometre uzakta olmalıydılar. Hemen aşağı koştu. Yakub, onun gelişeni görmüş ve bir sorun olduğunu anlamıştı. Daha Penrod aşağı inmeden, develere semerlerini ve yüklerini bağlamıştı. Penrod kendi semerine atladı ve hayvan sarsıldı, bir yandan böğürüp tükürüyordu. Hayvanın başını kuzeye çevirdi ve tırıs kalkmaya zorladı.

Yakub da yanında gidiyordu. "Ne gördünüz?"

"Bizim geldiğimiz yolda toz bulutu. Develer."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz ki?"

"Hangi at sudan bu kadar uzaklaşabilir?"

"Bu adamlar birini ya da filleri izledikleri zaman hem atlarını, hem develerini kullanır. Avın başında deveye binerler ve onları aynı zamanda su taşımak için kullanırlar. Böylece atlarını da yormadan yanlarında götürmüş olurlar. Sonra, son hamlede atlarına binerler. Atlarının güzelliğini gördünüz. Hiçbir deve onlarla yarışamaz." Omzunun üstünden arkaya baktı. "Eğer bunlar Osman Atalan'ın aggagierleriyse, yarın şafakla birlikte bizi görecekler

demektir."

Gece boyunca ilerlediler. Penrod tulumlardaki suyu saklamayı düşünmüyordu. Gece yarısından az önce, sadece hayvanlara ikişer kova su vermeye yetecek kadar durdular. Penrod yerde gerindi ve boş bir süt kabını ters çevirip yere koyduktan sonra kulağını dayayarak uzaktan gelen toynak seslerini duymaya çalıştı. Bir şey duyamamıştı. Ama buna sevinmedi. Ancak şafak söktüğünde onları görünce ne kadar uzakta olduklarından emin olabileceklerdi. Hiç vakit kaybetmeden ıssız çölde ilerlemeye devam ettiler.

Şafağın ilk yumuşak ışıkları çevreyi görmelerine izin verdiğinde, Penrod yeniden durdu. Su konusunda yine eli bol davrandı ve Yakub'a her deveye iki kova daha su ve yemin kalanını vermesini emretti.

"Bu hızla gidersek akşama tulumlar boşalmış olacak," diye homurdandı Yakub.

"Bu akşam ya Gakdul Kuyuları'na ulaşırız ya da ölürüz. Bırak yeyip içsinler. Böylece yükleri hafifler, bacakları kuvvetlenir."

Kendisi yüz metre kadar geriye yürüdü ve bir kez daha süt kabıyla toprağı dinledi. İlk birkaç dakika bir şey duyamadı ve rahatladı. Ama içinden gelen bir ses vazgeçmemesini söylüyordu. Sonunda duydu, o kadar hafif bir sesteki ki, şafak rüzgârının kayalara çarpmasıyla çıkan sesle karıştırılabilirdi. İşaret parmağını tükürükle ıslatıp havaya tuttu. Hiç rüzgâr yoktu.

Başını yeniden süt kabına eğdi, ellerini kulağının etrafına kapadı ve gözlerini yumdu. Önce sessizlik oldu. Derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. Bir hışırtı duyuyordu. Sanki bir sukabağına ince kum dökülüyormuş veya yanında uyuyan sevdiği kadın hafifçe nefes alıyormuş gibiydi. O anda bile birden Rebecca'nın hayali canlanmıştı gözünde, öylesine genç ve güzel, altın gibi saçları her ikisinin bedenini kaplamış durumda. Kafasından bu hayali kovdu ve kalkıp develerin yanına gitti. "Arkamızdalar," dedi sakın bir tavırla.

"Ne kadar uzaktalar?" diye sordu Yakub.

"Güneşin ilk ışıklarıyla net bir şekilde görebileceğiz." İkisi birden doğuya doğru baktılar. Güneş, uzak bir tepenin üstündeki nimbus bulutuyla örtülmüş, yaşlı bir azizin parçalanmış başı gibi görünüyordu.

"Tabi ki onlar da bizi net olarak görecek." Yakub'un sesi boğuk çıkmıştı, öksürerek gırtlaklarını temizledi.

"Gakdul Kuyuları'na ne kadar kaldı?" diye sordu Penrod.

"Yarım günden biraz fazla. Çok uzak. O atlarla bizi kaynaklara varmadan epey önce yakalarlar."

"İlersi nasıl? Onları atlatabileceğimiz bir yer var mı?"

"Tirbi Kebir'e yaklaşıyoruz," dedi Yakub ileriye göstererek. "Oraya Büyük Mezarlık denmesinin iyi bir nedeni var." Körfezi kısa yoldan kat ederken en tehlikeli yer orasıydı. Otuz kilometrelik bir tuzla tavasıydı. Yüzeyi hiç pürüzsüz bir cama benziyordu, ne bir girinti, ne bir tümsek vardı ve kervan yolunun geri kalanından çok farklıydı. Tüm sınırlarında, yüzyıllardır yollarda can vermiş insan ve deve kemikleri bulunurdu. Dik gelen

öğle ışınlarının altında, dört bir yandan ve kilometrelerce uzaktan görünecek şekilde parlıyordu tuz kristalleri. Bu beyazlığın ortasındaki bir deve de her taraftan görünürdü. Ayrıca yansıyan güneş ışınları, tüm canlıları ağır ateşte pişer gibi kızartırdı.

"Önümüzde başka yol yok. Devam etmek zorundayız." Develerle tuzla tavasını geçmeye koyuldular. Suya ve yemeğe doymuş olan hayvanların adımları güçlüydü. Güneş yükseldikçe gökyüzü, Romalıların ateş tanrısı Vulkan'ın ocağında kızdırılmış metal bir kalkan gibi kor halini almıştı. Penrod derisindeki nemin emildiğini ve kafasının adeta piştiğini hissediyordu. Eliyle semer torbasını karıştırıp daha önceden çok incecik, güneşi yansıtmayacak kadar dar, yatay göz delikleri açmış olduğu kıvrık bir fildişi ucu bulup başına geçirdi. Bunu Claving ve Sabine tarafından yazılmış, Arktik seyahat adlı bir kitaptaki resimde görmüştü. Kar fırtınalarında önlerini görerek yürüyebilmek için, aynı şeyi Grönland'da yaşayan eskimolar balina kemiğinden yapıyorlardı.

Üvendirelerle yönettikleri develer, Arapların "Rüzgârı içmek" tabir ettikleri bir yürüyüşle gidiyor, uzun adımlarla kilometreleri geride bırakıyorlardı. Birkaç adımda bir ya Penrod ya Yakub dönüp geriye bakıyordu.

Düşmanın ortaya çıkışı şok edici bir hızla gerçekleşti. Bir an önce arkalarındaki tuzla boştu ve en küçük bir yaşam belirtisi yoktu beyazlığın üstünde. Bir an sonra ise, Dervişler çakıl tepelerinin arasında belirivermişlerdi. Güneş ışığının garip oyunları yüzünden bir illüzyon ortaya çıkıyor ve aradaki mesafe kısalıyordu. Henüz birkaç kilometre uzakta olmalarına rağmen, o kadar yakın görünüyorlardı ki Penrod her birini tek tek seçebildiğini sandı.

Yakub'un tahmin ettiği gibi develere binmişlerdi, yük develerine. Savaşçılar iyice şişkin su tulumlarının ortasında oturuyordu. Her birinin ardında uzun bir ipe çektiği atı geliyordu. Osman Atalan baştaki devedeydi. Yüzünün alt kısmını türbanıyla örtmüştü, ama semerde oturuşu onu diğerlerinden ayırt ediyordu. Başı yukarıda, omuzları gururla dimdikti. Yanında ise al-Noor geliyordu. Penrod öndeki çiftin ardından gelen altı savaşçı daha saydı. İki tarafa doğru eşit mesafede yayılmış durumdaydılar. Ateş etseler sesini duyamayacakları kadar mesafe vardı daha aralarında.

Savaşçılar, hiç telaş belirtisi göstermeden develerden indi. İki adam develeri idare ediyor, dizginlerini tutuyordu. Osman ve adamlarından her biri birer at aldılar ve atları suladılar. Sonra savaşçılar kolanları sıktı ve eyerlere atladılar. Bütün değiş tokuş, ancak bir Kızıldeniz dalgıcının derinlerdeki bir mercan rölyefinden istiridye çıkarmak üzere nefesini tutup dalması kadar sürmüştü. Sonra atlılar bir araya toplandı ve ürkütücü bir hızla parlak tuzla yüzeyinde ilerlemeye başladı.

Penrod ve Yakub semerlerinde öne eğilmişler kalçalarının destek hareketleriyle hayvanlarını son hız koşturuyorlardı. Develer uzun bacaklarıyla dörtnala kalkmıştı. Birkaç kilometre boyunca aradaki farkı koruyarak gittiler. Sonra Hulu Mayya, Osman'ın krem rengi kısrağı adımlarını açtı. Rüzgârda altın rengi yelesini ve kuyruğunu dalgalandırarak soluk bir hayalet gibi geliyordu.

Penrod hiçbir devenin bu atla başa çıkamayacağını görmüştü ve Osman'ın uygulayacağı taktiği biliyordu. Arkalarından yaklaşıp develerin diz ardı kirişlerini kesecekti. Buna karşı bir plan oluşturmaya çalıştı. Kısrağı vuracak şanslı bir mermiye güvenemezdi. Belki bunu yapmak yerine yaklaşmasına izin vermeliydi. Daha sonra beklenmedik bir anda dönüp Osman'ı şaşırtmalı, devesinin ağırlığı ve yüksekliği ile kısrağı devirmeyi denemeliydi. Böyle bir çarpışma kısrağı devre dışı bırakabilirdi. Aslında, böyle bir planın boşuna olduğunu biliyordu, kısrak sadece hızlı değil çevik ve akıllıydı da. Osman da muhtemelen en yetenekli Derviş binicisiydi. Yapacağı herhangi bir hantal atak, sadece alay konusu olabilirdi. Eğer uzak bir ihtimalle atı sakatlamayı basarsa bile geri kalan Beja savaşçıları anında uzun palalarıyla başlarında biterdi.

Osman'ın yüzünü örten türban uçtuğu için Penrod artık yüzünün bütün ayrıntılarını görebiliyordu. Uzun sakalının lüleleri kısrağın hızı yüzünden geriye doğru gitmişti. Bakışları Penrod'un yüzüne kenetlenmişti.

"Abadan Riji!" diye bağırdı Osman. "Bu bizim anımız. Alnımıza yazılmış."

Penrod dizinin altından Martini-Henry tüfeğini çekti ve semerde yarım döndü. Devenin dengesini bozmadan tam olarak dönüp düşmanıya yüz yüze kalmasına imkân yoktu. Tüfeği bir tabanca gibi sağ elinde döndürdü ve nişan almaya çalıştı. Deve altında sallanıp sarsılıyor ve tüfeğin namlusu çalgınca daireler çiziyordu. Sağ kolunun kasları gerilmiş ve acımaya başlamıştı. Kolunu daha fazla tutamadı ve ateş etti. Geri tepme yüzünden bileği sarsılmış ve tetik emniyeti parmaklarını sıkıştırmıştı. Merminin gidişini izleyemedi. Osman'ın cevabi kahkahası doğal ve gevrekli. Çok yakın oldukları için sesi nal seslerini ve rüzgârı bastırıyordu.

"Silahını yerine koy. Bizler kılıçla savaşırız, sen ve ben." Kısrağı o kadar yakına gelmişti ki Penrod ağzındaki gemin kenarından fışkıran beyaz köpükleri görebiliyordu. Osman'ın geniş ağızlı palasının kını sol dizinin altında sıkıştırılmış durumdaydı. Eğilip palasını çekti ve Penrod boyunu görsün diye havaya dikti. "Bir erkeğin silahı budur işte."

Penrod, onun meydan okuyuşuna karşılık vermek ve kılıçla dövüşmek için güçlü bir arzu duydu. Ama ortada şan ve şereften daha fazla şey olduğunu biliyordu. Ülkesinin ordusunun kaderi, Hartum kenti ve duvarlarının ardındaki her şey -Rebecca Benbrook da dahil- bu yarışın sonucuna bağlıydı. Görev duygusu kahramanlıktan kaçınması gerektiğini söylüyordu. Boş fişek kabını tüfeğinden çıkardı ve yeni bir fişek yerleştirdi.

Mekanizmayı kapattı, ama dönüp Osman'a ateş edemedi, Yakub telaşlı bir sesle bağırdı. Ona bakan Penrod, semerde ayağa kalkmış çalgınca bağırarak ileriye gösterdiğini gördü.

Yakub'un gösterdiği yöne bakınca kalbi sıkıştı. Tuzla tavasının beyaz parıltısında develeriyle hızla gelen adamlar vardı. Hiç kuşkusuz niyetleri dövüşmekti. Kaç kişi acaba diye merak etti. Beyaz toz bulutları arasında bunu kestirmeye imkân yoktu. Belki yüz, belki daha fazla diye düşündü ama kimdi bunlar? Arap değildiler. Orası kesindi. İçinde bir umut belirdi. Hiçbiri giymemişti ve sakallı da değildiler.

Birbirlerine doğru ilerlemeye devam ettiler ve Penrod, adamların haki tuniklerini ve süngerli miğferlerinin belirgin yapısını seçmeye başladı. "İngilizler!" diye bağırdı sevinçle. "Stewart'ın Deve Birlikleri'nin öncü grubu."

Penrod dönüp arkasına baktı. Osman üzengilerin üstünde kalkmış gelenlere bakıyordu. Arkasındaki savaşçıları da dizginleri çekmiş şaşkın şaşkın duruyorlardı. Penrod tekrar ileri baktı ve Deve Birlikleri komutanının dur emri verdiğini gördü. Askerleri hayvanlarından iniyor ve klasik kale nizamını oluşturmak üzere hayvanlarını çökertiyordu. İşlerini başarıyla tamamladılar. Develer geçilmez bir duvar oluşturacak biçimde çöktü ve her birinin ardına süngü takılmış tüfeği ile bir asker yerleşti. Güneşten yanmış olsa da, nispeten beyaz olan yüzleri tıraşlı ve sakindi. Penrod nefesini kesen bir gurur duydu. Bu adamlar kendi yoldaşlarıydı, dünyanın en güzel ordusunun askerleriydi.

Türbanını başından çekip yüzünü açtı ve sonra kumaşı başının üstünde sallamaya başladı. "Ateş etmeyin! İngilizim. Ben İngilizim!" Öndeki askerlerin başında duran subayı görüyordu, adam kılıcını çekmiş vaziyette bir adım öne çıktı ve büyük bir dikkatle baktı. Artık aralarında sadece yüz elli adım mesafe vardı. "Ben bir İngiliz subayıyım."

Subay kılıcıyla belirli bir hareket yaptı ve Penrod verdiği emrin çavuşlar ve rütbesiz erler tarafından tekrarlanışını duydu. "Ateş etmeyin! Rahat! Ateş etmeyin!"

Penrod tekrar geri dönüp bakınca Osman'ın iyice yaklaşmış olduğunu gördü. Her ne kadar adamları hâlâ şaşkın görünüyorsa da, o tek başına bir İngiliz birliğine meydan okuyordu.

Penrod tüfeğini bir kez daha kaldırdı ve Osman'ın kısırağına nişan aldı. Onu durdurabilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Artık aralarında ancak üç at boyu mesafe kalmıştı ve dörtnala koşan devenin sırtındaki hareketli durumda bile Penrod'un tüfeği hayli öldürücü bir etki yapardı. Yine de, eğer adama nişan alırsa bu Osman'ı yıldırılmayacaktı. Fakat Penrod da onu iyi tanımıştı ve kısırağını tüfeğin önüne atmayacağını biliyordu.

Osman dizginleri çekti, yüzü öfkeden kararmıştı. "Senin hakkında yanılmışım korkak," diye bağırdı.

Penrod da öfkesinin arttığını hissediyordu. "Başka sefere," diye söz verdi.

"Bunun için Allah'a dua edeceğim." İngiliz birliğine atmış metre kala Osman döndü. Kısırağı tırısı kaldırmış ve adamlarına doğru gitmeye başlamıştı.

Birlik, Penrod'un geçebilmesi için açıldı. Penrod, subayın yanına gitti ve yere atladı.

"Günaydın binbaşı." Selam durdu ve Kenwick hayretle ona baktı. "Ballantyne her zaman garip yerlerde ortaya çıkıyorsun. Kendini vurdurabilirdin."

"Oysa sizin gelişiniz tam zamanında oldu."

"Biraz sıkıntılı bir durumda olduğunu fark ettim. Peki hangi şeytan attı seni bu çölün ortasına?"

"General Gordon'dan General Stewart'a mesaj getirdim."

"O zaman şanslısın. Bir ileri koluz. General Stewart, ana kuvvetlerle birlikte bir saat gerimizde." Çökmüş develere ve adamlara baktı. "Ama öncelik önceliktir. Arkandan gelen

Derviş kimdi?"

"Emirlerden biri. Osman Atalan diyorlar, Beja kabilesinin başı."

"Vay canına! Onu duymuştum. Neresinden baksan bela herifin teki. Biz onun icabına bakarız." Sıranın önüne doğru yürüdü. "Başçavuş! O adamı vurun."

"Efendim!" Başçavuş muhteşem bıyıkları olan iriyarı bir adamdı. En iyi nişancılarından ikisini seçti. "Webb ve Rogers, şu Derviş'i vurun."

İki asker ihtırlmış develerin üstüne abanıp nişan aldı. "İstedığınız zaman ateş edebilirsiniz," dedi başçavuş.

Penrod nefesini tuttuğunu fark etti. Rütbe farkı gereği, Kenwick'in kararına karşı koyamazdı. Ama Kenwick'in bir emiri bu şekilde vurmaması için belli belirsiz bir arzu duyuyordu. Waterloo'da, Wellington keskin nişancılarına asla Bonapart'a ateş etmeleri emri vermemiştir.

Askerlerden biri ateş etti ama Osman giderek uzaklaşıyordu ve aralarındaki mesafe şimdiden beş yüz metreyi bulmuştu. Kısarak kuyruğunu çeçe sineği kovar gibi salladığına göre, mermi yakından geçmiş olmalıydı.

Ama Osman Atalan dönüp bakmaya bile tenezzül etmemiştir. Aksine atını kasten yavaşlatmıştı. İkinci asker de ateş etti ve bu kez yerden bir toz bulutu kalktı. Mermi yine çok yakından geçmişti. Osman kısrağıyla uzaklaşmaya devam ediyordu. Adamlar birer el daha ateş ettiler. O arada o menzilden çıkmıştı bile.

"Ateşi kesin başçavuş," diye tersledi adamı Kenwick. Sonra, Penrod'a alçak sesle, "Şanslı kerata," dedi, cılız bir tebessüm vardı yüzünde. "Ama adamın soğukkanlılığına hayran olmamak da elde değil".

"Yakında hepsinin ustalıklarını görme fırsatımız olacak," dedi Penrod.

Kenwick, ona bir baktı, sesindeki kınamayı algılamış gibiydi. "Sportmence bir yorum Ballantyne. Yine de, ben insanın düşmanına aşırı saygı göstermesinden yana değilim. Buraya onları öldürmek için geldiğimizi unutmamamız gerekiyor."

Ya da tersi, diye düşündü Penrod ama bir şey söylemedi.

Uzaktan Osman Atalan'ın savaşçılarıyla buluşup güneye, Abu Hamed'e doğru yola çıkışını izlediler.

"Şimdi," dedi Kenwick. "General Stewart muhtemelen seni gördüğüne sevinecek."

"Ya da aksi olacak efendim." Bu kez Penrod düşüncelerini yüksek sesle dile getirmişti.

Kenwick mesaj defterine bir şeyler karaladı ve sayfayı koparıp Penrod'a uzattı. "Ortalıkta bu kılıkta dolaşırsan casus diye vurabilirler. Genç

Stapleton'u da yanına katacağım. Lütfen General Stewart'a iyi ilerleme kaydettiğimizi ve şu Osman dostumuz dışında, düşmanla başka bir temasımız olmadığını ilet."

"Binbaşı lütfen bu mutlu durumun devam edeceği hissine kapılmayın. Son birkaç gündür muazzam bir Derviş ordusu ile birlikte yolculuk diyordum. Hepsi buraya geliyor."

"Kaç kişilik bir ordu?" diye sordu Kenwick.

"Kesin olarak söylemek zor efendim. Sayılamayacak kadar çocuklar. Yine de, otuz ile elli bin kişi arasında olduğunu söyleyebilirim."

Kenwick keyifle ellerini ovuşturdu. "Yani, önümüzde birkaç ilginç gün olduğunu söylüyorsun."

" Bundan emin olabilirsiniz efendim."

Kenwick, genç bir asteğmeni çağırttı, bu rütbeli subayların en düşük kademesiydi. "Stapleton, Yüzbaşı Ballantyne ile geri dön ve onu hatlardan geçir. Sakın kendini veya onu vurdurtayım deme."

Percival Stapleton, Penrod'a huşu içinde bakıyordu. En fazla on yedi yaşındaydı ve taze yüzü bir köpek yavrusu gibi hevesli bir ifadeye sahipti. Üçü tekrar eski kervan yoluna çıktılar. İlk birkaç kilometre boyunca Percy, kahraman bir askerle birlikte olmaktan ötürü aptallaşmış gibiydi. Yüzbaşı Ballantyne Victoria Haçı sahibiydi ve onunla yan yana gitmek, on altı aylık askerlik yaşamının doruk noktasıydı. Sonra cesaretini iyice topladı ve yüzbaşıya birkaç saygı dolu övgü sözü ve soru yöneltti. Penrod arkadaşça bir havada cevap verince çok sevinmiş ve rahatlayıp gevezelik etmeye başlamıştı. Penrod ise onu değerli bir bilgi kaynağı olarak görmüş ve özgürce konuşması için cesaret vererek kısa zamanda alayla ilgili en önemli dedikoduları öğrenmişti. Percy alayıyla gurur duyuyordu ve ilk kez harekete geçeceği için sevinçten adeta deliriyordu.

"Herkes General Stewart'ın iyi bir asker olduğunu, hatta ordunun en iyi generallerinden biri olduğunu biliyor," diye ciddi ciddi anlatıyordu. "Emrindeki bütün askerler de İngiltere'nin en iyi, en seçkin birliklerinden geliyor. Ben el bombası atan ikinci birliktenim." Sanki bu kadar şanslı oluşuna inanamıyormuş gibi konuşuyordu.

"Acaba bu yüzden mi General Gordon, Hartum'da onca zamandır gelişinizi bekliyor?" diye ustalıkla iğneledi çocuğu, Penrod.

Percy dikleştii. " Gecikme generalin suçu değil. Birlikteki her asker çakı gibi ve dövüşmeye hazır." Penrod bir kaşını kaldırdı ve çocuk heyecanla anlatmaya devam etti. " Londra'daki politikacılar Wadi Halfa'dan ayrılmakta acele ettirdikleri için takviyenin bize ulaşmasını Gakdul'da beklemek zorunda kaldık. Bin kişiden azdık, develerimiz de yetersiz gıda yüzünden zayıf ve hastaydı. Düşmanla karşılaşacak durumda değildik."

"Peki şimdiki durum ne?"

"Wadi Halfa'daki takviye kuvvetleri ancak iki gün önce gelebildi.

Hayvan yemi, yeni develer ve bol erzak getirdiler. General hemen ilerleme emri verdi. Artık yeterince askerimiz var," dedi Percy gençliğin verdiği aşırı güvenle.

"Yani kaç asker?" diye sordu Penrod.

"Nerdeyse iki bin."

"Orda kaç tane Derviş var biliyor musun peki?" diye merakla sordu Penrod.

"Eh vardır işte biraz, merak dahi etmiyorum. Biz İngiliziz, farkı görmüyor musunuz?"

"Tabii öyleyiz." Penrod gülümsüyordu. "Başka bir şey demeye gerek yok değil mi?"

Önlerindeki tepeyi de aştılar ve ana birlik karşlarına çıktı. Kale nizamında ilerliyorlardı, yük develeri ortadaydı. İki binden çok fazla gibi görünüyorlardı. Düzgün bir şekilde, belli bir hızla yol alıyorlardı ve belli ki sıkı bir komuta altındaydılar.

Üniformalı Percy'nin yolu açmasıyla, gözcüler kale nizamına katılmalarına izin verdi. Ön sıranın hemen arkasında hayvanlara binmiş subaylar vardı. Penrod, General Stewart'ı tanıdı. Daha önce Wadi Halfa'da görmüştü ama tanıştırlmamıştı. Yakışıklı bir adamdı. Semerde dimdik oturuyor, etrafa bir güven ve hâkimiyet hissi veriyordu. Penrod yanındaki adamı daha iyi tanıyordu. Bu, Deve Birlikleri'nin baş istihbarat subayı Binbaşı Hardinge'ydi. Penrod'u işaret ederek generale bir şeyler söyledi. Stewart, Penrod'un bulunduğu yere bakarak başını salladı.

Hardinge yaklaştı. "Ah Ballantyne, geleneksel kötü peni."

"Peni artık en azından bir şilin ediyor efendim. Hartum'dan, General Gordon'dan mesaj getirdim."

"Sahi mi söylüyorsun? Eh bu bir gine eder. Gel benimle. General Stewart, seni gördüğüne memnun olacak." Hayvanların üstünde yan yana ilerlediler.

General Stewart, Penrod'a devesinin yanına yaklaşması için eliyle işaret etti. Penrod selam durdu. "Yüzbaşı Penrod Ballantyne. 10. Süvari Alayı. Hartum'dan, General Gordon'dan mesaj getirdim."

"Gordon hâlâ hayatta mı?"

"Hem de nasıl efendim."

Stewart, onu dikkatle inceliyordu. "Doğrulamana sevindim. Mesajı Hardinge'ye verebilirsin."

"Efendim, General Gordon, Mehdi'nin eline geçmemesi için yazılı mesaj göndermedi. Sadece sözlü olarak bildirebilirim."

"O halde en iyisi doğruca bana söyle. Hardinge not alabilir. Evet anlat."

"İlk görevim efendim, size düşmanın savaş gücü hakkında bilgi vermek, çünkü bu konuda bilgimiz var."

Stewart dikkatle dinledi, semerin üstünde öne eğilmişti. İnce yapılı bir adamdı, güneşten yanmıştı ve bakışları sağlam ve zekiceydi. Penrod Hartum'un savunmasıyla ilgili bilgi verirken hiç sözünü kesmedi. Penrod raporunun birinci kısmını az ve öz konuşarak tamamladı. "General Gordon otuz gün kadar daha dayanabileceğini tahmin ediyor. Ancak gıda stokları yaşamsal düzeyin altına inmiş durumda. Nil'in su seviyesi de hızla düşüyor ve savunma o anlamda zayıflıyor. Özellikle vurgulamamı istedi efendim, her geçen gün tehlike ve risk biraz daha artıyor."

Stewart gecikme ile ilgili bir açıklama yapmaya çalışmadı. O doğrudan harekete geçen bir adamdı, mazeretler beyan eden biri değil. "Anlıyorum," dedi sadece. "Devam et lütfen."

"Kenti savunabildiği sürece, General Gordon Mukran Kalesi'ne gece ve gündüz, devamlı Mısır ve Büyük Britanya bayraklarını çekecek. Teleskopla bakılırsa bayraklar Shabluka

Boğazı'ndan görülebilir."

" Umarım kısa zamanda kendi gözlerimle görürüm." Stewart başını salladı. Penrod'u dikkatle dinlediği halde gözleri hep meşguldü, güneye doğru ilerleyen birliğini gözden geçiriyordu devamlı olarak.

" Kentten buraya gelirken düşmanın ortasından geçtim. Eğer yararlı bir bilgi olacağını düşünürseniz size tahminlerimi anlatabilirim generalim."

"Dinliyorum."

"Derviş ordusunun öncü birliklerinin başında Emir Salida var, Jaalin kabilesinden. Kızıl sancağının altında muhtemelen on bin savaşçı bulunuyor. Jaalinler Sudan'ın en kuzeyinde yaşayan kabileler. Salida atmışlarının sonunda bir adam ama ciddi bir ünü var. Merkezdeki komutan ise, Beja Emiri Osman Atalan." Stewart bu adı duyunca gözlerini kıstı. Belli ki daha önce de duymuştu. "Osman da Hartum kuşatmasına yaklaşık yirmi bin adamıyla geliyor. Ellerinde Mısırlılardan ele geçirdikleri Martini-Henry tüfekleri var ve çok miktarda da cephaneye sahipler. Eminim siz de biliyorsunuz, Dervişler yakın dövüşü ve pala kullanmayı tercih ediyorlar."

"Silahlar?"

"Omdurman'da ellerinde Nordenfelt'ler, Krupp'lar ve de büyük ölçüde mühimmat olduğu halde, kuzeye ordunun bu kanadını getirmediğini gördüm."

" Arapların savaş eğilimleri konusunda deneyimli olduğunu biliyorum Ballantyne. Sence bizimle nerde karşılaşacaklar?"

"Ben sizi sudan uzak tutmak isteyeceklerine inanıyorum efendim," diye cevap verdi Penrod. Çölde her şey eninde sonunda buna dayanıyordu. " Bundan sonraki su kaynakları Abu Klea'da. Orda kuyular seyrek ve suları hafif acı ama yine de kullanmanızı engellemeye çalışacaklar. Kuyulara giden alan oldukça taşlık. Zannederim orda savaşmak isteyecekler, muhtemelen siz dar boğazı geçip açık alana çıktığınız zaman."

Hardinge bir harita uzattı. Stewart haritayı aldı ve semerin üstüne yaydı. Penrod da onunla birlikte görece kadar yaklaşmıştı.

"Saldıracaklarını düşündüğün noktayı göster bana," diye emretti Stewart.

Penrod gösterince Stewart bir süre o noktayı inceledi. "Bu gece Tirbi Kebir'in kuzey ucunda ordugâh kurup gecelemeyi planlamıştım." Parmağını o noktaya götürdü. "Ama şimdi bu yeni bilgiler ışığında yola devam etmek ve o taşlık bölgeye karanlık çökmeden varmak daha iyi olacak gibi geliyor. Böylece sabaha kadar yerleşme şansımız olur."

Penrod yorum yapmadı. Ona fikri sorulmamıştı. Stewart haritayı katladı. "Teşekkürler yüzbaşı. Sanırım Binbaşı Kenwick'in yanında öncü birliğe katılman çok yararlı olacaktır. Tekrar oraya dönüp kendisine katıl."

Penrod selam verdi ve tam dönerken Stewart arkasından seslendi "Kenwick'e katılmadan önce gidip levazım subayını gör. Kendine güzel bir üniforma al. Burdan bakınca pis bir Derviş'e benziyorsun. Biri seni vurmaya kalkabilir."

Sabahın ilk ışıklarında, Osman Atalan ve Salida, Abu Klea'nın yanmış tepelerinin en üst noktasında oturuyordu. Bu avantajlı noktadan taşlık bölgeyi olduğu gibi görüyorlardı. Yere ince bir yün battaniye serip oturmuşlar, sırtlarını da siyah bazalt kayasının ejderha biçimli çukurtmasına dayamışlardı. Aynı kayanın neredeyse tıpatıp eşi de karşı tarafta vardı. Aralarındaki en dar yerin uzunluğu dört yüz adım kadardı.

Jaalin Emiri Salida, Osman'ı on yedi yaşında bir delikanlıyken tanımıştı ilk kez. O yaştaki Osman, babasının akıncılarıyla birlikte doğudan Jaalin bölgesine girmişti. Salida'nın savaşçılarında altısını öldürmüşler ve en güzel develerinden atmış beş tanesini almışlardı. Osman o seferinde ilk kez adam öldürmüştü. Bejalar ayrıca on iki Jaalin kızını ve delikanlısını da kaçırmışlardı, ama Salida'nın gözünde develerin kaybı yanında onlar önemsizdi. O zamandan beri, yani yirmi yıldır aralarındaki kan davası şiddetle sürüyordu.

Ancak, Kutsal Mehdi, Sudan kabilelerini kâfirlere karşı cihada çağırınca, Osman ve Salida aynı kamp ateşi etrafına oturmuş ve aynı çubuğu paylaşmışlardı. Cihat zamanında, tüm kişisel davalar önemsizdi. Ortak düşmana karşı birleşmişlerdi şimdi.

Bir köle kız aralarına nargile koydu. Gümüş bir maşayla kil bir kaptan aldığı kor halindeki kömürleri dikkatle kâsedeki tütünlerin tepesine yerleşirdi. Sonra fildişi ağızlıktan üfleyerek alevleri canlandırdı. Güçlü duman yüzünden öksürerek, ağızlığı Salida'ya uzattı, yaşına duyulan saygının bir göstergesiydi bu. Salida dumanı çekerken, uzun cam kabın içindeki su fokurdadı, sonra Salida dumanı ciğerlerinde tutarak ağızlığı Osman'a uzattı. Mehdi tütün içilmesini yasaklamıştı, ama o Omdurman'daydı ve Omdurman çok uzakta kalmıştı. Keyifle nargile tüttürerek savaş planlarını tartışılır. Geride sadece kül kaldığında diz çökerek sabah namazını kılmaya hazırlandılar.

Sonra kız bir nargile daha hazırladı ve şeyhler ara ara gelip düşmanın yerleşimi ve kendi konumları hakkında bilgi verdiler.

"Allah aşkına, Şeyh Harun'un birliği yerini aldı," diye rapor verdi biri.

Salida sarkık, güneş çilleriyle dolu gözkapaklarının altından Osman'a baktı. "Harun iyi bir savaşçıdır. Emrinde iki bin adamı var. Onu İradide dün akşam akbabanın tünediği yere yerleştirdim. Böylece düşman düzlüğe girdikten sonra arkadan saldırabilecek."

Kısa bir aradan sonra, ikinci dereceden başka bir şeyh tırmandı keskin kayalığın tepesine. "Allah ve Kutsal Mehdi adına, kâfirler öncü birliklerini yolladı. Altı askerlik bir devriye kolu dar geçitin çıkışını kontrol etti. Uzun borularıyla kuyuların başındaki palmiyelerden etrafa baktılar ve geri gittiler. Emrettiğiniz gibi Yüce Emir, onlara dokunmadan dönmelerine izin verdik."

Güneş doğduktan bir saat sonra son rapor da geldi, tüm Derviş kuvveleri belirlenen yerlere yerleşmişti.

"Düşmandan ne haber?" diye sordu Salida paslı, yüksek tonlu sesiyle.

"Henüz kampları bitmedi." Ulak başıyla uzun, taşlık açıklığı işaret ediyordu. Salida, Osman'a kolunu uzattı ve can düşmanı, yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

Eklemleri mafsal iltihabı yüzünden şişti ama bir kez eyerin üstüne yerleştikten sonra genç bir savaşçı gibi hayvanı sürüp kılıç sallardı. Sabah ışıklarıyla siluetlerinin görünmesini istemeyen Osman dikkatle yaşlı adama yardım etti ve kayanın ucuna gidip aşağı baktılar.

Kâfir kampı üç kilometreden daha yakın bir alana yayılmıştı. Askerler, önceki akşam kampın etrafını dikenli çit ve çalılarla çevirmişti. Her zamanki gibi kamp kare biçimindeydi. Dört köşesine birer Nordenfelt tüfeği yerleştirilmişti, böylece kampın dış duvarları korunabilecekti.

"Şunlar nedir?" Salida Frenklerle hiç çarpışmamıştı. Yüzlercesini kendi elleriyle doğradığı için Türkleri iyi tanırdı. Ama bu iri, kırmızı suratlı adamlar farklı bir türdü. Onların yöntemleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bunlar çok hızlı ateş eden tüfekler. Ot biçer gibi insan biçiyorlar ısınıp tıkanana kadar. Ağızlarını kapatmak için cesetlerle beslemek gerekiyor."

Salida gıdaklar gibi güldü. "Bugün onları iyice besleriz o zaman." Eliyle geniş bir yay çizdi. "Ziyafet hazır. Sadece onurlu konukları bekliyoruz."

Tepeler, vadiler ve dar sel yatakları kıraç ve ıssız görünüyordu fakat aslında on binlerce at ve adam doluydu, kalkanlarının ardına oturmuş bir avcı sabrıyla bekliyorlardı.

"Peki şimdi ne yapıyor bu kâfirler?" Salida düşman kampına bakarak büyük bir merakla sormuştu bunu.

"Saldırmaya hazırlanıyorlar."

"Burda onları beklediğimizi biliyorlar mı?" diye sordu al-Salida. "Nasıl bilebilirler ki?"

"Aramızda bir casus vardı. Bir Ferenghi subayı. Zeki ve kurnaz bir kâfir. Bizim tatlı ana dilimizi konuşuyor ve bir peygamberin oğluymuş gibi aramıza sızıyor. Berber'den kuzeye kadar bizimle gelmiş. Elbette insan sayımızı da biliyor, niyetimizi de, sonra da kâfir kampına geçti."

"Adı ne? Sen onun hakkında bu kadar şeyi nasıl öğrendin?"

"Adı Abadan Riji. El Obeid'de beni nerdeyse mezara götürecek bir yara açmıştı bedenimde. Can düşmanım o benim."

"O zaman niye öldürmedin?" diye sordu al-Salida makul bir ses tonuyla.

"Yılanbalığı gibi kaygan. İki kez parmaklarımın arasından sıyrılıp kaçmayı başardı," dedi Osman. "Ama o dündü. Bugün ise bugündür ve güneş batmadan ceset saymaya doyacağız."

"Kâfirler bugünkü muharebeyi kaybetmeyebilir," diye itiraz etti Salida.

"Bak!" Teleskopunu al-Salida'ya uzattı Osman. Yaşlı adam aleti ters tuttu ve yanlış mercekten baktı. Bomboş bir gökyüzünden başka bir şey göremediği halde vakarını yitirmemişti. Osman, onun bu kâfir oyuncaklarından pek anlamadığını bildiği ve utanmasını istemediği için, İngiliz kampını anlatmaya başladı.

"Bak, levazımlar nasıl da cephane yığıyorlar."

"Aman Allah, haklısın," dedi Salida ve teleskop yanlış bir açıya doğru yöneldi.

"Görüyor musun nasıl Nordenfelt'leri getiriyorlar?"

"Kutsal Mehdi adına, doğru söylüyorsun." Salida teleskopun piring kenarını gözünden uzaklaştırdı ve görebilmek için ovalar gibi yaptı.

"Bak, askerler hayvanlarına biniyor ve borular çalınıyor."

Al-Salida ilk kez arada mercek olmadan baktı ve düşmanı net biçime gördü. "Mehdi aşkına, haklısın!" dedi. "Topyekûn geliyorlar."

İngilizlerin kamptan çıkıp ilerleyişini izlediler. Düzenli saflar haline, kare biçimini bozmadan ilerliyorlardı. Temkinli bir şekilde taşığın ağzına yaklaştılar, safların arası hiç bozulmamıştı. Disiplin ve düzenleri, Osman'la Salida gibi adamlar için bile ürperticiydi.

"Artık geri dönüşleri yok. Ya suyu yarıp geçecekler ya da öteki ordular gibi çöl tarafından yutulacaklar."

"Onları çöle bırakmayacağım," dedi Salida. "Kılıçlarımızla haklarından geleceğiz." Osman'a döndü. "Sarıl bana sevgili düşmanım," dedi yumuşak bir sesle. "Ben yaşlı ve yorgunum. Bugün ölmek için güzel bir güne benziyor."

Osman, onu kucakladı ve solgun yanaklarından öptü. "Eğer ölürsen, inşallah kılıcın elinde ölürsün." Ayrıldılar ve adamlarının atlarını tutarak beklediği düzlüğe indiler.

Penrod her iki yanlarında yükselen siyah kayalıklara baktı. Cehennem çukurundan çıkmış kül yığınları gibi kıraçtılar. Kayalık araziye girdikçe şekilleri bozuluyordu. Ama kare şeklindeki kale nizamının yanlarında hiç boşluk oluşmamıştı. Penrod dikkatle kayalıkları inceledi. Hiç yaşam belirtisi yoktu, ama bunun bir illüzyon olduğunu biliyordu. Yakub'a bir göz attı. "Osman Atalan burda," dedi.

"Evet Abadan Riji." Yakub gülümsedi ve sağ gözü titredi. "O burda. Havada ölümün tatlı kokusu var," dedi ve derin bir nefes aldı. "Bunu tatlı kadın kokusundan bile daha çok seviyorum."

"Şehvetli ve kana susamış Yakub, sadece sen, aşkla savaşı aynı cümlede kullanırsın."

"Ama Efendi, onların ikisi aynı şeydir zaten."

Dar geçitte ilerlemeye devam ettiler. Korku ve heyecan mest edici bir şarap gibi damarlarında dolanıyordu Penrod'un. Etrafını çevreleyen dürüst ve onurlu yüzlere bakıp onlarla birlikte olduğu için gurur duydu. Sessiz emirler ve yanıtlar vatanına ait, bildik aksanlarla alınıp veriliyordu, o kadar farklıydılar ki, bilmeyen ayrı diller sanabilirdi. İskoç Yaylalarının sesleri ve batıya ait kırsal bölgelerin aksanları, Galler, Emerald Adası, York ve Kent, Geordies, Cockney aksanları ve Eton'la Harrow'un seçkin aksanı.

"Bu geçitin öteki ucunda bekliyor olacaklar," dedi Yakub. "Osman ve Salida süvarilerinin açık alanda dövüşmesini ister."

"Salida, senin kabilenin emiri olduğuna göre aklından geçenleri bilebilirsin," dedi Penrod.

"Benim emirimdi, onunla akınlara katıldım, aynı ateşin başında yemek yedim. En büyük

oğlu küçük kız kardeşime tecavüz edip de ben ikisini de hançerleyene kadar öyleydi. Kardeşimi de öldürdüm, çünkü oğlanı o baştan çıkarmıştı. Artık Salida ile aramızda kan var. Önce o beni öldürmezse bir gün, ben onu öldüreceğim."

"Ah sabırlı ve intikamcı Yakub, belki bu, o gündür."

Dar geçitten ilerledikçe iki yanları bir canavarın çeneleri gibi ayrılıyordu. Hâlâ tepelerde bir yaşam belirtisi yoktu, ne bir kuş görünüyordu ne bir ceylan. Dur borusu çaldı ve biçimi bozulmuş kale, sarsıntılı bir şekilde durdu.

Çavuşlar sıraları düzeltmek üzere hayvanlarını sürdüler. "Sağa yaklaşın!"

"Safların arasındaki mesafeyi koruyun!"

"Soldaki sırayı düzeltin!"

Birkaç dakikada kale nizamı tekrar düzelmişti. Köşelerin açısı düzenli ve boşluklar eşitti. Acımasız güneşin altında süngü safları parıl parıl parlıyordu. Bekleyen adamların yüzünden terler akıyor, ama kimse, su matarasının olduğu dokuma kayışa davranmıyordu. Bu çorak bölgede emir verilmeden su içmek askeri mahkemeye çıkmak demektir. Penrod devesinin sırtında ilerideki araziye inceledi. Tepelerin yarattığı huninin ucunda geniş bir düzlük vardı. Zemin, beyaz kuvarz taşlarıyla kaplanmıştı, yer yer güneşten kararmış tuz öbekleri bulunuyordu. Bu kasvetli alanın sonunda, yaşlılıktan fosilleşmiş cılız bir hurma ağacı kümesi görülüyordu.

Süvariler için uygun bir alan, diye düşündü Penrod ve tüm dikkatini her iki tarafta uzanan tepelerde kurulu tuzağa verdi. Hâlâ her tür hayat belirtisinden yoksun olmakla birlikte, oldukça tehditkâr görünüyorlardı.

Sıcağın yarattığı seraplar yüzünden av kokusu almış tazılar gibi titreşiyorlardı.

Sarp kayalıklar geçitlerle ve vadi girişleriyle oyulmuştu. Bazılarını kayalar tıkamıştı, kimi de kumla kaplanmıştı. Yakub hafifçe kıkırdadı ve üvendiresinin ucuyla en yakındakini gösterdi. Konuşmasına gerek yoktu. Binlerce atın nal izleri kumda çukurcuklar yaratmıştı. İzler o kadar tazeydi ki, her birinin hatları son derece belirgindi ve alçalan güneşin açısıyla gelen ışınlar içlerinde mavi gölgeler oluşturmuştu.

Penrod gözlerini testere dişi gibi tepelerin üstüne kaydırды. Mavi gökyüzünün altında dev bir timsahın dişleri gibi keskin görünüyorlardı.

Sonra kayaların arasında bir şey hareket etti ve Penrod'un gözü ona takıldı. Çok küçük bir lekeydi ve hareket de, kara bir kedinin karnındaki tüylerde zıplayan bir pirenin hareketi gibi belli belirsizdi.

Penrod küçük teleskopunu deri kılıfından çıkarıp ayarladı ve gözüne götürdü. Kendilerini izleyen tek bir kafa vardı yukarıda. Siyah bir türban takmıştı ve sakalı da siyah olduğu için çevresindeki kayalardan zor ayırt ediliyordu. Bu mesafeden hatlarını seçebilmek zordu, ama adam muhtemelen arkasındakilere bir emir vermek için başını geri çevirdi. Yanında bir başka kafa daha belirdi ve sonra bir tane daha göründü. Sonra, gök çizgisi, ipe dizilmiş boncuklar gibi başlarla doldu.

Penrod dürbünü indirdi ve uyarıda bulunmak için ağzını açtı, ama tam o anda hava

Derviş savaş davullarının ürpertici sesleriyle doldu. Sesler kayalarda yankılanırken, birden Mehdi taraftarları ortaya çıktı. Mucizevi bir çabuklukla her resifin, galerinin ve çıkıntının üstünde mantar gibi bitmişlerdi. Ortadaki figür zirvedeydi. Bir eliyle tüfeğini kaldırıp ötekiyle gökyüzünü gösterdi. Tüfekten çıkan gri duman balina spermi gibi havaya süzüldü. Birkaç saniye sonra da tüfeğin sesi duyuldu. Derviş saflarından güçlü bir ses yükseldi: "Lâilâheillallah! Allah birdir!"

Sesler yankılanıyordu: "Allah! Allah! Allah!"

İngiliz kale nizamının ortasından tiz ve hızlı boru sesleri yükseldi ve askerler düzgün, belirli bir tepki verdiler. Develeri çöktürdüler, düzenli saflar halinde kendileri de diz çöktüler ve bir anda bu canlı kalenin dış surlarını oluşturdular. Yük hayvanları ve bakıcıları geri çekildi, ortada büyük bir kütle halinde çöktü. Onlar iç kaleyi oluşturuyordu. Atıcılar derhal Nordenfelt'leri yük develerinden indirdi ve dört köşeye yerleştirdi. Böylece her tarafa aralıksız ateş edebileceklerdi. General Stewart ve personeli ön duvarın ardında bir grup oluşturmuşlardı. Koşucular, generalin emirlerini dört bir köşeye hızla ulaştırmak üzere çömeli beklemeye başlamışlardı.

Tüm savaşçıların üstüne ölümcül bir sessizlik çökmüştü. Dervişler yukarıdan onlara bakıyorlardı ve adeta zaman durmuş gibiydi. Sonra tek bir Derviş atlısı taşlık dağdan asil vadiye inmeye başladı. Tüfek menziline girmeden, yüzü kaleye dönük olarak durdu. Fildişi savaş borusunu, yani ombeya'yı kaldırdı ve borunun berrak, derin sesi kayalıklarda yankılandı.

Tüm vadi girişlerinden Dervişler sükün etmeye başlamıştı, sıra sıra, binlercesi, atlı, develi geliyorlardı. Akın akın, gevşek süvari birlikleri halinde küçük kaleyi kuşatıyorlardı. Bazıları aynı biçimde giyinmiş ya da silahlanmıştı: Mızrak ve kargı, balta ve yuvarlak deri kalkan, tüfek, ölümcül pala sayısı dengeliydi. Davullar tekrar duyuldu, hafif ritmik bir şekilde çalıyorlardı ve Derviş safları ilerlemeye başladı.

"Emrimi bekleyin çocuklar." Çavuşlar karenin ön duvarının içinde dolaşıyordu.

"Ateş etmeyin henüz."

"Acele etmeyin. Herkese yetecek kadar var." Sesler sakin, neredeyse şakacıydı.

Davullar hızlandı ve Derviş safları tırıs kalktı. Ön sıradaki Ansarlar kale nizamına ilk kim ulaşacak, diye yarışa başlamıştı. Vadi tabanı seri bir şekilde büyük bir vahşi kütleyle kaplanmıştı. Davullar kreşendoya geçmişti, toynaklar yeri titretiyordu. Müthiş bir toz kütlesi kalkıyordu yerden. Tiz savaş çığlıkları duyuluyordu.

"Bekleyin çocuklar, bekleyin." Sakin İngiliz sesleri Derviş çığlıklarına cevap veriyordu.

"Ateş etmeyin çocuklar." Penrod müfrezesine emir veren Percy Stapleton'un ince çocuksu sesini tanıdı. Sabırsızlığını zor zapt ediyordu. "Aceleci olmayın."

Bu genç bunun bir tekne yarışı olduğunu zannediyordu. Penrod kendi kendine gülümsedi. Davullar çılgınlaştı, ombeyalar ağlar gibi çalıyorlardı. Patlayan bir barajdan akan su gibi Derviş suvarileri İngiliz Kalesi ile aynı hizaya geldi.

"Hazır olun! Yayılım ateş çocuklar." dedi çavuş.

"Kitaptaki gibi çocuklarım. Talimlerimizi hatırlayın."

"Yaylım ateş. Her atışın isabet ettiğinden emin olun."

Penrod kızıl deve üzerindeki şeyhi izliyordu. Ön sıradakileri cesaretlendirmek için bağıyordu. Ağız bir bağırmaıyla açılmıştı ve dişlerinin arasında siyah bir boşluk vardı. Kalenin önünden 100 metre uzaktaydı, sonra yetmiş, sonra elli vahşi bir dörtnal ile geliyordu.

Borazan tatlı ve yüksek sesle çaldı.

"Yaylım ateş. Ön sıra, ateş!"

Eğitilmiş birliklerin karakteristik özelliği olan bir anlık bir duraklama oldu. Her adam hedefine odaklandı. Penrod dişleri aralık şeyhi seçti.

Salvo kulakları sağır eden bir sesle patladı. Ön sıra şokla sarsıldı. Penrod'un hedefi göğsüne bir kuşun aldı ve semerinden geriye savruldu. Devesi olduğu yerde döndü ve arkadan gelen iki atla şiddetle çarpıştı.

"İkinci sıra, doldur. Ateş." Tüfekler tekrar gürlendi. Mermiler tuğla duvarların ıslak killere vurur gibi etlere çarptı. Derviş saldırısı ivmesini kaybetti.

"Üçüncü sıra, doldur." diye bağırdı çavuş. "Ateş." Mermiler Dervişleri karışıklık içine sokmuştu. Sahipsiz hayvanlar ortalıkta korkuyla koşuyor, sakallı savaşçılar onları tekrar hizaya sokmak için uğraşıyorlardı. Cesetler ve yaralılar toynaklar altında ezilmişlerdi. Bu anda Nordenfeltler onların kargaşasını arttırmaya başladı. Ateşleri sardalya sürüsüne saldıran köpekbalığı gibi onları küçük gruplara ayırmıştı.

"Ön sıra, doldur. Ateş." emirler tekrarlanıyor. Askerler mitralyözün yağlı mermi şeritlerini tüfeklere dolduruyordu. Saldırı durdu ve sağ kalanlar kayalıklara doğru kaçmaya başladı. Onlar kayalıklara ulaşmadan önce davullar ve ombeyalar tekrar çalmaya başladı. "Geri dönün. Allah ve Mehdi için savaşa geri dönün."

Taze kuvvetler kayaların arkasından çıkarak tükenmiş safları takviye ettiler. Yerlerde yatan arkadaşlarının vücutlarının üzerinden İngiliz Kalesinin üzerine doğru saldırdılar.

Fakat İngiliz Kalesi çökmemişti. Çavuşlar yaylım ateşin düzenini komutlarıyla sağlıyorlardı. Nordenfelt mitralyözlerinin mermi kovanları demirci örsündeki nallar gibi parlamaya başlamıştı.

Osman Atalan Salida'ya "Onların çenelerini kapatmak için ağızlarını ölümlerle doldurmamız lazım." dedi.

Nordenfeltlerin önü kendileri tarafından biçilmiş insan cesetleriyle dolmuştu. Mitralyözlerin kesik kesik ateşleri Derviş suvarilerinin çıplak kılıçlarıyla yaptıkları saldırıyı yavaşlattı, sonra durdurdu. Yaylım ateş hala devam ediyordu. Cesaret ve kararlılıkları kırılan Dervişler kayalıklara doğru geri çekildi.

Salida yukarıdan İngiliz Kalesine bakarak, "Bunlar insan değil, cin. Bir insan bir şeytanı nasıl öldürebilir?"

"Cesaret ve kılıçla." dedi Ruffar. Yaşayan en büyük oğluydu. Ondan daha büyük olan iki oğlu Tribal Savaşında öldürülmüştü ve biri de, bir kadın uğruna kan davasında gitmişti. O

ölümün öcü hâlâ alınmamıştı.

Rufaar otuz üç yaşındaydı, savaşçı kanına sahip bir evlattı. Kendi kılıcıyla elliden fazla adam öldürmüştü. Tıpkı babasının o yaştaki haline benziyordu, vahşetini dindirmek mümkün değildi. Kendisinden küçük üç erkek kardeşi de arkasında duruyordu. Onlar da aynı soydandı ve damarlarında Salida'nın kanı dolaşıyordu.

"İzin ver sonraki saldırıyı ben yöneteyim saygıdeğer babam," diye yalvardı Rufaar. "Bırak bu domuz yiyenleri paramparça edeyim. Bırak, İslamın bağrındaki bu sancılı, irinli yarayı dağlayayım."

Salida, onu süzdü, babacan bir bakış vardı gözlerinde. "Nay!" Başını salladı. Bu tek kelimelik olumsuz yanıt, düşmanın bıçağından daha keskindi. Rufaar duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Bir dizinin üstüne çöküp babasının tozlu ayağını öptü. "Başka bir lütuf dilemiyorum. İzin ver saldırıyı yöneteyim."

"Nay!" Salida ikinci kez reddetti ve Rufar'ın yüzü karardı. "Buna izin vermeyeceğim, ama benim sağımda savaşabilirsin." Rufaar'ın yüzü yeniden aydınlanmıştı. Ayağa fırladı ve babasına sarıldı.

"Peki ya biz?" diğer üç kardeş aynı anda sormuşlardı. "Ya biz sevgili babamız?"

"Siz küçükler de arkamdan gelebilirsiniz." Salida duygularını saklamak için ters ters baktı. "Belki Rufaar'la birlikte size de şansa bir iki parça atarız eğlenmeden. Şimdi gidip benim devemi getirin."

"Sedyeciler!" Bu çağrı, kale nizamının dış duvarlarındaki altı ayrı noktadan, askerlerin rasgele Derviş ateşleriyle vurulduğu yerlerden geliyordu. Yaralılar çabucak merkeze taşındı ye boşluklar kapatıldı. Doktorlar, kolları dirseğe kadar sıvalı, tozun toprağın ve sineklerin arasında çalışıyordu. Sıcak yüzünden kan çabuk pıhtılaşıyordu. Ayakta durabilen yaralılar, sargılı olarak tekrar kale nizamındaki yerlerini alıyorlardı.

"Sucular!" Küçük kale nizamında bu söz yankılandı. Su taşıyan çocuklar tulumlarla koşturup keçe kaplı şişelere su koydular.

"Buraya cephane!" Levazımlar da ellerinde fişekliklerle bu çağrıya koşuyordu.

Topçular mitralyözleri temizlemeye çalışıyordu. Silahları soğutmak için fiçilerden su çarpıyorlardı. Su tıslayarak buharlaşıyor ve metalden çatırtılar geliyordu. Ama kilit mekanizmaları sağlam bir şekilde kapatıldığı için yerinden oynamıyordu.

Birden bütün bu çılgın koşuşturmanın ortasında borular yeniden öttü. Çavuşlar, "Herkes görev başına!" diye bağırdı.

"Geri geliyorlar." Derviş süvarileri tepelerden hızla iniyorlardı. Dev bir dalga gibi dizilip yeniden kale nizamına yönelmişlerdi.

"Düşmanın orda," diye mırıldandı Penrod, Yakub'a. İki Derviş delikanlısı tarafından taşınmakta olan kızıl sancak, safların ortasında dalgalanıyordu.

"Evet," diye Yakub başını salladı. "Mavi türbanlı olan Salida. Yanındaki iğrenç çakal da, oğlu Rufaar. Onu da öldürmeliyim. Sancağı taşıyanlar da öteki kardeşleri. Onları öldürmenin bir onuru yok, pire ayıklamak gibi bir şey ama yine de gerekli."

"Demek ki daha yapacak çok işimiz var." Penrod silahını doldururken gülümsüyordu bir yandan.

"Salida akıllı bir ihtiyar çakaldır," diye söylendi Yakub. "Peygamberin tatlı nefesi ile çabuk öğrenir. İlk saldırılarını nasıl dağıttığımızı gördü. Bakın! Merkezi sağlamlaştırmış."

Penrod, Yakub'un ne demek istediğini gördü. Salida yapılanmasını değiştirmişti. Onun savaşçıları eşit dağılmıyordu. Kanatlarda sadece iki saf vardı, ama merkezde Salida bir çekiç oluşturmuştu, bitişik nizam ilerleyen altı saflık bir çekiç.

Kale nizamının öteki yanında, General Sir Herbert Stewart dürbünüyle emiri inceliyordu.

"Çok yaşlı ve güçsüz görünüyor."

"Yaşlı ama güçsüz değil efendim." Hardinge'ydi konuşan. " Sadece elli adamlar, Suakin'de Valentine Baker'in savunmasını yarmıştı. Bu iki yıldan daha az bir zaman önceydi. Yaşlı köpeğin hâlâ dişleri var."

"O zaman onları sökmemiz lazım," diye mırıldandı Stewart.

"İşte geliyor efendim."

"Evet geliyor gerçekten."

Dervişler akın akın sükün ettiler, atlar tırıs koşuyor, develer düzenli olarak ilerliyor, üstlerindeki adamlar silahlarını sallayıp savaş naraları atıyordu. Arkalarından büyük bir toz bulutu kalkıyordu. Yolun yarısını aldıktan sonra eşkin gitmeye başladılar. Saflar sıkı bir yumruk gibi gruplaşmıştı. Önlerindeki zemin kendi ölüleriyle doluydu. Bir meyve bahçesinde rüzgârla dökülen kiraz çiçekleri gibi yığılmışlardı yerde. Alacalı cüppeleri, orijinal yamalardan daha koyu, taze lekelerle bezenmişti ve hayvanların toynakları toprağı titrettikçe, mavi sinek kümeleri havalanıyordu üstlerinden. Öndeki hayvanlar cesetleri çiğneyip etrafa kanlı parçalar sıçratarak geçip gitti.

Ortada Salida gri devesinin üstünde öne eğilmişti. Tüfeği hâlâ çizmesinin altındaydı ama koca palasını bir oyuncakmış gibi sallıyordu elinde. Savaş narası atmıyordu, nefesini asıl işine saklıyordu. Kendinden geçmiş bir haldeydi, kan çanağına dönmüş gözlerinden yaşlar süzülüyordu gümüş grisi sakalına. Karşıdaki tüfekler için açık bir hedef teşkil ediyordu. İlk salvoyla karşılaştıklarında adamlar ve hayvanlar yere devrildi. Ama Salida ile oğullarına bir şey olmamıştı. Arka saflardan gelen adamlar boşlukları doldururken bir sonraki salvo ve sonra diğeri geldi. Ama Salida yoluna devam etti.

Sol kanattan bir Nordenfelt mitralyöz, Dervişleri biçmeye başladı. Sonra, neredeyse aniden tekrar tutukluk yaptı ve sustu. Ancak Martini-Henry'ler uyum içinde korkunç patlamalarını sürdürdüler. Vurulup düşen develer böğürüyordu. Atlar öne atılıyor, ama sonra geri geri gidip devriliyor, binicilerini eziyorlardı. Fakat Salida'nın bulunduğu merkezde, durmadan yeni adamlar öne fırlıyor ve saldırının devam etmesini sağlıyordu. Salida önceki saldırıların gelip dağıldığı yere kadar, yani kale nizamına altı metre mesafeye kadar gelmişti. Rufaar'la diz dizydiler, diğeri oğulları ise tam arkasındaydı. Üç sıra adam yitirdikleri halde, kale nizamının zayıf yerini bulup çökertmek ümidiyle, hâlâ cesaretle saldırıyorlardı.

"Bu sefer bu köpekleri dağıtacağız," diye güldü Rufaar.

Ama İngiliz hattı bozulmadı. Belki bir parça, Şam çeliğinin sığacağı kadar bir boşluk oldu, ama dağılmadı. Mercan resifine çarpan dalga, ön sırayı yaladı. Haki giysili figürler kılıç darbelerine maruz kaldı ve Dervişler develerinin sırtından ateş açtılar. Ama sonunda Salida'nın çekici gücünü yitirdi. Yavaşlayıp gevşedi ve nihayet küçük kale nizamının ikinci sırasıyla karşılaşınca, tamamen söndü. Tere batmış haki giysili iri adamlar onları durdurmuş ve geri püskürtmüştü.

Derviş süvarileri döndü ve kayalıklara doğru çekildi.

Salida semerin üstünde sallanıyordu. Kalça kemiğinin üstüne bir süngü saplanmıştı. Aslında düşebilirdi, ama Ruffar yetişmiş ve bir kolunu omzuna atıp dik durmasını sağlamıştı. Sonra da geri çekilmesine yardım etmişti. "Ağır bir yara almışsın baba." Yere indirmeye çalışıyordu babasını.

"Savaş daha yeni başladı." Salida, oğullarının ellerini itti. "Şu basit yarığı sarmama yardım edin de geri dönüp Allah'ın ve Mehdi'nin verdiği görevi tamamlayalım."

Yaşlı adamın yarasını, kendi uzun mavi türbanıyla sardılar, öylesine sıkıydı ki kan akışı durmuştu. Böylece semerin üstünde yine dimdik oturabiliyordu.

"Davulları başlatın," dedi Salida. "Ombeyalar çalsın. Geri dönüyoruz."

Osman Atalan, Tatlı Su'ya, yani Hulu Mayya'ya atladı. Onun Beja savaşçıları, Salida ve Jaalinlerin yerine geçmek üzere yedekte bekliyordu. "Saygıdeğer ve kahraman emir, senden önce kimsenin yapamadığını yaptın. Şimdi bırak mükemmel şekilde başlattığın işi Bejalar bitirsin."

"Önden ben gideceğim," dedi Salida sert bir sesle. "Sen de, daha önce konuştuğumuz gibi arkandan gelebilirsin."

Osman, adamın mağrur yüzüne baktı ve tartışılacak bir şey olmadığını gördü. Burada bir dakika daha oyalanırlarsa günü kaybedeceklerdi. İngiliz duvarı hasar görmüştü zaten. Onlar takviye edemeden aynı noktaya tekrar saldırırlarsa belki tamamen çökertebilirlerdi.

"Peki git o zaman soylu emir. Tam arkandan takip edeceğim seni."

Tüm Derviş ordusu, iki tümen adam, tepelerden indi ve açık arazide konuşlanan küçük birliğe doğru ilerledi. Başta, kanlı cüppesiyle başı açık, gri saçları omuzlarına dökülen zayıf bir adam vardı. Gözleri bir azizin ya da bir delinin gözleri gibi kıvılcımlar saçıyordu.

"Beyler," dedi Stewart personeline. "Bu dostlarımızı karşılamak üzere üssümüzü nakledeceğiz. Arka duvarımızı bu şekilde vurmalarını beklemiyordum. Üstelik belli ki daha fazlasını yapmak üzere geri dönüyorlar."

Grup dağıldı, sadece Hardinge rapor vermek üzere dönmüştü. "Dervişler son saldırıda bazı hasarlara yol açtılar efendim. Toplam elli beş şehidimiz olduğu bildirildi. Üç subay öldürülmüş, Elliot, Cartwright ve Johnson. İki de yaralı."

"Cephane?"

"Hâlâ iyi durumda ama Nordenfelt'lerin dördü de devre dışı kaldı."

"İşe yaramaz hurdalar. Ben Gatling istemiştim. Su durumumuz nedir?"

"Hızla azalıyor efendim. Gece bastırmadan kuyulara ulaşmamız lazım."

"Benim niyetim de bu." Stewart eliyle kayalıklardan inen Derviş süvarilerini gösterdi. "Öyle görünüyor ki ellerindeki tüm güçle saldırmak üzere. Çaresizce son zarlarını atacaklar. Emri öteki üç duvarı oluşturan kollara da iletmeni istiyorum. İçeri çekilmeleri ihtimaline karşı."

"Ama onlar asla içeri çekilmeyecek efendim."

"Tabi ki çekilmeyecek ama yine de onları bir gör."

Muharebe sırasında Dervişler kale nizamının kuzey duvarını vurmıştu. Öteki üç duvarda bulunan adamlar sadece ilk saldırıyı yaşamıştı. O zamandan beri fazla karışmamışları savaşa. Gerilmiş ve hüsrana uğramışlardı, şimdi, bu yeni tehlike karşısında, çavuşlar aralarından dolaşıp yeni müfrezeler oluşturuyordu. Eğer düşman bir duvarı aşarsa, kale nizamı çökmeye terk edilemezdi. Diğer üç duvarın sağlam kalması gerekirdi, dördüncü duvardaki her adamın koşup boşluğu doldurması ve çöken duvarı takviye etmesi gerekiyordu. Daha onlar hazır olmadan davulların çılgın ritmi başlamış, ombeyalar böğürmüştü. Derviş süvarileri yine geliyordu.

Doğrudan komuta ettiği asker olmayan Penrod gözlerini kısarak güneşin yerini saptama fırsatı bulmuştu. Öğleden sonra olmuş, diye düşündü hayretle. Demek üç saatten uzun süredir oyundayız.

Yanında Yakub ise kendi derdine düşmüştü. "Eğer al-Salida, bana gelmezse başkası öldürecek onu."

"Bu asla olmayacak nazik Yakub." Penrod miğferini kaldırıp mendille alnını kuruladı ve miğferini gösterişli bir tarzda yeniden başına geçirdi, sonra, toynak seslerinin anlaşılmaz Arapça çığlıklara karıştığı, sağır edici muharebe uvertürünün yükseldiği yöne baktı. Kale nizamının eşiğine yaklaşıyorlardı.

"İlk sıra, dalgalı voliler halinde, ateş!" Çavuşlar bağırmaya ve düzenli olarak tüfekleri gümbürdetmeye başlamıştı. Süvariler yine ürperip sarsıldı ve ilk sıradakiler devrildi ama önceden hasar verdikleri noktaya doğru akın akın gelmeye devam ettiler. Ve tıpkı boynuzları birbirine dolanmış dövüşen iki boğa gibi, iki taraf birbirine girdi.

İngilizler bir süre dayandı ve sonra geri çekildi. Beyaz askerler süngü kullanmakta ustaydı. Bu silahlar daha uzağa erişiyor ve palalardan daha kolay geri çekilebiliyordu. O gün ikinci kez, Salida'nın kuvvetleri bozulmaya başlamıştı. Askerler süngüleriyle mücadele ediyor ve bazıları palalarla biçiliyordu, ama büyük çoğunluk dayanıyor ve Dervişler daha büyük hızla devriliyordu.

Sonunda Osman Atalan taze kuvvetlerinin başında ortaya çıktı.

Al-Salida'nın arkasından geliyordu ve tüm gücüyle yüklenmekteydi. Bejaları çığ gibiydiler ve önlerinde hiçbir şey dayanamazdı.

"Barikatı kırdılar!" İngiliz saflarında korkunç bir haykırış dolanıyordu. Düşünülemeyecek şey olmuştu. Bir İngiliz kale nizamı çökertilmişti. Dervişler sağanak halinde, çılgınca bastırıyordu. Haki üniformalıları geriye püskürtmüşlerdi ve askerler arasında bir kaos baş göstermişti. İzole olan İngiliz askerleri düşüp Derviş palaları altında can veriyor sonra da toynakların altında çığneniyordu.

Durmadan öldüren savaşçılar, ortalığı, "Allah birdir!" naralarıyla inletiyordu .

Parçalanan kuzey duvarındaki askerler, Osman Atalan'ın savaşçılarının ağırlığıyla üçer dörder kişilik küçük gruplara bölünmüştü. Penrod ileri koştu ve yolunu şaşırılmış vaziyette

geri çekilen bu çocuklardan bazılarını kendi komutası altına aldı. "Etrafımda toplanın evlatlarım. Sırt sırta, omuz omuza," diye bağırdı.

Onun varlığını ve otoritesini hissettiler, etrafında toplanmaya başladılar. Birleştikçe, dövüş hırsı içinde, öfkeli bir kirpi gibi, uyumlu bir bütün oluşturmuşlardı.

Öteki subaylar da dağılan askerlere koşuyordu. Hardinge de bir düzinesini topladı ve iki takım birleşti. Artık bir çift küçük kirpi değil, oklarını takırdatan büyük ve ateşli bir oklu kirpi oluşturuyorlardı.

Büyük siyah bir deveye binen bir Arap üstlerine geldi ve alaşağı edilemeden Hardinge'nin karnına mızrağını sapladı. Hardinge kılıcını düşürdü ve iki eliyle mızrağı kavradı. Arap hâlâ mızrağın sapını tutuyordu. Tek hareketle Hardinge, adamı semerden indirdi. Birlikte yere yuvarlandılar. Penrod, Hardinge'nin düşürdüğü kılıcı kaptı ve Derviş'in kürek kemiklerinin ortasına indirdi. Hardinge kalkmaya çalıştı, ama mızrağın ucu bağırsaklarına saplanmıştı. Çekmeye çalıştı fakat ucu takılıyordu. Tekrar yere çöktü, başını öne eğip gözlerini yumdu ve mızrağın gövdesini iki eliyle kavradı.

Penrod, onu korumak için başında duruyordu, askerleri de iki yanını sarmışlardı. Elinde tekrar güzel bir kılıç tutmak çok hoştu. Kılıcın dengesi ve menevişli sertliği mükemmeldi, Penrod'un elinde adeta can bulmuştu. Başka bir Derviş üstlerine atıldı palasını başının üstünde döndürerek. Penrod ağır palayı havada karşıladı ve yönünü çevirdi. O esnada kolu yırtılmıştı, ama derisine bir şey olmamıştı. Derviş tekrar harekete geçmeden Penrod gırtlığına indirdiği bir darbeye adamı öldürdü. Çevresine bir göz attı, küçük takımı iyi dayanıyordu. Süngüleri donuklaşmış, kolları pıhtılaşan Arap kanlarıyla kararmıştı. "İleri çocuklar," diye bağırdı Penrod. "Gediği kapatalım!"

"Haydi evlatlar. Şunların işini bitirelim!" diyen, tanıdık bir ses duydu Penrod dirseğinin dibinde. Percy Stapleton gelmişti yanına. Miğferini yitirmişti; kıvrık saçları ter ve tozdan koyulaşmıştı, ama başka bir Derviş'i doğrarken çılgın bir maymun gibi sırtıyordu. Penrod, Percy'nin doğal bir kılıç ustası olduğunu bir bakışta anlamıştı. Bir Derviş bacıklarını doğramak üzere harekete geçince kolayca yana sıçramış ve adamın kafasına bir darbe indirmişti. Arap palasını düşürünce, iki eliyle Percy'nin gırtlığına sarılmıştı. Percy seri bir darbeye adamı hakladı.

"Bravo bayım." Penrod gerçekten etkilenmişti.

"Çok naziksiniz efendim." Percy saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve ikisi birlikte başka gelen var mı, diye etraflarına bakındı.

Fakat, Derviş saldırısı oldukça ani bir şekilde hızını yitirmişti. Yavaşladı, durakladı, sonra yeniden ileri atılıp çökmüş İngiliz yük develerine saldırdı ve durdu. İki taraf, onuncu rauntta yorulmuş boksörler gibi, birbirine kenetlenip kalmıştı, kimsede bir şey yapacak takat yoktu.

"Yedek kuvvetler, ileri!" General Stewart her şeyin havada asılı kaldığı o kritik anda kumandayı ele almıştı. Askerler arkasında çark ettiler.

General kılıç elde uzun bacaklı bir kuş gibi ilerledi. Askerleri çökmüş develerin ardında

siperde topladı ve sol kanattaki Dervişleri kuşatma altına aldılar. Dağılmış ve yorulmuş İngiliz askerleri, Dervişlerin gelişini tazelenmiş bir cesaretle izlediler ve tekrar dövüşmeye başladılar. Bozulmuş olan kale nizamı toparlanmış ve parçalanan dış dokusunu onarmaya başlamıştı.

Güçlü bir savaşçı içgüdüüne sahip olan Osman Atalan savaşın kaybedildiği anı fark etmişti. Kısrağını geri döndürerek savaşçılarıyla birlikte son anda, üzerlerine kapanan tuzaktan kurtuldular. Tepelerin güvenli alanına doğru dörtmala kalkmış ve Salida ile oğullarını İngiliz kale nizamında terk etmişlerdi.

Salida hâlâ devesinin üstünde dimdik oturuyordu. Ancak yarası tekrar açılmıştı ve bacakları kan içindeydi. Yüzü bir sülfür kaynağındaki çamur gibi sarıydı ve palası titreyen ellerinden düşmüştü. Rufaar, babasının arkasında oturup koluyla belinden tutuyor ve ürkmüş devenin zıplamalarına rağmen dik durmasını sağlıyordu. Salida kan kaybı ve küçük oğullarının İngiliz süngüleriyle öldürülmesini görmeyen verdiği şokla sersemlemiş gibiydi. Çocuk gibi ağlayarak cesetlerini arıyordu, ama parçalanmış bedenler tepinen toynakların altında kaybolmuştu.

Yakub, Stewart'ın ihtiyat askerlerini karşılamak üzere dönen Derviş saflarında bir gedik gördü. Penrod'a, "Özel bir işimi halletmem lazım Efendi," diye seslendi, ama Percy Stapleton'la birlikte üç çılgın Derviş'le boğuşan Penrod, onun gidişini fark etmedi.

Salida'nın devesinin peşine düşen Yakub, ölmüş bir Arabın elindeki palayı da almıştı. Salida'nın devesi tepiniyor, tekmeler savuruyordu fakat Yakub öldürücü olabilecek bu darbelerden korunmayı başardı. İki eliyle kavradığı palayla hayvanın arka bacaklarından birinin tendonlarını kesti. Hayvan böğürerek üç ayağının üzerinde ileri atıldı, ama Yakub peşinden koştu ve öteki diz ardı kirişini de kesti. Deve ön ayaklarının üstüne çöktü. Salida ve Rufaar üstünden savrulmuştu. Rufaar, babasını bırakmadı ve Yakub'un ayağının dibine yuvarlanırken çarpmanın şiddetini azaltmaya çalıştı.

Kafasını kaldıran Rufaar, onu derhal tanımıştı. "Yakub bin Affar!" dedi, kan davasının acısı sesine yansımıştı. Ancak iki eliyle babasını tutuyordu ve kendini koruyacak durumda değildi.

"Düşmanım!" diye haykıran Yakub, adamı öldürdü. Palayı onun göğsünde bırakmış ve hançerini çekmişti. Salida'nın gümüşü sakallarını kavradı ve başını geriye çekip adamın gırtlaklarını boydan boya kesiverdi. Salida'nın boynu kulağına kadar yarılmış ve Yakub fıskıran kanlardan korunmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Kanları alnına sürerken, "Kardeşimin öcü alındı," diye mırıldandı. Kardeşi fahişelik ettiği ve onun yüzünden bir sürü iyi erkek öldüğü için adını anmıyordu. Salida'nın sakalını bıraktı ve adamın yüzü tozların arasına düştü. Onu orada oğluyla bırakarak Penrod'un bulunduğu yere döndü.

İngiliz kale nizamı, Dervişlerin üstüne, deniz lalesinin küçük bir balığın üstüne kapanan duyargaları gibi, kapanmıştı. Dervişler aman dilemedi. Şehitlik, sonsuz yaşama ulaşmak demektir ve bunu sevinçle karşılıyorlardı. Stewart'ın adamları onların teslim olmayacağını

biliyordu. Belkemiği kırılan zehirli bir yılan gibi, merhametle de olsa, uzanacak her ele saldıracaklardı.

Askerler kılıç ve süngülerle bıkmadan mücadele ettiler, ama her bir Dervişi katletmek başlı başına bir işti. Kanlarının son damlasına kadar boğuşuyorlardı. Katliam önceleri hırsıyla, sonradan yavaşlayarak akşam üzerine kadar sürdü.

Bitmiş görüldüğünde bile, bitmemiş oluyordu. Ceset yığınları arasından fırlayan tek tük Ansarlar, ansızın birini öldürebiliyordu. General Stewart ilerleme emri verene kadar, bu biçimde bir düzineden fazla asker öldü. Kendi kayıplarını toplarken epeyce fazla olduğunu gördüler. Toplam doksan dört yaralı ve yetmiş dört ölü İngiliz, kendi battaniyelerine sarılı olarak yanlarındaydı. O şekilde, açık arazinin sonundaki Abu Klea Kuyuları'nı gösteren hurma ağaçlarına doğru harekete geçtiler.

Hurma ağaçlarına gelince, kumlu toprağa basit mezarlar kazarak, ölülerini yan yana sıralar halinde gömdüler. Penrod seyyar hastanede Hardinge'yi ziyarete gidebildiğinde gece olmuştu. "Size kılıcınızı getirdim efendim." Güzel silahı uzattı.

"Teşekkürler Ballantyne," diye fısıldadı Hardinge zayıf bir sesle. "Karımın hediyesiydi." Yüzü balmumu gibi sarıydı. Sedyesini ateşe yaklaştırmışlardı çünkü üşüyordu. Güçlkle uzanıp vedalaşır gibi kılıcına dokundu. "Yine de artık onu kullanabileceğimi sanmıyorum. Benim için sakla ve bugünkü gibi kullan."

"Bunu kabul edemem efendim. Bizimle birlikte Hartum'a geleceksiniz," diye yanıtladı Penrod, ama Hardinge yine sedyeye yığılmıştı.

"Pek sanmıyorum," diye mırıldandı. Haklıydı, sabah olmadan ölmüştü.

Öteki adamların kıpırdayacak hali kalmamıştı. Hartum'da onları bekleyen o büyük ve yalnız adamı aklından çıkaramasa da, Stewart onları bu durumda ilerlemeye zorlayamazdı. Toparlanmaları için geceyi ve ertesi sabahı onlara bıraktı. Öğlene kadar hurma ağaçlarının yetersiz gölge sinde dinlendiler. Kuyulardaki su pis ve neredeyse deniz suyu kadar tuzluydu. Siyah çayla kaynattılar ve şekerin sonunu bu sıvıya kattılar.

Öğle saatlerinin perişan edici sıcağı başladığında, Stewart daha fazla gecikmeyi göze alamadı ve yola devam emri verdi. Ağır yaralıları develere yüklediler ve hareket boruları çaldığında, kaynayan yeryüzünde ıkına sıkına ilerlemeye başladılar. Günün geri kalanını ve geceyi yürüyerek geçirdiler. Güneş doğana kadar otuz yedi kilometre yol yapmışlardı. Ve sonunda durdular. Gidecek halleri kalmamıştı. Yorgunluktan perişan olmuşlardı. Adam başı birkaç kupa suları kalmıştı. Develer tamamen devre dışıydı, yakındaki nehrin kokusunu aldıkları halde yola devam edemiyorlardı. Yaralıların hali de kötüydü. Suya ulaştıramadığı takdirde çoğunu kaybedeceğini biliyordu Stewart. Penrod'u bulması için bir ulak gönderdi. "Ballantyne, senin bölgeyle ilgili bilgine ihtiyacım var yine. Nehir ne kadar uzaklıkta?"

"Çok yaklaştık efendim, yaklaşık altı buçuk kilometre kaldı. Bir sonraki tepenin ardında görebileceksiniz."

"Altı buçuk kilometre" Stewart düşünceye daldı. Dönüp tekrar perişan İngiliz birliğine

baktı. Altı buçuk kilometre yüz kilometre gibi gelebilirdi onlara. Tam tekrar bir şey söyleyecekken Penrod atıldı.

"İleri bakın efendim."

Nehirle aralarında yükselen tepenin ardında, yaklaşık elli kişilik bir Derviş birliği ortaya çıkmıştı. Tüm subaylar teleskoplarına davrandı. Penrod, Osman Atalan'ın sancağını tanımıştı. Sonra adamların ortasında krem rengi kısrağa binen uzun yağız figürü seçti.

"Çok fazla değiller," dedi Sir Charles Wilson, yani Stewart'in komutan yardımcısı, ama ses tonu kuşkuluydu. "Fazla sıkıntı çekmeden haklarından gelebiliriz. Saldırmaya cesaret edebileceklerini sanmıyorum, daha önce verdiğimiz dersten sonra."

Penrod, ona karşı çıkmak üzereydi. Atalan'ın zeki bir taktik adamı olduğunu belirtmek istiyordu. Adamları tamamen telef olmadan önce onları savaştan çekmişti. Önceki gün ve gece boyunca gölge gibi İngilizleri izleyerek iyice yorulmalarını beklemiş olmalıydı. Penrod ağzına gelen sözleri güçlükle yuttu.

"Sen bir şey mi söylemek istiyordun Ballantyne?" Stewart'in teleskopu hâlâ gözünde idi ama Penrod'un tepkisini de gözden kaçırmamıştı.

"Şu krem rengi ata binen Osman Atalan. Sanırım görüldüklerinden daha kalabalıklar. Onlar Abu Klea'da nispeten az yıprandılar. Atalan'ın savaşçılara hemen hemen hiçbir şey olmadı orda."

"Muhtemelen haklısın," diye onayladı Stewart.

General Sir Herbert Stewart'in özel gaydacısı, tıpkı generali gibi dağlıydı. Tam generalin sevdiği gibi ekose bir etek giyiyordu ve sırtından kurdeleler sallanıyordu.

"Bir yürüyüş marşı çal," diye emretti Stewart.

"Road to the Isles'i 6 mi çalayım efendim?"

"Sen benim ne sevdiğimi bilirsin, değil mi genç Patrick Duffy?"

Gaydacı kale nizamının yirmi adım önünde yürümeye başladı, eteği uçuşuyor ve gaydasından, duyanlarda savaşma arzusu uyandıran garip nameler yükseliyordu. Mermiler hâlâ etraflarında uçuşmaktaydı. Birkaç dakikada bir, bir adam vurulup yere düşüyordu. Arkadaşları onu kaldırıp taşıyarak ilerlemeye devam ediyordu. Derviş nişancıları bu kararlı ilerleyiş karşısında geri çekildiler. Tepe sessiz ve ıssız kaldı. Birlik tepeye doğru yürümeyi sürdürdü.

Birden, sırtın ardına gizlenmiş davullardan havayı titreten bas sesler yükseldi. Sonra sanki yer de titremeye başladı. Toynak gümbürtüleri arasında Beja süvarileri ileride ortaya çıktı.

Kale nizamı durmuş ve saflar sıklaştırılmıştı. İlk atlı hücumu ateşle karşılandı ve atlılar geri çekildi. Sonra ikinci ve üçüncü atışlarla büyük kısmı yok edildi, kalanlar dörtnala kaçtı.

Askerler yaralı arkadaşlarını toplayıp tekrar ilerlemeye başladı. İkinci Beja saldırısı yine yeri göğü inletti. Davullar gümbürdedi, ombeyalar feryat etti. İngilizler, ölü ve yaralıları yere bırakıp geçit vermez bir duvar oluşturdular. Saldırı onların karşısında çözüldü ve geriledi. Bitmek bilmez yürüyüş yeniden başladı. Yere düşen Dervişleri geçtiler ve

arkalarından saldırmalarını önlemek için belki canlı kalan vardır diye, hepsini süngüden geçirdiler.

Sonunda ön saf gökyüzü çizgisine ulaştı. Kavrulmuş gırtlaklarından boğuk bir sevinç çığılı koptu ve çatlak, kan içinde kalmış dudaklarıyla tebessüm ettiler. Önlerinde geniş, dolgun Nil uzanıyordu. Nehrin yüzeyi, güneş ışınlarının vurmasıyla, gümüş paralar gibi ışı ısıldı. Ve karşı kıyıda Gordon'un filosuna bağlı küçük, güzel istimbotlar bağlanmış, onları Hartum'a götürmek üzere bekliyordu.

Adamların bazıları dizlerinin üstüne çöktü, ama arkadaşları yardım edip ayağa kaldırdı. Penrod, genç birinin " Tanrım su! Su!" diye bağırdığını duydu. Ama şişmiş mor dili yüzünden sesi boğuluyordu.

Onu tutan onbaşı da bağırdı: "Şişeler boş ama ordaki bütün suyu içebilirsin. Sıkı dur evlat! Gidip suyu alacağız. Artık kimse bizi durduramaz."

Başçavuş da, "Durmak yok çocuklar," diye seslendi. "Ter kokularınızı şu suda yıkamadan durmak yok."

Hâlâ gülmeye takati olanlar ve suyu görünce biraz canlanmış olanlar, Nil'e doğru inmeye başlamıştı. Nehirle aralarında son olarak dalga dalga kumullar bulunuyordu. Kumullar renk renkti, kızıl ve kestane rengi, mor ve çikolata rengi olanlar vardı. Aralarındaki oyuklarda sık çalılar ve kum öbekleri görülüyordu.

Kumulların ötesinde, nehir boyunca, karmaşık yapısıyla Metemma kenti uzanıyordu. Dar ve rüzgârlı sokakları, kulübeler, ağıllar, her şey nehrin kıyısına sıkışmış gibiydi. Bir ölümler kenti kadar da sessiz ve ıssızdı kent.

"Bu kent bir tuzak efendim." Penrod çekinerek fikrini söylemişti. "Derviş kaydığından emin olabilirsiniz. Adamlar o dar sokaklara girerse paramparça edilir."

"Haklısın Ballantyne," diye kükredi Stewart. "Kentin aşağısından bir geçit bulun." Dervişlerin taciz atışları hâlâ sürüyordu, kumulların tepesinden, aradaki boşluklardaki çalılıklardan dumanlar ve patlamalar görülüyordu. Stewart bir adım öne çıktı ve birden isabet eden kurşunla olduğu yerde döndü. Sonra yere yığıldı. Penrod yanına çöktü ve kurşunun dizkapağı eklemine parçalayıp kasiğine saplandığını anladı. Parçalanan derisinden kemik parçaları fırlamıştı ve kanlar akıyordu. Bu, kimsenin kurtulamayacağı bir yaraydı.

Stewart oturdu ve sıkılı yumruğunu açılan deliğe bastırdı. "Vurulduğum," dedi son bir gayretle Sir Charles Wilson'a. "Komutayı al ve alayı mutlaka nehirden geçir. Hiçbir şeyin seni alıkoymasına izin verme. Tüm gücünle nehre ulaşmaya çalış."

Penrod, generali kaldırıp ileri götürmeye çalıştı. "Saçmalama Ballantyne. Kendi işine bak be adam. Bırak uzanayım. Sen ötekilere bak. Nehri geçmesi için Wilson'a yardım etmelisin."

Penrod ayağa kalktı ve iki iriyarı er, generale doğru koşmaya başladı.

"İyi şanslar efendim!" diyen Penrod selam verdi ve onu bıraktı. Acele edip ön safa yetişerek kumulların arasında öncülük etmeye başladı.

O alçak çalılıklara bir süvari birliği gizlenemezmiş gibi görünüyordu, ama sırttan indikçe, ilerideki çalılıklar rengârenk cüppeler giymiş adamlar ve atlarla canlanıyormuş gibiydi. Birkaç saniye içinde iki taraf yine kanlı ve vahşi bir çatışmaya girmişti. Askerler salvo atışlarıyla onları gerilettikçe, toplanıp yeniden saldırıyorlardı. Artık ön sıralardaki beyaz adamlardan bazıları, aldıkları yaralardan değil, aşırı sıcakın yarattığı yorgunluktan ve korkunç susuzluktan dolayı düşmeye başlamıştı. İki taraf da düşen adamlarını kaldırıp ileri itiyordu.

Askerlerin teri, haki tuniklerde tuz hareleri bırakarak kurumuştu, artık bedenleri terlemiyordu. Sarhoş gibi yalpalıyor ve son güçleriyle tüfeklerini sürüklüyorlardı. Penrod'un da görüşü dalgalanıp kararıyordu. Gözlerini açık tutmak için uğraşiyor ve her adımı atmak büyük bir iş oluyordu.

Tam artık daha fazla dayanamayacağını düşünürken, karşıdaki çalılıklar hareketlendi ve bazı atlılar ortaya çıktı. Başlarındaki kişi, yeşil türbanıyla tanıdık biriydi. Altındaki krem rengi kısırağın derisi terden matlaşmış, uzun yelesi topak topak olmuştu. Osman Atalan birliğin önünde ilerleyen Penrod'u tanıdı ve atını doğruca üstüne yöneltti.

Penrod titreyen bacaklarına rağmen dik durmaya çalıştı. Hafif süvari tüfeği kurşun gibi ağırlaşmıştı. Onu omzuna kaldırmak bile büyük acı veriyordu. Düşmanı Osman Atalan'la aralarında elli adım olmasına rağmen, sanki tüm alan onun çarpık görüntüsüyle dolmuş gibiydi. Ateş etti. Tüfeğin sesi bile garip geldi ve her şey düşsel bir yavaşlıkla etrafında dönmeye başladı. Attığı kurşunun, kısırağı güzelim siyah gözlerinin tam üstünden vuruşunu izledi. Kısarak başını geri atarak devrildi ve bacakları spazmlarla titremeye başladı. Sonra başı arkaya düştü ve hareketsiz kaldı.

Osman, hayvan düşerken büyük bir gazapla üzengileri ayaklarından fırlatmış ve yere atlamıştı. Ayakta dikilip ölümcül bir kinle Penrod'a baktı. Penrod tüfeğini yeniden doldurmaya çalıştı, ama parmakları uyuşuk ve ağırdı, Osman ipnotize etmek istercesine gözlerini üstünden ayırmıyordu. Sonra eğilip palasını aldı düştüğü yerden. Penrod'a doğru koşmaya başladı. Sonunda Penrod da tüfeğe fişek koyup kapatmayı başarmıştı. Silahı kaldırdı ve nişan almaya çalıştı. Sarsılan silahı ümitsizce düz tutmaya çalışıyordu. Sonunda, bir an için arpacığı Osman'ın göğsüne denk getirip tetiğe asıldı. Kurşunun, emirin kılıç tutan kolunu sıyırdığını ve geride kanlı bir iz bıraktığını gördü, ama Osman ne yana kaçılmış ne de palasını bırakmıştı. Doğruca üstüne geliyordu. Penrod'un iki yanındaki askerler tüfeklerini ona doğrulttular. Bu kez de mermiler kuma ya da etrafındaki çalılara saplandı. Osman adeta dokuz canlı gibiydi.

"Öldürün şu adamı!" diye bağırdı Wilson, ses tonu tiz ve asabiydi.

Öteki Arap atlıları da emirlerinin attan düşüp koştuğunu görmüştü ve safları dağılmıştı. Savaşçılarından biri tek başına koşan Osman'a yöneldi. "Geliyorum efendim."

"Bırak bana al-Noor. Bu iş bitmedi henüz," diye bağırdı Osman.

"Bugünlük bu kadar yeter. Yine dövüşeceğiz." Atını hiç yavaşlatmayan al-Noor eğerden eğildi ve Osman'ı yakalayıp yukarı, arkasına çekti.

Gür çalılara doğru giderlerken Osman dönüp Penrod'a baktı. "Daha bitmedi. Allah şahit, daha bitmedi." Sonra gitti. Derviş süvarilerinin geri kalanı da aynı hızla ortadan kaybolmuş ve ortalığa garip bir sessizlik çökmüştü. İngiliz saflarından bazı askerler yine yere çökmüştü, artık bacakları taşıyamıyordu onları ama çavuşların bağırışlarıyla canlandılar: "Ayağa kalkın çocuklar. Tam önünüzde nehir var!"

Stewart'ın gaydacısı körüğünü şişirdi ve Scotland the Brave⁷ nameleri çöle yayıldı. Adamlar silahlarını sırtladılar, ölülerini topladılar ve kale nizamında bir kez daha yola koyuldular. Ön sırada yalpalayan Penrod, çatlak dudaklarındaki kurumuş kanı ve tuzu yaladı, başka atlı var mı, diye önlerindeki çalılıkları incelerken, bedeninde kalan son birkaç damla ter alınından süzülüp kan çanağına dönmüş gözlerini yaktı.

Ama Dervişler gitmişti, adeta buhar olup uçmuşlardı. İngilizler, Nil'in yüksek kıyısına ulaştılar ve karşı kıyıdaki istimbotlara el sallayıp bağırmaya başladılar. Gemiler gözlerine, güneşli bir pazar sabahı Londra'da gezinti yapan lüks tekneler kadar güzel görünüyordu.

Her şeye rağmen kazanmışlardı. Nehre ulaşmışlardı ve General Gordon'un hâlâ direnerek beklediği Hartum'a 240 kilometre bir mesafe kalmıştı.

Osman Atalan, Metemma köyünde parçalanmış Jaalin müttefiklerinin toparlanıp gelmesini bekliyordu. Ama onların emiri Salida ve tüm oğulları ölmüştü. Salida başlarındayken çok cesur olan adamlar, şimdi babasız kalmış çocuklar gibiydi. Allah onları yalnız bırakmıştı. Başsız, nedensiz kalakalmışlardı. Tekrar çölün ücra köşelerine dalıp ortadan kayboldular. Osman boşuna bekledi.

Ertesi sabahın ilk ışıklarıyla güvercinlerin başındaki adamı çağırttı. "Bana en güçlü ve en hızlılarından üç güvercin getir," diye emretti. Kendi eliyle Mehdi'ye üç kopya mesaj yazdı, kuşların her biri bir kopyayı götürecekti. Eğer biri ya da ikisi çeşitli nedenlerle yerine ulaşamazsa, üçüncü kuş bu hayati mesajı Omdurman'daki kutsal kişiye götürecekti.

"Allah'ın sevgili kulu Mehdi Muhammet Ahmed'e, gözümüzün nuru, bedenimizin soluğu. Utancım ve kederim karnımda koca bir kaya gibi duruyor, ne yazık ki kâfirler savaşta bizi yendi. Emir al-Salida öldü ve kuvvetleri yok edildi. Kâfirler Metemma'da Nil'e ulaştı. Adamlarımla birlikte en hızlı biçimde Omdurman'a dönüyorum. Bizim için dua edin, Kutsal ve Yüce Mehdi."

Kuşların bakıcısı katlı mesajları bacaklarına bağladı, hepsini bir sepete koydu ve nehir kıyısına götürdü. Osman da onunla gitmişti. Bakıcı kuşları birer birer Osman'a uzattı. Uçurmadan önce Osman her kuşu avucunda tuttu ve dua etti. "Hızla ve dosdoğru git küçük dostum. Allah seni korusun." Havalanan kuş kanat çırparak yükseliyor ve Metemma üzerinde bir tur döndükten sonra güneye doğru uzaklaşıyordu. Kanat çırpışları yüzünden yırtıcı kuşların dikkatini çekmesinler diye, her kuşu ancak önceki gözden kaybolduktan sonra salıyordu.

Kuşlar gidince köye geri yürüdü ve caminin balçık damına tırmandı.

Minarenin balkonundan her iki kıyı da ayaklar altındaydı. Gemiler halen Timsah

Gölü'nde demirliydi. Elinde top olmadığı için onlara erişmesi imkânsızdı. Dikkatini İngiliz kampına çevirdi. Çıplak gözle alelacele oluşturdukları kamptaki adamları seçebiliyordu. Henüz istimbotlara insan veya yük nakletmiyorlardı. Neden bu kritik anda uyuşuk davrandıklarını merak etti. Şu ana kadar son derece enerjik ve ivecen davranmışlardı. Eğer amaçları hâlâ mümkün olan en kısa sürede Hartum'a yetişmek ve kurtarmaksa, yaralıları nehir kıyısında bırakıp sağlam askerlerini gemilere bindirip bir saat bile gecikmeden güneye doğru yola çıkmaları gerekiyordu.

"Belki Allah daha bizi terk etmemiştir. Belki o, bu ne yapacağı belirsiz adamlardan önce kente yetişmemi sağlar," diye mırıldandı.

Sonra minareden inip adamlarının geri kalanının beklediği köyün dışındaki buluşma yerine gitti. Atlar ve develer hazırlanmıştı bile. Al-Noor, Osman'ın yeni küheylanını tutuyordu. İri, kara bir aygırdı bu, elindeki en güçlü attı. Osman hayvanın alındaki beyaz lekeyi sıvazladı. Bunun adı al-Buq, yani Savaş Trompeti'ydi.

"Sen iyi bir hayvansın al-Buq," diye fısıldadı. "Ama asla Hulu Mayya'nın yerini tutamazsın." Tekrar dönüp onun vurulduğu kumullara baktı. Tepede hâlâ akbabalar ve kargalar dönüp duruyordu. Acaba bir daha onun kadar soylu bir atı olacak mıydı? Abadan Riji, günahın çok büyük, dedi içinden.

Eyere atladı ve sağ yumruğunu kaldırdı. "Allah aşkına, Omdurman'a gidiyoruz!" diye bağırды ve savaşçıları da ardından tekrar ettiler.

Hartum açlık ve veba yüzünden güçsüzleşmiş, ümitsizlikten uyuşmuş haldeydi. Kızların sesi, etrafı saran derin sessizlikle kontrast yaratıyordu.

"Biri geliyor." Şakıyan Safran'dı.

"Biliyorum. Ben onu çoktan gördüm," diye cıvıladı Amber de.

"Bu bir yalan. Hiç de görmedin!"

"Gördüm işte!"

"Didişmeyi kesin, sizi küçük kocakarılar," diye sert bir sesle araya girdi David Benbrook.

"Ve neymiş o bana gösterin." Genç gözler onunkilerden daha keskindi.

"İşte orda babacığım. Tam Tutti Adası'nın yukarsında."

"Şu küçük bulutun solunda."

"A, evet tamam," dedi David ve sağ koltukaltına kısırdığı tüfeğin namlusunu yaklaşan kuşa çevirdi. "Sadece sizi deniyordum."

"Denemiyordun!"

"Lütfen biraz daha saygılı ol meleğim."

Nazeera sesleri duymuştu. Avludaki kuyudan doldurduğu bir sürahiyle mutfağa dönüyordu. Suyu kaynatıp süzecekti ama sesler dikkatini dağıtmıştı. Sürahiyi kapının önündeki masada duran gümüş tepsiye bıraktı ve gidip pencereyi açarak dışarı baktı. Konsolos susuzluktan kavrulmuş çimenlerin ortasında duruyordu. Başını havaya

kaldırmıştı. Bu davranışında garip bir şey yoktu. Haftalardır her öğleden sonra terasta bekleyip çiftesinin menziline girecek kuşları gözlüyordu. Nazeera mutfağa döndü ama dalgınlıkla sürahideki kaynamamış suyu, bardakların bulunduğu tepside unutmuştu. Dışarıdan tüfek sesi ve ardından ikizlerin heyecanlı çığlıkları duyuldu.

"Vurdun onu babacığım!"

"Ah akıllı aile reisi!" Bu, Safran'ın dağarcığına kattığı son terimdi.

Saçmalarla göğüs tüylerinden bir kısmı sağa sola uçuşan güvercin, havada takla atarak düşmeye başladı ve sarayın yatak odalarının önündeki demirhindi ağacının dallarına takıldı. Yerden dokuz metre yüksekte asılı kalmıştı. İkizler itişip kakışarak ağaca tırmanmaya başladı.

"Dikkatli olun küçük iblisler!" diye endişeyle seslendi David. "Bir yerinizi inciteceksiniz."

Önce Safran ulaştı kuşa. Erkek Fatma olan oydu. Dalın üstünde denge sağladı ve uzanıp sıcak bedeni alıp koynuna soktuktan sonra inmeye başladı.

"Hep zorbalık ediyorsun," diye suçladı Amber.

Safran bunu iltifat kabul edip sesini çıkarmadı ve son bir metre kala yere atladı. Doğruca babasına koştu. "Bunda bir not var," diye haykırdı.

"Bunda da öbürleri gibi bir not var."

"Evet çok şükür var," dedi David. "Şanslıyız değil mi? Bakalım nehrin öteki yakasındaki beyler neler konuşuyor." Ölü güvercini içeri götürürken ikizler etrafında dans ediyordu. Çiftesini duvara dayadı ve cebinden kelebek gözlüğünü çıkarıp burnunun üstüne kıstırdı. Sonra çakısıyla minik ruloyu tutan ipi çözdü ve kâğıdı masadaki sürahiyle bardakların yanına serdi. Arapça metni okurken dudakları kıpırdıyor ve sakin duruşu yavaş yavaş değişiyordu. Artık tetikte ve iş havasındaydı.

"Bu harika bir haber. Kurtarma Birliği kuzeyde Dervişleri yenmiş.

Artık yakın zamanda burda olacaklar. Bu notu doğruca generale götürmeliyim," dedi ikizlere. "Gidin de Nazeera banyonuzu hazırlasın. Bir süre dışarda olacağım ama dönünce iyi geceler demeye geleceğim odanıza." Şapkasını başına geçirdi ve generalin karargâhına gitmek üzere çıktı.

Safran Amber yetişemedi çifti kapmıştı. Tüfeği ganimet yakalamış gibi Amber'in burnuna doğru salladı.

"Bu adil değil Saffy. Hep sen yapıyorsun her şeyi."

"Bebekleşme."

"Ben bebek değilim."

"Bebeksin ve yine surat asıyorsun."

Safran tüfeği holden geçirip babasının silah odasına götürdü. Amber, onun gidişini sıkılı yumruklarını kalçasına dayamış olarak izledi. Yüzü kızarmış, terden saçları alınaya yapışmıştı. Nazeera'nın masada unuttuğu sürahiyi gördü. Sinir içinde kendine bir bardak su doldurdu ve bardağı kafasına dikti. "Bunun da tadı bir tuhaf," diye söylendi. "Ve ben

bebek değilim, surat da asmiyorum. Sadece biraz kızdım hepsi o."

Ryder Courtney, Hartum da geçirdiği günlerin sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Kurtarma Birliği kent düşmeden yetişip hepsini sağ salim boşaltsa bile, kent Dervişlerin eline geçecekti. O da çiftliğini boşaltıyor, ilk fırsatta gitmeye hazırlanıyordu. Rebecca envanter çıkarmasına ve Yiğit İpis'e yüklediği her şeyin faturalarını tutmasına yardım etmeye gönüllü olmuştu.

Ryder, onun yaşadığı duygusal karmaşayı giderek daha iyi anlıyordu. Kentte durumun giderek kötüleşmesi gibi belirsizlik de herkesin sinirlerini yıpratıyordu. Kenttekilerin dayanma gücü azaldıkça Derviş kuşatmalarının tehdidi artıyordu ve kurtarma ordusu da görünürde yoktu. On aydır kent Mehdi'nin baskısı altındaydı. Böyle feci bir sonu beklemek için uzun bir süreydi bu.

Küçük kardeşlerini korumaya çalışmanın Rebecca'nın omzuna nasıl bir yük bindirdiğinin farkındaydı Ryder. Bu konuda babalarının fazla yardımı olmuyordu, canayakın ve şefkatli bir adamdı, ama tıpkı ikizler gibi, o da adeta çocuk gibi ilgi bekliyordu. İsyandan beri Sudanlı kadınların hiçbiri çiftliğe dönmemişti. Küçük yeşil kek mutfağını yürütmek de tamamen Rebecca'ya kalmıştı. İkizler hevesli yardımcıları, ama ağır işler yapmalarına imkân yoktu. Onun ailesini korumak için yaptığı mücadeleyi gördükçe, Ryder'ın hayranlığı ve sevgisi artıyordu. Bir kez daha, bunca sorumluluğu üstlenen kızın sadece on sekiz yaşında olduğunu düşündü Kendini ne kadar yalnız hissettiğini de tahmin ediyor ve ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama kendini kaybedip düşüncesizce bir davranışta bulunduğu için onun güvenini sarstığını da biliyordu. İçinden onu kolların; alıp rahatlatmak ve korumak gelse de, tekrar korkutmamak için dikkati olması gerekiyordu. Penrod Ballantyne, Hartum'dan gittiğinden beri, zarar gören ilişkilerini onarmakta epeyce yol kat ettiğini hissediyordu, artık Rebecca daha arkadaşça davranabiliyordu. Sohbetleri çok daha rahat oluyordu ve eskisi gibi açıkça kaçmıyordu Rebecca kendisinden.

Korunaklı binada, Ryder'ın masasının başında karşılıklı oturuyorlardı. Gümüş dolarları ellilik kümeler halinde sayıp parşömene sarıyor ve ahşap kutulara yerleştiriyorlardı İbis'e götürmek üzere. Ryder gözucuyla genç kızın omuzlarına dökülen ipeksi saçlarına baktı. Ellerindeki nasırları ve göz kenarlarındaki ince çizgileri fark edince içi sızladı. Onunki gibi narin ciltler, güneşte ve çöl havasında kavrulmaktan çok, İngiltere'nin iklimine uygundu. Bu iş bitince, burayı satabilir ve onu İngiltere'ye geri götürebilirim, diye düşündü.

Rebecca aniden baktı ve üzerine takılı gözleri yakaladı. "Sensiz ne yapardık Ryder?" dedi.

Ryder ses tonundan ve söylediklerinden ötürü şaşırılmıştı. "Sevgili Rebecca, sen her koşulda başarılı olursun. Gücünden ve kararlılığından hiç kuşum yok."

"Sana karşı kabalık ettim." Onun itirazını duymazdan gelmişti. "Küçük bir kız gibi davrandım. Oysa sana karşı herkesten daha kibar olmalıydım. Sen olmasan uzun süre önce ölmüş olurduk."

"Şimdi gayet nazik davranıyorsun. Bu da her şeye değer," dedi Ryder.

"Sadece yeşil kek bile aileme sunduğun değerli bir armağan. Sen olmasan dayanamazdık derken, abarttığımı sanmıyorum. Bunca açlık ve ölümün ortasında bizler sağlıklı ve güçlüyüz. Bu yüzden sana borcumu asla ödeyemem."

" Benim tek arzum arkadaşlığın."

Rebecca, ona gülümsedi ve yüzündeki endişe çizgileri yumuşadı. Ryder, ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordu ama konuşamadı. Rebecca bir gümüş dolar dizisini devirerek ona doğru uzandı ve elini tuttu. "Sen iyi bir dost ve iyi bir adamsın Ryder Courtney."

İlk kez yüzünü böyle açık açık inceliyordu. Penrod kadar yakışıklı değil, diye düşündü, ama güçlü ve dürüst bir yüzü vardı. Bu, insanın her gün görmekten bıkmayacağı bir yüzdü. Ve beni asla Penrod gibi terk etmez, dedi içinden. Bir yerlerde gizli saklı yerli kadınları da yoktur. O sağlam bir adam, numarayla gösterişle işi yok. Sofrasında daima ekmeği bulunur. Kaya gibi ve kadını koruyacak bir erkek. Elini tutan el güçlü ve Sağlamdı, iş yapmaktan sertleşmişti. Çıplak kolu Rebecca'ya doğru bir evin direği gibi uzanıyordu. Gömleğinin altındaki omuzları geniş ve köşeliydi. O bir erkekti, bir çocuk değil.

Sonra birden nerede olduklarını hatırladı. Tebessümü buruştu. Hayatlarının belirsizliği tekrar zihnini işgal etti. Ya Ryder, ibisle gider, onu ve ikizleri burada bırakırsa ne olurdu? Mehdi ile katil ordusu kente girince başlarına neler gelirdi? Yakaladıkları kadınlara neler yaptıklarını biliyordu. Gözlerine yaşlar doldu ve kirpiklerini kırıştırdı. "Ah Ryder, neler olacak bize? Hepimiz bu korkunç yerde ölecek miyiz? Yaşamaya bile fırsat bulamadan?" Kadın kalbiyle onun gibi bir adamı sonsuza kadar kendisine bağlamanın yolunu biliyordu. Bu adımı atmaya hazır mıydı peki?

"Hayır, Rebecca, sen her zaman çok cesur ve güçlü oldun. Sakın şimdi vazgeçme." Ayağa kalktı ve çabucak masanın etrafını dolaştı.

Rebecca başında duran adama baktı ve gözyaşları yanaklarından inmeye başladı. "Sarıl bana Ryder. Sarıl bana!"

"Seni bir daha kırmak istemiyorum." Durakladı.

"O zaman çocuktum, akılsız bir çocuk. Artık bir kadınam. Bana bir kadına sarılır gibi sarıl."

Ryder, genç kızı ayağa kaldırdı ve yavaşça kollarının arasına aldı.

"Güçlü ol!" dedi.

"Bana yardım et," diye cevap veren Rebecca iyice sokuldu. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve kokusunu içine çekti. Korku ve kuşkuları artık geride kalmıştı. Kendini güvende hissediyordu. Erkeğin gücünün kendisine geçtiğini hissetti ve sessiz bir çaresizlikle ona iyice sarıldı. Sonra, ağır ağır, yeni, hoş bir duygunun içine yayıldığını fark etti. Bu, Penrod Ballantyne'in yarattığı çılgın ve tüketici duyguya benzemiyordu. Daha çok, sıcak bir parıltıydı sanki. Bu adam güvenilebileceği erkekti. Onun kollarında emniyeteydi. Düşündüğü şeyi yapmak kolay olacaktı.

Bunu sadece kendim için değil ailem için de yapmalıyım, diye düşündü. İçinden kararını verdikten sonra yüksek sesle dile getirdi. "Öp beni Ryder!" Yüzünü ona doğru kaldırdı. "Daha önceki gibi öp beni."

"Rebecca, sevgili Becky, ne yaptığının farkında mısın?"

"Sadece saçma sorular sorabiliyorsan... "Erkeğe gülümsedi. "Konuşma o zaman. Sadece öp."

Erkeğin ağzı sıcacıktı ve nefesleri birbirine karışıyordu. Genç kız onun dilinin yumuşak dudaklarının arasından süzüldüğünü hissetti. Bir zamanlar bu onu ürkütmüş ve kızdırmıştı, ama artık tadına varıyordu. Onu erkeğim olarak kabul edeceğim, diye düşündü. Ötekini reddedeceğim. Ben Ryder Courtney'i seçiyorum. Bu kararı verdikten sonra, duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Belinden aşağısında bir şeyler hissettiğinde, kendisini tutan tüm engelleri kaldırmıştı. Duyduğu his o kadar güçlüydü ki, acının sınırına geliyordu. İçindeki zonklamayı algılıyordu.

Bu benim dölyatağım, diye düşündü hayretle. Kadınlığının merkezini uyarıyor. Dudaklarını hırsla erkeğinkilere bastırdı, acıyı azaltmak ya da azdırmak, hangisini istediğinden emin değildi. Son kez Ryder, ona sarıldığında, kabarıp sertleşen şeyin ne olduğunu anlamamıştı. Ama artık biliyordu. Bu kez korkmuyordu. Hatta kendince bu erkek organına bir isim bile takmıştı. Penrod'un tırmanıp geldiği demirhindi ağacından ötürü, demir, diyordu ona.

"Bu hayatımızın son günü olabilir. Harcama bu günü," diye soludu. "Bu ana sarılalım ve asla bırakmayalım." Ama Ryder çekingen davranıyordu. Rebecca, onun ellerini alıp göğüslerine koydu. Onun dokunuşuyla sanki göğüs uçları şişmiş ve yanmaya başlamıştı.

Sonra bir eliyle erkeğin ensesindeki saçları kavradı ve ötekiyle korsajının kancalarını açmaya başladı. Göğüslerini meydana çıkarmış ve erkeğin dudaklarına bastırmıştı. Gergin etinin üstünde onun dişlerinin tatlı acısını hissedince bağırdı. İçine sinmiş esans kokuları dışarı vuruyordu.

Rebecca adeta ümitsiz bir telaş içine girmişti. "Çabuk ol, lütfen, Ryder. Ölüyorum. Öldürme beni. Korum beni." Saçma sapan konuştuğunun farkındaydı ama aldırıyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve üstüne tırmanmayı denedi. Ryder elini arkaya uzatıp elbisesinin eteklerini topladı ve beline doladı. Altına hiçbir şey giymemişti ve kalçaları odanın loş ışığında bir çift devekuşu yumurtası gibi solgun ve yuvarlaktı.

Bacaklarını erkeğin kalçalarına doladı ve onun bacaklarının arasındaki ipeksi kıvrıkcıkların arasına daldığını hissetti. "Çabuk! Seni içime almadan bir an daha yaşayamam." Kendini sertçe ileri itti, gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Tırnaklarını erkeğin sırtına geçirip bir daha itti. Sonra dünyadaki her şey anlamını yitirdi, erkek içine tamamen girerken tüm endişeleri ve korkuları geride kaldı. Rahminin ona açıldığını hissediyordu. Kendini ona adeta bir tür ümitsizlikle veriyordu. Bacaklarının titremeye başladığını hissetti ve erkeğin zevkle çarpılmış yüzüne baktı. Kendini daha da sert ve hızlı itmeye başladı. Erkek ağzını açtı ve o bağıırken Rebecca'nın çığlığı da eşlik etti. Onları birbirlerine sonsuza kadar

bağlayacakmış hissi veren bir kenetlenmeyle, birlikte boşaldılar. Sonra sessizleştiler ve bacaklarındaki kaslar gevşedi. Ryder dizüstü yere çöktü ama Rebecca sıkıca ona tutunduğu için içinden çıkamamıştı.

Sonunda Ryder uzak diyarlardan dönüyormuş gibi kendine geldi ve ona huşu içinde baktı. "Artık benim, kadını mısın?" Bu, soruyla açıklama arası bir ifadeydi.

Rebecca sevecenlikle gülümsedi. Hâlâ içindeydi. Kendini güçlü, enfes bir şekilde şehvetli ve ahlaksız hissediyordu. Kaslarını kuvvetle sıktı. Böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordu. Ryder soludu ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Evet," dedi Rebecca. "Ve sen de benim erkeğimsin. Seni hep böyle tutacağım ve asla bırakmayacağım."

"Senin gönüllü esirin olurum." Rebecca, erkeği dudaklarından öptü.

Nefes almak için ara verdiğinde, Ryder sözüne devam etti. "Bana karım olma onurunu verir misin? Dünyayı sarsmak istemeyiz, değil mi?"

Her şey çok hızlı gelişmeye başlamıştı. Aslında niyetinin bu olmasına rağmen, hem ağırbaşlı ve çekingen, hem de onu bağlayacak bir yanıt bulamıyordu. Tam bunu düşünürken, binanın kapısına güçlü bir şekilde vuruldu. Rebecca erkeği itti ve çabucak göğüslerini korsajının içine sokuşturup endişeyle kapıya baktı. "Kilitli," diye fısıldadı Ryder. Masasının üstünde yüzlerce gümüş para vardı, risk alamazdı. Sonra sesini yükselterek "Kim o?" diye sordu.

"Benim, Bacheet. Gordon Paşa'dan haber bülteni getirdim."

"Meşgulken beni rahatsız etmen için yeterli bir neden değil," diye azarladı Ryder. Gordon bültenlerini neredeyse günlük olarak yayınlıyordu. Halkı bir parça rahatlatmak ve direnme gücünü artırmak için yapıyordu bunu. Tabi o yüzden de yazdıkları haberden çok kompozisyona benziyordu .

"Bu önemli Efendi." Bacheet'in sesi heyecanlıydı. "İyi haber. Çok iyi haber."

"Kapının altından at," diye emretti Ryder.

Ayağa kalkıp Rebecca'yı da kaldırdı. Üstlerini düzelttiler, Ryder pantolonunun önünü ilikledi, Rebecca da eteğini indirdi. Sonra Ryder kapıya gitti ve bülteni aldı. Okuyup genç kıza uzattı.

DERVİŞ ORDUSU HEZİMETE UĞRADI.

HARTUM YOLU AÇILDI.

İNGİLİZ KURTARMA BİRLİĞİ

KISA ZAMANDA BURADA OLACAK.

Rebecca yazılanları iki kez okumuştur, önce hızla, sonra ağır ağır. Sonunda başını kaldırıp Ryder'a baktı. "Sence bu kez gerçek mi?"

"Eğer değilse zalim bir şaka olur. Ama Çinli Gordon, başkalarının hassas düşüncelerine önem vermekle tanınan biri değil."

Rebecca bülteni tekrar okuyormuş gibi yaptı ama zihni başka yerdeydi. Eğer Kurtarma Birliği yoldaysa, sahiden Ryder Courtney'le alelacele kalıcı bir ilişkiye girmesi gerekir

miydi? Onun karısı olunca ömrünün geri kalanını bu vahşi ülkede geçirmeye mahkûm olacaktı. Bir daha hiç İngiltere'nin yeşilliklerini göremeyecek ve medeni insanlarla bir arada olamayacaktı. Gerçekten de ona karşı nazik ve koruyucu olan, ama âşık olmadığı bu adamla evlenmek zorunda mıydı?

"Doğru ya da değil," diye devam etti Ryder. "Çok kısa zamanda anlayacağız. Her durumda benim nişanım olacaksın. Ibis'in kazanında yeterince buhar var ve taşıyabileceği yükün tamamı yüklenmiş durumda." Sustu ve genç kızın yüzünü sorgularcasına inceledi. "Ne var sevgilim? Seni üzen bir şey mi oldu?"

"Soruna daha cevap vermedim," dedi Rebecca hafif bir sesle.

"Ah, hepsi buyusa, tekrar sorar ve resmi yanıtını isterim," dedi. "Sen, Rebecca Helen Benbrook, ben Ryder Courtney'i, sevgili nikâhlı eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Doğruyu söylemem gerekirse, bilmiyorum," dedi Rebecca ve Ryder dehşet içinde ona baktı. "Lütfen düşünmek için birazcık zaman tanı bana. Bu çok önemli bir karar ve acele edebileceğim bir şey değil."

Çok şeyin bağlı olduğu bu önemli anda, birden aklına bir şey gelmişti: Eğer Kurtarma Birliği iki gün sonra gelecekse, Penrod Ballantyne da onlarla gelecek miydi? Ama, dedi kendi kendine, gelse de gelmese de artık benim için fark etmiyor. Ona güvenmekle hata ettim, şimdi istiyorsa Arap kızlarına gidebilir ve dilediğince zamparalık yapabilir. Ama bu konudan çok da emin olmadığını hissetti ve Penrod Ballantyne'in hayali, Ryder'ın çiftliğindeki işleri bitirip saraya dönerken bile aklını işgal etmeye devam etti.

Sir Charles Wilson'un tüm yaralıları, yükleri ve develeri bir araya toplaması birkaç gün almıştı. O arada Metemma'nın altındaki nehir kıyısında kampı muhkem hale getirmiş, Nordenfelt mitralyözleri dörtbir yana yerleştirmiş ve kampın duvarlarını iki metreye yükseltmişti.

Savaşın sonraki üçüncü gün, alayın başcerrahı, General Stewart'ın yarasının kangren olduğunu bildirdi. Wilson doğruca hastane çadırına koştu, sıcakta çürümüş et kokuları mide bulandırıyordu. Stewart'i etrafına sinekler üşüşmüş bir cibinliğin altında, kendi terine batmış buldu. Sinekler yaranın dayanılmaz kokusu yüzünden içeri girecek bir delik arıyordu. Yaranın ulunduğu yerde cerahat yüzünden sarı lekeler oluşmuştu.

"Mermiyi çıkarabildim," dedi cerrah, Wilson'a, sonra sesini iyice alçaltarak, "Kangren iyileşecek gibi görünmüyor efendim, pek ümit yok korkarım," diye fısıldadı.

Stewart sayıklıyordu ve yatağın başında duran Wilson'u General Gordon sanmıştı. "Tanrı'ya şükür zamanında geldik Gordon. Çok geç kalacağız diye korktuğum zamanlar oldu. Cesaretin ve dayanıklılığınla Hartum'u koruduğun için seni kutluyorum. Yaptıklarınla hem Majesteleri hem de tüm Britanya İmparatorluğu vatandaşları gurur duyacak."

"Ben Charles Wilson'um efendim, General Gordon değilim," diye düzeltti Wilson.

Stewart, ona hayretle baktı, sonra cibinliğin arasından elini tuttu. "Ah, bravo Charles! Sana güvenebileceğimi biliyordum. Peki Gordon nerde? Bir an önce yanıma gelmesini

söyle ona. Bizzat kendim kutlamak istiyorum Gordon'u."

Wilson elini kurtardı ve yataktan biraz uzaklaştı. Cerraha döndü. "Onu sakinleştiriyor musunuz yeterince? Bu kadar heyecanlanması doğru mu?"

"İki saatte bir on tane sakinleştirici veriyorum. Ama kangren başladıktan sonra yara fazla acı vermez."

"Onu Asuvan'a giden ilk istimbota bindireceğim. Muhtemelen iki ya da üç günde bir kalkıyor onlar."

"İki üç gün mü?" Stewart cümleyi bölük pörçük algılamıştı. " Neden Gordon'u Asuvan'a yolluyorsun ve neden iki üç günde bir? Cevap ver bana."

"İstimbotlar yakında Hartum'a doğru yola çıkacak general. Beklenmeyen ama mutlaka halledilmesi gereken engellerle karşılaştık."

"Peki Gordon? Gordon nerde?"

"Hâlâ Hartum'da dayandığını umuyoruz efendim, ama kendisinden bir haber almadık."

Stewart çıldırmış gibi etrafına bakındı. "Burası Hartum değil mi? Nerdeyiz? Ne zamandır burdayız?"

"Burası Metemma efendim," diye araya girdi cerrah kibarca. "Dört gündür burdasınız."

"Dört gün mü?" General bağırmağa başlamıştı. "Dört gün! Benim zavallı çocuklarımın kanını boşa harcadın. Neden burda oturup durmak yerine bir an evvel Hartum'a yola çıkmadın?"

"Sayıklıyor," dedi Wilson cerraha. "Ona bir doz daha yatıştırıcı verin."

"Sayıklamıyorum ben," diye bağırıldı Stewart. "Eğer derhal Hartum'a yola çıkmazsan, seni askeri mahkemeye çıkaracağım, görevini ihmal ve düşmanla yüzleşmekten korkmakla suçlayacağım bayım." Tıkandı ve tükenmiş bir halde yastığına devrildi.

"Zavallı dostum." Wilson başını büyük bir esefle sallıyordu. "Akli başında değil ve sanrılar görüyor. Durumun farkında değil. Ona iyi bakın ve rahat etmesini sağlayın."

Doktorun selamını alarak çadırdan çıktı. Parlak güneş ışığına çıkınca gözlerini kırıştırmıştı. Sonra, bir grup subayın çadırın çok yakınında dikildiğini fark edince kaşları çatıldı. Belli ki, konuşulan her şeyi duymuşlardı. Duruşları buna kuşku bırakmıyordu.

"Beyler sizin burda dikilmekten başka işiniz yok mu?" Subaylar gözlerini kaçırıp selam vererek uzaklaştılar.

Sadece biri olduğu yerde kalmıştı. Penrod Ballantyne gruptaki en küçük rütbeli subaydı. Davranışı küstahçaydı. Wilson ters ters baktı ona. "Siz ne yapıyorsunuz yüzbaşı?" diye buyurgan bir ifadeyle sordu.

"Sizinle konuşmam mümkün mü efendim?"

"Konu nedir?"

"Develer tamamen toparlandı. Bol su ve iyi gıdayla. İzniniz olursa yirmi dört saat içinde Hartum'da olabilirim."

"Hangi amaçla yüzbaşı? Kenti tek başınıza kurtarmayı mı öneriyorsunuz?" Wilson artık

kaş çatmak yerine alaycı bir sırıtışla bakıyordu. Pek düzgün bir bakış değil, diye düşündü Penrod.

"Amacım mesajlarınızı General Gordon'a iletmek ve niyetiniz hakkında bilgi vermek, efendim. Kent ağır baskı altında ve dayanma gücünün sonunda. Orda mahsur kalmış İngiliz kadın ve çocuklar var. Mehdi'nin eline düşmeleri an meselesi. General Gordon'a durumu bildiğinizi ve halkı düşündüğünüzü iletebileceğimi sanıyorum."

"Herhalde benim durumu yönetme tarzımı onaylamıyorsunuz, öyle mi? Bu arada, adınız nedir bayım?" Wilson, onun adını elbette biliyordu, bu kasıtlı bir hakaretti.

"10. Süvari Alayı'ndan Penrod Ballantyne efendim. Ve hayır, efendim, yönetim tarzınızla ilgili bir eleştiri yapmayı düşünmüyorum. Ben sadece, yerel durumla ilgili bilgilerimi dikkatinize sunmak istiyorum."

"O engin bilginize ihtiyacım olursa sizi çağıracağımdan emin olabilirsiniz. Bu seferin sonuçlarıyla ilgili raporlarımda, bu birlikle uyumsuzluk gösterdiğinizi belirteceğim. Bu kampta kalmanız gerekiyor. Size herhangi bir bağımsız görev vermeyeceğim. Ayrıca Hartum'a gidecek Kurtarma Birliği'ne de dahil etmeyeceğim. İlk fırsatta Kahire'ye geri gönderileceksiniz. Ve bu sefere artık katılmayacaksınız. Açıkça anlatabildim mi yüzbaşı?"

"Son derece açık efendim." Penrod selam verdi.

Wilson selamına karşılık vermedi ve yürüyüp gitti.

Sonraki günlerde Wilson zamanının çoğunu komuta çadırında raporlarıyla uğraşarak geçirdi. Kalan erzak ve cephanenin envanterinin çıkarılmasını emretti. Kampın güvenliğini denetledi. Adamlara talim yaptırdı. Yaralıyı her gün ziyaret etti, ama General Stewart artık kendinde değildi. İstimbotlar buhar dolu kazanlarıyla bağlı oldukları yerde bekli yordu. Alaya bir kararsızlık ve belirsizlik havası çökmüştü. Sonraki adımın ne olacağını ya da ne zaman atılacağını kimse bilmiyordu. Sir Charles Wilson herhangi bir bildiri yayınlamamıştı.

Üçüncü günün akşamı Penrod develerin yanına gitti ve Yakub'u buldu.

Hayvanları denetlermiş gibi yaparken Yakub'a, "Develeri hazırla, su tulumlarını da doldur. Kamptan çıkış parolası Waterloo. Seni gece yarısı Metemma'nın öbür ucundaki küçük camide bulacağım," diye fısıldadı. Yakub yan gözle ona baktı. "Gordon Paşa'ya mesaj götürmemiz emredildi."

Yakub randevu yerinde bekliyordu ve şafakla birlikte kimsenin yetişemeyeceği bir hızla hareket ettiler.

Hartum'a iki gün, diye düşündü Penrod sırtarak ve de kariyerim mahvoldu. Wilson, beni aslanların önüne atacak. Umarım Rebecca Benbrook onun için yaptıklarımı takdir eder.

Osman Atalan, savaşçılarından küçük bir grupla son sürat gidiyordu, diğerlerini çok geride bırakmıştı. Shabluka Boğazı'na bakan sırta tırmandılar. Tepeye varınca al-Buq'un dizginlerini çekti ve eyerde ayağa kalktı.

Sakin duran atın üstünde dengesini kolayca bularak teleskopunu çıkardı ve ufukta yayılan Filler kenti Hartum'a baktı.

"Ne görüyorsunuz sahip?" diye endişeyle sordu al-Noor.

"Mukran Kalesi'nde kâfir ve Türk bayrakları dalgalanıyor. Allah düşmanı Gordon Paşa, hâlâ Hartum'da hüküm sürüyor," dedi Osman ve kelimeler dilinde aloe meyvesi gibi acı bir tat bıraktı. Tekrar eyere oturdu ve sandaletli ayaklarını üzenkilere geçirdi. Kırbacını aygırın butlarına indirince, al-Buq ileri atıldı. Güneye doğru ilerlediler.

Kerreri Tepeleri'ne ulaştıklarında Omdurman'dan çıkan ilk kadın ve yaşlı adam kafilesiyle karşılaştılar. Göçmenler, siyah kefiye ve değişik atlan ötürü Osman'ı tanımamıştı ve eşkin giderken, ihtiyar bir adam seslendi. "Geri dön yabancı! Kent kaybetti. Kâfirler Abu Klea'daki zorlu savaşta galip geldi. Salida, Osman Atalan ve askerleri öldü."

"Saygıdeğer babacığım, peki Kutsal ve Muzaffer Muhammet'e, Allah'ın Peygamberi'nin vekili Mehdi'ye ne oldu, onu da söyler misin?"

"O gözümüzün nurudur, ama Türkler ve kâfirler gelmeden tüm müminlerin Omdurman'ı boşaltmasını emretti. Allah, onu korusun, o da askerleriyle birlikte çöle çekilecek. Söylendiğine göre El Obeid'e dönecekmiş."

Osman yüzünü örten siyah örtüyü çekip açtı. "Bana bak ihtiyar! Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam yüzüne bir süre baktıktan sonra bir feryat kopardı ve dizlerinin üstüne çöktü. "Bağışla beni Yüce Emir, öldüğünü söylediğim için."

"Ordum da ardımdan geliyor. Omdurman'a gidiyoruz. Cihat devam ediyor! Kâfirle karşılaştığımız yerde savaşacağız. Bunu yolda gördüğün herkese söyle." Osman, al-Buq'u topukladı ve dörtnala kaldırdı.

Omdurman sokaklarını karmaşa içinde bulmuştu. Silahlı Ansarlar dar sokaklarda dörtnala at koşturuyor, feryatlar eden kadınlar neleri var neleri yoksa katırlara, develere yüklüyorlardı. İnsanlar bu bozgun ve ümitsizlik karşısında rahatlamak için camilere, imamları dinlemeye akın ediyordu. Osman önüne çıkan herkesi kaçırarak, atını doğruca Mehdi'nin balçık duvarlı sarayına sürdü.

Mehdi ile Halife Abdullahi'yi damda, kamyş gölgeğinin altında haremden bir düzine kadar genç kadınla birlikte buldu. Mehdi'nin bağdaş kurup oturmuş olduğu seccadeye kapandı. Adamlarını alıp Sudan'ın güney çöllerinde kaybolmak yerine, Allah'ın vekiliyle yüzleşmek üzere Omdurman'a gelme kararından ötürü ıstırap çekiyordu. O yolu seçmiş olsa, Mehdi'nin arkasından bir ordu yollayacağını biliyordu, ama kendi bölgesinde en güçlü orduyu bile yenebilirdi. Fakat Mehdi ile savaşmanın bedeli, Allah'ın yeryüzündeki elçisine doğrudan karşı çıkmak, bir Müslüman olarak sonu demekti. Şu anda göze aldığı öldürülme riski, Mehdi tarafından inançsız ilan edilmenin ve Cennet'in kapılarının sonsuza kadar yüzüne kapanmasının yanında önemsiz kalıyordu.

"Allah birdir, Allah'tan başka Tanrı yoktur," dedi hafif bir sesle. "Ve Mehdi Allah'ın

Peygamberi'nin yeryüzündeki elçisidir."

"Yüzüme bak Osman Atalan," dedi Mehdi. Osman başını kaldırıp baktı. Mehdi gülümsüyordu, tatlı tebessümü dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya koyuyordu. Osman, yüreğinde ölümün soğuk elini hissederken, bu tebessümün affedildiği anlamına gelmediğini biliyordu. Mehdi Kurtarma Birliği'ni durduramadığı için mutlaka çok öfkeliydi. Tek yapması gereken elini kaldırmak olacak ve Osman ya öldürülecek ya sakat bırakılacaktı. Genellikle Mehdi suçlulara seçme hakkı tanır. Metemma'dan geldiği uzun yol boyunca Osman, eğer seçme hakkı tanınırsa, el ve ayaklarının kesilmesi yerine, kafasının kesilmesini istemeye karar vermişti.

"Benimle dua eder misin Osman Atalan?" diye sordu Mehdi.

Osman'ın yüreği daraldı. Bu uğursuz bir davetti ve genellikle ölüm cezasından önce uygulanırdı. "Tüm kalbimle ve son nefesime kadar," diye yanıtladı Osman.

"Birlikte el fatiha okuyacağız, Yüce Kuran'ın ilk suresini."

Osman ilk namaz pozisyonunu aldı ve birlikte okumaya başladılar: "Allah'ın adıyla, En Yüce, En Merhametli olanla..." ve devam ettiler. Bitirince Mehdi arkasına yaslanıp, "Osman Atalan, sana çok güvendim ve bir görev verdim," dedi.

"Siz, benim kalbimin çarpışı, ciğerlerimdeki havasınız," diye teşekkür etti Osman.

"Ama beni başarısızlığa uğrattın. Kâfirlerin seni yenmesine izin verdin. Beni düşmanımın karşısında küçük düşürdün ve her şey bitti."

"Hayır efendim. Her şey bitmedi. Ben bir işte başarısız oldum ama her şeyde değil."

"Açıkla, ne demek istiyorsun."

"Allah, size, bir adam Gordon Paşa'nın kellesini getirmediği bu işin bitmeyeceğini söylemişti. Allah, o adamın da ben, yani Osman Atalan olduğunu bildirmişti."

"Sen bu kehaneti beceremedin. Bu yüzden Allah'a ve peygamberine karşı suç işledin," diye cevap verdi Mehdi.

"Allah'ın ve Muhammet Mehdi'nin kehaneti asla boşa çıkarılamaz," diye konuştu Osman çabucak, celladın boynunu vuracak baltasını ve kara meleğin soluğunu hissediyordu. "Sizin kehanetiniz, zaman nehrinin asla yok edemeyeceği bir kayadır. Omdurman'a kehaneti yerine getirme ateşiyle döndüm." Karşı kıyıda Mukran Kalesi'nin sade cephesini gösterdi. "Gordon Paşa hâlâ o duvarların ardında kaderini bekliyor ve Nil bizden yana, çünkü alçalıyor. Size yalvarıyorum, hayır duanızı benden esirgemeyin Yüce Kişi."

Mehdi aklından hızla bin bir şey geçirerek sessiz ve kıpırtısız oturmaya devam etti. Emir Osman Atalan zeki bir adamdı ve becerikli bir taktik adamıydı. Ricasını reddetmek, Mehdi'nin yanılabilir olduğunu kabul etmek olacaktı. Sonunda gülümsedi ve elini Osman'ın başına uzattı. "Git ve yazılanı yerine getir. Kehanetimi gerçekleştirince buraya, yanıma dön."

Gece yarısından bir saat önce, Victoria Nili'nin güney kanalında küçük bir feluka

ilerliyordu. Tekne, gece ayazına ve akıntıya karşı ustalıklarla yönetiliyordu. Felukanın oturaklarından birinde al-Noor, Osman Atalan'la yan yana oturuyordu. İki adam da Hartum kıyısına bakıyordu. Bu gece fişek gösterisi fazlasıyla abartılıydı. Karanlık çöktüğünden beri hiç durmadan fişekler atılıyor ve gökyüzü renkli kıvılcımlarla aydınlanıyordu. Bando, tazelenmiş bir canlılık ve coşkuyla çalıyordu, ara sıra karanlık sulara kadar solo olarak söylenen şarkılar uzanıyordu.

"Gordon Paşa, Abu Klea'daki havadisleri almış," diye fısıldadı al-Noor. "O ve yordakçılarını sevinçten bayram ediyor. İstimbotların her an görünmesini bekliyorlar."

Kutlama sesleri giderek azaldığında gece yarısını epeyce geçmişti ve Osman gemiciye sessizce bir emir verdi. Adam yelkeni şişirdi ve Hartum duvarlarına doğru süzöldüklerini hissettiler. Tam meydanın karşısındaki bir noktaya geldiklerinde, al-Noor, efendisinin koluna dokundu ve minik plajı gösterdi. Artık sular çekilmiş, plaj meydana çıkmıştı. Islak çamur, yıldızların ışığında buz gibi parlıyordu. Osman gemiciyle sessizce bir şeyler konuştu, hâlâ kıyıya yakın seyrediyorlardı. Osman kürekleri yukarı aldı ve kayığın dibi sürtünüp ses çıkarmasın diye, sırık kullanmaya başladı. Sonra sessizce oturup beklediler, nöbet değiştiren askerlerin konuşmalarını dinlediler. Artık Katolik kilisesinin damındaki bir baykuşun zıhlarından başka ses gelmiyordu. İngiliz konsolosluk sarayının nehre bakan üst kat pencerelerinde ışık vardı ve ışığın arkasında bazı gölgeler gördüler ama sonra tüm hareketler kesildi.

"Zaferden sonra kâfirler gevşemiş. Gordon Paşa eskisi kadar tetikte değil," diye fısıldadı al-Noor.

"Çıkabileceğimiz yeri bulduk. Artık Omdurman'a dönüp hazırlık yapabiliriz," diye cevapladı Osman. Yine ses çıkarmadan gemiciye bir emir verdi ve karşıya geçmeye başladılar.

Osman'la al-Noor güney bölümde, Beyt el Mal ile hazine ve köle pazarı arasındaki iki katlı eve ulaştıklarında, şafak sökmekteydi ve savaşçılardan bir kısmı bahçede oturmuş, evdeki kölelerin hazırladığı ballı kuzu pırzola ve darı kekleriyle, koyu Habeş kahvesi eşliğinde kahvaltı ediyordu. "Soylu efendim, biz dün gece alacakaranlıkta vardık," dediler.

"Niye bu kadar uzun sürdü?"

"Bizim atlar, atların prensi al-Buq gibi değil."

"Hoş geldiniz," diye sarıldı Osman adamlarına. "Palalarınıza başka işler düşüyor. Abu Klea düzlüklerinde kâfirlerce çalınan onurumuzu geri almalıyız."

David Benbrook, Abu Klea zaferini ve Kurtarma Birliği'nin yaklaşan gelişini kutlamak için bir parti vermekte ısrar etmişti. Yiyecek içecek kıtlığı yüzünden, Rebecca resmi gümüş ve kristallerle yenilip içilen bir davet yerine, bir açık hava yemeğine karar vermişti. Meydana bakan terasta, branda kaplı koltuklara oturmuşlar ve ara sıra şarkılara da katılarak askeri bandoyu dinlemişlerdi. Bando dinlenmek için durduğunda, kraliçeye, General Wolseley'e ve Konsolos Le Blanc nedeniyle Kral Leopold'a kadeh kaldırıyorlardı.

David yaşadığı uzun bir iç tartışmanın sonunda, aylardır mahzende sakladığı bir kasa Krug şampanyayı getirmeye karar vermişti. "Belki biraz erken ama onlar geldikten sonra da bu tür şeylere ayıracak zaman bulamayabiliriz."

O gece ilk kez General Gordon da, Rebecca'nın yemek ve eğlence davetini kabul etmişti. Tiril tiril bir üniforma giyip kırmızı fes takmıştı.

Çizmeleri o kadar iyi parlatılmıştı ki, Mısırlıların yıldızı İshmael, çizmelerin yüzeyinde ışıldıyordu adeta. Rebecca gözünün altında asabi bir tik oluştuğunu fark etmişti, ama yine de general o gece rahat ve keyifli görünüyordu. Sunulan yemeklerden de minik porsiyonlar alıp azar azar yemişti. O gece yeşil kek, darı ekmeği ve ev sahibi tarafından avlanıp baharatlarla tatlandırılmış kuş rostosu sunuluyordu konuklara. Küçük bir konuşma yapmak üzere ayağa kalktığı anda bile, zincirleme içtiği Türk sigaralarına ara vermemişti. Konuşmasında, konuklara İngiliz askerleriyle dolu istimbotların, o sıralarda Shabluka Boğazı'na varmak üzere olduklarını ve kesinlikle ertesi akşam kente varmalarını beklediğini söyledi. Tüm konukların ve her renkten, her milletten kent sakininin ne kadar kahramanca direndiğini, nasıl fedakârlıkta bulunduğunu anlattı ve Ulu Tanrı'ya emeklerini boşa çıkarmadığı için şükranlarını sundu. Sonra da konsolosla kızlarına konukseverlikleri için teşekkür etti ve izin istedi. Geride kalan konukların keyfi daha da artmıştı bu sözler üzerine.

O gece, ikizlerin de gece yarısına kadar oturmalarına izin verilmiş ve birer küçük kadeh de şampanya içebilmişlerdi. Safran kendininkini kıydan ayrılacak bir gemici gibi kafaya dikmişti, ama Amber, bir yudum içtikten sonra durup yüzünü buruşturmuş ve Rebecca'nın bakmadığı bir sırada kadehinde kalan içkiyi ikizinin bardağına boşaltıvermişti.

Amber giderek sessizleşiyor ve soluyordu. Şarkılara da katılmaması Rebecca'ya garip gelmişti. Amber'in tatlı, güzel bir sesi vardı ve şarkı söylemeyi severdi. David birlikte polka yapmalarını teklif ettiğinde de kalkmamıştı. "Bu gece çok sessiz ve durgunsun. Kendini iyi hissetmiyor musun canım?"

"Birazcık babacığım. Ama seni çok seviyorum."

"Gidip yatmak ister misin? Sana biraz İngiliz tuzu veririm, bir şeyin kalmaz."

"Ah hayır. Tanrım yok, yok! O kadar da kötü değilim." Amber kendini zorlayarak gülümsedi ve David endişelenmesine rağmen meseleyi fazla kurcalamadı. Safran'ı dansa kaldırdı.

Amber'in alışılmadık davranışları konsolos Le Blanc'ın da dikkatinden kaçmamıştı. Gelip yanına oturdu, bir amca gibi elini avucunun içine aldı ve bir Alman, bir İngiliz ve bir İrlandalı arasında geçen, uzun, ayrıntılı bir fıkrayı anlatmaya başladı. Fıkranın en komik yerine geldiğinde, kendisi gülmekten iki büklüm olmuştu ve pembe yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Fıkroda gülünecek bir şey göremese de, Amber de vazife yapar gibi güldü, ama sonra ayağa kalkıp Ryder Courtney ile dans etmekte olan Rebecca'nın yanına gitti. Amber, ablasının kulağına bir şeyler fısıldadı, Rebecca, Ryder'dan ayrıldı, kardeşinin elini tuttu ve birlikte koşarak içeri girdiler. David onların gittiğini görmüştü, Safran'la ikisi de

arkalarından koştular. Merdivenin dibine geldiklerinde Rebecca ve Amber birinci kata yaklaşmıştı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi David arkalarından. "Bir şey mi oldu?"

Hâlâ el ele olan Rebecca ve Amber dönüp ona baktılar. Birden Amber inledi ve iki büklüm oldu. Sonra, bir gaz ve sıvı patlamasıyla birlikte bağırsakları boşalmaya başladı. Dışkı, sarı bir şelale gibi fişkırtıyor ve ayaklarının dibinde biriktikçe birikiyordu. Amber de yere yığılmıştı.

David teşhisi koyan ilk kişi oldu. "Kolera!" dedi.

Bu sözler üzerine Safran ellerini ağzına götürerek haykırmaya başladı.

"Kes şunu!" dedi Rebecca, ama kendi sesi de çığlık gibiydi. Amber'i kaldırmaya çalıştı ama sarı dışkılar hâlâ fişkırtıyordu ve Rebecca'nın uzun, saten gece elbisesi de batıp çıkmıştı.

Ryder da Safran'ın çığlığını duymuş ve terastan koşarak gelmişti.

Manzarayı anında kavradı. Tekrar yemek yedikleri yere döndü, gümüş şamdanları, masa süslerini yerlere saçarak, uzun, ağır masa örtüsünü çekip aldı ve koşarak merdivenlere gitti.

Amber'in ishali tüm şiddetiyle sürüyordu. Böyle ufak bir bedenden bunca sıvı çıkması inanılacak gibi değildi. Merdivenlerden aşağı dere gibi akıyordu çıkardıkları. Ryder masa örtüsünü pelerin gibi sardı ve küçük kızı bebek gibi kucağına alıp yukarı koşturdu.

"Lütfen beni bırak Ryder," diye inledi Amber. "Güzelim yeni takımını batıracağım. Kendimi tutamıyorum. Çok utanıyorum."

"Sen cesur bir kızsın. Utanılacak bir şey yok," dedi Ryder. Rebecca da yanındaydı. "Banyo nerde?" diye sordu.

"Bu taraftan." Rebecca koşup kapıyı açtı ve geçmeleri için yana çekildi.

Ryder, Amber'i galvanizli küvete yatırdı. "Lekeli elbiselerini çıkar ve süngeri soğuk suya batırıp bütün vücudunu sil," diye emretti. "Yanıyor. Sonra zorla bir şeyler içir. Mesela açık ve ılık çay. Ama litrelerce içsin. Sıvı alması lazım sürekli. Kaybettiği suyun her damlasını geri almalı." Sonra kapının girişinde bekleyen David ile Safran'a baktı. "Nazeera'yı çağırın yardım etsin. Bu hastalığı bilir. Benim Ibis 'e gidip elimdeki ilaçları getirmem lazım. Ben yokken de mutlaka bir şeyler içirin."

Ryder koşarak sokağa fırladı. General Gordon herkes kentin kurtuluşunu kutlayabilsin diye, bu gecelik sokağa çıkma yasağını gevşettiği için şanslıydı.

Bacheet tıbbi yardım setini her zamanki gibi Ibis'in ana kamarasında ranzasının altına koymuştu. Çabucak açıp Amber'in ishali iyileştirmek ve kaybettiği mineral tuzlarını geri almasını sağlayabilmek için aradığı şeye bakınmaya başladı. Çok az zamanı olduğunu biliyordu. Kolera hızlı davranan bir katildi. "Köpek Ölümü," diyorlardı ona. Sağlam bir yetişkini bile birkaç saat içinde öldürebiliyordu, üstelik Amber çocuktu daha. Zaten şimdiden çok fazla sıvı kaybetmişti. Yakında her kası ve siniri, sıvı, diye feryat edecek, korkunç kramplarla kıvrılmaya başlayacak ve içi dışına çıkıp kavrularak ölecekti.

Bir an, en önemli olan kirli beyaz renkteki tozun kaybolduğunu sandı ama sonra onu emniyete almak için mutfak bölmesindeki dolaba kaldırdığını hatırladı. Koleradan kırılan kentte, bu toz elmadan daha değerliydi. Bir bez torbanın içindeydi. Beş altı vakayı tedavi edecek kadar vardı. Mavi Nil'in derinliklerinde bulunan bir Kıpti manastırının başkeşişinden fahiş bir fiyata satın almıştı. Başkeşiş, tozun, keşişler tarafından dağlardaki gizli bir yerden çıkarıldığını söylemişti. Hem bağırsakları hızla toparlıyor, hem de hastalık yüzünden yitirilen mineral tuzlarını geri kazandırıyor. Ryder, Bacheet koleraya yakalanana kadar kuşkuyla bakmıştı toza ama sonra tozun gerçekten iyileştirici etkisi olduğunu görmüştü.

Gereken her şeyi boş bir darı çuvalına doldurdu ve konsolosluğa koştu tekrar. Banyoya girdiğinde, Amber'i hâlâ orada buldu. Çıplaktı ve Rebecca ile Nazeera, Safran'ın tuttuğu kovaya batırdıkları ılık, sabunlu süngerlerle vücudunu siliyorlardı. David elinde ılık siyah çay fincanıyla geride duruyordu. Kusmuk ve dışkı kokulan kötüydü ama Ryder iğrenme belirtisi göstermemeye dikkat ediyordu.

"Kustu mu yine?"

"Evet," dedi David. "Ama sadece bu çayın bir kısmını. Artık içinde bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Ne kadar içmişti peki?" diye soran Ryder, fincanı öteki erkeğin elinden kapıp içine bir avuç dolusu toz döktü.

"İki fincandan biraz fazla," dedi David gururla.

"Yetmez." Ryder sert bir sesle konuşmuştu. "Çok az hatta."

"Artık istemiyor."

"İçecek," dedi Ryder. "Eğer içemezse boruyla gırtlığından dökerim." Fincanla küvetin yanına gitti. "Amber, ne dediğimi duydun mu?" Kız başını salladı. "Öylesi hoşuna gitmez değil mi?" Amber başını şiddetle sallayınca bukleleri gözünün üstüne düştü. "O zaman iç!" Bir eliyle ensesinden tutarak fincanı kızın dudaklarına götürdü. Amber güçlükle yuttu ve soluk soluğa uzandı tekrar. Zaten uzun zamandır açlığa maruz kalan bedeni, şimdi bir de susuz kalmış, iyice iskelete dönmüştü. Son bir saat içinde uğradığı değişim inanılmazdı. Bacakları kuş bacağına dönmüş, kaburgaları parmak gibi dışarı fırlamıştı. İçeride çökmüş karnının derisi adeta say damlaşmış, altındaki damarlar net bir şekilde görünür olmuştu.

Ryder fincana bir avuç dolusu daha toz koydu ve kenarda duran çaydanlıktan ılık çay ekledi üstüne. "İç!" diye emretti yine ve Amber tıkanarak içti.

Soluk alışığı zayıflamıştı ve gözleri içeride çökmüş, gözakları mosmor olmuştu. "Giyinik değilim. Lütfen bana bakma Ryder."

Ryder şık ceketini çıkardı ve Amber'in üstüne örttü. "Eğer içeceğine söz verersen ben de bakmayacağıma söz veririm." Fincanı yine doldurup içine aynı miktarda toz attı. Amber ilaçlı çayını içerken karnı da balon gibi şişmeye başlamıştı. İçindeki gazlar gurulduyordu, ama bu kez dışkı çıkmadı. Ryder fincanı bir daha doldurdu.

"Artık içemem. Lütfen zorlama beni," diye yalvardı.

"Evet, içebilirsin. Bana bir söz vermiştin."

Amber zorla iki fincan daha içti. Sonra güçlü bir amonyak kokusu duyuldu ve küvetin deliğine doğru idrar akmaya başladı. "Senin yüzünden bebek gibi altıma yaptım." Utanç içinde sessizce ağlıyordu.

"Tatlı kız," dedi Ryder. "Bu, kaybettiğinden fazla sıvı üretebildiğin anlamına geliyor. Seninle gurur duyuyorum." Genç kızın iffet duygularına tecavüz ettiğini anladığı için ayağa kalktı. "Ama seni şimdi Rebecca ve Safran'a emanet edip çıkıyorum. Sözünü unutma. İçmeye devam edeceksin. Ben de dışarda bekleyeceğim."

Banyodan çıkmadan önce Rebecca'ya, "Galiba hastalığı yendik. Acil bir tehlike kalmadı. Ama birazdan sancılar başlayacak. İlk belirtide hemen çağır beni. Kollarına, bacaklarına masaj yapmazsak ağrılar dayanılmaz hale gelebilir." Sonra çuvaldan Ibis'ten getirdiği hindistancevizi yağını çıkardı. "Nazeera'ya söyle bunu mutfağa götürüp vücut ısısına gelene kadar ısıtsın, daha sıcak olmasın. Ben yakında olacağım."

Öteki konuklar saatler önce gitmişti ve her yer sessizleşmişti. Ryder ile David de merdiven başında oturmuş bekliyorlardı. Laf olsun, diye sohbet ediyorlardı. Kurtarma Birliği'nden ve istimbotların ne zaman geleceğinden söz ettiler. David de Çinli Gordon'un tahminine katılıyordu, ama Ryder öyle düşünmüyordu. "Gordon gerçekler konusunda hep tutucu davranıyor. İşine nasıl gelirse öyle konuşuyor. Ben istimbotlar limana girip demir atınca inanırım ancak. Bu arada Ibis'i de sürekli hazır tutacağım."

Gecenin karanlığında kederli bir baykuş sesi duyuldu, sonra bir daha ve bir daha. David huzursuz olup ayağa kalktı ve pencerenin önüne gitti. Aşağı sarkıp nehre baktı.

"Gece yarısı baykuşu üç kez öttüğünde,

Önce tek nefeste iki hu çekip

Sonra da üçüncüye geçtiğinde

Ölüm vardır bu seslenişte."

"Bu hurafeden başka bir şey değil," dedi Ryder. "Ve dahası iyi bir şiir bile değil."

"Muhtemelen haklısın," diye kabullendi David. "Beş yaşındayken dadım söylerdi bunu bana, ama aslında cadalozun tekiydi ve biz çocukları korkutmaktan hoşlanırdı." Sonra parmaklarının ucunda yükselip nehir kıyısını süzdü. "Surda bir tekne var, plaja yakın."

Ryder doğruca pencereye geldi. "Hani?"

"İşte! Hayır, gitmiş. Ama yemin ederim orda bir tekne vardı, küçük bir yelkenli."

"Belki bir balıkçı ağ atıyordu."

O sırada banyodan Amber'in ıstırap dolu çığlığı yükseldi. Heme banyoya koştular. Kızcağz top gibi kıvrılmıştı. Kol ve bacaklarından spazmlar yüzünden çırpınmaktaydı. Onu küvetten alıp Rebecca ile Nazeera'nın havlular yaydığı fayans zemine yatırdılar.

Ryder kollarını sıvadı ve yanına diz çöktü. Nazeera avuçlarına ılık hindistancevizi yağı döktü ve Ryder, Amber'in bükülü bacaklarını ovmaya başladı. Derinin altındaki düğümleri hissedebiliyordu. "Rebecca öteki bacağı al. Nazeera ve Saffy siz de kolları ovun," dedi. "Bu şekilde yapın. Onlar masajla uğraşırken David de bir fincan daha ilaçlı çayı damla damla içirmeye çalışıyordu hasta kızma. Rebecca, Ryder'ın işleyen ellerin baktı. Büyük, güçlü

ama aynı zamanda naziktiler. O ellerin altında Amber'in kasları sonunda gevşemeye başlamıştı.

"Daha bitmedi," diye uyardı Ryder. "Tekrar olacak. Bir sonraki dalgaya hazır olmalıyız."

Bu adamda ne derinlikler var, diye düşündü Rebecca. Ne ilginç gelişmeler. Bazen acımasız ve iş bilir, bazen de tutkulu, nazik, cömert ruhlu. Acaba ondan ayrılmakla aptallık mı etmiş olurum?

Bir saat dolmadan Amber'in kasları yine kasılıp kaldığı için hepsi yine aynı şeyleri yaptı ve gecenin geri kalanını da öyle geçirmek zorunda kaldılar. Artık gün ışığı hepsi yorgunluktan tükenme sınırına geldiğinde, nihayet Amber'in kolları bacakları güçlenmiş ve düğümler yumuşayıp gevşemişti. Başları yana düştü ve aniden uyuyakaldı.

"Atlattı sonunda," diye fısıldadı Ryder. "Ama yine de dikkat etmeliyiz. Uyanır uyanmaz yine o tozdan içirmeniz gerek. Ayrıca bir şeyler de yemeli. Belki darı lapasıyla yeşil kek verirsiniz. Daha besleyici bir şeylerimiz olsun isterdim, mesela tavuk suyu gibi, ama artık elimizden ne geliyorsa onu yapacağız. Günlerce, hatta belki haftalarca, yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz olacak. Ama gecedен beri ishali tekrarlamadı, o yüzden sanıyorum ki, mikroplar ya da Joseph Lister'in dediği gibi, hastalığa yol açan minik hayvancıklar, bedeninden temizlendi." Islak, lekeli ceketini yerden aldı. "Beni nerde bulacağınızı biliyorsun Rebecca. Haber yollayınca hemen gelirim."

"Seni kapıya kadar geçireyim," diyen Rebecca da kalkmıştı. Koridorda kolunu tuttu. "Sen bir sihirbazsın Ryder. Bizi sihirlerle koruyorsun. Benbrook ailesinin sana nasıl teşekkür edebileceğini bilmiyorum gerçekten."

"Bana teşekkür etme, sadece ihtiyar başkeşiş Michael'a dua et, bir torba tebeşir tozunu bana elli Maria Theresa Doları'na sattığı için."

Kapıda Rebecca uzanıp onu öptü, ama belinden aşağısında bir hareketlenme olduğunu fark edince geri çekildi. "Sihirbaz ve aynı zamanda da bir satırsın." Soluk bir tebessümle güldü. "Ama şimdi olmaz. O konuya ilk fırsatta döneceğiz. Belki yarın Kurtarma Birlikleri geldikten sonra, Derviş belasını atlatınca."

"Kendimi dizginleyeceğim," diye söz verdi erkek. "Ama sevgili Rebecca lütfen söyler misin, teklifimi düşündün mü hiç?"

"Eminim hak verirsin Ryder, hayatımızın şu korkunç döneminde önce Amber'i ve ailemi düşünmeliyim, ama sana duyduğum sevgi her gün artıyor. Bu berbat dönem geçince, paylaşacak değerli bir şeylerimizin olacağını hissediyorum, belki de hayatımızın geri kalan günlerini paylaşacağız."

"O zaman ümitle bekleyeceğim."

Osman Atalan, Hartum'a yapacağı son saldırı için en güvendiği iki bin adamını toplamıştı. Hareketlerini gizlemeye bile gerek görmeden, hepsini Omdurman'dan çıkardı. Gordon Paşa, Mukran Kalesi'nin tepesindeki tüneğinden bu çıkışı izleyebilir ve Mehdi'nin

kenti terk edip kuvvetleriyle El Obeid'e çekildiğine yorabilirdi. Kerreri Tepeleri'nin ardına sığınıp Hartum'un kulelerinden ve minarelerinden gözlem yapan teleskoplardan kurtulunca Osman savaşçıları yaklaşık dört yüzer kişilik beş tabura ayırdı.

Omdurman kıyısında fazla tekne toplanırsa, Gordon Paşa bir şeyler olduğundan kuşkulana bilirdi. Böyle büyük bir kuvveti tek dalga halinde nehirden geçirmeye kalktığı takdirde, meydanın aşağısındaki minik plaja da sığmazlar ve karanlıkta karışıklık ve kaos yaşanırdı. O yüzden, sadece yirmi tekneyle geçmeye karar vermişti, her tekne rahatça yirmi adam taşıyabilirdi. İlk dört yüz adam karaya çıkınca tekneler Omdurman'a dönüp diğer taburları taşıyacaktı. İlk dalgayla gelen savaşçılar mümkün olduğunca hızla plajı boşaltıp arkadan geleceklere yer açacaktı. Osman bu şekilde tüm adamlarını en çok bir saatte Nil'den geçireceğini tahmin ediyordu.

Savaşçıları çok iyi tanıdığı için sadece her taburun başına geçirdiği şeyhlere basit emirler vermekle yetinmişti, savaşın ve sonraki yağmanın heyecanı ile akıldan çıkmayacak emirler.

Kentteki Derviş casusları, Gordon Paşa'nın savunma hatlarıyla ilgili ayrıntılı haritalar ulaştırmıştı. Gatling'ler Osman'ın baş hedefiydi. Onlarla son karşılaşmasında yaşadıkları hafızasında derin izler bırakmıştı. Bir daha o katliamın yaşanmasını istemiyordu. İlk karşıya geçen tabur doğruca gidip onları saf dışı bırakacaktı.

Bir kez silahlar ele geçirildikten veya tahrip edildikten sonra, kıyıdaki tahkimatı halledip barakalardaki ve cephanelikteki Mısır askerlerinin icabına bakabilirdi. Ancak bundan sonra adamlarını halkın üstüne salabilirdi.

Önceki gece, Allah'ın ilk peygamberi olan Muhammet, vekili Mehdi'yi ziyaret etmişti. Doğruca Allah'ın gönderdiği bir mesaj iletmişti ona. Buna göre, Ansarların itikat ve sadakati ödüllendirilecekti. Mehdi'ye Gordon Paşa'nın kellesini getirdikten sonra, Hartum'u yağmalayabilirdi. On gün boyunca yağma serbest olacaktı. Sonra da kent yakılacak ve belli başlı binalar, özellikle de kiliseler, konsolosluklar yıkılacaktı. Sudan topraklarında kâfirlerden hiçbir iz kalmayacaktı.

Gece olunca Osman iki bin adamını tekrar Omdurman'a döndürdü. Nehrin karşı kıyısındaki Hartum'da, bu gece Gordon'un fişek gösterileri ve bando resitali daha sakindi. İstimbotların hâlâ gelmemiş olması hayal kırıklığı yaratmıştı. Fişek gösterisi bitip kente sessizlik çökünce, Osman ilk taburunu kıyıya, teknelerin bağlı olduğu yere indirdi. Bu küçük feluka seçme kayıklardan ve ticari yelkenlilerden oluşuyordu. Karşıya geçiş büyük bir sessizlik içinde gerçekleştirildi. Osman yüzü karşı kıyıya dönük olarak en baştaydı. Yanında al-Noor ve on iki seçme savaşçısıyla bir an önce kıyıya varmayı bekliyordu.

Tam bir sürpriz olmuştu. Mısırlı nöbetçiler şafakla birlikte istimbotların duvarların önüne demir atmış olacağından emin, hayatlarından memnun bir şekilde uyuyorlardı. Osman'ın savaşçıları ilk sıra siperlere geldiklerinde ne durduran olmuş, ne bir silah sesi ya da uyarı duyulmuştu. Palaları alışık oldukları ritimde inip kalkmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde siperler temizlenmişti. Ölü ve yaralı Mısır askerleri öbek öbek yatıyordu. Osman'la

adamları onları bırakıp cephaneliğe koştı. Arkadan gelen ikinci tabur plaja inerken daha cephaneliğe ulaşmamışlardı.

Birden sessizliği bozan bir tüfek sesi duyuldu, ardından bir tane daha yükseldi. Bağrısmalar oldu ve askerleri görev başına çağıran borular öttü. Tek tük, düzensiz atışlar gümbürtülü bir yayılım ateşine dönüştü ve kentte yankılandı. Çünkü ürken Mısırlılar, karşılardaki gölgelere veya havaya ateş etmeye başlamışlardı. O sırada nehir kıyısındaki küçük plajdan bir ombeya uludu ve bir savaş davulu gümbürdemeye başladı. İkinci tabur da karaya çıkmış ve bulduğu gedikten doğruca kente dalmıştı.

"Allah birdir, peygamberi Muhammet'tir ve Mehdi, onun vekilidir." Savaş çılgınlıkları kente yayıldı ve birden sokaklar, geçitler koşan, boğuşan insanlarla doldu. İnsanların feryatları, yakarışları, cehennem çukurundan yükselen dehşet ve ıstırap sesleri gibiydi.

"Allah aşkına merhamet edin!"

"Saklanacak bir yer bulun!"

"Dervişler burda! Kaçın! Kaçın yoksa ölürsünüz!"

Gordon'un bütün ünlü siperleri ve tahkimatı, nehir kıyısından gelecek tehlikeye karşıydı. Kıyı aşılınca çabucak çökmüşlerdi. Osman'ın savaşçıları, sersemlemiş askerleri siperlerinde katletmiş veya kurt sürülerinden kaçan tavşanlar gibi kentin arka sokaklarına sürmüşlerdi.

David masasında oturmuş günlüğü üstünde çalışmaktaydı. Kentin kuşatma altında kaldığı on ay boyunca hiç aksatmadan günlük tutmuştu. Bunun paha biçilmez bir belge olduğunu biliyordu. Kurtuluş yakın olduğuna göre, kızlarıyla birlikte buharlı gemisiyle İngiltere'ye doğru yola koyulmaları ancak birkaç haftalık meseleydi. Oraya varır varmaz yapmak istediği ilk şey, günlüğünü tam bir kitap haline getirmektir. Halkın, Karanlık Kıta'da yaşanan macera ve gezileri anlatan kitaplara karşı doymak bilmez bir iştahı vardı. Baker, Burton ve Stanley, yayınladıkları kitaplardan binlerce sterlin kazanmışlardı. Hatta Sam Baker edebi çabalarından ötürü kraliçeden şövalyelik unvanı almıştı. Elbette David'in ilk ağızdan anlatacağı kahramanca direniş öyküsü de beğeni kazanacak, üç kızının cesaretle katlandığı acılar, bayan okurların gözlerini yaşartacaktı. İngiltere'ye ulaştıktan sonra bir ay içinde kitabı yayıncılara teslim etmeye hazır hale getirmeyi umuyordu. Kalem ucunu gümüş mürekkep hokkasına batırdı ve fazla mürekkebi dikkatle sildi. Sonra masasının üstündeki lambanın alevine bakarak hayale daldı.

Belki de elli bin kazanırdı. Bu düşünce içini ısıttı. Acaba yüz bin de olabilir miydi? Başını salladı. Şimdiki durumda on bine bile çok sevinirim, diye düşündü. Kendilerini toparlamaları için çok yardımı olurdu bu paranın. Oh! Sonunda yuvaya dönmek ne güzel olacaktı!

Hayalleri bir tüfek sesiyle bölünmüştü. Yakından, meydanın oralarda bir yerden gelmişti ses. Kalem elinden düşürüp sayfanın ortasında koca bir mürekkep lekesi oluşmasına yol açtı ve doğruca pencereye koştı. Pencereye varamadan silah sesleri artmıştı.

"Aman Tanrım! Neler oluyor dışarda?" Camı açtı ve kafasını dışarı uzattı. O sırada "Silah

başına" notalarını çalan boruların, tiz ve telaşlı sesi duyuldu. Hemen hemen aynı anda boğuk ama muzaffer tınılı Arap sesleri yükseldi: "Lâilâheillallah!" Kısa bir süre şok olmuş biçimde olduğu yerde kaldı, sonra yutkundu. "Gelmişler! Dervişler kente girmişler!"

Tekrar masasına koştu ve günlüğünü kaptı. Çok ağır olduğu için yanına almak yerine, arka duvardaki panelin ardına gizlenmiş kasaya koydu. Kasanın çelik kapısını kapattı ve kilit şifresini ayarladı. Sonra da kasayı gizleyen paneli kapadı. Tören kılıcı masanın arkasındaki duvarda asılıydı. Bu bir dövüş kılıcı değildi ve kendisi de kılıç ustası değildi, ama yine de alıp beline taktı. Çekmeceden aldığı Webley tabancasını de cebine soktu. Odada başka kıymetli eşya yoktu. Lobiye koşup yukarı tırmanmaya başladı.

Rebecca gece boyunca ilgilenilemek için Amber'i kendi odasına almıştı. Nazeera da köşede seccadesinin üstünde uyuyordu. İki kadın da uyanmış kararsız bir şekilde odanın ortasında dikilmekteydi.

"Hemen giyinin!" dedi David. 'Amber'i de giydirin. Bir an bile oyalanmayın."

"Ne oluyor babacığım?" Rebecca şaşkındı.

"Sanırım Dervişler kente girmiş. Gordon'un karargâhına gitmeliyiz. Orda emniyette oluruz."

"Amber kıpırdamaz ki. Çok zayıf, bu onu öldürebilir."

"Dervişlerin eline geçerse çok daha kötüsü olur," dedi David sert bir sesle. "Kaldır onu da. Ben taşıyacağım." Nazeera'ya döndü. "Hemen Safran'ın odasına koş, çabuk. Onu giydir. Buraya getir. Derhal gitmemiz gerek."

Birkaç dakikada hazırlanmışlardı. Aşağı inerken David, Amber'i kucağına aldı, ötekiler de dibinden ayrılmıyordu. Aşağı ulaşmadan, kırılan camların, ana kapının parçalanmış tahtalarının seslerine karışan, vahşi Arap sesleri duyuldu.

"Kadınları bulun!"

"Kâfirleri öldürün!"

"Burdan," diyen David arka tarafa koştu. Arkalarından, menteselerinden fırlayıp içeri doğru devrilen ön kapının sesi gelmişti. "Yanımda durun!" diyen David hepsini bahçeye açılan kapıya götürdü. Gordon'un karargâhı öteki uçtaydı.

Kapının sürgüsünü kaldırdı ve bir parça aralayıp dışarıyı inceledi. "Sahil boş. En azından şimdilik."

"Amber'in durumu nasıl?" diye endişeyle fısıldadı Rebecca.

"Sakin," dedi David. Vücudu kuş kadar hafifti. Kıpırdamıyordu. Ölmüş gibiydi ama David elinin altında kalbinin çarptığını hissediyordu, bir kere de hafifçe inlemişti.

Gordon'un karargâhı en çok yüz adım kadar ötedeydi. Karşı taraftaki ana kapısı sürgülüydü. Yan duvarda, General Gordon'un özel odalarının bulunduğu ikinci kata çıkan açık merdivenler vardı. Ortalıkta hiç Mısırlı asker görünmüyordu.

"Peki Gordon nerde?" dedi David dehşet içinde. Generalin kalesinde bile sığınacak bir yer yok gibiydi. O anda, ana kapı sarsıldı ve dışarıdan yine sesler yükseldi. Dervişlerin korkunç savaş naraları ortalığı inletiyordu. David şimdi ne yapması gerektiğini bulmaya

çalışırken, karargâh binasından üç Mısırlı asker fırladı ve ana kapıya doğru koştu. David'in gördüğü ilk askerlerdi.

"Tanrı'ya şükür! Sonunda uyandılar!" dedi ve tam kadınları kapıdan çıkarmak üzereyken, hayretler içinde kalarak, askerlerin ağır sürgüleri açmaya çalıştığını gördü. "Rezil itler teslim oluyorlar ve Dervişleri dövüşmeden içeri alacaklar," diye bağırdı.

Artık askerler de Derviş naraları atıyordu. "Biz de sizinle kardeşiz, bizi kurtarın," diye bağıyorlardı.

Sonra kapı açıldı ve cüppeler giymiş bir kalabalık içeri akın etti. Derviş savaşçılarının ilk işi, kapıyı açan Mısırlı hainleri acımasızca öldürmek olmuştı. Ölen askerlerin cesetleri bahçeye doluşan yüzlerce ayak altında çiğnendi. Çoğunun elinde yanan meşaleler vardı ve parlak sarı ışıkları korkunç manzarayı gözler önüne seriyordu. David ateş etmek ve yakalanmadan önce kapıyı sürgülemek üzere davranırken, bahçeye bakan taş merdiven sahanlığında yalnız bir figür belirdi. Şaşırان David aralıktan bakmaya devam etti.

General Charles Gordon üniformasını giymişti. Şiddet ve barbarlıktan etkilenmemekle övünen bir askerde. Sokaklarda o pantomim oynanırken bile giyinmekle uğraşmıştı. Tüm madalyalarını da takmıştı, ama hafif bir baston dışında silah taşımıyordu. Yatıştırmayı deneyeceği bu adamları kızdırmanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı.

Soğukkanlı bir şekilde, ipnotize edici safir rengi gözleri meşalelerin ışığında parlayarak, gürültüyü yatıştırmak için ellerini kaldırdı. David'e boşuna bir çaba gibi gelmişti ama, bahçeye, şaşırtıcı bir şekilde ve doğal olmayan bir sessizlik çöktü aniden. Gordon'un kollan, eğitimsiz bir orkestrayı yönetirmişçesine havadaydı hâlâ. Sesi güçlü ve pürüzsüz çıktı aksanlı bir Arapçayla konuştuğunda: "Efendiniz Mehdi ile konuşmak istiyorum," dedi.

İzleyenlerde, rüzgârla savrulan darılar gibi bir dalgalanma oldu, ama kimse cevap vermedi. Tekrar konuştuğunda sesi daha da keskin ve buyurgandı, kontrolü ele geçirdiği hissine kapılmıştı. "Peki aranızda lider olan kim? Bir adım öne çıksın."

Uzun boylu, oldukça yakışıklı biri, kalabalığın önüne çıktı. Başında emirlerin taktığı türden yeşil bir türban vardı. Adam merdivenin ilk basamağında durdu. "Ben Beja Emiri Osman Atalan'ım, bunlar benim savaşçılarım."

"Senden söz edildiğini duymuştum," dedi Gordon. "Buraya gel."

"Gordon Paşa, sen artık bir İslam evladına emir verecek durumda değilsin, bu senin hayatının son günü olacak."

"Tehditleri bırak Osman Atalan. Ölüm fikri bende zerre kadar korku yaratmıyor."

"O zaman aşağı in ve bir kâfir köpeği gibi yaltaklanmayıp erkek gibi göğüsle ölümü."

Çinli Gordon mağrur bir edayla birkaç saniye daha süzdü onu. Kapı aralığının karanlığında onu izleyen David bu soğuk ve titiz zihinden neler geçtiğini merak etti. Acaba şu anda bile bir kuşku ya da bir korku duymuyor muydu? Gordon basamaklardan inmeye başladığında da, herhangi bir duygu belirtisi göstermemişti. Sanki bir geçit törenindeymiş gibi mağrur ve güvenliydi. Osman Atalan'ın durduğu basamağın bir üstündeki basamakta durdu ve yüzüne baktı.

Osman, onun yüzünü inceleyip sessizce, "Evet Gordon Paşa," dedi. "Görüyorum ki gerçekten cesur bir adammışsınız." Sonra palasını dibine kadar sapladı Gordon'un karnına. Neredeyse tek harekette palayı geri çekti ve bu kez iki eliyle tutarak sapladı. Gordon'un gözlerindeki donuk mavi ışıltı, rüzgârla titreyen kandil alevi gibi titremiş, soğuk yüz hatları adeta balmumundan bir maske gibi erimeye başlamıştı. Dik durabilmek için gayret etti, ama yaşam alevi sönüyordu. Yavaşça bacakları büküldü.

Osman palası elinde bekliyordu. Sonunda Gordon yüzüstü yere devrildi ve Osman iki eliyle tuttuğu palayla ensesine nişan aldı. Bıçak tek darbeye Gordon'un başını gövdesinden ayırmış ve baş, dalından düşen bir meyve gibi bahçeye yuvarlanmıştı. Osman eğilip gür saçları kavradı ve cüppesine sıçrayan kanlara aldırmadan başı kaldırıp adamlarına gösterdi. "Bu kelle Yüce Mehdi'ye armağanımız olacak. Kefalet yerine getirildi. Allah'ın dileği ve sözü tüm yaratıkları yönetir."

"Allah büyüktür!" nidaları sardı bir anda bahçeyi. Sonra yeniden sessizlik oldu ve Osman sözlerine devam etti: "Siz Muhammet'e, Mehdi'ye bir armağan verdiniz. Şimdi o da size bir armağan veriyor. On gün boyunca, tüm hazineleri ve insanlarıyla kent sizindir, istediğinizi yapabilirsiniz."

David daha fazla dinleyerek vakit kaybetmek istemedi ve tüm Dervişlerin dikkati emirlerindeyken, kapıyı kapatıp sürgüledi. Arkasındaki kadınları topladı, Amber'in başını daha rahat edeceği şekilde omzuna yasladı ve mutfağın yanındaki küçük odadan geçerek geri döndüler, kileri ve şarap mahzeninin girişini de geçip hizmetkârların bölüğüne açılan küçük kapıya geldiler. Arkalarından kırılan eşyaların sesleri duyuluyordu. Kadınlar, sarayı yakıp yıkan Dervişlerin üst kattan gelen ayak seslerini duyunca, korkuyla yukarı baktılar. David hizmetkâr bölümünün kapısını açabilmek için biraz uğraştı ve sonunda açabildi. Hep birlikte gece havasına çıkmışlardı.

Sarayın arka duvarı boyunca uzanan kötü kokulu geçite ulaşmışlardı. Geceleri tuvalet olarak kullanılan toprak dolu kovalar, buraya atılmış ve aylardır ellenmediği için kötü halde kokmaya başlamışlardı. O kadar pis bir yerdi ki, hiçbir dini bütün Müslüman buraya gelmezdi, yani birkaç dakika dinlenebileceklerdi. Nefes nefese soluklanırken sınır duvarının ötesindeki sokaklardan ve az önce terk ettikleri saraydan gelen silah seslerini ve bağırışları duyuyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız babacığım?" diye sordu Rebecca.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti David. O arada Amber inledi ve kızının başını okşadı. "Etrafımızı sarmışlar. Kaçacak yol kalmamış gibi görünüyor."

"Ryder Courtney istimbotunu kanalda hazır tutuyordu. Ama çabuk olmalıyız yoksa bizi almadan nehre açılır."

"En güvenli hangi yoldan gideriz?" David'in nefesi hâlâ düzelmemişti.

"Kıydan uzak durmalıyız. Dervişler kesinlikle sahildeki büyük evleri yağmalayacaklardır."

"Doğru, haklısın."

"Yerli halkın yaşadığı kısımdan gitmeliyiz."

"Yolu göster!"

Rebecca Safran'ın elini yakaladı. "Nazeera sen de öbür elini tut.'

Kadınlar kovaların arasından geçerek koşmaya başladılar dar sokakta. David de arkalarından güçlkle ilerliyordu. Geçitin sonuna gel önlerindeki sokağın durumunu kontrol etmek üzere durdu Rebecca. olduğunu görünce sonraki köşeye kadar koştular. Bir kez daha durup ileriye kontrol etti. Ve bu şekilde sokak sokak ilerlediler. Rebecca iki tane yakıp yıkan Dervişin onlara doğru geldiğini fark etti ve tam zamanında yan sokaklardan birine dalmalarını sağladı. Sonunda Belçika konsolosluğunun arkasına gelebildiler. Binaya girmeye çalışan başka bir Derviş çetesinden saklanmak için yine durmaları gerekti. Katolik kilisesindeki sıralardan birini almış, koç boynuzu gibi kullanıyorlardı. Sonunda büyük oymalı kapı kanatları açıldı ve Dervişler içeri daldılar.

Başka bir kaçış yolu bulabilmek için etrafına bakındı Rebecca. Daha yolu bulamadan, Dervişler, Konsolos Le Blanc'ın iri bedenini, parçalanan kapıdan sokağa sürüklediler. Mezbahaya götürülen bir domuz yavrusu gibi ciyak ciyak bağıırıyordu. Mücadele etmeye çalışıyordu, ama güçlü kuvvetli savaşıçılara karşı hiç şansı yoktu. Konsolosu sokağın ortasında sırtüstü yere yatırıp elbiselerini parçalayarak çıkardılar. Çıplak kalınca adamlardan biri yanına diz çöküp kıllı hayalarını avuçladı ve hançerle ağaç budar gibi budayıverdi. Tek darbeye organları kesip almış ve adamın soluk renkli göbeğinin altında bir boşluk bırakmıştı. Ötekiler ise gürültülü kahkahalar atarak Le Blanc'ın çenelerini ayırmışlardı ve adam elindeki testisleri oraya tıktı. Le Blanc'ın çığılıkları kesilmişti. Sonra budama törenine devam ederek, el ve ayaklarını da bileklerinden kestiler. İşleri bitince onu yerde ıstırapla kıvrırır halde bırakıp konsolosluk binasındaki yağma şölenini kaçırmamak için içeri koştular. Le Blanc acıyla doğrulmuştu ve grotesk bir Buda heykeli gibi oturarak, kanlar içindeki kollarıyla ağızındaki gevşek testis torbasını çıkarmaya çalışıyordu.

Yüce İsa, ne korkunç!" Rebecca'nın sesi üzüntüden boğuk çıkmıştı. "Zavallı mösyö!" Adamcağızın yardımına koşmak üzere davrandı.

"Sakın! Seni de yakalarlar!" David'in sesi de kesik kesikti ama onunki üzüntüden çok, kucağında Amber'le koşmak için harcadığı çaba yüzündendi. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Sadece kendimizi kurtarmaya çalışabiliriz. Becky canım, gitmek zorundayız. Arkana bakma."

Ryder Courtney'in çiftliğine giden direk yola uzak, başka bir ara sokağa saptılar. Yerli mahallesinin kalabalık barakalarının derinliklerine dalmışlardı. Birkaç yüz metre daha koştuktan soma, David tazılardan kaçan yaşlı bir geyik gibi tıkanı. Yüzü acıyla çarpılmış, çenesinden su gibi ter akıyordu.

"Baba iyi misin?" Rebecca geri dönüp yanına gelmişti.

"Sadece biraz yorulduum," diye soludu. "Eskisi gibi genç değilim. Sadece bir iki saniye soluklanayım."

"Amber'i ben alayım."

"Hayır! Küçük ama yine de senin için fazla ağır. Birkaç saniyede toparlanırım." Amber'i sıkıca göğsüne bastırmayı sürdürerek yere çöktü. Üç kadın ayakta onu beklediler ama her duydukları silah sesinde ya da bağıırışta korkuyla bakınarak birbirlerine sokuluyorlardı. Belçika konsolosluğu yönünden gökyüzüne alevler yükselmeye başlamıştı. Etrafa sarı, titrek bir ışık yayılıyordu. David tekrar ayağa kalktı ve sallanarak ayakta durmayı başardı. "Artık gidebiliriz," dedi.

"Lütfen Amber'i ben alayım."

"Aptallık etme Becky. Gayet iyiyim. Hadi gidelim!"

Rebecca, babasının yüzüne yakından baktı, solgun ve ter içindeydi, ama şimdi onunla tartışmanın tehlikeli bir şekilde zaman yitirmek olacağını biliyordu. Babasına bir koluyla destek oldu ve yola devam ettiler. Ama artık adımları daha yavaştı.

Kısa bir süre gittikten sonra David yine durmuştu. "ibis'in bağlı olduğu yere ne kadar mesafedeyiz?"

"Fazla uzak değil," diye yalan söyledi Rebecca. "Yolun sonundaki şu küçük caminin hemen arkasında. Yapabilirsin."

"Tabi ki yapabilirim," derken, tam o anda arkalarından Arapça sesler ve ulumalar duydular. Dönüp baktılar. Arkalarında başka bir Derviş güruhu vardı, en az iki düzineydiler ve palalarını sallıyor, kadın gördükleri için heyecanlı naralar atıyorlardı.

Rebecca, David'i en yakın binanın köşesine sürükledi. Bir an için peşindekileri görüş alanından çıkmışlardı. David perişan bir şekilde duvara yaslandı. "Daha fazla gidemeyeceğim." Amber'i Rebecca'ya uzattı. "Al onu!" diye emretti. "Ötekileri de al ve koş. Siz uzaklaşana kadar burda oyalarım onları ben."

"Seni bırakmam," dedi Rebecca, babasına. Babası itiraz etmek üzereydi ama ona aldırmadan Nazeera'ya döndü. "Safran'ı al ve koş. Arkana akma! Gemiye koş."

"Ben seninle kalacağım Becky," diye feryat etti Safran.

"Eğer beni seviyorsan dediklerimi yapacaksın," dedi Rebecca.

"Seni seviyorum ama... "

"Git!" diye ısrar etti Rebecca.

"Lütfen Saffy, ne diyorsa onu yap." David'in sesi acıdan sertleşmişti. Benim için."

Safran sadece bir an daha durdu. "Sizi daima seveceğim babacığım, Becky ve Amber," dedi ve Nazeera'nın elini tuttu. İki karanlık sokağa daldılar. David ve Rebecca köşeden beliren Dervişlere doğru dönmüşlerdi. Cüppeleri ve palaları kan içindeydi, yüzlerinde çılgın bir kan tutkusu vardı. David kılıcını çekti. Rebecca ve Amber'i arkasına doğru itti.

Dervişler, ona doğru yarım daire şeklinde sokuluyorlardı, aralarında bir kılıçlık mesafe kalmıştı sadece. Biri ileri atıldı ve başına doğru bir hamle yaptı. David hamleyi karşılayınca da bağırarak geri kaçtı. David dengesini sağlamaya çalışıyordu. Ötekiler de işe karıştılar. Farklı yönlerden laf atarak, bir o yana, bir bu yana yöneltip eğleniyorlardı David'le.

Diğerleri onu oyalarken, biri dolanıp Rebecca'nın arkasına gelmişti. Bir kolunu kızın beline doladı ve öteki eliyle eteğini kaldırdı. Belden aşağısı çıplaktı ve arkadaşları, kızın arkasına çiftleşmek ister gibi yaslanınca diğer Araplar destekleyici naralar attılar. Rebecca ise öfke dolu bir sesle bağırarak kendini Arabın kollarından kurtarmaya çalışıyordu. David, onu ve Amber'i koruyabilmek için o tarafa döndü.

Derviş, Rebecca'yı salıvermişti. "Hepimiz ona böyle bineceğiz ve yirmi tane Müslüman oğul taşıyacak." Yan gözle Rebecca'yı süzerek bir kahkaha attı.

David göğsündeki acı ve adamların sataşmaları yüzünden çılgına dönmüştü. Tekrar tekrar hamle yaptı, ama adamlar hızlı ve çevikti. Kendi teriyle gözleri görmez olan ve göğsünde giderek artan acıyla kıvranan David sonunda kılıcı elinden düşürdü ve tozların içine dizüstü çöktü. Yüzü şişmiş ve çarpılmıştı, iyice açılan ağzından karaya vurmuş bir balık gibi güçlkle soluk almaya çalışıyordu. Savaşçılardan biri arkasına geçti ve usta bir cerrah gibi kulaklarından birini kesiverdi. Fıskıran kan gömleğini sırlıslam etmişti ama David acıyı hissetmemiş gibiydi.

Rebecca kucağında Amber'le babasına koşup yanına diz çöktü. Bir kolunu babasının omzuna sardı. "Lütfen!" dedi Arapça. "O benim babam. Lütfen canını bağışlayın." David'in yarısından akan kanlar ikisinin de üstüne geliyordu.

Derviş güldü. "Lütfen canını bağışlayın," diye Rebecca'nın taklidini yaptı. Biri saçlarına yapışarak genç kıızı geri çekti. Ve bütün gücüyle tozların içine fırlattı.

Rebecca, Amber'i bırakmadan doğruldu. Çılgınca yalvarıyordu. "Lütfen bırakın onu!" Bir yandan hıçkırarak ağlıyordu.

David titreyen elini ceketinin cebine soktu ve Webley'i çıkardı. Tabanca da titriyordu. "Geri çekilin, yoksa ateş ederim."

Kulağını kesmiş olan adam yeniden atıldı ve yine seri, kontrollü bir darbeye bu kez David'in uzattığı eli kesti bileğinden. "Acı bize, yüce kâfir, senden çok korkuyoruz," diye alay etti. David kan fıskıran bileğine bakakalmıştı.

Rebecca "Ah, ne yaptılar sana?" diye feryat etti.

David öteki eliyle, budanmış kolunu göğsüne bastırdı ve dua eden bir mümin gibi başını öne eğdi. O arada Arap arkasına gelmiş, iyi bir darbenin hesabını yaparak palasıyla ensesine dokunmuştu. Adam palasını kaldırıp olanca gücüyle indirirken Rebecca korkunç bir çığlık attı. David'in boynu hiç ses bile çıkarmadan kesilmiş ve başı yere düşmüştü. Başsız bedeni titredi ve son bir şiddetli spazmla bacakları ileri fırladı.

Arap başı yerden alıp gri saçlardan tutarak havaya kaldırdı. Rebecca'nın büzüldüğü yere gelip babasının başını kızın yüzüne doğru uzattı. "Madem babanmış, cehennemde sonsuza

kadar yanmaya gitmeden önce bir veda öpücünü ver bari."

Rebecca bir yandan hıçkırma hıçkırma ağlarken, bir yandan da bir eliyle olanları görmesini diye Amber'in gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Ama Amber silkinip geri çekildi ve babasının yüzünü o şekilde görünce haykırmaya başladı. David'in dilinin ucu gevşek dudaklarının arasından sarkmış ve boş ve anlamsız bakan gözleri açık kalmıştı.

Sonunda Derviş bu vahşi oyundan sıkıldı. Başını bir yana fırlattı ve kanlı ellerini Rebecca'nın üstüne sildi. Sonra, kız acıyla bağırırken elbisenin üstünden göğüs uçlarını çimdikleyip sıkmaya başladı. 'Alın onları,' diye buyurdu. "Bu iki pis kâfir orospuyu ağıla kapatın. Yeni efendilerinin ihtiyaçlarına ve zevklerine hizmet etmeyi öğrenecekler."

Rebecca'yı kucağında Amber'le birlikte, ayaklarından tutup kıyıya doğru sürüklemeye başladılar.

Safran harap olmuş barakalardan birinin köşesine çömelmişti. Dervişlerin babasına ve Rebecca'ya yaptığı işkenceleri izlerken Nazeera da yanında duruyordu. Safran şoktan dolayı ne konuşabiliyor, ne de kımıldayabiliyordu. Katili babasına doğru gidip palasını kaldırdığında, varlıklarını belli edecek bir çığlık atmamak için iki eliyle sıkıca ağzını kapatmıştı. Ama duygularını gözyaşına döndürememişti. Derviş öldürücü darbeyi indirip babasının başını yere düşürünce, Safran da şoktan çıkmış ve sessizce hıçkırmaya başlamıştı.

Babasının başıyla Amber'e yaptıkları işkenceyi de görmüş ve gözyaşlarını tutamaz olmuştu. Sonunda Rebecca ile Amber'i kıyıya doğru sürüklemeye başladıklarında, Safran da ayağa fırlayıp Nazeera'nın eline sarıldı. İki Ryder Courtney'in çiftliğine doğru koşmaya başladılar.

Vardıklarında şafak söküyordu ve ortalık hızla aydınlanmaktaydı. Çiftliğin dış kapıları sonuna kadar açıktı ve binalarda kimsecikler yoktu. Dervişler henüz kent merkezinden buralara kadar gelmemişlerdi. İç bahçede koşmaya başladılar. Safran sadece güvenli binaya bir göz atacak kadar durakladı. İçerisi bomboştu. "Çok geç kaldık! Ryder gitmiş!" diye bağırdı Nazeera'ya. Ve yüreği sıkışarak kanala açılan kapıya koştu. Kapı kapalıydı ama sürgülü değildi. İki birden abanınca kanatları açabildiler. Safran önden fırladı. Sonra birden durdu. Yiğit Ibis'in bağlama yeri boştu ve istibot gitmişti.

"Nerdesin Ryder? Nereye gittin? Neden beni bıraktın?" Nefesini tutmuş, kara panik dalgalarıyla mücadele ediyordu. Kendini biraz toplayınca döndü ve kanalın Mavi Nil'le kesiştiği yere doğru koşmaya başladı. İlk bükümün yarısına gelmişti ki, burnuna ibis'in bacasından gelen dumanın kokusu gelir gibi oldu. "Çok uzağa gitmiş olamaz," dedi kendi kendine ve biraz moral buldu. Ona yetişmeye çalışan Nazeera'yı geride bırakarak ileri atıldı. İlk büküme ulaştığında olanca sesiyle bağırılmaya başladı. "Beni bekle. Geliyorum. Ryder, beni bekle!" ibis iki yüz metre kadar ötedeydi. Dumanlar çıkararak kanaldan açık nehre doğru ilerliyordu. Safran geri kalan tüm gücünü topladı ve peşinden koşmaya başladı. Küçük istibot henüz tam gücüne ulaşmamıştı, sığ ve dönemeçli kanalda dikkatle ilerliyordu. Safran son gücüyle koşarsa onu yakalayacak gibiydi.

"Bekle! Ryder bekle!" dumanlar arasında, Ryder'ın kaptan köşkündeki gölgesini görür

gibi olmuştı ama arkası dönüktü. Silindirlerin gurultusu de kendi sesini bastırıyordu.

"Ryder!" diye haykırdı yine. "Lütfen arkana dön." Sonra nefesini korumak için sustu ve tüm gücüyle koşmaya devam etti. İlerideki ibis nehrin girişine ulaşmış ve hızını artırarak Nil akıntısına doğru gitmeye başlamıştı. Safran yüksek kıyının en ucunda tıkanmış bir şekilde durdu. Sonra tekrar bağırdı, zıpladı, kollarını salladı ama ibis hızla süzülüp gidiyordu. Safran'ın kolları aşağı düştü ve öylece kalakaldı. O arada Nazeera da yetişmişti. Çaresizlik içinde birbirlerine sarıldılar. Birden arkalarından bir tüfek sesi duyuldu. Hızla döndüler ve birtakım Dervişlerin üstlerine doğru koştuğunu gördüler. Biri durmuş nişan alıyordu. Bir el daha ateş edildi. Mermi ayaklarının altındaki toprağı havalandırmış ve hızla nehre saplanmıştı. Safran dönüp hızla uzaklaşan ibis'e baktı tekrar.

O arada, tüfek sesi Ryder'ı uyarmış ve dönüp arkasına bakmıştı. Safran yeniden umutlandı ve çığlıklar atarak kollarını sallamaya başladı. Ryder da hızlı bir manevrayla ibis'i döndürmüş onlara doğru geliyordu. Safran tekrar Dervişlere baktı. Dördü birden onlara doğru koşuyordu. ibis kanal girişine ulaşmadan adamların yetişeceğini anladı.

"Gel!" dedi Nazeera'ya. "Yüzmek zorundayız."

"Hayır!" Nazeera başını sallıyordu. "Al-Sakhawi, sana bakar. Ben geri dönüp öteki kızlarımı aramalıyım." Adamlar yaklaştığı halde Safran onunla tartışabilirdi ama Nazeera, onun itirazlarına aldırmadan patikada koşmaya başlamıştı bile. Kıyı boyunca uzanan sık bataklık kamışlarının arasında gözden yitmişti.

Safran arkasından, "Nazeera!" diye bağırdı ama Dervişlerin sesleri giderek yaklaşıyordu. Ayakkabılarını çıkardı, eteklerini beline doladı ve kanalın kıyısına koştu. Derin bir nefes alıp kendini suya bıraktı. Kafası tekrar su yüzüne çıktığında, yaklaşan istimbota doğru köpekleme yüzüyordu.

"Aferin kızım!" Ryder'ın sesini duyunca ayaklarını daha güçlü çırpma ve avuçlarıyla daha güçlü kulaçlar atmaya başlamıştı. Arkasından tekrar ateş edildiğini duydu ve bir mermi başının dibinde suyu havaya püskürtüp gözlerinin önünden geçerek gitti.

"Gel Saffy." Ryder istimbotun yanından eğilmiş onu yakalamak için hazır bekliyordu. "Yüzmeye devam et." Sonunda akıntıya kapılıp daha hızlı gitmeye başladı. Sonra Ryder'ın yüzünü gördü ve kendisini yakaladığını fark etti.

"Tuttum seni!" dedi Ryder. Tek harekette kızı boğulmakta olan bir kedi yavrusu gibi tutup sudan çıkardı ve güverteye aldı. Sonra Bacheet'e seslendi. "Tekrar nehre dön."

Bacheet dümene asıldı ve güverte sarsıldı. Bir kez daha akıntıya doğru gidiyorlardı. Dervişler yukarıdan ateş etmeyi sürdürdüler ama aradaki mesafe hızla açıldı ve adamların menzilinden çıktılar. Sonunda ateş kesildi.

"Sana ne oldu Saffy?" Ryder, onu aşağıdaki kamaraya taşımıştı. "Ötekiler nerde? Rebecca, Amber, baban nerdelere?"

Sorularla birlikte hüngür hüngür ağlamaya başlayan Safran, kollarını Ryder'ın boynuna doladı. "Söylenemeyecek kadar kötü şeyler oldu Ryder. Korkunç şeyler oldu. En kötü, en feci şeyler."

Ryder, onu kamaradaki ranzaya oturttu. Hali ona çok dokunmuştu ve rahatlatmaya çalışıyordu. Ona kuru ama pis bir havlu uzattı. "Pekâlâ. Önce seni bir toparlayalım. Sonra neler olduğunu anlatırsın." Ranzanın üstündeki giyeceklerin arasından solmuş mavi bir gömlek verdi kıza. "Elbiselerini oraya as. Kurulanınca bu gömleği giy ve köprü üstüne gel. Orda konuşabiliriz."

Gömlek dizlerinin altına kadar iniyordu. Bol bir elbise gibiydi. Ranzanın altından da Ryder'ın boyun bağlarından birini bulup kemer gibi beline bağladı. Sonra onun başına tarağıyla ıslak saçlarını taradı ve tek bir örgü yaptı. Birkaç dakika sonra köprü üstündeydi. Acıdan gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Babamı öldürdüler," dedi ümitsizce ve Ryder'a koştu.

Ryder, onu yakalayıp göğsüne bastırdı. "Bu doğru olamaz. Emin misin Saffy?"

"Gözümle gördüm. Kafasını kestiler, tıpkı General Gordon gibi. Sonra Rebecca ile Amber'i sürükleyerek götürdüler." Tekrar hıçkırmaya başlamıştı. "Onlardan nefret ediyorum. Neden bu kadar zalimler?"

Ryder, onu kaldırıp makine dairesi boşluğunu örten kaba ambar kapağının üstüne oturttu. Bir koluyla da sarılmıştı. "Bana her şeyi anlat Safran. Tüm ayrıntılarıyla."

Jock McCrump da Safran'ın sesini duymuş ve kazan dairesinden çıkıp gelmişti. Ryder ile ikisi sessizce kızın anlattıklarını dinlediler. Sözü bittiğinde güneş ufukta yükselmişti ve nehir alev alev yanar gibi parlıyordu. Kentin silueti giderek belirginleşmişti. Ryder Belçika Konsolosluğu dahil, sekiz bina saymıştı yanan. Nehre doğru kalın bir duman süzülüyordu.

Sonra teleskopunu Mukran Kalesi'nin kare biçimi silüetine çevirdi. Bayraklar indirilmiş ve bayrak direği boş kalmıştı. Yavaşça teleskopu kentin diğer bölgelerinde gezdirdi. Sokaklarda zafer sarhoşları dans ediyor ve parlak yamalı cüppeleriyle kıyığı dolduruyorlardı. Silahlar patlıyor, zafer sarhoşlarının havaya saldıği kara dumanlar kıyığı görünmez hale getiriyordu. Çoğunun kucağı ganimet doluydu. Bazıları da saldırıdan kurtulanları sürüklüyordu. Ryder, Gümrük Binası'na doğru sürüklenen küçük bir kadın esir grubu yakaladı.

"Rebecca'nın üstünde ne renk kıyafet vardı?" diye sordu Safran'a, dürbünü gözünden indirmeden. İstirabını belli etmek istemiyordu.

"Üstü mavi, etekleri sarı bir elbise." Gözünü acıtana kadar baktığı halde, ne o renklerde bir elbise, ne de altın saçlı bir kadın göremedi grubun içinde. Ama uzaktaydılar ve hem yanan binalardan çıkan duman, hem de bütün bu vahşet dolayısıyla yerden kalkan toz yüzünden, net göremiyordu zaten.

"Kadınları nereye götürecekler Bacheet?" diye sordu.

"Sığır pazarındaki genç düveler gibi ağıla kapatacaklar, önce Mehdi, sonra da halife ve emirler bakacak ve dilediklerini seçecekler."

"Ya Rebecca'yla Amber?" dedi. "Onlara ne olacak?"

"Sarı saçları ve beyaz tenleri yüzünden onlar büyük ödül sayılır," dedi Bacheet. "Kesinlikle Mehdi alır onları. Başodalık olurlar."

Ryder teleskopu indirdi. Midesi bulanıyordu. Sevdiği ve karısı olmasını umduğu

Rebecca'nın, bu cani fanatiklerin elinde oyuncak haline gelişini düşündü. Bu düşünce, kaldıramayacağı kadar acı veriyordu ve düşünmemeye çalıştı. Onun yerine sevgili, küçük Amber'i düşündü, koleradan kurtardığı Amber'i. Onun çocuksu, soluk teni gözünün önüne geldi, hayata döndürmek için masaj yaptığı minik bedeni. O bedenin tacize ve şiddete maruz kalışını, narin zarının yırtılıp henüz olgunlaşmamış rahmine yabancı tohumların saçılışını düşündü. Kusmak geliyordu içinden.

"Kıyıya yakın seyredelim," diye emir verdi Bacheet'e. "Nerde olduklarını görmem gerek, böylece bir kurtarma planı hazırlayabilirim."

"Artık onları sadece Allah koruyabilir," dedi Bacheet hafif bir sesle. Safran yine de duydu ve yanaklarından tekrar gözyaşları inmeye başladı.

"Kes sesini Bacheet, sana ne diyorsam onu yap," dedi Ryder allak bullak olmuş bir şekilde.

Bacheet akıntıya karşı döndü ve kentin kıyısına doğru gitmeye başladı. Önceleri fazla dikkat çekmemişlerdi. Dervişler kenti yağmalamaya kaptırmışlardı kendilerini. Onlara doğru tesadüfi bir atıştan başka bir tepki olmamıştı. İki büyük nehrin karıştığı çalkantılı suları geçip Hartum kıyısında seyretmeye başladılar. Birden top atışı başladı ve önlerine bir Krupps mermisi düştü. Fıskıran sular güverteyi yaladı. Ryder liman duvarlarında topun ağzından çıkan dumanı görmüştü. Dervişler ele geçirdikleri silahları onlara doğrultmuştu. Meydanın önündeki siperde bulunan başka bir Krupps da harekete geçti ve köprü üstünü sıyıran bir mermi, nehrin ortasına saplandı.

"Onlara top atışı talimi yaptırmaktan başka bir iş yapamıyoruz burda." Ryder, Bacheet'e göz attı. "Akıntıya doğru dön ve nehrin üst kısmına çevir rotayı. Sakin bir yer bulup demir atalım ve biraz bilgi toplayıp Rebecca ile Amber'e ne yaptıklarını öğrenmeye çalışalım. O zaman onları kurtarmak için daha makul bir şeyler planlayabilirim."

Mavi Nil'in iki kıyısı da miller boyunca ıssızdı. Ryder, Ras Hailu'nun Barısını aldığı Küçük Balık Lagünü'nü gözüne kestirmişti. Oraya varınca, gemiyi kıyıdaki meraklı gözlerden gizleyecek papirüslerin arasına demir attı.

Güvertede demirlemeyle ilgili işlerini bitirir bitirmez, diğer mürettebat duymadan konuşabilmek için Bacheet'i makine dairesine çağırdı. Lafı hiç uzatmadan düşüncelerini Bacheet'e açtı.

"Sence, Dervişlerin arasına dönüp Ansarları kuşkulandırmadan, al-Jamal ve al-Zahra'ya ne olduğunu öğrenebilir misin?"

Bacheet dudaklarını büzüp yanaklarını şişirdi, sincaba benzemişti böyle yapınca. "Ben de onlara benziyorum. Neden kuşkulansınlar ki benden?"

"Peki bunu yapmayı istiyor musun?"

"Korkak değilim ama atılgan biri de değilim. Niye böyle aptalca bir şey yapmak isteyeyim ki? Hayır al-Sakhawi. İstemiyorum. Oldukça gönülsüzüm bu işte." Mutsuz bir şekilde sakalını sıvazladı. "Bir an önce gitsem iyi olacak."

"Güzel," dedi Ryder. "Seni burda bekleyeceğim. Olur da bizi keşfederlerse, o zaman

Sanvad Nehri'nin Nil'e karıştığı yerde bekleyeceğim. Kente git ve gerekirse Omdurman'a geç. Bir şeyler öğrenince buraya dönersin."

Bacheet dramatik bir tavırla içini çekti ve baş kasaradaki küçük kamaraya gitti. Tekrar ortaya çıktığında bir Derviş cüppesi giyiyordu. Ryder çenesinin tutup onu nereden bulduğunu sormadı. Bacheet, ibis'in yanından aşağıya atladı ve sığ, çamurlu suda yürüyerek karaya çıktı. Sonra Hartum'a doğru gözden kayboldu.

Nazeera kıyıda dolanan kalabalığın arasına karışmıştı. Kalabalığın içinde erkekler kadar Derviş kadınları da vardı ve kara çarşafıyla Nazeranın da onlardan farkı yoktu. Kentin ele geçirildiğini duyar duymaz Omdurman'dan gelmişti öteki kadınlar. Zafer kutlamalarını, yağmayı ve zaferin ardından geleceği kesin olan idam ve işkenceleri kaçırmak istememişlerdi. Hartum'un zenginleri, değerli eşyalarını, altınlarını, mücevherlerini ve mallarını ortaya çıkarmaları için zorlanacaktı. Bilgi elde etmek, Derviş kadınlarının kendi annelerinden öğrenip sanat haline getirdikleri bir şeydi.

Nazeera da, kıyı boyunca birbirini itip kakarak, hoplayıp zıplayarak, Zılgıt çekerek ilerleyen kalabalığın bir parçasıydı. Kalabalığın ilerisinde elleri zincirlenmiş Mısırlı askerler dizilmişti. Tunikleri çıkarılmış, çıplak etleri, adeta vahşi aslanlar tarafından parçalanmışçasına kırbaçlanmıştı. Akan kanlar pantolonlarının paçalarından sızıyordu. Yanlarından geçen kadınlar da, ellerine geçirebildikleri her şeyle adamlara vurmaktaydı. Derviş muhafızları kadınların maskaralıklarına gülüşüyor ve bir esir darbelerden ötürü yere düşerse, tekrar ayağa kaldırmak için palalarıyla dürtülüyorlardı.

Nazeera, kızların nereye götürüldüğünü bulacağını ummasa da, kadın kalabalığına sıkışıp kalmıştı. Aşağıda, kıyıda alelacele dikilmiş, uyduruk darağaçlarını görebiliyordu. İş bitenler, taşıdıkları bedeninin ağırlığıyla bel vermişti bile. Ve daha bir sürü esir, boyunlarındaki ilmiklerle o yöne doğru çeğıştıriliyordu. Gruplar halinde darağaçlarının altına dizili taburelerin üstüne çıkarılıyorlar, ilmik sıkılıp tabure ayaklarının altından çekilince bacakları havayı tekmeleyerek asılı kalıyorlardı.

Bu iş ağır ağır devam ederken, az ötedeki başka bir cellat çetesi de, işlerini palalarıyla görüyordu. Elleri arkadan bağlı kurbanlarını, uzun sıralar halinde, boyunları öne eğik olarak diz çökmeye zorluyorlardı. Sonra iki uçtan başlayan iki adam, palalarıyla kafaları uçurarak karşılıklı ilerliyorlardı. Çamura düşen her kafayla birlikte izleyicilerden çğlıklar yükseliyordu. Cellatlardan birinin kolu yorulup da kurbanının boynunun sadece bir kısmını kesebilmesi üzerine yuhalayıp alkışladılar.

Nazeera sonunda kendini kalabalığın baskısından kurtarıp İngiliz konsolosluk sarayına doğru gitmeye başlamıştı. Kapının kanatları açıldı ve muhafız da yoktu. Yavaşça içeri süzüldü. Saray feci şekilde altüst edilmiş, panjurlar ve kapılar parçalanmıştı. Mobilyaların çoğu üst kat pencerelerinden dışarı fırlatılmıştı. Gizlice ön terasa çıktı ve daha da kötü bir manzarayla karşılaştı. Korkarak David Benbrook'un çalışma odasına gitti. Kâğıtlar, belgeler odanın her tarafına saçılmıştı.

Yine de duvarlardaki meşe kaplamalara dokunulmamıştı. Hemen panellerden birine koştu ve gizlenmiş yaylı düğmeye bastı. Hafif bir çıtırtıyla panel geri kaymış ve kasa ortaya çıkmıştı. Babası, Rebecca'nın mücevherlerini burada saklamasına izin verirdi ve Rebecca da gerektiğinde gidip getirebilsin diye Nazeera'ya öğretmişti kasayı açmayı. Şifre sayıları Rebecca'nın doğum gününün tarihinden oluşmuştu. Nazeera kilitte sayıları ayarladı, kolu çevirdi ve kasanın kapısı açıldı.

Üst rafta David'in günlüğü duruyordu. Alt raflarda ise, Rebecca'ya annesinden kalan mücevherler de dahil, aileye ait kıymetli şeyler vardı. Hepsi kırmızı deri takıma ait çantalara konmuştu. Ayrıca altın ve gümüş sikkelerden oluşan, toplam yüz sterlin civarında paranın saklandığı bez torbalar vardı. Bütün bunları yanında taşıması çok tehlikeli olurdu. Nazeera, mücevherleri ve paranın büyük kısmını kasaya geri koyup kasanın kapısını ve ahşap paneli tekrar kapattı. Paraya ihtiyacı olduğunda gizli bankası olacaktı burası. Acil durumlarda kullanmak üzere bozuk paraları kolunun yenindeki cebe koydu ve sonra eteğini kaldırıp para torbalarından birini beline bağlayıp biçimsiz eteğini torbayı belli etmeyecek biçimde düzeltti.

Çalışma odasından çıkıp ikinci kata gitti. Rebecca'nın yatak odasına gelince gördüğü manzara karşısında durmak zorunda kalmıştı. Yağmacılar her bir mobilyayı kırmış, kitapları, elbiseleri yerlere atmışlardı. Durup etrafı incelemeye başladı.

Altı üstüne gelmiş yatağın altında duran dokuma çantayı görene kadar, ümidini yitirmiş gibiydi. Çanta da parçalanmış ve kolera ilaçlarının çoğu yerlere dökülmüştü. Nazeera çömeldi ve toparlayabildiği kadarını yeniden torbaya koydu. Sonra ağzını sıkıca bağladı ve sapını boynuna geçirip bez torbayı koynuna sarkıttı. Sonra kendisi için önemli olabilecek birkaç parça daha kadın eşyası daha buldu.

Tekrar aşağı inip saraydan çıktı. Terasın ucundaki küçük bahçe kapısından tekrar Derviş kutlamalarının arasına karıştı. Kadın esirleri nereye götürdüklerini öğrenmesi uzun sürmemişti, haberler sokaklarda ilan ediliyor ve insanlar Gümrük Binası'na koşturuyordu. Birçoğu duvarlara, pencerelere tırmanmış esirleri seyrediyordu. Nazeera da eteklerini beline dolayıp bir payandadan destek alarak, gümrük binasının ulaşabileceği en yüksek, çıplak penceresine tırmandı. Yoluna çıkan iki afacanı dirsekleriyle uzaklaştırmıştı. Çocuklar itiraza yeltenince ağız dolusu küfür etmeye başlamış ve onlar da nasıl kaçacaklarını bilememişlerdi. Sonra parmaklıklara tutundu ve yüzünü içeriye görebilecek biçimde araya yerleştirdi.

Gözlerinin loş ışığa alışması bir dakika sürmüştü. Mısırlı kadın esirler, Gordon Paşa'nın subaylarının karıları ve kızlarıydı. Subaylar muhtemelen darağaçlarında sallanıyor veya başsız olarak kıyıda yatıyorlardı. Kadınlar ve çocuklar perişan gruplar halinde birbirlerine sokulmuştu. Çoğunun üzerinde öldürülen erkeklerin kurumuş kanları vardı. Aralarında çok az beyaz kadın bulunuyordu; Katolik misyonun rahibeleri, bir Avusturyalı bayan doktor, birkaç Batılı tüccarın eşleri ve seyahat ederken kentte kısılıp kalmış olan bazı kadınlar.

Sonra birden Nazeera'nın yüreği sıkıştı, Rebecca'nın kucağında Amber sırtı duvara dayalı

olarak taş zeminde oturduğunu görmüştü. Üstü başı yırtık pırtık ve kir içindeydi. Saçları yapışmış ve matlaşmıştı terden. Sarı eteğinde babasının kanı siyah lekeler halinde kurumuştu. Ayakları çıplak, kirli, yaralı ve çürükler içindeydi. Ötekilerden uzağa oturmuş, ümitsizlikle başa çıkmaya çalışıyordu. Nazeera, onun cesur ruhunu ortaya koyan mağrur duruşuyla iftihar etmişti.

"Al-Jamal!" diye seslendi ama sesini duyuramadı. Öteki kadınlar ve gocuklar korkunç bir şamata yapıyordu. Ölen adamlarına ağıtlar yakıyor, haykırarak imdat istiyor, onları tutsak edenlerden merhamet diliyorlardı. Hepsinden çok da su istiyorlardı.

"Su! Allah aşkına bize su verin. Çocuklarımız ölüyor. Su verin bize."

"Al-Jamal, güzelim benim!" diye bir daha bağırdı Nazeera, ama Rebecca yukarı bakmadı. Kucağındaki Amber'i sallamaya devam ediyordu.

Nazeera pencerenin kenarından bir parça siva kopardı ve parmaklıkların arasından attı. Siva, Rebecca'nın ayak bileğine çarpmıştı. Başım çaldırdı ve etrafına bakındı.

"Al-Jamal, küçüğüm!"

Rebecca gözlerini yukarı çevirdi. Sonra yüksekte, parmaklıkların ardında duran yüzü gördü ve tanıyınca gözleri parladı. Çabucak etrafına bakınıp Derviş muhafızlarının bir şey anlayıp anlamadığını kontrol etti. Sonra ayağa kalkıp Amber'i de taşıyarak, yavaşça pencerenin altına yürüdü. Tekrar yukarı baktı ve tek bir şey söyledi: "Mayya! Su!" Amber'i yukarı kaldırıp çatlak, şiş dudaklarını gösterdi. "Su," dedi tekrar.

Nazeera başını salladı ve duvardan aşağı indi. Kalabalığı yararak, daha önce görmüş olduğu eşekli, yaşlı kadını aramaya başladı. Eşek, su tutumlarıyla ve darı ekmeğiyle o kadar yüklüydü ki, neredeyse bacakları yere yapışacaktı. Yaşlı kadın, kıyıdağı aç ve susuz kalabalığın arasında bayağı iyi iş yapıyordu.

"Anacığım, yiyecek ve su tulumlarından birini almak istiyorum."

"Hâlâ biraz ekmeğim ve kurutulmuş etim var satacak ve biraz da su içebilirsin, ama tulumlarımı asla satmam," dedi kadın kesin bir ifadeyle. Ama Nazeera gümüş bir dolar gösterince fikrini değiştirdi.

Küçük su tulumunu omzuna atan Nazeera, tekrar Gümrük Binası'nın ön girişine koştu. Ana kapıda beş muhafız vardı. Meraklı kalabalığı uzak tutmak için palaları ellerinde bekliyorlardı. Nazeera bir bakışta hepsinin kendi kabilesinden, yani Beja'dan olduklarını anlamıştı. Sonra büyük bir heyecanla içlerinden birini tanıdığını fark etti. Aynı klana mensuptular ve adam, ölmüş kocasıyla birlikte sünnet olmuştu. Mehdi'nin yükselişiyle birlikte, makul ve normal hayatlarına veda etmeden, bu çılgın fanatiklere dönüşmeden önce, Emir Osman Atalan'ın sancağı altında birlikte at koşturmuşlardı.

Kapıya yanaştı ama tanıdığı adam, tehditkâr bir tavırla daha fazla yaklaşmamasını söyler gibi duruyordu.

"Ali Wad!" diye alçak sesle seslendi. "Kocam, elli beş Hıristiyanı öldürdüğünüz ve iki yüz elli güzel deveye el koyduğunuz ünlü Gondar saldırısında sizinle at koşturmuştu."

Adam palasını indirip hayretle baktı. "Kocanın adı nedir kadın!" buyurdu.

"Adı Taher Şerifti ve Tushkit Kuyularında Jaalinler tarafından öldürüldü. Öldüğü gün yanındaydın sen de."

"O zaman sen, bir zamanlar güzelliği dillere destan olan Nazeera'sın." Gerginliği geçmişti.

Nazeera'nın da eski anıları canlanmıştı. "Hepimiz çok gençken," dedi ve yüzünü göstermek için peçesini indirdi. "Bana öyle geliyor ki, Ali Wad, sen çok güçlü bir adam olmuştun. Her kadının yüreğini hoplatacak kadar güçlü."

Adam güldü. "Gümüş dilli Nazeera. Yıllar seni de pek değiştirmemiş. Benden ne istiyorsun peki?" Kadın söyleyince adamın tebessümünü soldu. Gerginliği yeniden ortaya çıktı. "Hayatımı riske atmamı istiyorsun."

"Tıpkı kocamın senin için yaptığı gibi ve tıpkı genç dulunun seni mutlu etmek için canından da fazlasını ortaya koyduğu gibi. Unuttun mu yoksa?"

"Hayır unutmadım. Ali Wad, dostlarını unutmaz. Gel benimle."

Kadını ana kapıdan geçirdi ve diğer muhafızlar saygıyla yol verdiler. Nazerra içeri girince Rebecca, onlara koştu. Gözyaşları içinde, heyecanla kucaklaştılar. O haliyle Amber bile onu tanımış ve, "Seni seviyorum Nazeera. Sen de hâlâ beni seviyor musun?" diye fısıldamıştı.

"Tüm kalbimle al-Zahra. Size yiyecek ve su getirdim." Onları salonun bir köşesine çekti ve iyice sokuldular birbirlerine. Nazeera suya saraydan getirdiği ilaçtan bir miktar karıştırdı. Ve Amber'in dudaklarına uzattı. Amber kana kana içti.

Bunlar olurken Ali Wad öteki esirleri gözlüyordu. "Bu üç kadın," dedi Nazeera ile Rebecca ve Amber'i göstererek. "Benim korumam altındadır. Kendi iyiliğiniz için onlardan uzak durun, çünkü ben kötü zevkleri olan bir adamım. Kadınları bununla kırbaçlamaktan büyük zevk alırım." Hipopotam derisinden kırbacını gösterdi. "Çığlıklarını duymaya bayılırım."

Kadınlar korkuyla geriye çekildiler. Sonra Nazeera'yı kenara çekip kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın göz süzüp çapkınca kıkırdadı. Ali Wad ise kendi kendine sırıtarak ve sakalını sıvazlayarak, uzun adımlarla kapıdaki yerine dönmüştü.

Su, Amber'i mucizevi bir şekilde canlandırmıştı. "Kardeşime ne oldu?" diye fısıldadı. "Saffy nerde?"

"Al-Sakhawi'nin yanında emniyette," diye belirtti Nazeera. "Size gelmeden önce onun güverteye çıktığını gördüm." Bu harika haber yüzünden Rebecca konuşamayacak kadar heyecanlanmıştı. Konuşmak yerine kollarını Nazeera'nın boynuna doladı.

"Şimdi sızlanma zamanı değil al-Jamal," dedi Nazeera sert bir sesle. "Hepimiz akıllı, güçlü ve dikkatli olmalıyız, bu zor günleri ancak öyle atlatabiliriz."

"Sen bizimlesin ve Saffy güvende ya her şeye göğüs gerebilirim. Dervişler bize ne yapacak?"

Nazeera önce Amber'e bir göz attı. "Öncelikle güçlü kalmak için yiyip içmeniz gerek. Sonra konuşuruz."

Onlara biraz darı ekmeği verdi. Amber birkaç lokmayı yutmayı ve içinde tutmayı başarmıştı. Nazeera tatmin olmuş bir halde başını salladı, Rebecca da biraz yesin ve dinlensin, diye onu kendi kucağına aldı. Amber'in saçlarını okşayıp alçak sesle şarkılar mırıldandı. Çocukcağız uykuya dalıvermişti. "Birkaç güne kadar bir şeyi kalmayacak. Gençler daha dayanıklı olur."

"Bize ne olacak?" diye sorusunu tekrarladı Rebecca.

Nazeera ne kadarım söylemesi gerektiğini düşünürken, dudaklarını büzmüştü. Sonunda gerçeği ne kadar bilirse o kadar iyi olacağına kararverdi. "Siz ve bütün bu kadınlar, tıpkı atlar ve develer gibi savaş ganimetisiniz." Rebecca etrafındakilere acıyarak baktı ve birden kendisiyle Amber'in de aynı halde olduklarını anımsadı. "Dervişler ganimetleri istedikleri gibi kullanacaklar. Yaşlı ve çirkin olanlar, ev ve mutfak köleleri olacak. Genç ve gelinlik çağdakiler de cariye olarak ayrılacak. Sizler genç ve fazlasıyla güzelsiniz. Saçlarınız ve beyaz tenleriniz tüm erkekleri cezbedecek."

Rebecca titredi. Başka ırktan bir erkeğe zorla teslim olmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Şimdi bu düşünce midesini bulandırıyor. "Bizim için kura mı çekecekler?" Gibbon'un, Roma İmparatorluğunun Çöküşü ve Yıkılışı adlı kitabında askerlerin böyle yaptığım okumuştu.

"Hayır. Derviş liderleri diledikleri gibi seçecekler. Önce Mehdi seçim yapacak, sonra gücüne ve durumuna göre diğerleri bakacak. Mehdi sizi seçecektir buna hiç şüphe yok. Ve bu iyi bir şey. Bizim için diğerlerinden çok daha iyi olur böylesi."

"İyi de neden? Anlat bana. Onun haremine daha iyi davrandığını nerden biliyorsun ki?"

"Zaten üç yüzden fazla karısı ve cariyesi var, kadınları konuşuyor. Nelerden hoşlandığı, kadınlarıyla ne yaptığı herkesin bildiği şeyler."

Rebecca şaşırımıştı. "Bütün erkekler aynı şeyi yapmaz mı, yani... "

Hemen durdu ama Nazeera soruyu onun yerine tamamladı. "Yani Abadan Riji ve al-Sakhawi'nin sana yaptıklarını mı?"

Rebecca kıpkırmızı olmuştu. "Benimle bir daha asla böyle konuşmamamı söylemiştim."

"Hatırlamaya çalışırım," diye cevap verdi Nazeera göz kırparak. "Ama sorunun cevabı şu, hayır, bazı erkekler kadınlarından farklı şeyler isterler." Rebecca bunu biraz düşündükten sonra, utançla gözlerini yere indirdi. Farklı şeyler. Mehdi'nin istediği farklı şey ne olabilir ki? Bana ne yapacak?"

Nazeera, Amber'e bakıp uyuduğundan emin olduktan sonra Rebecca'ya doğru eğildi ve avucuyla ağzını kapatarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Rebecca dehşetle irkiliymişti. "Ağzım!" diye soluk aldı. "Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey."

"Hayır, aptal kız. Bir an düşün. Sevmediğin, hatta nefret ettiğin bir adamla böylesi çok daha çabuk, kolay ve rahat olur. Kıymetli bekâretini yitirmezsin ya da zaten yitirdiysen bile kimse fark etmez. Daha da önemlisi, istenmeyen sonuçlardan kurtulmuş olursun."

"Bazı adamların bunu tercih etmesini anlayabiliyorum." Sonra başka bir düşünceyle sarsıldı ve yine gerildi. Kafası da karışmış gibiydi. "Bir erkeğe böyle bir şey nasıl yapılır ya

da sana yapmasına nasıl izin verebilirsin?"

"Önce şunu unutma. Mehdi'nin yanındayken, dışından her şeye razıymış, her şeyden zevk alıyormuş gibi görüneceksin. Hayati önem taşıyan tek bir şey var. Mehdi'nin yanında asla iğrenme belirtisi göstermeyeceksin. Kutsal da olsa, o da tıpkı öteki erkekler gibi kibirli ve kendini beğenmiştir. Üstelik, öteki adamlardan farklı olarak, ölümle yaşam onun ellerinde ve kendisinden hoşlanmayan birini öldürmekte bir an bile gecikmez. Aklından hiç çıkarmaman gereken ikinci şey de, asla ağzında tutmamak ve tükürmemek olacak. Onun özünü reddetmek ve dışarı atmak, ona karşı ölümcül bir hakaret olur."

"Ama Nazeera ya tadını sevmezsem? Ya kendimi tutamazsam?"

"Çabucak yut ve bitsin. Alışırısın. Biz kadınlar çok çabuk öğrenir ve uyum sağlarız."

Rebecca başını salladı. Daha şimdiden fikir o kadar şok edici gelmemeye başlamıştı.

"Başka neleri hatırlamam gerek?"

"Bence Mehdi mutlaka seni seçecek. Onu, Tanrı tarafından seçilmiş ve vekil ilan edilmiş biri gibi karşılamam lazım. Sonunda kendisiyle tanışmanın ne büyük bir mutluluk ve onur olduğunu söylemelisin. Gözünün ışığı, ciğerlerindeki hava olduğunu filan da söyleyebilirsin. Bunlara inanacaktır. Sonra al-Zahra'nın da öksüz kız kardeşin olduğunu hatırlatmalısın, böylece onu senden ayırmaz. Kutsal kitaplarda öksüzlerle ilgili bölümler vardır, onları ezberle söyleyecek kadar iyi öğrenmelisin. Ben sana öğreteceğim." Rebecca başını salladı ve Nazeera devam etti. "Her şeyden daha önemli bir şey daha var. Mehdi'yi seni seçmekten vazgeçirecek hiçbir şey yapmaman ve söylememen lazım. Hırçınlık, öfke veya saygısızlık gösterme. Eğer seni seçmezse halife Abdullahi'nin eline düşersin."

"Bu daha mı kötü olur?"

"Abdullahi, İslam dünyasının en zalim, en kötü ruhlu adamıdır. Seninle Amber'i cariyeye alacağına hepimiz ölelim daha iyi."

Rebecca ürperdi. "Bana o bölümleri öğret."

Çabuk öğrenen biriydi ve Amber uyanmadan, Nazeera onun kendisini Allah'ın peygamberinin sınavından yüzünün akıyla çıkacağına inanmıştı.

Osman Atalan, feth ettiği kentten gururla dönüyordu. Ordusunu Hartum'a götürmüş olan filonun başında ihtişam içinde gidiyordu. Kadın, erkek, çocuk kim varsa onu karşılamaya gelmişti. Savaş davulları gümbürdüyor, ombeyalar kulakları tırmalıyordu. Bir köle silahlarını, kalkanını, mızrağını ve palasını tutuyordu. Başka biri de, baştan ayağa işlemeli bir örtü örtülmüş olan aygırı al-Buq'u tutmaktaydı, tüfeği de eğerin arkasındaki kılıftaydı.

Osman karaya çıkarken, öne, sırtında dibi koyu şarap rengi lekeli, deri bir darı çuvalı taşıyan al-Noor geçti. Kalabalıktakiler çuvaldakini tahmin ettiği için bağışıyordu. Üzeri parlak rengi yamalarla süslü, bembeyaz cüppesiyle uzun ve soylu görünen Osman ortaya çıkınca bir daha bağırdılar.

Osman, al-Buq'a bindi ve kente doğru sürdü atını. Dar sokağın iki yanına halk dizilmişti ve sokak hurma dallarıyla süslenmişti. Çocuklar atının peşinden koşuyor, kadınlar, bu İslam kahramanını görebilsinler ve kendi çocuklarına da anlatabilsinler diye çocuklarını havaya kaldırıyorlardı. Cesur adamlar ve güçlü savaşçılar geçerken ayaklarına dokunmaya çalışıyorlar, kadınlar zılgıt çekiyor, arada adını haykırıyorlardı.

Mehdi'nin sarayına gelince Osman atından indi ve lekeli darı çuvalını al-Noor'dan aldı. Dış merdivenlerden düz dama, Allah'ın peygamberinin bağdaş kurup oturduğu sekinin bulunduğu yere tırmandı. Mehdi yanındaki genç kadınlara bir işaret yaptı ve kadınlar çabucak geri geri huzurdan çekilip damı iki adama bıraktı.

Osman Mehdi'nin önüne gitti ve çuvalı yere bıraktı. Onun ellerini ve ayaklarını öpmek üzere yere diz çöktü. "Siz dünyamızın ışığı ve neşesisiniz. Allah her daim sizinle olsun seçilmiş insan."

Mehdi de onun alınına dokundu. 'Allah'ı da her zaman, alçak gönüllü peygamberini sevindirdiğin gibi sevindir." Sonra Osman'ı elinden tutup aldırdı. "Savaş nasıl gitti?"

"Sizin varlığınız ve gözümüzün önündeki yüzünüz sayesinde iyi geçti."

"Benim ve Allah'ın düşmanı, haçlı Gordon Paşa'ya ne oldu?"

"Düşmanınız öldü ve ruhu sonsuza kadar cehennemde yanmaya git. Öngördüğünüz gün geldi ve kehanetleriniz gerçekleşti."

"Bana söylediğin bu sözler Osman Atalan, Allah'ı hoşnut ediyor, anki ağzından bal damlıyor ve sözlerin kulağıma müzik gibi geliyor. Faat bana söylediklerini kanıtlayabilir misin?"

"Size hiç kimsenin kuşku duyamayacağı, tüm İslam alemindeki oğulunuzun kalbine seslenecek bir kanıt getirdim." Osman doğruldu ve darı varilinin sapını tutup kaldırdı. Çuvalın içindeki şey damın toprak zemine yuvarlanmıştı. "İşte Gordon Paşa'nın kellesi."

Mehdi dirseklerini bacaklarına dayayarak öne eğildi ve kafaya baktı. Artık gülümsemiyordu. İfadesi soğuktu, duygularını belli etmiyordu, ama gözlerinde Osman Atalan'ın sevinçli yüreğine bile korku salan bir alev yanmaktaydı. Sessizlik sürdü ve Mehdi uzun süre kıpırdamadı. Nihayet tekrar Osman'a baktı. "Allah'ı ve peygamberini hoşnut ettin. Büyük bir ödül alacaksın. Bu kelleyi büyük caminin kapısında bir sırığa geçirin ki, herkes görsün, Allah'ın ve onun adil hizmetkârı, Muhammet Mehdi'nin gücünden korksun."

"Emredersiniz efendim." Osman ilk kez Rab yerine efendi diye hitap etmişti. "Her şeyin Efendisi" anlamına geliyordu. Rab da, Allah'ın doksan dokuz güzel adından biriydi. Acaba pohpohlamakta ileri mi gitmişti? Allah hakkında kötü mü konuşmuş -olmuştu? Osman birden kendi cüreti yüzünden irkildi. Başını öne eğdi ve Mehdi'nin paylamasını bekledi.

Oysa korkmasına gerek yoktu. Hitabında bir kusur bulunmamıştı. Mehdi'nin sevgili yüzünde yine o tatlı tebessüm vardı. Elini Osman'a uzattı. "Allah için feth ettiğin o kente götür beni. Cihadımızı çiçeklendiren bu büyük zaferinin ganimetlerini göster. Beni Nil'den geçir ve benim adıma feth ettiklerini göreyim."

Osman elini tutup ayağa kaldırdı. Birlikte kıyıya gittiler ve onları bekleyen tekneye

bindiler. Akıntıyı geçip Hartum limanına yanaştılar. Mehdi sahilden valilik sarayına doğru yürürken, insanlar ayaklarının önüne toprakla yağmalanmış ipek, has keten ve yünlü kumaşlar seriyorlardı. Böylece Mehdi'nin ayakları, ele geçirilen şehrin tozuna, pisliğine bulaşmıyordu. Arkalarından gelen kalabalığın dua sesleri insanı sağır edecek gibiydi.

Valinin toplantı salonunda Mehdi, kara cüppeli dört kadıyla, yani İslam yargıcıyla çalışmakta olan Halife Abdullahi'nin yanındaki yerini aldı. Önerilerine zincirli olarak getirilen Hârtum'un zenginlerini sorguluyorlardı. Hazinelerini sakladıkları yeri öğrenmek istiyorlardı. Bu uzun süren bir işlemdi. Halife ve kadıları, kurbanların her şeyini bilmek istiyorlardı. İtirafkar ateş ve suyla sağlanıyordu. Dağlama demirleri kömür mangallarında kızdırılıyor ve uçları iyice kızarıncaya Kuran'ın uygun sureleri okunarak adamların çıplak karınları ve sırtları dağlanıyordu. İstirap çığlıkları yüksek tavanlı binada yankılanıyordu.

"Feryatlarınız Allah'ın kulağına dua ve sena olarak ulaşsın," dedi Mehdi, adamlara. "Malınız mülkünüz ona kurban olsun."

Sırtlarında karınlarında, dini metinlerde söz edilen uygulamaları yapmak için yanıklardan boş yer kalmayınca, bu kez cinsel organlarına geçiyorlardı. Sonunda da saray avlusunun ortasındaki fiskiyeye götürülüyorlardı. Kafalarını suya bastırıyorlardı. Bilinçlerini yitirince ağızlarından burunlarından salyalar akar vaziyette sudan çıkarıyorlardı. Kendine gelen adamları yeniden suya batırıyorlardı. Adamlar son nefeslerini verene kadar, kadılar kurbanların tüm sırtlarını elde etmiş oluyorlardı.

Abdullahi efendisini, geçici olarak hazine odası niyetine kullandıkları valinin giyinme odasına götürdü. Çuvallar ve sandıklar dolusu madeni para, dizi dizi altın ve gümüş tabaklar, ayın kadehleri vardı odada. Bazıları da saf kristalden veya ametistten oyulmuş, değerli ve yarı değerli taşlarla bezenmişti. Toplarca ipek ve ince yünlü kumaş, altın iplerle işlenmiş satenler, sandıklar dolusu mücevher de vardı. Asya'dan, Hindistan'dan ve Afrika'dan gelen küpeler, kolyeler, yakalıklar ve broşların yanında enfes elmaslar, yakutlar ve safirler duruyordu. Binlerce yıllık mezarlardan çıkarılmış altın tanrı heykelcikleri bile vardı. Mehdi bunları görünce öfkeyle kaşlarını çattı. "Bunlar Allah'ın ve her gerçek Müslümanın gözünde iğrenç şeyler." Genelde sakın çıkan sesi o kadar yüksek perdedendi ki halife bile yerinden zıplamıştı. "Bunları götürüp yüzlerce parçaya ayırın ve parçaları da nehre atın."

Adamlar emrine itaat etmek üzere koşururken, Mehdi, Osman'a döndü ve yine gülümsedi. "Sanırım düşüncelerimi Allah yönetiyor. Kelimelerim benim kendi kelimelerim değil. Allah'ın sözleri."

"Yüce Mehdi, kadın esirleri görmek ister mi? Belki beğenip haremine katmak isteyecekleri vardır." Halife, onu yatıştırarak bir şeyler arıyordu.

"Allah senden hoşnut olsun Abdullahi," dedi Mehdi. "Ama önce bir şeyler yemek istiyorum. Sonra namaz kılarız. Ve ancak ondan sonra gidip yeni kadınlara bakarız."

Abdullahi valiliğin bahçesinde, nehre ve darağaçlarının kurulduğu plaja bakan bir pavyon hazırlamıştı. Uzun bambu kamışlarının üstünde sazdan örülmüş bir güneşlik vardı

ve serin rüzgâr girebilsin, diye dört bir yanı açtı. Güzel halıların üstüne atılmış ipek minderlere oturdular. İçindeki serin tutan ve tadına tat katan kil sürahilerden, Mehdi'nin en sevdiği içecekler olan hurma şurubu ve dövülmüş zencefil şurubu içtiler. Bir yandan da, fazlaca önemsemeden, Gordon'un adamlarının idamını izliyorlardı. Kurbanların bazıları, boyunlarındaki ilmikle hâlâ kıvranıırken indirilip elleri arkadan bağlı olarak nehre atılıyordu.

"Çoğunun Müslüman oluşu üzücü," dedi Osman. "Ama aynı zaman da Türkler ve cihadınıza karşı çıktılar."

"Bunun bedelini ödediler ama ruhlarının huzur bulmasını diliyorum," dedi Mehdi ve sağ elinin işaret parmağını hayırdua ile ileri uzattı.

Sonra ayağa kalkıp Gümrük Binası'na doğru yürümeye başladı.

Ana salona girdiklerinde, esir kadınları karşı duvara dizilmiş buldular. Mehdi dualar okuyarak içeri girince hepsi yüzüstü yere kapanmıştı.

Muhafızlar oraya bir kürsü kurmuşlardı. Bu da İran halılarıyla kaplıydı. Mehdi kendisi için hazırlanan yere kuruldu ve sağ yanına halifesini, sol yanına da Emir Osman'ı oturttu. "Esirleri birer birer öne çıkartsınlar."

Kadınlardan sorumlu olan Ali Wad, erkek zevkine göre en iyileri en sona saklamıştı. Önce ihtiyar ve çirkin olanlarla başladı, sonra genç ve güzel olanlar çıkacaktı. Mehdi ilk yirmi kadarıyla hiç ilgilenmedi ve sol elinin ters ve hızlı bir hareketiyleeledi. Sonra Ali Wad, genç bir Galla kızını çıkardı. Mehdi bu kez sağ eliyle işaret etti. Ali Wad, kızın elbisesini başına kadar açtı ve onu çıplak bıraktı. Üç büyük adam, kızı incelemek üzere öne eğildiler. Mehdi sağ eliyle dairesel bir hareket yaptı ve kız tüm güzellikleri görülebilir diye kendi etrafında döndü.

"Aslında çok zayıf," dedi Mehdi sonunda. "Son on ayda fazla bir şey yememiş ama yakında toparlanır güzelleşir. Hoş fakat gözü pek bir hali var. Böylesi haremdede sıkıntı yaratır." Reddettiğini göstermek için sol eliyle bir hareket yaptı yine ve dönüp halifeye baktı gülümseyerek. "Sıkıntıya değeceğine inanıyorsan onu alabilirsin ve tadını çıkarmanı dilerim."

"Benim hareminde sıkıntı yaratacak olursa, parlak kalçalarına kamçıyı yer." Halife Abdullahi kamçısını sallayıp kızın tehdit edilen bölgesine indirdi. Kız tiz bir çığlık atarak dışı bir ceylan gibi havaya sıçradı. Abdullahi sağ eliyle kabul işareti yaptı ve kızı götürdüler. Salına salına yürürken, erkekler dişilerin belli uzuvları hakkında tartışıyorlardı.

İranlı bir tüccarın kızı özel ilgi uyandırmıştı. Hepsini, hatlarının fazla kemikli ve köşeli, ama saçlarının kızıl olduğunda hemfikirdi. Ancak rengin doğal olup olmadığını tartışıyorlardı. Sonunda Mehdi, Ali Wad'dan kızın elbiselerini çıkarmasını isteyerek noktayı koydu. Kızın yoğun, kıvrırcık tüylerinin muhteşem kızılı bütün kuşukları gidermişti.

"İnsan bunun kızıl saçlı çocuklar taşıyacağını umabilir," dedi Mehdi. Halefi olduğu ilk Peygamber Muhammet de kızıl saçlıydı. O yüzden kız üreme anlamında çok değerliydi. Onu, kutsal iyiliğinin bir işareti olarak emirlerinden birine verebilirdi. Böylece emirin sadakati güçlenir ve aralarındaki bağlar artardı. Sağ eliyle işaret etti.

Sonra Ali Wad, Rebecca Benbrook'u öne çıkardı. Nazeera başına hafif bir şal örtmüştü. Amber ancak titrek bir şekilde ablasının yanında dikilecek kadar kuvvet toplamıştı, rahatlamak ve destek almak için ablasının elini tutuyordu.

"Çocuk kim?" dedi Halife Abdullahi. "Bu kadının kızı mı?"

"Hayır güçlü halife," diye yanıtladı Ali Wad, Nazeera'nın öğrettiği gibi. "Onun küçük kardeşi. Her iki kız da bakire ve öksüzdür."

Erkekler ilgiyle bakıyordu. Bekâret çok kıymetli bir hasletti ve onu bozacak erkeğe sihirli ve yararlı bir güç verirdi. Sonra, yine Nazeera'nın söylediği gibi Ali Wad, Rebecca'nın başındaki şalı çekip aldı. Mehdi'nin ağzından keskin bir soluk çıktı ve hem halife, hem de Osman oturdukları yerde doğrulup hayretle, Nazeera'nın özenle taradığı saçlara baktılar. Yüksek pencerelerden giren güneş ışınları, kızın kafasında adeta altın bir taç oluşturmuştu. Mehdi, Rebecca'ya yaklaşmasını işaret etti. Genç kız, gelip adamın önünde eğildi. Erkek elini uzatıp bir saç lülesine dokundu. "Bir kuşun kanatları gibi yumuşacık," diye hayranlıkla mırıldandı.

Rebecca saygısızlık kabul edilecek bir şekilde doğrudan onun yüzüne bakmamaya dikkat ediyordu. Gözleri yere dönük olarak boğuk bir sesle, "Duyduğum kadarıyla bütün erkekler sizin inayetinizden ve kutsal ruhunuzdan söz ediyordu," diye fısıldadı. "Çöllerde gezen bir seyyahın, Nil Ana'nın sularına kavuşmayı beklemesi gibi, ben de güzel yüzünüzün görüntüsüne kavuşmayı bekliyordum"

Mehdi'nin gözleri biraz irileşmişti. Bir parmağını çenesinin altına koyarak kızın yüzünü kaldırdı. Rebecca, onun söylediklerinden hoşlandığını anlamıştı. "Güzel Arapça konuşuyorsun," dedi erkek.

"Kutsal dil," dedi Rebecca. "İmanın dili."

"Sen kaç yaşındasın çocuk? Ali Wad'ın dediği gibi bakire misin? Herhangi bir erkek tanıdın mı?"

"İlk ve son erkeğim olmanıza dua ediyorum," diye yalan söyledi. Seçiminin buna bağlı olduğunu bilerek, hiç tereddüt etmemişti. Öteki kadınlar seçilirken halifeyi izlemiş ve Nazeera'nın sözlerinin doğru olduğunu anlamıştı. O bir yılan gibi kaypak ve akrep kadar zehirliydi. Ona ait olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini düşünmüştü.

Mehdi'ye fısıltıyla bir şeyler söyleyen sesi de, vıcık vıcık ve aşırı kaypaktı. "Harika bir parça, vücuduna da bir bakalım," diye önerdi. "Bakalım aşağıdaki tüyleri de saçıyla aynı mı? Memeleri deve sütü kadar beyaz mı? Alt dudakları çöl gülü gibi pembe mi? Bütün tatlı sırlarını keşfedelim."

"Bu sırlar sadece benim gözlerime görünecek. Bundan hoşlandım. Onu kendime alacağım." Rebecca'nın başının üstünden kabul ettiğini gösteren bir işaret yaptı.

"Beni hoş bulmanızdan son derece mutluluk ve şükran duydum Büyük ve Kutsal Kişi." Rebecca başını eğdi. "Ama küçük kardeşim ne olacak? Onu da korumanız altına almanız için yalvarırım size."

Mehdi kendisinden korkup ablasının tozlu, kan lekeli eteğine sığınmaya çalışan Amber'e

baktı. O da korkuyla adama bakıyordu ve Mehdi, onun ne kadar genç, zayıf ve hasta görüldüğünü fark etti. Gözleri kara çukurların içine gömülmüştü ve zorlukla ayakta duruyordu. Mehdi, onun durumundaki bir çocuğun baş belası olacağını ve evinde huzursuzluğa yol açacağını biliyordu. Kız ya da erkek çocuklar ona cazip gelmezdi, ama halifesine öyle geldiğini biliyordu. Bırak bu biçare yarattığı o alsın, diye düşündü. Sol eliyle ret işareti yapmak üzereyken Rebecca engel oldu.

Nazeera ne söylemesi gerektiğini öğretmişti. Bu kez, daha net bir şekilde konuştu.

"Aziz Abu Shuraih, Allah sonsuza kadar sevsin, Allah'ın sözcüsü Peygamber Muhammet'in sözlerini dile getirmiş ve zayıfların, öksüzlerin, kadınların haklarını koruyun, buyurmuştu. Ayrıca, Allah sizi, aranızdaki öksüzleri kayırdığınız kadar kayırır, da buyurmuştu."

Mehdi sol elini indirdi ve düşünceli bir tavırla Rebecca'ya baktı. Sonra yine gülümsedi, fakat bu kez gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. Amber'i de aldığını gösteren bir işaret yaptı sağ eliyle ve Ali Wad'a, "Bu kadınları sana emanet ediyorum. Başlarına bir şey gelmesin. Benim haremime yolla," dedi.

Ali Wad ve on adamı Rebecca, Amber ve Mehdi'nin seçmiş olduğu diğer kadınları limana götürdü. Dikkat çekmeden Nazeera da onları izliyordu. Karşıya geçmek üzere büyük bir ticari tekneye yerleştirildiklerinde o da güverteye çıktı ve mürettebattan biri kim olduğunu sorunca, Ali Wad öfkeyle bir şeyler söyleyerek adamın kafasını öyle bir karıştırdı ki, adam çaresiz yelkenle uğraşmaya gitti. O andan itibaren Nazeera, Mehdi'nin cariyeleri al-Jamal ve al-Zahra'nın resmen hizmetkârı olmuştu. Üçü teknenin önünde birbirlerine sokularak durdular.

Nazeera, Amber'e tulumdan su içirirken Rebecca sinir içinde, "Ben ne yapacağım Nazeera?" diye sordu. "Kendimi koyu tenli bir erkeğin, hem de Hıristiyan bile olmayan bir yerlinin malı olarak göremiyorum." Durumun kötülüğü yine moralini bozmuştu. "Keşke bunlar başıma geleceğine ölseydim diye düşünüyorum."

"Bunlar soylu duygular belki al-Jamal, ama düşün ki ben de koyu tenliyim ve yerliyim," diye yanıt verdi Nazeera. "Üstelik Hıristiyan da değilim. Eğer bu kadar müşkülpeşensen belki beni de yanında tutmamalıydın."

"Ah, Nazeera, biz seni seviyoruz." Rebecca hemen pişman olmuştu söylediklerinden.

"Beni dinle al-Jamal." Nazeera, Rebecca'nın kolundan tutup gözlerine bakmaya zorladı. "Rüzgârla eğilmeyen dal kırılır. Sen de taze bir dalsın. Eğilmeyi de öğrenmen gerek."

Rebecca sanki büyük bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi hissetti. Ne zaman düşünmeye başlasa, aklına sadece üzüntü, pişmanlık ve korku geliyordu. Babasını düşündü ve siyah kan lekeleriyle dolu elbisesine dokundu. Babasının başının kesildiği o korkunç anların, hayatı boyunca aklından çıkmayacağını biliyordu. Üzüntüsü neredeyse dayanamayacağı kadar büyüktü. Safran'ı düşündü, onu da bir daha göremeyeceğini de biliyordu. Amber'i göğsüne bastırdı, ama onun da, narin bedenine bir sürü hasar vermiş olan bu hastalığı atlatıp atlatamayacağı belli değildi. Onları bekleyen gelecek, koca bir canavarın ağzı gibi,

kapkaranlık ve bomboş uzanıyordu önlerinde.

Hiçbirimiz için kaçış yok, diye düşündü. Tam o anda mürettebattan biri telaşla bağırdı. Sanki bir kâbustan kabaca uyandırılmış gibi baktı adama. Tekne nehrin ortasına gelmişti ve hafif meltemle yolunu tutmuş gidiyordu. Şimdi bütün tayfalar telaşlanmıştı. Hepsi bir tarafa üşüşmüşler, hızla anlaşılmaz bir şeyler konuşarak akıntıyı gösteriyorlardı.

Sudan bir top gürlledi, ardından biri daha. Birazdan her iki kıyıda bütün Derviş topları ateş açacaktı. Rebecca, Amber'i Nazeera'ya uzattı ve ayağa fırladı. Herkesin baktığı yöne baktı ve kalbi sıkıştı. Bütün o karanlık korkular ve belirsizlikler bir anda geçmişti. Çok yakında, parlak güneş ışıklarının altında Büyük Britanya İmparatorluğu'nun bayrağı dalgalanmaktaydı .

Rebecca hemen Amber'i de ayağa kaldırıp kucağına aldı ve nehrin aşağı kısmını gösterdi. Yarım mil kadar ötede, bir grup gemi son sürat üstlerine gelmekteydi kanalın ortasından. Güverteler İngiliz askerleriyle doluydu.

"Bizi kurtarmaya geliyorlar Amber, bak." Amber'in başını çevirdi. "Bu hayatında gördüğün en güzel manzara değil mi? Kurtarma Birliği yetiştii." Ve ilk kez, ne zamandır tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. "Kurtulduk bir tanem. Artık emniyette olacağız."

Nil'in doğu kıyısından, ufukta dumanlar içinden görünen Hartum'a doğru gitmekte olan Penrod Ballantyne nehirden belli bir mesafede kalmaya özen gösteriyordu. Kat ettikleri her kilometrede, olanlar kafasında biraz daha netleşiyordu. Mukran Kalesi'ndeki bayraklar yerinde yoktu. Çinli Gordon yenilmişti. Kent düşmüştü. Kurtarma Birliği çok geç kalmıştı.

Şimdi ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Tüm hesaplarını kentin kurtuluşu üzerine yapmıştı. Artık oraya gitmenin bir yararı ve mantığı kalmamış gibiydi. Daha önce de Dervişler tarafından ele geçirilen ve yağmalanan bir şehir görmüştü. Oraya vardığında, Hartum duvarları ardında canlı bulacağı sadece kargalar ve akbabalar olacaktı.

Ama bir şey onu gitmeye zorluyordu. Bunun, ardında bıraktığı kapıların artık kendisine kapalı olmasından kaynaklandığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sir Charles Wilson'un Metemma kampında kalması konusundaki emrini dinlememiş ve üstüne itaatsizlik etmişti. Şimdi, Sir Charles Wilson'un memnuniyetle bekleyeceği askeri mahkemeye yüzleşme fikri pek de anlamlı gelmiyordu.

"Öte yandan, yola devam etmekte ne anlam var ki?" diye sordu kendi kendine. Belki hâlâ hayatta kalmış ve yardımına ihtiyaç duyacak birileri vardı: General Gordon, David Benbrook, ikizler ve Rebecca. Sonunda kendine karşı dürüst olabilmişti. Rebecca Benbrook, Hartum'dan ayrıldığı andan beri bilinçaltını işgal ediyordu. Muhtemelen burada oluşunun asıl nedeni oydu. Ona ne olduğunu bulmak zorundaydı yoksa hayali ömür boyu aklından çıkmayacaktı.

Birden devesinin üstünde yükselip nehir yönüne baktı. Silah sesi yakından ve net olarak duyulmuştu. Önce birkaç rasgele atış yapılmış sonra tam bir top atışı salvosuna

dönüşmüştü. "Nedir bu?" diye hemen arkasında devesiyle gelen Yakub'a seslendi. "Şimdi neye ateş ediyorlar?"

Kıyı boyunca dizili akasya ve hurma ağaçları görüşlerine engel oluyordu. Penrod devesini çevirip dörtlüye kaldırdı. Ağaçların arasından geçip Nil kıyısına çıktılar. Karşlarına üzücü bir manzara çıkmıştı. Wilson'un istimbotları akıntıda Hartum'a doğru seyrediyordu. Gemilerde kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayrak dalgalanıyordu. Güverteler asker kaynıyordu ama Penrod onların arasından en fazla iki, üç yüz erkek çıkacağını biliyordu. Teleskopunun mercekleği arkasından görebildiği yüzlerin çoğu Nübyeli piyadelere aitti. Öndeki geminin köprü üstünde beyaz subaylar toplanmıştı. Hepsi de teleskoplarını kaldırmış ileri bakıyordu. O mesafeden bile Penrod, Wilson'un uzun, hantal hatlarını seçebilmişti, yüzü ise miğferinin gölgesinde kalıyordu.

"Çok geç korkak Charles," diye mırıldandı acı acı. "Eğer General Stewart'ın ve subaylarının söylediği gibi elini çabuk tutsaydın, kaderin akışını değiştirebilir ve on aydır gelmenizi bekleyen bu bahtsız insanları kurtarabilirdin."

Derviş atışları da artmış ve Arap süvariler, hem Hartum'da, hem Omdurman'da felukaya müdahale etmek üzere kıyılara akın etmeye başlamışlardı. Yaklaşanlar eğerlerin üstünden gemilere ateş açıyordu.

"Onlara katılmamız!" diye bağırdı Penrod, Yakub'a ve Dervişlere doğru hızla harekete geçtiler. Bu onlar için mükemmel bir kılıf olacaktı.

Kısa sürede Arap birliklerinin tozu toprağı arasında kaybolacaklardı. Penrod ve Yakub da, etraflarını saran Araplar kadar hevesle ateş etmeye başladılar, ama aşağı nişan aldıkları için mermileri doğruca nehre saplanıyordu.

İki istimbotun etrafında su yüzeyi, Krupps toplarından atılan mermilerin çarpmasıyla dalgalanıyor ve havaya sular fıskırıyordu. Gemilerin beyaz gövdeleri, çeliğe çarpan mermiler yüzünden benek benek olmuştu. Daha ince çelikten yapılmış bacalar ise delik deşikti. Birden daha yüksek sesli bir patlama oldu ve ikinci geminin üstünden havaya gümüşü bir buhar dumanı yükseldi. Penrod'un etrafındaki Dervişler vahşi ulumalar arasında silahlarını havaya kaldırdılar.

"Krupps'lardan biri kazanı patlattı," diye hayıflandı Penrod. "Belli ki tüm savaş tanrıları Mehdi'den yana bugün."

Hâlâ buhar fıskırtan yaralı gemi sarsıldı ve akıntıyla aşağı doğru sürüklenmeye başladı. Hemen hemen aynı anda Wilson'un gemisi de yavaşladı ve destek vermek üzere geri döndü. Filonun geri kalanı da onu izledi.

Penrod'un yanındaki Arap süvariler iki gemiye tehditler ve alaylı sözler savuruyordu: "Allah'ın askerlerini yenemezsiniz!"

"Allah büyüktür! Mehdi, onun seçilmiş peygamberidir. Kâfirleri yok etmeye kadirdir."

"Şeytan babanıza dönün! Cehenneme, evinize gidin!"

Penrod da aynı sözlerle bağırp benzer şekilde davranıyordu, o da tüfeğini kaldırıp havaya ateş etmişti, ama içinde, Wilson'a duyduğu öfke ve küçümseme kaynıyordu.

Kararlı saldırıyı yarıda kesip rahata hasret kalan kıcını Kahire'deki Gheziera Kulüp'ün verandasındaki koltuklara atmak için ne güzel bir bahane, diye düşünüyordu. Seni savaş meydanlarından çok, orada göreceğiz herhalde.

Yara alan geminin kıyıya yanaşacağı umuduyla yüzlerce Derviş süvarisi, yaylım ateşini sürdürerek, filoyu kıydan izliyordu. Gemilerin mürettebatı ise iki gemi arasına bir çekme halatı bağlamaya çalışıyordu. İstimbotlar akıntıyla karşı kıyıya doğru sürüklenip tüfek menzilinden uzaklaşınca, süvarilerin çoğu takipten vazgeçip Omdurman'a dönmeye başlamıştı. Penrod da onlarla birlikte yola devam etti, bu zafer ve başarı havası içinde araya kaynamıştı o da. Omdurman'a ulaşmaları yaklaşık bir saat sürdü. Bu arada, çoğu bağırarak yapılan konuşmaları da dinleme fırsatı bulmuştu. Konuşmalar, Emir Osman Atalan başkanlığında Hartum'a yapılan başarılı gece saldırısı ve sonraki yağma ve talan hakkındaydı. Bir ara, esir alınıp Hartum'daki Gümrük Binası'na götürülen beyaz kadınlardan söz edildiğini duydu.

Mutlaka Rebecca ile ikizlerden söz ediyorlardı. Ümitleri yeniden canlandı. Hartum'da rahibeler ve cüzam kolonisinden Avusturyalı doktor dışında beyaz kadın kalmamıştı. "Lütfen Tanrım, hakkında konuştukları kişi Rebecca olsun. Esir düşmüş de olsa hayatta demektir."

Penrod ve Yakub uzun, dağınık süvari konvoyuyla birlikte Omdurman'a vardılar. Yakub gölün kıyısında, Jaalin kabilesinden ve amca dediği yaşlı bir adam tarafından işletilen bir kervansaray biliyordu. Bu adam, gerektiğinde ona barınak sağlamış ve kabilesindeki güçlü düşmanlarına karşı korumuştur. Penrod'a kuşkuyla bakmasına rağmen hiç soru sormadı ve onları tepede küçük bir penceresi olan, kirli bir hücreye yerleştirdi. Odadaki tek mobilya, üzerine her tür kan emici mahlukatın yerleşmiş olduğu, kaba saba bir çuval serili olan, çürük çarık bir sekiydi. Kan emiciler, kendi bölgelerine insanların izinsiz girmesine çok kızıyormuş gibiydiler.

"Yıllardır bana hizmet etmiş olduğun için Sadık Yakub, ben yerde yatacağım ve yatağı sana ikram edeceğim. Ama, ev sahibimize, yani şu Wad Hagma'ya ne kadar güvenebiliriz?"

"Sanırım amcam sizden şüphelendi, uzun süre önce ona, benim efendim olduğunuzu söylemiştim. Yine de, Wad Hagma, benim klanımdan ve kanımdan. Her ne kadar Mehdi'ye bağlılık yemini etmiş olsa da, bunun sadece dilinde olduğuna, yüreğinden gelmediğine inanıyorum. Bize ihanet etmez."

"Gözlerinde kötücül bir bakış var Yakub, ama belli ki bütün aile böyle."

Develerini sulayıp doyurduktan sonra, Wad Hagma'nın kervansarayının arkasındaki sırıklarla çevrili ağıla kapatana kadar karanlık çökmüştü. Öylece gezinmeye çıkmış gibi, kentin kalabalık mahallelerine doğru yola koyuldular, aslında amaçları Benbrook ailesi hakkında bir şeyler öğrenebilmektir. Karanlık çöktükten sonra bile, Omdurman kutsal bir şehir olmaya ve Mehdi'nin katı ahlak kurallarına göre yaşamaya devam ediyordu. Yine de, birkaç tane loş kahve bulabildiler. Bazılarının arka odalarında nargile içilebiliyordu, hatta

isteyenlere güzel kızlar veya tercihlerine göre, daha da güzel oğlanlar da eşlik ediyordu.

"Deneyimlerime göre yabancı bir kentte en güvenilir bilgi kaynakları hep bu mekânlardır." Yakub hizmete gönüllüydü.

"Son derece iyi niyetlerle konuştuğunu biliyorum erdemli Yakub. Kendini feda etmeye gönüllü olduğun için sana minnettarım."

"Sizin için bu onurlu görevi yerine getirmeme tek engel, birkaç sefil bozukluktan yoksun oluşum."

Penrod odanın bedelini Yakub'un avucuna saydı ve kahvenin ücra bir köşesine yerleşti, oradan diğer müşteriler arasındaki sohbetlere kulak misafiri olabilecekti.

"Osman Atalan, Gordon Paşa'nın kellesini Mukaddes Mehdi'nin ayağının dibine atıvermiş ve Cebrail meleği yanına gelip Mehdi'nin başının üstünden onu kutsamış diye duydum," dedi biri.

"Ben iki melek diye duydum," diye itiraz etti bir başkası.

"Ben de hem iki melek gelmiş, hem de Allah'ın ilk peygamberi görünmüş diye duydum," dedi üçüncü bir adam da.

Sonra üçü birden, "Sonsuza kadar Allah'ın sağ eli üstünde olsun," dediler.

Demek ki Gordon yoktu artık. Penrod duygularını bastırmak için küçük piring fincandaki acı kahveden bir yudum aldı. Cesur bir adamdı.

Artık hayatı boyunca olduğundan daha fazla huzur içinde olmalıydı. Kısa bir süre sonra Yakub halinden gayet memnun görünerek arka odanın kapısında belirdi. "Güzel değildi," diye dert yandı Penrod'a. "Ama dostça davrandı ve gayretliydi. Efendisine çabalarını övmemi yoksa adamın kendisini döveceğini söyledi."

"Yakub, bekâr kadınların kurtarıcısı, senden bekleneni yaptın, değil mi?" Yakub bir gözünü yuvarlayarak efendisine baktı.

"Peki bunun dışında, işimize yarayacak bir şeyler de söyledi mi?"

Penrod gülümsemekten kendini alamamıştı.

"Bana dedi ki, bugün öğleden sonra, tam kâfir istibotları ortaya çıkıp Mehdi'nin, Allah, onu sonsuza kadar sevsin, her zaman muzaffer Ansarları tarafından geriye püskürtülmesinden hemen sonra, bir tekne Hartum'dan beş tane kadın esir getirmiş. Başlarında bir Jaalin savaşçısı olan ve buralarda vahşiliği ve sert mizacıyla bilinen Ali Wad varmış. Gemi karaya yanaşır yanaşmaz, Ali Wad, esirleri Mehdi Muhammet'in, Allah onu sonsuza kadar korusun, haremine götürmüş. Kadınları bir daha gören olmamış, neye benzediklerini de kimse bilmiyormuş. Mehdi kendi sarayında kuş uçurtmuyormuş."

"Acaba iyi kalpli genç dostun bu esirlerden birinin sarı saçlı olup olmadığını fark edebilmiş mi?"

"Dostum ki, pek genç olduğu söylenemez, bundan pek emin değil.

Kadınların başları ve yüzleri kapalıymış."

"O zaman bu kadınların umduğumuz kişiler olup olmadıklarını anlamak için Mehdi'nin

sarayına bir göz atmaktan başka çaremiz yok."

"Haremdeki kadınların ordan ayrılmasına asla izin verilmez," diye belirtti Yakub. "Al-Jamal bir daha asla kapının önüne çıkamayacaktır."

"Yine de sabırla izlersen bir şeyler öğrenebilirsin."

Ertesi sabah erkenden Yakub her zaman Mehdi'nin sarayının kapılarında bekleyip Seçilmiş Kişi namaz kıldırmak ve vaaz vermek üzere -ki vaazdaki sözleri kendi sözleri değil, bizzat Allah'ın sözleriydi- camiye gitmek için sokağa çıktığında ayaklarına kapanma fırsatı kollayan, büyük bir mümin ve ricacı grubuna dahil oldu. O gün de, âdeti olduğu üzere, Mehdi günün ilk namazı için kapıda belirdi, ama etrafındaki insanların baskısı yüzünden, Yakub ancak işlemeli takkesinin ucunu görebildi. Onu camiye kadar izledi ve namazdan sonra o da saraya döndü. Sonraki üç gün boyunca, günde beş kez bu durum tekrarlandı ama kadınların varlığı ya da nerede saklandıkları konusunda hiçbir bilgi edinilemedi. Üçüncü günün öğleden sonrasında, her zamanki gibi saray kapılarını görecektir şekilde bir zakkum ağacının gölgesine yerleşti. Tam yoğun sıcak yüzünden hafifçe kestirmeye başlayacakken, kolunda hafif bir dokunuş hissetti ve bir kadın sesi yalvarmaya başladı. "Allah'ın soylu ve sevgili savaşçısı, temiz tatlı suyum var, susuzluğunu giderir ve taze pişmiş, cehennem ateşi kadar kızgın baharatlarla tatlandırılmış asidem var, hepsi için de sadece beş bakır metelik istiyorum."

"Teklifin beni hoşnut etti bacı, Allah da seni hoşnut etsin." Kadın su tulumundan emaye bir kupaya su doldurdu ve bir dilim yuvarlak darı ekmeğinin üstüne sos koydu. Bunları uzatırken, yüzünü örten peçenin boğduğu hafif bir sesle, "Ah vefasız adam, beni daima hatırlayacağına yemin etmiştin ama şimdiden unutmuşsun bile," dedi.

"Nazeera!" Yakub şaşırmişti.

"Alık şey! Üç gündür burda düşmanlarının gözü önünde kendini teşhir edişini izliyordum, şimdi de bağırarak adımları söylüyorsun ki herkes duysun."

"Sen, benim hayatımın ışığıydın," dedi Yakub. "Her gün şükredeceğim hayatta olduğun için. Peki hanımlarına ne oldu? Al-Jamal'la iki küçük kardeşine, onlar da sarayda seninle mi? Efendim bunları öğrenmek istiyor."

"Onlar hayatta ama babaları öldü. Burda konuşamayız. İkinci namazından sonra deve pazarında olacağım. Orda beni bul." Nazeera kapılarda bekleyen diğer erkeklere su ve yiyecek satmak üzere ayrıldı.

Söz verdiği gibi deve pazarındaki kuyunun başındaydı. Büyük, toprak bir testiye su dolduruyordu. Başka iki kadın testiye kaldırmasına ve başına yerleştirmesine yardım etti. Nazeera bir eliyle testiye dengeledi ve pazar yerinde ilerlemeye başladı. Yakub söylediklerini duyacak kadar yakından ama birlikte olduklarını da belli etmeyecek bir arayla onu izliyordu.

"Efendine al-Jamal ile al-Zahra'nın sarayda olduklarını söyle. Mehdi onları odalık olarak aldı. Safran, al-Sakhawi'nin istimbotuyla kaçtı. Gemiye bindiğini gördüm. Ansarlar, babalarının kafasını kesti. Onu da gördüm." Testinin ağırlığı yüzünden Nazeera dimdik

ama kalçalarını kıvrarak yürüyordu. Yakub, onun güzel kalçalarını ilgiyle takip etmekteydi. "Efendinin niyeti ne?"

"Galiba al-Jamal'ı kurtarıp kendi kadını yapmak istiyor."

"Eğer bunu tek başına yapmayı düşünüyorsa başına güneş geçmiş demektir. Yakalanırlar ve ikisi de ölür. Yarın aynı saatte buraya gel. Tanışman gereken biri daha var," dedi Nazeera. "Şimdi uzaklaş ve bir daha da saray kapısında boy gösterme."

Yakub satılık bazı develeri incelemek ister gibi yana saptı, ama göz ucuyla Nazeera'nın gidişini izliyordu. Akıllı bir kadındı ve bir erkeği mutlu etme sanatında ustaydı. "Ne yazık ki bu özelliklerini sadece birimize hasretmiyor," diye söylendi.

Ertesi gün Yakub yine aynı saatte deve pazarına gelmişti. Nazeera'yı bulması biraz zaman aldı. Bu kez Bedevi kadınları gibi giyinmiş, bir kömür mangalının başına geçmişti. Eğer, "Mangalda akasyalar, efendi, çölden yeni geldi bunlar. Tatlı ve sulu," diye seslenirse Yakub tanıyamayacaktı. Mangalın yanındaki hasır taburelerden birine çöktü. Nazeera bir avuç kızarmış yalancı akasya uzattı. "Söylediğim kişi burda," dedi o arada alçak sesle.

Yakub şöyle bir göz gezdirince mangalın öbür tarafında oturan adamı gördü. Cüppeli olduğu ve pala taşıdığı halde, bir savaşçı olamayacak kadar tombul ve besili görünüyordu. Sakalının olması gereken yerde sadece birkaç tel kıvrıkcık kıl vardı. Yakub, adama daha dikkatli bakınca, büyük bir kıskançlıkla onu tanıdı. Soğuk bir tavır takınarak, "Bacheet, neden tapon mallarınla dürüst adamları kandırmakla ya da karılarını uygunsuz organlarıyla dürtmekle uğraşmıyorsun?" dedi.

"Ah, keskin bıçaklı Yakub! Son zamanlarda kaç tane gırtlak kestini?" Bacheet'in ses tonu da buz gibiydi.

"Oturduğum yerden seninki oldukça çekici görünüyor gözüme."

"Bırakın çocuk gibi çekişmeyi," dedi Nazeera sert sert. Aslında uğruna böyle rekabet edilmesi hoşuna gitmemiş de değildi. "Konuşacak önemli şeylerimiz var. Bacheet, bana söylediklerini ona da anlat."

"Efendim al-Sakhawi ve ben istimbotla, Dervişlerin kente saldırıp ele geçirdikleri gece Hartum'dan kaçtık. Kent gözden kaybolunca Küçük Balık Lagünü'ne halat attık. Efendim, al-Jamal'ı aramam için beni geri yolladı. Ama lagünde fazla bekleyemezdi. Dervişler nehrin iki yakasında da harıl harıl onu arıyordu ve kısa sürede bulacakları kesindi. Mavi Nil'den yukarı doğru, bir tüccar olarak tanındığı ve saygı gördüğü yere, İmparator John'un Habeşistan'ına kaçtı. Orda emniyetteyken, al-Jamal ve al-Zahra'yı kurtarmak için doğru dürüst bir plan yapabilecek. Efendim henüz seninle efendinin de burda, Omdurman'da olduğunuzu bilmiyor, ama ona bu haberi iletince eminim ki o iki beyaz kadını kurtarmak için efendinle işbirliği yapmak isteyecektir."

"Senin efendine cömertliğinden ötürü al-Sakhawi denir. Gerçi kimse onu dövüşürken görmedi ama boğa kadar da cesur olduğu söylenir. Şimdi sen bana bu ünlü savaşçının, kaçıp bu iki çaresiz kadını kaderine terk etmeye niyetli olduğunu söylüyorsun. Öte yandan,

eminim ki onları Mehdi'nin kanlı ellerinden kurtarmadıkça Abadan Riji Omdurman'dan ayrılmayacaktır," dedi Yakub hor gören bir tavırla.

"Yakub, senin kanlı ellerden söz etmen ne kadar da eğitici oluyor," dedi Bacheet de ifadesiz bir sesle. Bütün heybetiyle ayağa kalkıp karnını içine çekti. "Yavru köpeğin havlamasını, tazıların canlarıyla karıştırmamak gerekir," dedi gizemli bir tavırla. "Eğer Abadan Riji, al-Jamal'ı kurtarmak için al-Sakhawi'nin yardımını istiyorsa, efendime bir haber yollaması gerekecek. Bunu, tekneleri düzenli olarak Omdurman'a gelen Habeşli Hububat Taciri Ras Hailu aracılığı ile yapabilir. Ras Hailu, efendimin güvenilir bir dostu. Seninle konuşmak için daha fazla nefes ve vakit harcayamam. Allah'a emanet ol."

Bacheet arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Küçük bir çocuk Ibis'in Yakub. Neden seninle uğraşıyorum bilmem ki?" dedi Nazeera havaya bakarak. "Bacheet iyi niyetle konuşuyordu. Benim küçüklerimi Mehdi'nin hareminden kurtarmak ve binlerce kilometrelik çöllerden güven içinde geçirmek için sadece cesaret yeterli olmaz. Sarayda rüşvet vermek için para lazım, deve ve malzemeler için daha da fazla para lazım. Yollardaki değiş tokuşlara da çok para gerekir. Efendinin bu kadar parası var mı? Bence yoktur. Al-Sakhawi'nin var ve onda senin efendinde olmayan sabır ve akıl da var. Ama kibrin ve kendini beğenmişliğin yüzünden, kendi efendinin işine yarayacak yardım teklifine sırt çeviriyorsun."

"Eğer al-Sakhawi bu kadar erdemli ve güçlü bir adamsa, neden sevgili al-Jamal'ını benim efendim Abadan Riji yerine onunla evlendirmiyorsun?" dedi Yakub öfke içinde.

"Gün boyu ettiğin ilk mantıklı söz bu."

"Bize karşı mısınız? Bu kadınları kurtarmamıza yardım etmeyecek misin? Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Nazeera, şu sakalsız Bacheet yarattığı için bana yüz mü çevireceksin?" Yakub'un hali içler açışıydı.

"Omdurman'a daha yeni geldim. Bu şehirde çok az kişi tanıyorum. Güç ve etki sağlayacak yolları bilmiyorum. Benim yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Kesin olan bir tek şey var. Canımdan çok sevdiğim bu kızların hayatlarını riske atmayacağım. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, başarılı olacak bir plan yapmak zorundasın. Onların güvenliğini her şeyin üstünde tutan bir plan." Nazeera tabak çanağını toplamaya başladı. "Benim güvenebileceğim bir plan olmalı. Böyle bir planın olduğunda, kutsal cuma günlerinde beni burda bulabilirsin."

"Nazeera, al-Jamal'a efendimin burda olduğunu ve yakında onu kurtaracağını söyler misin?"

"Neden onun yüreğinde boş umutlar uyandırırım ki, zaten esir oldu, babası öldürüldü, küçük kardeşi Fifi'yi yitirdi, öteki kardeşi al-Zahra hasta?"

"Ama efendim onu seviyor ve onun için kendi hayatını ortaya koyacak Nazeera."

"Tıpkı Bakhita ve diğer elli tanesini sevdiği gibi. Onun hayatını ortaya koyması umurumda değil, ama kızımın, hayatını onun uğruna tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Sen hiç zina suçu yüzünden öldürülen bir kadını izledin mi Yakub? Eğer

plan işe yaramazsa al-Jamal'ın başına gelecek olan bu. Mehdi merhameti olmayan bir adam." Malzemelerini bir çıkın yapıp onu da başına koydu. "Söyleyecek mantıklı sözlerin olmadıkça bana gelme." Nazeera başının üstündeki çıkını zarafetle dengeleyerek yürüdü.

Yakub'un amca saydığı Wad Hagma, "Kaç paran var?" dedi.

Penrod, adamın karanlık gözlerine bakıp bir soruyla cevap verdi: "Sana ne kadar lazım?"

Wad Hagma düşünürken dudaklarını büzdü. "Yolu açmaları için Mehdi'nin sarayındaki dostlarıma rüşvet vereceğim ve bunlar önemli adamlar, az bir şey vermek olmaz. Sonra bir sürü insana daha deve bulmam ve parasını ödemem gerekecek. Yolluk malzeme, üvendire de almam lazım, bir de sınır muhafızlarına para verilecek. Bütün bunlar çok para tutar, ama kendi zahmetlerim için para almayacağım. Yakub, oğlum sayılır ve dostları da dostumdur.

"Tabi ki bunları isteyerek yapıyor ve kendi menfaatini düşünmüyor." Yakub, amcasının fedakârlık gayretini onaylamıştı. Kervansarayın isten kararmış ocağının başında oturmuş, soğanlı, biberli koyun yahnisi yiyorlardı. İçinde piştiği sağlıksız kaba ve koyunun hatırı sayılır yaşına rağmen, Penrod yemeği umduğundan daha lezzetli bulmuştu.

"Yardımlarından dolayı Wad Hagma'ya müteşekkirim, ama benim sorum, ne kadar para gerektiği idi." Penrod, amcanın yardımlarını son çare olarak kabul etmeye karar vermişti. Yakub, onu Wad Hagma'nın Mehdi'nin maiyetinden ve ev halkından bir sürü insan tanıdığına ikna etmişti. Amcası onlara yardım ederse, Bacheet'in efendisi al-Sakhawi adına önerdiği yardımı Penrod'a iletmesine gerek olmayacağını düşünmüştü. Ne olursa olsun, Bacheet'e duyduğu husumet o kadar derindi ki, rakibine yarayacağını düşündüğü herhangi bir şeyi yapmayı kendine yediremiyordu. Bacheet'le karşılaştığını dahi söylemeye çekinmişti Penrod'a.

"En az elli İngiliz altını gerekir," dedi Wad Hagma, sesinde saygılı bir ton vardı ve Penrod'un tepkisini izliyordu.

"Bu küçük bir servet eder!" diye itiraz etti Penrod.

Wad Hagma elli altına, küçük bir servet, diyen biriyle pazarlık etmeyi daha kolay bulurdu, o yüzden hemen rakamı artırdı. "Daha da fazla olabilir," dedi kederli bir tavırla. "Yine de, o zavallı kadınların kaderi kalbime dokunuyor ve Yakub'u kendi oğullarımdan bile çok severim. Sen ünlü ve güçlü bir adamsın. Senin için elimden geleni yapacağım. Allah adına yemin ederim!"

"Allah adına," diye otomatik olarak tekrarladı Yakub.

"Sana şimdi on sterlin vereceğim," dedi Penrod. "Ve yapacaklarının kanıtlarını gördüğüm zaman daha da fazlasını alacaksın."

"Göreceksin ki Wad Hagma'nın sözü, Nuh'un gemisinin bulunduğu Ararat Dağı gibidir."

"Yakub yarın parayı getirir sana." Penrod parasını nerede tuttuğunun anlaşılmasını istemiyordu. Yemeklerini bitirip tabaklarında kalanları da darı ekmeği ile sıyırdılar.

Penrod, amcaya teşekkür etti ve iyi geceler diledi, sonra Yakub'a kendisini izlemesini işaret etti. Çöle doğru yürüdüler.

"Daha şimdiden Omdurman'da kim olduğumuzu bilen bir sürü insan var. Amcanın evinde daha fazla kalmak güvenli değil. Şu andan itibaren her gece başka yerde yatacağız. Hareketlerimizi kimse izleyememeli. Biz göreceğiz ama görülmeyeceğiz."

Mehdi'nin Rebecca'yı tekrar fark etmesi için hareme kapatıldıktan sonra aylar geçmesi gerekmişti. Sonra Amber'le ikisine yeni giysiler yollamıştı. Amber'e üç sade pamuklu entari ile hafif sandaletler gelmişti. Rebecca'ya ise Allah'ın peygamberinin odalığına yakışır, işlemeli ama kapalı giysiler gönderilmişti.

Elbiselerin gelişi, can sıkıcı haremde bir eğlence kaynağı oldu. Artık Amber de ilgi duyacak kadar iyileşmişti ve giysileri deneyip birbirlerine ve Nazeera'ya gösterdiler.

Haremin alanı neredeyse küçük bir köy kadardı. Mehdi'nin tüm eşlerinin, cariyelerinin, kölelerinin ve hizmetkârlarının barındığı yüzlerce saz damlı kulübeyi çevreleyen duvarların ortasında, sadece bir kapı bulunuyordu. Kadınlar ortak mutfaktan yiyip içiyorlardı ama bu sadece darı ve manda sütünde pişmiş, tereyağı ile zehir gibi biberle tatlandırılmış nehir balığından ibaret, sıkıcı bir beslenme rejimiydi. Belli ki Mehdi bu kadar kişiyi beslemenin çaresini biraz iktisat etmekte buluyordu.

Azıcık parası olan kadınlar, her sabah birkaç saatliğine hareme girmelerine izin verilen kadın satıcılardan ekstra bir şeyler satın alabiliyordu. Nazeera da elindeki paralarla koyun budu, dana biftekleri, sukabakları içinde ekşi süt, soğan, kabak, hurma ve lahana almıştı. Bunları, Ali Wad'la adamlarının kendileri için yaptıkları saz damlı kulübenin önündeki etrafı çevrili minik avluda pişirmişlerdi. Bu beslenme sayesinde, uzun kuşatma döneminin izleri yok olmuş, vücutları etlenmiş, yanaklarının rengi düzelmiş ve gözleri eskisi gibi parlamıştı. Bu dönemde Nazeera, iki kere gizlice karşı kıyıda Hartum'a geçip saraydaki kasaya müracaat etmişti. İlk gidişinde sadece para değil, David Benbrook'un günlüğünü de getirmişti.

Rebecca günlerini onu okuyarak geçirmişti. Babası bu sayfalara daha önce hiç bilmediği fikirlerini ve duygularını dökmüştü. Okurken onun sesini yeniden duyar gibi oluyordu. Sayfalar arasında, babasının son arzularını ve ölümünden on gün önce General Charles Gordon tanıklığında imzaladığı vasiyetnamesini de bulmuştu. Mülkü üç kızı arasında eşit olarak bölünecek ama kızları 21 yaşına gelene kadar, Lincolns Inn'deki Sebastian Hardy adlı bir avukatın vesayetinde kalacaktı. Newbury ay kadar uzak, oraya dönebilme ihtimalleri de çok zayıf olduğu için, Rebecca vasiyetnameyi pek de önemsemeden yine eski yerine koymuştu.

Babasının yazdığı samimi ama seçkin metni çoğu zaman gülümseyip başını sallayarak, bazen gülerek bazen de ağlayarak okumuştü. Sonuna geldiğinde, kalın defterin birkaç yüz sayfasının boş kalmış olduğunu gördü. Onun adına aile şakalarını ve trajedilerini kaleme almaya karar verdi. Nazeera'dan bir daha nehri geçtiğinde babasının yazı takımlarını da

getirmesini istedi.

Nazeera kalemler, uçlar, en iyi kalite Hint mürekkepleriyle dönmüştü. Ayrıca biraz daha para ve yağmacıların gözünden kaçmış bazı küçük lüksler de vardı yanında. Bunların arasında bağa çerçevesi okuma gözlükleri de bulunuyordu.

"Ne kadar güzel olduğuna bak Becky." Amber aynayı yukarı kaldırdı, böylece ikisi de, Mehdi'nin Rebecca'ya yolladığı uzun, ipek, gümüş sim işlemeli giysiye hayranlıkla bakabiliyordu. 'Ben de senin gibi olabilecek miyim?'"

"Sen daha şimdiden benden güzelsin ve her gün biraz daha büyüyorsun."

Amber aynayı indirip yüzünü inceledi. 'Kulaklarım çok büyük ve burnum da çok basık. Göğüslerim oğlanların ki gibi."

"Bunlar değişecek inan bana." Rebecca kardeşine sarıldı. "Ah iyileştiğini görmek ne güzel." Gençliğin etkisiyle, Amber yaşadıkları dehşetin çoğunu geride bırakabilmişti. Rebecca, onun da babalarının günlüğünü okumasına izin vermişti. Hem iyileşmesine yardımcı olmuş, hem de babası ve Safran için tuttuğu yası hafifletmişti. Artık birlikte geçirdikleri mutlu günleri hatırlayabiliyordu. İçinde buldukları yabancı çevreye ve koşullara karşı da daha ilgiliydi. Doğal cazibesi ve sıcak kişiliği sayesinde, haremın diğer kadın ve çocuklarından bazılarıyla ahbaplık kurmuştu. Nazeera'nın evden getirdiği parayla, ihtiyacı olan kadınlara ufak tefek hediyeler alma imkânı buluyordu. Kısa sürede zenana'da bir sürü dostu ve oyun arkadaşı olmuştu.

Ali Wad bile onun sıcak, tatlı kişiliğinden etkilenip yumuşamıştı. Bu güçlü savaşçı, Nazeera ile olan eski ilişkisini de tazelemişti. Son zamanlarda, Nazeera akşam yemeğinden sonra sık sık ortadan kayboluyor ve şafak sökerken dönüyordu. Amber, onun bu kayboluşlarını Rebecca'ya açıklama gereği duymuştu. "Biliyor musun, zavallı Ali Wad'in çok kötü bir sırt ağrısı var? Savaşta ata binememiş. Nazeera ağrısı geçsin diye sırtını dikleştiriyor. Bunun nasıl yapılacağını bilen tek kişi o."

Rebecca can sıkıntısını gidermek için, etraflarında sürüp giden sosyal ve ev içi yaşama bir düzen getirmeye vermişti kendini. Önce, haremdeki hijyen eksikliği üstüne düşündü. Kadınların çoğu çölden gelmişti ve daha önce böyle sıkışık ortamlarda hiç yaşamamışlardı. Bütün çöpleri öylece kapıdan fırlatıp atıveriyorlardı, kargalar, sıçanlar, karıncalar ve başıboş köpekler bunları didikleyip duruyordu. Hiç tuvalet yoktu ve herkes tuvaleti gelince bulduğu yere yapıyordu. Kulübeler arasındaki labirente, öylece toprağın ortasına yapılmış, pis kokulu dışkıları basmadan yürümek bayağı ustalık gerektiriyordu. Rebecca'nın sabrını taşıran şey ise, hangisi çişini tüm haremın suyunu sağlayan üstü açık kuyunun üzerinden aşirtacak, diye yarışan iki küçük çıplak oğlan olmuştu. Yarışmacıların ikisi de başarılı olamamış ve tüm idrar doğruca kuyuya inmişti.

Rebecca, Nazeera'yı da arkasına alıp Ali Wad'i adamlarını çalıştırıp ortak helalar yaptırmaya ve tüm çöplerin toplanıp yakılacağı çukurlar kazdırmaya ikna etti. Tabi kadınların bunları kullanmasını da sağlayacaktı. Sonra Nazeera ile birlikte, evlatları dizanteri ve kolera yüzünden harap olan anneleri ziyaret ettiler. Rebecca, Ryder'in ilacı

aldığı manastırın adını hatırlıyordu ve Nazeera da Ali Wad'i kandırıp üç adamını, o ilaçtan almak üzere Habeşistan'a yollamasını sağladı. Onlar dönene kadar, kadınlar Ryder Courtney'in hediyesinden kalanları gıdım gıdım idare ettiler. Bu onlara, doktormuşlar gibi bir güvenilirlik ünü sağlamıştı. Kuyu suyunu içmeden önce kaynatmalarını söyleyince hemen itaat etmişlerdi. Çabaları kısa sürede sonuç verdi ve dizanteri salgını önlendi.

Bütün bunlar, Rebecca'ya tepesinde sallanan tehdidi unutturmuştu. Ölümle kucak kucağa yaşıyorlardı. Şişmiş insan cesetlerinin kokusu onlara kadar geliyordu ve artık burunları bu kokuya alışmıştı. Haremde, Rebecca ve Nazeera'nın zoruyla, Ali Wad, İslam geleneklerini bir yana bırakarak kolera kurbanlarının cesetlerini adamlarıyla alıyor ve aynı gün gömülmelerini sağlıyordu. Fakat, haremler arasında sadece bir sınır duvarı olan idam alanına yapılacak bir şey yoktu.

Haremin, yani zenana'nın arka duvarı boyunca bir sıra okalıptüs ağacı vardı. Çocuklar ve hatta bazı kadınlar, bir idam yapılacağını ilan eden ombeya seslerini duyar duymaz onlara tırmanıyorlardı. Oradan, idam sehplarını ve kafa kesilen yeri izliyorlardı. Hatta bir sabah, Rebecca, dalların arasına tünemiş, elli adım ötede taşlanarak öldürülen bir kadını, bembeyaz bir yüz ve kocaman açılmış gözlerle izleyen Amber'i bile yakalamıştı. Amber'i sürükleyerek kulübelerine götürüp bir daha o ağaçlara tırmanacak olursa dövmele tehdit etmişti.

Ama her sabah uyandığında duyduğu dehşet, o günün Mehdi'nin kendisini saraydaki özel bölümüne çağıracağı gün olup olmayacağı düşüncesinden kaynaklanıyordu. Hediye elbiselerin gelişi de korkusunu iyice bilemişti.

Fazla beklemesine gerek kalmadı. Dört gün sonra, Ali Wad gelip Seçilmiş Kişi ile yapacağı ilk görüşme hakkında bilgi verdi. Nazeera ay döneminde olduğunu söyleyerek biraz daha zaman kazandı. Ama bu mazeret bir kez işe yarayabilirdi ve nitekim bir hafta sonra Ali Wad tekrar geldi. O gün öğle namazından sonra gelip Rebecca'yı götürüleceğini bildirdi.

Kulübelerinin arkasındaki küçük perdeli bölmede, Nazeera, Rebecca'yı soydu, bir hasırın üstünde durdurdu ve sürahilerle sıcak su taşıyıp başından aşağı döktü. Suya, pazardan bulup aldığı mürrüsafi ile sandal ağacı tozlarından katmıştı. Mehdi'nin kötü kokulardan iğrendiği herkesin bildiği bir şeydi. Sonra Rebecca'yı kuruladı ve nilüfer çiçekleriyle ovup yeni elbiselerinden birini giydirdi. Sonunda Ali Wad, Rebecca'yı Seçilmiş Kişi'ye götürmek üzere tekrar geldi.

Hiçbir şey Rebecca'nın beklediği gibi değildi. Ne güzel mobilyalar, ne goblen örtüler, ne mermer yer döşemeleri, ne de şadırvanlar vardı. Bunların yerine, kendini sadece birkaç basit seki bulunan, İran halıları ve minderlere kaplı açık bir damda bulmuştu. Üstelik Mehdi yalnız değildi, minderlere yaslanmış iki adam daha vardı. Ne yapacağını bilemeden şaşkın vaziyette öylece kalakaldı. Ama Mehdi eliyle yanına çağırdı. "Gel al-Jamal, şuraya otur." Sekisinin ayak ucundaki minderleri göstermişti. Sonra öteki adamlarla konuşmaya devam etti. Nil'in üst kısımlarındaki derviş köle tacirlerinin durumunu ve Gordon Paşa ve

onun garip Frenk yasakları olmayınca, işlerinin nasıl on katına çıktığını konuşuyorlardı.

Her ne kadar Nazeera'nın tembihlediği gibi başı önüne eğik dursa da, Rebecca yarı aralık kirpiklerinin arasından öteki iki adamı inceleme fırsatı bulmuştu. Halife Abdullahi, onu korkutuyordu ama bunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Adamda zehirli bir yılanın soğuk ve amansız havası vardı, aklına parlak ve kaygan bir mambayı getiriyordu. Ürperdi ve üçüncü adama baktı.

İlk kez Osman Atalan'ı yakından görme fırsatı bulmuştu. İlk karşılaşmalarında Mehdi'nin gözüne girerek Amber'in ve kendisinin hayatlarını kurtarmakla uğraşıyordu. Elbette haremde yaşarken, öteki kadınların onun savaşçılığıyla ilgili konuşmalarına tanık olmuştu. Gordon Paşa karşısında kazandığı zaferden sonra, Osman, Derviş ordularının başkomutanı olmuştu. Mehdi ve halifeden sonra gelen adamdı.

Şimdi gözucuyla bakarken adamı ilginç bulmuştu Rebecca. Bir Arap erkeğinin yakışıklı olabileceğini hiç düşünmemişti daha önce. Teni koyu amber rengi değildi ve sakalı parlak ve dalgalıydı. Gözleri koyu renkti ama içlerinde parlayan yıldızlarla keskin ve zeki bir bakışı vardı, sanki siyah mercanla cilalanmış mücevherler gibiydiler. Buna karşılık dişleri beyaz ve düzgündü. Rebecca'ya sanki sevinçli bir hali varmış gibi gelmişti, ilk fırsatta diğerlerine önemli güzel haberler verecek gibiydi.

Mehdi de onun hevesini hissetmiş olmalıydı ki, sonunda gülümseyerek döndü. "Güneyden konuştuk, şimdi söyle bakalım kuzeydeki bölgelerimden ne haberler getirdin? Sınırlarıma saldırmaya kalkan kâfirlere ne oldu?"

"Yüce Mehdi haberler iyi. Bir saat önce Metemma'dan bir posta güvercini geldi. Şehirlerinize girmeye ve Gordon Paşa'yı kurtarmaya kalkışan son kâfir haçlılar da, koca kara yeleli aslanın gazabından kaçan uyuz sırtlanlar gibi kaçtılar ülkenizden. Onları Hartum'a getiren istimbotları da terk ettiler ve güçlü ordunuz gemileri batırdı. Adamlar Mısır'a, Wadi Halfa'ya kaçtılar yeniden. Bir daha size ait yerlere asla ayak basamayacaklar. Tüm Sudan, su götürmez bir şekilde size ait ve sizin kumandanızda. Her zaman muzaffer ordunuz daha da birçok yeri ülkenize katmaya ve kutsal sözlerinizi, öğretilerinizi tüm dünyaya yaymaya hazır. Allah sizi her zaman korusun ve sevsin."

"Bana bütün bunları önceden bildiren Allah'a şükürler olsun," dedi Mehdi. "İslamın bin yıl boyunca Sudan'dan yayılacağını ve tüm kralların, hükümdarların kâfirlikten vazgeçip kulum olacaklarını, benim bağışlayıcılığımıza güveneceklerini ve tek gerçek Allah'a ve O'nun peygamberine bağlanacaklarını söylemişti."

"Allah'ın sonsuz gücüne ve bilgeliğine şükürler olsun," dedi ötekiler şevkle.

İngiliz ordusunun Sudan'dan sürüldüğü haberi Rebecca'yı yıkmıştı. Hartum'un düşmesine ve İngiliz istimbotlarının geri püskürtülmesine rağmen, içinde, bir gün İngiliz askerlerinin Omdurman'a yürüyeceklerine ve böylece kendilerinin de özgür kalacağına dair cılız bir umut alevi yanıyordu. Bu alev de zalimce söndürülmüştü. Artık, ruhlarına ve bedenlerine sahip olan bu sırtkan canavarın elinden asla kurtulamayacaklardı. Üstüne çöken karamsarlıkla mücadele etmeye çalıştı.

"Dayanmalıyım," dedi kendi kendine. "Sadece kendim için değil, Amber için de. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar iğrenç ve gayrı tabi muamelelere maruz kalırsam kalayım, dayanmak zorundayım."

Birden Mehdi'nin kendisiyle konuşmaya başladığını fark etti. Üzüntüden bayılacak gibi olmasına rağmen cesaretini topladı ve tüm dikkatini adama verdi.

"Hükümdarınıza bir mektup yollamanı istiyorum," dedi adam. "Benim için yazacaksın. Ne gibi malzemelere ihtiyacın olur?" Rebecca bu istek karşısında irkılmışti. Kendisine hoyratça fahişe muamelesi yapılmasını bekliyordu, sekreter değil. Ama düşüncelerini belli etmedi ve gerekenleri söyledi. Mehdi sekisinin yanındaki bronz gonga vurdu. Merdivenlerde belirip efendisinin önünde eğilen bir vezire emirler verdi. Vezir emirleri dinledikten sonra temenna ederek geri geri geldiği gibi kaybolmuştu. Kısa bir süre sonra Belçika konsolosluğundan ganimet olarak alınan bir yazı masasını taşıyan üç köleyle birlikte geri geldi. Masayı Rebecca'nın önüne koydular ve güneş batmakta olduğu için çalışabilsin diye masanın dörtbir yanına yağ kandilleri yerleştirdiler.

"Sana söyleyeceklerimi kendi dilinizde yazacaksın. Kraliçenizin adı nedir? Ülkenizin bir kadın tarafından yönetildiğini duymuştum."

"Kraliçe Victoria."

Mehdi düşüncelerini düzene koymak için biraz düşündükten sonra dikte ettirmeye başladı: 'İngiltere'nin Victoria'sı, bil ki bunları söyleyen ben, Muhammet, Mehdi, Allah'ın habercisiyim. Aptallık edip haçlılarını üstüme yolladın, çünkü benim Allah'ın himayesi altında olduğumu ve bu yüzden her zaman her savaşta galip geleceğimi bilmiyordun. Orduların yenildi ve rüzgârın önündeki yapraklar gibi savruldu. Bu dünyadaki güçlerin yok edildi. O yüzden bildiriyorum ki, sen de benim kölem ve kulumsun.'" Tekrar durakladı ve Rebecca'ya, "Sadece sana ne söylüyorsam onu yaz. Eğer başka bir şey eklersen seni dövürtürüm."

"Sözlerinizi anlıyorum. Ben sizin kölenizim ve asla dileklerinize karşı çıkmaya cüret etmem."

"O zaman şunları da yaz kraliçene," dedi Mehdi. "Düşüncesizce hareket ettin. Benim sözlerimin bizzat Allah'ın sözleri olduğunu anlamadın. Gerçek imanı bilemedin. Allah'ın bir olduğunu ve Muhammet Mehdi'nin onun tek peygamberi olduğunu anlamadın. Günahlarının cezasını ödemezsen sonsuza kadar cehennem kazanlarında kaynayacaksın. Allah'ın merhametine şükret. Çünkü derhal Omdurman'a gelir ve önümde secde edersen, kendini, tüm ordularını ve halkını benim kölem olarak ilan edersen, tüm servetini, varlığını ayaklarıma serersen, sahte tanrılarını inkâr eder ve Allah'ın birliğine, benim O'nun peygamberi olduğuma iman edersen, bağışlanacağını da bildirdi bana. Seni karım olarak kabul edeceğim ve bana güzel erkek çocuklar doğuracaksın. Seni himayem altına alacağım. Allah sana Cennet'inde bir yer ayıracak. Eğer bu emirlere uymazsan halkın yok edilecek ve sen de sonsuza kadar cehennem ateşlerinde yanacaksın. Sana bunları ben, Muhammet, Mehdi emrediyorum. Bunlar benim sözlerim değil, Allah'ın benim ağızımdan

söylettiği sözler."

Mehdi sözlerinden hoşnut bir şekilde arkasına yaslandı ve sağ eliyle yaptığı kesme işaretiyle mektubun bittiğini belirtti.

"Bu, sizin yarattığınız bir başyapıt oldu," dedi Halife Abdullahi. "Allah'ın kudretini gösteriyor. Bu sözleri sancağınıza nakşetmeli ki, tüm dünya okusun ve inansın."

"Belli ki bu kelimeleri Allah çıkarıyor ağzınızdan," diye katıldı Osman Atalan da vakur bir edayla konuşarak. "Bu sözleri ilk ağızdan duyduğum için sonsuza kadar şükredeceğim."

Bu haince saçmalığı benim yazdığım bilinse, diye düşündü Rebecca, ömrümün sonuna kadar Londra Kulesi'ne kapatılırdım. Kafasını kâğıttan kaldırmadı ama Omdurman'da başka birinin İngilizce okuyamayacağından emin olduğu için, mektubun altına kendi cümlesini de ekledi. "Bu mektup büyük baskılar altında, General Gordon'la birlikte Dervişler tarafından öldürülen İngiliz Konsolosu David Benbrook'un kızı Rebecca Benbrook tarafından yazılmıştır. Tanrı kraliçeyi korusun." Sadece kendini mazur göstermek için değil, içinde bulunduğu belayı özgür dünyaya duyurabilmek için de bu riski almaya değerdi.

Mektubu kurutmak için kum döktü ve gözlerini yerden kaldırmadan Mehdi'ye uzattı. "Kutsal Kişi, arzunuz bu muydu?" diye fısıldadı boynu bükük bir tavırla. Adam kâğıdı aldı, Rebecca da gözücuyla onun kâğıda göz gezdirişini izliyordu. Onun Latin harflerini Arapça gibi okumaya çalıştığını anlayınca rahatladı. Yazdıklarını asla çözemezdi. Onun bunu asla itiraf etmeyeceğinden ve mektubu başkasına çevirtirmeye kalkışmayacağından da emindi.

"Evet istediğim gibi olmuş." Başını sallayınca, Rebecca rahatlayarak içini çekmemek için kendini zor tuttu. Mehdi kâğıdı Halife Abdullahi'ye Uzattı. "Bu mektubu mühürle ve Kahire'deki Hidiv'e ulaşmasını sağla. O da doğruca karım olacak şu kraliçeye gönderecek." Eliyle gidin der gibi bil hareket yaptı. "Artık çekilebilirsiniz, ben biraz bu kadınla oyalanmak istiyorum."

Kalkıp önünde secde ettiler ve geri geri merdivenlere yürüdüler.

Rebecca içinde yükselen keskin korkuyla, kendini Allah'ın peygamberiyle baş başa buluvermişti. Ellerinin titrediği belli olmasın diye yumruk yapmıştı.

"Yaklaş," diye emretti ve Rebecca oturduğu yerden kalkıp önünde diz çöktü. Saçlarını okşayan erkeğin hareketleri umulmayacak kadar nazikti. "Sen bir Albino musun?" diye sordu. "Yoksa senin ülkende böyle sarı saçlı ve bulutsuz gökyüzü gibi mavi gözlü başka kadınlar da var mı?"

"Ülkemde benim gibi çok kişi var. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa çok özür dilerim."

"Hoşuma gidiyor." Önünde yerde otururken gözleri adamın bel hizasına geliyordu. Cüppesinin parlak beyaz kumaşı altından erkeğin bedeninin uyandığını gördü. Olağanüstü irilikteki erkeklik organı, Rebecca'nın hâlâ akıl almaz bulunduğu bir şekilde kabarmaya başlamıştı, kendi başına ayrı bir canlıymış gibi hareket ediyordu.

Erkeklik organı uyanıyor, diye düşündü Rebecca, kendini tutmasa, Allah'ın

peygamberinin de tıpkı öteki erkekler gibi bacaklarının arasında bir organ taşımasının tuhaflığı yüzünden kıkır kıkır gülecekti. Bir gülme krizine yakalanacağından korkarak kendisine hâkim oldu.

"Teninden lambanın ışığını görebiliyorum." Mehdi, kulak memesini parmaklarının arasına alıp ışığa doğru tutmuş, hayranlıkla pembe pembe parlamışına bakıyordu. Rebecca'nın utançtan yüzü kızardı ve adam bu değişimi hemen fark etti. "Tıpkı minik bir bukalemun gibisin. Ruh haline göre derin renk değiştiriyor. İlginç ama baştan çıkarıcı bir durum." Bu kez kulak memesini dişledi. Rebecca'nın soluğunu tutmasına yetecek kadar sert, ama derisini yırtmayacak veya kanatmayacak kadar yumuşak geçirmişti dişlerini. Sonra annesinin memesini emen bir bebek gibi emmeye başladı. Rebecca vücudunun vereceği tepkilere hazır değildi. İstemediği halde, göğüs uçlarının elbisesinin altında sertleştiğini hissetti.

"Ah!" Erkek de onun bu istemsiz tepkisini görmüş gülümsüyordu. "Tüm kadınlar farklıdır ama bir anlamda da hepsi aynı." Kızın göğüslerinden birini avuçladı ve sertleşen göğüs ucunu sıktı. Rebecca yine soludu. Adam doğrulup elbisesinin önündeki düğmeleri açtı. Acelesi yokmuş gibiydi. Asabi bir kısrakla uğraşan becerikli bir seyis gibi, Rebecca'yı ürkütmemeye dikkat ediyor, şefkatle hareket ediyordu.

Rebecca onun aşk sanatında oldukça usta olduğunu fark etti. Eh, ne de olsa yüzlerce cariyeye antrenman yapıyordu. Onun uzmanlığı karşısında kendini tutmaya ve soğuk durmaya çalıştı. Ama elbisesinin açılan düğmeleri arasından bir göğsünü dışarı çıkarıp kulak memesine yaptığı gibi ısırınca, aniden dudaklarından bir inleme yükseldi. Çözölmeye başladığını hissediyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama erkek dişlerindeki baskıyı hafifçe artırdı. Aldığı haz, yapılan şeyin günah olduğuna dair inancı ve suçluluk duygusu yüzünden iyice artıyordu. Kısa hayatında, günahın da masumiyet kadar çekiciliği olduğunu öğrenmişti. Bunun olmasını istemiyorum, diye düşündü, ama elimden bir şey gelmiyor.

Adamın ağız göğsünü keşfeder gibiydi, dudakları masaj yapıp mıncıklıyor, dili teninin üstünde kayarak geziniyordu. Islandığını hissetti ve utanç duygusu kayboldu. Garip bir sabırsızlıkla istek duymaya başlamıştı. Bir şeyler daha olsun istiyordu ama istediği şeyin ne olduğundan emin değildi.

"Kalk!" dedi adam ve bir an Rebecca ne dediğini kavrayamadı. "Kalk," diye daha kesin bir şekilde emrini tekrarlardı Mehdi. Rebecca yavaşça ayağa kalktı. Elbisesinin önü açık ve bir göğsü dışarıdaydı hâlâ. Adam gülümseyerek seyrediyordu, tebessümü tatlı ve neredeyse azizlere yakışır bir tebessümdü.

"Soyun!" diye emretti bu kez. Rebecca duraklayınca, adamın tebessümü silindi. "Sana ne söylüyorsam, hemen yap," dedi.

Rebecca omuzlarından kaydırınca, elbise beline kadar indi. Mehdi gözleriyle tenini okşarcasına bakıyordu. Göğüs uçlarının etrafındaki halelerde minik kabartılar vardı. Erkek sağ elinin işaret parmağını onların üstünden geçirdi okşarcasına. Rebecca'nın dizleri çözülecekmiş gibiydi. Bunun başına geleceğini bildiği halde, utancının güçlü bir şekilde

geri döndüğünü fark etti. O bir İngiliz kadınıydı ve Hıristiyandı. Erkek ise Arap ve Müslüman. Böyle bir ilişki bütün öğrendiklerine ve inançlarına aykırıydı.

"Soyun!" diye tekrarladı adam. İkilemiyle baş edemeden öyle dururken, kısa süre önce babasının günlüğünde okuduklarını hatırladı: "Bu ülkenin vahşi ve pagan olduğunu hiç unutmamak gerekir. Bu insanları kendi ülkemizde uyguladığımız standartlarla değerlendirmemeliyiz. İngiltere'de garip karşılanacak ve hatta suç sayılacak davranışlar burda olağan ve normal sayılıyor. Bunu hiç unutmamamız ve daima hesaba katmamız gerekiyor."

Babam sanki bana yazmış bunları, diye düşündü. Vakur bir tavırla başını kaldırdı. "Bu ipeğin altındakileri hiçbir erkek görmedi." Sonra elbisenin altında kabaran edep yerlerine dokundu. "Ama, üstümdekileri siz çıkarırsanız, bileceğim ki bunlar Allah'ın elleri olacak, bir erkeğin elleri değil. O zaman dünyalar benim olacak."

Bilmeden en uygun yanıtı bulup çıkarmıştı. Sorumluluğu ona yıkmıştı. Kendini onun gücüne teslim etmişti ve onun bu yaklaşımdan aşırı derecede hoşlandığını görüyordu.

Adam uzandı ve elbiseyi kalçalarından sıyırdı. Elbise ayak bileklerine inerken Rebecca iki avucuyla Venüs tepesini örtmüştü. Mehdi bu son iffet gösterisine de itiraz etmedi. Saf bir bakireden beklediği buydu zaten. Ama yumuşak bir sesle "Dön," dedi. Rebecca yavaşça döndü ve adamın parmaklarının kalçalarının birleşme yerindeki kıvrımı izleyerek aşağı doğru indiğini hissetti.

"Çok yumuşak, çok beyaz, ama dokununca sabahın ilk ışıklarıyla boyanan bir bulut gibi pembeleşiyor." Parmaklarının idaresiyle, Rebecca'nın neredeyse alnı dizlerine degecek şekilde öne eğilmesini sağladı. Rebecca bacaklarının arkasında onun nefesini hissedince, yüzünü yaklaştırıp yakından baktığını anladı. Parmaklar yine bastırdı ve bu kez bacaklarını açmasını istedi. Erkeğin bakışlarının en mahrem yerlerinde dolaştığını hissedebiliyordu. Daha önce ne bir hemşirenin, ne anne babasının, ne bir âşığının görmediği şeyleri görüyordu. Bu anlamda gerçek bir bakireydi Rebecca. Bedeninin böyle incelenmesine kızması gerektiğini biliyordu ama kendinden geçmiş, fazlasıyla erkeğin etkisi altına girmişti. O karanlık, hipnotize edici gözleriyle ona sahip oluyordu.

"Bu dünyada üç şey doyumsuzdur," diye mırıldandı Mehdi. "Çöl, mezarlık ve güzel bir kadının çiçeği." Rebecca'yı tekrar kendisine döndürdü ve hâlâ önünde tuttuğu ellerini kibarca açtı. Kasık tüyelerine dokundu. "Bunlar tüy değil altın iplikler. İpek gibi, bürümcük gibi, yumuşacık sabah ışığı gibi."

Hayranlığı o kadar açık ve şiirseldi ki, hafifçe ayırdığı dış dudaklarına dokunuşuna kızmamış hatta hoşlanmıştı Rebecca. Kendi isteğiyle bacaklarını biraz daha açtı.

"Buranı asla temizleme," dedi adam. "Sana bu konuda özel bir izin veriyorum. Bu ipek, yolunamayacak kadar güzel ve değerli."

Mehdi, Rebecca'yı ellerinden tutup sekiye yanına çekti ve sırt üstü uzattı. Dizlerini kaldırdı ve arasına girdi. Yüzünü eğince, ne yapacağını anlayan Rebecca şaşırılmıştı. Nazeera bu konuda onu uyardırmamıştı. Bunun tam tersi olacağını sanıyordu.

Sonra olanlar aklının hayalinin almayacağı şeylerdi. Adam kesinlikle bir sanatçıydı, içgüdüleri mükemmeldi. Rebecca adeta tükendiğini hissediyordu. Sanki ölüp ölüp dirilmekteydi. Sonunda neredeyse ölümcül bir ıstırapla haykırarak sekiye devrildi. Terden sıırıslam olmuştu, tir tir titriyordu. Düşünme ya da hareket etme yeteneği kalmamıştı. Akli başından gitmişti, sanki sadece bedeninin esiri olmuştu. Spazmlarının ve içindeki fırtınanın yatışması sanki bir ömür sürdü ve sonunda adamın fısıltıya söylediklerini duyabildi. Kulağına fısıldadığı halde sesi sanki uzaklardan geliyor gibiydi. "Tıpkı çöl ve mezar gibi." Mehdi hafifçe güldü. Rebecca ise adamın tekrar okşamaya başladığını hissedene kadar öylece attı. Gözlerini açtığında ise bir sürprizle karşılaştı, erkek de onun gibi çıplaktı şimdi. Dirseğinin üzerinde doğruldu ve adamı inceledi. Sırtüstü atıyordu. Ona yaptıklarından sonra tüm iffet ve utanç duyguları silinmişti. Kendini, aynen adamın yaptığı gibi onun bedenini inceler buldu. İlk aşkınlığı onun neredeyse tamamen kılsız olmasından kaynaklanıyordu, vücudu yumuşak ve adeta kadınsıydı. Penrod ya da Ryder'ın ki gibi kaslı ve sert değildi. Gözleri aşağı kaydı. Organı dikleşmişti ama küçük ve püzsüzdü. Kabarmış mavi damarlar görünmüyordu. Sünnetli başı çıplak ve parlaktı. Çocuksu ve masum görünüyordu. Rebecca içinde anaç duygular kabardığını hissetti.

"O çok güzel!" dedi ama bunu söyler söylemez, adamın değerlendirmesini aşağılayıcı ve kadınsı bulup erkekliğinin hakarete uğradığını düşüneceğinden korktu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. İçgüdüleri yine onu yanıltmamıştı. Mehdi ona gülümsüyordu. Sonra Nazeera'nın öğüdünü hatırladı: "Efendi ve Hükümdar, ona da en azından bana davrandığın kadar kibar davranabilirsin. Benim için bu akla hayale gelmez bir onur olur." Mehdi dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkaracak bir şekilde gülümsüyordu.

Başlangıçta beceriksiz ve çekingendi Rebecca. Belli ki adam bunu bekâretine yormuştu. Onu yönlendirmeye başladı. Onun hoşlandığı şeyi yaparken, Rebecca'yı cesaretlendirecek şeyler mırıldanıyor ve başını okşuyordu. Rebecca aşırı hevesli davrandığında, adam hafif bir dokunuşuyla dizginliyordu onu. Rebecca kendini yaptığı işe kaptırmıştı, ödülü de, ne kadar uçucu da olsa, onun üstünde bir güç ve kontrol sahibi olma duygusuydu. Sonunda adam hareketlerini hızlandırması için uyardı ve birden Rebecca erkeği rahatlattığının kesin deliliyle baş başa kaldı. Bir an için ne yapacağını bilemedi ama Nazeera'nın hemen yutmasıyla ilgili öğüdünü anımsadı ve çabucak dediğini yaptı.

Nil'in çamurlu sularında gezinen bir yayın balığı gibi, Penrod Ballantyne de kendini Omdurman'ın kalabalık yan yollarına, çıkmaz dar sokaklarına ve harap kulübelerine salmıştı. Görünmez olmuştu. Kıyafetini ve görünüşünü neredeyse her gün değiştiriyor, kâh deve çobanı oluyor, kâh perişan bir dilenci kılığına bürünüyor ya da mahallenin delisi gibi davranıyordu. Yine de dikkat çekmeden sonsuza kadar bu kentte kalamayacağını biliyordu. Sonunda kendine kent dışında işler bulmaya başladı. Bir keresinde hayvanlarını kıyıdaki küçük köylere satmaya götüren bir deve tüccarının yanında çalıştı. Bir keresinde

de Mavi Nil'den Habeşistan sınırına giden ticari bir tekneye katıldı.

Omdurman'a döndüğünde asla iki gece aynı yerde uyumamayı kural haline getirdi. Yakub'un uyarısı üzerine, ne Nazeera ile ne de gerçek kimliğini bilen başka bir kişiyle temas kurmadı. Wad Hagma ile de sadece Yakub aracılığı ile görüşüyordu.

Rebecca'nın kurtarılması ile ilgili hazırlıklar hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzuyordu. Wad Hagma sadece para ve sabırla aşılabilecek bir sürü engelle karşılaşılıyordu. Yakub her seferinde deve almak, muhafızlara rüşvet vermek, rehber kiralamak ve diğer ufak tefek şeyler için daha fazla para gerektiği haberiyle geliyordu. Sonunda Penrod'un kabarık cüzdanı boşalmaya yüz tutmuştu. Haftalar aylara dönmüş ve yıpranmış, asabi bir adama dönüşmüştü. Çoğu zaman tek başına esirleri kaçırap onlarla birlikte Mısır sınırına gitmeyi düşünüyordu. Ama artık bunun ne kadar anlamsız olacağını biliyordu. Mehdi'nin zenana'sı içeriden yardım almadıkça aşılamaz bir kale idi ve Dervişler, Omdurman'a girip çıkan yabancılar üstündeki baskı ve kontrollerini her gün biraz daha artırıyorlardı. Penrod tek başına nispeten özgürce dolaşabiliyordu ama dikkatle hazırlanmadıkça, bir grup kadınla birlikte bunu yapamazdı.

Sonunda, kentten birkaç kilometre ötede, çöldeki bir kireçtaşı kayasının altında küçük bir mağara keşfetti. Bir zamanlar dindar bir münzevi yaşamıştı mağarada. Yaşlı adam öleli yıllar olmuştu, ama halk arasında kötü bir şöhreti olduğu için kimse gelmiyordu ve Penrod orada kendini oldukça güvende hissediyordu. Mağaranın arkasında, sadece bir veya iki kişi ile bir çobandan satın aldığı küçük keçi sürüsünün günlük ihtiyacına yetecek bir su akıntısı vardı. Penrod hayvanları çöldeki yaşamına bir açıklama getirmesi için almıştı. Mağaradan Omdurman'a yürüyerek iki, üç saatte varılıyordu. Böylece, geceleri yiyecek bir şeyler ya da amcasından haberler getiren Yakub'la da bağı kesilmemiş oluyordu.

Çoğu zaman Yakub da birkaç gün mağarada kalıyordu ve Penrod onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Binbaşı Hardinge'nin Metemma'da armağan ettiği Avrupa tipi kılıcı açıkça taşıması imkânsızdı. Çok fazla dikkat çekermişti. Kılıcı tekrar çıkarmak ve belki bir gün Binbaşı Hardinge'nin eşine götürülebilmek üzere çölde belli bir noktaya gömmüştü. Yakub'dan bir Sudan palası bulmasını istedi ve her gün onunla egzersiz yapmaya başladı.

Yakub, onu görmeye geldiğinde, yoldan geçen bir tüccarın veya meraklı bir çobanın gözlerinden uzak kalmak için mağaranın önündeki vadiye dalıyorlardı. Pala kullanmakta öyle ustalaşmıştı ki, yarım günlük bir çalışmanın ardından Yakub çenesinden terler süzülerek palasını bıraktı. "Yeter Abadan Riji!" diye feryat etti. "Allah adına yemin ederim, bu ülkede kimse palanızın karşısında duramaz. Bu çeliğin ustası oldunuz iyice."

Mağaranın alçak girişine oturup dinlenirken Penrod, "Amcandan ne haber?" diye sordu. Haberlerin iyi olamayacağını biliyordu, olsaydı Yakub gelir gelmez anlatırdı zaten.

"Amcam, Mehdi'nin vezirlerinden biriyle anlaşmak üzereymiş ve her şey yakında hazır olacakmış. Ama üç gün önce vezir başka bir olay yüzünden yakalanmış. Hazineden para çalışıyormuş. Mehdi'nin emri üzerine tutuklanmış ve kafası kesilmiş." Yakub elden ne gelir türünden bir hareket yaptı ve efendisinin yüzünün öfkeyle karardığını gördü. "Ama

ümitsizliğe kapılmayın. Doğrudan haremde görevli, hem de daha güvenilir başka bir adam var. Hem de bu işi yapmaya istekli."

"Bırak tahmin edeyim," dedi Penrod. "Amcam bir elli sterlinlik daha istiyor."

"Hayır efendim." Yakub bu tahminden incinmişti. "Sadece otuz istiyor."

"On beş veririm ve her şey en geç yeni ay çıkana kadar hazır olmazsa, Omdurman'a gelip onunla bir daha konuşacağım. Gelirken uzun palamı da sağ elimde taşıyor olacağım."

Yakub bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra, aynı ciddiyetle yanıt verdi: "Bence amcam teklifinizi kabul edecektir."

Yakub'un tahmini doğru çıktı. Dört gün sonra münzevinin mağarasına geri döndü. Daha uzaktan sırtmaya ve bağarmaya başlamıştı: "Efendi, her şey hazırlanıyor."

Penrod'un yanına gelince devesinin semerinden aşağı kaydığını ve efendisine sarıldığını gördü. "Son derece onurlu ve güvenilir biri olan amcam, söz verdiği gibi her şeyi ayarladı. Al-Jamal ile kız kardeşi ve tabii Nazeera, üç gece yarısı sonra, idam alanının nehre bakan ucundaki eski caminin arkasında bekleyecek. O gün erkenden Omdurman'a dönmeniz gerek. En iyisi keçilerinizi güderek, tek başınıza gelmeniz. Ben de sizi kadınlarla buluşacağınız yerde karşılayacağım. Su tulumları, yemek ve hayvan yemi yüklü altı tane güçlü, dinç deve getireceğim. Sonra, ben, yani korkusuz Yakub bir sonraki deve değişim yerine kadar size rehberlik edeceğim. Mısır sınırına kadar beş kere hayvan değiştirilecek, böylece rüzgâr gibi gidebileceğiz. Mehdi cariyelerinin haremden uçtuğunu öğrenene kadar biz kaçmış olacağız."

Mağaranın gölgesinde oturup Wad Hagma'nın Yakub'a anlatmış olduğu tüm ayrıntıların üstünden geçtiler. "Böylece Abadan Riji, tüm paranızın akıllıca harcandığını ve erkekler arasında bir aziz ve bir prens olan sevgili amcama güvenmemeniz için bir neden olmadığını göreceksiniz."

Üç gün sonra Penrod birkaç parça eşyasını topladı, palasını kınıyla birlikte giysilerinin altına sokuşturdu, başını ve yüzünü türbanla sardı, keçilerine ılık çaldı, nehre ve kente doğru yürümeye başladı. Yakub ona bambu kamışından bir flüt vermişti ve geçen aylar boyunca Penrod kendi kendine flüt çalmayı öğrenmişti. Keçiler de ona alıştıkları için uslu uslu peşinden geliyor, arada bir notayı yanlış çalarsa meleyerek itiraz ediyorlardı.

Omdurman eteklerine, güneş batmadan bir saat kadar önce varmak istiyordu ama biraz erken gitti. İlk binalara bir kilometre kadar kalınca, keçileri otlasınlar diye saldı ve kendisi de yolun kenarına oturup beklemeye başladı. Sarınıp sarmalanıp kestiriyormuş gibi yapıyordu, ama aslında cin gibi uyanıktı. Altı eşeklik bir kervana odun yüklemiş yaşlı bir adam geçti yanından. Penrod uyuklarmış gibi yapmaya devam etti ve adam bir iki selam sözü mırıldanıp yoluna gitti.

Kısa bir süre sonra Penrod darbukalara eşlik eden düğün şarkıları duydu. Bu geleneksel şarkılar tanıdık gelmişti. Sonra, kentin güneyindeki en yakın köyden gelen bir düğün alayı ortaya çıktı. Gelin alayın tam ortasında yürüyordu. Tepeden tırnağa kadar örtülüydü ve

çeyizinin parçası olan altın mücevherler, gümüş paralar şingirdiyordu. Konuklar ve gelinin erkek akrabaları şarkı söyleyip el çırpıyorlar ve Mehdi bu tür törenleri yasaklamış olduğu halde, danslar ediyor, gülüyor, geline müstehcen öğütlerde bulunuyorlardı. Penrod'un yol kıyısında oturduğunu görünce ona da takıldılar. "Gel ihtiyar. Bırak o bitli hayvanlarını da eğlenceye katıl."

"Yiyebileceğinden fazla yemek olacak, hatta bir yudum arak bile içebilirsin. Yıllardır unuttuğun bir tat." Konuşan adam gizemli bir sırıtışla küçük bir su tulumunu gösteriyordu.

Penrod titrek bir sesle cevap verdi. "Bir kez ben de evlenmiştim ve başka bir masumun aynı belaya düşüşünü izlemek istemem."

Adamlar kahkahalarla güldü.

"Seni ihtiyar çakal seni."

"Bizim şu bahtsız kuzene, istekli bir dişiyle nasıl başa çıkacağını öğretebilirsin."

Sonra Penrod, tüm konukların geniş, aşırı gelişmiş kılıç ustalarına has omuzlara sahip olduğunu fark etti, üstelik adamlar silik köylüler gibi değil, savaşçılar gibi kasıla kasıla yürüyordu. Gelinin çıplak ayaklarına baktı, tek görünen yeri oydu, ayakların iri ve düz olduklarını fark etti. Kına yakılmamıştı, tırnakları kırık ve gayri muntazamdı.

Pek de bakire gelin ayağına benzemiyor, diye düşündü. Gizlediği palanın kabzasını yakaladı. Palayı kınından sıyırmasıyla birlikte ayağa fırlamıştı ama düğün alayındakiler etrafını sarmışlardı o arada. Penrod, tüm yönlerden üstüne doğru gelirken hepsinin silahlarını çekmiş olduğunu gördü. Şaşkınlıkla bunların pala değil ağır sopalar olduğunu anladı. Düşünmesine fazla zaman kalmadan adamlar üstüne saldırdılar.

İlk gelenin boğazına palasını saplayıp öldürdü ama daha palasını geri çekmeye fırsat bulamadan, arkadan omzuna bir darbe yedi ve kemiğinin kırıldığını hissetti. Yine de kafasına yediği ikinci darbeye kadar, tek elle dövüşmeye devam etti. Derken bir darbe de arkadan böbreklerine indi ve bacakları yerden kesilmeye başladı. Ancak, omzunu kıran adamın göğsüne bir pala hamlesi yapabilecek kadar dik kalabildi. Sonra kafasının içinde büyük demir bir kapı kapandı ve fırtınanın önüne kattığı bir okyanus dalgası gibi karanlık çöktü üstüne.

Penrod tekrar kendine geldiğinde nerede olduğunu ve başına ne geldiğini bilemiyordu. Yattığı yerin yakınlarından doğum yapan bir kadının inilteleri geliyordu.

Neden şu aptal orospu çenesini kapatıp veledini başka bir yerde doğurmuyor, diye merak etti. Ağrıyan başına biraz saygı gösterilmeliydi. Dün gece içtiğim ucuz içkiden olmalı, diye düşündü. Sonra birden, kafatası zonkladı ve iniltelerin kendi kurumuş ağzından çıktığını fark etti. Ağrıya rağmen gözlerini açmaya çalıştı ve leş kokulu bir yerde, çamurların üstünde yatmakta olduğunu gördü. Ellerini ağrıyan başına götürmeye çalıştı ama kolu hareket etmedi. Sadece başka bir ıstırap duydu. Öteki elini kullanmaya çalıştı bu sefer, ama bir şakırtı oldu ve ancak o zaman bileklerinin birbirine zincirle bağlanmış olduğunu anladı. Acıyla ve dikkatle sağlam tarafına doğru döndü.

İyi, göreceli bir söz, diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. Vücudunun her bir kası ve siniri ayrı ıstırap veriyordu. Bir şekilde kendini iterek oturur pozisyona geçti. Hareket ettiği için başındaki ağrı daha da artmıştı, bir süre geçsin diye bekledi. Soma durumunu değerlendirmeye başladı.

Ayak ve el bileklerindeki zincirler, köle zincirleriydi; köle tüccarlarının, ülkenin her yerinde kullandığı malzemelerdendi. Ayaklarındaki zincir, çamurun ortasındaki bir demir çubuğa bağlıydı. Zincirin boyu kapıya ya da yüksekteki yegâne pencereye ulaşamayacağı kadar kısa tutulmuştu. Zincirin uzanabildiği yerlerde dışkı ve kusmuk izleri vardı.

Yakınında bir tıkırtı duydu ve aşağı baktı. Koca gri bir sıçan, pis zemine kendisine doğru bırakılmış darı ekmeklerini yiyordu. Zinciri oynatınca hayvan cıyaklayarak kaçtı. Ekmeğin yanında toprak bir testi görünce ne kadar susamış olduğunu fark etti. Yutkunmaya çalıştı ama ağzında tükürük kalmamış ve boğazı kurumuştur. Oldukça ağır olan testiyeye uzandı. İçmeden önce kuşkuyla koklayarak içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. Nehir suyu olduğuna ve kaynatıldığı odun ateşinin kokusunu alabildiğine karar verdi ve kana kana içti.

"Yine de kurtulabilirim, diye düşündü acıyla. O sırada bir hareket duydu ve tepedeki pencereye baktı. Birisi parmaklıkların arasından onu izliyordu ama başını hemen çekmişti. Tekrar su içti ve kendini biraz daha iyi hissetti.

O sırada hücre kapısı açılmış ve içeri iki adam girmişti. Cüppe giyip türban takmışlardı ve palaları ellerindeydi.

"Kimsiniz siz?" diye buyurgan bir tavrıyla sordu Penrod. "Efendiniz kim?"

"Sen soru sormayacaksın," dedi biri. "Sana emredilene kadar konuşmayacaksın."

Arkalarından başka bir adam daha gelmişti. Daha yaşlıydı, sakalı ağarmıştı ve Doğulu bir doktorun taşıdığı türden malzemeler taşıyordu.

"Hoş geldiniz. Allah sizi korusun," diye selamladı Penrod adamı. Doktor ters ters kafasını salladı ve cevap vermedi. Çantasını kenara koyup Penrod'un yanına geldi. Kırık olup olmadığını anlamak için Penrod'un kafasını muayene etti. Tatmin olmuş görünerek işine devam etti. Bir bakışta Penrod'un sol tarafında sorun olduğunu anlamış gibiydi. Dirsekten tutarak kolu kaldırmayı denedi. Acı çıldırıcıydı. Penrod dişlerini sıkarak bağırılmamayı başardı. İlgiyle izleyen iki muhafıza o zevki vermek istemiyordu, ama yüz hatları çarpılmış, alınından terler süzölmeye başlamıştı. Arap doktor kolu indirdi ve pazılarını yokladı. Parmaklarıyla kırık kemiğin olduğu tarafa sertçe bastırınca Penrod kendini tutamayıp inledi.

Doktor başını salladı. Penrod'un galabiyya'sının kolunu kesti ve omzunu keten sargılarla sardı. Sonra kolu desteklemek için bir askı hazırladı. Ağrı hemen azalmıştı.

"Allah'ın ve Peygamber'in inayeti üstüne olsun," dedi Penrod ve doktor hafifçe tebessüm etti.

Cebindeki kaymak taşı şişeden boynuz bir kupaya koyu, pekmezimsi bir sıvı doldurup Penrod'a uzattı. Penrod zehir gibi acı sıvıyı içti. Doktor tek kelime etmeden aletlerini

toplamiş ve gitmişti. Ertesi gün ve daha sonraki dört gün boyunca da gelmeye devam etti. Her ziyaretinde muhafızlar su testisini dolduruyor ve bir parça yiyecek bırakıyorlardı: ekmek dilimleri ve güneşte kurutulmuş balık. Bu gelişler esnasında ne doktor, ne de muhafızlar konuşmuşlardı, kimse Penrod'un selamlarını da almıyordu.

Doktorun verdiği acı ilaç Penrod'u yatıştırıyor ve ağrılarına, şişlerine iyi geliyordu. Beşinci günkü muayenesinden sonra, doktor yapmış olduğu işten memnun görünüyordu. Boyundaki askıyı yeniden düzeltti, ama Penrod bir doz daha ilaç isteyince hoşnutsuz bir şekilde başını salladı. Doktor hücreden çıkınca Penrod, onun muhafızlara alçak sesle bir şeyler söylediğini duydu. Ama sözcükleri anlayamamıştı.

Ertesi sabah ilacın etkileri kaybolmuş ve Penrod berrak ve net bir zihinle uyanmıştı. Kolu da sadece kaldırıncı sızlıyordu. Gözlerini parmaklıklara dikip birer birer açıp kapatarak başındaki darbenin kalıcı bir izi olmuş mu diye kontrol etti. Görüş bozukluğu ya da çift görme sorunu yoktu. Sonra yaralı kolunu çalıştırmaya başladı, önce sadece yumruğunu açıp kapayarak ve dirseğini bükerek basit hareketler yaptı. Sonunda dirseğini yatay olarak kaldırmayı başarabilmişti.

Suskun doktorun ziyaretleri kesilmişti. Bunu iyiye yordu. Sadece muhafızlar gelip yemeğini suyunu çabucak bırakarak gidiyorlardı. İçinde bulunduğu belayı değerlendirecek bol zamanı oluyordu. Prangalarının kilitlerini kontrol etti. Basit ama işlevseldiler. Mekanizma yüzyıllar boyunca gelişmiş ve incelmışti. Anahtar veya bir çubuk olmadan açmasına imkân yoktu. Sonra nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Pencereden sadece bir parça gökyüzü görebiliyordu. Seslerden ve kokulardan bir sonuç çıkarmaya çalıştı. Hâlâ Omdurman'da olduğunu biliyordu, sadece toplanmayan çöplerin kokusundan değil, geceleri nehrin tatlı çırpıntısını da duyabiliyordu çünkü. Hatta tekne kaptanlarının yelken değiştirirken seslenmeleri bile hafiften kulağına çalmıyordu. Günde beş kez, yeni caminin imamı insanları namaza çağırıyordu. "Haydi kendi iyiliğiniz için namaza! Duaya! Allah yücedir. Allah'tan başka Tanrı yoktur."

Bu ipuçlarıyla yerini kesin olarak saptayabilmişti. Camiden yaklaşık üç yüz metre ve nehirden de elli metre uzaktaydı, idam alanının sağında olması gerekiyordu ki, bu durumda Mehdi'nin sarayı ve haremi da hemen hemen aynı uzaklıkta demekti. Yönünü anlamasına biraz da pencereden içeri kadar gelebilen Rüzgâr yardım etmişti. Çürüyen cesetlerin bulunduğu idam alanından esince güçlü oluyordu. Bu da, kabaca bir üçgeni tamamlamasını sağlamıştı. İçinde kötü bir hisle, Beyt el Mal'ın yanında, Beja kabilesinin, yani eski düşmanı Osman Atalan'ın kalesinde olduğuna karar verdi sonunda. Sonra bunun nasıl olabildiğini bulmaya çalıştı.

Aklına ilk gelen Yakub'un ihaneti oldu. Günlerce bu teoriyle boğuştu ama bir türlü kabul edemiyordu. O kısıp gözlü yaramaza kaç kez hayatımı emanet ettim şimdiye kadar, diye düşünüyordu. Eğer Yakub, beni Dervişlere sattıysa Tanrı da yok demektir.

Prangasıyla çamurlu zeminde bir takvim yaptı. Böylece günleri sayabiliyordu. Onu götürmek üzere gelişlerine kadar tam elli iki gün saymıştı.

İki muhafız ortadaki demir kazığa bağlı zincirleri çözdüler. Kol ve bacaklarını prangalı olarak bıraktılar. Bu şekilde yürüyebilir ama koşamazdı.

Küçük bir avludan geçip duvarlarının etrafında yüz kadar Beja savaşçısının oturduğu büyük bir yapıya girdiler. Adamlar mızraklarıyla kalkanlarını arkalarındaki duvara dayamışlardı, kınlarındaki palaları ise kucaklarında yatıyordu. Penrod'u ilgiyle izlediler. Bazı yüzleri daha önceki karşılaşmalarından hatırlıyordu Penrod. Sonra, gözleri karşı duvarın önündeki yüksek platformda tek başına oturan tanıdık bir yüze takıldı. Bunca savaşçının ortasında bile, Osman Atalan ilginin odağıydı.

Muhafızlar ileri doğru dürtükleyince prangaların yarattığı zorluğa rağmen, ayaklarını

sürüyerek avluda ilerlemeye başladı. Osman'ın önüne gelince muhafızın biri kulağının dibinde kükredi: "Diz üstü çok kâfir! Beja emirine saygı göster."

Penrod duruşunu bozmadı. Sakin bir sesle "Osman Atalan, bana diz çökmemi emretmemek gerektiğini gayet iyi bilir," dedi ve soğukkanlı bir biçimde gözlerini Osman'ın gözlerine dikti.

"Çök!" diye tekrarladı adam ve mızrağının sapını Penrod'un böbreğine öyle hızlı indirdi ki, Penrod yere devrildi. İnsanüstü bir çabayla başını dik tutmayı ve gözlerini Osman'ın kilerden ayırmamayı başarmıştı.

"Başını öne eğ!" dedi muhafız bu kez ve tekrar vurmak üzere mızrağını kaldırdı.

Osman, "Yeter!" diye müdahale edince, muhafız bir adım geri çekildi. "Evime hoş geldin Abadan Riji." Önce dudaklarına sonra göğsüne dokundu. "El Obeid'deki ilk karşılaşmamızdan bu yana, aramızda kolay konmayacak bir bağ oluştuğunu biliyordum."

"Sadece birimizden birinin ölümüyle kopar ancak," diye hak verdi Penrod.

"Bunu hemen yapmalı mıyım acaba?" diye yüksek sesle mırıldandı Osman ve hemen dibinde oturan adamlarına başını salladı. "Sen ne dersin al-Noor?"

Al-Noor cevap vermeden önce tüm dikkatini topladı. "Yüce Efendim, kobrayı sizi tekrar sokmadan yok etmek akıllılık olur."

"Bana bu iyiliği sen yapar mısın?" diye sordu Osman ve al-Noor tek harekette kalkıp elinde palasıyla diz çökmüş mahkûmun başına dikildi.

"Sizin küçük parmağınızı oynatmanıza bile değmez Büyük Atalan, ben bu tanrısız başı olmuş bir meyve gibi koparırım."

Osman, Penrod'un yüzünde bir korku ifadesi var mı diye baktı ama yüzbaşının bakışlarında en küçük bir değişiklik olmamıştı.

"Ne dersin Abadan Riji? Bu işi burda bitirelim mi?" Penrod omuz silkmeye çalıştı fakat yaralı omzu buna izin vermedi. "Umurumda bile değil Beja Emir'i. Herkesin Tanrı'ya bir can borcu var. Ha şimdi, ha sonra, hiç fark etmez." Keyifle gülümsedi. "Ama şu çocukça oyunu bırak artık. Her ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki, Beja emiri, kanlı düşmanının, elinde kılıç olmadan, zincirlerle bağlı olarak ölmesine asla izin veremez."

Osman büyük bir içtenlikle güldü. "İkimiz aynı metalden yoğrulmuşuz, sen ve ben." Al-Noor'a gidip yerine oturmasını işaret etti. "Önce sana Abadan Riji'den daha uygun bir isim bulmalıyız. Artık köle olduğuna göre sana sadece Abd diyeceğim."

"Belki de fazla uzun sürmez," dedi Penrod.

"Belki de," diye onayladı Osman da. "Göreceğiz. Ama o zamana kadar benim kölem Abd olacaksın. Ayağımın dibinde oturacak ve ben dolaşırken atımın yanında koşacaksın. Seni bu aşağılık duruma kimin düşürdüğünü öğrenmek istemez misin? Sana ihanet edenin kim olduğunu söyleyeyim mi?" Bir an Penrod, cevap düşünemeyecek kadar sarsıldı ve sadece hızla başını sallayabildi. Osman avlu kapısında nöbet tutan adamlarına seslendi: "Muhbiri getirin de söz verilen ödülünü alsın."

Muhafızlar iki yana çekildi ve içeriye, gergin bir şekilde Penrod'a bakan tanıdık biri girdi

yan yan. Sonra Wad Hagma, Osman Atalan'ı gördü. Hemen yere kapandı ve dualar ederek, sadakatini, bağlılığını bildirerek sürüne sürüne ona doğru gitmeye başladı. İki de bir durup alnını toprağa sürdüğü için, Osman'ın önüne kadar gelmesi biraz zaman almıştı. Savaşçılar alay ederek gülüyor, laf atıyorlardı.

"Koca göbeğini tozlarda sürü bakalım biraz."

"Ha gayret! Hac ziyaretini bitirmek üzeresin."

Sonunda Wad Hagma yüksek platformun önüne kadar gelebilmiş ve tozların içine bir denizyıldızı gibi kolunu bacağını iki yana açarak serilmişti.

"Bana büyük bir hizmette bulundun," dedi Osman.

"Bu sözleriniz yüreğimi kuş gibi uçurdu Yüce Emir. Düşmanınızı size getirebildiğim için mutluluktan uçuyorum."

"Kaç paraya anlaşmıştık?"

"Güçlü efendim, beş yüz Maria Theresa Doları'ndan söz edecek kadar cömert davranmıştınız."

"Onu kazandın." Osman ağır bir keseyi tozların arasına fırlattı.

Wad Hagma keseyi göğsüne bastırıp bir aptal gibi sırttı. "Allah sizden razı olsun Yüce Efendim. Allah tuttuğunuzu altın etsin!" Ayağa kalktı, başını büyük bir saygıyla öne eğdi. "Huzurunuzdan çekilebilir miyim? Güneş gibi, parlak bakışlarınız gözlerimi kamaştırıyor."

"Hayır bizi bu kadar çabuk bırakamazsın." Osman'ın ses tonu değişmişti. "Cesur bir savaşçıyı kandırıp köle gibi zincire vurdurunca neler hissettiğini bilmek istiyorum. Söyle bana, küçük, tumbul hancı, sinsi ve hilekâr bir Habeş maymunu, koca bir erkek fili tuzağa düşürünce neler hissediyor?"

Wad Hagma'nın yüzünde bir telaş ifadesi belirmişti. "Bu fil değil ki Yüce Emir," dedi Penrod'u gösterip. "Bu bir kuduz köpek. Korkak bir kâfir. Paramparça edilmeyi hak eden tanrısız bir beden sadece."

"Allah adına Wad Hagma, gördüğüm kadarıyla bir hatip ve şairmişsin sen. Artık başka bir hizmetin gerekmiyor. Şu kuduz köpeği benim için öldürüver! Bu biçimsiz putu parçala ki, İslam dünyası daha iyi bir yer olsun!" Wad Hagma dehşet ve korkuyla bakakalmıştı. "Al-Noor bu cesur hancıya palanı ver."

Al-Noor kalkıp palasını uzattı ve Wad Hagma tereddütle Penrod'a baktı. Özenle Maria Theresa Doları dolu kesesini yere koydu ve doğruldu. Bir adım ilerleyince Penrod da ayağa kalktı. Wad Hagma hemen geri zıpladı.

"Hadi bakalım! Zincirli ve kolu kırık," dedi Osman. "Kuduz köpeğin dişleri yok. Zararsız. Öldür onu." Wad Hagma avluda kurtuluş ararcasına etrafına bakındı. Savaşçılar "Emirin sözlerini duymadın mı, yoksa sağır mısınız?" diye bağıyorlardı.

"Emirlerini anladın mı yoksa salağın teki misin?"

"Hadi, yiğit hatip sözlerin kadar cesur hareketlerini de görelim."

"Kâfir köpeğini öldür."

Wad Hagma palayı indirdi ve yere baktı. Sonra birden, beklenmedik bir şekilde kurbanını sindirmek istercesine tüyler ürperten bir çığlık attı ve iki eliyle kaldırdığı palasıyla Penrod'a doğru atıldı. Penrod, Wad Hagma kafasına hamle etmeye kalkana dek kıpırdamamıştı. Son anda ellerini kaldırdı ve inen palayı zincirleriyle karşıladı. Wad Hagma'nın eğitimsiz elleri ve kolları darbenin hızıyla uyuşmuştu. Elleri istemeden açıldı ve pala kayıp yere düştü. Bileklerini ovuşturarak geri döndü.

"Allah'ın mübarek adıyla!" diye Osman alkışladı. "Ne ateşli bir saldırı! Seni yanlış değerlendirmişiz. Sert bir savaşçymışsın. Şimdi palayı al ve bir daha dene."

"Yüce Emir! Büyük ve soylu Atalan! Bana merhamet edin. Ödülü de geri vereceğim:" Torbayı yerden aldı ve Osman'ın ayaklarının dibine bıraktı. "İşte! Sizindir. Bırakın gideyim, lütfen! Oh, yüce ve bağışlayıcı efendim, bana acıyın."

"Kılıcı al ve emrimi yerine getir," dedi Osman ve bağırmediği halde sesinde son derece tehditkâr bir hava vardı bu kez.

"Osman Atalan'a itaat et!" diye bağırdı savaşçılar da. Wad Hagma geri dönüp palanın bulunduğu yere koştu. Almak için eğildi ama o kabzayı yakaladığında Penrod da bıçak kısmına basmıştı.

Wad Hagma palayı çekti. "Bırakın!" diye inledi. "Bırakın beni gideyim. Kimseye zarar vermek istememiştim." Sonra bütün gücüyle Penrod'a omuz vurdu, amacı onu paladan uzaklaştırmaktı. Penrod elindeki zinciri çenesine doğru savurdu. Hancı uluyarak ve çenesini tutarak geri kaçtı. Zinciri sallayan Penrod da peşinden gitti. Wad Hagma kapıya doğru koşup kaçmaya çalıştı, ama iki muhafız palalarını çapraz tutarak çıkmasını engelledi. Wad Hagma vazgeçip zinciri sallayarak arkasından gelen Penrod'a döndü.

"Hayır!" Sesi boğuk çıkıyordu ve yüzünün yarısı yok olmuş gibiydi. Zincir çenesini kırmıştı. "Sana zarar vermek istemedim. Paraya ihtiyacım vardı. Karılarım ve bir sürü çocuğum var ... " Bu kez duvara doğru kaçmayı denedi ama savaşçılar palalarının uçlarıyla adamı dürtüp korkuyla zıplaması üzerine kahkahayı basıyorlardı. Aniden, dönüp palaya doğru koşmaya başladı. Yetişip almak üzere eğildiğinde, Penrod da arkasından gelmiş ve zincirleri kafasından geçirmişti. Bileklerini bükerek zinciri Wad Hagma'nın gırtlığına doladı. Adamın parmakları palanın kabzasına değdiği an, Penrod zinciri sıktı ve ayak parmaklarının ucunda dans edecek kadar havaya kaldırdı. Wad Hagma kedi yavrusu gibi viyaklıyordu.

"Dua et!" diye fısıldadı Penrod. "Allah'tan seni bağışlamasını dile. Onun önüne çıkmadan önce bu son şansın." Sonra zinciri Wad Hagma sessiz ve kıpırtısız kalana kadar büktü.

"Elveda Wad Hagma. Keyfine bak, artık hiçbir derdin kalmadı. Bu dünyada değilsin."

İzleyen savaşçılar, palalarının keskin kısımlarını deri kalkanlarına vurarak giderek yükselen bir kreşendo başlattı. Wad Hagma'nın dansı daha da hareketlenmişti. Artık ayak parmakları yere değmiyordu. Havayı tekmeliyordu. Yaralı yüzü şişmiş ve morarmaya başlamıştı. Sonra, kuru bir dalın kırılması gibi keskin bir çatırtı duyuldu. Wad Hagma'nın kol ve bacaklarının sertleşmesi ve tüm vücudunun gevşeyerek zincirin ucunda asılı kalması

üzerine tüm savaşçılar hep birlikte bağırıyorlar. Penrod, adamı yere indirdi ve tekrar Osman Atalan'a doğru yürüdü. Savaşçılar büyük şamata yapıyor, bağırıyor, gülüyor, Wad Hagma'nın son anlarını taklit ediyorlardı. Osman Atalan bile keyifle gülümsüyordu.

Penrod palanın bulunduğu yere geldi, tek hareketle yerden kaptı ve Osman'a doğru atıldı. Uzun bıçağı Osman'ın kalbine doğrultmuştu. Başka bir bağırışma oldu ama bu seferki korku ve telaş yüklüydü. Penrod'un platforma varmasına yirmi adım kala, tüm avluda yer yerinden oynamış gibiydi. En yakında bulunan on, on iki adam yerlerinden fırlamışlardı. Palaları zaten hazır ve Penrod'un hedefine varmasını önlemek için önüne çelikten bir dikenli tel gibi dizilmeleri yeterdi. Al-Noor da yerinden fırlamış ama Penrod'un karşısına çıkmak yerine arkasına doğru koşmuş ve bacağından sarkarak sürüklenen zinciri yakalayıp asılmıştı. Böylece Penrod'u ayağının dibine devirmeyi başardı. Öteki savaşçılar da hemen başına üşüşüler.

"Hayır!" diye bağırdı Osman. "Öldürmeyin! Sıkı tutun ama öldürmeyin!" Al-Noor bacağındaki zincirin ucunu bırakıp ellerini bağlayan zinciri kavradı. O arada yarı iyileşmiş kolunu da hırsıyla çekmişti. Penrod dişini sıkıp palayı bırakmamaya çalıştı ama sonunda elinden düşürdü. Al-Noor ayağıyla uzaklaştırdı palayı.

"Yüce Allah şahidimdir ki," diye güldü Osman Atalan. "Beni çok eğlendirdin Abd! Dövüşebildiğini de görmüş oldum ama yarın nasıl koştuğuna bakacağım. Akşama yeni dolaplar çevirecek halin kalacağını sanmam. Bir hafta sonra seni öldürmem için yalvaracaksın."

Sonra al-Noor'a baktı. "Sen, her zaman güvенеbileceğim adam. Her zaman hizmete hazırsın. Benim sağ kolumsun. Kölem Abd'ı hücrelerine götür, ama şafakta hazır olsun. Ceylan avına çıkacağız."

Haberler zenana'da hızla yayılmıştı. Birkaç saat içinde Ali Wad ve adamları dahil herkes, Mehdi'nin kâfir kadın al-Jamal'dan hoşlandığını ortaya koyduğunu duymuştu. Muhafızlar artık Rebecca'ya alt sınıftan bir cariye gibi değil, birinci eş gibi davranıyorlardı. Yardımcı olarak üç ev kölesi tahsis edilmişti. Mehdi'nin öteki kadınları, hem eşler, hem de cariyeler, Rebecca geçerken selam verip dualar ediyor ve Mehdi'ye iletmesi için yalvararak dileklerini, ricalarını anlatıyorlardı. Mutfaktan gönderilen yemeklerin de hem miktarı, hem de türü değişmişti. Nehirden yeni çıkmış koca balıklar, ekşitilmiş süt dolu su kabakları, peteğiyle birlikte kâseler dolusu çöl balı, en nefis koyun butları, geyik butları, canlı tavuklar, yumurta. Bunlar öyle bol geliyordu ki, Rebecca en alt sınıftan bazı cariyelerin beslenmeye gerçekten ihtiyacı olan hasta çocuklarını bile doyurabiliyordu.

Bu yeni statü diğer ev halkına da yayılmıştı. Nazeera artık Ammi ya da teyze olarak selamlanıyordu. Kapıdan geçerken muhafızlar selam veriyorlardı. Mehdi'nin en sevdiği kişilerden birinin kardeşi olarak, Amber de özel ayrıcalıklara kavuşmuştu. Çocuk olduğu ve henüz âdet görmediği için Nazeera ile birlikte dışarı çıkmasına nöbetçiler engel olmuyordu.

O sabah, Nazeera ile Amber, ülkenin kırsal kesiminden getirdikleri ürünleri nehir kıyısındaki pazarda sergileyen köylüleri görmek için, haremden erken çıkmışlardı. İncir ve nar mevsimiydi, Nazeera erkenden en iyilerini seçmekte kararlıydı. Tam koca Beyt el Mal binasının önünden geçerken ortalık karıştı. Bir kalabalık toplanmıştı, savaş davulları çalınıyor ve fildişi borular ötüyordu.

"Nedir bp Nazeera?"

"Her şeyi de bilemem ki," dedi Nazeera aksi aksi. "Neden durmadan bana soruyorsun?"

"Çünkü sen her şeyi bilirsin." Amber kalabalığın içinde bir şeyler görebilmek için zıpladı.

"Ah! Bak! Emir Atalan'ın sancağı. Hadi çabuk ol yoksa kaçıracağız." İleri fırlayınca Nazeera da ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Amber kalabalığın bacakları arasından sıyrılıp en ön sıraya ulaşmıştı. Nazeera da, protestolara aldırmadan arkasından gidiyordu insanları iki yana savurarak.

"İşte geliyor," diye kalabalık heyecanlandı. "Selam Yüce Beja emiri! Hartum fatihi ve Gordon Paşa'yı deviren adam!" Önde, at üstündeki sancaktarları ve iki yanında en güvendiği dört adamıyla Osman Atalan, koca siyah aygırı al-Buq'un üstünde geliyordu. Grup geçerken Nazeera ve Amber emirin üzengisinin yanında koşan bir adam gördüler. Kolsuz, kısa bir gömlek ve peştamal vardı üzerinde. Başında da basit bir türban sarıydı, ama bacakları ve ayakları çıplaktı.

"Bu beyaz bir adam," dedi Nazeera ve etrafındaki kalabalık gülerken alkışladı.

"O bir kâfir casusu, Gordon Paşa'nın uşağı."

"Bir zamanlar Abadan Riji, yani Asla Arkasını Dönmeyen Adam dedikleri."

"Şimdi emirin esiri."

"Osman Atalan, ona yeni numaralar öğretecek. Hem arkasını dönmeyi, hem de kıvırtmayı."

Amber heyecanla bağırdı. "Nazeera! Bu Yüzbaşı Ballantyne!"

Kalabalığın gürültüsü içinde bile, Penrod, Amber'in adını söylediğini duymuştu. Başını çevirip doğruca ona baktı. Kız çılgın gibi el salladı ama atlılar onu sürükleyip götürmüştü. O arada Amber boynuna bağlı bir halatın diğer ucunun da emirin üzengisine düğümlendiğini görebildi.

"Onu nereye götürüyorlar?" diye inledi. "Öldürecekler mi?"

"Hayır!" Nazera, onu yatıştırmak için kolunu omzuna attı. "Onlar için hâlâ çok kıymetli. Ama şimdi geri dönüp ablana gördüklerimizi anlatmamız gerek." Çabucak zenana'ya döndüler ama eve vardıklarında Rebecca yoktu.

Nazeera ev kölelerini çağırırdı. "Hanımınız nerde?"

"Ali Wad gelip götürdü. Mehdi'nin bölüğüne gittiler."

"Ama Mehdi'nin erkekçe oyunlarına başlaması için daha çok erken," diye itiraz etti Nazeera.

"Hastaymış. Ali Wad'in dediğine göre ölüm döşeğindeymiş. Koleraya yakalanmış. Al-

Jamal'ın, al-Zahra'yı ve başkalarını koleradan kurtardığını biliyormuş. Aynı şeyi Kutsal Kişi'ye de yapmasını istiyormuş."

Mehdi'nin hastalığı zenana 'da duyulunca, her taraftan dualar, feryatlar, hıçkırıklar yükselmeye başlamıştı.

Çölün kıyısına vardıklarında, Osman, al-Buq'u hafifçe dizginledi ve aynı anda ileri atılması için dizlerinin arasında sıkıştırdı. Bu, aygıra hem kendisini, hem binicisini su gibi akıtacak bir koşu şekline geçmesi için verilmiş özel bir işaretti. Hayvanın doğasında olan bir koşu biçimi değildi ve bu tarz özel olarak öğretilirdi. Emir'in takipçileri de aynı şeyi yaparak, hayvanlarını tırstan hızlı, eşkinden yavaş bir koşuya kaldırdılar.

Halatla bağlı olan Penrod'da onlara ayak uydurmak zorundaydı. Nehre paralel olarak güneye döndüklerinde, hava da ısınmaya başlamıştı. Köyün muhtarıyla yaşlılarının koşup büyük emiri karşıladıkları Al Malaka köyüne kadar gittiler. Emire, kendisine yiyecek içecek bir şeyler sunma onuru bağışlasın diye yalvardılar. Eğer Osman gerçekten ava çıkmış olsaydı bu tür şeylerle asla zaman yitirmezdi, fakat biraz dinlenip bir şeyler içmezse esirin dayanamayıp öleceğini biliyordu. Giysileri terden sıırıslam olmuş, ayakları parçalanmıştı.

Köyün merkezindeki ağacın altında oturup civardaki av olanakları üzerine tartışırken, Osman memnuniyetle al-Noor'un asıl amacını anladığını ve Penrod'u oturtup su içirdiğini fark etti. Sonunda Osman ayağa kalkıp atlara binilmesini buyurduğunda, Penrod da gücünün büyük kısmını tekrar kazanmış görünüyordu. Kolu tam iyileşmediği halde, koşarken dengesini bozup hızını azalttığı için boynundaki askıyı da çıkarmıştı.

Yola çıktılar ve bir saat daha gittiler. Osman dürbünle çölde gazel izi aramak için durduğunda, al-Noor, Penrod'a yine su içirdi ve oturup soluklanmasına izin verdi. Kısa sürede Osman yine ilerleme emri verdi. Günün geri kalanında, çakıllı düzlüklerden, kireçtaşı kayalarından geçerek kumulların etrafında büyük bir daire çizdiler, sadece ara sıra su içmek için durmuşlardı.

Güneşin batmasına bir saat kala Omdurman'a döndüler. Atlar ağır adımlarla ilerliyor ve Penrod halatın ucunda sendeleyerek yanlarından geliyordu. Birkaç kez yere yığılmış ve tozların arasında sürüklenmişti. Her seferinde al-Noor atını çevirip onun yeniden kalkmasını beklemişti. Kapıdan girip avluda atlardan indiklerinde Penrod kanlı, paramparça ayaklarının üstünde sallanıyordu. Yorgunluktan sersemlemiş vaziyetteydi ve son gücüyle ayakta duruyordu.

Osman, "Beni hayal kırıklığına uğrattın Abd," dedi. "Bize ceylan bulursun sanmıştım ama sen tozların içinde yuvarlanıp bokböceği aramayı tercih ettin bütün gün."

Öteki avcılar keyifle güldüler ve al-Noor, "Bokböceği adı belki Abd' dan daha çok yakışır ona," diye öneride bulundu.

"Öyle olsun o zaman," dedi Osman. "Şu andan itibaren ona Jiz diyelim, bokböceğine dönüşen köle anlamında."

Osman kendi bölümüne giderken bir köle önünde secdeye kapanıp "Yüce Emir, Allah'ın

ve O'nun gerçek peygamberinin sevgilisi, Kutsal Mehdi çok ağır hasta. Bir an evvel gidip kendisini görmenizi istedi," dedi.

Osman tekrar al-Buq'a atladı ve dörtnala kale kapısından fırladı.

Gardiyanlar gelip Penrod'u hücrelerine sürüklediler. Yine demir kazığa zincirlediler. Ama kapıyı kilitleyip gitmeden önce biri sırtarak, "Hâlâ yüce emire saldıracak gücün var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Penrod. "Ama belki hâlâ onun tavuklarından birinin boynunu kırarak halim kalmıştır." Gardiyana ellerini gösterdi. Adam çabucak kapıyı kapatıp kilitledi.

Zincirlerinin uzanabildiği yerde bu kez bir değil üç su testisi ve daha önce verdikleri yiyeceklere göre ziyafet sayılacak şeyler vardı. Ve yere atmak yerine bu kez tabağa koymuşlardı. Penrod çiğneyemeyecek kadar yorgundu ama hayatta kalmak istiyorsa yemesi gerektiğini biliyordu. Yarım bir kuzu budu, bir dilim sert peynir ile birkaç incir ve hurma vardı. Yerken, bu iyiliği kimin yaptığını, Osman Atalan'ın böyle bir emir verip vermediğini merak etti. Eğer o emrettiyse nasıl bir oyun oynuyordu? Ertesi gün ilişmediler ama bir gün sonra gardiyanlar yine güneş doğmadan uyandırdı Penrod'u.

"Kalk Abd Jiz! Emir özür diliyor. Bugün seninle ceylan avına katılamayacak. Mehdi'nin sarayında acil işler var. Ama al-Noor, ünlü savaşçı davet ediyor bu kez seni ava." Yine boynuna ipi geçirdiler ve sonra zincirlerini çözdüler.

Penrod'un ayakları o kadar şişmiş ve yara bere içinde kalmıştı ki, yere basmak büyük bir ıstırap veriyordu, ama ilk birkaç kilometrede acı geçti ve koşmaya devam etti. Çölde birçok farklı yöne gittikleri halde tek bir ceylan bile bulamamışlardı. Geri döndüklerinde Penrod'un ayak tırnaklarından üçü mosmor olmuştu.

Her gün ava çıkmaya devam ettiler. Osman Atalan onlara katılmadı ve bir tane bile ceylan avlamadılar ama al-Noor, onu zorla koşturup durdu. Yaralı parmaklarının tırnakları düştü. Sonraki haftalar boyunca Penrod sık sık, yaraların enfeksiyon kapıp kangrene dönüşeceğini ve bacaklarını kaybedeceğini düşündü.

Ramazan'ın başladığını gösteren yeni ayın doğuşu ile birlikte, iki ayağı da iyileşmiş ve tabanları sertleşip sanki sandalet giymiş gibi nasır bağlamıştı. Ancak en keskin taşlar nüfuz edebilirdi artık ayaklarına. Bir yandan da çakı gibi olmuştu. Yağları erimiş, yerine güçlü kaslar oluşmuştu ve al-Noor'un atıyla başa baş koşabiliyordu.

Penrod o ilk günkü başarısız ceylan avından beri Osman Atalan'ı görmemişti ama Ramazan'ın otuzuncu günü çölden Omdurman'a döndüğünde, al-Noor'un üzengisinin yanında güçlü bir şekilde koşmaktaydı. Artık bir çöl Arabına benziyordu, ince, yağız ve sakallıydı. Güneşten yanmış ve sertleşmişti.

Kutsal kentin eteklerine ulaştıklarında al-Noor atını dizginledi. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi. "Dinleyin!" Davullar çalınıyor, ombeyalar ötüyordu. Ne savaş ne de eğlence ritmine benziyordu çalınan ritim. Bu bir ağıttı. Sonra tüfek salvolarını duydular ve al-Noor, "Kötü haber var," dedi.

Onlara doğru dörtnala gelen biri vardı ve bunun Osman Atalan'ın savaşçılarından biri

olduğu anlaşıldı. "Acı çöktü üstümüze!" diye bağırdı. "Babamız bizi bıraktı. Öldü. Ah, büyük acı içindeyiz hepimiz."

"Emir mi?" diye bağırdı al-Noor da. "Osman Atalan mı öldü?"

"Nay! Kutsal Kişi, Allah'ın Sevgilisi, Varlığımızın Işığı. Muhammet, Mehdi aramızdan ayrıldı! Biz artık babasız kalmış çocuklarız."

Haftalarca Mehdi'nin başını beklemişlerdi. Başlarında Halife Abdullahi vardı. Sonra Mehdi'nin erkek kardeşleri, amcaları ve kuzenleri ile Jaalin, Hadendowa, Beja ve diğer kabile emirlerinden oluşan Ashraf geliyordu. Mehdi'nin oğulları yoktu, o yüzden ölünce halefinin kim olacağı belirsizdi. Hasta odasında sadece iki kadın vardı, onlar da sıkıca örtünmüş, mütevazı bir şekilde uzak bir köşede oturmaktaydılar. Birincisi, asıl eşi Aisha'ydı. İkinci kadın da cariye al-Jamal'dı. Sadece son gözdesi olduğu için değil, büyük tıbbi başarıları da görüldüğü için orada bulunuyordu. İki kadın, uzun ve belirsiz hastalık dönemi boyunca başında beklediler.

Hastalığın başlangıcında Rebecca'nın Habeş tedavisi etkili oluyor gibiydi. Tozu, kaynatılmış suya karıştırıyor ve Aisha ile ikisi Mehdi'ye içirmeye çalışıyorlardı. Amber'de olduğu gibi bedenindeki tüm sıvılar bağırsaklarından ve ağızından akıp gidiyor ama aralarda iki kadın ona kaybettiği sıvıyı ve mineralleri verebiliyorlardı. On dört gün sonra hastada iyileşme belirtileri görülmeye başlamıştı ve penceresinin altındaki yeni camide sürekli şükran duaları okunuyordu.

Doğrulup oturduğunda ve katı bir şeyler yiyebildiğinde, bütün kent davul sesleriyle, kutlama atışlarıyla inlemişti. Ertesi gün Mehdi böcek ısırıklarından şikâyet etmeye başladı. Kentteki pek çok yapıda olduğu gibi onun sarayı da pire ve bit istilasına uğradı; kolları, bacakları kızarıklıklarla doluydu. Odasında terebentin çalısı yakarak tütsü yaptılar. Ama Mehdi pire ısırıklarını kaşıyordu ve sonunda bunlar iltihaplı yaralara dönüştü. Bu kez ateş ve titreme nöbetleri başladı. Yemek yiyemiyordu. Sürekli midesi bulanıyordu. Doktorlar bunun koleranın komplikasyonları olduğunu düşünüyordu. t

Sonra, on altıncı gün, tifüs ateşi belirtileri ortaya çıktı. Bu sefer öyle güçsüzdü ki, hızla çökmeye başladı. Sona yaklaşırken iki kadından kendisini oturtmalarını istedi ve titrek bir sesle yatağını kuşatan önemli adamlara seslendi. "Allah'ın sağ elinde oturan Peygamber Muhammet, bana geldi ve dünyadaki halefimin Halife Abdullahi olmasını buyurdu. Abdullahi ben demek, bana nasıl davranıp nasıl itaat ettiyseniz, ona da öyle davranıp öyle itaat etmeniz gerekir. Allah büyüktür ve Allah'tan başka Tanrı yoktur." Tekrar yatağına uzandı ve bir daha asla konuşmadı.

Yatağın etrafındaki adamlar bekledi, ama kalabalık odadaki gerilim, ateş ve hastalığın sıcağından ve kokusundan daha etkiliydi. Ashraf, kendi arasında fısıldaşıyor ve arada gizlice Halife Abdullahi'ye göz atıyordu. Onlar, Mehdi ile olan kan bağlarının her şeyin üstünde olduğuna inanıyorlardı, yani boşalan güç koltuğuna geçmek içlerinden birinin hakkı olmalıydı. Ancak, bu tezlerinin Mehdi'nin son bildirgesiyle ve hastalanmadan önce

yeni camideki vaazında söyledikleriyle zayıfladığını da biliyorlardı. O vaazında akrabalarını lüks içindeki yaşamlarından, zenginlik ve sefa peşinde koştuklarından ötürü azarlamıştı.

"Ben Mahdiya'yı sizin keyfiniz için yaratmadım. Bu zayıf ve kötü yönlerinizi bırakmalısınız. Size öğrettiğim gibi ve Allah'ı hoşnut edecek erdemli yaşama dönmelisiniz," diye bağırmıştı ve halk onun bu sözlerini hatırlıyordu.

Ashrafın Mahdiya üzerindeki iddiaları zayıflamış olmasa, savaşçı kabilelerin güçlü emirlerinden biri veya ikisi de onlara katılsa, Abdullahi, caminin arkasındaki idam alanına gönderilebilir ve Mehdi'nin peşinden Allah'a ve cennete kavuşturulabilirdi.

Odanın diğer ucunda, Aisha'nın arkasında sessizce oturmakta olan Rebecca tahrik olmuş bu adamların, çevirdikleri şeyleri anlayacak kadar öğrenmişti Derviş siyasetini. Peçesini hafifçe yana çekip ölmekte olan Mehdi'nin ateşli yüzünü biraz suyla silip silemeyeceğini sordu Aisha'ya.

"Bırak öyle kalsın," dedi kadın alçak sesle. "O şimdi Allah'ın kollarına giden yolda ve Allah, onu bizden daha güzel sevip sonsuzluğa kavuşturacaktır."

Oda çok sıcak ve bunaltıcı olduğu için Rebecca peçesini biraz daha açık tutup hava almaya, serinlemeye çalıştı. Sonra üzerine dikili yabancı bakışlar hissetti ve gözlerini o tarafa çevirdi. Beja Emiri Osman Atalan, açıktaki yüzünü seyrediyordu ve koyu gözlerindeki bakış, yakında erkeksiz kalacak genç ve güzel bir kadına bakan bir erkeğin bakışıydı. Rebecca bakışlarını kaçırmadı, gözleri kontrol edemediği bir güç tarafından, Kutupyıldızı'na kayan pusula iğnesi gibi çivilenmişti erkeğe.

Bir asır gibi sürse de, aslında birkaç saniye sonra Abdullahi, Osman Atalan'a eğilip alçak sesle bir şeyler söylemişti, o kadar hafif bir şekilde konuşmuştu ki, dudakları neredeyse hiç oynamamıştı. Osman dinlemek için başını çevirmiş ve genç kadınla aralarında oluşan iletişimi kesmişti.

"Ne düşünüyorsun soylu Emir Atalan?" Abdullahi'nin sesi odadaki başka kimsenin duyamayacağı kadar alçaktı.

"Doğu benimdir," dedi Osman.

"Doğu senindir," diye onayladı Abdullahi.

"Hadendowa, Jaalin ve Beja benim tebaamdır."

"Senin tebaandır," diye bunu da kabul etti Abdullahi. "Sen de bana bağlı olacak mısın peki?"

"Bir küçük mesele daha var." Osman biraz durakladı ama Abdullahi ondan ilerideydi.

"Sarı saçlı kadın meselesi mi?"

Demek ki, Osman'la al-Jamal arasındaki bakışmayı yakalamıştı. Osman başını salladı. Diğer herkes gibi, Abdullahi de bu altın sarısı saçlı, mavi gözlü, fildişi tenli egzotik yaratığa şehvet duyuyordu ama imparatorluktan vazgeçecek kadar değil.

"Senindir," diye söz verdi.

"O zaman ben de, Mehdi'nin halefi Abdullahi'nin tebaası olacağım ve omzundaki tüfeği, sağ elindeki palası gibi davranacağım."

Birden Mehdi gözlerini açıp tavana baktı. Ağzından bir haykırış yükseldi, "Oh! Allah!" Sonra ciğerlerindeki hava söndü. Yüzüne beyaz bir çarşaf örttüler ve soğuyan bedeninin üstünden hasımlar birbirlerinin yüzüne baktılar.

Ashraf'ın tezi kanbağıydı. Bunun karşısında Halife Abdullahi'nin tezi de belliydi. Ortada bir kanbağı yoktu ama Mehdi'nin sözleri vardı. Her şey havada asılı gibiydi yine de. Yeni doğan imparatorluk, bir sivil savaşın eşiğinde titriyordu.

"Kim bana bağlılığını bildirecek?" diye sordu Halife Abdullahi.

Osman Atalan ayağa kalktı ve doğruca, geleneksel olarak kendisine sadık olan kabile emirlerinin yüzlerine baktı. Hepsi birer birer başlarıyla onay verdiler. "Allah'ın sonsuz sevgisi üstünde olsun, ben Kutsal Mehdi'nin sözlerine ve dileğine bağlıyım," dedi Osman Atalan. "Halife Abdullahi'ye bağlılığımı ilan ediyorum."

Odadaki herkes Sudan'ın yeni hükümdarına saygı göstermek üzere bağırmaya başladı, ama Ashraftan olanların sesi biraz durgun ve isteksiz çıkıyordu.

Rebecca haremdeki kulübesine döndüğünde Amber hasretle karşıladı. Mehdi'nin hastalık dönemi boyunca ayrı kalmışlardı. Daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Birbirlerine sarılıp bir sekiye uzandılar ve konuşmaya başladılar. Anlatacak çok şey vardı.

Rebecca, Mehdi'nin ölümünü ve Abdullahi'nin galibiyetini anlattı.

Bu bizim için çok tehlikeli sevgilim. Mehdi sert ve zalim bir adamdı, ama onu idare etmeyi becerebiliyorduk." Rebecca bunun nasıl becerildiğine dair bir açıklama yapmadan sözlerine devam etti. "Artık o yok ve biz de bu kötü ruhlu adamın merhametine kaldık."

"Seni isteyecektir," dedi Amber. Dervişlerin elinde geçirdikleri aylarda o da epeyce büyümüştü. Çok şeyi anlıyordu artık, Rebecca buna şaşırı. "Çok güzelsin. Tıpkı Mehdi gibi o da seni isteyecek," diye devam etti Amber. "Birkaç gün içinde seni istetecek, göreceksin."

"Sus sevgili kardeşim. Bela aramayalım. Bela gelecekse nasıl olsa çabucak bulur bizi."

"Belki Yüzbaşı Ballantyne kurtarır bizi," dedi Amber.

"Yüzbaşı Ballantyne çok uzaklarda şimdi," diye güldü Rebecca. "Muhtemelen İngiltere'dedir artık." \

"Hayır değil. Burda Omdurman'da. Nazeera ile gördük onu. Bütün kent ondan söz ediyordu. O kötü ruhlu Osman Atalan esir almış onu. Boynundan iple bağlayıp köpek gibi koşturuyorlardı emirin atının yanında."

Amber'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu büyük bir zalimlik. O çok iyi bir insandı."

Rebecca dehşete düşmüş ve perişan olmuştu. Penrod'la yaşadığı kısa aşk macerası şimdi bir rüya gibi geliyordu. Onu bırakıp gittikten sonra öyle çok şey olmuştu ki, artık anıları solmuş ve ona karşı duyguları kızgınlığa dönüşmüştü. Fakat şimdi hepsi birden canlanmıştı.

"Ah, keşke Omdurman'a hiç gelmeseymiş," dedi dayanamayıp. "Keşke uzakta olsaydı ve

bir daha onu hiç görmeseydim. Eğer o da bizim gibi Dervişlere esir düştüyse, bize yardım etmek için hiçbir şey yapamaz. Onu düşünmek bile istemiyorum."

Rebecca ertesi günün çoğunu babasından kalan günlüğü tamamlamakla geçirdi. Mehdi ölüm döşeğindeyken tanık olduklarını, Penrod Ballantyne'in hayatına tekrar girişiyle ilgili haberleri ve kendi duygularını kısa, samimi cümlelerle anlattı.

Yazıları, zaman zaman, camide toplanan muazzam kalabalığın harem duvarından aşır gelen gürültüleri yüzünden kesiliyordu. Bütün ülke halkı orada toplanmış gibiydi. Rebecca da, olanları anlasın diye Nazeera'yı yollamıştı. Amber de onunla gitmek istemişti, ama ona izin vermemişti. Bu tehlikeli dönemde Amber'in dışarı çıkmasını istemiyordu.

Nazeera öğle sonrasının ortalarında dönüp geldi. "Her şey yolunda. Mehdi defnedildi. Halifelik onun bir ermiş olduğunu ve mezarının kutsal sayılacağını ilan etti. Üzerine yeni, kocaman bir cami yapılacakmış."

"İyi de o gürültüler neymiş? Bütün gün de sürdü."

"Yeni Halife, kendisine sadakat andı içilmesi için tüm halkı Beja'ya toplatmış. Emirler, şeyhler ve önemli adamlar ant içti önce. Ashraf bile ant içti. Sıradan insanlar da gelmişti ve cami dolup taşıyordu. Aynı anda beş yüz kişi birden ant içiyordu. Söylediklerine göre Halife, dul kadın gibi Mehdi'sine ağıt yakıyormuş, ama yine de etrafındaki kalabalık hiç azalmıyordu. Sokaklarda yürürken her yerde insanların Halife'ye dua ettiklerini ve ona da Mehdi gibi itaat edeceklerini ilan ettiklerine tanık oldum.

Herkesin tatmin olması için, bu ant merasimlerinin günlerce, hatta haftalarca süreceğini söylüyorlar."

Ve bu iş bitince, Halife beni istetecek, diye düşünen Rebecca'nın yüreği panik ve dehşetle çarpmaya başlamıştı.

Oysa yanılıyordu. O kadar sürmedi. İki gün sonra Ali Wad kulübelerine geldi. Yanında tanımadıkları altı adam daha vardı. "Eşyalarını topla ve bu adamlarla git," dedi Ali Wad. "Bu, Dünyanın Işığı, Allah'ın Değerli Kulu Halife Abdullahi'nin emri."

"Bu adamlar kim?" Rebecca endişeyle yabancı adamlara bakıyordu. "Onları tanımıyorum."

"Onlar güçlü Emir Osman Atalan'ın adamları. Nazeera ve al-Zahra da seninle gidecek."

"Ama bizi nereye götürecekler?"

"Hareme. Kutsal Mehdi aramızdan ayrıldığı için, o senin yeni efendin olacak."

Yapılacak çok iş vardı. Halife Abdullahi akıllı bir adamdı. Güçlü ve birleşik bir imparatorluk devraldığını biliyordu. Bunun Mehdi'nin dini ve ruhani mistisizmi ile ülkeden Türklerin ve kâfirlerin atılmasının yarattığı siyasi güce dayandığını biliyordu. Artık Mehdi olmadığı için ülkeyi birleştiren çimento da tehlikeli biçimde zayıflamış demekti. Kâfirler yakında sınırların dışında toplanacak ve iç düşmanlar, gücünün ana direğini kemiren tahta kurtlan gibi ortaya çıkacaklardı. Abdullahi sadece akıllı değil aynı zamanda merhametsizdi

de.

Tüm güçlü adamları büyük bir toplantıya çağırdı. Hepsi bir araya gelince, yeni cami neredeyse tamamen dolmuştu. Öncelikle, hepsine birkaç gün önce etmiş oldukları yemini hatırlattı. Sonra, Mehdi'nin önceki yıl yayınladığı ve Halife Abdullahi'ye duyduğu güveni net bir şekilde beyan ettiği bildirgeyi okudu, Mehdi, kendi eliyle, "O ben demektir", diye yazmıştı. "Bana gösterdiğiniz gibi ona da saygı gösterin. Bana boyun eğdiğiniz gibi ona da boyun eğin. Bana inandığınız gibi ona da inanın. Söylediklerini yapın ve yargılarını asla sorgulamayın. Yapacağı her şey, Peygamber Muhammet'in emri ya da izniyle yapılmış olacaktır. Eğer onun hakkında kötü düşünen, kötü konuşan biri olursa öldürülmelidir. O her konuda bilgelikle donatılmıştır. Eğer o bir adamı ölüme mahkûm ederse bu hepinizin iyiliği için olacaktır."

Bu bildirgeyi okuduktan sonra, tüm emirlere ve Ashraf a, hızlı bir şekilde ülkenin en ücra köşelerine bile gönderilmek üzere, yatıştırıcı mektuplar yazmalarını buyurdu. Ve yeni altı halifeyi ilan etti. Bunlar kendisinin valileri olacaktı işlev olarak. Bu mevkiye yükseltelenler erkek kardeşleri ve Osman Atalan'dı. Halef Osman Atalan'a, kırmızı siyahın yanı sıra yeni yeşil bir savaş sancağı hediye edilmiş ve Omdurman'da bulunduğu zamanlarda bunu Abdullahi'nin saray kapısına dikme onuru başışlanmıştı. Tüm doğu kabileleri bu sancak altında toplanacaktı. Böylece Osman neredeyse otuz bin seçkin savaşçıyı da komutası altında toplamış oluyordu.

Bunların toparlanması birkaç ay sürdü ve sonunda Abdullahi, Osman Atalan'ı birlikte ava çıkmaya davet etti. Atlarla çöle açıldılar. Bu muazzam boşlukta onları duyacak kimse yoktu ve iki güçlü erkek maiyette bulunanlardan da bir kilometre kadar uzaklaşmışlardı. Yalnız kaldıklarında Abdullahi gelecekle ilgili görüşlerini açıkladı.

"Mahdiya savaş döneminde ve cihat alevleri yanarken tasarlandı. Barış ve huzur döneminde paslanacak ve kullanılmayan bir pala gibi parçalanacak. Kabileler, şımarık çocuklar gibi tekrar eski kan davalarına dönecek, şeyhler kıskanç kadınlar gibi kendi aralarında çekişmeye başlayacak," dedi. "Allah şahittir ki, gerçek düşman sıkıntısı da çekmiyoruz. Paganlar ve kâfirler etrafımızı sarmış durumda. Çekirge sürüleri gibi bekliyorlar sınırlarımızda. Bu düşmanlar cihadın devam etmesi korkusuyla imparatorluğumuzun gücünü ve birliğini bozmak istiyorlar. İmparatorluğum ya yayılmayı sürdürecektir ya da kendi kendine çökecek."

"Bilgeliğiniz beni şaşırttı Yüce Abdullahi. Yanınızda saf bir çocuk gibi kaldım. Siz, benim ve halkımızın babasıdır." Osman bu adamı iyi tanıyordu, pohpohlanmaktan ve dalkavukluktan hoşlanırdı. Yine de kapsamlı vizyonu Osman'ı etkilemişti. Abdullahi'nin , Osmanlı İmparatorluğu'nun Babiâli'si ile boy ölçüşecek bir imparatorluk kurma hayali kurduğunu anlamıştı. ,

"Osman Atalan eğer sen bir çocuksan, ki Allah biliyor, öyle değilsin, savaşçı bir çocuksun." Abdullahi gülümsedi. "Abdel Kerim'i kuzeye, Mısır sınırına yolluyorum cihat etmesi için. Eğer muzaffer olursa, ilk şelaleden deltaya kadar tüm Mısır ülkesi cihadımız

altında ayağa kalkacak."

Osman bu sıradışı teklifi düşünürken sessiz kaldı. Abdullahi'nin , Mahdiya'nın Mısır halkı üzerindeki etkisini fazla abarttığını düşünüyordu. Çoğunluğun Müslüman olduğu doğrudu, ama Dervişlerden çok daha ılımlıydılar din konusunda. Ayrıca Sudan'ın Mahdiya'sına fanatikçe karşı çıkacak büyük bir Kıpti Hıristiyan nüfus vardı. Bütün bunların üstünde, İngilizler vardı. Bu ülkede daha yeni yeni nüfuz sahibi olmuşlardı ve büyük bir kapışma olmadan asla bu haklarından vazgeçmezlerdi. Osman bu beyaz adamların kalitesini biliyordu, Abu Klea'da hem de sadece bir avuçken nasıl dövüştüklerini görmüştü. Kuzeyde yeni ordular tesis ettiklerini duymuştu. Savaş gemileri İskenderiye limanına demirlemişti. Halifelik orduları deltaya kadar asla ilerleyemezdi. Uzak bir ihtimalle oraya ulaşırsalar bile İngilizlerin elinden kesin bir yenilgiye uğrarlardı. Bunları Abdullahi'nin öfkesini uyandırmadan anlatabilmenin politik bir yolunu bulmaya çalışırken, gözüne sinsi bir pırıltı ilişti.

Sonra bu teklifin görüldüğü gibi olmadığını anladı. Sonunda işin aslını görebilmişti. Abdullahi'nin niyeti Mısır'ı fethetmek ve işgal etmek değildi, düşmanlarını kıstırmak için bir tuzak kuruyordu. Egemenliğinin baş düşmanı Ashraf'tı. Abdel Kerim, Mehdi'nin kuzeni ve Ashraf'ın liderlerinden biriydi. En güçlü askerlerden oluşan bir Nübye alayı da dahil, çok büyük kuvvetler vardı kontrolü altında. Eğer Abdel Kerim Mısırlılara yenik düşerse, Abdullahi, onu ihanetle suçlayıp idama mahkûm edebilecek, ya da en azından mevkiinden edip Ashraf kuvvetlerini kendi kumandası altına alabilecekti.

"Ne kadar yaratıcı bir savaş planı, yüce halife!" Osman saygı duyuyordu. Artık Abdullahi'nin , kurnazlık ve acımasızlığı ile Sudan'ın tek yöneticisi olmayı hak ettiğini anlamıştı.

"Senin için de bir görev var Osman Atalan."

"Efendim, biliyorsunuz ki ben sizin av köpeğinizim," diye yanıtladı Osman. "Sadece emredin siz."

"O zaman benim savaş çocuğum, benim sadık av köpeğim, benim için Münazaalı Topraklar'ı geri almalısın." Burası, Gondar civarında sulak ve verimli büyük bir bölgeydi. Atbara Nehri'nden Horrea Dağı'nın eteklerine kadar uzanıyordu. Sudanlılar ve Habeşler yüz yıldır, bu büyük ödül için savaşıyorlardı.

Osman kendisine verilen görevi düşündü. Abdullahi'nin kendisi için hazırladığı çukurları ve tuzakları yakalamaya çalışıyordu. Ama bir şey bulamadı. Zor ve sert bir sefer olacaktı, ama imkânsız değildi. Yeterli güce sahipti. Riskler kabul edilebilir gibiydi. Habeşistan İmparatoru John'dan daha iyi bir general olduğunu biliyordu. Avantajın imparatora geçeceği yüksek yaylalarda savaşmak zorunda değildi. Ödül çok büyüktü ve kurtarılan toprakların bir kısmı da kendisinin olacaktı. Kendi valilik makamını, kenti ele geçirdikten sonra Gondar'a taşıma fikri de çok cazipti. Gondar Habeşistan'ın eski başkentiydi. Omdurman'dan yeterince uzak olduğu için, orada, Abdullahi'ye bağlıymış gibi görünüp kendi özerkliğini elde edebilirdi.

"Bana büyük bir onur başışladınız yüce efendim!" Görevi kabul etmişti. "Yeni ay yükselmeden Omdurman'dan ayrılacağım ve Atbara Nehri'ne gidip sınırlarda keşif yaparak savaş planımı oluşturacağım." Bir an durup düşündükten sonra devam etti. "Sınırdaki gezerken ve belki Gondar'ı ziyaret etmek için bir gerekçeye ihtiyacım olabilir. Eğer yüce Abdullahi, imparatora yazacağı bir iyi niyet mektubunda, beni mektubu Gondar'daki Habeşistan valisine iletmekle görevlendirdiğini belirtirse, kentin savunmasını ve sınır boyundaki askeri hatları gizlice inceleyebilirim."

"Allah seni korusun," dedi Abdullahi kibarca. "Sen ve ben ikiz kardeş gibiyiz Osman Atalan. Tek zihinle düşünüp tek kılıçla vuruyoruz."

Osman Atalan ve maiyeti, bir felukayla Bahr el Azrek, yani Mavi Nil'den küçük sahil kasabası Aligail'e yelken açtı. Burada, başlıca kollarından biri Nil'e karışıyordu. Bu Rahad Nehri'ydi, ama bu nehirde fazla ileri gitmek mümkün değildi. Osman savaşçıları karaya çıkardı. Kadınları, köleleri ile beraber nq*redeyse üç yüz kişi vardı. Atlar da teknelerle getirilmişti Omdurman'dan. Aligail'de , yerli şeyhlerden deve ve deve çobanı kiralamaları için adamlarını dörtbir yana doğru, elli atmış kilometre içerilere yolladı. Kervan bir araya getirilince de, hep birlikte Rahad boyunca doğruya doğru hareket ettiler. Kervan birkaç kilometre boyunca yayılmış durumdaydı. Osman ve seçkin adamları ana gruptan epey önde gidiyorlardı. Penrod da, yine boynundan bağlı olarak atının yanında koşuyordu.

Ağır ağır dağlara yaklaşırken, ülke daha ormanlık ve yeşillik bir hal almıştı. Nehir boyunca birkaç küçük köy vardı, ama hepsi birbirinden uzaktı ve aralarındaki arazi vahşi hayvanların barınağı halinde uzanıyordu. Her türden gergedan, zürafa, bizon, zebra ve antilop görmüşlerdi. Osman bir yandan da avlanıyordu. Bazı günler, tamamen gözüne takılan belli antilopların peşinde geçiyordu. Bazen vahşice at sürüyorlardı ve o zamanlarda Penrod'un tek yapabildiği, Osman'ın üzengisine asılıp dörtbiriyle koşan al-Buq'un yanında kendini mümkün olduğunca yukarı çekmek oluyordu. On adımda bir ayakları hafifçe yere değiyordu. Böylelikle, giderek, öteki savaşçılar kadar mükemmel bir fizik kondisyonuna sahip olmaktaydı. Esaretini dayanılır kılan yegâne şey de, av sırasında hissettiği özgürlük duygusu ve yaşama sevinciydi.

Çoğu gece, Osman'la adamları avın kendilerini sürüklediği yerde, açık havada yıldızların altında uyuyordu. Genellikle ana kervandan çok uzaktılar. Yine de, mesela gergedan veya zürafa gibi büyük bir hayvan öldürdükleri zaman, ana kervan yetişene dek kamp kurup bekliyorlardı. Yük katarı gelince, Osman'ın muazzam deri çadırı çalıların ortasına dikiliyordu. Büyük bir ev ebadında, İran halıları ve minderlerle kaplı bir çadırı. Karılarına ve cariyelerine ait daha küçük, ama aynı lükse sahip çadırlar da, etrafına diziliyordu.

Mehdi ve Halife Abdullahi'den farklı olarak, Osman kendini Kuran'da belirtildiği gibi dört eşle sınırlamıştı. Cariyelerinin sayısı da çok fazla değildi ve arada sayı inip çıkırsa da, yirmiyi otuzu pek geçmiyordu. Bu sefere sadece son eşini getirmişti. Kadın daha ona bir çocuk doğurmamıştı ve onu hamile bırakması gerekiyordu. Ayrıca en cazip cariyelerinden

yedisiyle de sınırlamıştı kendini. Bu küçük grubun içinde, son zamanlarda gelen beyaz kız al-Jamal da bulunuyordu. Şu ana kadar Osman devlet işleri ve siyaset yüzünden çok meşgul olduğu için onun meyvelerinin tadına bakma fırsatı bulamamıştı. Acelesi de yoktu zaten, hayal ederek beklemek işin tadını artırıyor.

Penrod, Rebecca'nın da bu seferde olduğunu biliyordu. Omdurman'dan ayrılırlarken onun da teknelerden birine bindiğini görmüştü. Ayrıca arazideki yolculukları esnasında da, onu dört kez uzaktan görme fırsatı bulmuştu. Her seferinde Rebecca, onun bulunduğu tarafa doğru bakmaktan kaçınmıştı, ama yanında duran Amber el sallamış ve hınzırca sırtmıştı. Tabi ki konuşma fırsatları olmamıştı hiç, Atalan'ın kadınları sıkı koruma altındaydı ve Penrod da bütün gün tasmayla dolaştırılıyor, geceleri de bacaklarından zincire vuruluyordu. Al-Noor ile öteki savaşçıların bölümünde uyuyordu.

Her ne kadar şilte yerini tutan koyun postuna uzandığında yorgunluktan bitap düşmüş olsa da, uzun gecelerde Rebecca'yı düşünme imkânı buluyordu. Bir zamanlar ona âşık olduğuna ve Abu Klea savaşından sonra Sir Charles Wilson'un emrine karşı gelip Hartum'a dönmesinin asıl nedeninin, Rebecca olduğuna inanıyordu. Ama o zamandan bu zamana duyguları değişmişti. O hâlâ bir İngiliz vatandaşıydı. Hepsinden önemlisi bekâretini ona vermiş olmasından dolayı kendini Rebecca'ya karşı sorumlu hissediyordu. Yine de, ona ilk başta çok cazip gelmiş olan masumiyeti artık kirlenmişti. Gerçi bunu kendi isteğiyle yapmamıştı ama bir değil, iki ayrı erkeğin kadını olmuştu. Penrod'un katı onur anlayışı, böyle bir kadınla evlenmesine asla müsaade etmezdi, bir de o erkek kan düşmanı ve esmer, yabancı bir ırktansa.

Bu duygularını kontrol altına alıp onu karısı olarak kabul etse bile, bundan nasıl bir iyilik doğabilirdi ki? İngiltere'ye döndüklerinde Dervişlerin elinde kirlenişinin tüm hikâyesi ortalığa yayılacaktı. İngiliz sosyetesini bağışlayıcı değildi. Lekeli bir kadın olarak damgalanacaktı. Onu ailesine ve dostlarına takdim edemeyecekti. Çift olarak toplum dışına itileceklerdi. Alayı da eş seçimini asla onaylamayacaktı. İlerleyemeyecek, hatta görevinden istifa etmeye zorlanacaktı. Ünü ve kariyeri mahvolacaktı. Zamanla ondan soğuyacağını hatta sonunda nefret eder hale geleceğini biliyordu.

Kendini kurtarma ve hayatta kalma güdülerini geliştirmişti, hırslı bir adam olarak izlemesi gereken yolun artık ne olduğunu biliyordu. Önce görevini yapmalı ve onu kurtarmalıydı. Soma, acı da olsa ayrılacak ve onun sonsuza kadar dışlandığı dünyaya dönecekti.

Eğer kararında ısrar edecek ve Rebecca ile kardeşini kurtaracaksa, önce kendi özgürlüğünü elde etmeliydi. Bunun için de Osman Atalan ve savaşçılarının güvenini kazanması ve onları, efendilerini öldürmek ya da ellerinden kaçmak gibi bir niyeti olmadığına inandırması gerekiyordu. Bir kez ona inanıp güvenlik tedbirlerini azalttıkları takdirde, eline istediği fırsatın geçeceğini biliyordu.

Habeşistan sınırına yaklaştıkça, etraf daha vahşi ve daha yeşil olmaya başlamıştı. Muhteşem savanlar, yerini arada yeşil çimenli düzlükleri ve görkemli ağaçları olan

ormanlara bırakmıştı. Nil'den ayrıldıktan yirmi beş gün sonra ilk fil sürüsünü gördüler. Bu iri hayvanlar köy ve kasaba yakınlarında fildişi avcıları tarafından acımasızca katledildikleri için vahşi hayatın derinliklerine çekilmişlerdi.

Bu sürü Rahad Nehri'nde su içiyor ve yıkanıyordu. Su derin ve genişti, etrafında kanarya sarısı gövdeleri olan ağaçlar vardı. Hayvanlarının seslerini uzaktan duymuş ve nehrin gölleştiği yere bakan bir tepeye tırmanmışlardı. Tepeden, hiçbir şeyden kuşkulananmayan sürüyü gayet rahat görebiliyorlardı. Yavrularıyla birlikte elli kadar filden oluşmuş bir sürüydü. Aralarında üç tane de genç erkek fil vardı ama dişleri daha tam çıkmamıştı.

Osman Atalan'ın genç savaşçılarından biri, henüz klasik anlamda, yani yürüyerek ve elinde sadece bir palayla fil avlamamıştı o güne kadar. Osman tekniği anlattı. Ustalık gerektiren bir işti.

Penrod da büyük bir ilgiyle dinlemişti. Bu tehlikeli oyunu daha önce gerçekleştirmiş olan savaşçılardan duymuştu, ama gözüyle görmemişti. Dersin sonuna doğru, Osman filin arka bacağında palanın tam indirilmesi gereken noktayı gösterirken, Penrod sanki Osman bunu kendisi için de anlatıyormuş gibi hissetti. Ama bu hissini ciddiye almadı. O arada sürü su içmeyi bitirmiş ve ağaçlara doğru ilerlemeye başlamıştı. Osman ilişmedi sürüye. Palasını kullanmaya değmezlerdi. Adamlarına hayvanlarına binmelerini emretti ve kamp yerine döndüler.

Üç gün sonra başka fil izlerine rastladılar. Savaşçılar izleri incelemek için atlarından indiler ve izlerin bir çift erkek file ait olduğunu anladılar. İzler tazeydi ve hayvanlardan birinin çok büyük olduğunu gösteriyordu. Kendi aralarında bu irilikte bir hayvanın dişlerinin ebadını tartıştılar. Osman tekrar at binmelerini ve sessiz olmalarını emretti. Dörtnala giderlerse toynak sesleri filleri ürkütebilirdi.

"Sabah nehre su içmeye gelmişler ve şimdi de tepelerdeki sık çalılıklara dönüyorlar saklanmak için," diye açıkladı Osman. Tepelere yaklaşırken, hafif meyilli bayırların, daha yukarıdaki parlak, canlı renklerle yansıyan ormanın aksine, zehirli yılan ve sürüngen yuvası çalılarla kaplı olduğunu gördüler. Büyük erkek fil sık çalılıkların kenarında yalnızdı.

"Demek ki iki erkek ayrılmış ve her biri kendi yoluna gitmiş. Bu da avımızı kolaylaştıracak." Osman alçak sesle bunları söyledikten sonra adamlarını ilerletti. Fil, koca kulaklarını sallayarak, bir ayağından ötekine dönerek sessizce uyuyordu. Onlara hafifçe yan dönmüştü ve başı aşağıya sarkmıştı, o yüzden dişleri çalılıkların arkasından görünmüyordu. Savaşçılar atlarını avdan önce dinlendirmek için dizginleri çektiler. Hafif rüzgâr da onlardan yana esiyordu ve aceleye gerek yoktu. Penrod da atlarla birlikte dinlendi. Poposunun üstüne oturmuş, al-Noor'un yanına fırlattığı mataradan su içiyordu.

Birden fil kafasını sallamaya başladı, koca kulakları gürültüyle çarpıyordu. Sonra hortumuyla bir miktar çiçek kopardı. Hortumundakileri ağzına atmak üzere başını kaldırıncaya dişleri de ortaya çıkmıştı. Çok düzgün, uzun ve kalın dişlerdi bunlar.

Avcılar heyecanla mırıldanmaya başladı.

"Bu güzel bir hayvan." t

"Onurlu bir erkek."

Her biri kendisinin seçilmesini ümit ederek, kimi seçecek bu onuru başışlamak için diye Osman'a baktılar.

"Al-Noor," dedi Osman ve al-Noor tam hevesle atını ileri süreceken, sözüne devam etti. "Abd Jiz'in tasmasını çıkar."

Penrod şaşkın bir şekilde ayağa kalktı ve al-Noor boynundaki ipi çıkardı.

"Bu, kâfir bir köle için fazla büyük bir onur," diye fısıldadı kıskançlıkla.

Osman, onun itirazına aldırmadı. Palasını çekti ve ters çevirip sapını Penrod'a uzattı. "O fili benim için öldür," dedi.

Penrod palanın dengesini ve ağırlığını kontrol etti. Sağdan sola, soldan sağa hamleler yaptı. Havaya atıp sol eliyle yakaladı, bir de öyle denedi. Sonra al-Buq'un üstündeki Osman'a döndü. Ayaklarının üstünde dengede idi ve palayı savunma pozisyonunda tutuyordu. Duruşu sertti. Pala Osman'ın göğsüne nişan almasına müsait bir haldeydi. Osman Atalan silahsızdı ve Penrod'un palayı tutan koluna çok yakındı. Gözleri kilitlendi.

Savaşçılar, elleri palalarının kabzasında hayvanlarını ileri sürmeye davrandılar.

Penrod yavaşça palayı dudaklarına götürdü ve bıçak kısmından öptü. "Güzel bir silah," dedi.

"Akıllıca kullan onu," diye tavsiyede bulundu Osman sakin bir sesle.

Penrod dönüp file doğru ilerlemeye başladı. Çıplak ayaklarından hiç ses çıkmıyordu ve uçar gibi gidiyordu. Terli ensesini ürperten rüzgârı hissediyordu. Rüzgârın yönünü rehber olarak yaklaşmaktaydı file. Muazzam bir yaratıktı, yerden omzuna kadar olan yüksekliği, Penrod'un boyunun iki katıydı.

Osman'ın arka bacaklarla ilgili söylediği her şey zihnine kazılmıştı Penrod'un. Gri bacağıın altında tendonların bulunduğu yeri kolayca ayırt edebilmişti. Bu kısımlar başparmağından daha kalındı ve hayvan hafifçe sallanırken kasılıp gevşiyordu. Gözlerini o noktalara kilitledi ve hızla harekete geçti. Beklenmedik bir şekilde, fil sırtını kamburlaştırdı ve arka bacaklarını birleştirdi. Bacaklarının arasından sarkan gevşek keseden penisi çıkmış ve neredeyse yere kadar uzanmıştı. Boyu, Penrod'un iki yana açacağı kollarının toplamından daha uzundu ve önkolu kadar da kalındı. Fil o arada idrar yapmaya başlamıştı. Güçlü, sarı bir şelale sert toprağı suluyordu. Öğle sıcağında keskin bir koku yayıyordu.

Penrod filin gerisine üç metre kalana kadar yaklaştı ve palasını kaldırarak hazır bekledi. Sonra ileri atılıp palayı savurdu. Filin sağ arka bacağına nişan almıştı. Pala kemiğe kadar işledi ve tendonlar kauçuk gibi yarıldı. Aynı hareketin uzantısı olarak Penrod öteki bacağa saldırdı ve palayla aynı hareketi bu kez tersten yaptı. Tendonun yırtıldığını görerek geri sıçradı. Yaralanan erkek fil acıyla böğürerek arkaüstü oturur vaziyette çökmüştü.

Penrod geriden savaşçıların beğeni dolu bağırıışlarını duydu. Yaralardan fıskıran kana baktı. Hayvan tekrar kalkabilmek için mücadele ediyordu. Ama uzun sürmeyecekti. O arada Penrod'u gördü ve kafasını Penrod'un yüzüne doğru savurdu. Ona doğru

sürüklenmeye çalıştı, ama hareketleri hantal ve etkisizdi. Penrod biraz geri çekilip filin gerçekten ölümcül yaralar alıp almadığını izledi ve sonra dönüp sakin sakin adı savaşıtlara doğru yürümeye başladı.

Tam yarı yola gelmişti ki, sağ tarafından başka bir filin böğürtüsü duyuldu. Hiç beklemediği için dönüp o tarafa baktı. Bütün o zaman zarfında, ikinci ve daha genç olan erkek de, çok yakında ayakta uyukluyordu. Çalılar yüzünden görülmüyordu, ama arkadaşının çığlıkları üzerine var gücüyle sık çalılardan fırlamış, bütün hırçınlığıyla öfkesini ve korkusunu yöneltecek bir hedef arıyordu. Penrod'u hemen fark etmiş ve koca kulaklarını savurarak dev gibi üstüne gelmeye başlamıştı. Vahşi bir şekilde bağıırıyordu. Ağırılığı altında toprak titriyordu.

Penrod çabucak geri çekilmek için bir yol arandı. Atlılara doğru koşmanın bir yararı olmazdı. Ona yardım etmeyip daha oraya varamadan dörtnala gidebilirlerdi. Yakınlardaki birkaç küçük ağaca tırmanmanın da bir yararı olmazdı. Arka ayaklarının üstünde yükselir ve onu aşağı çekebilir veya hiç yorulmadan ağacı kökünden sökebilirdi. Az önce geçmiş oldukları derin dere yatağını düşündü. Çok dar ve derin olduğu için filin ulaşamayacağı bir yer bulabilirdi sığınacak. Dönüp koşmaya başladı. Derinlerden savaşıtların hakaret dolu haykırışlarını duyuyordu.

"Koş bokböceği! Kanatlarını çırp ve uç."

"Hıristiyan Tanrı'na dua et kâfir!"

"Bak cennete ne kadar yaklaştın."

Filin çalıları çiğneyerek arkasından koştuğunu da duyuyordu. Sonra birkaç yüz adım ötede dere yatağının ağzını gördü. Son hızıyla koşuyordu, güçlenmiş, sertleşmiş bacakları o kadar hızlıydı ki, hayvan yetişemiyordu. Ama Penrod sonunda yakalanacağını biliyordu.

Sonra hemen arkasında toprağı çiğneyen toynak sesleri duydu. Dönüp bakmaktan kendini alamadı. Fil bir kule gibi yükselmiş onu yere çalmak ve hortumunu savurmak için hazırlanıyordu. Kemiklerini kırabilirdi. Ve bir kez yere düşerse hayvan onu çiğner, bedeninden kalanları da dişleriyle delik deşik ederdi.

Bakışlarını daha ileriye çevirdi. Toynak sesleri yükselmeye devam ediyordu. Penrod hızını azaltmadan, kendini incek hortum darbesine hazırladı. Sonra birden toynak sesleri tam yanından gelmeye başladı ve gözünün ucuyla oradaki hareketi fark etti. Al-Buq'un kara gövdesi tam yanındaydı. Osman öne doğru yatmış, atı dörtnala koşturuyordu. Bir yandan da ayağıyla hayvanı topukluyordu.

"Buraya gel Abd Jiz!" diye çağırıldı. "Daha seninle işim bitmedi."

Penrod sağ eliyle üzeninin derisini yakaladı ve bileğine doladı. Anında ayakları yerden kesilmişti. Dörtnala koşan aygıra bıraktı kendini. Dönüp arkaya baktığında filin hâlâ tüm gücüyle peşlerinde olduğunu gördü, ama aygır arayı açıyordu. Sonunda fil takibi bıraktı ve öfkeyle bağırımaya devam ederek çalılara döndü. Yoluna çıkan her şeyi parçalıyordu. Nihayet tepenin ardında gözden kayboldu.

Osman, al-Buq'u dizginledi ve Penrod üzenği kayışını bıraktı. Palanın kabzası hâlâ sol

elindeydi. Osman bacağını aygırın boynundan aşırıp bir kedi çevikliğiyle önüne atlamıştı. Diğerleri, ikisinin yalnız kalmasından korkarak ileri atıldılar, ama Osman sağ elini kaldırdı. "Artık o çeliklere gerek yok," dedi sakın bir sesle.

Penrod elindeki palaya baktı. "Bundan ayrılmak üzüyor beni." O da Osman'ın daha önce yapmış olduğu gibi palayı ters çevirdi ve kabzasını Osman'ın sağ eline doğru uzattı.

"Allah biliyor ki, cesur bir adamsın, üstelik çok da akıllısın," dedi Osman ve arkada tuttuğu sol elini ortaya çıkardı. Elinde ateşlenmeye hazır bir pistol vardı. Al-Noor yetiştiğinde silahı yerine koyuyordu.

Al-Noor da hemen atından atladı ve doğruca gidip Penrod'a sarıldı. "İki doğru vuruş," diye övdü Penrod'u. "Hiçbir erkek bundan iyisini yapamazdı."

Dişlerin doğal biçimde kendiliğinden çürümesini bekleyecek vakit olmadığı için, kesip aldılar. Her birinin içindeki koni biçimi sınırları temizlemek ertesi gün öğlene kadar sürdü. Zor bir işti, yanlış bir bıçak darbesi fildişini zedeleyebilir ve hem maddi, hem estetik değerini büyük ölçüde azaltabilirdi.

Sonra dişleri yük taşıyan atlara koyup davul ve boru sesleri arasında kampa döndüler. Kadınlar, hatta halefin karısı ve cariyeleri bile seyretmeye gelmişti. Erkekler havaya ateş ediyorlardı. Sonra kalabalık dişlerin büyüklüğünü görmek üzere atların başına toplandı.

"Bu, birçok büyük erkeğin babası, hatta dedesi olmalı," diyorlardı birbirlerine. Sonra Osman Atalan'a sordular. "Yüce Halef, hangi güçlü avcı hakladı bu güçlü hayvanı, yalvarınız söyle."

"Bir zamanlar Abd Jiz diye bilinen ama artık tekrar savaşçı Abadan Riji olan kişi."

O andan itibaren bir daha da Penrod'a Abd Jiz diyen olmadı. Aşağılayıcı isim tamamen unutulmuştu.

"Emret Üstün Kişi, bu fildişlerini ne yapmamız gerekiyor?"

"Birini, bu günü hatırlatsın diye çadırıma koyacağım. Diğerleri onu öldüren savaşçıya aittir."

Ertesi sabah erkenden Osman çadırından çıkmış, orada bekleyen savaşçılarına günün olağan işlerini, izlemek niyetinde olduğu rotayı ve o günkü amaç ve hedeflerini anlatıyordu. Penrod da az ötede atların yanında çömelmiş bekliyordu. Osman, onu çağırırdı. "Kıyafetin arkadaşlarına utanç veriyor."

Penrod şaşkın bir şekilde ayağa kalkıp üzerindeki kumaşlara baktı. Her ne kadar her fırsatta yıkamaya çalışsa da lekeli ve hırpalanmıştı giydikleri. İğne ipliği yoktu onarmak için ve kumaş, çalılara, dikenlere takıldıkça yırtılıyordu, zaten artık dikiş tutacak yeri de kalmamıştı. "Bu üniformaya alıştım. Bana da uyuyor Büyük Atalan."

"Ama bana hiç uymuyor," dedi Osman ve ellerini çırptı. Ev kölelerinden biri yerinden fırladı. Elinde katlı kumaşlar vardı. "Abadan Riji'ye ver," diye buyurdu Osman. Penrod'un önünde diz çökerek çıkını uzattı.

Penrod alıp açtı. Bu temiz, kullanılmamış bir cüppeydi, ayrıca deve derisinden sandaletler vardı.

"Onları giy," dedi Osman.

Penrod cüppenin sade olduğunu, Dervişlerin üniforması olan renkli yamalarla süslü cüppelerden olmadığını bir bakışta anlamıştı. Öyle olsa o cüppeyi giymezdi. Hemen üstündekileri çıkardı ve cüppeyi başından geçirdi. Sandaletler gibi bu da tam üstüne göreydi. Birisi ölçülerini doğru tahmin etmiş olmalıydı.

"Böylesi daha hoşuma gitti," dedi Osman ve tüy gibi al-Buq'un eyerine atladı. Penrod da her zamanki pozisyonunu almak üzere üzenginin yanına geldi ama Osman başını salladı. "Bir savaşçı ata biner." Tekrar el çırttı ve bir seyis çadırın arkasından eyerli bir at getirdi. Bu iğdiş edilmiş, gürbüz bir demir kırıydı.

"Bin!" diye emretti Osman. Penrod ata bindi ve ormana doğru giden adamların peşine takıldı. Penrod grup içindeki yerini bildiğinden, oldukça geriden gidiyordu.

İlk birkaç kilometre boyunca, altındaki demir kırını inceledi. Atın rahat bir gidişi vardı ve kötü bir alışkanlığı görünmüyordu. Özellikle hızlı bir at değildi. Öteki savaşçıların atlarıyla asla başa çıkamazdı. Penrod bununla kaçmaya çalışsa çabucak yakalarlardı.

Büyük bir güzelliği yok, ama yere sağlam basıyor ve iyi huylu, diye karar verdi. Dizlerinin arasında bir atın varlığını yeniden hissetmek hoştu. Mor dağlara ve Habeşistan sınırına doğru ilerlemeye devam ettiler. Artık doğruca Gallabat'a, sınırdan önceki son Derviş kalesine gidiyorlardı. Dağlar yakın gibi görünüyordu, ama aslında on günlük mesafedeydiler. Sonunda vahşi doğayı geride bırakmışlardı. Artık ne fil izi vardı, ne de avlanacak başka büyük bir hayvan. Yakında darı ve diğer ürün tarlalarıyla birçok Sudan köyünden geçeceklerdi. Sonra yüksek dağ silsilesinin eteğine tırmanmaya başladılar.

Öğle namazı için atlardan indiklerinde, Osman Atalan diğerlerini arkada bırakıyor ve seccadesini önlerindeki yeşil vadiyi gören gölgeli bir yere seriyordu. Namazdan sonra da yemeğini herkesten ayrı yemeği tercih ediyordu. Ama o gün Penrod'u yanına çağırdı ve İran halısının üstüne karşısına oturmasını işaret etti. "Benimle ekmeği paylaş," diye davet etti sofrasına. Al-Noor ortaya hamursuz darı ekmeği ve aside dolu bir tabak ve soğuk antilop eti bulunan diğer bir tabak bıraktı. Hayvanlar öteki yaralarından ölmeden önce, çabucak gırtlaklarını kestiği için etler helaldi. Bir küçük tabakta da işlenmemiş tuz vardı. Osman, Allah'a ve verdiği yemeklere şükretti. Sonra tütsülenmiş etten sağ eliyle bir tutam aldı ve tuza bandı. Eğilip Penrod'un ağızına uzattı.

Penrod durakladı. Zor bir kararla karşı karşıya kalmıştı. Osman'ın elinden yemek ve tuz yemeyi kabul ederse, aralarında özel bir anlaşma yapılmış olacaktı. Kabile geleneğine göre, bu bir şartlı salıverilme gibiydi. Eğer bundan sonra kaçmaya kalkışacak olursa veya Osman'a karşı herhangi bir saldırgan girişimde bulunursa, şeref sözünü tutmamış sayılacaktı.

Kararını çabucak verdi. Ben Hıristiyanım, Müslüman değilim. Üstelik Beja da değilim. Bu anlaşma beni bağlamaz, diye düşünmüştü. Böylece uzatılan eti aldı ve çiğneyip yuttu. Sonra o da biraz geyik eti aldı, tuza bandı ve Osman'a uzattı. Halef de eti yiyip başıyla teşekkür etmişti.

Yemeğin tadına vararak, ağır ağır yediler. Konuşma konuları da ikisinin ortak yönleriyle ilgiliydi, savaş, avcılık ve silahlar. Önceleri genel olarak konuşuyorlardı, sonra Osman İngilizlerin askerlerini nasıl eğittiklerini ve subaylarda aranan özellikleri sordu.

"Sizin gibi biz de savaşçı insanlarız. Krallarımızın çoğu askerdir," diye açıkladı Penrod. *

"Bunu duymuştum." Osman başını salladı. "Ayrıca insanların nasıl savaştığını kendi gözlerimle de gördüm. Bu becerileri nerde öğreniyorlar?"

"Bize komşu bir kabile halkı var, Fransızlar. Onlarla fırsat buldukça savaşırız. İmparatorluğun bir tarafında mutlaka kontrol altına alınması gereken sorunlar çıkar. Barış zamanlarında da, çok uzun zaman önce kurulmuş okullarımız vardır, subaylarımız oralarda eğitim görür. İkisi çok ünlüdür, Woolwich'teki Kraliyet Askeri Akademisi ve Camberley'deki Kraliyet Askeri Koleji."

"Bizim de askerlerimizi eğiten bir okulumuz var," dedi Osman. "Biz ona çöl deriz."

Penrod güldü ve hakverdi. "Savaş alanı en iyi okuldur, ama biz savaş sanatıyla ilgili akademik çalışmaları da çok değerli buluruz. Her çağdan, İskender'den Wellington'a kadar birçok büyük general, savaş taktiklerini yazmıştır. Bunlardan çok şey öğreniriz."

Doğuya doğru tekrar yola çıktıklarında Osman, Penrod'u yanına çağırdı ve tartışmalarına heyecanla devam ettiler. Tartışma giderek hararetlenmişti. Penrod, Bonaparte'nin Waterloo'da İngiliz kale nizamını nasıl kıramadığını anlatınca Osman hafifçe dalga geçti. "Biz Araplar hiçbir kolejde okumadık ama yine de o Fransızların aksine, Abu Klea'da kale nizamınızı kırdık."

Penrod, Osman'ın istediği gibi yemi yuttu. "Bizi asla kıramadınız. Yer yer içeri sızmayı başardınız ama kale nizamı dayandı ve kendini onardı. Sonra da, emiriniz al-Salida, oğulları ve binlerce adamı için bir kapan haline geldi." Aralarında kan kardeşleri gibi özgürce tartışıyorlardı ama sesleri yükselince, acaba halef bir tehdit altında mı diyerek, savaşçılar huzursuz bir şekilde birbirlerine bakmaya başlamıştı. Osman onları eliyle yatıştırdı. Karşılıklarına dağlara uzanan dev bir merdiven gibi başka bir sırt çıkınca, dizginleri çekti.

"Önümüzde, yüzyıllardır düşmanımız olan Habeşistan'ın toprakları uzanıyor. Eğer benim generalim olsaydın ve sana bu bölgeyi Gondar'a kadar ele geçirmeni ve İmparator John'un gazabına karşı savunmanı söyleseydim, okuldan öğrendiklerinle bunu başarabilir miydin, söyle bakalım?"

Bu, Penrod'un subay kolejinde üzerinde çalıştığı sorunlardı. Meydan okumayı hevesle kabullendi. "Kaç kişi verecektiniz bana?"

"Yirmi beş bin."

"Peki imparator kaç asker çıkarabilirdi karşıma?"

"Belki Gondar'da on bin, ama Aksum'daki dağların ardında, yaylalarda bir üç yüz bin daha."

"Benimle savaşmak için o yüksek geçitlerden inmeleri gerekecekti değil mi? O zaman, Gondar'ı hemen halleder ve kenti ele geçirdikten sonra hiç duraksamadan o geçitlerin

çıkaklarını tutarak takviye kuvvetlerinin açık araziye konuşlanmasına engel olurum."

Sorunu ayrıntılarıyla, her olası karşı saldırıyı düşünerek tartıştılar. Gallabat'a kadar bu konuyu konuşmaya devam ettiler. Penrod bunun akademik bir tartışma olmadığını ve bu seyahatin de Habeşistan'a yapılacak Derviş saldırısının ilk adımı olduğunu, ancak kentin manzarası ortaya çıktığında kavrayabildi. Osman kendisine bir askeri danışman gibi davranıyordu.

Demek Mehdi'nin cihadı Hartum'da bitmemiş, diye düşündü Penrod. Abdullahi savaşmak zorunda olduğunu, aksi halde zayıf düşeceğini ve yok olacağını biliyordu. Sonra Osman'ı yüreklendirmekle ve uzman görüşü bildirmekle istemeden ne kadar zararlı bir şey yaptığını fark etti.

Dervişler Gondar'da zafer kazansa bile, bu Abdullahi'ye yetmeyecekti. Bu kez gözünü Eritre'ye çevirecek ve orada da durmayacaktı. Duramazdı. Zorla durdurulmadıkça asla durmayacaktı. Abdullahi medeni dünyanın gazabını uyandırmadan durmayacak, diye düşündü. Ben de bunun olması için elimden geleni yapmalıyım. Soğuk bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Önümüzde heyecanlı günler var demek," dedi kendi kendine.

Gallabat'taki Derviş valisi, Yüce Halef Osman Atalan'ı kentinde ağırlama onuruyla neredeyse kendini kaybetmişti. Derhal çamur tuğladan sarayını boşalttı ve konuklara tahsis etti. Kendisi kentin hemen dışında, çok daha küçük, mütevazı bir yapıya taşınmıştı.

Osman, Gondar'ın etrafını saran dağlık bölgede yolculuk yapmayı hemen hemen imkânsız hale getiren muson yağmurları dinene kadar orada kalmaya karar vermişti. Bu, aylarca sürececek bir gecikme demekti ama orada yapacak çok işi vardı. Yaklaşan seferi için önemli olacak en küçük bilgi kırıntısını bile elde etmek istiyordu. Kervanları Gondar'ın yaylalarından geçiren tüm rehberleri, Habeşistan topraklarına sığır ve köle edinmek üzere akın yapmış tüm savaşçı şeyhleri kente çağırttı. Hepsi apar topar geldiler. Hepsini uzun uzun sorguya çekti ve söyledikleri her şeyi kaydetti. Bu bilgiler Omdurman'a döndüğünde Halife Abdullahi'ye vereceği raporun belkemiğini oluşturacaktı.

Osman, Mehdi'nin beyaz cariyeye al-Jamal'ı kâtip ve yazman olarak kullandığını anımsamıştı. Genç kadın birçok dil biliyordu. Bu soruşturma sırasında orada bulunup tanıkların anlattıklarını kayda geçirmesini emretmişti. Sefer boyunca eşiyile meşgul olduğu için, al-Jamal'ı pek görmemişti. Ama, haremdeki yaşlıca kadın köleler gelip sonunda en küçük karısının da girişimlerine yanıt verdiğini bildirdiğinden beri kendini zor tutuyordu valinin sarayında. Kadınlar, karısının ay halinin iki ay geciktiğini söylemişlerdi.

Osman memnundu. Dördüncü karısı Halife Abdullahi'nin yeğenlerinden biriydi ve bu yüzden gebeliği büyük bir siyasi önem taşıyordu. Kadının adı Zamatta'ydı. Güzel bir yüzü vardı, ama yemeyi çok sevdiği için bacakları kalın, göbeği şiş, göğüsleri yumuşak ve inek memesi gibi sarkıktı. Hayatının bu döneminde Osman Atalan, gözdelelerinden, şuh bir gülüş ve o sırtüstü yatıp bacaklarını açmaktan daha fazla şeyler bekliyordu. Yapması gerekeni yapmıştı ve artık kıt akıllı Zamatta ile daha fazla vakit harcama gereği hissetmiyordu.

Soruşturmanın ilk bir iki gününde, al-Jamal salonda, valinin kürsüsünün arkasında, göze çarpmayacak bir şekilde oturdu. Üçüncü gün, Osman kürsüsünün önünde, aşağı bir yere oturmasını emretti. Orada, kucağında yazı sehпасı ile bağdaş kurup tam Osman'ın görüş alanına girecek şekilde oturuyordu. Osman ince, beyaz ellerinin hızla hareket edişini ve yazarken yanaklarının aldığı şekli izlemeyi seviyordu. Tabi ki asla gözlerini parşömenden kaldırmıyor ya da doğrudan kendisine bakmıyordu. Bir iki kere, onu izlerken dudaklarında gizemli bir tebessümün oynadığını görmüş ve çok ilginç bulmuştu. Daha önce, hayatındaki kadınların ne düşündüklerini hiç merak etmemişti ama bu farklı görünüyordu.

"Yazdıklarını oku," diye emretti.

Genç kadın o inanılmaz mavi gözlerini kaldırıp kendisine bakınca nefesi kesildi. Okumaya gerek görmeden, ezbere anlatıyordu. Bitirdiğinde ona doğru eğildi ve sesini sadece onun duyacağı kadar alçaktı. "Bu adama güvenmeyin Yüce Efendim," dedi. "Size pek yararı dokunmayacak." Bunlar o güne kadar Osman'a söylediği ilk sözlerdi.

Osman tepki vermedi ama hızla düşünüyordu. Bu soruşturmaları Habeşistan'la yapacakları ticarete ve Gondar'ı ziyaret planına bağlamıştı. Acaba bu kadın asıl niyetinin ne olduğunu anlamış mıydı, yoksa biri ona bilgi mi vermişti? Bu uyarısı neye dayanıyordu? Sorularına devam etti, ama artık karşısındaki adamı daha dikkatli izliyordu.

Adam yaşlıca bir kervan başıydı. Giysisinin kumaşından halinin vaktinin iyi olduğu anlaşılıyordu, ayrıca değerlendirmeleri de bilgisini ortaya koymaktaydı. Bunların dışında kendi halinde biri gibiydi. Hadendowa kabilesinden olduğunu söylemişti. Yamalı cüppesi üzerinde eğreti gibi duruyordu. Aksanından ve konuşma şeklinde bir yabancılik vardı. Osman öncelikle kimliğini soruşturmayı düşündü, fakat daha sonra bundan vazgeçti. Al-Jamal'ın dikkatini çekmiş olabilecek diğer işaretleri aramaya başladı. Adam önündeki tepsiye konan küçük piriç kahve fincanını almak için eğilirken giysisinin yakası açıldı ve bir gümüş parıltısı görüldü. Görüntü bir anda kaybolmuştu. Fakat Osman, adamın boynundaki zincire asılı Kıpti Hıristiyan haçını tanıma fırsatı bulmuştu.

Adam Habeş demek, diye düşündü Osman. Peki bunu niye gizlemişti? Onlar da bizim yaptığımız gibi bizi mi izliyor? Adama gülümsedi. "Bana anlattıklarının büyük değeri var. Bunun için sana teşekkür ederim. Sonraki yolculuğun ne zaman?"

"Yüce Halef, üç gün sonra, tuz kayası yüklü iki yüz deveyle al-Glosh Tavası'ndan yola çıkacağım."

"Ne tarafa?"

"Tepelerdeki yeni kent Addis Ababa'ya. Orda tuzumu bakır külçeleriyle takas edeceğim."

"Allah yardımcın olsun iyi tacir."

"Allah yanınızda olsun yüce Atalan, uykuda melekler beklesin sizi."

Kervan başı salondan çıkınca, Osman, al-Noor'a yanına gelmesini işaret etti. Savaşçısı önüne diz çökünce, "Bu tüccar bir casus," diye fısıldadı. "Öldür onu. Gizlice ve kurnazca yap. Kimin yaptığı asla ortaya çıkmasın."

"Emriniz başım üzerine."

Halefi selamlayarak tüm görevliler salondan çıkmaya başlamıştı. Ama al-Jamal kalkmak için davranınca, Osman sert bir sesle, "Sen kal," dedi. "Biraz konuşacağız."

Bu kez Rebecca cariye gibi hareket etmeliydi. Mehdi, ona Arap bir efendiyi nasıl memnun edeceğini öğretmişti. Bunun en emin yollarından biri erkeği pohpohlamaktı. Onların bu aşırı iltifatları gerçek gibi kabul etmeleri, Rebecca'yı her zaman şaşırtıyordu. Ama bu saçmalıkları söylerken gerçek hislerini kendine saklamayı da başarıyordu. Emredildiği gibi, peçesi kapalı olarak oturdu ve adamın konuşmasını bekledi.

"Peçeni kaldır," dedi Osman. "Konuşurken yüzünü görmek istiyorum." Rebecca itaat etti. Osman bir süre sessizce yüzünü inceledikten sonra. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü efendim, huzurunuzda olmaktan mutluyum. Size hizmet etmek bana büyük zevk veriyor."

"Ülkedeki bütün kadınlar senin gibi mi dir?"

"Aynı dili konuşuruz ama her birimiz değerlerimizden farklıdır. Yüce Halef, eminim sizin kadınlarınız da böyledir."

"Bizim kadınlarımızın hepsi aynıdır. Varlık sebepleri sadece kocalarını mutlu etmektir."

"O zaman onlar şanslı kadınlar demek ki Büyük Atalan, özellikle de size ait olma onuruna sahip olanlar."

"Okuyup yazmayı nasıl öğrendin?"

"Efendim, çok küçük yaşlarda öğretildi bana bu."

"Baban bunu yasaklamadı mı?"

"Nay, tatlı efendim, yüreklendirdi beni bu konuda."

Osman onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Peki ya karıları? Onların da bu tür tehlikeli zevkler edinmesi izin verir miydi?"

"Babamın bir tek karısı vardı, o da benim annemdi. O ölünce bir daha evlenmedi."

"Kaç cariyesi vardı?"

"Hiç yoktu yüce halef."

"O zaman pek fakirdi herhalde, bu dünyada da önemli bir işi yoktu."

"Babam kraliçenin temsilcilerinden biriydi ve kraliçe tarafından çok sevilirdi. Majestelerinin yazdığı bir mektup var elimde."

"Eğer kraliçe, onu sevseydi eskisinin yerine bir düzine eş yollardı." Osman, Rebecca'nın yanıtlarına şaşırtıyordu, her biri yeni bir soru yaratıyordu aklında. Neredeyse her gün yağmur yağın ve soğuk yüzünden, yağmur damlalarının beyaz tozlara dönüştüğü bir ülkeyi hayal etmek zaten çok zordu onun için.

"İnsanlar ne içer? Eğer sular tozlara dönmüyorsa nasıl oluyor da susuzluktan ölmüyorlar?"

"Efendim, kar çok yağmaz, tekrar suya dönüşür."

Osman maça şeklindeki yüksek pencerelere baktı. "Güneş batmış. Arkamdan benim bölümüme gelmelisin. Bu garip şeyleri biraz daha duymak istiyorum."

Rebecca ürkmüştü. Onun haremine götürüldüğünden beri onunla karşılaşmaktan kaçınabilmişti. Yine de gülümsedi ve tek eliyle ağzını örttü, bunu, öbür kadınlar mutlu olduklarını belli etmek için yaparken görmüştü. "Kalbimi yine mutlulukla doldurdunuz soylu efendim. Sizinle olmak bana bu hayatta mutluluk verecek yegâne şeydir."

Osman tek başına, uzaktaki dağlara hâkim terasta namazını kılarken, aşçılar akşam yemeğini getirdiler. Namazı biter bitmez aşçıları gönderdi ve yemeğini Rebecca'nın servis etmesini istedi, ama yemeğe pek ilgi göstermiyordu. Birkaç lokma aldıktan sonra Rebecca'yı ayağının dibine oturttu ve ondan kalanları yemesini istedi.

Bu arada sorularını sıralamaya devam ediyor ve yanıtları ilgiyle dinliyordu. Rebecca'ya lokmasını yutması için bile fırsat vermiyordu. Sonunda sabaha karşı, yorgunluktan Rebecca'nın başı önüne düştü ve derin bir uykuya daldı. Uyandığında şafak vaktiydi ve tamamen giyinik olarak Osman'ın sekisine yatırılmıştı. Oraya nasıl gittiğini merak etti ama sonra rüyasında yine bir küçük kız olduğunu ve babasının kucağına alıp yatağa taşıdığını gördüğünü hatırladı. Acaba halef mi taşımıştı onu buraya? Eğer öyleyse bu küçük bir tenezzül mucizesiydi.

Terasın altından heyecanlı bağırışlar ve dörtnala koşan atların toynak sesleri gelince yataktan kalktı, pencereye gidip aşağı baktı. Avluda Osman Atalan ve adamlarından bazıları, Gallabat valisinin armağanı olan üç yaşındaki atlara gem vurmaya çalışıyorlardı. Neredeyse Araplardan ayırt edilemez hale gelen Penrod Ballantyne da, arka ayaklarıyla hırçın tekmeler savuran, oynak bir tayla uğraşıyordu. Osman ve öteki savaşçılar bağırıp çağırarak dalga geçmekteydiler.

Bugünlerde Rebecca'nın gözü ne zaman Penrod'a takılsa, duyguları ayağa kalkıyordu. Ona vakitsiz koparıldığı eski, güzel zamanlarını hatırlatıyordu. Bir keresinde, acaba onu hâlâ seviyor muyum, diye sormuştu kendine. Emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi zaten. Emin olduğu tek şey avlunun öteki tarafında duran adamın Rebecca'nın kaderini ellerinde tuttuğuydu. Osman Atalan'a baktı ve kontrol altına almış olduğunu sandığı ümitsizlik, kara bir dalga gibi tüm ağırlığıyla çöktü üstüne.

Pencereden uzaklaştı ve masanın üstünde duran Webley tabancaya baktı. Önceki gece namaz kılmadan önce oraya koyduğunu görmüştü halefin. Muhtemelen Abu Klea'da bir İngiliz subayından alınmış veya Hartum yağmasında ele geçirilmişti.

Gidip tabancayı eline aldı. Açıp bakınca tabancanın tamamen dolu olduğunu gördü. Mekanizmayı tekrar kapadı ve elinde tabancayla aynanın karşısına geçti. Horozu kaldırıp tabancayı şakağına dayayarak aynadaki görüntüsüne baktı. Tetiği çekmek için cesaretini topluyor gibiydi.

Sonra birden aynada silahın kabzasına kazınmış harfleri gördü. Tabancayı indirip bakınca üstünde "S.I.B.'den D.W.B.'ye. Sevgilerle" yazdığını gördü. "Sarah Isabel Benbrook'tan David Wellington Benbrook'a," diye yüksek sesle okudu.

Bu silah annesinin babasına armağanıydı. Çabucak elinden attı ve koşarak hareme Nazeera'yı bulmaya gitti. Hayatta dayanabileceği tek insanı.

Penrod tayın üstüne kolayca binmiş ata dizgin vurmaya çalışıyordu. Hayvan arka ayakları üstünde şaha kalkıp ön ayaklarıyla havayı tirmalamaya başladı. Sonunda da dengesini yitirip arkaüstü düştü. Seyreden savaşçılar bağırmaya, al-Noor da silahının kınıyla deri kalkanına vurmaya başlamıştı. Ama Penrod uzun dizginleri tutarak sapasağlam atlamıştı yere. Tay biraz çırpındıktan sonra yine dört ayağının üstünde kalktı ve Penrod kaçmasına fırsat vermeden eysiz sırtına atladı. Tay alışmadığı bu ağırlıktan kurtulamadığı için hırçınlık ediyordu.

"Kapıları açın!" diye bağırdı Penrod şehir muhafızlarının başındaki adama ve dizginlerin ucuyla tayın omzunu kamçladı. Ürken atı kapıya yönlendirmişti. Böylece tavukların, köpeklerin, çocukların dolandığı bir ara sokağa fırladılar. Bir süre sonra dörtnala gitmeye devam ederek açık alana ulaşmışlardı. Yaklaşık bir saat sonra atla binicisi geri geldiler. Penrod atı avluda gezdirdi, sağa, sola döndürdü, durdurdu, şaha kaldırdı ve sonunda bacağının birini boynunun üstünden atarak aşağı indi. Gidip hayvanın başını ve terli boynunu okşadı.

"Ne diyorsun Abadan Riji?" diye seslendi Osman Atalan terasından.

"Bu bir savaşçıya yakışacak bir at mı?"

"Güçlü ve süratli, hem de çabuk öğreniyor," diye cevap verdi Penrod.

"O zaman sana hediye olsun," dedi halef.

Penrod bu onay işaretine şaşırılmıştı. Statüsü biraz daha yükselmiş oluyordu. Beja savaşçısı olmak için bir palası eksikti. Sağ elini yumruk yaptı bir saygı ve şükran ifadesi olarak kalbine götürdü. "Böyle bir cömertliğe layık değilim. Ona Halefin Armağanı, yani Ata min Khalif diyeceğim."

Ertesi gün Penrod fildişini yük katırlarından birine yükledi ve çarşıya götürdü. Bir saat kahve içip çekişe çekişe pazarlık ederek Suakin'li bir tüccarın yanında oturdu. Sonunda, fildişini iki yüz elli Maria Theresa Doları'na satmıştı.

Çarşıya girerken şişman bir İranlının sergisini görmüştü. Malları arasında bir de kılıç bulunuyordu. Penrod kılıca bakmaya gelmişti. Adamın elindeki diğer mallara da baktı, özellikle de cilalı amberden bir kolye ve küpe takımı ilgisini çekmişti ve kılıca bakmaktan kaçındı. Bu kez amber takım için pazarlığa oturdu ve o kadar çok kahve içti ki, midesi ağrımaya başladı. Sonunda kolye için üç Maria Theresa Doları'na anlaştılar. İranlıyla vedalaştı ve tam ayrılırken kılıca bir göz attı. İranlı gülümsedi, başından beri Penrod'un asıl ilgilendiği şeyin o olduğunu biliyordu.

İnce kıvrık silah, en iyi kalite Şam çeliğindendi, öyle şatafatlı süsleri filan yoktu. Bu güzel olmayan gerçek bir ölüm silahıydı. Parlak tarafıyla Penrod önce kolundaki tüylerden bir tutam kesti, sonra da bileğine sürdü. Çelikten kristal bardak gibi ses geliyordu. Kılıç yetmiş beş Maria Theresa Doları'na, yani iki güzel Gallalı köle fiyatına mal oldu Penrod'a.

Üç gün sonra, Osman Atalan kentin kıyısına kurulan büyük bir tentenin altına halkı toplamıştı. Penrod ricacıların arasında kendi sırasını bekledi ve sonunda halefin önünde diz çöktü. "Benden daha ne istiyorsun Abadan Riji?" Sesi sert ve çatlak çıkmıştı Osman'ın.

"Soylu ve güçlü Atalan'a, cömertliğiyle onurlandırdığı birinden bir armağan kabul etmesi için yalvarıyorum." Kılıcın sarılı olduğu koyun postunu Osman'ın ayağının dibine bıraktı.

Osman postu açtı ve güzel silahı görünce gülümsedi. "Bu güzel ve zevkle kabul edeceğim bir armağan." Sonra silahı Penrod'a uzattı. "Benim için taşı. Eğer kullanacak olursan da akıllıca kullan."

Aralarında bir uzlaşma yapılmıştı. Köle hâlâ köleydi, ama bir savaşçı gibi donatılmıştı.

Rebecca her gün halefin ayağının dibinde oturup salondaki konuşmaları kaydediyordu. Her akşam valinin sarayındaki hareme geri gönderiliyordu. Önceleri adamın ilgisizliği Rebecca'yı rahatlatmıştı, ama üç gün sonra canı sıkılmaya başladı. Acaba huzurunda uyuyakaldığı için veya onu sıkıp sinirlendirdiği için mi böyle olmuştu? Ya da onun için çekici değil miyim, diye düşünüyordu. Aslında adamın ne hissettiği önemli değil. Ama o zaman Amber'le Nazeera'ya ve tabi bana ne olacak? Durmadan Nazeera ile bunu konuşuyorlardı. Sağlıkları ve hatta hayatları halefin ellerindeydi. Osman Atalan'ın kendisine dokunması düşüncesinden nefret eden Rebecca, artık ya dokunmazsa diye korkar olmuştu.

Nazeera dördüncü karısı Zamatta'yı örnek gösterdi. "Onun ilgisini sürdüremedi. Ve bu yüzden, Halife Abdullahi'nin de akrabası olduğu halde, kadını hamile bırakır bırakmaz Omdurman'a geri yolladı. Zamatta, onu bir daha hiç göremeyebilir ve muhtemelen geri kalan tüm hayatını haremden kilit altında geçirecek. Aç gözünü al-Jamal. Eğer seni reddederse, senin Zamatta kadar şansın olmayabilir. Seni satabilir veya teke gibi kokan yaşlı bir emire ya da şeyhe hediye edebilir. Ve Amber... ona ne yapar? Halife çocukları seviyor, küçük çocukları. Osman Atalan önerirse Amber'i bayıla bayıla kendi haremine alır. Onu memnun etmek için çaba harcamalısın. Bu konularda az da olsa bir tecrübem olduğu için sana öğreteceğim."

Bu gözdağının teşvikiyle Rebecca, tüm dikkatini Nazeera'nın önerilerine yöneltmeye karar verdi.

Ertesi gün öğleden sonra Nazeera çarşıdan döndü ve aldığı şeyi gösterdi. Bir hipopotamın alt çenesinden sökülmüş bir dişi bu. "Bunu bir eğitim aracı olarak kullanacağız," dedi. "Böyle oyuncaklar, haremden kocalarını ancak bir Ramazan Bayramı'ndan ötekine görebilen kadınlar arasında pek revaçtadır. Buna angareb cini derler. Halef Atalan'ın Kutsal Mehdi'den farklı zevkleri var. Ağzın ve tatlı dudakların yeterli olmayabilir. Mehdi'nin hiç istemediği şeyleri isteyecektir," dişi kaldırdı. "Halef bu boydadır, ama daha da büyükse aslında şükretmen gerekir." Nazeera sanatını uygulamalı olarak göstermeye devam etti.

Rebecca, kadınlarla erkekler arasında Nazeera'nın anlattığı türde davranışlar

yaşanabileceğini asla hayal etmemişti ve konunun kendisini, hayatta kalma düşüncesinin soğukluğundan daha çekici bulduğunu fark etti. Gece uykuya dalmadan önce çeşitli hayaller kurdu. Eğer Amber yanındaki sekide uyuyor olmasa, dış oyuncakla önceden bazı haz oyunları oynamayı deneyecekti.

Ancak Osman Atalan daha bu aşamada ona ilgisini yitirmiş gibi görünüyordu. O gün de son tanıkları dinlemeyi bitirdi. Tam Rebecca'ya bir şey söylemeden çıkmaya hazırlanırken, durup vezirlerden birine döndü ve, "Bu akşam yemeğimi cariye al-Jamal sunacak. Gerekeni yap," dedi.

Rebecca gözlerini yerden kaldırmasa da içinde korkuyla karışık bir rahatlama hissediyordu. Cinsel isteklerini uyandırmak için Nazeera'nın öğrettiği oyunu oynamalı ve hayatlarımızı güven altına almalıyım, diye düşündü. Sonra da içindeki heyecanı yatıştırmaya çalıştı. Ancak o akşam halefin arzusu şehvi olmaktan çok, sohbet etmek üzerine yoğunlaşmıştı. Rebecca'ya yeni öğrendiği bilgileri deneme şansı vermemişti pek.

"Bildiğim kadarıyla ülkenizi bir kadın yönetiyor," dedi yemeğini bitirmeden.

"Evet. Victoria bizim kraliçemiz."

"Peki yönetimi sert mi? Kanunları güçlü mü?"

"Kanunları o yapmıyor. Kanunları parlamento yapar."

"Ah!" dedi halef anlamış gibi. "Demek parlamento kocası ve kanunları o yapıyor. Akıllıca bir davranış. Adam kurnaz ve bilge biri olmalı. Bunun arkasında bir erkek olması gerektiğini biliyordum zaten. Parlamento Efendi'ye bir mektup yazmalıyım."

"Parlamento bir adam değil. Halkın oluşturduğu bir birlik."

"Kanunları halk mı yapıyor? Yani aşçılar, seyisler, marangozlar, duvarcılar, dilenciler, fellahlar ve mezar kazıcılar mı? Bu ayaktakımı nasıl kanun yapabilir ki? Bu kesinlikle mümkün değil."

Rebecca gecenin yarısını demokratik süreci, seçimle gelen hükümeti anlatmaya çalışmakla geçirdi. Sonunda başardığında Osman şok olmuştu. "Savaşığım o İngilizler nasıl olur da böyle bir münasebetsizliğe izin verirler?" Bir süre düşünerek odayı arşınladı. "Kadınlar da o oy dediğin şeyden kullanıyor mu?"

"Kadınların sesi çıkmaz. Onların oy hakkı yok," dedi Rebecca.

Osman yumruklarını beline dayayıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Neyse, sonunda en azından düşmanlarıma hâlâ saygı duyabileceğim. En azından karılarını kontrol altında tutuyorlarmış. Ama söyle bana lütfen, kraliçe kadın diyorsun. Onun da sesi çıkmaz mı, oyu yok mu?"

"Bil... bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Siz Frenkler!" Teatral bir tavırla başını tuttu. "Siz mi delisiniz yoksa ben mi?"

Rebecca hayatından memnun olduğunu fark etmişti. Tartışmaları oradan oraya uzanıyor ve olağanüstü bir oyuna dönüşmeye başlıyordu. Babasıyla yaptığı ve çok zevk aldığı yasaksız, açık konuşmalara benziyordu. Şafak söküp horozlar ötmeye başladığında, hâlâ Atlantik Okyanusu'nun Nil'den de, Allah adına, Tana Gölü'nden de büyük olduğunu

anlatmaya çalışıyordu. Hiçbir cinsel tacizde bulunmadan onu hareme yolladığında, rahatlaması yerini garip bir eksiklik duygusuna bırakmıştı.

Amber'in yanına uzanmadan önce yağ kandilini tutup küçük aynada kendine baktı. Çoğu erkek beni çekici bulur, diye düşündü ve Ryder Courtney ile Penrod Ballantyne'i anımsadı. Öyleyse bu vahşi niye bana erkekmişim gibi davranıyor?

Ertesi sabah o da Amber'le ve tüm diğer kadınlarla birlikte, haremın terasından Osman Atalan'la adamlarının doğu sınırına doğru sefere çıkışını izliyordu.

"Bak!" diye bağırdı Amber. "Yüzbaşı Ballantyne da orda. Halef, ona o atı hediye etmiş diyorlar. Üstündeki cüppe de bir süvarinin üniforması kadar yakışmış. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi Becky?"

Rebecca, Penrod'u görmemişti bile, ama gözleri ile atlıların başındaki zarif, egzotik adamı izlerken belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Bileğinde duran şahin kadar vahşi ve tehlikeli görünüyor, diye düşünüyordu.

Osman Atalan on gün kentten uzak kaldı. Döndüğünde Rebecca'ya haber yolladı. Arkasında durup Habeşistan sınırına kadar görmüş olduğu yerlerin ayrıntılı bir haritasını çizdirdi. Harita istediği gibi olunca da Rebecca'yı yolladı. Ama tam kapıdan çıkarken geri çağırıldı. "İkinci namazından sonra bana geleceksin. Beni ilgilendiren bazı konuları tartışmak istiyorum."

Rebecca haremde Nazeera'yı bulunca son havadisleri fısıldadı. "Bu akşam tekrar gitmemi istiyor Nazeera. Ne yapacağım?"

Nazeera yanaklarının kızardığını görmüştü. "Eminim bir şeyler düşünürsün," dedi. "Şimdi banyonu hazırlayacağım." Sıcak suya bol bol gül ve sandal ağacı esansı karıştırdı, sonra da sandıkları altüst edip Mehdi'nin Rebecca'ya armağan etmiş olduğu elbiseyi aradı. Elbise bu akşam için uygundu.

Giyinince Amber itiraz etti. "Ama bu şeffaf gibi. Lambanın önüne gelince çıplakmış gibi duruyorsun!" Çıplak kelimesini aşağılayıcı bir tonda söylemişti. "Dansöz gibi görüneceksin!"

"Üstüne yün şalımı alırım ve yemekte örtünüp otururum," diye yatıştırdı Rebecca, kardeşini.

İkisi yalnız kalır kalmaz halef, sanki aradan on gün geçmemiş gibi kaldıkları yerden lafa girdi. "Yani bu okyanus dediğin büyük su canlı. İleri geri gidip geliyor, havalara kalkıyor. Böyle dememiş miydin?"

"Aslında, Yüce Atalan, bazen şahlanan bir hayvan gibidir, binlerce filin gücüyle havalara kalkar. Nil'deki gemilerin elli kat büyüklerini, kuru yaprak gibi savurur."

Bu imkânsız şeyler doğru mu, diye gözlerinin içine baktı. Tek görebildiği safirin içinde parlayan ışıklar gibi pırıltılar olmuştu. Bu yüzden düşünceleri dağıldı ve Rebecca'nın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı derin derin. Kılıç oyunlarından, şahin ve at idare etmekten elleri güçlenmiş, parmakları kemik gibi sertleşmişti.

Rebecca'yı çaresiz ve kırılğan bir hale sokmuştu. Nazeera'nın öğrettiği her şeyi

hatırlamalıyım, diye düşündü. Belden aşağısının yağ gibi eridiğini hissediyordu. Belki de bana vereceği tek fırsat budur, dedi içinden.

"En cesur adamlarımdan bin tanesini yollayıp o vahşi suyu bulmalarını ve büyük tulumlara koyup getirmelerini isteyeceğim," dedi Osman. "O suları Nil'e karıştıracağım ki, İngiliz istibotları bir daha bize saldırmak için gelirlerse onları devirsin."

Onun naifliği Rebecca'ya dokunmuştu. Bazen, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi hissediyordu. Ona karşı ilk kez hissetmiyordu bu aşırı şefkati, ama hep bastırmak zorunda kalıyordu. Karşısındaki bir çocuk değildi. Kurnaz, acımasız, kibirli bir tirandı. Ben tümüyle onun merhametine kalmış durumdayım, diye düşündü ve bu düşüncenin niye kendisini heyecanlandırıldığını merak etti. Ama daha cevabı bulamadan, adam yine bambaşka bir konuya atlamıştı.

"Ama onların karada da gidebilen ve en güçlü attan bile hızlı koşan buharlı araçları davarmış diye duydum. Bu doğru mu?"

"Evet doğru, güçlü halef. Bunlar nehirde giden istibotlardan farklıdır ve buharlı lokomotif denir." Düşüncelerini topladıktan sonra, bir günde Londra'dan Portsmouth'a nasıl gittiğini anlattı, üstelik yolda yemek molası da vermişlerdi. "Bu mesafe, Metemma ile Hartum arasındaki mesafeden fazla." Sesi boşuk ve gergin çıkmıştı. Osman hâlâ çenesini tutuyordu ama onu bırakıp yanağını okşadı ve saçını avuçladı. İlkel çöllerden gelen bu vahşi savaşçının sert parmakları ne kadar da yumuşak, diye şaşırdı Rebecca.

"Tenini ve saçını böyle yumuşak tutmak için ne kullanıyorsun?"

"Ben böyle doğmuşum zaten."

"Karanlık oluyor. Lambaları yak da seni daha iyi görebileyim."

Rebecca, Amber'in giydiği ipek elbise içini gösteriyor diye nasıl telaşlandığını hatırladı. Ayağa kalkarken yün şalını omzundan kaydırıp ve mangaldan ateş almak için giderken masanın üstüne atıverdi. Elindeki alevli çubuğu avucuyla sakınarak lambanın yanına gitti. Lamba önce cılız bir alevle yandı, sonra parlayarak sıcak sarı aleviyle odada gölgeler yarattı. Rebecca lambanın yanında biraz daha oyalandı, alevin düzgün bir şekilde yanmaya devam etmesini bekledi. Arkası adama dönüktü, ama yarattığı görüntünün farkındaydı. Bir fahişe gibi davranıyorum, diye düşündü, sonra babasının sesini duyar gibi oldu. "Onurlu bir meslektir. Ve dünyanın en eski mesleğidir." İçindeki ses söze devam edip her zamanki tavsiyesini yinelerken, Rebecca kafası karışmış bir şekilde gülümsüyordu. "Her ne yapacaksan yap, ama elinden gelenin en iyisini yap." Bu bir hayırduaydı.

İçinden, deneyeceğim babacığım, dedi ve bir dokunuş hissetti. Osman Atalan'ın arkasına geldiğini fark etmemişti. Omzundaki eller güçlü ve kararlıydı. Adamın kokusunu içine çekti, iyi bakılmış bir at ya da kedininki gibi güzel bir kokuydu bu. Onun düzeyindeki Müslüman erkekler, bir günde İngilizlerin bir ayda yıkandığı kadar yıkaniyordu.

Erkeğin elleri omuzlarından aşağı inip koltukaltlarından geçerek göğüslerini yakalarken teslimiyetle bekledi. Göğüsleri adamın avuçlarını doldurmuştu. Osman göğüs uçlarını parmaklarının arasında yuvarladı ve Rebecca'nın solumasına neden olacak şekilde sıktı.

Canını yakmayan, sadece istekle irkilmesine neden olan, ustaca bir sıkıştı bu. Sonra genç kadını arkası dönük olarak kendine çekti. Rebecca bir süre önce onun cüppesini çıkardığını ve tamamen çıplak olduğunu hissetmişti. İpek elbisesinin üstünden erkeğin güçlü kaslarını hissedebiliyordu. Çekinerek kalçalarını geri itti ve erkeğin kendisinden hoşlanmadığı inancını çürüten kesin bir delille karşılaştı. Nazeera'nın öğütlerini ve talimatlarını gayet iyi hatırlayan Rebecca, kıpırdamadan durup halefin bedenine bastırıldığı kısmı değerlendirmeye çalıştı. Nazeera'nın hipopotam dişine benzer biçimdeydi galiba ve gerçekten de onun kadar sertti.

Adamın kollarında yavaşça dönüp aşağı baktı. Şükran duymam gerekiyor galiba, diye düşündü. Nazeera'nın getirdiği oyuncak, pürüzsüz ve hafifçe kıvrıktı. Önce hafifçe dokundu, sonra avucunun içine aldı. Parmakları zorlukla kapanıyordu. Nazeera'nın öğrettiği hareketleri yapmaya başladı ve adamın elinin altında zonkladığını ve titrediğini hissetti.

"Büyük Halef, erkeklik özellikleriniz eşsiz ve imparatorlara has."

Osman, "İmparator" sözünü Dünyanın Işığı, Muhammet el Mehdi ile bir kıyaslama olarak almış ve ziyadesiyle memnun olmuştu. "Ben senin aygırınım," dedi.

"Ve ben de sizin kısrağınızım , gücünüz ve haşmetiniz karşısında huşu içindeyim. Bana lütfen yumuşak davranın tatlı efendim."

Erkeği avucunda tutmaya devam etti. Ryder Courtney'in yaptığı gibi üstüne atılmasını bekliyordu ama onun kendini tutması önce şaşırmasına, sonra da içinin gıcıklanmasına neden oldu. Osman kendisini soyarken de, yatağa uzatırken de elindekini bırakmamıştı. Erkeği doğruca içinin derinliklerine yöneltmek istedi ama o bunu yapmadı ve gerçekten de bir kısrakmış gibi, o yana bu yana çevirerek, kolunu bacağını kaldırıp indirerek, okşayıp hayranlık duyarak inceledi Rebecca'yı. Başlangıçta gösterdiği istek adamı pohpohlamak için yapılmış bir şeydi, ama bu acelesiz ve temkinli hali, Rebecca'nın gerçekten sabırsızlanmasına neden olmuştu. En son Ryder Courtney ile yaşadığı o zevkli birleşmeyi hissetmek istiyordu artık.

Osman ise o kadar rahat ve telaşsızdı ki, Rebecca ümitsizce haykırmak istedi. Bir zamanlar Butter adında dişi bir kedisi vardı. Mevsimi gelince Butter erkekleri çekmek için bağırır inlerdi. Rebecca o zorunluluğu şimdi anlıyordu. Acaba kaç bin tane kadın görmüştür, diye düşündü. Erkek açısından telaşa gerek yoktu tabi. Beni kıvrandırmak da hiç umurunda değil, dedi içinden. +

Sonra iki eliyle adamı kendine çekti. "Size yalvarıyorum yüce Atalan, artık dayanacak halim kalmadı. Lütfen merhamet edin ve şimdi yapın."

"Ama sana yumuşak davranmamı istemiştin," dedi gülümseyerek.

"Ben kendi doğasını ve zihnini bile tanımayan aptal bir yaratığım.

Söylediklerimi unutun lütfen efendim. Mutlaka siz benim asla bilemeyeceğim kadar iyisini bilirsiniz. Yalvarırım çabuk olun. Daha fazla bekleyemeyeceğim." Erkek arzusunun yerine getirdi ama bu kez, Rebecca, Butter'inkilerden çok daha uzun ve yüksek çığlıklar

atmaktan alıkoyamadı kendini. Osman Atalan'ın öteki kadınlarından hiçbiri, onun üstünlüğünü böyle sesli bir biçimde kabullenmemiştir. O da bundan hoşlanmış ve gururlanmıştır.

Sabah kalkınca âdeti olduğu üzere Rebecca'yı hareme göndermek yerine kahvaltısı boyunca da yanında tuttu. Yakında, Omdurman'dan getirdiği cariyelerin hiçbiri, Osman'ın özel bölümüne gelme onuru yaşayamaz olacaktı. Rebecca neredeyse tamamen oraya yerleşmiş gibiydi. Adamı ötekiler gibi sıkılmıyordu.

Osman Atalan yerli rehberlerden, avcılardan, tacirlerden tüm sağlam verileri toplayınca, Rebecca'nın sanatsal yeteneklerini ve kalem ustalığını, yakınlarda bir gün Habeşlilerle savaşmak istediği yerlerin büyük ölçekli bir haritasını çıkartmakta kullandı. Sonra haritanın bir kopyasını Penrod'a verdi ve haritayı bölge üzerinde doğrulamaya gönderdi. Tüm sadakatlerine ve adanmışlıklarına karşın, bu görevi kendi savaşçılarından birine veremezdi, çünkü hiçbirinin harita okuma becerisi yoktu. Yine de, herhangi birini böyle önemli bir seferden dışlamak, derin bir hakarete uğradıkları düşüncesi yaratabilirdi.

Öte yandan, köle Abadan Riji'ye ne kadar güvenebileceğinden de tam emin değildi. Bu hassas sorunu, al-Noor ve altı savaşçıyı ona eşlik etmek üzere seçmekle çözdü. Görünüşte ona gardiyanlık edeceklerdi ama aslında onu koruyacaklardı. Adamlarının, Abadan Riji'nin görevle ilgili mantıklı emirlerini yerine getireceğinden kuşkusu yoktu. Ama öte yandan, eğer Gallabat'a onsuz dönerlerse hepsinin boynunu vurdurturdu.

Keşif birliği gittikten sonra, Osman Atalan, valiyle bölgedeki devlet işlerini görüşmek ve Aksum'dan gelen Habeş görevlileri kabul etmek için Gallabat'ta kaldı. İmparator John, böyle önemli bir Derviş'in sınırlarında hangi amaçla bulunduğunu öğrenebilmek için deli oluyordu. Elçileri değerli armağanlar getiriyor, karşılıklı barış ve iyi niyet teminatları veriliyordu. Osman yağmur mevsimi biter bitmez, imparatoru görmek için Gondar'a geleceği haberini yolladı.

Bu arada, her gün ortalığı kasıp kavuran fırtınalar, Osman'a yeni gözdesiyle bol bol vakit geçirme fırsatı veriyordu.

Penrod'un heyeti Gallabat'tan sabahın ortasında, tam önceki gece başlayan yağmur dinip dağların üstündeki kümülüs nimbus bulutlarının ardından güneş görüldüğünde ayrıldı. Yanlarına, sıradan kabile atlıları gibi, çok az şey almışlardı. Herkes kendi silahlarını ve döşeğini eğerinde taşıyordu, arkalarından gelen üç katırda da erzak ve kap kaçak bulunuyordu. Kentin son binalarını geçtikten bir yedi, sekiz yüz metre sonra, yol kenarına oturmuş beş kadın gördüler. Kadınların hiç bitmeyen saç meseleleriyle uğraşıyorlardı. Bu da, savaşçıların kılıç oyunları gibi, bol olan boş vakitleri değerlendirme uğraşydı.

Bir Arap kadınının kendi saçını tek başına yapması mümkün değildi. Saç yapmak, kadının bütün yakın arkadaşlarını içeren sosyal bir olaydı. Saça biçim vermek, çok emek

isteyen, iki, üç günlük sabırlı ve ustalıklı bir çaba gerektiren bir işti. Haremde geçirdiği süre boyunca Amber bu sanatı çok iyi öğrenmişti. Kıvrak parmakları, ayrıntıları gören gözleri ile, Osman Atalan'ın zenana'sındaki kadınlar tarafından çok aranılıyordu. Öyle ki, yapılacak işin çeşidine göre, iki, üç Maria Theresa Doları gibi bir ücret bile talep edebiliyordu.

Önce saçın taranması gerekiyordu. Genelde, daha önce sürülmüş kozmetiklerden ve yapılmış kıvrıcıklardan ötürü saç meşin gibi oluyordu. Amber dolaşmış saçı tutam tutam açmak için uzun bir şiş kullanıyordu. Bu iş yapıldıktan sonra, kaba bir tahta tarakla tek tek her tutamı açması gerekiyordu. Bütün bu ön işler bir gün alıyor, o arada bir yandan da gülünüp eğleniliyor, skandal ve dedikodu havadisleri alınıp veriliyordu.

Nihayet kafa derisine ulaşıldığında, bu kez de oraya yerleşmiş haşere ile mücadele etmek gerekiyordu. Zafer çığıkları arasında sürdürülen av sonucunda ele geçen mahlukat, tırnaklar arasında eziliyordu. Saha temizlendikten sonra, Amber saç buklelerine gülyağı, mürrüsafi, sandal ağacı tozu, sarmısak ve amonyak pudrası ile koyun yağı karışımı bir tertip uyguluyordu. Sonra da operasyonun en zevkli kısmı başlıyordu. Saç yüzlerce minik örgü yapılıyor ve akasya sakızı ve darı macunu ile ovuluyordu. Böylece şekerleme gibi kaskatı oluyordu. Son gün, uzun bağa bir şişle bütün o minik örgüler dikkatle açılıyor ve saç özgür ve gururlu bir şekilde kendi haline bırakılıyordu. O yüzden de kadınların kafası olduğunun iki katı görünüyordu. Biten iş genellikle hayranlık nidaları ve beğeni ile karşılanıyordu. On gün sonra bütün işlemler yeniden yapılıyor ve Amber'e düzenli bir gelir sağlanmış oluyordu.

Amber o sabah da işine öyle dalmıştı ki, aralarında yüz adım kalana kadar savaşçıların gelişini fark etmedi. Hepsi uygunsuz bir durumda yakalanmıştı. Halef Osman'ın beş kadını, örtüsüz ve başlarında muhafız olmadan, onun en güvenilir savaşçılarına yakalanmıştı. Doğru ve diplomatça davranış, iki tarafın da birbirini görmezden gelmesiydi ve savaşçılar bu yüzden rüzgâr gibi görünmezlermişçesine geçip gitmekteydiler.

Ama Amber, "Yüzbaşı Ballantyne!" diye bağırdı ve koca şişi müşterisinin çalı gibi saçlarının arasında bırakıp ayağa fırladı. Sonra da yola koşturdu. Kadınlar ne yapacaklarını bilememişlerdi. O yüzden kıkırdarak baktılar ve bir şey yapmadılar. Grubun başındaki al-Noor da aynı durumda kalmıştı. Sert bir şekilde kaşlarını çatarak Penrod'a baktı. Penrod hem onu, hem de Amber'i görmezden gelmeye çalışarak bir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Al-Noor da duruma uyan bir kural düşünemiyordu. Al-Zahra henüz bir çocuktuk, kadın değildi. Dört kadınla altı savaşçının ortasındaydı. Tehlikeli biri olmadığı açıktı. Durum ortaya çıkarsa herkes aynı derecede suçlu sayılacaktı. Üstelik gerektiğinde halefe, grup liderinin Abadan Riji olduğunu ve herhangi bir gelenek ya da etiket ihlalinden onun sorumlu sayılacağını da söyleyebilirdi. Gözünü ileri dikti ve böyle bir şey olmuyormuş gibi davrandı.

"Penrod Ballantyne, Hartum'dan bu yana ilk kez sizinle konuşma fırsatı buldum." Amber, Ata'nın yanında dans ediyordu.

"Ve sebebini de gayet iyi biliyorsun." Penrod dudağının kenarından konuşuyordu. "Öteki kadınların yanına dönmelisin, yoksa ikimizin de başı ciddi şekilde belaya girecek."

"Kadınlar sizi çok çarpıcı buluyor. Asla kimseye bir şey anlatmazlar." İngilizce konuşuyorlardı ve Penrod savaşçıların tek kelime bile anlamadığından emindi.

"O zaman ablana bir mesaj ilet. Rebecca'ya de ki, ilk fırsatta sizi kaçıracağım ve her ikinizi de güvenli bir yere ulaştıracam."

"Bizi bırakmayacağınızı biliyorduk zaten."

Penrod'un tavrı yumuşamıştı, kız çok güzel ve sevimliydi. "Nasılsın Amber? Dayanabiliyor musun?"

"Çok hastaydım ama Rebecca ile Nazeera, beni kurtardı. Şimdi iyiyim."

"Görebiliyorum. Ablan nasıl?"

"O da iyi." Amber keşke yine Rebecca'dan söz etmese, diye düşündü.

"Sana küçük bir hediyem var," dedi Penrod. Gizlice elini eyer çantasına soktu ve çarşıdan almış olduğu amber kolye ile küpeleri buldu. Küçük bir deri parçasına sarmıştı onları. Doğruca Amber'e vermeyip öteki savaşçıların görmeyeceği şekilde yere düşürdü paketi.

"Almadan önce biz gidene kadar bekle," dedi. "Ve öteki kadınlara da gösterme." Sonra atını topuklayıp uzaklaştı. Amber gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Öteki kadınlar da gözleriyle atlıları takip ediyorlardı. Amber çabucak yerdeki deriyi kaptı. Paketi açmak için haremde yalnız kalacağı anı beklemek çok zor olacaktı. Sonunda açabildiğinde zevkten bayılacaktı neredeyse.

"Hayatımda aldığım en güzel hediye." Rebecca ve Nazeera'ya da gösterdi. "Sence gerçekten benden hoşlanıyor mudur Becky?"

"Bu çok güzel bir armağan canım," diye hakverdi Rebecca. "Ve eminim senden çok hoşlanıyor." Sözlerini dikkatle seçiyordu. "Seni tanıyan herkes gibi."

"Çabucak büyüsem keşke. O zaman bana çocukmuşum gibi davranmazdı," dedi Amber özlemle.

Rebecca, kardeşini kucakladı, gözleri dolu dolu olmuştu. Böyle anlarda, içinde buldukları tehlike ve Amber'e karşı hissettiği sorumluluk, adeta taşınamayacak bir yük haline geliyordu. Eğer bu güzel çocuğa da bana yaptığını yaparsan Penrod Ballantyne, seni kendi ellerimle öldürür ve mezarının üstünde dans ederim, diye ant içti içinden.

Habeşistan bölgesine yapılan keşif seferinin asıl amacı, Gondar'ı kurtarmak için dağlardan gelecek orduların, yaylalardan inerken kullanacağı dağ geçitlerini keşfetmekti.

Dağ silsilesinde en önemli geçit, Atbara Nehri Boğazı'ydı. Bu nehrin kuzey kıyıları dik ve sarptı, sivri kayalar geçit vermiyordu, ama güney kıyısındaki eğim daha yumuşaktı. Eski ticaret yolu da nehrin bu tarafından geçiyordu zaten. Geçitin çıkağına ulaşmak, Penrod'la grubunun neredeyse üç haftasını almıştı. Hemen hemen her gece yoğun olarak yağmur

yağıyor ve gündüzleri nehirler, çaylar kabarıyor, toprak ıslak ve çamurlu bir hale geliyordu. İlerlemek o kadar zordu ki, günde on beş kilometreyi zor yapıyorlardı. Alışık olmadıkları soğuk ve nem, savaşçıları perişan ediyordu. *

Atbara Boğazı'na gelince, yumuşak eğimli güney kıyısından tırmandılar ve yaklaşık doksan metre yukarıda, aşağıdan geçen yolcuların ya da kervanların göremeyeceği, gizli bir girinti keşfettiler. Ortasından ince bir su akıyordu. Suyun her iki yanında yeşil otlar büyümüştü. Atları ve katırları epeyce zorlamış oldukları için, Penrod birkaç gün orada dinlenmeye ve geçitten akan trafiği gözlemlemeye karar verdi.

Her sabah Penrod ile al-Noor düzlüğün kenarına tırmanıp yoğun çalılıarın ardına gizleniyorlardı. İlk iki gün insan namına bir şey görmediler. Sadece kuzey kıyısındaki kayalıklara yuva yapmış bir çift kartal vardı, onlar da bu iki adamı merak ediyor, ikide bir kanatlarını başlarına değdirecek kadar alçalıp bakıyorlardı. Günün geri kalanında da yuvadaki yavrulara pençeleriyle yabancı tavşan ve küçük antiloplar taşıyorlardı.

O kuşlar dışında dağlar çıplak ve ıssız görünüyordu, ortalık o kadar sessizdi ki, kartalların acıklı feryatları, çok yükseklerde uçtukları zaman bile net bir şekilde duyulabiliyordu.

Üçüncü günün akşamına doğru, Penrod uykulu uykulu hayal kurarken başka bir yabancı ses duydu. Önce tepeden yuvarlanan kayalardan geldiğini sandı. Sonra belli belirsiz insan sesleri de duyarak irkildi. Teleskopunu aldı ve geçitin ilk kıvrımından itibaren kervan yolunu taramaya başladı. Hiçbir şey göremedi, ama yarım saat soma sesler çoğaldı ve büyük bir kervanın geçitten geçmekte olduğuna hiç şüphe kalmadı. Karınüstü yatarak teleskopunu boğazın başına odakladı. Birden görüş alanına bir çift katır girmişti. Oldukça yüklü olan katırların ardından ikinci çifti, soma da üçüncüsünü gördü. Sonunda, Gondar Vadisi'ne inmekte olan yüz yirmi yük hayvanı ve sürücü saymıştı.

"Büyük ikramiye." Manzara al-Noor'un haydutluk damarını kabartmıştı, kervana aç gözlerle bakıyordu. "O çuvallarda neler vardır kim bilir? Gümüş Maria Theresalar mı? Altın takılar mı? Her birimizin en az yüzer deve ve bir düzine güzel köle almasına yeter. Cennete gitmek gibi!"

"Gerçekten öyle! Daha fazlasını kim ister ki?" dedi Penrod da sert bir ifadeyle. "Eğer bu iyi tacirlere parmağımızın ucunu sürersek bütün Habeşistan üstümüze yürür. Yüce Halef Atalan'ın planları suya düşer ve senle ben de testislerimiz olmadan cenneti boylarız. Her şeyi zamanında yapmak lazım al-Noor."

Konvoyun başındaki katırlar ağır ağır tam Penrod'un göz hizasına gelmişti. Üç adam geri kalanları getiriyordu. Penrod onları inceledi. Biri genç bir delikanlıydı, ikinci kısa boylu ve tıknaz, üçüncü ise güçlü bir yapıya sahip bir serseriye benziyordu. Yaklaşıp da daha iyi seçilecek hale geldiklerinde, Penrod neredeyse hayretle bağıracaktı. Kendini zorlukla tutabilmişti. Daha dikkatle baktı ve bu kez iyice emin oldu. Ryder Courtney! Gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Teleskopu yanında giden adama kaydırıldı, tabi ki o şişman da Bacheet idi.

Sonra üçüncü kişiye baktı. Bol kırmızı şalvar, uzun kollu parlak yeşil bir ceket ve sanki bir öfke ya da çılgınlık anında tasarlanmış gibi görünen, garip bir sarı şapka giymişti. Delikanlı Courtney'in söylediği bir şeye gülüyordu. Ama kahkahasında kadınsı bir şeyler vardı ve Penrod irkildi ama yine kendini tuttu. Safran! Safran Benbrook! İmkânsız gibi görünüyordu. Onun babasıyla birlikte Hartum'da ölmüş olduğunu sanıyordu

Penrod. Bu düşünce ona çok acı geldiği için, kızı aklından çıkarmayı tercih etmişti. Ama şimdi bir çekirge kadar canlı ve acayip kılığına rağmen bir kelebek kadar güzel bir biçimde karşısındaydı.

"Ya Aksum'dan ya da Addis Ababa'dan Gondar'a gidiyorlar." Al-Noor develere ve değerli yüklerine saldıramadığı için surat asarak söylemişti bunu.

Uzun konvoyun başı yoldan sapıp Atbara kıyısından yukarıda kalan bir düzlüğe doğru dönünce, "Kamp kuracaklar," dedi Penrod. Güneşin yükseklğine baktı. Seyahat edilebilecek en az iki saat daha vardı önlerinde ama Ryder kampını kuruyordu. Çobanlar nehir kıyısından ot toplayıp deste deste katırlara getirirken, hizmetkârlar da büyük bir yemek ve oturma çadırı ile, daha küçük iki uyku çadırı kuruyorlardı. Ateşin önüne katlanır iskemleler koymuşlardı. Ryder konforlu ve şık bir şekilde yolculuk yapıyordu.

Tam güneş batıp ortalık kararmaya başladığında, Penrod, Ryder'ın yanında şapkasını çıkarmış Safran ile birlikte kampın etrafını turladığını ve nöbetçileri denetlediğini gördü. Penrod her nöbetçinin yerini dikkatle hafızasına kaydetmişti. Hepsinde dolma tüfekler vardı ve bunların paslı çivi ve küçük misketle doldurulduğundan emindi. Yakın mesafeden insanın karnına dolması hiç hoş olmazdı bunların.

Penrod ve al-Noor karanlık basana kadar kampı izlemeye devam ettiler. Sadece ana çadırın önünde yağ kandili yanan yerde hafif bir ışık kalmıştı. Penrod, Safran'ın erkenden küçük çadırına çekildiğini gördü. Ryder ise Penrod'u kısıktırarak şekilde ateşin başında purosunu içmekteydi. Sonunda o da izmariti közlerin arasına attı ve kendi yatağına gitti. Penrod iki çadır arasındaki kandilin de sönmesini bekledi ve al-Noor'la derenin yanındaki kendi kamplarına döndüler. Ateş yakmayıp soğuk aside ve koyun budu yediler. Alevler ve duman dost olmayan yabancılara varlıklarını belli edebilirdi.

Al-Noor güneş battığından beri sessizdi ama şimdi bir yandan soğuk yemekleri atıştırırken bir yandan konuşuyordu. "Bir plan yaptım," dedi. "Hepimizi zengin edecek bir plan."

"Bilgeliğini çölün serin bir yağmuru içişi gibi kabullenmeye hazırım. Huşu içinde bekliyorum planını açıklamayı," diye cevap verdi Penrod aşırı bir nezaketle.

"Kervanla birlikte yirmi iki Habeşi var. Onları saydım ama bunların hepsi şişko tüccarlar. Biz altı kişiyiz fakat Sudan'ın en güçlü savaşçılarıyız. Gece aşağı inip hepsini öldüreceğiz. Hiçbiri kaçamayacak. Sonra cesetleri gömüp katırlarla birlikte Gallabat'a gideceğiz ve Habeşler hepsinin dağ cinleri tarafından yutulduğuna inanacak. Tüm hazineyi yüce efendimiz Atalan'a vereceğiz, o da bize teşekkür edecek ve hepimizi zengin yapacak." Al-Noor ısrar edene kadar Penrod sessiz kaldı. "Ne düşünüyorsun planım hakkında?"

"Kötü bir tarafını göremiyorum. Bence sen büyük ve soylu bir shufta'sın," dedi Penrod.

Al-Noor bir haydut olarak anılmasına hem şaşırılmış, hem de memnun olmuştu. Bir Beja savaşçısı için bu söz iltifat sayılırdı. "O zaman gece ilerleyip hepsi uykuya dalınca kampa gidelim ve işlerini bitirelim. Anlaştık mı Abadan Riji?"

"Allah sonsuza kadar sevsin, eğer Emir Osman Atalan'ın iznini alırsak, bu şişko tüccarları öldürür mallarını da çalarız." Penrod başını salladı ve yeniden uzun bir sessizlik oldu.

Sonra al-Noor yeniden konuştu. "Yüce Emir Atalan, Allah başımızdan eksik etmesin, iki yüz fersah kuzeyde. Ondan nasıl izin isteyeceğiz?"

"Bu bir güçlük sahiden," diye hak verdi Penrod. "Bu soruya bir yanıt bulduğun zaman, planını tekrar konuşuruz. Bu arada, Mooman Digna ilk nöbeti alacak. Ben de gece yarısı nöbetini tutacağım. Sen de şafak nöbetini alacaksın al-Noor. Belki o sırada ikilemimizi çözenin de bir yolunu bulursun." Al-Noor ağırbaşlı bir sessizlik içinde koyun postunu serip yattı ve kısa süre sonra ilk horultusu duyuldu.

Penrod ise Mooman Digna'nın ilk dokunuşu ve, "Nöbet zamanı," diye fısıldamasıyla yerinden fırlayacak şekilde tilki uykusuna yatmıştı.

Savaşçıların iyice uykuya dalmaları için bir saat kadar bekledi. Koyun postlarına sarınıp yattıktan sonra, ayazda kolay kolay kalkamadıklarını deneyimlerinden biliyordu. Yavaşça yerinden kalktı ve çıplak ayakla sessizce kenara yürüdü. Ryder'ın kampına büyük bir dikkatle yaklaştı. Gökteki ay ve yıldızlar sayesinde nöbetçileri seçebiliyordu. Bir zorlukla karşılaşmadan onlardan sakınabilmişti. Al-Noor'un da belirttiği gibi bu insanlar savaşçı değildi. Ryder'ın çadırının arkasına süzüldü ve yere çömeldi. Kumaşın ötesinde, kulağından birkaç santim uzakta Ryder'ın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Parmaklarıyla çadırı dürttü ve nefes sesi anında kesildi.

"Ryder," diye fısıldadı Penrod. "Ryder Courtney!"

Onun kımıldadığını duydu ve uykulu bir ses, "Kim var orda?" diye sordu.

"Ballantyne... Penrod Ballantyne."

"Hey Tanrım! Ne işin var burda?" Bir kibrit parladı ve sonra kandil yandı. "İçeri gir," dedi Ryder telaşla.

Penrod kapıda belirince, şaşkınlıkla, "Bu gerçekten sen misin Ballantyne?" dedi. "Vahşi bir kabile adamına benziyorsun. Nasıl geldin buralara?"

"Uzun süre konuşacak vaktim yok. Dervişlere esir düştüm. Budalaca sorularla vakit harcamazsan sevinirim."

"Pekâlâ." Ryder'ın dostça tebessümü silinmişti. "Ne söylemek zorundaysan anlat, dinliyorum."

"Hartum'un düşüşünden sonra yakalandım. Oraya, kaçma şansı olmayanları, özellikle de David Benbrook ve ailesini düşünerek dönmüştüm."

"Safran'ın benimle olduğuna seni temin ederim. Son dakikada istimbotumla Hartum'dan kaçmayı başardık. Onu geri göndermek için İngiltere'deki ailesiyle temas kurmaya çalışıyorum, ama bu tür işler zaman alıyor."

"Seninle olduğunu biliyorum. Kampınızı izliyordum. Bu akşam gördüm onu."

"Senden bir mesaj bekliyordum," dedi Ryder. "Bacheet Omdurman'da adamın Yakub'la karşılaşmış. Yakub'a Ras Hailu'nun aramızda mesaj getirip götürebileceğini söylemiş."

"Omdurman'da yakalandığım günden beri Yakub'u görmedim. Bana ne Bacheet'i gördüğünden, ne de Ras Hailu diye birinden söz etti," dedi Penrod öfkeyle. "Yakub ortadan kayboldu. Sanırım o ve amcası, Wad Hagma denen haydut beni Dervişlere ihbar ettiler. Amcasıyla hesaplaşma fırsatım oldu ve Yakub da halledilecekler listemin başında yer alıyor."

"Bu insanlardan hiçbirine güvenilmiyor," dedi Ryder da. "Onları ne kadar uzun zamandır tanırsan tanı, ne kadar iyi davranırsan davran fark etmiyor."

"O zaman David Benbrook'un Hartum'un yağmalanması esnasında öldürüldüğünü biliyorsun demek ki. O arada Rebecca ve Amber de Dervişler tarafından yakalanıp Mehdi'ye teslim edildi."

"Evet. Bacheet Omdurman'da seni ararken Nazeera'dan olup biten korkunç şeyleri öğrenmiş. İki genç tatlı İngiliz kızının o sefiş manyağın eline düştüğünü düşünmek çok kötü. Amber çok küçük olduğu için en kötüsünden korunmuş olduğunu umut ediyor ve bunun için dua ediyorum. Ama Rebecca! Onun nasıl acı çektiğini sadece Tanrı bilir."

"Mehdi öldü. Kolera veya ona benzer bir hastalıktan. Kimse tam olarak anlayamadı ne olduğunu."

"Bunu duymamıştım. Ama bir şeyin değiştiğini sanmam. Peki Rebecca'ya ne oldu şimdi?" Ryder'ın düşüncesi belliydi. Rebecca hakkındaki hislerini saklamaya çalışmıyordu.

Demek, Courtney de Rebecca Benbrook'un özgür doğasından yararlanmış, diye düşündü Penrod sinsice. Artık o kadar deneyim sahibi olmuştu ki Londra'ya dönünce işin profesyoneli olarak Charing Cross Caddesi'nde çalışabilirdi. Her ne kadar bu zehirli düşüncelere kapılmış olsa da, onu ve kardeşini kurtarma konusunda duyduğu sorumluluk azalmamıştı. "Mehdi ölünce iki kardeş, Rebecca ve Amber, Halef Osman Atalan'ın

haremine alındı." Bunu söyler söylemez arkasında birinin solduğunu hissetti ve elini hançerine atarak döndü.

Safran duruyordu çadırın ağzında. Kendisine çok büyük gelen bir erkek gömleği giymişti. Seslerine uyanmış ve son sözlerini duymuş olmalıydı. Gömleğin ince kumaşı, Penrod'un elinde olmadan altındaki bedeni

"Yiğit Ibis nerde? Sınıra ulaşmamız için en hızlı ve kesin yol istimbotla gitmek olabilir. Develerle çölü uçarak geçmeye kalkmayı pek istemiyorum. Mesafeler çok uzun ve kadınlar için bu yol öldürücü olabilir."

"Ne yazık ki küçük istimbotu satmak zorunda kaldım. Artık her iki Nil'i de bana kapattı Dervişler, ben de işimi Habeşistan'la Ekvator arasına taşıdım. Ibis artık gerekli değildi benim için."

"Bu çok kötü oldu ama başka bir yol düşüneceğim." Penrod kalktı. "Artık gitmek zorundayım. Gitmeden, önemli bir şey daha var. Burda olmamın nedeni Abdullahi'nin Habeşistan'a saldırmayı ve Gondar'dan Horea Dağı'na kadar olan bölgeyi işgal etmeyi planlaması. Önce İmparator John'u her tür dostluk ve barış gösterisiyle oyalayacak. Ama muhtemelen gelecek yılki büyük yağmurlardan sonra saldıracak. Osman Atalan otuz bin kişilik bir Derviş ordusuyla işin başında olacak. İlk ve ana hedefleri Atbara Boğazı ile Minkti'deki geçitler. Amacı imparatorun ana kuvvetleriyle platodan inmesine engel olmak. Buraya beni Atalan gönderdi, cehennemin dibine gidesi, saldıracağı bölgede keşif yapmam için."

"Aman Tanrım!" dedi dehşete düşen Ryder. "İmparatorun bundan hiç haberi yok."

"Onu tanır mısın?"

"Evet tanırım. İyi tanırım hem de. Üç dört ay sonra Entoto'ya döndüğümde hemen onu göreceğim."

"O zaman kendisini uyarırsın."

"Kesinlikle. Müteşekkir kalacaktır. Eminim Rebecca ile Amberin kaçırılmasına yardım etmeyi de önerir," dedi Ryder. "Ama söylesene Ballantyne, neden onu uyararak istiyorsun? Dervişlerin bu ülkeye saldırmasından sana ne?"

"Soruyor musun? Senin düşmanın benim düşmanım. Onların yayacağı kötülüğü ancak Dervişlerin yağmaladığı kentte yaşananları görenler tahmin edebilir. Sen Hartum'da miydin?" Ryder başını salladı. "İmparator John Hıristiyan bir kral. Abdullahi ve kana susamış manyaklarının durdurulması gerek. Belki o bu dehşete bir son verebilir." Penrod, Safran'a döndü. "Kardeşlerine ne söylememi istersin Omdurman'da?"

Cevap vermeye çalışan Safran'ın gözleri dolmuştu. "Onlara ikisini de bütün kalbimle sevdiğimi ve daima seveceğimi söyleyin. Cesur olmalarını söyleyin. Onlara yardım edeceğiz. Yakında hepimiz yine bir arada olacağız. Ama her ne olursa olsun onları hep seveceğim."

"Onlara bu mesajı ileticeğim," diye söz verdi Penrod. "Çok rahatlayacaklarından eminim." Tekrar Ryder'a döndü ve elini uzattı. "Sanırım kişisel farklılıklarımızı unutmamalı ve

ortak amacımız için işbirliği yapmalıyız."

"Bütün kalbimle katılıyorum," dedi Ryder da ve uzatılan eli sıkı.

Penrod lambaya eğilip üfledi ve gecenin içinde kayboldu.

Ryder Courtney, Habeşistan'ın başkenti ve asıl ticari şirketinin bulunduğu Entoto'ya döndüğünde neredeyse Noel zamanıydı.

"Burası dünyanın en iç karartıcı yeri olmalı," dedi Safran katır kervanının başında kent kapılarından girerken. "Hartum'dan bile kötü. Neden Gandar'da oturamıyoruz Ryder?"

"Çünkü Bayan Safran Benbrook, yakında siz Thomas Amca'nız ve Jane Yenge'nizle birlikte Hampshire'daki Bishop's Sutton köyünde oturuyor olacaksınız."

"Yine can sıkıcı oluyorsun Ryder," diye uyarıda bulundu. "İngiltere'de yaşamak istemiyorum. Burda seninle kalmak istiyorum."

"Koltuklarım kabardı." Şapkasının siperine dokundu. "Ama, ne yazık ki hayatının geri kalanını bir çingene gibi Afrika çöllerini arşınlayarak geçiremezsin. Medeniyete dönmen ve bir hanımefendi olmayı öğrenmen lazım. Üstelik, insanlar konuşmaya başlıyor. Artık bir çocuk sayılmazsın, doğrusu koca kız oldun."

Ah, demek sonunda fark ettin, diye düşündü Safran. Neredeyse kör olduğuna inanmaya başlayacaktım. Sonra yüksek sesle, genellikle onu yatıştırmaya yeterli olan sözleri tekrarlardı. "Rebecca ve Amber kurtulunca iç itiraz etmeden İngiltere'ye döneceğim." İfadeless bir yüzle ve samimiyetsizlikle konuşmuştu. "Ve tabi Thomas Amca bize bakacağına söz verdikten sonra. Daha mektuplarına cevap vermedi ve ilk mektubunun üstünden neredeyse bir yıl geçti." Bunu ise halinden memnun bir ifadeyle söylemişti. "Şimdi daha ilginç konulardan söz edelim. Entoto'da ne kadar kalacaksın ve sonra nereye gideceğiz?"

"Burda yapacağım işler var."

"Ovaların sıcak havasından sonra, dağlar çok soğuk ve rüzgârlı ve kilometrelerce odun bulamıyorsun. Bütün ağaçlar kesilmiş."

"Herhalde İmparatoriçe Miriam'la konuştun. O da Entoto hakkında aynı şeyi düşünüyor. O yüzden imparator başkenti Addis Ababa'ya taşıyor zaten. O hanım da tanıdığım başka biri gibi dırdırcı."

"Ben dırdırcı değilim, ama bazen en iyisini ben biliyorum," dedi Safran tatlılıkla. "Sen, bana bir bebekmişim gibi davransan da."

Safran'ın itirazlarına rağmen, Courtney'in Entoto'daki çiftliği gerçekten çok rahat ve konforlu bir yerdi. Safran, Bacheet'in de yardımıyla orayı daha da güzelleştirmeyi başarmıştı. Hatta eski, kullanılmayan depo odalarından birini kendisine yatak odası ve daire yapması için Ryder'ı ikna etmeyi bile becermişti. Kolay olmamıştı. Ryder, onun sürekli olarak kalacağına inanmasına yol açacak bir şey yapmak istemiyordu.

Safran bir stüdyo elde edebilmek için kendisini kanatları altına alan Lady Alice

Packer'dan da yardım almıştı. Lady Alice, İngiliz büyükelçisinin eşiydi. Tabi ki kocası, David Benbrook'u, Sir Evelyn Baring'e bağlı olarak Kahire'de birlikte çalıştıkları dönemden tanıyordu ve Lady Alice de bu öksüz kıza karşı bir sorumluluk hissediyordu.

Alice amatör bir ressamdı ve Safran'ın da bu konuda yeteneği olduğunu keşfedince, öğretmenlik rolünü üstlenmişti. Diplomatik kurye ile Kahire'den Safran'a boyalar, fırçalar, kâğıtlar getirtmiş ve kendi tuvalini nasıl gereceğini, karakalemle nasıl resim yapacağını öğretmişti.

Sonunda Safran neredeyse öğretmenini geçmişti. Portföyünde, Ryder Courtney'in sevgiyle yapılmış elli tane portresi vardı. Çoğunu onun haberi olmadan çizmişti. Ayrıca, olgunluğu ve ustalığı ile hem Alice'i, hem Ryder'ı şaşırtan bir sürü Afrika manzarası ve hayvan çizimleri de bulunuyordu. Son zamanlarda, Hartum'daki anılarını ve kuşatmanın dehşetini anlatan bir seri üzerinde çalışıyordu. Resimler çok güzel, ama üzücüydü. Ryder bunun bir dış vurum olduğunu fark etmiş ve devam etmesi için yüreklendirmişti.

Entoto'ya dönüşlerinden iki gün sonra, Safran Alice ile çay içmek üzere elçiliğin yolunu tuttu. Öğretmenine tüm Hartum taslaklarını gösterdi. Resimlere bakan Alice'in gözleri dolmuştu. "Bunlar şahane canım. Yeteneğine hayranım."

Safran resimleri paketlemeyi bıraktı ve yaşlı gözlerle Alice'e döndü.

"Ne oldu Safran?" diye kibarca sordu Alice. Ryder'la gizlilik yemini etmiş olmalarına rağmen Safran kendini tutamayıp Atbara Boğazı'nda Penrod'la karşılaşmalarını bütün ayrıntıları ile anlattı. Alice, kocasının en kısa zamanda Sir Evelyn Baring'e kardeşlerinin ve elbette Yüzbaşı Ballantyne'in başına gelenleri anlatacağına söz verdi. Safran çok sevinmişti. Sonra, giderken masumca sordu. "Eğer Bay Courtney'e gelen mesaj varsa, memnuniyetle iletirim kendisine, böylece adamlarınız da boşuna yorulmamış olur."

Alice haber gönderdi ve bir süre sonra bir sekreter elinde, "Ryder Courtney... Entoto İngiliz Büyükelçiliği Habeşistan" yazan bir sürü zarfla çıkageldi.

Safran pazara doğru yürürken zarfları inceledi. İlk mektuptaki el yazısını tanımıştı. Bu, yakınlarda Güney Afrika Transvaal Cumhuriyeti'nde bir altın madeni bulmuş olan Ryder'ın yeğeni Sean Courtney'den geliyordu. Safran, Sean'un amcasının bu yeni madene birkaç bin sterlin yatırmasını çok istediğini biliyordu. İkinci zarfta, Londra'daki ordu ve donanma depolarından alman malların faturaları vardı. Üçüncü zarfta da yine resmi bir yazışma vardı. Dördüncü zarf ise Safran'ın asıl merak ettiği mektubu taşıyordu. Arkasında gönderenin adı ve adresi vardı.

Gönderen:

Papaz Thomas Benbrook

Papaz Lojmanı

Bishop's Sutton

Hampshire. İngiltere

Öteki mektupları cebine koydu ama bunu göğsüne sakladı. Pazarda her zamankinden az kaldı. En sevdiği çiçekçiden koca bir demet vahşi dağ glayölü almıştı. Sonra Ryder'ın

doğum günü için uygun, diye düşündüğü gümüş cep matarasına baktı. Yanındaki para yetmeyecekti ve pazarlık edemeyecek kadar da acelesi olduğu için ertesi gün geleceğine söz verip ayrıldı.

Koşturarak çiftliğe döndü ve çiçekleri mutfak kapısının yanındaki tekneye koydu. Sonra yaşadıkları yerden uzak bir köşeye gizlenmiş olan tuvalete gitti. Kapıyı sürgüledi, yüksek oturağa oturdu ve dikkatle dördüncü zarfın mührünü açtı. Mektup tekyaprağa önlü arkalı yazılmıştı ve yedi ay öncesinin tarihini taşıyordu. Hevesle okumaya başladı:

Sayın Bay Courtney,

Karım ve ben mektubunuzu almaktan ve kardeşim David'in Hartum 'da hunharca katledildiğini, kızlarının düştüğü kötü durumu öğrenmekten büyük üzüntü duyduk. İçinde bulunduğunuz durumu anlıyor ve zavallı küçük Safran'ın yanınızda kalmasının uygunsuzluğu konusunda size hak veriyorum. Ne de olsa bekâr bir erkeksiniz ve yanınızda onun yetişmesine yardımcı olacak bir kadın yok.

Bu arada sevgili kardeşimin avukatı Sebastian Hardy Esquire ile de görüştüm. Kardeşimden kalan birkaç parça şeyin borçlarını kapatmaya bile zor yeteceğini bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kardeşimin vefat etmiş eşi Sarah savurgan tabiatlı bir hanımdı. Dolayısıyla kızlarının eline mülkten bir şey geçmeyecekmiş.

Karımla Safran'ı evimize alma ihtimalini konuştuk. Ancak, bizim zaten bakacak dokuz çocuğumuz var ve bir köy papazı olarak maaşım zor yetiyor. Zavallı öksüzü besleme ve giydirme imkânımız yok. Neyse ki, onu uygun bir kuruma yerleştirebilme imkânım var. Orada sıkı bir Hıristiyan eğitimi alır ve bu da ileride soyluların çocuklarına mürebbiyelik yapmak gibi saygın bir iş edinmesini sağlar.

Eğer, iyi bir Hıristiyan olarak, İngiltere'ye gelişini ve Bishop's Sutton istasyonuna kadarki tren ücretini karşılamak nezaketinde bulunursanız, zavallı çocuğu orada karşılayıp kalacağı kuruma götürebilirim.

Ne yazık ki onun bakımını ve nafakasını sağlayabilecek durumda değilim.

Cevabınızı bekliyorum.

Hıristiyan kardeşiniz

Thomas Benbrook

Yavaş yavaş, tadına vararak mektubu yırtıp parçalara ayırdı ve parçaları da tek tek, altındaki çukura attı. Soma eteklerini toplayıp sinir bozucu mektubun üzerine bir güzel tuvaletini yaptı.

"Böyle iğrenç bir pisliğin hak ettiği buydu," dedi kendi kendine. "Bir kurumda yaşayıp Hıristiyan eğitimi alacakmışım da, sonra da bakıcılık yapacakmışım. Çıplak ayakla yürüyerek Hartum'a dönmeyi tercih ederim." Ayağa kalkıp eteğini düzeltti. "Şimdi Ryder'ın akşam yemeği hazır mı ona bakmam gerek. Hem viskisini de hazır etmeliyim."

Safran için akşam yemeği zamanı, günün en önemli zamanıydı. Pişen tavuğu ve yanındaki diğer lezzetli yiyecekleri denetledikten sonra, Ryder'ın odasının yıkanma bölümünde yeterli sıcak su, sabun ve temiz havlu ile yatağının üzerinde temiz, ütülü

gömlek olup olmadığını kontrol etti. Sonra sofrayı hazırladı, çiçek ve mumlarla süsledi. Böyle önemli bir işte Bacheet dahil, kendisinden başka kimseye güvenemezdi. Sonra Ryder'ın emanet ettiği anahtarla kilitli dolabı açtı ve bir şişe viski, kristal bir bardak ve sedir ağacından puro kutusunu çıkardı. Hepsini, dağların üstündeki güzelim grubu gören verandadaki masaya yerleştirdi.

Sonra kendi odasına koştu ve bütün gün giymiş olduğu giysileri çıkarıp kendi tasarımı ve kreasyonu olan elbiselerden birini giydi. Kentteki iki terzi Amharic kadınının yardımıyla, kendisine ilginç giysilerden oluşan zengin bir gardırop hazırlamıştı. Lady Alice Packer ve hatta İmparatoriçe Miriam bile özel tarzına iltifat etmişlerdi.

Saçını tararken, avluda, saraydan dönen Ryder'ın atının ayak seslerini duydu. Kral ve maiyetinden çeşitli kimselerle, çeşitli konuların konuşulduğu uzun bir gün geçirmişti. Ryder temiz gömleği, sıcak suyla pırıl pırıl yıkanmış yüzü ve nemlendirilip arkaya taranmış saçlarıyla kendi bölümünden çıktığında, Safran da verandada onu bekliyordu. Dünyanın en yakışıklı erkeğiydi, ama saçlarının yine kesilmesi gerekiyordu. Bu işe yarın bakarım, diye düşündü ve viski şişesi ile bardağı eline aldı. "Söyle, ne kadar?"

"Bu uzun uzun düşündükten sonra ölçülü bir yanıt verilmesi gereken bir soru," dedi Ryder. Bu aralarında özel bir şakaydı ve Safran bardağa bolca viski doldurdu. Ryder tadına baktı ve iç çekti. "İnsanlar için fazla güzel! Böyle bir nektarı ancak uçan melekler içmeli!" Böylece ayın tamamlanmış oluyordu. Ryder en sevdiği koltuğun deri minderine bıraktı kendini. Safran da karşısına geçip kendi koltuğuna oturdu ve birlikte, dağların üstünde nefis bir şekilde batan güneşi seyrettiler.

"Söyle bakalım bugün neler yaptın?" dedi Ryder.

"Önce sen."

"Sabahı majesteleri ve iki generalinden oluşan bir kurulda geçirdim. Onlara Penrod Ballantyne'in Dervişler hakkında söylediklerini anlattım. Kral John bu uyarıdan dolayı çok memnun oldu ve sanırım ciddiye aldı. Kardeşlerini kurtarma planımızdan söz etmedim. Şimdilik erken, diye düşündüm. Yine de, harekete geçeceğimiz zaman yardım edeceğinden eminim."

Safran içini çekti. "Yüzbaşı Ballantyne ile temas kurabilmek isterdim. Görüşeli yüzyıl geçmiş gibi geliyor."

"Muhtemelen o ve kardeşlerin, Osman Atalan ile birlikte yoldalardır. Penrod'u yakından takip ettikleri için güvenilir bir ulak bulamamış olabilir. Sabırlı olmamız gerek."

"Söylemek kolay da yapmak zor."

Safran'ın dikkatini başka şeylere çekmek için anlatmaya devam etti. "İmparatorun yanından ayrılınca haznedarına gittim ve günün geri kalanı da onun yanında geçti. Sonunda ülkenin her yerinde ticaret yapma lisansımı bir yıl daha uzatmayı kabul etti. İsteddiği rüşvet fahişti ama saygı da kusur etmiyordu doğrusu." Safran'ı güldürmeyi başarmıştı, zaten bunu hep yapıyordu. "O arada, önümüzdeki cuma saraya davetli olduğumuzu söylemeyi unuttum. İmparator John devlete yaptığım hizmetlerden ötürü

bana Solomon ve Judea Şeref Yıldızı Ödülü verecekmış. Bence için aslı, İmparatoriçe Miriam, senin son moda kreasyonlarına meraklı olduğu için kocasını bizi davet etmeye zorlamış. Ya da başka bir portresini yapmanı istiyordur."

"Ne kadar heyecanlı. Acaba bu Solomon Yıldızı elmaslarla kaplı kocaman bir şey midir?"

"Dev gibi bir şey olduğundan eminim, belki elmas kaplı değildir, ama en azından iyi kalite kesme camlar vardır," dedi Ryder ve Safran'ın elçilikten getirmiş olduğu mektuplara uzandı. İlk önce ordu ve donanma depolarından gelen faturayı açtı. "Tanrım!" dedi keyifle. "On numara iki tüfeğimi gemiyle göndermek üzere hazırlamışlar. Yarın ödemeyi ayarlayacağım. Ekvator'a gitmeden elimde olacaklar, bu da çok yararlı olacak." Sonra faturayı kenara koyup yeğeninden gelen mektubu açtı. "Sean açtıkları yeni madenin çok verimli olacağını söylemeye devam ediyor. Ben onun gibi umutlu değilim. Bence cebindeki son kuruşu da eritip eskisinden daha fakir bir şekilde kapatacak bu işi. Olsa olsa tecrübe yönünden zenginleşmiş olacak. Korkarım girişimine yatırım yapma konusunda hayal kırıklığına uğratacağım onu." Sonra Cape Colony posta damgası olanı aldı ve zarfı inceledi. "Bunu bekliyordum!"

Zarfı açıp analiz raporunu çıkardı, endişeyle inceledi, ama sonunda rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Mükemmel! Gerçekten çok iyi."

"Bana da söyleyebilir misin?" diye sordu Safran.

"Tabi ki! Gondar'a gitmeden önce, Cape Colony'deki analiz bürosu na bir çuval kaya örneği yollamıştım. Önceki yıl, Hartum kuşatmasına yakalanmadan önce, dağda avlanırken, Aksum'un yüz atmış kilometre doğusundaki dağlardan almıştım örnekleri. Bu da onlarla ilgili rapor. Yüzde otuzdan fazla bakır ve yüzde on iki oranında gümüş varmış. Bölgenin uzaklığını ve ulaşma güçlüklerini hesaba katsan bile, yine de çok kârlı bir iş olabilir. Tek sıkıntı, tekrar hazinedara gidip madencilik ruhsatı istemek. Bugün derimi yüzdüğüne göre yarın da kafa derimi ve dişlerimi ister mutlaka."

Safran, "Belki böylece saçsız ve dişsiz olma modası başlatırsın," deyince Ryder güldü.

Her zamanki gibi hiç durmadan sohbet ederek, yemekten sonra geç vakitlere kadar oturdular. Ryder, kendi yatağına gittiğinde hâlâ Safran'ın şakalarına gülüyordu. Lambasını üfledi ve tam uyumaya hazırlanırken, o gün Rebecca'yı bir kez bile düşünmemiş olduğunu fark etti.

Ryder'la birlikte sarayın salonuna girince, Alice Packer yelpazesıyla buyurgan bir hareket yaparak Safran'ı yanına çağırdı.

"Beni affeder misin lütfen Ryder?"

"Serbestsin, git ve görevini yap." Ryder da neredeyse tüm salon gibi onun gidişini izledi. Çarpıcı olan sadece sarı elbisesi değildi. Genç kız doğal bir güzelliğe sahipti. Ryder birden onu izlediğini fark etti ve kimsenin görmemiş olmasını umarak hemen başını çevirdi.

İmparator John ve diğer Memelik Hanedanı mensupları, verimli bir üretkenliğe sahip

olduğundan, çok sayıda Habeşistan prensesi ve prensi vardı davette. Ayrıca generaller ve piskoposlar, varlıklı tacirler ve arazi sahipleri, tüm yabancı diplomatlar ile birkaç tane de seyyah ve serüvenci bulunuyordu. Üniformalarla kostümler o kadar egzotik ve şatafatlıydı ki, Safran'ın elbisesi bile sade kalıyordu yanlarında.

Birden, Ryder kalabalıktan birinin kendisini izlediğini fark etti. Hemen etrafına bakındı ve bir sürprizle karşılaştı. Yiğit Ibis'i satın alan kişi salonun karşı tarafındaydı ama o mesafeden bile kadının peçesinin üstünden bakan Mısırlı gözleri hipnotize ediyordu insanı. Ryder'ın kendisi ne baktığını görünce, hemen yanındaki göğsü madalyalarla, mücevherli şeref rütbeleriyle kaplı, leopar derisinden pelerin giyen yaşlıca generale sohbetini topladı.

"Allah'ın selameti üstünüze olsun Sitt Bakhita al-Mansur," diye Arapça selamladı Ryder yanına gelen kadını.

"Ve sizi de korusun, Efendi." Kadın konuşurken parmak uçlarını dudaklarına ve sonra kalbine götürerek zarif bir hareket yapmıştı.

"Evinizden oldukça uzaktasınız," dedi Ryder. Kadının gözleri sürmeliydi ve bakışları, en yüksek sınıftan bir Mısırlı kadın için bile alışılmadık biçimde dik ama yine de gizemliydi. Bazı erkekler onu dayanılmaz buluyordu ama Ryder'ın zevkine göre değildi.

"Nehir yolundan geldim. Güzel yeni istimbotumla uzun bir yol sayılmaz." Sesi de yumuşak ve ahenkliydi.

"Yol boyunca bir engelle karşılaşmadınız umarım? Sıkıntılı zamanlar geçiriyoruz ve Ibis tanınan bir gemi."

"Artık adı Ibis değil, Durkhan Sama, Göklerin Bilgeliği. Görünüşü de çok değişti. Kimse tanıyamaz. Asuvan'daki tersanecilerim bayağı uğraştılar üzerinde. Kutsal Omdurman'dan geçerken de gerekli ödemeleri yaptım."

"Şimdi nerde bağlı peki?" diye hevesle sordu Ryder.

Bakhita soran bakışlarla baktı. "Roseires'te." Burası, Mavi Nil'e, erişilen son noktadaki küçük bir limandı. Gemi hâlâ Sudan'daydı ama Habeşistan sınırına da sadece elli mil mesafedeydi.

Ryder memnun olmuştu. "Çarkçı hâlâ Jock McCrump mu?" diye sordu.

Bakhita gülümsedi. "Aynı zamanda kaptan. Onu o gemiden ayırmak zor olurdu bence."

Ryder daha da çok sevinmişti. Eğer gemiyi kaçırma işinde kullanacak olursak Jock'un orada olması iyi olur, diye düşünüyordu. "Eski istimbotunuza ilgi duyuyor gibisiniz Efendi. Acaba bana mı öyle geldi yoksa gerçekten öyle mi?"

Ryder birden endişelenmişti. Kadını fazla tanıımıyordu. Tek bildiği zengin olduğu ve pek çok ülkede yüksek yerlerde etkili olduğuydu. Bir Müslüman olmasına rağmen, Doğu'daki İngiliz girişimlerine sıcak baktığını, Fransız ve Almanlara ise karşı olduğunu da duymuştu. Hatta Sir Evelyn Baring'in Kahire'deki ajanı olduğu bile söyleniyordu. Bu doğruysa Omdurman'daki Derviş cihadına da karşı demekti, ama yine de ona güvenmemek en iyisiydi.

"Doğrusu Sitt Bakhita bir süreliğine istibotunu sizden kiralamayı düşünmedim değil, ama bu teklifime ne diyeceğinizi bilemedim," dedi.

Kadın tekrar konuşurken sesini alçaltmıştı. "General Ras Mengetti sadece kendi dilini konuşur. Ama yine de bu konuşmayı baş başa yapsak iyi olur. Çiftliğinizin nerde olduğunu biliyorum. Sizinle orda görüşebilir miyiz? Mesela yarın öğleden önce bir vakitte?"

"Emrinizde olacağım."

"İkimizin de ilgisini çekecek konular var," dedi Bakhita. Ryder başıyla selam vererek ayrıldı.

Safran hâlâ Alice ile birlikteydi, ama Ryder serbest kalır kalmaz yanına geldi. "Kim o şişman Arap hanım?" dedi memnuniyetsiz bir sesle. "O koca patlak gözlerini senden alamıyordu."

"Dostlarımız ve ailemizle yeniden bir araya gelmemize yardımcı olabilecek biri."

Safran bir an düşündükten sonra başını salladı. "O zaman onu affediyorum."

Ryder, Bakhita'ya meseleyi nasıl açacağından emin değildi ama konuyu düşünme fırsatı bulamadan, borazanlar imparatorla eşinin geldiklerini ilan etmeye başlamıştı.

O gece geç vakit çiftliğe döndüklerinde, Safran, Ryder'ın terliklerini getirdi ve yatmadan önce içtiği içkiyi koydu. Sonra yakasına takılı Solomon Yıldızı'nı alıp incelemeye başladı. "Eminim ki bunlar gerçek elmas," dedi sonunda.

"Öyleyse milyoner olduk demektir." Ryder gülerken, Safran'ın çoğul konuşma alışkanlığını kaptığını fark etti. Nasıl olmuşsa böyle bir alışkanlık oluşmuştu aralarında. Bunun akıllıca bir şey olup olmadığını düşündü ve olmayabileceğine karar verdi. Daha tedbirli olacağım diye geçirdi içinden.

Ertesi gün, Bakhita dört katırın çektiği kapalı bir arabayla geldi çiftliğe. Ryder katırları ve sürücüyü tanıyordu, muhtemelen imparator tahsis etmişti bunları. Gerek yoktu aslında ama, bu da, Bakhita al-Masur'un önemini gösteren başka bir kanıttı. Arabanın arkasından gelen altı tane de silahlı muhafız vardı. Ryder, Bakhita'yı salona götürürken onlar avluda kaldılar. Salonda Safran, kahve ve minik ballı çörekler hazırlamıştı.

Kahve servisinden sonra ayağa kalkıp izin isteyince Bakhita elini tuttu. "Lütfen gitmeyin Sitt Benbrook. Söylemek zorunda olduğum şey sizi herkesten daha çok ilgilendiriyor." Safran tekrar kanepeye oturdu ve Bakhita sözüne devam etti. "Entoto'ya aslında sizi ve Bay Courtney'i görmeye geldim. Üçümüzü de Omdurman'a bağlayan önemli şeyler var. Kendisine tam bir sadakat borçlu olduğum bir dostum ve ailenizin yakın üyeleri Dervişler tarafından esir tutuluyor. Eminim sizler de benim kadar endişe ediyorsunuz onlar için. Bu duruma bir son vermek için elimden gelen her türlü yardımı ve desteği sağlayacağımı bilmenizi istiyorum." Ryder ve Safran sessiz bir şaşkınlıkla kadına bakakalmışlardı. "Evet, ablanızın ve ikiz kardeşinizin

Emir Osman Atalan'ın hareminded olduğunu biliyorum. Benim dostum da aynı adamın kölesi."

"Acaba dostunuzun adını öğrenebilir miyiz?" diye sordu Ryder ihtiyatla.

Bakhita hemen cevap vermedi. Sonra, "İngilizcem çok iyi değil ama sanırım Habeşistan'da pek kimse bilmediği için sizin dilinizi kullanmamız daha iyi olacak."

"İngilizceniz gayet güzel Sitt Bakhita," dedi Safran. Kadına duyduğu gizli husumet kaybolmuştu.

"Çok naziksiniz ama değil." Safran'a gülümsedi ve tekrar Ryder'a döndü. "Sorunuza cevap vermeyi reddedebilirim ama birbirimize karşı dürüst davranmak istiyorum. Dostumu her ikinizin de çok iyi tanıdığından eminim. 10. Süvari Alayı'ndan Yüzbaşı Penrod Ballantyne'dır kendisi."

"Cesur bir subay ve kibar bir beyefendidir," dedi Safran. "Onunla en son Atbara Boğazı'nda beş ay kadar önce görüşmüştük."

"Ah, lütfen söyleyin nasıldı?"

"Gerçi kıyafeti ve tavırları kendisini esir alanlarınkine benziyordu ama iyiydi," dedi Safran.

"Dervişlere esir düştüğünü biliyordum ve çok kötü işkencelere maruz kaldığını duymuştum. Sözleriniz beni çok rahatlattı."

Onlar Penrod'u konuşurken Ryder da hızla düşünüyordu. Bacheet'ten bir söylenti duymuştu, ona da Nazeera anlatmıştı. Penrod'un yakın bir Mısırlı dostu olduğunu söylemişlerdi. Duyduğu endişeye bakılırsa bu hanım, Bakhita'dan başkası değildi. Ryder şok olmuştu. Penrod birinci sınıf bir alayın çok şık bir subayıydı. Bu tür bir ilişki açığa çıktığı takdirde mesleğinin sonu olurdu.

"Söylediklerinizden sonra Sitt Bakhita tüm kaynaklarımızı ve zekâmızı birleştirmemiz gerektiği anlaşılıyor. Bizim ilk sorunumuz ki, bende büyük sıkıntı yaratıyor, Omdurman'daki dostlarımızla nasıl haberleşeceğimiz."

"İnanıyorum ki ben bir tür iletişim sağlayabilirim." Bakhita ayağa kalktı ve avluya açılan kapıya gitti. "Sanırım bu adamı tanıyorsunuz," dedi. O arada gösterdiği adam, şapkasını çıkarmış eğilerek Ryder'a selam veriyordu.

"Allah sizi korusun Efendi."

"Yakub!" Ryder gerçekten çok şaşırılmıştı. "Hakkında kötü şeyler duydum. Efendin Abadan Riji'ye ihanet etmişsin."

"Efendi, ona ihanet edeceğime önce anama babama ihanet ederdim, Allah işitsin sözlerimi ve yalansa şuracıkta çarpsın beni," dedi Yakub. "Artık hayattaki tek amacım, hain amcamın Dervişlere sattığı efendimi onların elinden kurtarabilmek. Bunun için her şeyi..." Yakub durakladı, sonra dikleşti ve devam etti. "O Bacheet rezili ile işbirliği yapmak dışında, her şeyi yaparım. Eğer başka çaresi yoksa, kısa bir süre o alçak Bacheet'e bile katlanırım. Yine de muhtemelen işin sonunda onu öldürürüm."

"İş öldürmeye gelince," dedi Ryder öfkeli bir sesle. "Abadan Riji senin de amcan gibi

hain olduğuna inanıyor. Amcanı gebertmiş ve niyeti sana da aynısını yapmak."

"O zaman ben de canımı ve sadakatimi ellerine bırakırım."

"O arada da," dedi Ryder kuru bir sesle. "Bizden ona bir mesaj iletir, onun yanıtını da bize getirirsin."

Ryder ile Bakhita'nın, Omdurman'daki esirleri kurtarmak için başarı şansı yüksek bir plan geliştirmesi için beş gün daha gerekti.

Ertesi gün de Yakub tek başına Sudan'a gitti.

Osman Atalan, Penrod'un Habeşistan yaylalarının geçitleriyle ilgili raporundan çok memnun kalmıştı. Penrod'un İmparator John'a karşı girişilecek seferle ilgili olarak anlattığı tüm fikirleri büyük bir dikkatle dinledi ve Omdurman'a dönerken, yol boyunca ayrıntılar üzerinde çalıştılar.

Kente ulaştıklarında Penrod tutsaklık koşullarının oldukça rahatladığını gördü. Yakalandığı günden beri peşinde olduğu koşullu güveni elde etmişti sonunda. Bu sonuca Osman Atalan'la iyi geçinerek ve isteklerine boyun eğmiş gibi yaparak ulaşmıştı. Ama yine de, Osman'ın şahsi muhafızlarından seçilmiş adamlar peşinden ayrılmıyordu. Omdurman'a döndükten sonraki aylar boyunca Osman zamanının çoğunu Halife Abdullahi ile geçirmişti. Al-Noor, Penrod'a, Abdullahi'yi çöldeki kabile bölgesine dönmesine izin vermeye ikna etmek için uğraştığını söylemişti. Ancak Abdullahi, Osman Atalan gibi güçlü ve etkili bir adamın elinin altında olmasını isteyecek kadar kurnaz ve akıllıydı. Osman ancak, Abdullahi'nin şimşeklerini üstüne çeken kişi ve kabileleri cezalandırmak veya çölde avlanmak ya da şahin uçurmak üzere kısa seferler yapmak üzere ayrılabilirdi Omdurman'dan.

Kente döndüğünde, Osman zamanının çoğuna halife tarafından el konduğunu görmüştü. Bir gün Penrod'u çağırttı. "Seni pala kullanırken gördüm. Gelenek göreneklere uygun kullanmıyordun, üstelik de zarafetten yoksundu tarzın."

Penrod uğradığı hakaret karşısında duyduğu öfkeyi belli etmemek için gözlerini yere indirdi ve El Obeid'deki ilk karşılaşmalarında Yüce Halef Atalan'ın Penrod'un hamlesini ancak kalkarıyla karşılayabildiğini ve bu yüzden de sonraki hamlesini göremeyip kalbinin çok yakınından yaralandığını hatırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Yine de," dedi Osman. "Fena değildi."

Penrod yüzüne baktı ve gözlerindeki alaycı pırıltıyı gördü.

"Yüce Halife, sizin gibi bir kılıç ustasından gelen bu övgü yüreğimi ısıtıyor." Diyerek alaya karşılık verdi.

"Sana uzun bıçağın soylu ve gerçek kullanımını göstermek üzere seninle idman yapmak beni çok eğlendirecek ." dedi Osman.

"Yarın sabah namazından sonra başlayacağız."

Ertesi sabah ellerinde sadece bıçaklar olduğu halde karşı karşıya geldiklerinde Osman

kuralları açıkladı, "Seni öldürmeye çalışacağım. Sen de beni öldürmeye çalışacaksın. Seni öldürmeyi başarırsam hatıralarımda yaşayacaksın. Sen başarılı olursan aggagierlerim" etraflarında bir halka oluşturmuş olan on beş adamı işaret etti. "Seni derhal öldüreceklerdir, ama onurlu bir şekilde gömüleceksin. Hatıran için camide özel bir dua töreni düzenleteceğim. Müşfik bir efendiyim değil mi?"

"Yüce Atalan çok cömert ve adil." Dedi Penrod ve bir birlerine doğru ilerlediler. Yirmi dakika sonra, Osman Atalan savunmada yavaş kalınca, Penrod uyarı olarak kolunu çizdi. Osman Atalan'ın bakışları öldürücüydü. "Bu günlük yeter. İki gün sonra yine savaşağız." dedi. Ondan sonraki her ikinci gün bir saat savaştılar. Osman Atalan hamlelerden hızla kurtulmayı ve bir suvari gibi saldırmayı öğretti. Penrod yavaş yavaş kendini ciddi bir kavganın içinde buluyordu ve rakibinin hamlelerini önleyebilmek için tüm becerisini ortaya koymak zorunda kalıyordu. Ramazan ayının sonunda Osman Atalan "Sana bir armağanım var." dedi. "İsmi Lella. Korkmuş ve istismara uğramış küçük bir şey, savaş, veba ve kıtlık bir çocuğu. Babası ya da annesini hatırlamıyor ve kısa hayatında kimse ona şefkat göstermiş."

Penrod ondan çok hoşlandı. Sokak köpeği gibi gözüken kızın yıkanıp saçlarının taranması için Al-Noor'un cariyelerinden birine para verdi. Üzerindeki paçavralar yerine yeni elbiseler temin etti. Aggaiierlerin avlusundaki küçük hücrelerini süpürmesine, yemek pişirip elbiselerini yıkamasına izin verdi. Kapının dışında uyuyordu. Kıza hayvan değil bir insan gibi davranıyordu. Açlık kızın hayatının bir parçası olmuştu. Şişmanlamıyordu ama kemiklerinin üzeri etlenmeye başlamıştı. Bazen ocağın üzerine yemeği koyarken yavaşça şarkı söylediğini duyuyordu. Hücrelerine döndüğünde gülümsüyordu.

Osman uzun bıçağı ile sağ omzuna dokunmayı başardığında, Lalla kendi talimatlarıyla yarasını tedavi etmişti. Yara hızla iyileşti. Penrod ona 'merhamet meleği' adını takmıştı, ona ödül olarak ucuz gümüş bir bilezik aldı. Kız avlunun uzak ucuna kaçıp mutluluktan ağladı. Bu aldığı ilk hediye idi. O gece utanarak Penrod'un sekisinin içine süzüldü ve Penrod onu geri gönderecek kadar vicdansız değildi. Kabuslar içinde sızlandığında başını okşadı. Kız uyandı ve ona sarıldı. Birlikte olduklarında şehvet ve tutku yoktu ama acıma duygusu üst seviyedeydi.

Sonraki akşam yemeği hazırlarken kızla usulca konuştu: "Benim için tehlikeli ve zor bir işi yapmanı istesem, yaparmısın Lella?"

"Lordum, istediğın her şeyi yaparım."

"Ateşe elini sokup yanan kömürlerden birini bana getirmeni istesem, yaparmısın?"

Hiç tereddüt etmeden ateşe gidip elini alevlere doğru uzattı.

"Hayır, bu değil. Benim için bir haber götürmeni istiyorum. Nazeera kadını biliyor musun? Siz ona Ammi diyorsunuz, beyaz kadınların hizmetinde haremde çalışıyor."

"Biliyorum Lordum."

"Ona Filfil'in al-Sakhawi ile birlikte Habeşistan'da güzende olduğunu söyle." Filfil veya Pepper Safran'ın arapça ismiydi.

Lella Nazeera'ya yaklaşıp konuşmak için kadınların toplanma yeri olan kuyu başında bekledi. Ve mesajı iletti. Nezeera Rebecca ve Amber'e iletmek için aceleyle geri döndü. Sonraki günlerde Nazeera Lella'ya kuyu başında tekrar rastladı ve ona Penrod'a iletmesi için bir mesaj verdi.

"Yakup burada, Omdurman'da" diye Lella Penroda mesajı iletti.

Penrod "Yakup olamaz" diye şakınlığını belirtti. "O çapkın uzun zaman önce ortadan kayboldu."

"Onunla buluşmamı istiyormuş," dedi Lalla. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Nerde buluşacaksınız?"

"Nazeera ile birlikte çarşıya çıkacağım ve deve pazarında buluşacağız."

"Senin için güvenli olur mu bu?"

Lalla omuz silkti. "Bunun önemi yok. İsterseniz giderim."

Lalla döndüğünde Penrod, "Nasıl biri bu Yakub?" diye sordu.

"İki gözü var ama biri diğerine uymuyor. Biri doğuya öteki kuzeye bakıyor."

"Bu benim tanıdığım Yakub." Nasıl oldu da ondan kuşku duyabildim, diye sordu kendi kendine.

"Dedi ki, eşsiz Yakub hâlâ hizmetinizdeymiş. Bir yıl üç aydır Mısır hapisanesinde çürüyormuş, haksız yere köle ticaretiyle suçlanmış. Ancak serbest bırakılınca gidebilmiş Mısırlı hanımının yanına. Şimdi de hanımı sizin için iyi haberler yollamış onunla."

Penrod, Mısırlı hanımının kim olduğunu tahmin etti ve yüreği sıkıştı. Son zamanlarda Bakhita'yı hiç düşünmemişti, ama o hâlâ her zamanki gibi sadıktı. O ve Yakub varken yalnız sayılmazdı. "Aferin sana Lalla. Kimse daha iyisini yapamazdı."

Artık dış dünyayla bir bağlantısı vardı fakat Lalla küçük bir çocuktü ve üç beş cümleden fazlasını aklında tutamazdı. Ve bu buluşmalar sık olursa tehlikeli olabilirdi. Abdullahi ve Osman'ın her yerde casusları vardı.

Kaçışı planlamak uzun süren, karmaşık bir iş olmuştu. Yakub iki kez Omdurman'dan ayrılmış ve Ryder Courtney ile Bakhita'ya danışabilmek için tehlikeli yolculuklar yapmak zorunda kalmıştı. Ama, çok yavaş da olsa plan şekillenmişti.

Harekât beş ay sonra, Ramazan'ın ilk cuması yapılacaktı. Yakub Nil kıyısında, Hartum'un yıkıntıları arasına gizlediği develerle bekleyecekti. Penrod bir yolunu bulup savaşçıların avlusundan kaçacaktı. Nazeera da, Rebecca ve Amber'i önceden ayarladığı bir tekneye götürecekti. Penrod da onlara katılınca, tekne suya açılacaktı. Soma karşı kıyıda bekleyen develere atlayıp Küçük Balık Lagünü'nde, Ibis'te bekleyen Jock McCrump'la buluşmak için Mavi Nil kıyısına gideceklerdi. O da hepsini hızla Roseires'e götürecekti. Orada bekleyen atlara binerek, Habeşistan sınırına kadar olan son etabı tamamlayacaklardı.

"Beni de yanınıza alacak mısınız efendim?" diye hevesle sordu Lalla.

Ben bu çocukla ne yaparım, diye düşündü Penrod. Güzel değildi, ama sevimli bir

maymun gibiydi ve boynunu bükmüş tapınırcası na bakıyordu. "Nereye gitsem seni de götüreceğim," diye söz verdi ve belki de onu Yakub'la evlendirebilirim, diye düşündü. Mükemmel bir minik eş olurdu ona.

Sadece dört hafta sonra, tam her şey son aşamaya gelmişken, Lalla, Penrod'a çok sarsıcı bir haber getirdi.

"Ammi Nazeera diyor ki, al-Zahra ilk âdetini görmüş ve kadın olmuş. Bu seferlik yüce Osman Atalan'dan saklayabilmişler ama bir ay sonra yine olacakmış. O zaman artık saklanamazmış. Yüce Atalan şimdiden Nazeera'ya durumu takip edip ilk kadınlık belirtilerini kendisine rapor etmesini emretmiş bile. Evlenecek çağa gelir gelmez, onu çok isteyen Halife Abdullahi'ye armağan edeceğini duyurmuş."

Hepsini tehlikeye atma pahasına da olsa, Penrod, Amber'in Abdullahi'ye gitmesine izin veremezdi. Onu canlı canlı o et yiyici kanlı canavara teslim etmek olurdu bu. Bütün plan öne alınmıştı. Tüm ayarlamaları yeniden yapmak için önlerinde bir aylık zaman vardı. Koşturmak gerekecekti. Lalla'yı neredeyse her gün Yakub'a yollaması gerekiyordu.

Yeni kaçış tarihinden iki hafta önce, Halef Osman Atalan tüm akrabaları ve en sadık köleleri için bir eğlence tertipledi. Bütün saray hurma dallarıyla süslendi, iki düzine kuzu çevrildi. Alçak masaların etrafına minderler atıldı, masalar tabaklar dolusu meyve ve şekerlemeyle donatıldı. Penrod, kendini bir yanında al-Noor öbür yanında Mooman Digna ile halefin yanında bulmuştu.

Herkes tıka basa doyup güneş ışığı gibi sıcak bir ruh hali içine girdikten sonra Osman kalkıp kısa bir hoş geldiniz konuşması yaptı ve davetlilerin sadakatini ve bağlılığını övdü. "Şimdi de eğlence başlasın!" diyerek ellerini çırttı.

Bir darbuka, stakkato ritmi çalmaya başladı ve ortalığa bir sürpriz beklentisi yayıldı. Sonra iki adam, tasmalı bir yaratık getirdi ortaya. Hayvanın cinsini anlamaya imkân yoktu. Dört ayağının üstünde yavaş yavaş ve acıyla yürüyerek adamların zoruyla ortada bir daire çiziyordu. Ancak sonunda bunun dişi bir insan olduğu anlaşılabilirdi. Ayakları ve elleri bileklerinden kesilmişti. Kanama dursun diye, budanan kısımlar katrana batırılmıştı. Dirseklerinin ve dizlerinin üstünde sürünmekteydi. Çıplak bedeni dikenli çalılarla dövülmüştü. Dikenler her yerini parçalamıştı. Görüntü o kadar korkunçtu ki, savaşçılar bile sessizleşmişti. Yavaşça Penrod'un oturduğu yere doğru süründü. Adamlar tasmaından çekerek kafasını kaldırmasını sağladılar.

Dehşet içinde donan Penrod, Lalla'nın küçük maymun suratına bakakalmıştı. Boş göz yuvalarından kanlar sızıyordu. Gözlerini kızgın demirle dağlamışlardı. "Lalla," dedi yavaşça. "Sana ne yaptılar?"

Lalla, onun sesini tanımış ve ona doğru dönmüştü. Yanaklarından kanlar akmaya devam ediyordu. "Efendim," diye fısıldadı. "Onlara bir şey söylemedim." Sonra yüzüstü tozların içine yuvarlandı, adamlar ne kadar uğraşsalar da bir daha yerinden kaldıramadılar.

"Abadan Rijil!" diye bağırdı Osman Atalan. "Benim güvendiğim ünlü kılıcım, şu küçük

yaratığı ıstırabından kurtar." Konuklara korkunç bir sessizlik çökmüştü. Bütün adamlar hiçbir şey anlamadan, ama yaşanan trajediyle büyülenmiş biçimde Penrod'a bakıyordu.

"Onu benim için öldür Abadan Riji," diye tekrarlardı Osman.

"Lalla!" Penrod'un sesi merhametle titremiştir.

Lalla, onu duydu ve görmeden onu arayarak kafasını o tarafa doğru sürükledi. "Efendim," diye fısıldadı. "Size duyduğum aşk adına yapın bunu. Beni kurtarın, artık dayanamıyorum."

Penrod sadece bir an durakladı. Sonra kalkıp palasını kınından çıkardı. O sırada Lalla tekrar konuştu. "Sizi daima seveceğim." Ve Penrod tek vuruşta kızın başını yaralı bedeninden ayırdı. Sonra palayı ayağının altına aldı ve topuğuyla sert bir darbe indirerek ikiye böldü.

"Söylesene Abadan Riji," dedi Osman Atalan. "Gözlerinde gördüğüm şey yaş mı? Niye bir kadın gibi ağlıyorsun?"

"Onlar gerçekten yaş yüce Atalan ve sizin ölümünüze ağlıyorum, çünkü korkunç olacak."

"Bu yaratığın yardımıyla Abadan Riji Omdurman'dan kaçmayı planlıyordu," diye savaşçılara açıklama yaptı Osman. "Shebba'yı getirip boynuna geçirin."

Shebba, inatçı esirleri yola getirip cezalandırmak ve kaçmalarını önlemek için kullanılmak üzere tasarlanmış bir aletti. Akasya ağacının çatal dallarından yapılan, Y biçiminde, ağır bir boyunduruktu. Esir daha fazla aşağılansın diye çırılçıplak soyulur ve shebba çatalı boynuna geçirilirdi. Kalın uç önde kalır ve omuz hizasına kadar yükseltilirdi. Arkada kalan çatalın uçları da sıkıca birbirine bağlanırdı. Pemod'un çıplak kolları da, önde uzanan kalın gövdeye bağlanmıştı. İki kolu da bağlı olduğu için kendi kendine ne yemek yiyebiliyor, ne de su tasını başına kaldırabiliyordu. Tuvaletini yaptıktan sonra temizlenemiyordu. Suyu girmesine izin verseler, çatal soluk borusunu ezip boğabilirdi. Hareket etmek için önce tüm çatalla birlikte kalkıp dengesini bulması gerekiyordu. Ne yan, ne sırtüstü yatabiliyor, ne de oturabiliyordu. Eğer uzanmak veya uyumak isterse, bunu ancak dizlerinin üstüne çökerek başarabiliyordu. Dengesi bozulan çatalın zorlamasıyla dizüstü çökmeden, ancak birkaç adım atabiliyordu.

Penrod avlunun ortasında çökmüş halde dururken eğlence devam etti. Neden sonra sürüklenerek savaşçıların avlusuna geri götürüldü. Mooman Digna orada bir yük hayvanı gibi kamçladı Penrod'u. Ne yiyebiliyor ne içebiliyordu ve kimse ona yardım edemezdi. Çatalın verdiği ıstırap yüzünden uyuması da mümkün değildi. O kadar büyük ve havaleliydi ki, hücrelerine bile girememiş, avluda dizüstü kalmıştı. Başında gece gündüz nöbetçi vardı. Üçüncü gün kollarında güç kalmamış, elleri morarıp şişmişti. Avlunun duvarlarına sığınıp güneşten kaçınmaya çalışıyordu, ama güneş, delikli duvardan süzülüp çıplak bedenini kavurmaktaydı. Sıcaktan kavrulmuş ağızda, dili kuru bir süngere dönmüştü.

Dördüncü günün sabahı artık iyice güçten düşmüş ve bilincini yitirmenin eşğine

gelmişti. Gözleri bile yuvalarında kurumuş gibiydi ve hâlâ kimse yardım etmiyordu. Avlunun köşesinde diz çökmüş vaziyette dururken, yakınında savaşçıların tartıştıklarını duydu. Daha ne kadar dayanabileceğini konuşuyorlardı. Sonra bir sessizlik oldu ve şişmiş gözkapaklarını zorla açtı. Bir an hayal gördüğünü sandı.

Amber kendisine doğru geliyordu. Başının üstünde, bir Arap kadını gibi, iri bir testi taşımaktaydı. Savaşçılar da ona baktılar, ama kimse engel olmaya çalışmadı. Amber testiyi başından indirip yere koydu. Sonra bir süngerini ıslatıp Penrod'un dudaklarına uzattı. Penrod konuşamıyordu ama süngerini minnetle emdi. Amber bu şekilde içirebileceği kadar su içirdikten sonra, boş testiyi alıp yumuşak bir sesle, "Yarın yine geleceğim," dedi.

Ertesi gün aynı saatte avluya Osman Atalan girdi ve al-Noor ve Mooman Digna ile birlikte kemerin altında dikildi. Amber de kısa süre sonra gelmişti. Osman'ı görünce bir an durdu, bir eliyle testiyi dengeledi. Narin ve zarif bir ceylan gibiydi. Osman'a bir baktı ve çenesini meydan okurcasına havaya dikip Penrod'un çömeldiği yere geldi. Yine süngerini ıslatıp Penrod'a su içirdi. Osman, onu durdurmamıştı. İşini bitirip gitmeye hazırlanırken dudaklarını hiç oynatmadan, "Yakub, seni almaya gelecek, hazır ol," dedi. Sonra Osman'ın önünden kapıya yürüdü. Osman duygularını belli etmeden izlemişti gidişini.

Sonraki gün Amber yine geldi. Osman orada değildi ve savaşçıların çoğu da ilgisini yitirmiş gibiydi. Yine Penrod'a su içirdi, sonra aside ve darı lapası verdi. Bebek gibi ağzını sildi. Sonra başka bir süngerle bacaklarının arkasını ve kalçalarını temizledi. "Bunu yapmak zorunda kalmanı istemezdim," dedi Penrod.

Amber, ona özel bir bakışla baktı ve, "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" dedi. Penrod ne kastettiğini anlamak için uğraşamayacak kadar dalgın ve güçsüzdü. Amber bir anda, "Yakub yarın gece gelecek," dedikten sonra yürüyüp gitti.

Karanlık çöktüğünde Penrod yine aynı yerde, aynı vaziyetteydi. O gece başındaki muhafız Kabel al-Din'di. Yanına oturup sırtını duvara dayamıştı, kınındaki palası da kucağında duruyordu.

Penrod'un kol kaslarına öyle kötü kramplar giriyordu ki, bağdırmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kalıyordu. Ağzındaki kanın tadı acı ve metalikti. Sonunda karanlık, hissiz bir uykuya daldı. Uyandığında bir kadının yumuşak gülüşünü duydu. Çok tanıdık bir sestiydi. Sonra kadın şehvetli bir sesle, "Erkekliğinin büyüklüğü beni dehşete düşürüyor ama ona dayanacak kadar cesurum," diye fısıldadı. Penrod hayretler içinde kadının Nazeera olduğunu anlamıştı. Burada ne yapıyor, diye merak etti. Gözlerini açtı. Eteğini koltukaltlarına kadar çekmiş sırtüstü yatıyordu ay ışığında. Kabel al-Din de açık bacaklarının arasına çömelmiş kadına yüklenmek üzereydi. Her şey gözünden silinmişti.

Yakub bir güve gibi sessizce, duvardan atladı. Nazeera'nın üstündeki Kabel al-Din'in ensesine hançerini sapladı. Yaptığı bol pratiklerle edindiği tecrübe sayesinde üçüncü ve dördüncü omurun kesiştiği noktayı bulmuş ve omurgayı parçalamıştı. Bir anda katılaştı al-Din ses çıkarmadan Nazeera'nın üstüne yuvarlandı. Nazeera üstündeki cesedi yana itip yerinden fırlamıştı. Sonra üstünü başını düzelterek Penrod'un üstüne eğilmiş olan Yakub'un

yanına geldi. Yakub kanlı hançeriyle Penrod'un kollarını bağlayan ipleri kesince, damarlarına tekrar kan hücum eden genç adam, acıdan neredeyse bağıracaktı. Nazeera çatalın ucunu dengede tutarken Yakub arkadaki bağları da kesti. İkisi Penrod'u dik tutmaya çalıştılar.

Nazeera, Penrod'un ağzına küçük bir cam şişe uzatarak, "İç," dedi. "Acını azaltır." Penrod üç yudumda şişedekinin hepsini içti. Afyon tentürünün zehir gibi tadını hemen tanımıştı. Kollarından tutup yarı taşıyarak, duvarın dibine yürüttüler. Yakub'un bıraktığı halat duvardan sarkıyordu. Ucunu ilmek yapıp Penrod'un koltukaltlarından geçirdiler. Yakub yukarıdan çekerken Nazeera da aşağıdan itmiş ve Penrod'u duvardan aşınmışlardı. Öbür tarafa bir kalçasının üzerine düştü. Nazeera hemen hareme doğru uzaklaşmıştı. Yakub da, Penrod'un yanına atladı ve onu uyuşmuş ayaklarının üstünde sürüklemeye başladı.

Başlangıçta nehir kıyısına doğru ilerleyişleri işkence derecesinde ağır oldu, ama sonra afyon tentürü etkisini gösterdi ve Penrod, Yakub'un ellerini itti. "Bir daha bu kadar uzun süre ayrılma yanımdan ağır Yakub," diye mırıldandı ve Yakub kıkırdadı. Penrod sürünerek nehre doğru koşmaya başladı, orada karşıya geçecekleri teknenin beklediğini biliyordu.

Osman Atalan'ın gözdesi olarak, Rebecca'nın artık kendi özel bölümü vardı ve Amber'in de yanında kalmasına izin verilmişti. İkisi geniş nehirden yansıyan gümüş rengi ay ışığında oturmuş bekliyorlardı. Rebecca yağ kandilini iyice kısmış olduğu için birbirlerinin yüzünü göremiyorlardı. Amber hafif yünlü bir elbiseyle sandalet giymişti, seyahate hazırdı ve heyecanla kıvranıyordu.

"Vakit geldi. Sen de hazırlanmalısın Becky," diye yalvardı. "Nazeera şimdi bizi almaya gelir."

"Beni dinle sevgili Amber'im." Rebecca ellerini kardeşinin omuzlarına koydu. "Şimdi cesur olmalısın. Ben sizinle gelmiyorum. Sen, Penrod Ballantyne ile yalnız gidiyorsun."

Amber taş gibi hareketsiz kalmıştı, ablasının gözlerini görmeye çalıştı ama bunun için ışık yeterli değildi. Sonunda konuştuğunda sesi titriyordu. "Anlamıyorum."

"Sizinle gelemem. Burda kalmam lazım."

"Ama niçin Becky? Neden, ah, neden?"

Cevap olarak Rebecca kardeşinin elini tutup karnına götürdü. "Hissediyor musun?"

"Biraz şişmanlamışsın," diye itiraz etti Amber. "Bu seni durduramaz. Gelmek zorundasın."

"İçimde bir bebek var Amber."

"İnanmıyorum. Olamaz. Ben yine de seni seviyorum ve sana ihtiyacım var."

"Bu bir bebek," diye temin etti Rebecca. "Osman Atalan'ın piçi. Piç ne demek biliyor musun Amber?"

"Evet." Amber başka bir şey söyleyecek güç bulamamıştı kendinde.

"Karnımda bir Arap piçiyile İngiltere'ye dönersem ne olacağını da biliyor musun peki?"

"Evet," dedi Amber buna da, sesi neredeyse duyulmayacak kadar zayıf çıkmıştı. "Ama ebeler alabilir onu, alamazlar mı?"

"Bebeğimi öldürmemi mi söylüyorsun?" dedi Rebecca. "Sen kendi bebeğini öldürür müydün Amber canım?" Amber başını salladı. "Öyleyse benden de bunu yapmamı isteyemezsin."

"O zaman ben de seninle kalırım," dedi Amber.

"Penrod'un ne halde olduğunu gördün." Rebecca, bunun Amber'i harekete geçirecek en güçlü sebep olduğunu biliyordu. "Zaten hayatını kurtarmıştın bir kez. Ölürken ona su verdin, yemek verdin. Şimdi terk edecek olursan hayatta kalamaz. Görevini yapmak zorundasın."

"Ama sana ne olacak?" Amber korkunç bir şekilde arada kalmıştı.

"Ben güvende olacağım, söz veriyorum." Rebecca, kardeşine sıkıca sarıldı ve sonra ses tonu güvenli ve canlı bir hal aldı. "Bunu da yanına almalısın. Babamızın günlüğü, ben de bir şeyler ekledim. İngiltere'ye varınca bunu avukata ver. Adı Sebastian Hardy. İlk sayfaya adını ve adresini yazdım. Günlüğü ne yapacağını o bilir." Kitabı Amber'e uzattı. Hurma liflerinden dokunmuş bir beze sarmış ve sıkıca bağlamıştı. Ağır ve büyüktü, ama bir de ilmek yaparak kolay taşınır hale getirmişti.

"Senden ayrılmak istemiyorum," diye yeniden itiraz etti Amber.

"Biliyorum canım. Bazen zor şeyler yapmak gerekir. Ama bunu yapmalısın."

"Seni daima ve sonsuza kadar seveceğim."

"Biliyorum ve ben de seni her zaman çok ama çok seveceğim." Nazeera sessizce yanlarında bitene kadar sarmaş dolaş kaldılar.

"Gel al-Zahra. Gitme zamanı. Yakub ve Abadan Riji nehir kıyısında seni bekliyor."

Söylenecek bir şey kalmamıştı. Son kez sarıldılar ve Nazeera, Amber'i elinden tutup çekti, öbür elinde de eşyalarını koyduğu torba vardı. Rebecca ancak yalnız kaldıktan sonra bıraktı kendini. Pencerenin önündeki yatağa yatıp ağlamaya başladı. Her hıçkırık acıyla yüreğinin derinliklerinden kopuyordu.

Sonra içinde bir şeyler uyandı ve ilk kez bebeğinin tekmelediğini hissederek İrkildi ve buruk bir sevinçle kollarını beline doladı. "Bana bir tek sen kaldın," diye fısıldadı. Sarsılarak kendini ve bebeğini uykuya bıraktı.

Feluka, eski caminin altındaki çamurlu kıyıya yakın demir atmıştı. Çamur ve bayat balık kokan, döküntü bir tekneydi. Sahibi, tek geçiş için teklif edilen muazzam parayla teknesini yenilemeyi düşünüyordu. Paranın miktarı yüzünden büyük bir tehlike içinde olduğunu da anlamıştı ve beklerken yerinde duramıyordu.

Afyon tentürü Penrod'u sersemletmiş ve gerçeklikten uzaklaştırmıştı, ama en azından kolları ve bacakları ağrıyordu. Yakub'la ikisi olağan bir denetleme ihtimaline karşı,

teknenin döşemelerine uzanmışlardı. Yakub fısıltıyla çok önemli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Penrod'un afyonla bulanmış zihni hiçbir şey algılamıyordu.

Sonra, belli belirsiz çamurlu suda birinin yürüdüğünü duyar gibi oldu ve dirseklerinin üstünde doğrulup neler olduğunu anlamaya çalıştı. Nazeera kıyıda duruyor ve Amber Benbrook'un kıvrak görüntüsü, başının üstünde büyük bir torbayla tekneye doğru ilerliyordu. "Rebecca nerde?" diye sordu ve doğru görüyor muyum diye gözlerini kırıştırdı.

Amber kendini tekneye atınca, Nazeera da dönüp kıyıdan içeri doğru koşmaya başlamıştı.

"Nazeera nereye gidiyor?" diye zorlukla sordu.

Amber çıkını güverteye bırakıp üstüne eğildi. "Penrod! Tanrı'ya şükür! Nasıl hissediyorsun kendini? Dur kollarına bakayım. Yanıkların için merhem getirdim."

"Karşı kıyıya geçene kadar bekle," diye itiraz etti Penrod. "Nazeera nereye gidiyor? Rebecca nerde?" Ne Amber, ne de Yakub cevap verdi. Bunun yerine Yakub feluka sahibine bir emir verdi ve yelkeni açmak için yardıma gitti. Yelken gece rüzgârıyla dolmuş ve feluka süzölmeye başlamıştı.

Yaşlı feluka rüzgâra kapılıp kaldıramayacağı bir hızla seyrederek ilerliyordu. Hartum kıyısına öyle bir bindirdiler ki, neredeyse çürük gövdesi dağılacaktı. Amber ve Yakub, Penrod'un karaya çıkmasına yardım ettiler. Sonra Yakub kolunun altına girdi ve yıkıntılarla dolu ıssız kentte hızla ilerlemeye başladılar. Ryder Courtney'in terk edilmiş çiftliğine kadar kimseye rastlamamışlardı. Orada Bedevi bir çocuk, bir dizi deveyle onları bekliyordu. Dizginleri Yakub'un eline tutuşturur tutuşturmaz da kayıplara karıştı.

Binecekleri develer her şeyiyle hazırды. Fakat Yakub'un Penrod'un deveye binmesine yardım etmesi gerekmişti ve hayvan ayağa kalkınca Penrod düşecek gibi olmuştu. Yakub, onun devesinin de dizginlerini tuttu ve kurumuş çamurlu kanaldan çöle doğru ilerlemeye başladılar. Çöle ulaşınca Yakub hayvanları üvendiresiyle dürttü ve nehri sol taraflarında bırakarak hızlandılar. İlk bir kilometrede Penrod yalpalıyor ve semerin üstünde bir oyana, bir bu yana kayıyordu. Bir seferinde ölü gibi yere düştü ve güçlükle kaldırıp tekrar semere oturtular.

"Ben onu tutarım," dedi Amber. Penrod'un yanına tırmandı ve iki koluyla beline sarılıp düz tutmaya çalıştı. Hiç durmadan, şafakla birlikte karşılarında lagünün görüntüsü belirene dek saatlerce yol aldılar. Açık nehrin ağzında istimbottan eser yoktu.

Sazlığın kıyısında, Yakub devesinin dizginlerini çekip semerde ayağa kalktı. Lagüne doğru bir kilometre öteden duyulacak bir şekilde bağırdı. "Allah aşkına, buralarda beni duyacak kimse yok mu?"

Hemen aynı anda, sazlıkların arasından bir cin İskoç aksanıyla cevap verdi. "Hey, seni duyuyorum." Jock McCrump istimbotu kestiği kamışlarla kamufle etmişti, kıyıda duran gemi kesinlikle görünmüyordu. Develerden inip hepsi güverteye çıkar çıkmaz, eski adı Ibis, şimdiki adı Göklerin Bilgesi olan gemiyi açık sulara doğru hareket ettirdi ve burnunu Roseires'e çevirdi. Yukarı doğru yaklaşık iki yüz millik bir seyir vardı önlerinde. Sonra

Penrod'un bir ranzaya uzanmış olduğu kamaraya geldi. Amber, Nazeera'nın verdiği merhemle yanıklarını tedavi etmeye çalışıyordu. "Şimdi de benden çay yapmamı istersin diye yaptım getirdim işte," dedi asık bir suratla. Sütlü bir Hint Seylan karışımıydı getirdiği çay ve Penrod hayatında bu kadar güzel bir şey içmemiştir. Üçüncü fincanı da bitirdikten sonra, hemen uykuya daldı ve ancak Hartum'dan ve Osman Atalan'ın en hızlı develerinden bile yüz mil uzaklaştıktan sonra uyanabildi.

Gözlerini açtığı anda Amber hâlâ yatağının ucunda oturuyordu ama heyecanla babasının günlüğünü okumaya daldığı için bir süre fark edemedi onun uyandığını. Penrod, babasının yazdıklarını okurken yüzünden geçen ifadeleri seyretti. Kendini eski güzel günlerin anısına kaptırılmış gibiydi .

Birden Penrod'a baktı ve gülümseyip günlüğü kapattı. "Şimdi nasıl hissediyorsun kendini? Hiç kıpırdamadan on saat uyudun."

"Çok daha iyiyim, sana ve Yakub'a da teşekkür borçluyum," durakladı. "Rebecca?"

Amber'in tebessümü kayboldu ve mahzunlaştı. "Omdurman'da kaldı. Kendi kararıyla."

"Neden?" diye sorunca her şeyi anlattı. Bir süre ikisi de sessiz kaldılar, sonra Penrod. "Eğer kendimde olsaydım gidip onu alırdım," dedi.

"Doğru olanı yaptı," diye cevap verdi Amber yumuşak bir tonla. "Rebecca her zaman doğru olanı yapar. Bu fedakârlığı benim sevgim yüzünden yaptı. Bunu asla unutmuyacağım."

Nehir yolculuğunun geri kalan kısmında yaptıkları konuşmalar sonucunda Penrod, onun artık ne beden, ne de zihin olarak çocuk olmadığını kavradı. Cesur, olgun, genç bir kadın olmuştu, çektiği acılar karakterini geliştirmişti.

Atlar da Roseires'te hazırды ve katırları da yedeğe alarak Habeşistan yaylalarına giden dağlara doğru yola çıktılar. On bir günlük zorlu bir yolculuktan sonra Entoto'ya vardılar ve Ryder Courtney'in çiftliğinin avlusuna girdikleri an, Safran koşarak ikiz kardeşini karşıladı. Amber bindiği katırdan atladı ve iki kardeş birbirlerinin kollarına atıldılar, konuşamayacak kadar heyecanlıydılar. Ryder verandadan tatlı bir tebessümle onları izliyordu.

Dilleri çözümlenince ikizler nefes almadan konuşmaya başlamıştı. Bütün gece Safran'ın stüdyosunda oturup konuştular. El ele, konuşarak Entoto'nun çarşılarını, sokaklarını arşınladılar. Atla dağlara gidip kucak dolusu çiçekle konuşarak geri döndüler. Sonra yüksek sesle babalarının günlüğünü ve Rebecca'nın eklediği kısımları okudular. Birbirlerine sarılıp sonsuza kadar yitirdikleri babaları ve ablaları için ağladılar.

Amber, Safran'ın Hartum taslaklarına baktı. Her şeyi çok beğendi ve doğru buldu, sonra birkaç küçük değişiklik ve düzeltme önerdi. Safran, onun memnun olması için hemen kabul etti ve söylediklerini yaptı. Sonra Amber için yepyeni bir gardırop tasarladı ve yeni elbiseler diktirdi. Karesini alıp Lady Alice Packer ve İmparatoriçe Miriam'la çay içmeye götürdü. Kraliçe, Amber'in yeni giysilerini çok beğendiği için, Safran'dan bir sonraki resmi davette giyeceği kıyafeti tasarlamasını istemiştir.

Amber, David Benbrook'un günlüğüne Rebecca'nın kaldığı yerden devam ediyordu. Omdurman'dan kaçışlarını, Mavi Nil'deki gemi yolculuğunu ve Habeşistan sınırına gelişlerini de eklemişti. Bunları yaparken de doğal bir yazma yeteneği olduğunu keşfetti.

Sadece Ryder, Amber'in Entoto'ya gelişine çok sevinemiyordu. Safran'ın bütün ilgisini kendisine yöneltmesine alışmıştı. Şimdi Safran kardeşiyle ilgilenmeye başlayınca, adeta şok geçirerek eski günleri ne kadar özlediğini fark ediyordu.

Penrod, Osman Atalan'ın shebba'sı yüzünden başına gelenleri tamamen atlatmıştı. Yakub'la kılıç antrenmanları yapıyor, bacakları açılın diye tek başına dağlarda uzun yürüyüşlere çıkıyordu. İlk acil görevi, hareketlerini ve nerede bulunduğunu Kahire'deki üstlerine rapor etmektir, ama telgraf hattı ancak Aden Körfezi'ndeki Djibouti'ye kadardı. Sir Evelyn Baring'e, Vikont Wolseley'e ve İngiltere'deki ağabeyine mektup gönderdi. İngiliz büyükelçisi bunları diplomatik kuryeyle yollamıştı, ama hepsi de cevapların ne kadar uzun zamanda geleceğini biliyorlardı.

Ryder Courtney'de, Penrod'a verilmek üzere mühürlü bir zarf duruyordu. Penrod zarfın ağırlığını görünce içinde kâğıttan başka bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Kimden bu?" diye sordu. "Ne yazık ki sessiz kalma yemini ettim," dedi Ryder. "Ama eminim cevabı zarfın içinde bulacaksınız. Bu meseleyle ilgili olarak bana hiçbir şey sorma, çünkü bu konuda konuşmaya yetkili değilim."

Penrod mektubu alıp Ryder'ın kendisine tahsis ettiği odaya gitti ve kapıyı sürgüledi. Zarfı açınca, içinden ağır bir nesne düştü, ama havada yakaladı. Avucunda, yüzyılların eskitemediği, güzelliği ile göz kamaştıran altın bir sikke duruyordu. Ön yüzünde Kleopatra, arkasında ise Mark Antonyus kabartması vardı. Zarfta sikke ile beraber, parşömene yazılmış tek satırlık Arapça bir not bulunuyordu. "Efendim, bana ihtiyaç duyunca nerde bulacağını bilir." Sikke onun imzasıydı.

Bakhita! Başparmağıyla sikkedeki kadın kabartmasını ovaladı. Peki onun bu olaylardaki konumu neydi? Sonra, Omdurman'dan kaçtıkları gece, kendisi afyon sarhoşuyken Yakub'un önemli bir şeyler anlatmaya çalıştığını anımsadı.

Ertesi gün Yakub'la ikisi, yalnız kalmak için dağa tırmandılar. Yakub, Penrod, Osman Atalan'a esir düşünce, onlara yardım etmek isteyecek ve edebilecek tek kişiyi bulmak için Asuvan'a doğru yola koyuluşunu anlattı. Mısır sınırını bir köle tüccarıyla birlikte geçtiği için tutuklanmış ve bir yıldan fazla hapis yatmıştı. Ancak ondan sonra Asuvan'a gidebilmişti.

"Bakhita al-Masur hemen benimle birlikte Entoto'ya geldi ve al-Sakhawi ile birlikte kaçışınızı organize etti."

Penrod, Ryder Courtney'in uyarısını hiçe sayıp kaçışlarında Bakhita'nın rolü hakkında onunla konuşmayı düşündü, ama sonunda bunu yapmaktan çekindi. Bakhita her zaman ilişkileri konusunda ağzı sıkı davranmış, ser verip sır vermemişti. Yakub'un bu ilişkiyi bilmesi bile şaşırtıcıydı. Gerçi artık Yakub'un yaptığı hiçbir şeye şaşırمامam gerek, diye düşünüp kendi kendine gülümsedi. Sonra Bakhita'ya yazmayı düşündü, ama bu da akılsızlık olurdu. Mektup diplomatik kanallardan gitse bile, her yerde gözü kulağı olan

Evelyn Baring'e haber gitmesi ihtimali çok fazlaydı. Aslında Bakhita ile temas kurmak istememesinin bir nedeni daha vardı. Konu zihninde pek net değildi, ama bu neden Amber Benbrook'tu. Sonradan bu çocuğu incitebilecek bir şey yapmak istemiyordu.

Çocuk mu? Bahçenin bir köşesinde ikiziyle derin bir sohbeta dalmış olan Amber'e bakarak, seçtiği kelimenin doğruluğunu tartmaya çalıştı. Kendini kandırıyorsun, Penrod Ballantyne, diye düşündü.

Bundan beş ay sonra, Penrod, İskoç sınırındaki aile mülkünde yaşayan ağabeyi Sir Peter Ballantyne'in cevabi mektubunu aldı. Mektubunda Sir Peter, Benbrook kardeşlerin geleceğine karar verilene kadar Clercastle'de, kendi evlerinde kalması fikrine katıldığını belirtiyordu. Penrod, Amber ve Safran'la birlikte İngiltere'ye dönecek ve Clercastle'ye kadar da onlarla ilgilenecekti. Sonra, Sir Peter'in eşi Jane devralacaktı bu sorumluluğu.

Penrod, ağabeyinin mektubunu alır almaz İngiliz Büyükelçiliği'ne gitti ve Djibouti'deki Peninsular Orient Buharlı Gemi İşletmesi'ne telgraf çekti. Süveyş ve İskenderiye üstünden altı haftada Southampton Limanı'na giden SS Singapore gemisinde, kendisi ve ikizler için özel bir bölüm ayırttı. Amber, Penrod Ballantyne ile birlikte eve döneceklerini ve sonra da Ballantyne ailesiyle Clercastle'de oturacaklarını duyunca hiç itiraz etmemişti. Aksine bu düzenlemeden çok memnun kalmıştı.

Ama ikiziyle işler pek öyle kolay olmadı. Safran'la uzun ve zorlu tartışmalar yaşandı. Her zaman yağmur yağın ve gemiden çıktığı an çift taraflı zatürreeye yakalanacağı kesin olan İngiltere'ye dönmek için bir sebep bulamadığını söylüyordu ısrarla. Sonunda Alice Packer'dan yardım istenmesi gerekti.

"Sevgili Safran, daha on dört yaşındasın."

"Bir ay sonra on beş olacağım," diye düzeltti Safran hırçın bir tavırla.

"Eğitimin de yarım kaldı," diye devam etti Alice. "Eminim Sir Peter, sana ve Amber'e bir mürebbiye tutacaktır. Ne de olsa onun da sizin yaşınızda kızları var."

"Benim coğrafya ve matematiğe ihtiyacım yok," dedi Safran inatla. "Afrika'yı gayet iyi biliyorum ve resim yapabiliyorum."

"Ah!" dedi Alice. "Sir John Millais çok yakın dostumdur. Onun yanında sanat dersi almaya ne dersin? Eminim bunu ayarlayabilirim."

Safran tereddüt etti. Millais, ünlü ressam Raphael'le ilgili bir sanat ekolünün kurucusuydu. David Benbrook'un Hartum'daki çalışma odasında Raphael'in resimlerini gösteren bir kitap vardı. Safran onlara bakarak uzun saatler geçirirdi. Sonra Alice son kozunu da oynadı. "Ve tabi ki, on altı yaşınıza gelince dilediğiniz zaman, dilediğiniz kadar kalmak üzere Entoto'ya gelip konuğum olabilirsiniz."

Djibouti'ye gidecekleri gün yaklaşırken, Safran ikiziyle daha az vakit geçiriyor, zamanının çoğunu Ryder'ın bakımı için Bacheet'e yardım ederek harcıyordu. Ryder son bir portre için her gece bir, iki saat poz vermeye razı olmuştu. İkizlerin geleceğine karar verildiğinden beri pek keyifli değildi, ama bu günlük poz verme seanslarında neşesi gözle görülür biçimde artıyordu. Safran eğlenceli bir kızdı ve onu güldürüyordu.

Son gece, her zamanki gibi dördü ateşin önünde yemeklerini yediler. Ryder, Safran'a nazik bir şeyler söylediğinde genç kız suratını astı ve aleni bir şekilde, sandalyesini ona arkasını dönecek hale getirdi. Amber'le birlikte çadırlarına uyumaya giderken de iyi geceler demedi.

Ertesi gün Djibouti Limanı gözlerinin önüne serildiğinde, SS Singapore gemisinin de açıkta demirlediğini ve etrafına doluşan salapuryalara yük boşalttığını gördüler. Ryder ve Bacheet kentin dışında kamp kurmakla uğraşırken, Penrod ve ikizler de atlarla kıyıya inip parasını ödeyerek Southampton biletlerini aldılar. İşletme memuru, geminin ertesi gün öğle vakti yola çıkacağını söyledi. Penrod oradan bir şişe Glenlivet viski almayı başarmıştı. İkizler yorgunluktan erken yattıkları için Ryder'la ikisi akşam şişeyi boşaltabilirlerdi.

Ertesi sabah içkinin etkisiyle erkekler geç kalktı. Singapore buhar kazanlarını çalıştırmıştı bile. Üç saat içinde yola çıkıyordu. Penrod bagajları iskeleye götürüp gemiye yollattıktan sonra kampa döndü ve bir curcuna koptuğunu gördü.

Bacheet, "Gitmiş!" diye dövünüyor, tombul ellerini ovuşturuyordu. "Filfil gitmiş!"

"Ne demek istiyorsun Bacheet? Nereye gitmiş?"

"Bilmiyoruz Efendi. Gece katırını alıp gitmiş. Al-Sakhawi peşinden gitti ama bence Filfil ondan altı saat önde. Karanlık basmadan önce onu yakalayamaz."

"Ama o zamana kadar Singapore kalkmış olacak," diye öfkeyle patladı Penrod ve Amber'i bulmaya koştu.

"Safran'dan sonra ben de yattım, hemen uyumuşum. Uyandığımda ortalık aydınlanmıştı ve Safran veda bile etmeden gitmişti."

Penrod sakladığı bir şey olup olmadığını anlayabilmek için yüzünü inceledi. Kendisi yatmaya giderken ikizlerin fısıldaşmalarını duyduğundan emindi. Ve bu gece yarısından sonraydı, çünkü lambasını üflemeden önce cep saatine bakmıştı. "Biz gemiye gitmek zorundayız. Bu seferi kaçırıyoruz. Dört ay boyunca başka sefer yok. Safran gelene kadar beklemesi için kaptanı ikna etmeye çalışacağım," dedi ve Amber de meleksi bir ifadeyle kabul etti.

Penrod'la Amber, Singapore'nın sancak güvertesinde beklerken, Penrod ödünç aldığı bir dürbünle gemiye yanaşan son tekneye bakıyordu endişeyle.

"Hey Tamım," diye söylendi küplere binmiş bir halde. "Bunda da yok."

O dürbünü indirirken, geminin üçüncü subayı da köprü merdivenlerinden koşarak inmiş onlara doğru geliyordu. "Kaptanın saygıları var Yüzbaşı Ballantyne, ancak üzüntüyle bildiriyor ki Bayan Benbrook'un gelmesini daha fazla bekleyemeyecek. Aksi halde Süveys Kanalı'ndaki transit geçiş hakkımızı yitireceğiz." Tam o anda gemi düdüklere öttü ve adamın diğer özürleri duyulmadı. Baş taraftaki bocurgatlar çalışmaya ve demirleri almaya başlamıştı.

"Şimdi Bayan Amber Benbrook," dedi Penrod sert bir sesle. "Sanırım doğruyu söyleme zamanı geldi. Kardeşin nasıl bir oyun oynuyor?"

"Bence her şey çok açık Yüzbaşı Ballantyne, ancak bir kör ya da aptal göremez ne

olduğunu."

"Yine de, bana açıklarsanız minnettar olacağım."

"Kardeşim Bay Ryder Courtney'e âşık. Ondan ayrılmaya da hiç niyeti yok. Korkarım bu yolculukta onun arkadaşlığından yoksun kalacağız. Benimle idare etmeniz gerekecek."

Penrod içinden, hiç de kötü bir durum değil, diye düşündüyse de, memnuniyetini saklamaya çalıştı.

Safran'ın katırı doğruca Habeşistan sınırına giden anayolda ilerliyordu. Öteki yolcular onların geçip gittiğini görmüştü. Safran gizlenmeye ya da kimseyi atlatmaya çalışmıyordu. Ryder, ona kısa sürede yetişeceğini düşündü, ama onu uzaktan gördüğünde neredeyse akşamüzeri olmuştu. Hemen katırını dörtnala kaldırdı. Yaklaşırken öfkeyle seslendi. Katırın üstündeki yolcu dönüp bakınca onun Safran değil, kamptaki hizmetkârlardan biri olduğunu gördü. Sadece odun kesmeye yarayan saf bir delikanlıydı. Elinden başka bir iş gelmiyordu.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen Solomon? Filfil'in katırında ne işin var senin?"

"Filfil, bana Entoto'ya gidip unuttuğu bir kutuyu getirmem için bir Maria Theresa verdi," diye gururla yanıt verdi çocuk. Kendisine emanet edilen işten ötürü sevinçliydi.

"Peki Filfil nerde şimdi?"

"Neden sordunuz Efendi, ben bir şey bilmiyorum ki?" Solomon sorunun kafasını karıştırmaya yüzünden utanıp burnunu çekmişti. "Djibouti'de değil mi?"

Ryder tekrar limanı görececek bir noktaya geldiğinde, Singapore çoktan demir alıp gitmişti, sadece bacalarından çıkan dumanın izi kalmıştı geride. Ryder fırtına gibi kamp yerine daldı ve Bacheet'e bağırdı. "Filfil nerde?" Bacheet sesini çıkarmadan gözlerini devirerek kızın çadırını işaret etti.

Ryder doğruca çadıra gitti ve sinek telinin önünde durdu. "Demek burdasın yaramaz?"

Safran kamp yatağına bağdaş kurmuş oturuyordu. Ayakları çıplaktı, başına da en abartılı şapkasını geçirmişti. Halinden son derece hoşnut görünüyordu.

"Ne diyeceksin bakalım kendini savunmak için?"

"Tek söyleyeceğim şu, sen, benim köpeğimsin ben de senin pirenim. Ne kadar kaşırırsan kaşır benden kurtulamazsın Ryder Courtney."

Ryder'ın şoktan kurtulabilmesi ve onun Singapore ile gitmemesinden ötürü ne kadar mutlu olduğunu idrak edebilmesi için Entoto'nun yarı yoluna kadar gelmeleri gerekti. "Ne yapacağımı hâlâ bilemiyorum," dedi. "Muhtemelen çocuk kaçırmaktan tutuklanacağım. Habeşistan'da yasal evlenme yaşı nedir onu da bilmiyorum."

"On dört," dedi Safran. "Entoto'dan ayrılmadan önce imparatoriçeye sormuştum. Zaten bu da sadece formalite. Kimsenin aldıracağı yok böyle şeylere. O imparatorla evlendiğinde on üç yaşındaymış."

"Acaba başka ne gibi değerli bilgiler edindin?" dedi Ryder iğneleyici bir tavırla.

"İmparatoriçe bizi birleştirmekten mutluluk duyacağını söyledi, yani eğer benimle evlenmek istersen. Ne diyorsun buna?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye bağırdı Ryder. "Ama Tanrı biliyor ki, sen konuyu açınca duyduğum en iyi fikir olduğunu anladım." Uzanıp kızı katırın üstünden aldı ve kendi eğerinin önüne oturtup öptü.

Safran bir eliyle şapkasını tutarken öbürüyle de boynuna sarılmıştı. Sonra o da Ryder'i büyük bir istekle öptü. Bir süre sonra nefesi kesilince, durup, "Sen muhteşem bir erkeksin," diye fısıldadı. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin edemezsin. Hayal ettiğimden bile güzelmış. Hadi yine yapalım."

"Mükemmel bir fikir."

İmparatoriçe sözünde durmuştu. Entoto katedralinde, imparatorla birlikte, doğan güneş gibi aydınlatmışlardı töreni. Üzerinde de Safran Benbrook tasarımı olan ve onu kocaman bir çikolatalı ve üstü kremalı pastaya benzeten bir giysi vardı.

Lady Packer da, kocasını, yani Sir Harold White Packer'ı, yani Michael ve George şövalyeleri komutanını, majestelerinin büyükelçisini Safran'ı damada teslim etmesi için ikna etmişti. Sir Packer üniformasını giymiş, başına da altın şeritler ve beyaz yavru horoz tüyleriyle süslü tören şapkasını geçirmişti. Damat, siyah frak takımının içinde yakışıklı ve gergin duruyordu. Göğsünde de Solomon ve Judea Şeref Yıldızı parlamaktaydı. Nikâhı Habeşistan piskoposu kıydı.

Safran kendi tasarımı olan bir gelinlik giymişti. Sir Harold'un kolunda kürsüye gelince, Ryder, onun bekâreti temsil eden bembeyaz bir gelinlik giymiş olması yüzünden çok rahatlamıştı. Çünkü Safran genellikle parlak renkleri seviyordu. Kiliseden karıkoca olarak çıkarlarken, Habeşistan Kraliyet Topçuları dokuz top atışıyla selamladı onları. Ancak telaştan eski toplardan biri iki kez doldurulduğu için ilk atışında parçalanarak dağıldı. Neyse ki kimse yaralanmadı ve piskopos bunun hayırlı bir işaret olduğunu söyledi. İmparator davetlilere bolca Tej ikram ettiği için, gelinle damat kadeh kaldırmaktan sarhoş olurken, iyi dileklerde bulunanlar zar zor ayık kalabilmişti.

Ryder balayı için gelinini Habeşistan'ın güneyindeki yaylalara, nadir bulunan dağ hayvanlarını yakalamak üzere safariye götürdü. Birkaç ay sonra hayvanların izine bile rastlayamamış olarak geri geldiler. Safran gezinin anısına bir resim yaptı. Arkada bir dağ manzarası, önde tek boynuzlu ata benzeyen hayali bir hayvan ve kim olduklarına hiç şüphe olmayan bir kadınla, bir adam vardı. Kadın, deniz kabukları ve güllerle süslü, kocaman sarı bir şapka giymişti. Boynuzlu ata bakmıyorlardı, ama aralarında, ikisini birbirine bağlayan yarı devekuşu, yarı tavus kuşu, büyük ve çok güzel bir kuş bulunuyordu. Resmin altında ise, "Yakalanması zor bir hayvan için gitmiştik, ama onun yerine mutluluk kuşunu yakaladık," yazıyordu.

Ryder resmi o -kadar sevmişti ki, fildişinden bir çerçeve yaptırdı ve yataklarının üstüne astı.

Kızıldeniz'de yolculuk rahat ve sakin geçiyordu. SS Singapore'de sadece dört tane yolcu kamarası vardı ve ikisi boştu. Amber ve Penrod her gece kaptanla yemek yiyor ve yemekten sonra ya güvertede dolaşiyor ya da İtalyan sanatçının çaldığı keman eşliğinde dans ediyorlardı. Adam Amber'in dünyanın en tatlı yaratığı olduğu inanandaydı.

Gündüzleri Amber'le Penrod, David Benbrook'un günlüğünde gerekli düzeltmeleri yapıyorlardı. Amber yeni keşfettiği yazma yeteneğini kullanıyor, Penrod da askerlik ve tarih bilgisini ortaya koyuyordu. Amber, Abu Klea Savaşı'nı daha sonra Osman Atalan'a yakalanışını ve sonunda Dervişlerin elinden kaçışlarını onun yazmasını önermişti. Bunları da David ve Rebecca'nın yazdıklarıyla birleştireceklerdi. Proje ilerledikçe hevesleri de artıyordu. Sîngapore, İskenderiye limanına demir attığında büyük ilerleme kaydetmişlerdi. Artık günlük gerçek bir macera kitabı olarak basılacak hale gelmişti ve daha önlerinde yolun geri kalanı vardı.

Penrod, İskenderiye'de karaya çıktı ve bir at kiraladı. Kahire'ye ulaşmak için kırk beş kilometre at sürdü ve doğruca İngiliz ofisine gitti. Sir Evelyn Baring yirmi dakika sonra hemen sekreterini yollayıp ofisine çağırttı Penrod'u. Penrod'un yollamış olduğu otuz sayfalık mektubu yelpaze gibi yaymıştı masasına. Kâğıtların üzerinde kırmızı kalemle yapılmış çeşitli işaretler vardı. Baring yaklaşık iki saat süren görüşme boyunca her zamanki soğuk, gizemli tutumunu sürdürdü. Görüşme bitince, ayağa kalkıp hiçbir yorum yapmadan, hiçbir fikir belirtmeden, herhangi bir övgüde ya da eleştiride bulunmadan Penrod'u uğurladı. Kapıda, "Giza'daki ordu karargâhından Albay Samuel Adams seninle konuşmayı çok istiyor," dedi.

"Albay mı?"

"Terfi," dedi Baring. "Sana her şeyi kendisi açıklayacak."

Sam Adams masasından kalkıp Penrod'u sıcak bir tavırla karşılamaya koştuğunda, sadece hafif bir şekilde topallıyordu ve artık baston kullanmıyordu. Bıyığında birkaç beyaz tel olsa da, yanık tenli ve sağlıklı görünüyordu.

"Albaylığa terfiinizi kutlarım efendim," diye selam verdi Penrod.

Adams başında şapkası olmadığı için Penrod'un selamına karşılık veremedi, ama Penrod'un elini sıkıp dostça salladı. "Tekrar aramızda olmana sevindim Ballantyne. Sen yokken çok şeyler oldu. Konuşmamız gereken önemli bir konu var. Kulüpte bir öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Gheziera Kulüp'teki yemek salonunda bir köşe masa ayırtmıştı. Bir Krug ısmarladı, kadehlerinin doldurulmasını ve kırmızı fesli, beyaz entarili garsona siparişlerin verilmesini bekledi. Sonra anlatmaya başladı. "Hartum felaketinden ve budala Gordon'un öldürülmesinden sonra bir sürü nahoş tepki oldu. İngiliz basını bir günah keçisi arıyordu ve Sir Charles Wilson'un, Abu Klea zaferinden sonra Gordon'u kurtarmak için vaktinde harekete geçmeyeşine bağladılar olayı. Wilson, kendini kurtarmak için astlarını suçladı. Ne yazık ki, sen de onlar arasındaydın Ballantyne. Seni itaatsizlik ve savaştan kaçmakla suçladı. Sen şimdi Araf'tan dönüp geldiğine göre, askeri mahkemeye çıkacaksın demektir

ve eğer suçlu bulunursan da idam mangasının önüne çıkacaksın, anlıyor musun?"

Penrod'un yanık teninin altında rengi solmuştu ve Adams'a dehşet içinde bakıyordu.

Adams çabucak sözlerine devam etti. "Burda dostların var. Herkes senin değerini biliyor. Victoria Haçı, gözüpeklik, kahramanca kaçışlar... Yine de Süvari Alayı'ndaki görevinden istifa etmen gerekiyor."

"İstifa etmek mi?" diye bağırdı Penrod. "Beni vursunlar daha iyi."

"O da olabilir. Ama söyleyeceklerimi dinle önce." Adams uzanıp Penrod'un kolunu tutarak kalkıp gitmesini önledi. "Şampanyanı iç ve dinle. Lanet şey de kaliteli ha bu arada. Boşa harcama." Penrod yatıştı ve Adams devam etti.

"Önce sana başka bilgiler de vermem gerekiyor. Mısır artık adı dışında tamamen bizim. Barring buna Örtülü Denetim filan diyor, ama adını ne koyarsan koy, bal gibi koloni oldu işte. Tabi bu durumda Londra, Mısır ordusunu organize olmayan bir insan topluluğu halinden çıkarıp birinci sınıf savaş birlikleri haline sokma kararı aldı. Yeni serdar da Horatio Herbert Kitchener, tanır mısın onu?"

"Tanıdığımı söyleyemem," dedi Penrod. Serdar, Mısır ordusunda başkomutan anlamına geliyordu.

"Kaplanla ejderha arası bir şey. Tam bir alev yutucu. Yeni ordu için deli gibi birinci sınıf, çölü tanıyan, dil bilen subay arıyor. Ona senden söz ettim. Seni biliyor ve seni istiyor. Eğer ona katılırsan, Wilson'un yaptığı suçlamaları da kaldırtacak. Kitchener basamakların tepesine tırmanacak ve kendisiyle birlikte olanları da yanında götürecektir. Yine yüzbaşı rütbesiyle başlayacaksın ama bir yıl içinde tabur, beş yıl içinde de alay komutanı olacağını hemen hemen garanti edebilirim. Yani ya mahvolacaksın ya yüksek mevkilere çıkacaksın. Ne diyorsun?"

Penrod düşünceli bir tavırla sakalını düzeltti, gemide Amber favorilerini ve bıyığını düzeltmişti, yine çok bakımlıydı. Tabi ilk teklife asla atlamaması gerektiğini de öğrenmişti.

"Deve Birlikleri," diye bir yem daha attı önüne Adams. "Bol bol çöl savaşı."

"Bu beyefendiyle ne zaman görüşebilirim?"

"Yarın. Yeni ordu karargâhında, tam saat dokuzda. Hayatı seviyorsan sakın geç kalma."

Kitchener adaleli, orta boylu bir adamdı, gladyatör gibi yürüyordu. Çok gür saçları vardı ve bir gözünde Yakub'unkine benzeyen bir sorun bulunuyordu. Bu durum Penrod'un adama duyduğu ilgiyi artırmıştı. Afrika'nın ıssız ve tehlikeli bölgelerinden olan Suakin'de valiyken, Dervişlerle giriştiği bir mücadele sırasında çenesinden vurulmuştu. Çene kemiği çarpılmış ve esmer teninin üzerinde pembe bir yara izi kalmıştı. El sıkışı demir gibi sert ve güçlüydü.

"Arapça konuş," dedi kendisi de o dilde konuşarak. Arapçayı gayet güzel konuşuyordu, ama aksanı yüzünden kimseyi yerli olduğuna inandırması mümkün değildi.

"Serdar Efendi! Günleriniz yasemin kokusuyla dolu geçsin." Penrod saygı ifade eden bir

de hareket yapmıştı. "Ben zaten Tek Gerçek Allah'ın ve O'nun Peygamberi'nin dilinde konuşurum."

Kitchener göz kırptı. Mükemmel bulmuştu. "Ne zaman göreve başlayabilirsin?"

"Noel'e kadar İngiltere'de kalmam gerekiyor. Uzun zamandır medeniyetten uzağım. Halletmem gereken şahsi işlerim var ve tabii şimdiki alayımdan istifa etmem de gerek."

"Gelecek ocak ayının ortasına kadar zamanın var, sonra seni burda, Kahire'de istiyorum. Adams ayrıntıları anlatır. Gidebilirsin," dengesiz bakışları tekrar masasındaki evraklara dönmüştü bile.

Adams'la birlikte, karargâh binasının basamaklarından inip seyislerin atlarını tuttuğu yere giderken, "Hiç vakit kaybetmiyor," dedi Penrod.

"Bir saniye bile," diye hak verdi Adams. "Tek bir lanet saniye bile."

Penrod Singapore'ye binmek için İskenderiye'ye dönmeden önce telgraf ofisine gitti ve David Benbrook'un avukatı Sebastian Hardy'ye bir telgraf yolladı. Uzun bir mesajdı ve Penrod'a iki sterlin, dokuz şilin ve dört pense mal olmuştu.

Hardy, Londra'dan trene binerek Southampton'a gemiyi karşılamaya geldi. Kelebek camlı gözlüğü, Amber'le Penrod'a, Charles Dickens karakterlerinden Bay Pickwick'i hatırlatmıştı. Ama kelebek gözlüklerinin altında kurnaz ve hesapçı bir bakışa sahipti. Londra'ya kadar birlikte seyahat ettiler.

"Basın Omdurman'dan kaçışınız ve ülkeye gelişiniz yüzünden ayağa kalktı," dedi. "Çok heyecanlandılar. Eminim Waterloo İstasyonu'nda gelişinizi bekliyorlardır şimdi."

"Hangi trenle geleceğimizi nasıl bilebilirler ki?" dedi Amber.

"Ağzımdan bir şeyler kaçırdım diyelim," diye itiraf etti Hardy. "Önceden suya biraz yem atmak iyidir. Şimdi, şu el yazmasına bir göz atabilir miyim?"

Amber, Penrod'a baktı, o da başını salladı. "Sanırım Bay Hardy'ye güvenebilirsiniz. Baban güveniyordu."

Hardy sayfaları o kadar çabuk çeviriyordu ki, Amber, onun okuduğundan şüphe etti. Düşüncesini dile getirince, Hardy kafasını kaldırmadan, "Eğitimli gözler, sevgili genç bayan," dedi.

Tren Londra'nın banliyölerine geldiğinde o da kitabı kapamıştı. "Sanırım burda bir şeyler var. Acaba bir hafta bende kalabilir mi? Bloomsbury'de tanıdığım biri var bunları okumak isteyecek."

Biri The Times'dan, biri de Telegraph'dan olmak üzere, beş gazeteci bekliyordu istasyonda. Yakışıklı ve şık giyimli El Obeid ve Abu Klea kahramanını kolunda genç bir güzelle görünce, tüm ülkeyi sarsacak bir hikâye yakaladıklarını anlamışlardı. Ağaçta sincap görmüş av köpekleri gibi, isterik bir şekilde bağırıyorlardı. Hardy lafın arasında bol bol Gordon'dan, Mehdi'den ve Hartum'dan da söz ederek, abartılı bir şekilde çiftin yaşadığı korkunç sınavları anlattı. Sonra basını savdı ve istasyon girişinde bekleyen kiralık

arabaya götürdü ikisini.

Sürücü atlarını kamçılıyarak, Hardy'nin Amber için bir oda ayırtmış olduğu Charles Caddesi'ndeki otele gitmek üzere, sisli kente daldı. Amber yerleştikten sonra, bu kez Penrod'un kalacağı Dover Caddesi'ndeki otele gittiler.

"İkiniz sık sık aynı mekânda olmamalısınız. Şu andan itibaren büyüteç altında olacaksınız."

Dört gün sonra Sebastian Hardy onları ofisine çağırdı. Kelebek gözlüklerinin altından pembe ışıklar saçıyordu. "Macmillan ve Ortakları kitabı basmak istiyor. Onların, Sir Samuel White Baker'ın, Nilin Habeşistan daki Ayakları, kitabının yayıncısı olduklarını biliyor muydunuz? Kitabınız onlar için havyar ve şampanya."

"Peki Benbrook kardeşler nasıl bir gelir elde etmeyi umuyorlar? Biliyorsunuz Bayan Amber, babasının da vasiyetnamesinde yaptığı gibi, her şeyin üçü arasında eşit olarak paylaştırılmasını istiyor."

Hardy ciddileşti ve mahcup bir hal aldı. Okuma gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ucuyla ovuşturmaya başladı. "Elimden geldiğince baskı yaptım ama on bin sterlinden fazlasına razı edemedim onları."

"On bin sterlin!" diye çığlık attı Amber. "Ben İngiltere Bankası dışın da bu kadar para olmaz sanıyordum."

"Ayrıca, kârın da yüzde on iki buçuğunu alacaksınız. Bence bu da yetmiş beş bin sterlini geçer."

İkisinin de nefesi kesilmişti. Doğru yatırımlarla bu para sonsuza kadar yılda üç bin beş yüz sterlinlik bir gelir getirirdi. Bir daha asla para sıkıntısı çekmezlerdi.

İşler Hardy'nin tahminlerini de aştı. Noel'den aylar önce, Mehdinin Köleleri en çok rağbet gören kitaplardan biri olmuştu. Piccadilly'deki Hatchard's Kitabevi'nin raflarında bir saatten fazla kalmıyordu kitap. Müşteriler kitabı kapabilmek için birbirlerini çığnıyorlardı.

Avam Kamarası'nda da kitap, hükümete karşı bir silah olarak ilgi çekiyordu. Bay Gladstone'nin Çinli Gordon'u kaderine terk edişiyle ilgili her şey yeniden gündeme geliyordu. Safran Benbrook'un tanık olduğu ve resmini yaptığı, generalin korkunç ölüm sahnesi, kitabın başına konmuştu. Resim, The Times'da da yayınlandı ve kadınlar gözyaşlarını, erkekler öfkelerini tutamaz oldular. İngiliz halkı, onların Mehdi'nin elinde yaşadıkları aşağılanmayı ve prestij kaybını unutmaya çalışmıştı, ama şimdi yarı iyileşmiş bu yara tamamen açılmıştı yeniden. Sudan'ın tekrar işgal edilmesi isteği sarmıştı tüm ülkeyi. Kitap da satıldıkça satılıyordu.

Amber ve Penrod tüm önemli yerlere davet ediliyorlardı ve nereye gitseler hayranları sarıyordu çevrelerini. Londra arabacıları onları adlarıyla selamlıyor, yabancılar Piccadilly'de, Hyde Park'ta önlerini kesiyordu. Yayıncılar okurlarından gelen yüzlerce mektup gönderiyordu. Hatta serdardan, yani Kahire'deki Kitchener'den bile bir kutlama notu gelmişti.

"Bunun yeni kariyerime hiç zararı olmaz," dedi Penrod, Amber'e, el sallayanlara cevap

vererek Rotten Row'dan aşığı, baş başa yürüyorlardı.

İlk altı haftada kitap çeyrek milyon sattı ve kitapçılar gece gündüz yeni baskı istemeye devam ettiler. Talebe yetişemiyorlardı. New York, 70. Cadde'deki Edward Arnold Yayınevi de, Amerika kopyasını yayınladı. Sudan'ı hiç duymamış olan okurların çok ilgisini çekmişti kitap. Bay Stanley'in hesabına göre, kitap Dr. Livingstone'un üç katı fazla sattı orada da.

Fransızlar ise milliyetçi karakterlerine uygun olarak, Paris baskısına hayali resimler eklemişlerdi. Rebecca Benbrook kahramanca dehşet içindeki küçük kardeşini korumaya çalışırken, ona tecavüz etmeye hazırlanan korkunç Mehdi elbisesini parçalıyordu. Göğüslerinin boyun eğmez duruşu, onun, ölümden beter bu kadere karşı çıkışını simgeliyordu. Kitaplar Kanal'dan kaçırılıyor Soho sokaklarında da satışa sunuluyordu. Yüzde altı oranındaki gelir vergisi de düşüldükten sonra, Noel'de kitap, telif hakkı olarak yaklaşık iki yüz bin sterlin getirmişti. Amber, Penrod'un önerisiyle Bay Hardy'den parayı üç kardeş adına güvenli bir fona yatırmasını rica etti.

Amber ve Penrod, Noel'i Clercastle'de kutladılar. Her gün birlikte ata bindiler, yürüyüşler yaptılar. Evdeki partide sıra Sir Peter'in yüksekten uçan sülününü vurmaya geldiğinde, Amber de Penrod'un yanında atıcıların arasına katıldı ve babasından öğrendikleri sayesinde, o kadar zarafetle ve ustalıkla atışını yaptı ki, herkesten büyük beğeni topladı.

Ocak çabucak geldi. Penrod'un Kahire'deki görevinin başına gitmesi gerekiyordu artık. Amber, yanında Penrod'un ağabeyinin eşi Jane ile birlikte Penrod'u Waterloo İstasyonu'ndan geçirmeye gitti. Önceki haftayı da Jane'nin yardımıyla bu önemli ayrılık anına yakışacak giysiler almak üzere alışveriş yaparak geçirmişti. Tabi ki, artık fiyatlar onun için çok önemli değildi.

Yakasında samur kürkü olan kumru grisi bir ceket, bileklerine inen bir etek ve şık bir şapka giymişti. Yüksek topuklu botları yandan tokalıydı ve eteğinin altından görünüyordu. Ustaca hazırlanmış giysi, belinin inceliğini ortaya koyuyordu. Geniş kenarlı şapkasına bir tutam devekuşu tüyü tutturulmuştu. Kendisine Gallabat Yolu'nda armağan edilmiş olan amber kolyeyi ve küpeleri de takmıştı.

Amber gözyaşlarını tutmak için büyük bir çaba harcayıp yine de başarılı olamayarak, "Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğiz?" diye sordu tren hareket etmeden önce.

"Bunu söyleyemem." Penrod çok çok gerekmedikçe ona yalan söylememeye karar vermişti. Gözyaşları Amber'in alt kirpiklerinden süzölmeye başladı. Onları tutmaya çalışırken Penrod atıldı. "Belki sen ve Jane, on altıncı doğum gününü Shephard's Otel'de kutlamak üzere Kahire'ye gelirsiniz. Jane Mısır'ı hiç görmedi, ona piramitleri gezdirebilirsin."

"Ah, gidebilir miyiz Jane, lütfen?"

"Kocama soracağım," diye söz verdi Jane. Hemen hemen Rebecca ile aynı yaştaydı ve Amber'in Clercastle'de kaldığı süre içinde kardeş gibi yakınlaşmışlardı. "Peter'in itiraz etmesi için bir sebep göremiyorum. Kaz avı mevsimi olacağı için zaten o da bir yerlerde meşgul olacaktır. Bizi pek özlemez."

Sam Adams, Penrod'un İskenderiye'ye yanaşan gemisini karşılamaya gelmişti. Hemen hemen ilk sözleri, "Hepimiz kitabı okuduk. Serdar krema kabına düşmüş kedi gibi memnun halinden. Londra, ordunun yeniden yapılanmasıyla ilgili yeni şeyler düşünmeye başladı. Gladstone ve o öteki salaklar, paranın bize verilmek yerine, Nil üzerine lanet büyük bir baraj yapımına harcanması için uğraşıyorlardı. Ama Bayan Benbrook'un kitabı, parlamentodakilerin bulanık zihnini netleştirdi. Kitchener'in emrine bir milyon sterlin daha verildi ve de baraj işi yattı. Artık kesinlikle Maxim'leri alabileceğiz. Nil Kupası'nı bu yıl da elimizde tutmak istiyorsak, bence başka malzemeler de gerekecek."

"Serdarla yaptığım kısa görüşmede bana pek polo oynamaya vakit ayıracak biri gibi gelmemiştir."

Adams'ın eşi, Penrod için nehir kıyısında, garnizona ve Gheziera Kulüp'e yakın, konforlu bir ev bulup kiralamıştı. Penrod gölgeli verandanın basamaklarını tırmandığında, düz beyaz cüppe giymiş ve başına bir türban dolamış biri ön kapının yanındaki koltuktan fırladı ve yerlere kadar eğilerek selam verdi.

"Efendi, sadık Yakub'un kalbi şafağı bekleyen gece gibi bekliyordu sizi."

Ertesi sabah Penrod, Kitchener ve Adams'ın kendisi için nasıl bir görev tasarladıklarını anladı. Üç deve bölüğü için asker toplaması ve onları hızla, uzak mesafelere erişebilen, zorlu savaşçılar olmak üzere eğitmesi gerekiyordu. "Çöl kabilelerinden adam istiyorum," dedi Adams'a. "Onlardan en iyi askerler çıkar. Abdullahi pek çok Ashraf'ı, Jaalin ve Hadendova emirini Sudan dışına sürdü. Onların peşine düşmek istiyorum. Kin ve nefret, bir adamın sıkı dövüşmesini sağlar. Onları eski efendilerinin düşmanları haline getirebileceğimden eminim."

"Bul onları o zaman," diye emretti Adams.

Penrod ve Yakub istimbotla Asuvan'a gittiler. Orada, onları ilk şelalenin ötesine, ta Wadi Halfa'ya kadar götürecek başka bir tekneye binmek için otuz altı saat beklediler. O arada Penrod, Yakub'u eşyaların başına bırakıp tek başına, bildiği o eski dar çıkmaza gitti. Yaşlı Leyla, Penrod'un sesini duyunca kapıyı sonuna kadar açmış ve olduğu yere çöküp dövünmeye başlamıştı. "Efendi neden geri geldiniz? Hanımımından uzak durmalıydınız. Buraya asla geri gelmemeliydiniz."

Penrod, kadını ayağa kaldırdı. "Beni ona götür."

"Sizi görmek istemeyecektir Efendi."

"Bunu bana kendi söylemek zorunda. Git çabuk Leyla. Burda olduğumu söyle." Hâlâ sızlanmakta olan yaşlı kadın, Penrod'u avludaki fiskiyenin başında bırakıp sendeleyerek arkadaki bölüme gitti. Uzun süre görünmedi. Penrod küpeçiçeklerine konmuş minik yeşil sinekleri ayıklayıp havuza atarak vakit geçirdi. Tatlı su levreği, kafasını yüzeye çıkarıp yutuveriyordu sinekleri.

Sonunda Leyla döndü. Sızlanmayı kesmişti. "Sizi görecek." Boncuklu perdeyi gösterdi. "Geçin."

Bakhita gayet iyi hatırladığı odanın ucunda ipek bir halıya oturmuştu. Parfümünden tanıdığı kadını. Tamamen kapalıydı. "Sağ ve esen oluşunuzu görmek yüreğimi kuş gibi hafifletti efendim."

Yumuşak, tatlı sesi Penrod'un içine dokunmuştu. "Bakhita, sen olmasan bu mümkün olmazdı. Yakub, beni kurtarmak için neler yaptığını anlattı. Sana teşekkür etmeye geldim."

"Ve Arapça adı al-Zahra olan İngiliz kızını. Duyduğuma göre genç ve güzelmiş. Öyle mi efendim?"

"Öyle Bakhita." Kadının bunu bilmesi Penrod'u şaşırtmamıştı. Bakhita her şeyi bilirdi.

"O zaman ondan konuşalım. Kendi halkınızdan olan ve eşiniz olacak kızdan. Sizin adınıza mutlu oldum."

"Biz hâlâ dostuz, sen ve ben."

"Dostluktan da öte," dedi yumuşak bir sesle. "Bilmeniz gereken bir şey olunca size yazacağım."

"Seni görmeye gelirim."

"Belki."

"Gitmeden bir kez daha yüzünü görebilir miyim Bakhita?"

"Bu pek akıllıca olmaz."

Penrod gidip kadının önünde diz çöktü. "Güzel yüzünü bir kez daha görmek istiyorum, gözlerinin içine bakmak ve son kez dudaklarından öpmek istiyorum."

"Size yalvarırım kalbimin efendisi, bana bunu yapmayın."

Penrod uzanıp peçesine dokundu. "Bunu kaldırıbilir miyim?"

Bakhita bir süre sessiz kaldı. Sonra içini çekti. "Belki, onca şeyden sonra, böylesi daha kolay olur," dedi.

Penrod peçeyi kaldırdı ve kadına baktı. Bakhita, onun gözlerindeki dehşeti izliyordu.

"Bakhita, ah sevgili dostum, ne oldu sana?" Sesi kederden titriyordu.

"Çiçek hastalığı. Allah, sizi sevdiğim için beni cezalandırdı." Çiçek lekeleri hâlâ taze ve canlıydı. Bir zamanlar çok güzel olan yüzünde, şimdi çukurların ortasındaki gözler parılıyordu. "Beni bir zamanlar olduğum gibi hatırlayın lütfen," diye yalvardı.

"Daima cesaretini, inceliğini ve dostum olduğunu hatırlayacağım," diye fısıldadı ve eğilip dudaklarından öptü.

"İnce olan sizsiniz," diye cevap verdi Bakhita. Sonra tekrar peçesini örttü. "Şimdi beni yalnız bırakmalısınız."

Ayağa kalkan Penrod, "Döneceğim," dedi.

"Belki dönersiniz Efendi."

Ama ikisi de asla dönmeyeceğini biliyorlardı.

Savaşçılar Kabel al-Din'in cesedini huş shebba'nın yanında bulmuşlardı. Osman Atalan tüm adamlarını topladı ve atlarla günlerce nehrin iki yakasını taradılar. Kaçaktan hiçbir iz bulamadan Omdurman'a döndüklerinde, Osman tehlikeli bir ruh hali içindeydi. Kadınların gelip al-Zahra'nın da kaybolduğunu bildirmeleri kötü bir zamanda olmuştu.

"Ne kadardır kayıp?" diye sordu.

"Sekiz gündür yüce halef."

"Yani Abadan Riji ile aynı," diye bağırdı. "Peki ya al-Jamal?"

"O hâlâ haremde yüce Atalan."

"Hemen onu ve hizmetkârını getirin."

İki kadını sürükleyerek getirip ayaklarının dibine fırlattılar.

"Kardeşin nerde?"

"Efendim, bilmiyorum," dedi Rebecca.

Osman, al-Noor'a baktı, "Döv onu," dedi. "Doğruyu söyletene kadar döv."

"Yüce Halef!" diye bir çığlık attı Nazeera. "Eğer döverseniz çocuğunu kaybeder. Belki de oğlunu. Annesi gibi altın saçlı ve babası gibi aslan yürekli oğlunu." Osman irkildi. Rebecca'nın karnına bakarak duraksadı. Sonra savaşçılara bir işaret yaptı. "Çıkın. Ben

çağırmadan da gelmeyin."

Hepsi aceleyle çıktı, Beja emiri öfkeliyken çevresindeki herkes için tehlikeli olurdu.

"Soyun," diye emretti. Rebecca ayağa kalktı ve elbisesini ayaklarına kaydırıldı. Osman beyaz, dışarı çıkmış karnına baktı. Sonra genç kadının yanına gidip elini karnına koydu.

Rebecca sessizce, "Kıpırda! Lütfen, canım kıpırda!" diye dua ediyordu ve bebek tekme attı.

Osman ürkmüş ve elini geri çekmişti.

"Allah adına, canlı." Huşu içinde karnına bakıyordu. "Örtün!"

Nazeera giyinmesine yardım ederken, Osman öfkeyle sakalını ovuşturarak içine düştüğü ikilemi düşünüyordu. Aniden yine öfkeyle bağırarak savaşçılara seslendi ve hepsi içeri doluştu. "Bu kadın." Nazeera'yı gösteriyordu. "Al-Jamal kardeşine ne olduğunu söyleyene kadar bu kadını dövün."

İki adam, Nazeera'nın kollarını tuttu ve Mooman Digna elbisesinin arkasını dizlerine kadar yırtarak açtı. Al-Noor kırbacı sağ eline almıştı. İlk darbeye Nazeera'nın sırtında kırmızı bir iz oluştu.

Nazeera, "Yi! Yi!" diye haykırarak kendini yere atmaya çalıştı, ama adamlar bırakmadı.

"Yi!" diye uludu yine.

"Durun. Efendim size her şeyi anlatacağım." Rebecca daha fazla dayanamamıştı.

"Durun!" dedi Osman. "Anlat bakalım."

"Bir yabancı geldi ve al-Zahra'yı götürdü," diye çabuk çabuk anlattı Rebecca. "Kuzeye, Metemma üzerinden Mısır'a gittiklerini sanıyorum, ama emin değilim. Nazeera'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Sen niye onlarla gitmedin?"

"Siz benim efendim ve oğlumun babasısınız," diye yanıtladı Rebecca. "Sizi ancak ölürsem veya siz beni kovarsanız terk ederim."

"Yine dövün yaşlı fahişeyi." Osman sarı saçlı mavi gözlü olabilecek oğlunun sağlığını tehlikeye atmakla gazabını yatıştırabilmek arasında kalmıştı .

Rebecca iki eliyle karnını tutup haykırdı. "Oğlumun da benimle birlikte acı çektiğini hissediyorum. Eğer bu kadını döverseniz ki, o benim öz annem gibidir, oğlumun daha fazla karnımda tutamayacağım."

"Durun!" diye bağırıldı Osman bir kez daha. İki arada kalmıştı. Kan görmek istiyordu aslında. Palasını çekti ve Nazeera, onun bakışları karşısında iyice sindi. Soma Osman yerinden fırlayıp odanın ortasındaki taş sütuna atıldı ve palasını öyle şiddetle savurdu ki çelikten kıvılcımlar saçıldı.

"Bu iki kadını Gedda Vahası'ndaki camiye götürün." Çölün beş fersah dışında birkaç yaşlı molların yaşadığı ıssız bir yerdin bu medrese. Sadece Kuran eğitimi yapan dini bütün öğrenciler vardı. "Eğer al-Jamal'ın doğuracağı çocuk kız olursa, üçünü de öldürün. Eğer erkekse, hepsini geri getirin ve hiçbirine, özellikle de oğluma bir şey olmamasına dikkat

edin."

Beş ay sonra, Gedda"daki hücresinin yerine serili bir kilimin üzerinde, Nazzera'nın yardımıyla ve mollalar kapıda beklerken, Rebecca ilk çocuğunu dünyaya getirdi. Bebeğin çıktığını hisseder hissetmez dirseklerinin üstünde doğruldu. Nazeera, bebeği kucağına uzattı. Hâlâ göbek kordonuyla Rebecca'ya bağlı olan bebeğin her tarafı kan ve salgılarla çevrilmişti.

"Ne?" diye sordu Rebecca. "Erkek mi? Yüce Tanrım, lütfen erkek olsun."

Nazeera tavuk gibi gıdaklayarak güldü ve çocuğu o da görsün diye kaldırdı. "Bu küçük bir aygır." İşaret parmağıyla bebeğin minik penisini gıdıkladı. "Bak daha şimdiden ne kadar sert. Yumurta kırabilirsin buna vurup. Bil ki etek giymiş kimse dayanamayacak bunun karşısında."

Gedda mollaları Osman'a haber yolladılar ve birkaç gün içinde, başlarında al-Noor'la yirmi savaşçı geldi onları Kutsal Kent'e götürmek üzere. Osman Atalan'ın sarayının kapısına vardıklarında, o da karşılamak için bekliyordu. Geçen beş ay gazabının yatışması için ona epey zaman tanımıştı. Ama yine de kaşlarını çatmış, elini palasının kabzasına atmış, fazla yumuşak görünmemeye çalışıyordu.

Al-Noor atından indi ve çocuğu Rebecca'nın kollarından aldı. Pamuklu kundak bezlerine sarılmış, güneş ve tozdan korunması için yüzü örtülmüştü. "Yüce Atalan, işte oğlunuz!"

Osman, al-Noor'a baktı. "Bunu kendim görmeliyim."

Çıkını aldı ve sol kolunda tuttu. Sağ eliyle bezleri açtı. Sonra minik yaratığa bakakaldı. Birkaç bakır rengi tüy dışında saçsızdı. Teni, içine azcık kahve katılmış keçi sütü rengindeydi. Gözleri Mavi Nil'in rengini almıştı. Osman daha aşağıları da açtı ve kaş çatışı yavaşça bir tebessüme dönüştü.

Bebek cinsel organlarında serin nehir rüzgârını hissedince babasının parlak cüppesine sarı bir sıvı fişkırtıvermişti.

Osman bir kahkaha patlattı. "Bakın! Bu benim oğlum. Şimdi üstüme işediği gibi ileride düşmanlarımın üstüne işeyecek." Çocuğu havaya kaldırdı ve, "Bu benim oğlum Ahmet Habib abd Atalan. Yaklaşın ve ona saygılarınızı sunun." Adamları birer birer gelip neşeyle tekmeler atan Ahmet'i selamladılar. Osman bekleyen iki kadının olduğu tarafa hiç bakmamıştı ama sonunda bebeği al-Noor'a uzattı ve hiç düşünmeden, "Bebeği annesine ver ve söyle haremdeki dairesine gidip beni beklesin," dedi.

Sonraki sekiz ay boyunca Rebecca, Osman'ı ya üç ya dört kez görebildi. O arada Osman savaşla ve devletle ilgili işler yüzünden gidip geliyordu. Her dönüşünde al-Noor'la bebeği aldırıyorve oğlu acıkana kadar yanından ayırmıyordu.

Çocuk serpilmişti. Rebecca, onun kendi babasına ve Amber'e de benzediğini gördükçe yalnızlığını daha katlanılır buluyordu. Sadece Nazeera ve bebek vardı hayatında, haremdeki diğer kadınlar beyinsiz, boş kafalı yaratıklardı. Kardeşini özleyiyor ve uyandığı her boş günün sabahında ve geceleri Ahmet'i göğsünde uyuturken, onları düşünüyordu.

Sonra, yavaş yavaş, Osman Atalan'ın kendisini çağırmasını istediğini fark etmeye başladı. Vücudu doğumun izlerinden kurtulmuştu, sadece karnındaki çatlaklarla göğüslerindeki yumuşak torbalar kalmıştı geriye. Uyuyamadığı gecelerde tanıdığı erkekleri düşündüğü oluyordu, ama sonunda akli hep Osman'da kalıyordu. Konuşabileceği, birlikte olabileceği, onunla aşk yapacak birine ihtiyacı vardı ve kimse bunları Osman Atalan'dan daha iyi yapamamıştı.

Sonra haremde bir söylenti başladı, yeni bir büyük cihat açılıyordu, bu kez düşman Habeşistan'ın Hıristiyan kâfirleriydi. Osman Atalan ordunun başında olacaktı ve Allah da yanındaydı. Ahmet o ara yürümeye ve konuşmaya başlamıştı. Rebecca, Osman onları da yanına alır, diye umuyordu. Gallabat'ta gebe kaldığı zaman olanları hatırlıyordu. Onun için çok değerli bir anıydı. Sürekli hayalini kuruyor, erkeğin ona bakışını, yaşadıklarını hatırlıyordu. Yalnızlığı, içinde derin bir acıydı. Kendini tümüyle çocuğuna adanmıştı ama geceler geçmek bilmiyordu.

Sonra haremde yeni haberler yayıldı. Osman cihada giderken üç karısını ve sekiz cariyesini de yanına alıyordu, Rebecca da o sekizden biri olarak seçilmişti. Ahmet ve Nazeera da onlarla gidecekti, ama Osman'ın öteki çocukları gelmiyordu. Rebecca, Osman'ın sadece çocukla ilgilendiğini, kendisiyle Nazeera'yı Ahmet'in bakıcıları olarak götürdüğünü anladı. Bu düşünce içini sızlattı.

Habeşistan sınırına kadar kırk bin güçlü savaşçıyla ilerlediler. Osman, Rebecca ve diğer kadınlarını Gallabat'ta bırakmıştı. Kendisi doğruca Habeşistan'a gitmiş ve tüm süvarileriyle geçitleri vurmıştu.

Habeşler de savaşçı bir millettir ve ölümüne dövüşürlerdi. Ryder Courtney tarafından da uyarılmış olmalarına rağmen, Osman Atalan'ın vahşi saldırısı karşısında dayanamadılar. Minkti ve Atbara'daki dağ geçitlerinde ortalığı kasıp kavurmuş ve Habeşleri tüm cesur direnişlerine rağmen ele geçirmişti. Alınan tüm Habeş esirlerini kılıçtan geçirdi ve ordusunu Minkti Geçiti'ne soktu. Acı soğukta güçlkle ilerliyorlardı.

Habeş General Ras Adal, onların bu kadar yükseğe çıkacağını ummamış ve kendisi saldırana kadar, hiçbir engelle karşılaşmadan Debra Sin Düzlüğü'ne ulaşmalarına izin verme hatasını yapmıştı.

Muharebe şiddetli ve kanlı oldu, ama sonunda Ras Adal, Osman'ın saldırısı karşısında tutunamayıp çekilmek zorunda kaldı. Ordusuyla birlikte nehre doğru çekilirken çoğu askerini yitirdi. Tüm Amhara eyaleti Osman'ın eline geçti ve Habeşistan'ın eski başkenti Gondar'ı alana kadar, hiçbir engelle karşılaşmadan ilerledi.

Gondar, Osman'ın kendi başkenti yapmayı düşündüğü kentti, ama daha önce Habeşistan yaylasında hiç kış geçirmemişti. Beja halkı kum ve çöl insanıydı, titriyorlar, hastalanıyorlar ve ölüyorlardı. Osman, Gondar'ı da yakıp yıkarak, yağmalayarak işgal ettiği bölgeden çekildi ve adamlarını Gallabat'a geri götürdü. Kendisi de savaş atı al-Buq tarafından çekilen bir hasta arabasıyla dönmüştu. Dağların soğuğu akciğerlerine dolmuş ve onu hasta etmişti. Sekisine uzatıp ölümünü beklediler.

Osman hırıltıyla nefes alabiliyordu. Öksürüyor ve sarı yeşil balgam tükürüyordu. "Bana al-Jamal'ı getirin," diye emretti.

Rebecca yatağının yanına yerleşip ona bakmaya başladı. Nazeera'nın bulduğu şifalı otlardan ve köklerden ilaçlar veriyor, ısıtılmış taşlarla terletiyordu. Krizi tuttuğunda Ahmet'i getirtip ona gösteriyor ve, "Ölemezsiniz Yüce Atalan, oğlunuzun size ihtiyacı var," diyordu.

Böylece birkaç hafta devam etti, ama sonunda Osman iyileşmeye başlamıştı. Nekahet döneminde çoğu geceler Rebecca'yı yanına çağırıyor ve sanki hiç ayrılmamışlar gibi eski uzun sohbetlerini yapıyorlardı. Rebecca artık yalnız değildi.

Osman biraz daha güçlenince onunla yine sevişti ve tüm ustalığını göstererek Rebecca'nın aç bedenini yatıştırdı. Ahmet'i vârisi olarak ilan etti ve her zamanki şaşırtıcı hareketlerinden birini yaparak, bir molla çağırıp Rebecca'yı karısı yaptı.

Karısı olarak yanında yattığı ilk gece, Rebecca gerçekte yüzleşme cesaretini buldu kendinde. Erkek, onun hem bedenini, hem de kalbini kölesi yapmıştı. Son hareketiyle Rebecca'nın boyun eğmez yapısının son kıvılcımlarını da söndürmüştü. Rebecca'ya verdiği ilaçla, onu kendisine bağımlı hale getirmişti. Garip ve gayri tabi bir yöntemle genç kadını kendisine âşık olmaya zorlamıştı. Rebecca artık onsuz olamayacağını biliyordu.

İmparator John ve maiyetindekiler Amhara eyaletinin ele geçirilmesi ve Gondar'ın yağmalanması yüzünden çileden çıkmış durumdaydılar. İmparator arkasında yüz bin kişilik bir orduyla intikamını almak üzere Gallabat'a geldi. Osman Atalan'a bir haberci yollayarak gelmekte olduğunu ve korkup sindiğini ummamasını bildirdi. Osman, adamı öldürttü ve kellesini imparatora geri yolladı.

Sayısız epey üstün olan düşman karşısında, Osman kenti bir savunma kalesine dönüştürdü. Kadın ve çocukları en ortaya yerleştirdi ve Habeş saldırısını beklemeye başladı. Saldırı üstlerinde patladı. Al-Noor'un dört bin kişilik birliğinden neredeyse kimse kalmamış, al-Noor da ağır yaralanmıştı. Zafer sarhoşu Habeşler kentin ortasına, kadınların bulunduğu bölüme daldılar, tecavüz ve katliam başladı.

Osman o gün kaybettiğini anlayınca al-Buq'a atlamış ve yılanın başını bulmaya gitmişti. İmparator bir zamanlar efsanevi bir savaşçıydı ama artık genç bir adam sayılmazdı. Leopar derileri, bronz zırhı ve başındaki altın Negüs tacıyla uzun ve soylu görünüyordu, fakat sakalında siyahtan çok gümüşü tel vardı. Katliamın ortasında Osman'ın üstüne doğru geldiğini görünce kılıcını çekti. Derviş komutanı, araya girmeye çalışan muhafızları devirdi. Penrod Ballantyne'dan bir şeyler öğrenmişti ve gözünü asla imparatorun kılıcından ayırmıyordu. İmparatora karşı yaptığı hamle gümüş bir şimşek gibi çaktı.

"İmparator öldü. Negüs gitmiş!" feryatları kısa sürede Habeşler arasında yayılmıştı. Zafer anı, Osman Atalanın uzun palasının tek darbesiyle, yerini hezimete ve bozguna terk etmişti.

Osman, İmparator John ve generallerinin kellelerini muhafızlarının mızraklarına takarak

Omdurman'a döndü. Mızrakları Halife Abdullahi'nin sarayının girişine diktiler.

Yedi ay sonra Rebecca ikinci çocuğunu doğurdu, bu kez bebek kızdı. Osman bir kıza isim bulma sıkıntısına sokmamıştı kendini. Rebecca kızlarına Kahruba adını verdi, Arapçada amber demektir bu. Aradan birkaç ay geçtikten sonra, Osman kız doğurduğu için bağışladı onu ve gece sohbetleriyle aşk yaşamları tekrar başladı. Kahruba bal rengi saçlı tatlı minik bir bebek olarak ortaya çıkınca, ara sıra da kızının başını okşar olmuştur. Hatta bir keresinde kızını atının tergisine aldı ve al-Buq'u dörtlüyle kaldırdı. Kahruba'nın neşeli çığlıkları yüzünden, dönüşte minik kız annesine uzatırken, "Yanlış yapmışsın karım. Onu erkek olarak doğurmalıydın, çünkü onda erkekyüreği var," dedi.

Diğer kızları ondan en küçük bir sevgi görmüyordu. Onunla ne konuşmalarına, ne de ona dokunmalarına izin vardı. Kahruba altı yaşındayken bir Kurban Bayramı'nda kadınların yanından ayrıldı ve bir parmağı ağzında Osman'ın savaşçılarıyla birlikte oturduğu yere gitti. Osman kızın yaklaşmasını soğuk bir tavırla izliyordu. Hiç aldırmayan Kahruba kucagina tırmaniverdi.

Osman şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutuyordu. Adamları ciddiyetlerini koruyabilmek için ter dökmekteydi. Sonra Osman önündeki kâsedan özenle bir şekerleme seçti ve çocuğun ağzına uzattı. Küçük kız da buna karşılık kollarını boynuna doladı. Yine de bu kadarı çok fazlaydı. Osman, onu yere indirdi ve küçük poposuna vurdu. "Hadi git bakayım, seni utanmaz küçük cadı!"

Bay Hiram Steven Maxim, Nil deltasının parlak güneşinde alçak bir tabureye oturmuştu. Önünde üç ayaklı çelik bir sehpanın üzerinde çirkin görünümlü, namlusunda kalın sulama silindiri bulunan bir silah duruyordu. Solunda da, silaha sağlam bir kauçuk hortumla bağlı yirmi litrelik bir su tankı vardı. Sağ elinin altına düzinelerce cephane kasası dizilmişti. Üç asistanı etrafında dolanıyordu. Sıcağa rağmen kalın tüvit ceketler ve düz tepeli şapkalar giymişlerdi. Bay Maxim ise kollarını sıvamış ve melon şapkasını geriye itmişti. Amerika'dan gelip İngiltere'ye yerleştiği için İngiliz âdetlerine ve giyim tarzına alışmıştı.

Şimdi de yanmayan sigarasını ağzının içinde sağa sola oynatıyordu. "Binbaşı Ballantyne," diye seslendi. Aksanında hâlâ Main'de doğduğunu gösteren izler vardı. "Acaba zaman tutabilir miydiniz?" Biraz arkasında bir grup üniformalı subay durmaktaydı. Önde serdar, yani General Horatio Herbert Kitchener'in güçlü tıknaz bedeni bulunuyordu, diğerleri iki yanına sıralanmışlardı.

"General, efendim?" Onayını almak için Penrod, Kitchener'e baktı.

"Tamam Ballantyne," diye başını salladı Kitchener.

"Süre başladı!" diye bağırdı Penrod. Makineli tüfeğin altı yüz metre ilerisinde, bir kumulun dibine, tahtadan yapılmış, insana benzer elli tane manken dizilmişti. Üstlerine Derviş cüppeleri giydirilmiş, ellerinde de tahta mızraklar tutuşturulmuştu. Bay Maxim öne eğildi ve ateşleme kollarını tuttu. Parmaklarını bastırarak ateşleme düğmesinin üstündeki koruyucu dili kaldırdı.

"Atış şimdi başlıyor!" Başparmaklarıyla tetik düğmesine bastı. Tüfek sarsıldı ve gümbürdedi. O kadar hızlı ateş ediyordu ki, her bir atışı diğerlerinden ayırt etmek imkânsızdı. Büyük bir şelalenin sürekli dökülmesi gibiydi. Her atışın geri tepmesiyle mekanizma geri itiliyor ve kullanmış fişekler bronz bir parıltı yaratarak dışarı fırlıyordu. Bu hareket, fişek yatağının yeniden dolmasına, tetikleme ve yeni bir atışa yol açıyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki gözle takip etmek imkânsızdı.

Bay Maxim namluyu çevirdi. Tahta figürler art arda parçalanıyordu. Hedeflerin arkasındaki kumul toz duman içinde kalmıştı. Sıranın sonuna kadar gelince tekrar geri çevirdi namluyu. Hedeflerin parçalanmış kalıntıları da çerçevelerinden fırlayıp havada uçuşuyordu. Bu ikinci geçiş tamamen paramparça etmişti hepsini.

İngiliz subayları hayran bir sessizlikle izliyorlardı. Tüfeğin gümbürtüsü kulaklarının zarını patlatacak gibiydi. Konuşamıyorlardı. Kıpırdamadan bakıyorlardı. Bay Maxim'in asistanları bu gösteriyi pek çok ülkede, pek çok kez yapmıştı. Mükemmelliğin peşindeydiler. Cephane sandıklarından biri boşalınca o hemen yana itildi ve yerine dolusu getirildi. Atışa devam edildi. Ne yavaşlama, ne verimde bir düşüş, ne de tutukluk söz konusuydu. Soğutma silindirindeki su kaynıyordu ama hortumla yapılan güçlü emilme sayesinde su sürekli soğutulmaktaydı. Silahın yerini düşmana belli edecek buharlar da çıkmıyordu. Soğutulan su, namlu silindirine gidiyordu yeniden. Silahın yaygarası hiç yavaşlamadan sürüyordu. Son fişek kemeri de takıldı ve ancak son fişek atıldıktan sonra sessizlik oldu.

"Zaman kontrolü," diye bağırdı Bay Maxim.

"Üç dakika ve on saniye."

"Üç dakikada iki bin devir," diye ilan etti Bay Maxim gururla. "Yani dakikada yaklaşık yedi yüz devir, hem de hiç durmadan."

"Hiç durmadan," diye yineledi Albay Adams da. "Bu süvarilerin sonu demek bildiğim kadarıyla."

"Evet, bu savaşın şeklini değiştirir," diye ona katıldı Penrod. "Şu isabete bakın." Hedefleri gösterdi. Parçalar geniş bir alana yayılmıştı. Hedeflerin tutturulduğu kazıklar bile parçalanmıştı. Kumulların üstünde bir duman bulutu yükseliyordu.

"Dervişler şimdi gelsin bakalım!" diye mırıldandı serdar, koyu renk bıyıkları, vahşi bir yaban domuzunun sırtındaki kıllar gibi havaya dikilmişti adeta.

Penrod ve Adams birlikte atla Kahire'ye döndüler. İkisinin de keyfi yerindeydi ve yandaki çalılardan arasından bir çakal fırlayınca süvari kılıçlarını çekerek kovalamaya başladılar. Penrod ileri atıldı ve köpeğe benzeyen boz renkli hayvanı geri döndürdü. Adams eyerden sarkıp kılıcı hayvanın omzunun ortasına indirdi ve kılıcı onun ağırlığıyla cesetten çıksın diye geri çekti. Gülerek yola devam ettiler. Gheziera Kulüp'e geldiklerinde Adams, "Bir el oyuna var mısın?" diye sordu.

"Bu akşam olmaz," dedi Penrod. "İngiltere'den gelen misafirlerim var."

"A evet! Duymuştum. Yeni yıldızların hakkında Bayan Amber Benbrook ne düşünüyor?"

Penrod apoletlerindeki yepyeni, parlak yıldızlara baktı.

"Onun adını hatırlıyorsanız balo davetiyesini almış olmalısınız. On altıncı doğum günü, biliyorsunuz. Katılacak mısınız?"

"Mehdi'nin Kölelerini yazan o genç hanım," diye bağırdı Adams. "Bunu dünyada kaçırmazdım. Zaten böyle bir niyetim olsa karım öldürürdü beni."

Amber'in doğum günü balosu Shepheard's Otel'de veriliyordu. Yeni Mısır ordusunun bandosu şafağa kadar çaldı. Beyaz giysili garsonlar, gümüş tepsilerde şampanya ikram ediyorlardı. Orduda görevli tüm subaylar, en alttan en üste, yani yüz on beş kişi daveti kabul etmişti. Yeni şık üniformaları, hanımların balo giysileriyle çok uyumluydu. Hatta serdar ve Sir Evelyn Baring de kısa süreyle baloya katılmış ve her biri Amber'le bir Viyana valsini yapmıştı. Varlıklarının eğlenceyi kısıtlayacağını bilerek, ikisi de erken ayrılmıştı.

Ryder ve Safran da Habeşistan yaylalarından inip develerle çölü geçtikten sonra, Süveyş Kanalı üzerinden Kızıldeniz yoluyla İskenderiye'ye ulaşmışlardı. Safran'ın gece elbisesi bu parlak ortamda bile göz kamaştırıyordu. İki aylık hamileydi ama tabii ki henüz belli olmuyordu.

Gecenin başında, Amber'le yengesi Jane'i otelin en üst katındaki ortak dairelerinden alıp aşağı indiren Penrod, Amber'in dans kartını doldurdu. On beş, yirmi dansa kendi adını yazmıştı. Amber, onun bu kadar sınırlayıcı davranmasına biraz kızmıştı. Saatler gece yarısını vurunca, bando çaldığı müziğe ara verip ünlü For She's a Jolly Good Fellow'u⁸ çalmaya başladı. Davetliler çılgınca alkışladılar. Şampanya Nil Nehri gibi aktı. Herkes neşeli ve samimi bir biçimde eğlendi.

Penrod kolunda Amber'le sahneye tırmandı. Bando onları uzun bir davul soloyla karşıladı ve Penrod ellerini kaldırarak herkesi sessizliğe davet etti. Doğum günü için kadeh kaldırdılar. Ve Ryder Courtney Sen On Altı Yaşındayken adlı parçayı söylemeye başladı. Bando ve diğer misafirler de katılmıştı ona. Amber kızardı ve Penrod'un koluna tutundu.

Şarkı bitince Penrod yine susturdu herkesi. "Başka bir duyuru daha yapmak istiyorum. Teşekkür ederim!" Şamatanın yerini meraklı mırıltılar almıştı. "Hanımefendiler, beyefendiler, subay arkadaşlarım ve her iki kategoriye de girmeyenler!" davetliler gülerek bağırdılar ve Penrod onları bir kez daha susturmak zorunda kaldı. "Sizlere, Bayan Amber Benbrook'un eşim olmayı kabul ettiğini ve böylece beni dünyanın en mutlu erkeği yaptığını iletmekten mutluluk duyuyorum."

Kısa bir süre sonra Albay Sam Adams karanlık terasta sigarasını tütürürken, epeyce şampanya içmiş iki genç subayın konuşmasına kulak misafiri oldu.

"Kızın o kitapla en azından yüz bin kazandığını söylüyorlar. Dünyanın en mutlu erkeğiymiş! Ballantyne'in başına talih kuşu kondu adeta, yeni rütbe, emrinde kendi taburu ve de hepsinin üstüne de altın madeni gibi bir afet. Niye mutlu olmasın ki?"

"Teğmen Stuttaford." Yakındaki gölgelerin arasından tanıdık, soğuk bir ses yükseldi.

Bir anda rengi atan Stuttaford hemen hazır ola geçti. "Albay Adams, efendim!"

"Lütfen yarın sabah saat onda ofisimde olun."

Ertesi gün öğle vakti, hâlâ akşamdan kalma olan Teğmen Stuttaford, kendini imparatorluğun en ıssız ve kasvetli bölgesi olan Saukin ileri çöl karakoluna giderken bulmuştu.

"Mısır ordusu daima Nil'in Gilbert ve Sullivan operası olarak düşünülüyor. İngiltere ve Hint ordusundakiler bizden bahsederken hep kıs kıs gülerlerdi." Penrod'du bunları söyleyen. Ryder'la ikisi teknenin küpeştesine yaslanmışlardı. Jane Ballantyne, Safran ve Amber ise güvertedeki canlı renklere bezeli minderlere uzanıyordu. Kiraladıkları tekneyle Giza'ya yelken açmışlardı Keops piramidini görmek için. Sonra da sfenkslerin gölgesinde piknik yapacaklardı.

"Ne kadar ayıp ve aptalca," diye hemen onun tarafını tuttu Amber.

"Aslında bir zamanlar haklıydılar," diye itiraf etti Penrod. "Ama o eski kötü günlerdeki eski orduydular. Şimdi adamlara maaş veriliyor. Subaylar erlerin tayınını çalmıyor ve ilk kurşunda kuyruklarını kıstırıp kaçmıyorlar. Askerler hasta diye dövülüyor, aksine doktora, hastaneye gönderiliyor. Pazartesi hepiniz gelip görmelisiniz. Şaşırtıcı törenlere ve talimlere tanık olabilirsiniz."

"Bildiğin gibi babam Black Watch'da albaydı Penrod," dedi Jane. "Büyük bir uzman olduğumu iddia edecek değilim, ama bazı askeri yayınları okumuştum. Kahire'ye geleceğimiz kesinleşince de, Amber'le Clerl Mtle'in kütüphanesinde, Sir Alfred Milner'in kitabı Mısır'daki İngiltere dahil, Mısır hakkında bulabildiğimiz her kitabı okuduk. Hiçbir yerde MI -MI fellahlarının iyi asker olacağına dair bir şey görmedim."

"Söylediğin doğru. Zengin ve bereketli delta, biraz da iklimi yüzünden, asla iyi savaşçılar yetiştiren bir toprak olmadı. Fellahlar zalim ve duygusuz olabilirler, ama vahşi ve kana susamış değiller. Öte yandan, stoacı ve kuvvetliler. Acıya ve zorluklara iyi dayanıyorlar. Onları, bizim gibi savaşçı insanların ancak hayranlık duyabileceği halim selim bir cesaret. İtaatkâr ve dürüstler, çabuk öğreniyorlar ve hepsinin ötesinde, güçlüler, eksik olan duyguları kaslarıyla telafi ediyorlar."

"Pen, sevgilim, Mısırlılar tamam hoş da, sen bize senin Araplardan bahset," diye araya girdi Amber.

"Ama sen onları gayet iyi tanıyorsun, aşkım." Penrod sevecen bir gülümsemeye ona baktı. "Eğer Mısır fellahları mastı köpeği ise, Araplar da Jack Russell terrierleri. Zeki ve çevikler. Rüşvet yerler ve çabuk telaşa kapılırlar. Disipline pek gelemeyiz. Onlara asla tam anlamıyla güvenemezsin, ama cesaretleri insanın gözünü korkutur. Abu Klea'da kale nizamının üstüne, sanki ölümü güle oynaya karşılanmış gibi geliyorlardı. Eğer sana sadakatlerini verirlerse ki bunu pek nadir yaparlar, aranızda çelik gibi bir bağ oluşur. Savaş onların yaşam biçimidir. Savaşçıdırlar ve onlara saygı duyarım. Bazılarını sevmeyi de öğrendim. Yakub da onlardan biridir."

"Nazeera da başka biri," dedi Amber.

"Ah, ona ve sevgili ablamız Rebecca'ya neler olduğunu merak ediyorum," diye üzüntüyle başını salladı Safran. "Çoğu gece rüyama giriyor. Askeri istihbaratta bunu bizim için öğrenebilecek kimse yok mudur acaba?"

"İnan bana, Rebecca'dan haber alabilmek için çok uğraştım. Ama Sudan dünyadan kopuk, adeta çelik bir kutuya kapanmış durumda. Kendi kâbusunun içinde uyukluyor. Bilmiyorum bir gün bu dehşeti bitirme ve halkı özgürlüğüne kavuşturma arzusu duyup bunun yolunu bulabilecek miyiz. Kurtaracağımız ilk kişi elbette Rebecca olacaktır."

Rebecca, Osman Atalan'ın öteki eşleriyle birlikte sarayın revaklı iç avlusunda oturuyordu. Akşam serinliği çıkmıştı ve Osman konuklarına mavi gözlü oğlunun cesaretini gösteriyordu. Rebecca aylardır oğlunun bu zorlu sınavla karşılaşacağını biliyordu. Öteki kadınlar korktuğunu anlamasın diye peçesini yüzüne örttü.

Ahmet Habib abd Atalan sünnet olalı daha üç ay olmuştu. Rebecca oğlunun penisi sakatlandı diye ağlarken Nazeera, "Ahmet şimdi erkek oldu. Bununla gurur duymalısın al-Jamal. Gözyaşların onu küçük düşürecek," diye azarlamıştı.

Şimdi de Ahmet, babasının önünde durmuş cesur olmaya çalışıyordu. Kafası çıplaktı ve ellerini iki yanda yumruk yapmıştı.

"Aç gözlerini oğlum." Osman'ın sesi çatlak çıkmıştı. Palasını havaya attı ve pala tekerlek gibi döndükten sonra, kabzası eline gelecek şekilde düştü. "Aç gözlerini. Allah ve dünyadaki herkes, senin bir erkek olduğunu bilsin istiyorum. Bana, babana cesaretini göstermeni istiyorum."

Ahmet gözlerini açtı. Artık sütlü mavi değil, fırtına bulutları toplanmış Afrika gökyüzü gibi lacivertti gözleri. Alt dudağı kıvrıldı ve üst dudağında minik ter damlaları belirdi. Osman palayı savurdu ve vınlıyarak uçan pala çocuğun başının yanından geçerek indi. Bu darbe yetişkin bir insanı ortadan ikiye bölebilirdi. Ahmet'in şakağını sıyırıp geçmişti. Bakır rengi saçları palanın rüzgârından uçuşmuştu. İzleyen adamlar hayranlık naraları attılar. Ahmet ayaklarının üzerinde sallandı.

"Sen benim oğlumsun," diye fısıldadı Osman. "Sıkı dur!" Oğlunun kulağının ucuna palanın düz kısmıyla dokundu. Ahmet çeliğin soğuk temasıyla yerinden zıplamıştı.

"Kıpırdama," diye uyardı Osman. "Yoksa kesebilirim."

Ahmet öne eğilip babasının ayaklarının dibine kasmaya başlamıştı.

Osman'ın yüzünden bir hor görme ve utanç ifadesi geçti ve sonra hemen düzeldi. "Annenin yanına dön," dedi yumuşak bir sesle.

Ahmet hıçkırıklarını yutmaya çalışıyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı çaresizlik içinde ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Osman bir adım geri çekilip oğluna baktı. "Git ve kadınlarla otur," diye emretti Osman.

Ahmet, Rebecca'ya koşup yüzünü eteğine gömdü.

İzleyenler arasında gergin bir sessizlik oluşmuştu. Kimse konuşmuyor, kimse yerinden

kıpırdamıyordu. Soluklarını bırakmaya bile korkuyorlardı. Oturan kadınların arasından minik, narin bir beden kalktığında Osman geri dönmek üzereydi. Rebecca, onu yakalamaya çalıştı, ama Kahruba, annesinin elini itip babasına koştu. Osman palasının ucunu yere dayadı ve kızın gelip önünde duruşunu izledi. Bir süre yüzüne baktıktan sonra ürkütücü bir sesle, "Bu ne saygısızlık? Neden böyle başımı ağrıyorsun benim?" diye sordu.

"Babam, sana ve Allah'a cesaretimi göstermek istiyorum," dedi çocuk. Başındaki örtüyü açtı ve buğday rengi saçlarını salladı.

"Annene git, bu çocuk oyunu değil."

"Yüce babam, ben oyun oynamak istiyorum," doğruca Osman'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Osman palasını kaldırıp avına yaklaşan bir leopar gibi kızın üstüne yürüdü. Kız yerinden kıpırdamadı. Birden palayı aşağı doğru indiriverdi. Pala küçük kızın gözlerinin bir iki santim ötesinden geçmişti. Kahruba gözlerini kırptı ama heykel gibi durmaya devam etti.

Bu kez bileğini dışarı doğru savurarak bir darbe indirdi Osman. Bir saç buklesi koptu ve kızın çıplak ayağına düştü. Arkadan Rebecca, "Ah, canım!" diye bir çığlık atmıştı.

Kahruba, ona aldırmadı ve gözünü babasından ayırmadı.

"Beni kışkırtıyorsun," dedi ve palayı yavaşça bedeninin etrafında gezdirmeye başladı. Bir parmak mesafeden önce bir dizinden başladı, uyluğuna çıktı, kalçasının etrafından devam etti, koluna, omzuna ve boynuna kadar çıkardı. Palayla dokununca Kahruba gözlerini kapadı ve sonra çeliği yanağında hissedip tekrar açtı. O arada pala başının etrafından öbür dizine doğru inmeye başlamıştı. Kahruba kımıldamadan duruyordu.

Osman gözlerini kıstı ve palayı bir daha aynı biçimde gezdirdi ama bu kez daha hızlıydı. Sonra yeniden, daha da hızlı tekrarladı. O kadar hızlanmıştı ki, pala sadece gümüşü bir parıltı olarak görülebiliyordu. Çocuğun gözlerinin önünde yusuçuk gibi dans etmekteydi. Kulaklarında vınıyor, teninin dibinden geçiyordu. Rebecca sessizce ağlıyordu, onu sıkıca tutan Nazeera'nın da gözleri yaş doluydu. "Sakın ses çıkarma," diye fısıldadı. "Kahruba kımıldarsa ölür."

Dans eden pala Kahruba'yı adeta bir ışıktan kafese kapamıştı. Sonra, aniden, ucu sağ gözüne iki santim kala durdu. Ve yavaş yavaş, alt kirpiklerine değene kadar ilerledi. Çocuk gözünü kırptı ama geri çekilmedi.

"Yeter!" diyen Osman geri çekilmişti. Palayı al-Noor'a attı. Sonra eğilip kızını kaldırdı ve göğsüne bastırıp etraftaki gergin insanlara baktı.

"En azından bunda benim kanım var sahiden," dedi. Sonra küçük kıza ha vaya atıp yakaladı ve Rebecca'ya götürdü. "Bana bunun gibi bir tane daha yetiştir," diye emretti. "Ama karım, bu seferki mutlaka erkek olsun."

O gece geç vakit Rebecca sekisine sere serpe uzanmıştı. Hâlâ, günün olayları ve birkaç

dakika önce biten sevişmelerinde erkeğin uyguladığı kontrollü şiddet yüzünden perişandı. O dans eden gümüş bıçağın altında kızının ölümün eşiğine gelişini izlemişti ve kendisi de ölüp ölüp dirilmişti.

Rebecca tamamen çıplaktı, içinde, erkeğin zevkle sızlattığı yerlerde onun tohumlarını hissediyordu adeta. Sevişmek aptesini bozmuştu, Allah'ın gözünde kirli sayılıyordu şimdi. Örtünebilir veya doğrucu hamama gidip temizlenebilirdi, ama kendini bitkin ve serkeş hissediyordu o sıra. Gözlerini açınca Osman'ın pencere kenarından dönüp başında dikilmekte olduğunu fark etti. Hâlâ yarı sert durumdaydı, cinsel organları Rebecca'nın vücut sıvılarıyla parlıyordu. Kendisini incelerken, Rebecca, onun yine sertleştiğini fark etti. Kadınsı bir içgüdüyle, o gece onu yine hamile bıraktığını hissediyordu, yani bebeği doğurana kadar, aylarca ondan mahrum olacaktı. Onu istedi ama erkeğin aklının başka yerlerde olduğunu da görüyordu.

"Canını sıkan bir şey var galiba, kocam," doğrulup oturdu ve çarşafına sarındı. »

"Bir keresinde, karada, çelikten yapılmış şeritlerde giden buharlı bir makineden söz etmiştik," dedi Osman.

"Hatırlıyorum efendim, ama yıllar önceydi o konuşma."

"O makineyi konuşmak istiyorum yine. Neydi ona verdiğin isim?"

"Demiryolu lokomotifini," diye tane tane söyledi Rebecca.

Osman da onu taklit etti ama aynı sesleri çıkaramadı, dili dönmemişti. Rebecca'nın gözlerinden başaramadığını anladı. "Çok zor şu sizin diliniz." Başını öfkeyle salladı, herhangi bir konuda başarısız olmaktan nefret ederdi. "Ben ona kara buharlısı diyeceğim."

"Ben de ne dediğini anlayacağım. Benimkinden daha iyi bir isim, daha güçlü ve anlamlı." Bazen küçük bir çocuk gibi olurdu ve pohpohlanması gerekirdi.

"Kaç adam taşınabilir o makineyle? On? Yirmi? Herhalde elli olamaz?" diye sordu umutla.

"Eğer geçtiği arazi düzgün olarak hazırlanmışsa yüzlerce, hatta belki binlerce adam taşıyabilir."

Osman dehşete düşmüş gibiydi. "Peki ne kadar uzağa gidebilir?"

"Hattının sonuna kadar."

"Ama herhalde Atbara kadar büyük bir nehri geçemez? Orda durması gerekir."

"Geçebilir, efendim."

"Buna inanmıyorum. Atbara derin ve geniş. Nasıl olabilir?"

"Mühendis dedikleri adamlar var, onlar nehirlerin üstüne köprüler yapıyorlar."

"Atbara'nın mı? O kadar büyük yapamazlar." Ümitsizce kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Atbara'ya yetecek kadar uzun ve sağlam ağaç kütüğünü nerden bulacaklar?"

"Onlar köprüleri de, trenlerin gittiği hatlar gibi çelikten yapıyor. Tıpkı senin kılıcın gibi," diye açıkladı Rebecca. "Ama bu soruları niye soruyorsun kocam?"

"Kuzeydeki casuslarım, bu Allah'ın cezası İngilizlerin Wadi Halfa'dan güneye, nehrin

büyük körfezini dolaşarak Metemma ve Atbara'ya doğru, o çelik şeritlerden döşediklerini bildirdi." Sonra aniden öfkesi parladı. "Bunlar Şeytan, şu senin kâfir kabilen," diye bağırdı.

"Artık onlar benim kabilem değil yüce kocam. Ben şimdi sadece bir kabileye mensubum."

Öfkesi parladığı gibi yatışmıştı.

"Ben yarın şafakla gidiyorum, şu canavarlığı kendi gözlerimle görmem lazım," dedi.

Rebecca kederle gözlerini aşağı indirdi, yine yalnız olacaktı. Yanında Osman olmayınca kendini eksik hissediyordu.

1895 yılı gelmiş ve Afrika'nın tarihini ve yüzünü değiştirecek olan olaylar art arda gelişmeye başlamıştı. İngiliz Güney Afrika fatihleri, yeni Rodezya halkı olarak toparlandı ve neredeyse anında, içlerindeki çapulcular, güneydeki komşuları Boerlerin yaşadığı Transvaal'a saldırdı. Bu, Dr. Starr Jamieson başkanlığında olduğu için hemen Jamieson Akını olarak adlandırılan, zayıf bir ataktı. Witwatersrand altın madenlerindeki vatandaşlarından destek sözü almışlardı, ama bu söz asla yerine getirilmedi ve küçük saldırı birliği, Boerler tarafından tek kurşun dahi atılmadan teslim alındı. Yine de, bu saldırı sadece birkaç yıl sonra meydana gelecek ve yüz binlerce cana mal olacak Boer Briton çatışmasının öncüsü oldu ve sonuçta Transvaal ve zengin altın yatakları imparatorluğun hâkimiyeti altına girdi.

İngiltere'de, Gladstone ve Lord Rosebery'nin Liberal Partisi, Salisbury Markisi'nin yönetimi altındaki muhafazakâr ve birlikçi yönetim tarafından saf dışı edilmişti. Muhalefetteyken, Gladstone'nin Mısır siyasetine şiddetle karşı çıkıyorlardı. Artık Avam Kamarası'nda çoğunluk onlara geçmişti Afrika kıtasının kritik dönemecinde, gelişen olaylara yön vermek onların elindeydi.

Halk hâlâ Hartum'daki aşağılanmanın ve General Gordon cinayetinin acısını duyuyordu. Mehdinin Köleleri gibi kitaplar Gordon'un intikamının alınması arzusunu körüklüyordu. Artık neredeyse büyük Britanya'nın bir kolonisi olan yeni Mısır'da, daha önce Afrika'daki hiçbir orduya benzemeyen, yeniden organize olmuş, eğitilmiş ve donanımlı bir Mısır ordusu vardı. Ordunun başındaki adam, harekete geçmeye hazır olan Horatio Herbert Kitchener'di. Büyük Britanya, Sudan'ı yeniden ele geçirme düşüncesine giderek artan bir istek ve hevesle bakıyordu.

1896 yılı başında Britanya harekete geçmeye hazırdı. İş sadece büyük yangını çıkaracak bir kıvılcıma kalmıştı. 2 Mart'ta, Adowa Muharebesi'nde, Habeşler İtalya'yı zorlu bir yenilgiye uğrattı. Başka bir Avrupa gücü daha, bir Afrika krallığından dayak yemişti. Bu olay, tüm koloni ülkeleri için kalk borusu yerine geçti. Neredeyse anında ortalığı karanlık bir isyan dalgası sardı. Derviş Halife Abdullahi, Kassala'yı tehdit etti ve Wadi Halfa'ya saldırdı. Kahire'ye, Omdurman'da büyük bir Derviş ordusu toplandığı haberleri ulaştı. Buna ilaveten, Fransızlar da İngilizlerin Afrika'daki, özellikle de güney Sudan'daki servetine karşı düşmanca hareketlere girişmeye başlamıştı.

Bu tür, aynı zamana denk gelen bir dizi olay, Britanya'nın dünyayı anarşiden kurtarma, Hartum ve Gordon'un öcünü alma, Mısır'ı koruma gibi amaçlarla ayağa kalkmasına neden olmuştu. İmparatorluğun onuru ve gururu mutlaka korunmalıydı.

Londra'dan General Kitchener'e emir gitti. Sudan'ı yeniden ele geçirecekti. Ve bunu hızla, daha da önemlisi düşük bir maliyetle başarması gerekiyordu. Gordon'u kurtarma ve Mehdi'yi yok etme girişimleri İngiltere'ye on üç milyon sterline mal olmuştu, yenilgi daima zaferden daha pahalıya gelirdi. Kitchener'in on üç yıl önce batmış bu işi düzeltmek için olsa olsa bir milyon sterlini olacaktı.

Kitchener üst rütbeli subaylarını topladı ve önemli haberi verdi. Çok mutlu olmuşlardı. Yıllarca süren zorlu eğitimlerin ve çöl çarpışmalarının meyvesini toplayacaklardı, zaferin şanı onların olacaktı. "Şandan ziyade ter ve su toplaması olacak," diye uyardı serdar hepsini. Asla sevimli olmaya çalışmazdı, hoşlanılmaktansa korkutucu bulunmayı tercih ederdi. "Yirmi ikinci ile on altıncı kuzey enlemleri arasında karşımızda kurak bir çöl var. Gidip Nil'i zapt edeceğiz ama o nehri geçiş için kullanamayız. Yolumuzun üstünde şelaleler var. Bizim için uygun olan tek yol, inşa edeceğimiz demiryolu olacaktır. Nehri sadece son aşamada kullanacağız." İnsanlara güvenmeyen bakışlarını üstlerinde gezdirdi. "Aşılacak dağ yok, çöl düz ve muntazam. Önemli bir mühendislik başarısı gerekmiyor. Sivil müteahhitlere de güvenemeyiz. İş bizim kendi mühendislerimiz yapacak."

"Atbara Nehri ne olacak efendim? Nil'le birleştiği yerde genişliği neredeyse bir kilometre kadar," dedi Albay Adams.

"Ben çoktan siparişi verdim. Köprü parçalar halinde inşa edilecek ve getirilip monte edilecek. Ayrıca kısa bir süre içinde, çelik gövdeli nehir gambotlarını da sipariş ediyorum. Son şelaleyi aşana kadar trenle taşınacaklar, sonra yeniden toparlanıp suya indirilecekler."

Mısır ordusu subayları apar topar işe koyulmuştu.

Zamana ve koşullara uygun olmayan sadece bir tek konu vardı. Mısır deltası, Julius Caesar ve Hazreti İsa dönemlerinden beri, Akdeniz'in ekmek sepeti olmuştu. Son yüz yıldır ilk kez, kara alüvyon toprağı bereketsizdi. Buğday ve darı üretimi, değil koca bir orduyu, sivil halkı bile doyurmaya yeterli değildi.

Karargâh komutanı olan general, "Seferin ilk aşaması için en az beş bin ton un açığımız var," dedi serdara. "İlk üç aydan sonra, ayda ilave bin beş yüz tona daha ihtiyacımız olacak çarpışmalar esnasında."

Kitchener kaşlarını çattı. Tamamıyla iyi kalite tahıldan üretilen normal ekmek, modern bir ordunun başlıca besin kaynağıydı. Şimdi ona bundan yoksun olduklarını söylüyorlardı.

"Yarın tekrar gel," dedi kurmay başkanına.

Doğruca İngiliz Ofisi'ne Evelyn Baring'i görmeye gitti. Buraya Hükümet Dairesi demek siyasi intihar anlamına geliyordu, ama aslında öyleydi. Baring Kitchener'e başkomutan olarak saygı duyardı. Dost değillerdi, ama benzer düşüncelere sahiptiler. Baring dinledi ve, "Sanırım size ekmek temin edebilecek kişiyi biliyorum," dedi. "On aylık Hartum

kuşatması boyunca Gordon'a yiyecek temin etmişti. İşin güzel tarafı, şu sırada da özel bir nedenle Kahire'de bulunuyor."

İki saat sonra, merak içinde Ryder Courtney, kendini Kitchener'in sürüngenimsi bakışları karşısında oturur buldu.

"Bunu yapabilir misiniz?" diye sordu Kitchener.

Ryder'ın ticari kafası devreye girmişti. "Evet, yapabilirim. Ama yüzde dört komisyon almam gerekir general."

"Buna kâr gütmek denir Bay Courtney. Ben ancak iki buçuk önerebilirim."

"Buna da yolda adam soymak denir, general," diye yanıtladı Ryder.

Kitchener gözlerini kırıştırdı. Bu şekilde muamele görmeye alışık değildi.

Ryder sakın bir şekilde devam etti. "Yine de, vatanseverlik adına teklifinizi kabul edeceğim. Yalnız, ordunun Kahire'de bana ve aileme uygun bir ev bulması ve ilaveten, masraflarım için ayda iki yüz sterlinlik bir maaş ödemesi şartıyla."

Ryder, Penrod'un nehir kıyısındaki evine döndü, Kahire'ye geldiklerinden beri onun misafiri olarak orada kalıyorlardı. Keyfi yerindeydi. Safran da zaten Habeşistan'a dönmek yerine, bu medeni ve sağlığa yararlı kentte kalıp Amber'e de yakın olmak istiyordu. Safran'ı kızdırmak demek aktif bir volkanın üstünde yaşamak demektir. Şimdi yine hamile olduğu için her zamankinden de daha güçlü bir konumdaydı. Ryder işini Mısır'a taşımayı pek anlamlı bulmamıştı ama Herbert Kitchener durumu değiştirmişti.

Ryder atını seyise bıraktı ve nehir kıyısındaki çimenlerde yürümeye başladı. Jane Ballantyne, Amber ve Safran yaz evinde oturmuş çay içiyorlardı. Sebastian Hardy'den gelen mektubu yeniden okuyor ve hararetli hararetli tartışıyorlardı. Mektup o sabah İngiltere'den gelen gemiyle ulaşmış ve hemen Amber'in Shephard's Otel'deki dairesine gönderilmişti.

Bay Hardy, büyük bir memnuniyetle Bayan Amber Benbrook'a, Mehdinin Köleleri kitabına duyulan ilginin, Omdurman'la ilgili yeni savaş haberleriyle birlikte arttığını bildiriyordu. Son üç ayda yayınevinden gelen kâr payı 56.483 sterlini bulmuştu. Ayrıca, Benbrook ailesi adına yaptığı yatırımların da, aynı nedenlerle çok kârlı olduğunu duyurmak istiyordu. Elindeki paranın büyük bir bölümünü, Vickers Şirketi'nin hisse senetlerine yatırmıştı ve bu şirket Bay Maxim'in makineli tüfeğinin patent hakkına sahip olan şirketti. Yatırımın değeri neredeyse iki katına fırlamıştı. Artık yaklaşık üç yüz bin sterlinlik bir servet söz konusuydu. Ayrıca Macmillan Yayınevi Amber'in yeni kitabı Afrika Düşleri ve Kâbuslarını da basmak istiyordu.

Ryder yanlarına yaklaştı ama ikizler Bay Hardy'nin iyi haberleriyle o kadar heyecanlanmışlardı ki, gölgesi çay masasının üstüne düşene kadar onun gelişini fark edemediler. Sonra hepsi ona baktı. "Nedir bu kahkahalar, bu şenlik? Bilirsiniz kimsenin bu kadar eğlendiğini görmeye dayanmam."

Safran ayağa fırladı, gebelikten ötürü biraz hantallaşmıştı ama parmaklarının ucunda yükselip kocasına sarıldı. "Asla tahmin edemezsin," diye fısıldadı kulağına. "Sen zengin bir kadınla evlisin."

"Aslında ben hem zengin, hem de Kahire'de oturacak olan bir kadınla evliyim, oturacağı evin kirası da General Kitchener ve Mısır ordusu tarafından ödenecek."

Safran büyük bir mutluluk içinde geriye doğru çekilip Ryder'ın yüzüne baktı. "Eğer bu da o canavarca şakalarından biriye Ryder Courtney, seni... " bir süre uygun bir tehdit bulmak için düşündü. "Seni Nil'e atarım."

Ryder halinden hoşnut bir tavırla sırttı. "Yüzmek için daha çok erken. Üstelik kıymetli zamanımızı da harcayamayız. Gidip bir an önce yeni evimizi bulmalıyız."

Daha soma, yirmi bin ton buğday satın almak üzere, birkaç gün sonra Amerika ve Kanada'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Hamile bir eşe bu tür şeyler söylemek pek iyi değildi. Ama en azından onun yokluğu sırasında epeyce meşgul olacaktı. Canı sıkıldığı zaman Safran'ı idare etmenin, Derviş ordusuyla başa çıkmaktan daha zor olduğunu biliyordu.

Toprak atların toynakları altında sarsıldı. Albay Adams atıyla hızla geldi ve sopasını hazır tutarak eyerden sarktı. Altındaki kısırak da binicisi kadar ustaydı. Zıplayan topun etrafında bir güzel dönerek Adams'a en uygun vuruş pozisyonunu sağladı. Topla sopa tok bir sesle buluştular ve top karşı takımdaykilerin başları üzerinden bir yay çizerek doğruca Penrod'un gri, iğdiş edilmiş atının önüne düştü. Penrod ilk zıplayışında topa vurdu ve ileri doğru fırlattı. Çevik midillisi de tavşan kovalayan bir tazi gibi topun ardından fırlamıştı. Topa vurmaya devam ederek kaleye doğru gitmeye başladılar. Öteki takımın oyuncuları arkalarından yetişemiyordu. Penrod topu sıırıkların arasından geçirdi ve hakemler bayraklarını kaldırarak gol olduğunu bildirdiler ve maçı bitirdiler. Bir kez daha ordu, Nil Kupası'nı kazanmıştı.

Penrod atların bölmelerine doğru sürdü hayvanı. Amber de kendi bölümünün önünde onu bekliyordu. Penrod'a gurur ve hayranlıkla baktı. Çöl güneşi yüzünden gözlerinin kenarları kırışmaya başlasa da müthiş yakışıklı görünüyordu. Bedeni, yıllar süren binicilik ve dövüşler sayesinde güçlü ve esnekti. Artık genç sayılmazdı ama bir erkeğin en parlak dönemlerine geliyordu. Çizmeli ayaklarından birini atın başından aşırarak kedi gibi yere atladı. Midilli seyislerine doğru yürüdü, su kovasının ve darı yeminin kokusunu almışa benziyordu.

Amber, Penrod'a koştu ve kendini onun göğsüne attı. "Seninle gurur duyuyorum."

"O zaman evlenelim," dedi Penrod ve kızı öptü.

Amber öpüşmenin bitmesini zor beklemiş ve sonunda kahkahayı basmıştı. "Zaten evleniyoruz seni ihtiyar budala, yoksa unuttun mu?"

"Hemen demek istiyorum. Bir an önce. Gelecek yıl değil. Yeterince bekledik." Amber gözlerine baktı. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. On gün sonra yine çöle gidiyorum. Omdurman'da bitirilecek bir işimiz var. Hadi ben gitmeden evlenelim."

Savaş çılgınlığı başladığında, gelenekler görenekler anlamsız kalıyordu. Amber hiç tereddüt etmedi. "Evet!" dedi ve onu tekrar öptü. Safran, Jane ve Lady Alice Packer'ın yardımıyla her şeyi ayarlayabilirdi. "Evet! Ah evet. Lütfen!"

Katedralde hiç boş yer kalmamıştı. Gheziera Kulüp'te de davet verdiler. Sir Evelyn Baring balayı için ofisin teknesini tahsis etmişti.

Nehirden Giza'ya kadar gittiler. Akşam güvertede, daha önce piramitlerin üstüne batan güneşi izledikleri yerde şampanya içip dans ettiler. Sonra, ana kamaranın yeşil ipek yatak takımı serili büyük yatağında Penrod, genç karısını, daha önce ancak hayalini kurabildiği zevk doruklarına çıkardı. Sabırlı, becerikli, deneyimli harika bir rehberdi.

Daha sonra Penrod, Amber'i, Safran ile Jane'e emanet edip istimbotla Asuvan'a, oradan da Wadi Halfa'ya gitti alayına katılmak üzere.

Kıyıda, yeni haki üniformasını giymiş, heyecanla kendisini bekleyen Yakub'u gördü. Ayaklarını bitişirmiş selam veriyordu, ağzı kulaklarına varıyor ve bir gözü yine yuvasında fıldır fıldır dönüyordu. Toplum dışına itilmiş Yakub'un da nihayet bir yuvası olmuştu. Mısır Ordusu Deve Birlikleri'nde, üniformasında çavuş rütbeleri olan bir askerdi o artık. Türbanının yerini de siperli bir şapka ve boyun fuları almıştı. Daha entari yerine pantolon giymeye yeni yeni alışıyor, bir tuhaf yürüyordu. "Efendi, korkusuz ve sadık Çavuş Yakub yüzünüze, ayın güneşe baktığı gibi hasret ve huşu içinde bakıyor."

"Bagajlarım kamarada sevgili sadık ve korkusuz kişi."

Hat döşeyen düz trenlerden biriyle yeni demiryolundan güneye gittiler. Lokomotiften çıkan duman yüzünden, Yakub bile daha kara olmuştu. Sonunda rayların bittiği yere geldiler ve artan dumanlar arasında tıslayarak durdu tren.

Demiryolu hattı şimdiden yüz kilometre kadar girmişti Derviş bölgesine. Penrod'un alayı, hattın döşeneceği birkaç küçük köyde keşif yapmak üzere onu ve emirlerini bekliyordu. Daha sonra da, Derviş süvarilerinin ilk izlerini bulmak üzere biraz daha ilerleyeceklerdi. Mutlaka onlar da boş durmuyordu.

Penrod yeniden çölün sıcak, kuru havasını teneffüs etmekten ve altında bir deve olmasından hoşlanmıştı. Önündeki takip ve savaşın heyecanı, sinirlerini rüzgârla titreşen bakır telgraf telleri gibi öttürüyordu. Genç, güçlü ve canlı olma duygusu, haz veri yordu.

Vadi Atira Kuyularındaki köye ulaştılar. Penrod, adamlarını yaydı ve terk edilip harabeye dönmüş çamur tuğlasından binaları kuşattılar. Derviş işgalini hatırlatan tek bir ürpertici kalıntı vardı o da köyün girişinde, geçici ama belli ki oldukça iş görmüş darağaçlarıydı. Hartum'un düşüşünden sonra geri çekilen ordunun bıraktığı telgraf direklerinden yapılmışlardı. Direklere asılanların cesetlerinden geriye bir şey kalmamıştı, çöl rüzgârı her şeyi silip süpürmüştü, ama adamların bağlandığı zincirler hâlâ sallanıyordu direklerde.

Penrod ilerleyip aynı biçimde terk edilmiş olan Tanjore'den geçti. Gordon'u kurtarma seferinin hatırası, Akasha'daki eski İngiliz kalesi de harabeye dönmüştü. Kalenin depoları Dervişler tarafından idamlar için kullanılmıştı. Kurumuş insan cesetlerinin üstünde kertenkele pislikleri, engerek yılanı ve akrep derileri birikmişti.

Penrod, Akasha Kalesi'ni sağlam bir kampa, Deve Birlikleri'nin hücumu kalkacağı bir üsse dönüştürdü. Kampı korumaları için geride yüz yirmişer kişilik iki süvari birliği bıraktı ve alayın geri kalanıyla Dervişleri aramak üzere Taşların Anası Çölü'ne hareket etti.

O Nil boyunca araziye tararken, demiryolu da Akasha'ya ulaşmış ve Penrod'un basit kampı, topçular ve Maxim makineli tüfek müfrezeleri tarafından korunan, zapt edilemez bir kaleye dönüşmüştü.

Penrod'un develeri Firket'e yaklaşırken, ellerini kollarını sallayarak, dostça seslenerek dörtlüde gelmekte olan birkaç Bedevi takıldı peşlerine. Bunlar Pemod'a, birkaç saat önce çapulculuk etmeye çıkmış Derviş süvarileri tarafından takip edildiklerini ve kendileri kaçabildiği halde, beş yoldaşlarının yakalanıp katledildiğini rapor ettiler. Penrod küçük bir birliği kayalarla çevrili dar kervan yolundan sekiz kilometre ilerideki Firket'e keşfe gönderdi. Kayalık bölgeye girer girmez birlik komutanı karşısında en az iki yüz elli Derviş atlısı ve hemen arkalarında iki bin kadar mızraklı savaşçı buldu.

Kayalık geçitin ortasında kapana kısılan komutan, adamlarını daire şeklinde geri çekilmek ve Penrod'un asıl birliğinden yardım istemek üzere toparlarken Derviş atlıları saldırıya geçti. İki taraf, anında toz toprak içinde birbirlerine giriştiler, atlar ve develerin kaldırdığı tozdan kahverengi bir bulut oluşmuştu üstlerinde. O gürültüde verilen emirler de duyulmuyordu.

Geçitin çıkışında, Penrod güç durumdaki adamlarının uğradığı felaketi görmüştü. "İleri!" diye haykırdı ve kılıcını çekti. "Saldırın. Doğruca üstlerine gidiyoruz!" Arkasında üç Deve Birliği ile birbirine dolanmış insan ve hayvanların arasına daldı. Sol elindeki Webley'i ateşlerken, sağ eliyle de, tozların arasında görebildiği cüppeli adamlara saldırıyordu.

Birkaç dakika çarpışma denk bir şekilde sürdü, ama sonra Dervişler çözüldüler ve arkadaki mızraklıların kalkanlarına sığındılar. Geçitte on sekiz ölü bırakarak Firket'e doğru çekilmeye başlamışlardı. Penrod bir tuzağa çekilmek istendiğini hissetmiş ve peşlerini bırakmıştı.

Sonra yandaki Firket Tepesi'ne tırmandı. Yüksekten dürbünle kente baktı ve içgüdüünün kendisini yanıltmadığını anladı. Asıl Derviş ordusunu bulmuştu. Çamur tuğlasından binaların arasına dolmuşlardı ve süvarilerin oluşturduğu hat Nil kıyısına kadar bir buçuk kilometre öteye uzanıyordu.

"Kaba bir tahminle üç bin atlı ve Allah bilir kaç tane mızraklı adam," dedi öfkeyle.

Osman Atalan, Mısır Deve Birliği ile yaşanan çatışmadan iki hafta sonra varmıştı Firket'e. Omdurman'dan on dört gün gibi kısa bir sürede gelmişti. Yanında en güvendiği savaşçılarından on tanesi vardı.

İngiliz ilerlemesi ve Wadi Halfa'dan demiryolu inşası ile ilgili ilk sözler duyulduğundan beri, Firket, Emir Hammuda'nın komutası altındaydı.

Osman tembel ve lakayt komutanının raporunu dinledi. Dehşete düşmüştü. "Tek derdi güzel oğlanların gerisi," dedi al-Noor'a. "Kendimiz gidip düşmanı bulmak ve ne planladıklarını öğrenmek zorundayız."

Akasha köyüne sekiz kilometre kala, Deve Birlikleri'nden küçük bir birimin saldırısına uğradılar ve iki iyi adamlarını yitirdiler. Bu kez köyün etrafında büyük bir daire çizdiler ve köyden doğru gelmekte olan iki Bedevi yakaladılar. Osman'ın adamları Bedevileri soyup aradı ve üzerinde İngiliz kraliçesinin resmi olan teneke sigara kutuları buldular.

Bunun üzerine Bedevilerin ayak tabanlarını yüzüp kızgın taşlarda yürümeye zorladılar. Sonunda dilleri çözülen adamlar, kâfirlerin muazzam kalesini ve getirdikleri teçhizatı anlatmaya başlamışlardı.

Osman bu kalenin Firket'e yapılacak saldırılar için bir ileri üs olarak kullanılacağını anlamıştı. Tekrar Taşların Anası'nı dolanıp Akasha'nın on iki kilometre kuzeyine ulaştı. Vadi Halfa'dan gelen ve Bedevilerin söz ettiği demiryolunu arıyordu. Ve sonunda önünde, tıpkı al-Jamal'ın tarif ettiği gibi uzanan demiryolu hattını gördü.

Uzaktan bakınca, yanan kumların üzerine serilmiş zararsız gümüş ipler gibi görünüyordular. Al-Noor ve diğer adamlarını kumulların başında bırakıp tek başına yakından bakmaya gitti. Atından inerek endişeyle parlak raylara yaklaştı. Yere sıkıca yerleştirilmişlerdi. Rayı tekmeledi, sertti ve yerinden kıpırdamıyordu. Çömeli hançerinin ucuyla demir atkılardan birini sökmeye çalıştı ama hançer ikiye bölündü.

Ayağa fırlayıp elindeki kabzayı attı. "Şeytan laneti! Bu savaşmak için onurlu bir yol değil!"

Öfkesine rağmen çölün derinliklerinden gelen sesi fark etmişti. Tıpkı uyuyan bir devin nefes alıp veriş gibi idi. Osman, al-Buq'un eyerinde dikleşti ve raylar boyunca kuzeye doğru baktı. Ufukta minik bir duman kümesi görünüyordu. İnsanı şaşırtacak kadar hızlı gelen, acayip yaratık adeta gözünün önünde büyüyordu. Bu da al-Jamalin anlattığı o kara buharlısı olmalıydı.

Al-Buq'un başını çevirdi ve dörtnala uzaklaşmaya başladı. Bir kumulun eteğine ulaşana kadar beş, altı yüz metre gitti. Yaratık hızla yaklaşıyordu. Adamlarını bıraktığı kumulun tepesine baktı. Atlarından inmiş, dizginlerini tutarak hayvanları dinlendiriyorlardı.

"Aşağı inin!" diye haykırdı. "Kâfirler sizi görmesin!" Ama aralarında en az dört yüz metre vardı ve sesini ulaştıramamıştı. Öylece durup hayretle yaklaşan lokomotif bakıyorlardı. Birden, kara buharlısından büyük bir duman fışkırdı ve çılgın bir cin gibi uludu makine. Adamlar aptallaşmış, gizlenmeyi akıl edemedi bakakalmışlardı. Kafası tıslayan, uluyan ve dumanlar saçan, arkası bucağı görünmeyen güçlü bir yılan geçiyordu önlerinden.

"Sizi gördüler!" diye yine uyarmaya çalıştı Osman. "Kendinize gelin! Kendinize gelin!" Artık rayların üstünde ilerleyen vagonları görebiliyorlardı. Son vagona, garip bir mekanizmanın başına oturmuş bir düzine kadar adam vardı.

"Dikkat edin!" Osman hızla kumula tırmanıyordu, neredeyse tepeye gelmişti. Sesi ümitsiz bir çığlık gibi dökülmüştü ağzından. Birden savaşçıların ve atların ayaklarının altındaki kumlar havalandı. Sanki bir hamsin rüzgârı çıkmıştı aniden. Maxim tüfeğinin gümbürtüsünün ardından, havaya mermiler saçılmıştı. Adamlar ve atlar hiçbir şey anlamadan kuru yapraklar gibi savruldu.

Silah bu kez Osman'a döndü, ama dans ederek gelen mermiler ulaşmadan al-Buq kumulun ardına dönmüştü. Osman eyerden atladı. Hâlâ trenin büyüklüğü ve yarattığı tehditte ötürü sersemlemiş vaziyetteydi, ama koşarak adamlarının yattığı yere geldi. Çoğu ölmüştü. Sadece al-Noor ve Mooman Digna ayakta kalmıştı. "Ötekilere bakın," diye emretti Osman. Kendisi de kumulun tepesindeki düzlüğe çıkıp trene baktı. Uzun katarın rüzgâr gibi Akasha'ya doğru geçip gidişini izledi.

Maxim silahına maruz kaldıkları o birkaç saniye içinde sekiz adamı hemen ölmüş, dördü de ağır yaralanmıştı. Onlar da ölecekti. Sadece dördü kurtulmuştu. Atlardan da beşi sağlam kalmıştı. Osman yaralı hayvanları öldürdü, yaralı adamlara ölümlerini kolaylaştırmak için bir tulum su bıraktı ve kalan adamlarını toplayıp Firket'e döndü.

Şimdi karşılarında nasıl bir bela olduğunu görmüş ve seçeneklerinin sınırlı olduğunu anlamıştı. Direnmek ve düşmanı Firket'te tutmak için yapabileceği çok az şey vardı. Tüm kuvvetlerini Atbara kıyısında toplamaya ve düşmanı orada boğmaya karar verdi.

Ahlakı bozuk ve beceriksiz Emir Hammuda'nın yerine de Emir Azrak'ı geçirmişti. Bu adam Hammuda'dan tamamen farklıydı. Fanatik bir Mehdi taraftarıydı, kâfirlere ve Türklere birçok cesur ve kanlı atak yapmıştı, adı Kahire'de iyi bilinirdi ve yakalanırsa pek merhamet bekleyemezdi, yani ölümüne savaşacaktı. Osman, Azrak'a, düşmanı Firket'te mümkün olduğu kadar oyalaması ve son anda da tüm kuvvetleriyle birlikte Atbara Nehri'ne çekilmesi emrini verdikten sonra Omdurman'a döndü.

Osman ayrıldıktan kısa bir süre sonra Hammuda, Azrak'ın yerini almasını hazmedemeyip onunla ağır bir kavgaya tutuştu, sonuçta iki adam da güçsüz kalmıştı.

Onlar boğuşurken, serdar Akasha'daki üssünü hazır hale getirmişti. Adamlar, teçhizat ve cephane, tren yoluyla tıkr tıkr gelmişti. Sonra, kendi komutası altındaki dokuz birlik askerle, General Kitchener, Firket'i ele geçirdi. Dervişlerin büyük bir kısmı yok edildi, sağ kalanlar da apar topar sürüldü. Hammuda ilk saldırıda ölmüştü. Azrak ise yaklaşık bin kadar adamıyla kaçıp Osman'la buluşmak üzere Atbara Nehri'nin birleştiği noktaya gitmişti. Kitchener, Deve Birlikleri ile nehir boyunca kaçan Dervişleri kovaladı, yüzlerce adam, at ve büyük miktarda hububat ele geçirdi.

Birkaç hafta içinde Dervişlerin tüm Dongola eyaleti serdarın eline düşmüştü. Koca yılan da bu sayede güneye, Atbara Nehri'ne doğru ilerliyordu. Aylar boyunca, kilometre üstüne kilometre eklenerek, çöle ipek bir iplik gibi döşenmekteydi. Çoğu günler bir buçuk kilometre kadar hat döşeniyor, ama bazen günde dört buçuk kilometreye bile çıkıldığı oluyordu.

Bu arada işçiler beklenmedik zorluklar ve aksaklıklarla karşılaşılıyordu. Kolera kırıp

geçirmiş ve boş çölde alelacele kazılan yüzlerce mezar olmuştu. En büyük sorunlardan biri içme suyu idi. Nehrin kirlenmiş sularından başka içecek su yoktu. Dizanteri orduyu mahvediyordu. Genellikle yağmur yağmadığı halde, o sıra korkunç fırtınalar ve yağış oluyordu. Kilometrelerce ray, neredeyse iki metre suyun içinde kalmıştı.

Yeni çelik gövdeli gambotların ilki olan Zafir, Vadi Halfa'dan parçalar halinde getirilmiş ve Koshesh'teki geçici tersanenin, şelalelerin üstünde kalan havuzunda yeniden monte edilip birleştirilmişti. Görünümü haşmetli ve etkileyiciydi. General Kitchener ile subayları gemideyken suya indirilmişti. Ancak kazanları tam kapasiteyle çalıştırıldığında ağır topçu ateşi gibi gümbürdeyerek patlamıştı. İngiltere'den yeni kazanlar getirilip takılana kadar Zafir saf dışı kalmış oldu.

Yine de amansız ilerleme devam etti. Abu Hamed ve Metemma'daki Derviş garnizonları istila edildi ve birlikler Atbara Nehri'ne yöneltildi. Orada Kitchener, Osman Atalan'ın savunma hatlarını bombalarla yerle bir etti. Arapların kimi kaçtı, kimi savaşarak öldü. Bir zamanlar Dervişler için savaştıkları gibi, şimdi de kâfirler için savaşan siyah Sudanlılar, serdarın ordusuna alındı.

Atbara'daki zafer mutlaktı. Kitchener'in birlikleri yazlık kışlarına çekildi. General o arada eğitimleri sürdürüp gerekli ikmalleri yaparak, Omdurman'a yapacağı son taarruz için nehrin yükselmesini bekliyordu.

Savaş sırasında uyluğundan bir mızrak yarası alan Penrod iyileşmesi için eve gönderildi. Demiryolu ile Asuvan'a, oradan da istimbotla Kahire'ye döndü.

Penrod, Kahire'de aksayarak dolaşırken, Amber, onun yanında ve yatağında olmasından mutluluk duyuyordu. Lady Jane Ballantyne, kocasının ısrarı üzerine Clercastle'ye dönmüştü. Üç ay diye planlanan gezi neredeyse iki yıl sürmüştü. Sir Peter artık bekârlıktan bıkmıştı.

Ryder Courtney de Amerika ve Kanada'ya yaptığı seyahatten büyük bir başarıyla dönmüştü. Satın aldığı buğdaylar İskenderiye'ye varmıştı bile. Eve dönüşü de tam oğlunun doğumuna denk gelmişti. Sudan seferi biter bitmez, Sir Evelyn Baring'in tüm enerjisini ve Hidiv'in bütün kaynaklarını yukarı Nil'de büyük bir sulama projesine yönlendireceğini duymuştu, bu uzun soluklu bir iş olacaktı. Yaklaşık seksen bin hektarlık zengin kara toprak, sürekli suya kavuşacak ve Nil'in yılda bir kez taşmasını beklemekten kurtulacaktı. Ryder da spekülatif amaçlarla o toprağın sekiz bin hektarını satın almıştı. Bu akıllı yatırım on yıl sonra bir pamuk milyoneri olmasını sağlayacaktı.

Penrod'un yarası iz bırakmadan iyileşti. Firket ve Atbara muharebelerindeki başarıları nedeniyle, Seçkin Hizmet Şeref Nişanı'na aday gösterildiğini keşfetti. O arada Amber'in günü geçmişti ama Safran'ın önerisiyle bu önemli anda Penrod'a konuyu açmadı. Safran, "Emin olana kadar bekle," demişti.

"Peki ya ben söylemeden gerçeği keşfederse?" Amber gergindi. "Buna çok kızar."

"Canım, Penrod bir erkek, karnın burnuna gelmedikçe hamile olduğunu fark etmez."

Nil'in yükseleceğini ilan eden soğuk mevsimin yaklaşması ve sefere uygun diğer koşulların oluşması zerine, Penrod, Amber'le vedalaştı ve baba olacağını bilmeden Atbara'daki büyük askeri kampa döndü.

Döndüğünde, kampın nehir kıyısında kilometrelerce uzandığını ve Nil'in Avrupa'nın bazı müreffeh kentlerindeki limanlara benzemiş olduğunu gördü. Gemi direkleri ve baca ormanına dönmüştü nehir. Küçük tekneler, mavnalar, istimbotlar, gambotlar adeta birbirlerinin üstüne demirlemişlerdi. Yeni suya indirilmiş, altı tane silah donanımlı ve pervaneli gambot vardı. Uzunlukları kırk iki buçuk metre, genişlikleri yedi metreydi. On iki ve altı librelik mermi atan topları ve üst güvertelerde Maxim bataryaları vardı. Modern teĥizatla donatılmışlardı. Cephane asansörleri, projektörler, buharlı vinçler bulunuyordu üstlerinde. Yine de su kesimleri bir metreydi ve kıĥ pervaneleri saatte on iki deniz mili hız yapmalarını sağlıyordu. Bunlara ek olarak dört tane de eski tip gambot vardı. Gordon zamanından kalan bu gemiler de aynı silahlarla teĥiz edilmişti.

Serdar, Londra'dan, zaten güçlü olan Mısır ordusuna ilaveten, birinci sınıf İngiliz askerleri de istemişti. İsteği kabul edilmiş ve Warwickshire, Lincoln, Seaforth Highlander, Grenadier, Northumberland, Lancashire, Tüfek Tugayı ve Mızrak Birliği gibi önemli kraliyet birliklerinden tabur tabur asker gönderilmişti. Serdarın ordusunun top gücü de çok yüksekti. 40 librelik obslerden, sahra toplarına ve atlı top bataryalarına kadar her şey tamamdı. Serdarın büyük, beyaz adı, etrafı çitlerle çevrili kararghın ortasına, yüksek bir mevkiye kurulmuştu. Bayrak direğinde Mısır bayrağı dalgalanıyordu.

Penrod dönünce hem adamlarını, hem de develerini besili ve güçlü bulmuştu. Başlarında komutanları olmayınca hayatları oldukça sakin geçmişti. Penrod o günlerin acısını çıkartırcasına koşurmaya başladı herkesi.

Shabluka Boğazı'nda Nil'in yükselmesiyle ortaya çıkan ilk yeşil akıntı belirlediğinde, büyük ilerleyiş başlamıştı. Otuz bin asker ve savaş treni, boğazın girişine doğru harekete geçti. Burada, karşılıklı sarp, siyah kayaların bulunduğu iki yakanın arası iki yüz metre kadardı. Hartum ve Omdurman'dan doksan kilometre uzaktaydılar. Bir sonraki kamp yeri nehrin yukarisına doğru sadece on bir kilometre ötede, Royan Adası'nın karşısındaydı ama bunlar zor ve tehlikeli kilometrelerdi.

Gambotlar arkalarındaki mavnalarla akıntıya karşı gitmekte zorlanıyordu. Daha önceden sorunlu olan Zafir, bu kez su almaya başlamış ve tam boğazın ortasında baş kısmından suya gömülmüştü. Subay ve denizciler canlarını zor kurtarmışlardı.

Royan Adası'na karadan giden piyade ve süvariler için mesafe iki katma çıkıyordu. Dağlık Shabluka kıyısından gidemedikleri için çölden dolaşmaları gerekiyordu. Penrod'un develeri, demir tanklarda su taşıyordu askerler için.

Royan Adası'na ulaştıktan sonra, Omdurman yolu temiz ve açık olarak uzanıyordu önlerinde. Askerler, hayvanlar, gemiler ve silahlardan oluşan muazzam ordu, amansızca, ağır ağır, tehditkâr bir şekilde ilerliyordu.

Sonunda, arada bir tek alçak Kerreri tepeleri kalmıştı Omdurman'ı İngiliz subayların

dürbünlerinden gizleyen. Dervişlerden hâlâ bir iz yoktu. Belki kenti terk edip kaçmışlardı. Serdar, süvarilerini onları bulmaya yolladı.

Halife Abdullahi tüm ordusunu Omdurman'da toplamıştı. Sayıları neredeyse yüz bini buluyordu. Abdullahi, Kerreri Tepeleri'nin eteğindeki düzlükte toplanmış orduyu gözden geçirdi. Ölüm döşeğinde yatan kutsal mollalardan biri, bu tepelerde Mehdizmin ve Sudan topraklarının kaderini belirleyecek büyük bir savaş olacağı kehanetinde bulunmuştu.

Güçlü Derviş ordusunu gören birinin, savaşın sonucundan kuşku duyması imkânsızdı. Dört nala kalkmış süvari grupları kilometrelerce uzanıyor, dalga dalga atlılar ve mızraklı siyah Sudan savaşçıları muazzam bir kütle oluşturuyordu. Gördükleriyle coşan Abdullahi hepsine hayırdua etti. Onlara, Allah ve Mehdi adına görevlerini yapmalarını buyurdu. "Bu savaşta önce Allah, sonra ben olacağım önünüzde," diye ant içti.

Emirler ve halefler, her şeyden çok gambotlardan korkmuşlardı. Casusları bu vasıtaların gücü hakkında bilgi vermişti. Abdullahi bu tehdide karşı bir şey tasarladı. Hâlâ Omdurman'da bulunan Avrupalı esirler arasında, bir de Alman mühendis vardı. Abdullahi, adamı getirtti ve zincirlerini çıkarttırdı. Bu, genellikle idamdan önce yapılan bir şey olduğu için Alman korkuyla titremeye başlamıştı.

"Nehre dönecek patlayıcılar imal etmeni istiyorum," dedi Abdullahi.

Yaşlı mühendis bu ceza tecilinden ötürü çok sevinmişti. Büyük bir heves ve gayretle kendini bu işe verdi. İki çelik kazana yarımşar ton barut doldurdu. Patlatıcı olarak da dolu, horozu açık ve patlamaya hazır pistoller yerleştirdi içlerine. Tetiklerine de sağlam, uzun bir ip bağladı. İp kuvvetle çekilince pistoller patlayacak ve de kazanlardaki patlayıcıları da tetiklemiş olacaktı.

İlk koca mayın, Derviş İstimbotlarından biri olan ishmaelia'ya yüklendi. Alman mühendis ve yüz elli adamla birlikte kanalın ortasında nehre indirildi. Mayın nehrin dibine değince, istimbot kaptanı, açıklamaya asla fırsat bulamadığı bir sebepten ötürü, ipi hızla çekmeye karar verdi.

Mayının etkisi konusunda, kıyıda onları izlemekte olan Abdullahi, emirleri ve komutanları kesinlikle ikna olmuşlardı. Ishmaelia kaptanı, tayfaları ve Alman mühendisle birlikte dibi boylamıştı.

Abdullahi bu yeni silaha bayılmıştı. Hemen öteki istimbotlardan birinin kaptanına ikinci mayını nehre indirmesini emretti. Kaptan ilk gösteriden herkes kadar etkilenmiş durumdaydı. Mayını güverteye çıkarmada, önce tüm tedbirlerini aldı. Ve başka bir aksilik yaşanmadan mayın kanala bırakıldı. Abdullahi adamı övgülerle karşıladı ve ödüllere boğdu.

Derviş komutanları kâfirin gelmesini bekliyordu. Her gün casusları, amansız ilerleyişin raporlarını getiriyordu. Bu yeni nesil sert haçlıların gücünü ve kararlılığını en iyi kavrayan kişi Osman Atalan'dı. Kâfirler, Kerreri Tepeleri'nden sadece altı kilometre ötedeki Merreh'e vardıklarında, yanına al-Noor'la Mooman Digna'yı alıp tepelere çıktı ve yaklaşan orduya baktı. Yükselttikleri tozun toprağın arasından ilerleyen safları ve süvarilerin güneşte

parlayan mızrak uçlarını gördü. Ne olduğunu anlamadan, helyosta mesajlarının çakışını izledi. Sonra, Nil'den süzülerek gelen güzel ve ölümcül gambotları seyretti. Ve Omdurman'a dönüp tüm eşlerini huzuruna çağırttı. "Sizi, bütün çocuklarla birlikte Gedda Vahası'ndaki camiye göndereceğim. Beni orda bekleyeceksiniz. Savaşı kazanınca gelip sizi alacağım."

Rebecca ve Nazeera da eşyalarını toplayıp develere yüklediler, üç çocuğu yanlarına alıp savaşçılar nezaretinde kenti terk ettiler.

"Neden bu kâfirler bize zarar vermek istiyor?" diye üzüntüyle sordu Ahmet. Ya yüce ve sevgili babamızı öldürürlerse?" Ahmet ebeveynlerinin güzel taraflarını almamıştı. Gözleri maviydi, ama birbirine yakın ve sinsi bakışlıydı. Ön dişleri fırlaktı. Bu özellikleri yüzünden, kızıl bir kemirgene benziyordu.

"Sızlanıp yakınma ağabeyim. Allah ne takdir ederse etsin, cesur olmalı ve onurlu annemize iyi bakmalıyız." Kahruba cevap vermişti sorularına.

Rebecca yüreğinin sıkıştığını hissetti. Ne kadar farklıydılar, Ahmet sıradan, ürkek ve korkaktı, oysa Kahruba güzel, korkusuz ve atılgandı. Devenin üstünde sarsılarak giderken bebeğini bağrına bastı. Güneşten korumak için örttüğü pamuklu çarşafın altında halsiz yatıyordu kızı. Minik bedeni onu tüketen ateş yüzünden sıcak ve terliydi. Omdurman zor bir kentti.

Kadın ve çocuklardan oluşan küçük kervan, karanlık bastıktan bir saat sonra vahaya ulaşmıştı.

"Burayı seveceksin," dedi Rebecca, Ahmet'e. "Burası senin doğduğun yer. Mollalar bilgili ve akıllıdır. Sana birçok şey öğretecekler." Ahmet doğuştan âlimdi, bilgiye susamış bir çocuktü. Kahruba'yı etkileme zahmetine girmiyordu bile Rebecca. O özgür ruhlu bir çocuktü ve kendi görüşüne uymayan hiçbir şeye amin demezdi.

Gece, hasta bebeği koynunda yatarken, ikizleri düşünmeye başladı. Son zamanlarda, özellikle de, Mısır ordusunun karşı konulamaz bir şekilde ilerlediğini duyduktan sonra, onları daha sık düşünür olmuştu.

Amber'den ayrıralı çok zaman olmuştu. Safran'ı ise, en son Hartum'un karanlık sokaklarında koşarken görmüştü. İkisini de hâlâ tüm canlılıklarıyla hayal edebiliyordu. Gözlerine yaşlar doldu. Acaba şimdi nasıl olmuşlardı? Nerede evlenmişlerdi? Kendi çocukları olmuş muydu? Hatta, acaba hayatta mıydılar? Şimdi onu görseler tanımazlardı bile.

Arap bir eşe benzediğini, doğumlarla, çektiği acılarla, yaşlılıkla çöküp yıprandığını biliyordu. Üzüntüyle içini çekti ve bebek inledi. Rebecca, bebeği rahat etsin diye kıpırdamamaya zorladı kendini.

İçinde, ilerideki birkaç günün ne getireceğine ilişkin garip belirsiz bir korku vardı. Bir felaket önsezisiydi bu. Şu an ait olduğu dünyanın parçalanacağına, kocasının ve belki de çocuklarının bile öleceğine dair bir önseziydi. Ümit edecek ne kalmıştı? Hâlâ dayanmak için ne sebep vardı?

Sonunda karanlık ve boğucu bir uykuya daldı. Uyandıığında, kollarındaki bebek soğuk ve ölüydü. Tüm ruhunu ümitsizlik kapladı.

İngiliz ve Mısır süvarileri birlikte ilerliyordu. Nil sağ taraflarındaydı ve gambotların da art arda ilerleyişini görebiliyorlardı. Önlerinde Kerreri Tepeleri uzanmaktaydı. Penrod'un develeri sağ kanatta yer alıyordu. İlk bayırı tırmanınca, birden zirveye ulaşmış oldular. Aşağıda, Penrod iki büyük Nil'in karışma noktasını ve aralarında da Hartum'un uzun zaman önce terkedilmiş kalıntılarını gördü.

Tam karşıda, Omdurman'da, büyük bir yapının kahverengi kubbesi görünüyordu. Penrod kaçtığında bina yoktu orada. Yine de, bunun, Mehdi'nin, kentin tam ortasında yer alan anıtı olduğunu anladı. Başka da değişen bir şey yoktu.

Önlerindeki geniş düzlük sık çalılıklarla doluydu ve üç tarafında sert, taşlı yükselteler yer alıyordu. Düzlüğün merkezinde, abide gibi duran, konik Surgham Tepesi vardı. Tepeye bitişik olarak devam eden sırt, hemen ilerisindeki toprağa doğru uzanmaktaydı. Dervişler görünürde yoktu. Penrod verilen özel emre uyararak, askerlerini buldukları yüksek mevkiye durdurdu ve dikkatle ilerleyen İngiliz süvarilerini izlemeye başladılar.

Aniden bir hareket oldu. Çalılıkların ardından yüzlerce minik leke çıkıvermişti. Bunlar Derviş öncüleriydi. İngiliz süvarilerine doğru harekete geçtiler. Ön saftaki askerler hemen hayvanlarından inerek, uzun bir cephe oluşturdular ve yaklaşan Dervişlere ateş açtılar. Birkaçı düşerken, diğerleri hızla çıktıkları yere döndü.

Sonra dikkate değer bir dönüşüm gerçekleşti. Çalılıkların oluşturduğu karanlık duvar canlandı. Çalı duvarı, aslında on binlerce Derviş savaşçıdan oluşmuştu. Onların arkasından da, düzlüğün ortasındaki yükseltiden başka bir muazzam kütle belirmişti. Çekirge sürüsü gibi hücumla kalktılar. Birliklerin etrafında ve arasında ileri geri koşturan atlılar vardı ve süvariler çığ gibi ilerliyordu. Yüzlerce sancak dalgalanıyor, göz alabildiğine mızrak ucu parlıyordu. Penrod savaş davullarını ve ombeyaları bulunduğu yerden bile duyabilmekteydi.

Dürbünle düşmanın ön saflarını inceledi ve tam ortada Osman Atalan'ın kızıl siyah sancağını gördü. "Demek düşmanım da gelmiş," diye mırıldandı, içgüdüsel olarak Arapça konuşmuştu.

Yanında duran Çavuş Yakub hınzırca sırtıp tek gözünü devirerek "Kismet!" dedi. "Alinyazısı işte."

Sonra dikkatleri nehre doğru ilerleyen ürkütücü Derviş kuvvetlerine çevrildi. O sırada, gambot felukası her iki kıyıdaki Derviş kalelerini top ateşine tutmaya başladı. Derviş topları da karşılık verdi, top sesleri tepelerde yankılanıyordu. Ama gambotlardan açılan ateş hızlı ve isabetliydi. Kalelerdeki mazgal şevleri parçalanmış ve arkalarındaki toplar hasar görmüştü. Mitralyözler de iki tarafa birden ateş kusuyor ve kalelerdeki Dervişleri biçiyordu.

İngiliz ve Mısır süvarileri, ağır ağır, yaklaşan Dervişlerin önünden çekiliyordu. Aynı

esnada, Kitchener'in asıl ordusu ortaya çıkmış ve terk edilmiş küçük balıkçı köyü Eigeiga'yı kuşatmıştı. Bu savunma pozisyonunu alarak, Dervişlerin ilk saldırısını beklemeye başlamışlardı.

Birden muazzam Derviş ilerleyişi durdu. Tüfekleriyle havaya ateş açtılar, ama hücumla kalkmak yerine, namaza başladılar. İkinci namazından sonra da saldırıya geçmeyecekleri belli olmuştu. Asıl saldırıyı o gün yapmayacaklardı.

Gambot felukası, Derviş kalelerine ağır hasar vermiş ve Mehdi'nin anıtını da topa tutarak kubbesini yıkmıştı. Onlar da toparlanıp ordunun karargâh kurduğu yere demirlediler. Ve gece bastırdı.

Derviş ordusunun gerisinde, Osman Atalan, Halife Abdullahi ile çadırının önündeki küçük kamp ateşinin başında oturuyordu. Günün olaylarını ve çarpışmalarını tartışıyor ve ertesi günü planlıyorlardı. Aniden nehrin ortasından adeta dev bir göz açıldı ve üstlerine parlak bir ışık huzmesi geldi. Abdullahi ayağa fırlayıp, "Bu büyü de nedir?" diye haykırdı.

"Yüce Abdullahi, kâfirler bizi gözetliyor."

"Çabuk çadırımı yıkın!" diye bağırdı. "Görecekler." İki eliyle ışıktan kör olan gözlerini kapatarak kendini yere attı. Kimseden korkmazdı ama bu büyücülüktü.

Aralarında en çok altı kilometre mesafe olan iki büyük ordu, geceyi, sürekli tetikte, uyuyup uyanarak, sabırsızlıkla şafağı bekleyerek geçirdi. Sabahın dört buçuğunda çalan kalk boruları ortalığı çınlattı. Trampetler ve askeri düdüklere de borulara katıldı. Piyadeler ve topçular silah başına geçti, süvariler at bindi.

Güneş doğmadan, öncü devriyeler araştırmaya çıktı. Gece saldırısı olmadığı için, Dervişlerin karanlıktan yararlanıp uzaklaşmış olmasından ve yamaçta kimse kalmadığından kuşkuluyorlardı. Üç deve takımıyla ilerleyen Penrod kampın önündeki bayırın tepesine çıktı ve Surgham Tepesi'ne ve kente doğru baktı. Loş ışıkta bile Mehdi'nin kabrinin damının yıkıldığını fark edebiliyordu. Aşağıdaki düzlüğü inceledi ve koyu lekelerle, belirsiz çizgilerle dolu olduğunu gördü. Sonra, aniden yükselen Afrika güneşi ortalığı aydınlattı.

Derviş ordusu bir yere gitmemişti, tüm haşmetiyle gözünün önündeydi. Neredeyse sekiz kilometrelik bir cephe oluşturuyorlardı. Mızraklar parıldıyor, ağır ilerleyen ana kütle arasında süvariler dolanıyordu. Sonra savaş davulları dövülmeye başlandı, fildişi ombeya'lar öttü ve Dervişler naralar attılar. Kopan gümbürtü sağır ediciydi.

Henüz Derviş ordusu, asıl Mısır ordusu ve arkalarına demirlemiş gambotların görüş alanında değildi. Ama sesleri onlara kadar ulaşmıştı. Saldırı hızla gelişti. Derviş birlikleri iyi disipline olmuştu ve kararlı bir biçimde hareket ediyordu. İngiliz ve Mısır süvarileri geri çekildiler.

Derviş ordusunun ön safları, yüzlerce rengârenk sancak altında, davullarını çalarak, tepeye tırmandı. Aşağıda bekleyen kâfir ordusunu gördüler. Hiç duraksamadan, havaya ateş ederek bayır aşağı hücumla geçtiler. Serdar açık yamaçta iyice ortaya çıkana kadar ilerlemelerini bekledi.

O bölge, topçuları ve gambot kaptanları tarafından gayet iyi biliniyordu. Yine de, çatışmayı başlatan İngiliz tarafı olmadı. Dervişler, birkaç eski sahra topu da getirmişlerdi ve gülleleri İngiliz karargâhının önüne düşmeye başladı.

Gambotlar ve sahra topları hemen karşılık verdi. İlerleyen Derviş ordusunun üstündeki gökyüzü, güneşte açan pamuk tohumları gibi patlayan şarapnel parçalarıyla dolmuştu. Dalgalanan sancakların oluşturduğu deniz devrilip yeldeğirmenin önünde yere yapışan otlar gibi yıkıldı. Sonra, arkadan yetişenler sancakları tekrar dalgalandırmaya başladılar ve ileri atıldılar.

Topçuların rahat atış yapabilmesi için süvariler ortadan çekilmişti. Dervişler devam ettiler, ama saflar sürekli seyrekleşiyor ve yamaç, üst üste yığılan hareketsiz bedenlerle kaplanıyordu. Sonra Dervişler tüfek ve mitralyözlerle yüz yüze geldi. Katliam tırmandı. Tüfekler o kadar ısınmıştı ki, askerler arka sıradakilerle yer değiştirmek zorunda kaldılar. Maxim'ler depolarındaki tüm suyu kaynatmış, depolar askerlerin mataralarındaki sularla yeniden doldurulmuştu.

Cephe saldırısı, Osman ve Abdullahi tarafından planlanmıştı. Asıl kuvvetlerini düşmanı iki yandan kısıp alacak biçimde yerleştirmişlerdi. Silahlarla katledilen adamlar cesur adamlardı, ama en iyi savaşçıları değildi. Ordunun asıl gücü henüz sırtın ardındaydı.

Penrod artık kanatta olmaktan sıkılmıştı. İlk saldırıdan sağ kurtulup kaçmaya çalışanlarla çarpışmaya hazırlanıyordu ki, aniden, tepeyi aşarak çok yakından üstüne doğru gelen binlerce yeni düşman süvarisiyle karşı karşıya kaldı. Yok edilmeden önce, askerleriyle kaçması ve güvenli hatların ardına geçmeye çalışması gerekiyordu. Hızla atıldılar, ama Dervişler ve naraları çok yakındı. Nehirdeki gambotlardan birinde bu tehlikeli gelişme fark edilmişti. Hemen yaklaşp tam Penrod'un askerleri saldırıya uğramak üzereyken, Maxim'lerle ateş açtılar. Sonuç inanılmazdı. Derviş süvarilerinin ön safları dizi dizi yere yığılırken, geridekiler kaçmaya başlamıştı. Penrod, adamlarını güvenli hatta sokmayı başarmıştı.

Artık serdar karargâhından ayrılıp kente yapacağı son saldırıyı başlatabilirdi. Dervişler tamamen geri çekilmiş ve yol açılmıştı. Süvari birlikleri, süngüler ve silahlar sırtı aştı ve Mehdi'nin parçalanmış kubbesine doğru ilerlemeye başladı.

Ama Dervişler yenilmemişti. Surgham Tepesi'ne ve kumlu sırta yaklaşan İngiliz kuvvetleri, Osman Atalan ve halifenin, ordularının en seçkin kısmını buradaki girintiye saklamış olduğunu gördüler. Pusu yerinden fırlayan yirmi dört bin çöl savaşçısı İngilizlerin üstüne atıldı.

Aralarındaki dövüş korkunç oldu. Nehirdeki gambotlar işe karışamıyordu. İngiliz mızraklı askerleri, burunlarının dibinde beliren savaşçılar yüzünden şaşırılmış ve doğruca üstlerine atılmak zorunda kalmışlardı. Vahşi, disiplinsiz piyadeler İngiliz mızraklıları karşısında dayanamazdı, ama bunlar atlıydı. Tüfeklerinin namlularını İngiliz atlarının böğrüne dayayıp ateş ediyor, palalarıyla atların diz ardı kirişlerini kesiyor, binicileri eyerlerden çekiyorlardı.

Mızrak birliği çok sayıda şehit verdi. Al-Noor tek başına üçünü öldürmüştü. Bu kısa ama kanlı çarpışma, düzlükte ve Surgham Tepesi civarında yaşanan şiddetli savaşın bir parçasıydı sadece.

İngiliz ve Mısırlılar muhteşem savaştılar. Tugaylar, yeni saldırıları karşılamak için adeta tören yapar gibi manevralar yaptı. Subaylar atışları büyük bir soğukkanlılık ve ustalıkla yönetti. Kıyımı artırmak için Maxim'ler de devreye sokuldu. Ama Dervişlerin cesareti insanüstüydü. İçlerinde sönmeyen bir fanatizm ateşi vardı. Saldırıp devriliyorlar ama hemen arkadan gelen parlak cüppeli adamlar devrilenlerin yerini alıyordu. Adeta yerden bitiyorlardı. Kendilerini korkusuzca silahların, süngülerin üstüne atıyor ve ölüyorlardı. Parçalanan cesetlerinden dumanlar tüterken, arkadan başkaları geliyordu.

Ve Maxim korusu yeri göğü inletmeye devam ediyordu.

Öğle vakti her şey bitmişti. Abdullahi ordusunun neredeyse yarısını ölü olarak bırakıp kaçmıştı. İngiliz ve Mısırlılar da, mızraklı birliklerin neredeyse yarısını, yani kırk sekiz bin asker yitirmişlerdi. Bunlar, iki dakikalık, o cesur ama anlamsız saldırıda ölenlerdi.

Penrod, Omdurman'a ilk girenler arasındaydı. Derme çatma, sağlıksız mahallelerde hâlâ ufak tefek direniş hareketleri oluyordu, ama onlara aldırmayıp askerlerinden bir kısmıyla birlikte doğruca Osman Atalan'ın sarayına sürdü atını. Avluda atından indi. Binalar bomboştu. Elinde kılıcıyla içeri dalıp, "Rebecca! Neredesin?" diye seslenmeye başladı. Sesi boş odalarda yankılandı.

Birden arkasında sinsi bir hareket hissetti ve tam zamanında dönerek, kürek kemiklerinin arasına hedef alınmış hançeri savuşturdu. Kılıcını savurup tekrar saldıran adamın bileğini kemiğe kadar yarıdı. Arap haykırdı ve hançerini düşürdü. Kılıcın ucunu adamın gırtladığına dayayan Penrod, onu sırtı duvara dayanana kadar gerilette. Adamı tanımıştı, Osman Atalan'ın savaşçılarında biriydi. "Nerdeler?" diye sordu. "Al-Jamal ve Nazeera nerde?" Kan fıskıran bileğini tutan adam Penrod'a tükürdü.

Tam o sırada, Penrod'un arkasına gelen Yakub, "Efendi bunu bana bırakın siz," dedi. "Benimle mutlaka konuşacaktır."

Penrod başını salladı. "Develerin yanında bekleyeceğim. Gecikme."

"Merhametsiz Yakub oyalanmayacak."

Penrod yakalanan adamın iki kere haykırdığını duydu, ikincisinde sesi daha zayıf çıkmıştı, ama nihayet Yakub da gelmişti. "Gedda Vahası'nda," dedi ve hançerindeki kanı devesinin boynunda temizledi.

Gedda Vahası tebeşir tepelen havzasındaydı. Yüzeyde su yoktu, sadece kireçtaşından tepeliği olan tek bir derin kuyu vardı. Etrafı hurma ağağlarıyla çevriliydi. Ermiş mezarının kubbesi, caminin daha yüksekteki kubbesinden ve mollaların kaldığı düz damlı binadan ayrıydı.

Penrod ve birliğindeki askerler, vahaya yaklaşırken bir grup çocuğun hurma ağaçları

arasında oynadığını gördüler. Uzun, pis entariler giymiş, çıplak ayaklı kızlar ve oğlanlardı bunlar. Bakır saçlı bir çocuk kovalıyor, ötekiler de çığlık çığığa bağırarak, kahkahalar atarak kaçıyordu. Develi askerler ortaya çıkar çıkmaz, hepsi donup kaldı ve koca gözleriyle onlara baktı. Sonra en büyük oğlan dönüp camiye doğru koşmaya başladı. Ötekiler de peşinden gitti. Onların gitmesiyle vaha ıssız ve boş görünür olmuştu.

Penrod ilerledi ve bir at kişnemesi duydu. Hayvan duvarın köşesinde duruyordu. Önündeki bir torbadan bir tutam saman almış çğniyordu. Bu, koyu renkli bir aygırdı. "Al-Buq!"

Caminin kapısında dizginleri çekip deveden indi ve dizginleri Yakub'a uzattı. Sonra, kılıcını kınından çekip yavaşça ilerledi. Kapının kanatları ardına kadar açtı ve caminin içi, dışarıdaki parlak gün ışığına karşın oldukça loştu.

"Osman Atalan," diye bağırdı Penrod ve sesi kendi kulaklarında yankılandı. Sonra yine sessizlik çöktü.

O sırada, binanın girişindeki ışıpta bir hareket oldu. Osman Atalan gün ışığına çıkmıştı. Sert ve zalim hatlarından aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Sağ elinde uzun palası vardı amakalkanı yoktu. "Senin için geldim," dedi Penrod.

"Evet," diye cevap verdi Osman. Penrod sakalındaki gümüş telleri fark etti. Ama bakışları sert ve kararlıydı. "Seni bekliyordum. Geleceğini biliyordum."

"Dokuz yıl," dedi Penrod.

"Uzun bir süre," diye yanıtladı Osman. "Ama işte vakit geldi." Basamakları indi ve Penrod on adım geri çekilerek ona dövüş alanı açtı. Zarif bir menuetle birbirlerinin etrafında döndüler. Hafifçe kılıçlarına dokundular, çelik bıçaklar ince kristaller gibi çınladı.

Gözlerini birbirlerinden ayırmadan tekrar döndüler, son dövüşlerinden bu yana oluşmuş zayıf bir nokta arıyorlardı birbirlerinde. Ama bulamadılar. Osman kobra gibi gergin ve zehirliydi. Penrod ise firavunfaresi gibi çevik ve akıcı.

Son bir kez dönüp durdular ve sanki bu bir işaretmiş gibi aynı anda atıldılar. Kılıçlar birbirini karşıladı. Yine ayrıldılar, döndüler ve tekrar kapıştılar. Kılıçlar parıldıyor, şakırdıyor, inip kalkıyordu. Penrod bastırıyor ve Osman'ı geriletiyordu. Osman geriye bir adım atıp aynı şiddetle karşı saldırıda bulundu. Penrod santim santim geri çekilerek üstüne gelmesine izin verdi.

Sonra birden başına doğru hamle yaptı. Osman hamleyi karşıladı. Kılıçları kenetlenmişti. Şimdi ikisi de tüm ağırlıklarıyla kılıç tutan bileklerine yükleniyorlardı. Alınlarında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ittiler. Penrod, Osman'ın tutuşundaki süngerimsiliği hissetti ve onu tartmak için kılıcını geri çekip bir adım geri sıçradı.

Kılıçları ayrılınca, Osman seri bir hamleyle Penrod'un kılıç tutan sağ bileğine atıldı, ama Penrod, onun bu eski oyununu bildiği için hazırlıklıydı. Osman yavaşlamış gibi görünüyordu. Uzun palayı karşıladı ve döndürdü.

Yavaş değildi. Tekrar dönerken fikrini değiştirmişti Penrod. Sadece eskiden olduğu

kadar hızlı değil, diye düşündü. Peki ya ben?

Osman'ın yüzüne doğru bir şaşırtma hamlesi yaptı ve karşı hamleyi davet ettiği belli olmasın diye geriye doğru belini büktü. Osman neredeyse avlıyordu Penrod'u. Karşı hamlesi fırtına gibi gelmişti. Penrod ucu ucuna savuşturdu. Osman iyice üstüne geldi ve yine oyalandı, bu onun eski kötü alışkanlığıydı, geri çekilmekte ağır kalıyordu. Penrod bu kez isabet ettirdi.

Osman kolunun altından göğüs kafesine darbe almış ve yara kemiğe kadar gitmişti ama kılıcın ucu kaburgaların arasına girmemişti. Yine döndüler. Osman çok kan kaybediyordu. Kan kaybı yüzünden hızla gücü azalacak ve hasar gören kasları katılaşıyordu. Artık zamana karşı yarışıyor ve her tür saldırıyı deniyordu. Tüm gücüyle ve tüm ustalığıyla hamle yapıyordu. Palası adeta dans eden bir ışığa dönmüştü. Hem saldırıyı karşılayıp önünü kesiyor, hem de her yöne, aşağı, yukarı hamleler yapıyordu. Aralıksız hamle ediyor, asla ara vermiyor, asla Penrod'a karşı hamle geliştirme fırsatı bırakmıyordu.

Sonunda Penrod'u sol omzundan yaraladı. Hafif bir yaraydı ve Osman'ın kan kaybı daha da artmıştı. Artık hamleleri giderek şiddetini yitiriyor, geri çekilişleri her seferinde biraz daha ağırlaşıyordu. Penrod, kendi zamanını bekleyerek onu oyalıyordu. Gözünü Osman'dan ayırmıyordu.

Dövüş boyunca Osman, Penrod'un kalçasına hamle yapmamıştı. Penrod tecrübeyle, bunun Osman'ın en sevdiği ve en ölümcül hamlesi olduğunu biliyordu. Birçok hayvanı da öyle öldürmüştü. Sonunda, Penrod ona bu fırsatı yaratmaya karar verdi ve hafifçe döndü.

Osman hamlesini başlattı ve Penrod tam o sırada öyle bir döndü ki, pala binici pantolonunu sıyırdı ama etine değmedi. Osman o arada iyice öne gelmiş ve geri çekilmekte gecikmişti.

Penrod, Osman'ı bir daha yaraladı. Bu kez, kılıcını Osman'ın kaburgalarının dibine saplamış ve şişe geçirilmiş balık gibi olduğu yere mihlamıştı. Kılıcının, kaburgaların arasındaki boşluktan omurgaya kadar girdiğini hissetti.

Osman hareketsiz kaldı ve Penrod bir adım daha yaklaştı. Son bir hamle yapmasını önlemek için rakibinin pala tutan elini sıkıştırdı. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. Penrod'un bakışları sert ve soğuktu. Osman'ın kiler ise, acı bir öfkeyle kararmıştı, ama giderek taş gibi matlaşıyordu. Palası elinden düştü. Bacakları kıvrıldı, ama Penrod kılıcıyla onu tutuyordu. Osman konuşmak üzere ağzını açtı ama dudaklarının köşesinden koyu renk bir kan sızdı ve çenesine aktı.

Penrod bileğini gevşetip kılıcından sıyrılmasına izin verdi. Osman, Penrod'un ayaklarının dibine yığıldı ve kolları iki yana açılarak sırtüstü kaldı.

Penrod geri çekilirken bir kadın çığlık attı. Yukarı bakınca, Arap kadınlardan ve çocuklardan oluşan küçük bir grubun, caminin girişinde birbirlerine sokularak dikildiğini fark etti. Daha önce dışarıda koşuşan küçükleri tanımıştı, ama kadınları tanımıyordu.

"Nazeera!" Bu Yakub'un sesiydi. Kadınlardan birinin sese tepki verdiğini gördü ve o zaman Nazeera'yı tanıdı. Nazeera iki küçüğü kollarından tutuyordu. Biri bakır saçlı, çirkin

oğlan, öteki de, ondan birkaç yaş küçük, ince bir güzelliğe sahip bir kızdı. İki çocuk da ağlayarak Nazeera'nın elinden kurtulmaya çalışıyordu, ama kadın bırakmıyordu.

Sonra bir Arap kadın gruptan ayrıldı ve yavaşça basamakları inmeye başladı. Uykuda yürür gibi bir hali vardı ve bakışları ayaklarının dibinde yatan adama kilitlemişti. Kadında müthiş tanıdık bir yan vardı. Penrod merakla ona bakmaya devam ederek geriledi. Sonra bağırdı. "Rebecca!"

"Hayır," diye İngilizce olarak yanıt verdi yabancı. "Rebecca uzun zaman önce öldü." Yüzü, bir zamanlar tanıdığı güzel genç kadının karikatürü gibiydi. Kadın, Osman'ın yanına çömeldi ve palasını aldı. Sonra Penrod'un yüzüne baktı. Bakışları ihtiyar ve umutsuzdu. "Çocuklarıma iyi bak," dedi. "Bana en azından bu kadarını borçlusun Penrod Ballantyne."

Penrod niyetini anlayıp önlemek için bir şey yapamadan, kadın palanın sapını yere koyup ucunu da kaburgalarının dibine dayayarak tüm ağırlığıyla üstüne abandı. Palanın ucu bedeninde kaybolmuş ve kadın da Osman Atalan'ın üstüne yığılmıştı.

Çocuklar haykırarak Nazeera'nın elinden kurtuldular ve koşarak gelip ana babalarının üstüne kapandılar. Bağırıp dövünüyorlardı. Penrod'un yüreğini dağlayan korkunç bir sestir bu.

Kılıcını kınına soktu, dönüp dışarı çıktı ve hurma ağaçlarına doğru yürüdü. Yakub'un yanından geçerken, "Osman Atalan'ı göm," dedi. "Sakin bedenini parçalamaya ya da başını kesmeye kalkma. Al-Jamal'ı da yanına göm. Nazeera ile çocuklar bizimle gelecek. Onlar benim deveme binecek, ben de al-Buq'la geleceğim. Her şey hazır olunca haber ver."

Ağaçların arasına daldı ve devrilmiş bir ağaç gövdesi bulup oturdu. Çok yorgundu ve omzundaki yara zonkluyordu. Gömleğini açıp mendiliyle sardı yarayı.

O iki çocuk, kızla oğlan Rebecca'nın çocukları olmalı, diye düşündü. Onlara ne olacaktı? Sonra Amber'le Safran'ı hatırladı. Onlarla başa çıkacak iki teyzeleri vardı. Kederle gülümsedi. Tabi ki Rebecca'nın hissesine düşen serveti alacaklardı ve Nazeera da yanlarında olacaktı. Bir eksikleri olmayacaktı.

Bir saat sonra Yakub, onu çağırmaya geldi. Giderken, taze doldurulmuş yan yana iki mezarın önünde durdular. "Sence Rebecca, onu sevmiş miydi Yakub?"

"O Müslüman bir ești," dedi Yakub. "Tabi ki sevmiştir. Allah'ın gözünde başka türlü mü makbul olmazdı."

Tekrar hayvanlara bindiler. Nazeera iki çocukla Penrod'un devesine binmişti, Yakub da yanından gidiyordu. Penrod da aygıra atladı ve Omdurman'a döndüler.

Rebecca ve Osman Atalan'ın oğlu, Ahmet Habib abd Atalan büyüdükçe daha çirkinleşmişti, ama çok zekiydi. Kahire Üniversitesi'nde hukuk okudu. Siyasi faaliyeti olan bir öğrenci grubuna katılmıştı. Ülkelerindeki İngiliz işgaline şiddetle karşıydılar. Hayatının geri kalanını da, tıpkı babası gibi, nefret ettiği bu ulusa ve imparatorluğa karşı cihada adadı. Her iki dünya savaşında da Alman taraftarı oldu ve ikincisinde Envin Rommel adına

casusluk yaptı. İngiliz kuklası olan Mısır Kralı Faruk'a karşı yapılan kansız darbede, Devrim Komuta Konseyi'nin aktif bir üyesiydi.

Rebecca'nın kızı Kahruba, ufak tefek kaldı ama her yıl biraz daha güzelleşmişti. Küçük yaşta, olağanüstü bir dans ve oyunculuk yeteneği olduğunu keşfetti. Yirmi yol boyunca Avrupa'nın bütün büyük tiyatrolarından parlak bir yıldız gibi geçti. Özgür ve vahşi ruhu yüzünden, yaşarken efsane haline gelmişti. Hem kadınlar, hem erkekler hayrandı ona. Sonunda, otomobil üreten bir Fransız sanayiciyle evlendi ve Deauville'deki malikânelerinde, krallara layık bir yaşam sürdü kocasıyla birlikte.

Halife Abdullahi, Omdurman'dan kaçmıştı, ama Penrod Ballantyne ve Deve Birliği bir yıldan uzun süre aman vermeden peşinden gitti. Sonunda daha fazla kaçmaya tenezzül etmedi. İssiz bir bölgede, karıları ve yandaşlarıyla ipek bir halının ortasına oturdu. Askerler yetiştiğinde de direnmeye kalkışmadı. Oturduğu yerde vuruldu.

Mehdi'nin anıtı yerle bir edildi. Kemikleri mezardan çıkarıldı ve kafatası mürekkep hokkası haline getirildi. Bu şekilde General Kitchener'e hediye edildiğinde adam dehşete düştü ve kafatasını, gizlice ıssız bir yere gömdü.

Omdurman savaşından sonra Kitchener, imparatorluğun sevgilisi haline geldi. Asalet unvanının yanı sıra, büyük miktarda para armağanı aldı. Güney Afrika'daki Boerler, İngiliz ordusuna bir dizi yenilgi yaşatınca, Kitchener durumu düzeltmek üzere o bölgeye gönderildi. Çiftlikleri yaktı, kadın ve çocukları toplama kamplarına sürdü. Boerler yenilmişti.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Kitchener mareşalliğe yükseltildi ve başkomutan oldu. Bu şekilde, insanlık tarihinin en yıkıcı savaşında imparatorluğun dümenine geçmişti. 1916 yılında, Hampshire gemisiyle Rusya'ya doğru ilerlerken, gemi Orkneys açıklarında bir Alman mayınına çarptı ve Kitchener kariyerinin doruğundayken hayata veda etti.

Sir Evelyn Baring de, I. Cromer Kontu olmuştu. İngiltere'ye dönüp geri kalan yıllarını anılarını yazmakla ve Lordlar Kamarası'nda serbest ticareti savunmakla geçirdi.

Nazeera, üç Benbrook kız kardeşin tüm çocuklarının büyütülmesine yardım etti. Bu iş zamanının çoğunu alsa da, boş vakitlerini de eşit olarak Yakub'la Bacheet'e ayırmaktan asla geri kalmadı.

Bacheet'le Yakub, aralarındaki kan davasını hayatlarının sonuna kadar sürdürdüler. Bacheet rakibi tarafından daima "Aşağılık Zampara" olarak adlandırıldı. Yakub'un takma adı ise Jaalin Suikastçısı idi. Son yıllarında, ikisi aynı kahveye gidiyor, biri bir uçta, öteki diğer uçta oturuyor ve karşılıklı nargile tütüyorlardı. Karşılıklı düşmanlıklarından ikisi de son derece mutluydu. Bacheet bayağı yaşlanıp ölünce, Yakub bir daha asla o kahveye gitmedi.

Ryder Courtney'in pamuk tarlaları çok verimli olmuştu. Kazandığı milyonları Transvaal altınına ve Mezopotamya petrolüne yatırdı. Servetini dörde katlamıştı. Zamanla ticari faaliyetleri tüm Afrika'ya ve Akdeniz'e yayıldı. Ama Safran için daima iyi huylu ve hoş görülü bir koca olarak kaldı.

General Sir Penrod Ballantyne, Kitchener'in maiyetinde Güney Afrika'ya gitti ve Boerlerin, Transvaal'da imzalanan Vereeniging Antlaşmasıyla teslim oluşunda hazır bulundu. Birinci Dünya Savaşı'nda, Allenby'nin süvarileriyle Filistin'de Osmanlılarla çarpıştı. Gaza ve Megiddo'daki başarılarıyla daha büyük onurlar kazandı. Yetmişli yaşlarında bile çok iyi polo oynuyordu. Amber'le Nil kıyısındaki evlerinde yaşamaya devam etmişler ve geniş bir aile olmuşlardı.

Amber de, Safran da eşlerinden uzun yaşadılar. Yıllar geçtikçe daha da yakınlaşmışlardı. Amber ünlü bir yazar olmuştu. Romanlarında Afrika'nın romantizmini ve gizemini yansıtıyordu. İki kez Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterildi. Safran'ın muhteşem renklerle bezeli resimleri ise, New York, Paris ve Londra galerilerini süslüyordu. Nil serisi resimleri iki kıtanın koleksiyoncuları tarafından kapışılıyor ve muazzam fiyatlara satılıyor. Picasso onun için, "Bir güneş kuşunun uçtuğu yolu resmediyor," demişti.

Ama şimdi hiçbiri bu dünyada değil; Afrika'da, sonsuz zaferi yalnızca güneş kazanabilirdi.

[←]

1.H Charles Gordon, (Gordon Paşa): İngiliz subay ve yöneticisi. 1860ta Çin seferine katıldı. Sonra Çin imparatorunun hizmetine girdi. Yönettiği ordu Taypingleri yenilgiye uğrattı. 1874te Mısır Hükümeti'nin hizmetine girdi. Sudan'ın Ekvator bölgesine askeri vali tayin edildi. İngiliz Hükümeti Gordon'u isyan halindeki Mısır ve Sudan'ın boşaltılmasıyla görevlendirdi. 1884te Hartum'a girdi, birkaç ay sonra Mehdi tarafından kuşatıldı, şehrin zaptı sırasında öldürüldü. Halk tarafından çok sevilen bir yöneticiydi.

[←]

2. "Boş ol! Boş ol! Boş ol!"

[←]

3. 1 fersah = 5 kilometre.

[←]

4. Su nilüferi.

[←]

5. Cüce.

[←]

6. Ada Yolunu

[←]

7. Cesur İskoçya

[←]

8. Neşeli iyi bir insandı.